

Em cười hay không đều khuynh thành

Contents

Em cười hay không đều khuynh thành	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	8
3. Chương 03-04	13
4. Chương 05-06	19
5. Chương 07-08	26
6. Chương 09-10	31
7. Chương 11-12	38
8. Chương 13-14	43
9. Chương 15-16	48
10. Chương 15-16	51
11. Chương 17-18	58
12. Chương 19-20	67
13. Chương 21-22	75
14. Chương 23-24	85
15. Chương 25-26	93
16. Chương 27-28	102
17. Chương 29-30	108
18. Chương 31-32	116
19. Chương 33-34	124
20. Chương 35-36	131
21. Chương 37-38	144
22. Chương 39-40	156
23. Chương 41-42	166
24. Chương 43-44	173
25. Chương 45-46	179
26. Chương 47-48	190
27. Chương 49-50	202
28. Chương 51-52	218
29. Chương 53-54	229
30. Chương 55-56	239
31. Chương 57 End	249
32. Ngoại Truyện 1-2	263

Em cười hay không đều khuynh thành

Giới thiệu

Triệu Tử Mặc dung mạo chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, người gặp liền thích, hoa trông liền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-cuoi-hay-khong-deu-khuynh-thanh>

1. Chương 01-02

Chương 1: Mỹ nữ A Mặc.

Phải nói rằng, vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành của Triệu Tử Mặc, cực kỳ lãng phí tài nguyên quốc gia.

Đây cũng là kết quả mà toàn bộ thành viên đại biểu cho phòng ký túc xá 0609 học viện Phong Đại thành công nhất trí.

Mỹ nữ đẹp như ánh mặt trời tên Khương Khương nói: “Ta lần đầu tiên nhìn thấy A Mặc quả thực vô cùng kinh diễm, khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp, ánh mắt câu hồn nhiếp phách, thần sắc hồng hào đáng yêu, đáng người có lỗi có lỗi, tuyệt đối là vẻ đẹp chim sa cá lặn hoa thẹn liễu hờn, người gặp liền thích, hoa trông liền nở, chim thấy liền hót, bất cứ ai được chiêm ngưỡng vẻ đẹp ấy cũng phải ngẩn ngơ mê mẩn. Cực đại mỹ nữ như vậy xuất hiện ở phòng ký túc xá chúng ta, ban đầu ta còn cứ tưởng nhất định phải là cực kỳ kiêu căng ngạo mạn hống hách, chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà vô phương tiếp cận. Nhưng là sau này, ta hình như đã hoàn toàn bị sụp đổ hình tượng.”

Lúc đó là một buổi hoàng hôn đầu thu, Khương Khương ngồi trên bãi cỏ héo rũ ở sân vận động, đôi mắt nhìn về phía Triệu Tử Mặc ở đằng xa đang khoác một chiếc áo phông đơn giản mà nở nụ cười vô cùng sáng khoái. Khương Khương chỉ có thể lắc đầu:

“Xem đi xem đi, đã không thèm ăn mặc trang điểm cho phù hợp diện mạo thì thôi cũng không nói làm gì, nhưng ngay cả đến thực nữ cũng không chịu an phận mà làm, mím cười bừa bãi, bước đi hùng hổ mạnh bạo chả có khí tiết gì cả, hoàn toàn không có ý thức tự giác làm một đại mỹ nữ phục vụ thị hiếu dân chúng!”

Nói xong cô tiếp tục héch chiếc cằm mềm mại, lại lắc đầu thở dài: “Thật sự là quá đáng tiếc cho vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành kia mà.”

Thi Tiểu Phi chức danh mỹ nữ đáng yêu nằm bên cạnh Khương Khương, trong miệng nhai răng rắc khoai tây chiên, mở miệng lẩm nhẩm mấy câu mơ hồ: “Ta thì lần đầu tiên nhìn thấy A Mặc suýt chút nữa tự biến mình thành nam nhân, nhưng là trước khi ta kịp trở tay thì A Mặc đã tự động biến thành một cực đại sắc lang, lúc ta tay xách nách mang 30kg hành lý vô cùng cực khổ, A Mặc nhìn ta không chớp mắt, một mực đòi xách hộ ta lên tận phòng ký túc xá.”

Cô vừa mãnh liệt nhai khoai tây vừa gằn từng chữ: “Cái đồ không biết xấu hổ làm người khác vã cả mồ hôi kia, dọc đường đi đúng là khiến cho biết bao nam sinh nhìn theo tới sái cả quai hàm, tuy rằng giúp đỡ người khác rất vui vẻ, nhưng thật đúng không giống với tác phong của một đại mỹ nữ a!”

Nói xong cô nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh: “Tây Tây, mi quen biết A Mặc lâu nhất, lần đầu tiên gặp A Mặc là như thế nào?”

Cổ Thành Tây thanh lệ lúc này đây đang gắng sức tự huỷ hình tượng, hai tay gối sau ót, chiếc miệng nhỏ chậm rãi nhai nhai, trong miệng là một cọng cỏ khô dài, ngược nhìn trời mây trợn tròn mắt:

“Bằng hữu không đánh nhau tất không quen biết. Sơ nhất năm ấy vì ra sức tranh nhau một bông hoa hồng, ta vốn dĩ cho rằng cô nàng xinh đẹp như vậy ắt hẳn không thể là đối thủ của ta, cuối cùng lại bị cô ấy túm tóc đè đầu cười cổ...”

Cô nói đến đây, không hề có biểu hiện của việc chán ghét, ngược lại đôi mắt đẹp sáng rõ lên.

“Sau đó từ sơ trung cho đến tận bây giờ, A Mặc liền xung phong bảo vệ bạn học yếu đuối, trở thành ô dù của ta, thậm chí còn đánh nhau với đám nam sinh, được xưng tụng là dũng mãnh vô địch!”

“Tây Tây Tiểu Phì, mau xem A Mặc!” Khương Khương bỗng nhiên cắt đứt câu cảm khái của Cổ Thành Tây, chỉ vào một cây đại thụ ở lối vào sân vận động.

Cổ Thành Tây cùng Thi Tiểu Phì lập tức ngồi dậy.

Khương Khương cùng Thi Tiểu Phì, bốn con mắt trợn trừng, hai chiếc miệng nhỏ há hốc, trên mặt như viết mấy chữ không-thể-tin-được.

Dưới tàng cây cổ thụ, một nam sinh anh tuấn đẹp trai ngồi ngồi đang khẽ giữ lấy búi tóc đuôi ngựa của nữ sinh đứng đối diện, hẩn cúi đầu, làm thành một đường cong hoàn hảo, đôi môi khẽ nhếch dường như đang nói cái gì đó, xa xa vẫn nhìn thấy được ánh tịch dương chiếu rọi vào hàng lông mày đẹp của hắn, hết sức điểm lệ mà mê người.

Nữ sinh sau khi nghe xong, đôi mắt to tròn đảo đảo liên hồi, cười cười rồi từng bước từng bước nhích lại gần hắn, thần thái và động tác bất ngờ của cô khiến cho nam sinh kia không khỏi lùi vài bước về phía sau, cuối cùng đành phải đứng sát tựa vào gốc cây cổ thụ.

Cô nở một nụ cười rạng rỡ hết sức động lòng người, khiến cho hắn trong lòng không khỏi luống cuống.

Thấy thái độ của hắn, cô lại càng cười lớn, vươn ngón trở ra nhẹ nhàng vuốt ve từng góc cạnh trên khuôn mặt đẹp trai của hắn, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp khẽ mấp máy, trong đôi mắt điểm lệ tràn ngập ý cười.

Khương Khương cùng Thi Tiểu Phì là hai người suy sụp đầu tiên, há miệng thở phì phì cổ hút lấy không khí: “Mẹ ơi mẹ ơi! Một đại mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành thế kia, không ngờ lại háo sắc đến vậy, thậm chí còn công khai đùa giỡn người ta giữa ban ngày ban mặt a~”

Thật quá tổn hại hình tượng đại mỹ nữ a!

Cổ Thành Tây lại từ từ nằm xuống, tiếp tục cắn cắn nhai nhai cọng cỏ khô, thái độ vô cùng bình tĩnh: “Các đồng chí, các đồng chí cứ phải bình tĩnh, việc này cũng không có gì gọi là mới lạ rồi, Triệu Tử Mặc chẳng những là sắc nữ, còn suốt ngày trêu ghẹo nữ sinh, cho nên thấy nam sinh đẹp trai, tất nhiên không khỏi sinh lòng đùa bỡn.”

Đây không phải là lưu manh thì còn gọi là cái gì!

Hai đôi mắt suy sụp tiếp tục đờ đẫn ngây ngốc nhìn.

Đùa giỡn xong Triệu Tử Mặc hứng chí nhảy đến như thỏ, không thèm chào hỏi liền một mạch nằm duỗi cẳng xuống bãi cỏ, Khương Khương cùng Cổ Thành Tây sớm đã nhanh nhẹn dịch sang một bên, còn dư lại Thi Tiểu Phì do phản ứng quá chậm chạp, cho nên vừa vịn bị đè bẹp không thương tiếc.

Thi Tiểu Phì trợn mắt kêu lên mấy tiếng, đôi mắt nửa mở nửa khép giả bộ rên rỉ: “A Mặc, cầu xin mi đừng có làm như vậy nữa a...”

Khương Khương cùng Cổ Thành Tây vô cùng bình tĩnh nằm xuống bãi cỏ, Triệu Tử Mặc cười híp mắt đưa tay véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Tiểu Phì: “Phì cục cưng ngoan, đợi buổi tối ta sẽ ‘chiều cổ’ đến mi, còn bây giờ tỷ tỷ ta đây còn có chuyện cần phải tuyên bố.” Cô mãnh liệt xoay mình một cái, khiến cho bốn người nằm rải thành một hàng ngang.

“Tuyên bố gì?” Thi Tiểu Phì đã khôi phục lại trạng thái bình thường, Khương Khương vênh tai lên ngóng, còn Cổ Thành Tây vẫn một mực gặm cỏ khô.

Triệu Tử Mặc ra vẻ ho khan hai tiếng: “Các mi chẳng phải thấy ta quá phí phạm vẻ đẹp nghiêng thành nghiêng nước này rồi sao, cho nên hôm trước các mi mới giết giây ta đi phỏng vấn tham gia báo trường nha, hoàn hảo ta đã đánh bại một đám mỹ nam mỹ nữ vô cùng thuyết phục, thành công rực rỡ ~~”

“Làm dẫn chương trình chuyên mục Hoạt Động Đoàn Trường?” Thi Tiểu Phì cùng Khương Khương trầm miệng một lời, trong hai đôi mắt đồng loạt phóng ra những tia sáng kỳ dị.

Vốn là trong tất cả các trường đại học đều có một hội đoàn thể rất lớn (~> A.T: cái hội này quả thực là A.T không biết phải gọi thế nào cho đúng nữa >,<), mỗi=“” sinh=“” viên=“” nhập=“” học=“” đều=“” phải=“” đăng=“” ký=“” tham=“” gia=“” vào=“” một=“” nhóm=“” nào=“” đó,=“” mà=“” học=“” viện=“” phong=“” đại=“” ngoại=“” trừ=“” các=“” hội=“” nhóm=“” bình=“” thường=“” khác=“” còn=“” mở=“” thêm=“” một=“” đài=“” truyền=“” hình,=“” phục=“” vụ=“” vấn=“” đề=“” truyền=“” thông=“” cho=“” bọn=“” sinh=“”>

Thành viên thuộc Đài truyền hình trong học viện sẽ có nhiệm vụ thu thập tin tức mang đến Đài truyền hình thành phố Anh Phong, phải nói thêm rằng học viện Phong Đại và thành phố Anh Phong có quan hệ rất gần với nhau, chỉ cần sinh viên nào biểu hiện tốt, sau này nhất định sẽ được Đài truyền hình thành phố ưu tiên, tốt nghiệp xong sẽ không sợ không có việc làm.

Mà đài truyền hình học viện Phong Đại lại gồm có ba chuyên mục chính: chuyên mục Đời Sống, chuyên mục Tin Tức và chuyên mục Hoạt Động Đoàn Trường.

Hoạt Động Đoàn Trường xuất bản rất đều đặn, cố định vào thứ sáu hàng tuần, các hoạt động hết sức đa dạng và linh hoạt như các buổi dạ vũ, thi biện luận, tổ chức tiệc chúc mừng, tiết mục văn nghệ... rất được đông đảo sinh viên hoan nghênh, một khi được lên ngôi ở vị trí người chủ trì dẫn chương trình các tiết mục, lập tức danh tiếng sẽ nổi như cồn, tuy là chưa đến nổi toàn dân đều biết, nhưng mà chí ít cũng là siêu sao trong trường.

Tài tử Tiêu Sở Diễm, sinh viên khoa tài chính năm ba bất cứ là ở học viện Phong Đại, hay là ở thành phố Anh Phong đều nổi danh như cồn, oai phong một cõi, hồi còn đang học năm thứ hai đã bắt đầu ký hợp đồng ba năm với Đài truyền hình trung tâm thành phố, bằng vào điều kiện của hân hoàn toàn có thể chuyển tới khoa truyền thông để đào tạo sâu thêm, nhưng hân lại đặc lập độc hành(~> “đặc lập độc hành”: người có ý chí cao, sáng suốt, khác hẳn với người thường), vẫn quyết định ở lại khoa tài chính.

Ba vị đồng học cùng ký túc xá vốn dĩ quyết định giật dây Triệu Tử Mặc, mục đích cũng chỉ có một, đó là hy vọng cô sẽ biết cách tận dụng vẻ đẹp nghiêng thành nghiêng nước nghiêng thành của mình mà hô mưa gọi gió, lôi kéo luôn Tiêu Sở Diễm, sau đó ba người sẽ tha hồ dựa dẫm mượn hơi, thoải sức tiếp cận vàng mây trôi xa xa cuối chân trời kia.

Nhưng Triệu Tử Mặc vốn thuộc mẫu người không thích đem vẻ đẹp của mình ra làm vũ khí, khiến cho ba người các cô vô cùng thất vọng, buồn bực không thôi.

“Cái gì mà người dẫn chương trình?” Giọng điệu cô vô cùng khinh thường, sau lại mang theo vạ phần tự hào: “Ta là ký giả báo trường nha!”

Cái gì??? Ký giả? Chẳng nhẽ là cái loại “ký giả” thấp kém không ai thèm làm trong truyền thuyết kia sao?

Thi Tiểu Phì nghe xong, xoay người úp mặt vào bãi cỏ mà mặc niệm: Triệu Tử Mặc quá lãng phí tài nguyên quốc gia, quá lãng phí tài nguyên quốc gia a!

Khương Khương mãnh liệt cắn móng tay: Lợi dụng sắc đẹp của cô nàng để đạt được mục đích, quả nhiên chiêu này mình không thể áp dụng được rồi!

Cố Thành Tây làm điệu bộ ới ra cây cỏ khô trong miệng, không nói hai lời phun ra một chữ: “Tốt!”

Tốt cái đầu nhà người!

Thi Tiểu Phì cùng Khương Khương đồng loạt ném sang mấy ánh mắt khinh thường, chỉ có Triệu Tử Mặc là mắt loé sáng, cảm động vô cùng.

Cố Thành Tây chậm rì rì mở miệng: “A Mặc có thể đi phỏng vấn Tiêu Sở Diễm!”

Hai đôi mắt bên kia lập tức sáng bừng lên.

Triệu Tử Mặc liếc nhìn nụ cười của Cố Thành Tây, ý vị trên tức mười phần, nhưng đối phương quả thực là quá bình thản ung dung rồi, bỗng cô nương đây không thêm chấp, quay đầu cười tủm tỉm với Thi Tiểu Phi và Khương Khương:

“Chờ ta có cơ hội đi. Hiện tại tổ ta phụ trách chuyên mục Đời Sống còn phải làm một cái bảng bình chọn phòng ngủ của nam sinh, ta nhận được nhiệm vụ là phải chụp lại mấy cái phòng ngủ...”

Cô còn chưa nói hết, ba mỹ nữ kia đã lập tức hét lên cắt đứt nguồn cảm hứng dồi dào của cô: “Nhất định phải chụp phòng ngủ của Tiêu Sở Diễm! Nhất định a! ~”

Chương 2: Cực phẩm mỹ nam.

Sáu giờ rưỡi tối, giờ tự học của học viện Phong Đại đã bắt đầu, Triệu Tử Mặc cùng mấy vị ký giả khác của báo trường hằng hái chuẩn bị xông pha đi tìm tư liệu sống – quay DV(*) phòng ngủ của nam sinh.

(*) DV thì quen thuộc lắm rồi nhưng vẫn nhắc lại: Digital Video.

Cô không đến khu ký túc xá của khoa tài chính như sự giật dây của ba vị mỹ nữ, ngược lại đến thẳng khu Phù Tuyết, ký túc xá của khoa luật lừng lẫy giang hồ.

Từ chỗ cô đến Phù Tuyết vẫn là có chút xa, dọc theo đường đi, ngồi trên yên xe đạp cô chỉ còn biết mặc niệm: Ta không phải cô ý ta không phải cố ý!, Rất chi là ra vẻ sấm hối, nhưng đến khi tới được Phù Tuyết thì đã vụt phần tự xin lỗi này vắng xa bấy thước rồi, toàn tâm toàn ý chú mục vào công việc.

Nửa giờ sau Triệu Tử Mặc nhận được thông báo ký túc xá không có khoá cửa, cho nên có thể cực kỳ thuận lợi, oai phong hùng dũng mà tiến vào.

Chẳng qua là, cô rất hoài nghi ký túc xá để tổng hồng thế này, chẳng lẽ bọn trộm lại không thừa dịp mà vào sao? Không đúng, nhất định là đã có đề phòng từ trước, vì thế cho nên ý nghĩ sẽ có trộm lên vào đường như chỉ còn là suy nghĩ mơ hồ trong đầu cô, xoẹt qua một cái liền biến mất.

Trong truyền thuyết, ký túc xá của nam sinh vô luận là phòng của bất cứ ai cũng không thể thiếu mấy chục đôi tất thối tích lũy vài tháng mới đem giặt một lần, Triệu Tử Mặc vốn dĩ nửa tin nửa ngờ, nhưng đến khi tự mình kiểm nghiệm, mới phát hiện ra hình như cũng có chút đúng với sự thật...

Quả là danh bất hư truyền!

Cô bắt đầu hối hận tại sao mình không giống với đám ký giả kia, trước khi đi chuẩn bị đầy đủ khẩu trang vô cùng kỹ lưỡng, may mắn là tốc độ của cô rất nhanh, chụp ảnh từng phòng ngủ cũng chỉ mất có nửa phút, chỉ cần nín thở một hơi là có thể toàn mạng mà vượt qua.

Chụp xong một dãy phòng, cô tắt đèn, khoá cửa lại, tiếp tục đến dãy phòng tiếp theo, một lần lại qua một lần, đến khi lướt lên được tầng cao nhất, đôi chân cùng chiếc mũi nhỏ của cô cơ hồ như đã hoàn toàn bị tàn phá.

Phải nói rằng, làm ký giả báo trường thật đúng là một chết người không đền mạng!

Đứng ở cuối một dãy phòng, Triệu Tử Mặc trước tiên chụp bằng số 0910, hai mắt trầm xuống, hít một hơi thật sâu, sau đó mới nín thở chậm rãi mở cửa bước vào, đèn vừa được mở ra, cô liếc một lượt khắp căn phòng, rất nhanh không khỏi cảm thán —

Hô hô hô

Hoàn hảo!

Căn phòng mang một hơi hướm nhẹ nhàng cổ điển, thoải mái dễ chịu, sáng sủa mà sạch sẽ, chăn gối chỉnh tề, trên giường không có quần lót với tất thối bị ném vứt bừa bãi, ngược lại chỉ có một chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần jeans được đặt ngay ngắn chỉnh tề.

Cô chậm rãi di chuyển DV, thầm khen ký túc xá Phù Tuyết cuối cùng cũng có một căn phòng thưởng tâm duyệt mục (*), bầu không khí chẳng những thanh tao thoải mái, hơn nữa mơ hồ còn có mùi hương mát lạnh của bạc hà thơm.

(*) “thưởng tâm duyệt mục”: đáng được thưởng thức, đẹp mắt ám lòng.

Trên bàn đặt một chiếc laptop vẫn chưa đóng lại, màn hình khoảng 14 inch, màu xám bạc trông rất đẹp mắt, nhìn tổng thể một lượt quả thực là vô cùng đáng yêu.

Bên cạnh chiếc laptop còn đặt một chậu hoa đỗ quyên, sinh khí dạt dào.

Bỗng nhiên một tiếng mở cửa rất nhỏ vang lên, do đang chuyên tâm chụp hình nên cô không kịp phản ứng, lúc này đây cánh cửa phòng tắm đối diện với chiếc DV trên tay cô, đã xuất hiện thân hình cao ngất của một nam sinh.

Người đó chỉ mặc một chiếc quần lót màu đen, đôi chân thon dài thẳng tắp, cơ bụng lực lưỡng khoẻ mạnh hiện lên vô cùng rõ ràng gợi cảm, vóc người quả thực vô cùng tốt, làn da rắn rỏi quyến rũ mê hồn, lại vẫn còn đang cúi đầu giơ khăn tắm chà chà lau lau mái tóc ngắn ẩm ướt đầm nước, một khuôn mặt thanh nhã đẹp trai như ẩn như hiện đằng sau chiếc khăn bông.

Mặc dù trong nội tâm Triệu Tử Mặc mọi thứ dường như đã rơi lộp bộp hết cả, nhưng tay chân cô vẫn không luống cuống, chiếc miệng nhỏ vẫn yên lặng không thém hét lên, chỉ là phản xạ có điều kiện dời tầm nhìn của chiếc DV xuống dưới chân đối phương. Nam sinh kia tựa hồ như cảm giác được có người trong phòng đang nhìn mình, lập tức ngẩng đầu, ánh mắt anh ta vừa vịn chạm vào ánh mắt cô.

Triệu Tử Mặc ngừng động tác như đang thưởng thức mỹ nam của mình lại, chỉ thấy nam sinh kia hơi ngơ ngác một chút, sau đó đôi mày dài khê nhăn, tựa hồ như muốn mở miệng chất vấn, khiến cho cô không khỏi luống cuống, thế là héch mặt, đôi mắt trợn trừng, miệng khê chu lại, tỏ ra ta đây chẳng có gì sai.

“Này, người kia, sao anh không thém nói một tiếng đã nhô ra như muốn dọa người thế hả, anh có biết mình đang trần truồng đứng trước mặt một nữ sinh hay không hả!”

Cổ Thành Ca nhìn nữ sinh tay cầm DV không biết từ đâu chui ra đang đứng đối diện mình, vốn là muốn lên tiếng chất vấn vài câu, nhưng sau khi nghe xong lời của cô liền không biết nên tức hay nên cười, cuối cùng không thém để ý đến cô, một mạch đi thẳng đến bên giường lấy quần áo mặc vào.

Triệu Tử Mặc ra vẻ tức giận tiến lên trước vài bước: “Này, mặc quần áo trước mặt nữ sinh anh không cảm thấy ngượng sao!”

Cổ Thành Ca không chút hoang mang mặc chiếc quần jeans vào, nhẹ nhàng từ tốn kéo séc quần, bình tĩnh ấn chặt thắt lưng, không chút để ý mở miệng: “Bạn học Triệu, người cần phải cảm thấy ngượng, hình như là cô mới đúng.”

Anh lười biếng ném cho cô một cái liếc mắt, giọng điệu nhẹ nhàng mang theo một tia lạnh lùng.

Triệu Tử Mặc lần này mới kịp giật mình, hoàn toàn quên mất việc tại sao nam sinh xa lạ kia lại có thể biết cô họ Triệu, hơn nữa đùa giỡn nam sinh đối với cô mà nói đã trở thành thói quen bên người, nhưng đây lại là lần đầu tiên khuôn mặt cô bất giác đỏ bừng, lúng ta lúng túng một hồi lâu sau mới dám mở miệng: “Tôi, tôi là ký giả của báo trường nha, đang thực hiện nhiệm vụ chụp hình phòng ngủ nam sinh!”

Như sợ anh ta không tin, cô còn tiện tay móc ra chiếc thẻ chứng nhận ký giả: “Thẻ phóng viên của tôi!”

Không có tiếng trả lời.

Cổ Thành Ca chậm rãi thong thả cài mấy chiếc cúc áo, tiện tay bới bới mái tóc ngắn ẩm ướt, không thém quan tâm đến cô liền một mạch đi thẳng ra cửa, dáng người tao nhã mà mạnh mẽ, toát lên vẻ khí phách ngời ngời.

Triệu Tử Mặc thấy thế liền luống cuống đuổi theo: “Này, anh đi đâu đó?”

Cổ Thành Ca dừng lại, quay đầu liếc cô một cái, đôi lông mày dài toát lên vẻ thanh cao ngạo mạn cùng lãnh đạm: “Cô không phải là muốn chụp hình phòng ngủ sao? Đến lúc chụp xong ra ngoài nhớ tắt đèn khoá cửa.”

Vừa định bước đi, cô đã vội vàng lên tiếng giữ anh lại: “Này, anh tên là gì? Tôi vào đại học cũng được nửa tháng rồi, vì sao cho đến giờ vẫn chưa từng thấy anh?”

Triệu Tử Mặc biết ký túc xá Phù Tuyết thuộc khoa luật, trước đây cô cũng đã từng theo Khương Khương đến khoa luật tìm người mấy lần, trước mặt vị nam sinh có khuôn mặt thiên sứ này, vóc người to lớn mạnh mẽ quả thực là cực đại mỹ nam mà lại chưa từng gặp qua một lần này, đáng lẽ ra cũng phải nổi danh như Tiêu Sở Diễn mới đúng!

Cổ Thành Ca mặc kệ cô, tiếp tục đi lên phía trước.

Cô vẫn dai dẳng không chịu bỏ qua: “Này, anh vì sao không chịu nói cho tôi biết?”

Anh đạm mạc hỏi ngược lại: “Tôi vì sao phải nói cho cô biết?”

“Bởi vì tôi muốn biết mà!”

“Đó là việc của cô, không liên quan đến tôi.”

“Anh...”

Triệu Tử Mặc hết sức bức mình, tuy rằng cô chưa bao giờ vì dung mạo khuynh quốc khuynh thành của mình mà tỏ ra kiêu ngạo, nhưng cho đến tận bây giờ người không chịu nhìn cô bằng nửa con mắt duy nhất chỉ có anh ta, cô ngừng cước bộ, mũi hơi chun lại, đôi mày thanh tú xoắn tít, bình tĩnh nói từng câu: “Vậy được, nếu không liên quan đến chuyện của anh, tôi đây sẽ mang đoạn phim này tung lên diễn đàn trường, nhiều người xem như vậy, tôi nhất định sẽ biết được tên anh!”

Cổ Thành Ca bỗng nhiên xoay người, đôi mắt xinh đẹp hơi nheo, phát ra một hơi thở lạnh lùng, chẳng qua là dưới con mắt của Triệu Tử Mặc lại không hề cảm thấy chột dạ, ngược lại đôi môi cô còn cong lên làm thành nụ cười vô cùng đắc ý.

Dò xét một hồi lâu, anh cuối cùng cũng chỉ hừ nhẹ: “Tuỳ cô.”

Nói xong anh vươn thẳng lưng, ngạo mạn rời đi.

Khinh thường, quả là trắng trợn khinh thường rồi!

Triệu Tử Mặc vô cùng chán nản, trên đời này hoá ra cũng có kiểu người cứng mềm nhất quyết không chịu như vậy sao!

Phảng phất tức giận, nhưng cũng không tự chủ được mà bị dáng vẻ thanh ngạo bình thản của anh hấp dẫn, cô cầm lên chiếc DV còn đang mở, chụp tới tấp bóng dáng cao ngất ngày càng khuất dần trong hành lang xa hút kia.

Sau một lúc lâu, cô như cũ vẫn nhìn chăm chăm vào đoạn phim quay được đến thất thần, tự trách mình vì sao lại có thể để anh ta dễ dàng bỏ đi như thế được.

Trở lại khu ký túc xá, giờ tự học đã kết thúc, Triệu Tử Mặc vừa mở cánh cửa đi vào phòng, liền đột ngột xuất hiện ba vị mỹ nữ đang dương mắt nhìn cô, không ai thèm mở miệng nói lấy một câu.

Ý vị trong mấy đôi mắt kia hết sức rõ ràng: Thăng thần liền được khoan hồng, kháng cự lập tức trị nghiêm!

Triệu Tử Mặc húng hắng cười khan mấy tiếng: “Ta không có chụp được phòng ngủ của Tiêu Sở Diễn...”

Mắt thấy ba vị mỹ nữ kia không hẹn mà cùng nhau bẻ tay răng rắc, cô nhanh tay lẹ mắt lùi vài bước ra phía sau: “Nhưng mà ta phát hiện ra một cực phẩm mỹ nam không kém gì Tiêu Sở Diễn nha, còn quay được DV hình hân nữa, các mi có hứng thú xem một chút hay không?”

Đối phó với đám biến thái mê trai, chiêu này tất nhiên hết sức hữu hiệu, Thi Tiểu Phì hừ hừ mở miệng: “Cho mi vào.”

Vì thế cho nên. Triệu Tử Mặc lập tức mở DV ra, bộ dạng rất chi là có nhân phẩm, nhảy trực tiếp đến đoạn chớp được hình phòng ngủ của mỹ nam, trưng ra một bóng lưng thanh tao ngạo mạn mờ mờ ảo ảo cuối hành lang xa ngút, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng bước chân nho nhỏ rất có nhịp điệu.

Nhưng sau khi cho ba vị mỹ nữ kia chiêm ngưỡng bóng dáng cực phẩm của mỹ nam, Triệu Tử Mặc cô vẫn bị ném gối tới tấp vào mặt không thương tiếc.

“Triệu Tử Mặc, đây chính là cực phẩm mi nói sao? Vì sao không chụp trực diện ngay mặt hả?” Thi Tiểu Phì sau khi xem xong lập tức nổi giận.

Đối với đám biến thái mê trai, chuyện thống khổ nhất trên thế giới này, không phải là không chiếm được trai đẹp, mà là rõ ràng biết có một kẻ đẹp trai lượn lờ trước mặt mình mà không cách nào có thể chiêm ngưỡng dung nhan.

“Hạn mi trong vòng một tuần đem hình của hắc đến đây, nếu không bọn ta lập tức i sống dở chết dở, chỉ có một bóng lưng chúng ta làm sao biết được hắc là ai! A Mặc, cầu xin mi đừng có phí phạm tài nguyên quốc gia như thế nữa đi, đáng mạo khuyên quốc khuyên thành lợi dụng được thì nên lợi dụng...” Khương Khương vừa dấm vừa xoa, lời lẽ chí lý mà thâm thía vô cùng.

Triệu Tử Mặc nghe xong, chỉ cảm thấy vô cùng buồn bực!

Sau đó cô mới phát hiện, Cố Thành Tây hình như không hòa vào “hãm hại” cô, cho nên cực kỳ cảm động, nghẹn ngào đến kinh thiên động địa, rốt cục cô cũng biết tình bạn nhiều năm qua giữa hai người coi như không hề uổng phí.

Nhưng mà...

“A Mặc, để thỏa mãn nhu cầu ngắm trai đẹp mỗi ngày của chúng ta, Tiêu Sở Diễn cùng vị cực phẩm mỹ nam này, mi đều phải có trách nhiệm đem hình về cho chúng ta!” Cố Thành Tây trên khuôn mặt thanh lệ hiện lên một tia cổ quái, ngoài cười nhưng trong không cười trầm giọng ra lệnh.

Triệu Tử Mặc cũng biết, Cố Thành Tây là một bằng hữu có nghĩa khí, nhưng cũng là một vầng mây trôi không cách nào chạm đến cuối chân trời.

Cô ngược ánh mắt cún con lên nhìn, mở miệng cò kè mặc cả: “Có thể chỉ cần hình của Tiêu Sở Diễn thôi được không...” Cô bướng bỉnh nhìn Cố Thành Tây nháy mắt mấy cái, vị này tuy lạnh lùng nhưng dù sao cũng đã là bằng hữu bao năm của cô rồi, hy vọng có thể thuyết phục được.

“Không được!” Ba vị mỹ nữ lập tức trăm miệng một lời, “Cực phẩm này là do mi khai quật được đó!”

Triệu Tử Mặc cảm thấy cực kỳ hối hận, tựa như dòng nước cuộn cuộn hướng về sông Trường Giang chảy mãi không ngừng.

Tại sao? Tại sao cô lại mở miệng kể hết mọi chuyện cho ba vị mỹ nữ biến thái mê trai này chứ!

Nhưng cũng thật may mắn, ba vị này tuy gọi là háo sắc, nhưng chí ít cũng là tô điểm cho cuộc sống nhàm chán của cô chút thú vị mà thôi.

2. Chương 03-04

Chương 3: Lương thủy tắc nha (*)

(*Gốc : nói thật là không hiểu ý nghĩa lắm, chắc đại loại là “chó cắn áo rách” ấy, đã đen đủi là càng đen hơn, A.T đoán thế)

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tử Mặc đột nhiên cảm thấy mắt phải của mình nháy nháy chớp chớp không ngừng, mà cổ nhân có câu: mắt trái nháy tài, mắt phải nháy họa, thật ra cô vốn không tin, nhưng mà lúc này đây, rất nhanh cô đã hoàn toàn bị thuyết phục.

Vô cùng chí lý.

Buổi trưa sau khi tan học còn chưa kịp ăn cơm, Triệu Tử Mặc đã bị gọi đến Đài truyền hình trường một chuyến, trong điện thoại, giọng điệu của sư tỷ Trịnh Nhược Du học năm ba khoa Văn học rất chi là nghiêm túc.

Triệu Tử Mặc thấp thỏm bất an lê xác đến phòng họp nhỏ, đẩy cửa ra, người phụ trách Đài truyền hình trường, giáo sư Bùi đang đứng khoanh tay cạnh cửa sổ, nhìn không ra là vẻ mặt gì, bên cạnh còn có tổ trưởng tổ ký giả Trịnh Nhược Du ngồi bên bàn hội nghị.

Đối diện với Trịnh Nhược Du là một nam sinh, đang nghiêng người nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Triệu Tử Mặc đi vào, Trịnh Nhược Du bất động thanh sắc đem ánh mắt như không muốn rời xa đang ở trên người nam sinh thu hồi lại, mà ánh mắt của nam sinh này lại dị thường phức tạp, thậm chí còn có tia khó tin cùng đáng tiếc.

Triệu Tử Mặc cực kỳ khó hiểu, cuối cùng cũng nhận ra hẳn chính là nam sinh ngày hôm qua cô đã đùa bỡn ở sân vận động – đại tài tử Kỷ An Thần thuộc khoa luật năm thứ tư.

Cô còn chưa kịp mở miệng hỏi câu nào, Kỷ An Thần đã đứng bật dậy chào tạm biệt giáo sư Bùi, một mạch lao ra khỏi phòng như điên.

Rất nhanh Triệu Tử Mặc đã biết mình phạm phải tội lỗi tày đình gì.

Kỷ An Thần, tài tử ở tại phòng ký túc xá 0910 Phù Tuyết nói lại rằng, tối hôm qua hẳn vừa bị mất trộm một chiếc laptop đặt trên bàn, cho nên lập tức báo án đến chuyên mục Đời Sống của trường, sau khi nhóm điều tra tiến hành dò xét sơ bộ liền liệt vị ký giả chụp hình phòng ngủ nam sinh vào hạng mục đệ nhất tình nghi.

“Em, em tuyệt đối không có lấy!” Triệu Tử Mặc sau khi nghe xong liền khẩn cấp phủ nhận, chính cô cũng có laptop, đi trộm của người khác làm cái gì!

Ký giả báo trường, quả nhiên là không có đường sống mà! —

Trịnh Nhược Du ngồi một bên khẽ bĩu môi, ý vị khinh thường hết sức rõ ràng.

Giáo sư Bùi đưa mắt liếc Triệu Tử Mặc một cái, duỗi mấy ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn: “Triệu Tử Mặc, trước tiên cứ bình tĩnh, chúng tôi cũng chỉ muốn hỏi rõ tình huống phát sinh lúc đó mà thôi.”

“0910 là phòng ngủ cuối cùng, em tối qua sau khi chụp xong liền đi...” Giọng nói của Triệu Tử Mặc cứ nhỏ dần nhỏ dần, trên mặt như khắc mấy chữ ‘Xong đời rồi’.

Đừng nên xem Triệu Tử Mặc dung mạo khuynh quốc khuynh thành như thế mà coi trọng, thực ra tính cách cô cực kỳ mơ hồ, luôn mang một bộ dạng vô tâm vô phế vô phiền vô giận, thỉnh thoảng nổi hứng lên còn ra vẻ rất tiểu thư.

Biết mình có tật hay vút đồ bữa bãi, lúc đến mấy dãy phòng ngủ nam sinh quay DV sớm cũng đã tự nhắc mình phải tắt đèn khoá cửa rồi, cuối cùng nhiệm vụ gian nan vất vả lại bị cực phẩm cắt ngang cái xoẹt, cho nên đối với việc cần ghi nhớ sớm đã quăng lên tận chín tầng mây.

Mà sau khi vị cực phẩm mỹ nam kia bỏ đi, cô lại tiếp tục chụp một loạt hình phòng ngủ, bởi vì vừa bị thái độ của cực phẩm chọc tức, cho nên lúc đi, cô hình như không tắt đèn khoá cửa...

Sau khi biết được tình huống đêm hôm đó, sắc mặt giáo sư Bùi trở nên hoà hoãn, cũng chỉ gật đầu: “Được rồi, tạm thời em cứ về trước, nhân viên nhà trường sẽ tiếp tục điều tra.”

Sau khi đi khỏi, Triệu Tử Mặc tâm can vô cùng đau khổ, tại sao cô lại có thể thần kinh bất ổn đến trình độ này? Tại sao?

Chẳng buồn ăn cơm, cô quyết mạo hiểm một phen cưỡi xe đạp đến khoa luật thăm dò tình hình, dọc theo đường đi những tiếng bàn tán xôn xao cùng vô số cặp mắt dõi theo chiêm ngưỡng, cô tập mãi cũng đã thành quen.

Hướng chi, bây giờ làm sao còn tâm trạng để ý đến những thứ này?

Vào đến khoa luật, bất kể là nam sinh hay nữ sinh, Triệu Tử Mặc chộp được người nào cũng liền mở miệng hỏi: “Xin hỏi bạn có biết Kỷ An Thần ở đâu không?”

Kết quả trăm câu như một, người trả lời ngoại trừ lắc đầu bỏ đi cũng chỉ liếc mắt nhìn cô một cách vô cùng khinh thường.

“Không biết.”

“Không nhìn thấy.”

“Không quan tâm.”

“...”

Cuối cùng sau một hồi công cốc, Triệu Tử Mặc thất bại lê xác đến bên cạnh mấy cây long não gần khoa luật, chuẩn bị tránh nắng nghỉ ngơi một chút, bỗng nhiên sau lưng có tiếng gọi: “Triệu Tử Mặc.”

Cô xoay người, thấy Kỷ An Thần đã đến trước mặt: “Nghe nói em tìm tôi?”

Ánh mắt sáng ngời của hắn hoà quyện với những tia nắng lấp lánh nhảy nhót dưới tán cây, tạo thành một bức tranh vô cùng sinh động.

“A, dạ!” Triệu Tử Mặc nghĩ đến tội nghiệt sâu xa thâm nặng của mình, cộng thêm vừa nãy chạy ngược chạy xuôi, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng một mảnh, dung mạo vốn khuynh quốc khuynh thành này lại càng thêm chói mắt.

Kỷ An Thần lại như trút được gánh nặng thở ra một hơi, bộ dạng phảng phất sự phi thường cao hứng: “Tôi đã nói rồi, xinh đẹp như em hẳn sẽ là người trong sạch thuần khiết, làm sao có chuyện đi ăn trộm đồ được!”

Khó trách vừa rồi ở trong phòng hội nghị hắn dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, Triệu Tử Mặc càng thêm ngưỡng mộ: “Bạn học Kỷ, rất rất xin lỗi, đến lúc đó nếu vẫn không tìm lại được laptop, tôi nhất định sẽ bồi thường cho anh!”

“Không sao!” Kỷ An Thần thoải mái khoát tay, “Cũng chỉ là một chiếc laptop thôi mà, nếu không phải là trong đó có rất nhiều hồ sơ vụ án và chứng cứ kiện cáo của lão Cố cùng phòng thì tôi cũng chẳng muốn truy cứu làm gì.”

“Như vậy sao được, dù sao cũng là lỗi của tôi, tôi sẽ đền tiền.” Triệu Tử Mặc vô cùng kiên trì, lương tâm cắn rứt không thôi.

Kỷ An Thần cuối cùng cũng đành bất đắc dĩ nói: “Đến lúc đó rồi tính sau.”

Triệu Tử Mặc nở một nụ cười vô cùng thoải mái: “Cứ như vậy đi, tôi đi trước”, song nhất thời cô lại không để ý dưới chân, mới đi được một bước, liền bị hòn đá nhỏ khuất sau bụi cỏ vướng vào chân khiến cả người lão đảo huyết ngã, may mắn Kỷ An Thần nhanh tay lẹ mắt giữ lấy cánh tay cô, cô mới thoát được một kiếp nạn kết thân với mặt đất.

Triệu Tử Mặc bình tĩnh lại, quay đầu khẽ mỉm cười: “Cảm ơn, bạn học Kỷ.”

“...Đừng khách khí.” Kỷ An Thần vì nụ cười rực rỡ chói lòa của cô mà đột nhiên trở nên như người mất hồn.

Triệu Tử Mặc hơi nhú mày, giãy giụa cánh tay đang bị nắm chặt.

Kỷ An Thần hoàn hồn, nói lỏng bàn tay rồi cười như chưa từng có chuyện gì: “Triệu Tử Mặc, em có thể trực tiếp gọi tên tôi được không?”

Bạn học Kỷ, bạn học Kỷ, quả thực rất khó nghe.

“...Dĩ nhiên có thể.” Triệu Tử Mặc chần chờ một lúc, lát sau mới khẽ gật đầu đáp ứng, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác ngượng ngùng.

Cũng không phải bởi vì cô đối với nam sinh anh tuấn đẹp trai này mà có suy nghĩ gì khác thường, chẳng qua là hôm qua cô đùa giỡn với hắn ta giữa thanh thiên bạch nhật, cũng chỉ là muốn cản hắn thổ lộ với cô mà thôi.

Từ sơ trung đã bắt đầu có người thổ lộ với Triệu Tử Mặc, cô ban đầu còn nói ‘thật xin lỗi’ rồi nhẹ nhàng từ chối, sau đó nếu đối phương là người tương mạo chỉ thường thường, cô lập tức liền lôi Tiêu Sở Diễn ra làm bìa đỡ đạn để khiến cho đối phương phải tự ti mặc cảm, còn nếu nam sinh nào dung mạo không tệ, cô đảm bảo không cự tuyệt ngay, mà nảy sinh lòng tham đùa giỡn cho đã mới thôi. Thực ra mục đích cũng chỉ là

muốn cho bọn họ chết tâm, thử hỏi có nam sinh nào lại cam lòng thích một nữ sinh lôi mình ra trêu chọc hay không?

Mà Kỷ An Thần, danh tiếng lẫy lừng, đáng người tốt, gia thế cũng tốt, thậm chí còn có điểm phong lưu đa tình, thay bạn gái như thay áo, cho nên đối với biểu lộ của hắn, cô tất nhiên lập tức chọn phương thức đùa giỡn này.

Lần trước Kỷ An Thần bị đùa giỡn, cô vốn chắc mẩm đại tài tử sẽ không dám bén mảng đến gần nữa, không ngờ ngày hôm nay lại xảy ra sự cố, ắt trong lòng không tránh khỏi ngượng ngùng.

May mắn Kỷ An Thần biểu hiện vô cùng hào phóng, cũng không làm cô phải sinh ra lúng túng khó xử.

Buổi tối cả đám biến thái mê trai tụ tập lại, Triệu Tử Mặc nằm trong ổ chăn khóc rống ăn vạ kể khổ, cuối cùng đồng loạt nhận được sự phỉ nhổ của ba vị mỹ nữ.

“Ngu ngốc!”

“Cực kỳ ngu ngốc!”

Thật quá đồng tâm đồng lòng đi, quả là chưa từng thấy đám người nào hiểu rõ tâm ý nhau như vậy mà! Triệu Tử Mặc cực kỳ cực kỳ buồn bực, mãnh liệt đập đầu vào gối.

Mỹ nữ các người đi chết đi! Cả nhà các người đi chết hết đi!

Giữa trưa ngày hôm sau, Triệu Tử Mặc lê xác vào cantin trường ăn cơm lại nghe được mấy lời đồn đãi về cô rất chi là thâm hậu sâu xa.

Lời đồn thứ nhất: nghe nói hoa khôi khoa văn học lợi dụng chức vụ ký giả báo trường lên vào ký túc xá khoa khác để ăn trộm, mà người bị hại lại chính là đại tài tử khoa luật Kỷ An Thần.

Không sai, hắn chính là “tài tử”(*), là con út của chủ tịch tập đoàn Phong Thành Kỷ, tốc độ đổi bạn gái nghe nói là một tháng một lần, kỳ bí ở chỗ thời gian qua lại với mỗi người của hắn đều rất giống nhau, không sai biệt chút nào.

(*) Theo như A.T hiểu, dụng ý của tác giả ở đây chính là ám chỉ Kỷ An Thần là con của nhà nhiều tiền [tài = tiền; tử = con], cho nên mới dẫn đến việc bỏ chữ “tài tử” trong ngoặc kép, nhấn mạnh sự đại gia của bạn Kỷ ^^~

Lời đồn thứ hai: nghe nói hoa khôi khoa Văn học lần này quyết tâm theo đuổi Kỷ tài tử, tin tức này được đám bắt quái dò được đã kể lại, hơn nữa chi tiết vô cùng cụ thể súc tích.

Căn bản miêu tả như sau:

Giữa thanh thiên bạch nhật, trên đất dưới trời, cạnh mấy cây long não sát bên khoa luật, vị đại mỹ nữ hoa khôi khoa Văn đỏ mặt xấu hổ tỏ tình, kết quả tài tử phát tay cự tuyệt, hoa khôi không cam tâm bị từ chối phũ phàng như vậy, bèn dùng khổ nhục kế giả vờ ngã xuống, cuối cùng do tài tử mang nặng lòng thương hương tiếc ngọc, đưa tay giữ chặt lấy người nàng...

Rất nhanh sau đó hoa khôi quay đầu lại, khuyến mãi cho đại tài tử một nụ cười mang tầm sát thương vô cùng lớn, hai người cứ đứng nhìn nhau cả nửa ngày trời, phảng phất như có là cả thế kỷ bọn họ ắt hẳn cũng chẳng thêm quan tâm!

Nghe xong mấy cái bắt quái này, Triệu Tử Mặc yên lặng hộc máu: “Vô nghĩa!”

Cùng ngồi chung một bàn với cô còn có Cố Thành Tây, Khương Khương và Thi Tiểu Phì không hẹn cùng dừng đùa, bày ra một bộ mặt cùng chung mối thâm thù đại hận ngàn năm.

Cố Thành Tây thanh lệ khẽ nhíu mày đứng bật dậy, rất hiếm khi bắt gặp được bộ dạng mất bình tĩnh của cô nàng: “Con mẹ nó, lời đồn này là từ mồm đứa nào tuôn ra!”

Thi Tiểu Phì tức đến phồng mang trợn má: “A Mặc nhà chúng ta muốn cái gì, chỉ cần liếc mắt một cái ắt sẽ có người tự động dâng hai tay đem đến, cần quái gì phải đi ăn trộm!”

Khương Khương mãnh liệt gạt đầu phụ hoạ: “Đúng vậy đúng vậy! Bọn tiểu nhân bịa chuyện kia chắc chắn cực kỳ ghen tị với vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành của A Mặc đây mà!”

Cố Thành Tây bất chợt nhớ ra điều gì, ngăn người một lúc mới bần thần hỏi: “Hai người các mi có còn nhớ không, hoàng hôn hôm trước, người bị Triệu Tử Mặc đùa giỡn hình như là Kỷ đại tài tử...”

Khương Khương cùng Thi Tiểu Phi tiếp tục mãnh liệt gạt đầu: “Đúng đúng! Chính là hần!”

Nhưng mà, các cô vừa mới dứt lời, hai lời đồn đãi phía trước rất nhanh đã mọc thêm một cái thứ ba, nội dung chính là: Hoa khôi sử dụng biện pháp “Trộm đồ”, thực ra chính là lấy lui làm tiền, thực hiện hành động chớp nhoáng nhằm thu phục Kỷ đại tài tử!

Tài tử long lanh lóng lánh siêu cấp đại gia, nghe nói cho dù chỉ cần là bạn gái một tháng của hần, gộp tất cả số đồ trang sức, quần áo, quà tặng mà hần mua cho, tuốt tuần tuốt gì đem đi bán ít nhất cũng có thể trả được một năm tiền học phí, cho nên, mỹ nữ có khuynh quốc khuynh thành cách mấy cũng không là ngoại lệ mà động lòng, hơn nữa nếu có thể thu phục được nhân tâm của tài tử, ắt hẳn đây chính là một tấm phiếu cơm dài hạn, cả đời không lo thiếu ăn thiếu mặc.

Thi Tiểu Phi do quá phần uất đã tự biến mình thành kẻ bát quái: “A Mặc, mi dụng ý ‘Ăn cắp’ chính là để ‘Trộm người’?”

“...”

Thấy Khương Khương và Cố Thành Tây trông mắt đồng dạng loé ra những tia sáng cùng ý tứ với Thi Tiểu Phi, Triệu Tử Mặc vô cùng bi phần, giơ chiếc đũa lên một đường cật lực gõ lên đầu ba vị mỹ nữ.

Thế nhưng cô cũng biết, ba vị mỹ nữ này tuy bây giờ tỏ vẻ bưng bưng khói lửa như thế, nhưng một lúc nữa đảm bảo sẽ quên sạch không nhớ một tý ty mảy may gì.

Triệu Tử Mặc hết sức buồn bực, ta vừa gián tiếp cự tuyệt xong, bọn người các người lôi đầu ra mấy thứ lấy lui làm tiền, sử dụng thủ đoạn ra chiêu chớp nhoáng như thế chứ hả!

Ba vị mỹ nữ này thật quá vô tâm vô phế, đặc biệt là Cố Thành Tây vốn cũng biết rõ Triệu Tử Mặc xưa nay đùa giỡn nam sinh chính là cự tuyệt tỏ tình, còn đùa giỡn nữ sinh chính là làm cho đối phương càng cảm thấy ghen tỵ, vậy mà còn dám mở miệng ăn nói linh tinh...

Bực mình quá bực mình quá! Triệu Tử Mặc ném chiếc đũa đứng dậy định đi, không ngờ ba vị mỹ nữ kia trăm miệng một lời kêu to: “A Mặc! Đứng lại!”

Cô còn chưa kịp xoay người, Cố Thành Tây đã vội vã chạy lại đứng chặn ở phía sau, đem cô đẩy về chỗ ngồi, Khương Khương cầm đầu cầm cổ một mạch chạy ra khỏi phòng ăn.

Thi Tiểu Phi nháy nháy mắt mấy cái tuyên bố: “A Mặc, ‘lão bằng hữu’(*) của mi tới rồi, trên quần còn chừa ra một đoá hoa choé loé kia kia...”

(*) ‘Lão bằng hữu’ là A.T chôm được bên 419 của Pa tỷ, là thời kỳ kinh nguyệt.

Triệu Tử Mặc nước mắt tuôn trào.

Quả nhiên cô chính là sinh vật xui xẻo nhất quả đất, đúng là phản ứng dây chuyền, lương thủy tắc nha, quá quá quá bi phần rồi đi!

Buổi trưa hôm đó, Khương Khương rất nhanh từ trong ký túc xá lấy ra một chiếc áo khoác mỏng cùng một xấp giấy ăn, bốn người ngồi vào phòng ăn vắng teo vắng ngắt, đem áo khoác thắt vào ngang hông Triệu Tử Mặc, sau đó Thi Tiểu Phi bưng một cốc nước sạch tới, Triệu Tử Mặc đứng lên, ra sức dội sạch chiếc ghế vừa bị cô làm cho “đính chuông”, còn Cố Thành Tây mãi mê cầm xấp giấy ăn gian lao vất vả thực hiện nhiệm vụ “Huỷ thi diệt tích”(*)...

(*) “Huỷ thi diệt tích”: đại loại là xoá sạch dấu vết.

3. Chương 03-04

Chương 3: Lương thủy tắc nha (*)

(*Gốc : nói thật là không hiểu ý nghĩa lắm, chắc đại loại là “chó cắn áo rách” ấy, đã đen đủi là càng đen hơn, A.T đoán thế)

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tử Mặc đột nhiên cảm thấy mắt phải của mình nháy nháy chớp chớp không ngừng, mà cổ nhân có câu: mắt trái nháy tài, mắt phải nháy họa, thật ra cô vốn không tin, nhưng mà lúc này đây, rất nhanh cô đã hoàn toàn bị thuyết phục.

Vô cùng chí lý.

Buổi trưa sau khi tan học còn chưa kịp ăn cơm, Triệu Tử Mặc đã bị gọi đến Đài truyền hình trường một chuyển, trong điện thoại, giọng điệu của sư tỷ Trịnh Nhược Du học năm ba khoa Văn học rất chi là nghiêm túc.

Triệu Tử Mặc thấp thỏm bất an lê xác đến phòng họp nhỏ, đẩy cửa ra, người phụ trách Đài truyền hình trường, giáo sư Bùi đang đứng khoanh tay cạnh cửa sổ, nhìn không ra là vẽ mặt gì, bên cạnh còn có tổ trưởng tổ ký giả Trịnh Nhược Du ngồi bên bàn hội nghị.

Đối diện với Trịnh Nhược Du là một nam sinh, đang nghiêng người nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Triệu Tử Mặc đi vào, Trịnh Nhược Du bất động thanh sắc đem ánh mắt như không muốn rời xa đang ở trên người nam sinh thu hồi lại, mà ánh mắt của nam sinh này lại dị thường phức tạp, thậm chí còn có tia khó tin cùng đáng tiếc.

Triệu Tử Mặc cực kỳ khó hiểu, cuối cùng cũng nhận ra hắn chính là nam sinh ngày hôm qua cô đã đùa bỡn ở sân vận động – đại tài tử Kỷ An Thần thuộc khoa luật năm thứ tư.

Cô còn chưa kịp mở miệng hỏi câu nào, Kỷ An Thần đã đứng bật dậy chào tạm biệt giáo sư Bùi, một mạch lao ra khỏi phòng như điên.

Rất nhanh Triệu Tử Mặc đã biết mình phạm phải tội lỗi tày đình gì.

Kỷ An Thần, tài tử ở tại phòng ký túc xá 0910 Phù Tuyết nói lại rằng, tối hôm qua hắn vừa bị mất trộm một chiếc laptop đặt trên bàn, cho nên lập tức báo án đến chuyên mục Đời Sống của trường, sau khi nhóm điều tra tiến hành dò xét sơ bộ liền liệt vị ký giả chụp hình phòng ngủ nam sinh vào hạng mục đệ nhất tình nghi.

“Em, em tuyệt đối không có lấy!” Triệu Tử Mặc sau khi nghe xong liền khẩn cấp phủ nhận, chính cô cũng có laptop, đi trộm của người khác làm cái gì!

Ký giả báo trường, quả nhiên là không có đường sống mà! —

Trịnh Nhược Du ngồi một bên khẽ bĩu môi, ý vị khinh thường hết sức rõ ràng.

Giáo sư Bùi đưa mắt liếc Triệu Tử Mặc một cái, duỗi mấy ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn: “Triệu Tử Mặc, trước tiên cứ bình tĩnh, chúng tôi cũng chỉ muốn hỏi rõ tình huống phát sinh lúc đó mà thôi.”

“0910 là phòng ngủ cuối cùng, em tới qua sau khi chụp xong liền đi...” Giọng nói của Triệu Tử Mặc cứ nhỏ dần nhỏ dần, trên mặt như khắc mấy chữ ‘Xong đời rồi’.

Đừng nên xem Triệu Tử Mặc dung mạo khuynh quốc khuynh thành như thế mà coi trọng, thực ra tính cách cô cực kỳ mơ hồ, luôn mang một bộ dạng vô tâm vô phể vô phiền vô giận, thỉnh thoảng nổi hứng lên còn ra vẻ rất tiểu thư.

Biết mình có tật hay vứt đồ bừa bãi, lúc đến mấy dãy phòng ngủ nam sinh quay DV sớm cũng đã tự nhắc mình phải tắt đèn khoá cửa rồi, cuối cùng nhiệm vụ gian nan vất vả lại bị cực phẩm cắt ngang cái xoẹt, cho nên đối với việc cần ghi nhớ sớm đã quăng lên tận chín tầng mây.

Mà sau khi vị cực phẩm mỹ nam kia bỏ đi, cô lại tiếp tục chụp một loạt hình phòng ngủ, bởi vì vừa bị thái độ của cực phẩm chọc tức, cho nên lúc đi, cô hình như không tắt đèn khoá cửa...

Sau khi biết được tình huống đêm hôm đó, sắc mặt giáo sư Bùi trở nên hoà hoãn, cũng chỉ gật đầu: “Được rồi, tạm thời em cứ về trước, nhân viên nhà trường sẽ tiếp tục điều tra.”

Sau khi đi khỏi, Triệu Tử Mặc tâm can vô cùng đau khổ, tại sao cô lại có thể thần kinh bất ổn đến trình độ này? Tại sao?

Chẳng buồn ăn cơm, cô quyết mạo hiểm một phen cưỡi xe đạp đến khoa luật thăm dò tình hình, dọc theo đường đi những tiếng bàn tán xôn xao cùng vô số cặp mắt dõi theo chiêm ngưỡng, cô tập mãi cũng đã thành quen.

Hướng chi, bây giờ làm sao còn tâm trạng để ý đến những thứ này?

Vào đến khoa luật, bất kể là nam sinh hay nữ sinh, Triệu Tử Mặc chộp được người nào cũng liền mở miệng hỏi: “Xin hỏi bạn có biết Kỷ An Thần ở đâu không?”

Kết quả trăm câu như một, người trả lời ngoại trừ lắc đầu bỏ đi cũng chỉ liếc mắt nhìn cô một cách vô cùng khinh thường.

“Không biết.”

“Không nhìn thấy.”

“Không quan tâm.”

“...”

Cuối cùng sau một hồi công cốc, Triệu Tử Mặc thất bại lê xác đến bên cạnh mấy cây long não gần khoa luật, chuẩn bị tránh nắng nghỉ ngơi một chút, bỗng nhiên sau lưng có tiếng gọi: “Triệu Tử Mặc.”

Cô xoay người, thấy Kỷ An Thần đã đến trước mặt: “Nghe nói em tìm tôi?”

Ánh mắt sáng ngời của hắn hoà quyện với những tia nắng lấp lánh nhảy nhót dưới tán cây, tạo thành một bức tranh vô cùng sinh động.

“A, dạ!” Triệu Tử Mặc nghĩ đến tội nghiệt sâu xa thâm nặng của mình, cộng thêm vừa nãy chạy ngược chạy xuôi, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng một mảnh, dung mạo vốn khuynh quốc khuynh thành này lại càng thêm chói mắt.

Kỷ An Thần lại như trút được gánh nặng thở ra một hơi, bộ dạng phảng phất sự phi thường cao hứng: “Tôi đã nói rồi, xinh đẹp như em hẳn sẽ là người trong sạch thuần khiết, làm sao có chuyện đi ăn trộm đồ được!”

Khó trách vừa rồi ở trong phòng hội nghị hắn dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, Triệu Tử Mặc càng thêm ngưỡng mộ: “Bạn học Kỷ, rất rất xin lỗi, đến lúc đó nếu vẫn không tìm lại được laptop, tôi nhất định sẽ bồi thường cho anh!”

“Không sao!” Kỷ An Thần thoải mái khoát tay, “Cũng chỉ là một chiếc laptop thôi mà, nếu không phải là trong đó có rất nhiều hồ sơ vụ án và chứng cứ kiện cáo của lão Cố cùng phòng thì tôi cũng chẳng muốn truy cứu làm gì.”

“Như vậy sao được, dù sao cũng là lỗi của tôi, tôi sẽ đền tiền.” Triệu Tử Mặc vô cùng kiên trì, lương tâm cắn rứt không thôi.

Kỷ An Thần cuối cùng cũng đành bất đắc dĩ nói: “Đến lúc đó rồi tính sau.”

Triệu Tử Mặc nở một nụ cười vô cùng thoải mái: “Cứ như vậy đi, tôi đi trước”, song nhất thời cô lại không để ý dưới chân, mới đi được một bước, liền bị hòn đá nhỏ khuất sau bụi cỏ vướng vào chân khiến cả người lão đảo sượt ngã, may mắn Kỷ An Thần nhanh tay lẹ mắt giữ lấy cánh tay cô, cô mới thoát được một kiếp nạn kết thân với mặt đất.

Triệu Tử Mặc bình tĩnh lại, quay đầu khẽ mỉm cười: “Cảm ơn, bạn học Kỷ.”

“...Đừng khách khí.” Kỷ An Thần vì nụ cười rực rỡ chói lòa của cô mà đột nhiên trở nên như người mất hồn.

Triệu Tử Mặc hơi nhú mào, giãy giãy cánh tay đang bị nắm chặt.

Kỷ An Thần hoàn hồn, nói lỏng bàn tay rồi cười như chưa từng có chuyện gì: “Triệu Tử Mặc, em có thể trực tiếp gọi tên tôi được không?”

Bạn học Kỷ, bạn học Kỷ, quả thực rất khó nghe.

“...Dĩ nhiên có thể.” Triệu Tử Mặc chần chờ một lúc, lát sau mới khẽ gật đầu đáp ứng, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác ngượng ngùng.

Cũng không phải bởi vì cô đối với nam sinh anh tuấn đẹp trai này mà có suy nghĩ gì khác thường, chẳng qua là hôm qua cô đùa giỡn với hắn ta giữa thanh thiên bạch nhật, cũng chỉ là muốn cảnh báo hắn thổ lộ với cô mà thôi.

Từ sơ trung đã bắt đầu có người thổ lộ với Triệu Tử Mặc, cô ban đầu còn nói ‘thật xin lỗi’ rồi nhẹ nhàng từ chối, sau đó nếu đối phương là người tương mạo chỉ thường thường, cô lập tức liền lời Tiêu Sở Diễn ra làm bia đỡ đạn để khiến cho đối phương phải tự ti mặc cảm, còn nếu nam sinh nào dung mạo không tệ, cô đảm bảo không cự tuyệt ngay, mà nảy sinh lòng tham đùa giỡn cho đã mới thôi. Thực ra mục đích cũng chỉ là muốn cho bọn họ chết tâm, thử hỏi có nam sinh nào lại cam lòng thích một nữ sinh lời mình ra trêu chọc hay không?

Mà Kỷ An Thần, danh tiếng lẫy lừng, đáng người tốt, gia thế cũng tốt, thậm chí còn có điểm phong lưu đa tình, thay bạn gái như thay áo, cho nên đối với biểu lộ của hắn, cô tất nhiên lập tức chọn phương thức đùa giỡn này.

Lần trước Kỷ An Thần bị đùa giỡn, cô vốn chắc mẩm đại tài tử sẽ không dám bén mảng đến gần nữa, không ngờ ngày hôm nay lại xảy ra sự cố, ắt trong lòng không tránh khỏi ngượng ngùng.

May mắn Kỷ An Thần biểu hiện vô cùng hào phóng, cũng không làm cô phải sinh ra lúng túng khó xử.

Buổi tối cả đám biến thái mê trai tụ tập lại, Triệu Tử Mặc nằm trong ổ chăn khóc rống ăn vạ kể khổ, cuối cùng đồng loạt nhận được sự phỉ nhổ của ba vị mỹ nữ.

“Ngu ngốc!”

“Cực kỳ ngu ngốc!”

Thật quá đồng tâm đồng lòng đi, quả là chưa từng thấy đám người nào hiểu rõ tâm ý nhau như vậy mà! Triệu Tử Mặc cực kỳ cực kỳ buồn bực, mãnh liệt đập đầu vào gối.

Mỹ nữ các người đi chết đi! Cả nhà các người đi chết hết đi!

Giữa trưa ngày hôm sau, Triệu Tử Mặc lê xác vào cantin trường ăn cơm lại nghe được mấy lời đồn đãi về cô rất chi là thâm hậu sâu xa.

Lời đồn thứ nhất: nghe nói hoa khôi khoa văn học lợi dụng chức vụ ký giả báo trường lên vào ký túc xá khoa khác để ăn trộm, mà người bị hại lại chính là đại tài tử khoa luật Kỷ An Thần.

Không sai, hắn chính là “tài tử”(*), là con út của chủ tịch tập đoàn Phong Thành Kỷ, tốc độ đổi bạn gái nghe nói là một tháng một lần, kỳ bí ở chỗ thời gian qua lại với mỗi người của hắn đều rất giống nhau, không sai biệt chút nào.

(*) Theo như A.T hiểu, dụng ý của tác giả ở đây chính là ám chỉ Kỷ An Thần là con của nhà nhiều tiền [tài = tiền; tử = con], cho nên mới dẫn đến việc bỏ chữ “tài tử” trong ngoặc kép, nhấn mạnh sự đại gia của bạn Kỷ ^^~

Lời đồn thứ hai: nghe nói hoa khôi khoa Văn học lần này quyết tâm theo đuổi Kỷ tài tử, tin tức này được đám bắt quái dò được đã kể lại, hơn nữa chi tiết vô cùng cụ thể súc tích.

Căn bản miêu tả như sau:

Giữa thanh thiên bạch nhật, trên đất dưới trời, cạnh mấy cây long não sát bên khoa luật, vị đại mỹ nữ hoa khôi khoa Văn đổ mặt xấu hổ tỏ tình, kết quả tài tử phát tay cự tuyệt, hoa khôi không cam tâm bị từ chối

phũ phàng như vậy, bèn dùng khổ nhục kế giả vờ ngã xuống, cuối cùng do tài tử mang nặng lòng thương hương tiếc ngọc, đưa tay giữ chặt lấy người nàng...

Rất nhanh sau đó hoa khôi quay đầu lại, khuyến mãi cho đại tài tử một nụ cười mang tầm sát thương vô cùng lớn, hai người cứ đứng nhìn nhau cả nửa ngày trời, phảng phất như có là cả thế kỷ bọn họ ắt hẳn cũng chẳng thêm quan tâm!

Nghe xong mấy cái bát quái này, Triệu Tử Mặc yên lặng học máu: “Vô nghĩa!”

Cùng ngồi chung một bàn với cô còn có Cố Thành Tây, Khương Khương và Thi Tiểu Phi không hẹn cùng dừng đùa, bày ra một bộ mặt cùng chung mối thâm thù đại hận ngàn năm.

Cố Thành Tây thanh lệ khẽ nhú mày đứng bật dậy, rất hiếm khi bắt gặp được bộ dạng mất bình tĩnh của cô nàng: “Con mẹ nó, lời đồn này là từ mồm đứa nào tuôn ra!”

Thi Tiểu Phi tức đến phồng mang trợn má: “A Mặc nhà chúng ta muốn cái gì, chỉ cần liếc mắt một cái ắt sẽ có người tự động dâng hai tay đem đến, cần quái gì phải đi ăn trộm!”

Khương Khương mãnh liệt gật đầu phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy! Bọn tiểu nhân bịa chuyện kia chắc chắn cực kỳ ghen tị với vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành của A Mặc đây mà!”

Cố Thành Tây bất chợt nhớ ra điều gì, ngăn người một lúc mới bần thần hỏi: “Hai người các mi có còn nhớ không, hoàng hôn hôm trước, người bị Triệu Tử Mặc đùa giỡn hình như là Kỷ đại tài tử...”

Khương Khương cùng Thi Tiểu Phi tiếp tục mãnh liệt gật đầu: “Đúng đúng! Chính là hắn!”

Nhưng mà, các cô vừa mới dứt lời, hai lời đồn đãi phía trước rất nhanh đã mọc thêm một cái thứ ba, nội dung chính là: Hoa khôi sử dụng biện pháp “Trộm đồ”, thực ra chính là lấy lui làm tiến, thực hiện hành động chớp nhoáng nhằm thu phục Kỷ đại tài tử!

Tài tử long lanh lóng lánh siêu cấp đại gia, nghe nói cho dù chỉ cần là bạn gái một tháng của hắn, gộp tất cả số đồ trang sức, quần áo, quà tặng mà hắn mua cho, tuốt tuần tuốt gì đem đi bán ít nhất cũng có thể trả được một năm tiền học phí, cho nên, mỹ nữ có khuynh quốc khuynh thành cách mấy cũng không là ngoại lệ mà động lòng, hơn nữa nếu có thể thu phục được nhân tâm của tài tử, ắt hẳn đây chính là một tấm phiếu cơm dài hạn, cả đời không lo thiếu ăn thiếu mặc.

Thi Tiểu Phi do quá phần uất đã tự biến mình thành kẻ bát quái: “A Mặc, mi dụng ý ‘Ăn cắp’ chính là để ‘Trộm người’?”

“...”

Thấy Khương Khương và Cố Thành Tây trong mắt đồng dạng loé ra những tia sáng cùng ý tứ với Thi Tiểu Phi, Triệu Tử Mặc vô cùng bi phẫn, giơ chiếc đĩa lên một đường cật lực gõ lên đầu ba vị mỹ nữ.

Thế nhưng cô cũng biết, ba vị mỹ nữ này tuy bây giờ tỏ vẻ bưng bưng khói lửa như thế, nhưng một lúc nữa đảm bảo sẽ quên sạch không nhớ một tý ty mảy may gì.

Triệu Tử Mặc hết sức buồn bực, ta vừa gián tiếp cự tuyệt xong, bọn người các ngươi lôi đầu ra mấy thứ lấy lui làm tiến, sử dụng thủ đoạn ra chiêu chớp nhoáng như thế chứ hả!

Ba vị mỹ nữ này thật quá vô tâm vô phế, đặc biệt là Cố Thành Tây vốn cũng biết rõ Triệu Tử Mặc xưa nay đùa giỡn nam sinh chính là cự tuyệt tỏ tình, còn đùa giỡn nữ sinh chính là làm cho đối phương càng cảm thấy ghen tỵ, vậy mà còn dám mở miệng ăn nói linh tinh...

Bực mình quá bực mình quá! Triệu Tử Mặc ném chiếc đĩa đứng dậy định đi, không ngờ ba vị mỹ nữ kia trăm miệng một lời kêu to: “A Mặc! Đứng lại!”

Cô còn chưa kịp xoay người, Cố Thành Tây đã vội vã chạy lại đứng chặn ở phía sau, đem cô đẩy về chỗ ngồi, Khương Khương cầm đầu cầm cổ một mạch chạy ra khỏi phòng ăn.

Thi Tiểu Phi nháy nháy mắt mấy cái tuyên bố: “A Mặc, ‘lão bằng hữu’(*) của mi tới rồi, trên quần còn chừa ra một đóa hoa choé loé kia kia...”

(*) ‘Lão bằng hữu’ là A.T chôm được bên 419 của Pa tỷ, là thời kỳ kinh nguyệt.

Triệu Tử Mặc nước mắt tuôn trào.

Quả nhiên cô chính là sinh vật xui xẻo nhất quả đất, đúng là phản ứng dây chuyền, lương thủy tắc nha, quá quá quá bị phần rồi đi!

Buổi trưa hôm đó, Khương Khương rất nhanh từ trong ký túc xá lấy ra một chiếc áo khoác mỏng cùng một xấp giấy ăn, bốn người ngồi vào phòng ăn vắng teo vắng ngắt, đem áo khoác thắt vào ngang hông Triệu Tử Mặc, sau đó Thi Tiểu Phi bưng một cốc nước sạch tới, Triệu Tử Mặc đứng lên, ra sức dội sạch chiếc ghế vừa bị cô làm cho “dính chường”, còn Cố Thành Tây mãi mê cầm xấp giấy ăn gian lao vất vả thực hiện nhiệm vụ “Huỷ thi diệt tích”(*)...

(*) “Huỷ thi diệt tích”: đại loại là xoá sạch dấu vết.

Chương 4: Gặp lại cực phẩm.

Sau bữa cơm chiều, Triệu Tử Mặc liền đi siêu thị mua một túi lớn “Sản phẩm tặng kèm khuyến mãi hàng tháng”, sau khi đi ra ngoài thấy thời gian vẫn còn sớm, liền thuận đường ghé qua chợ đêm cũng cách Phong Đại không xa, đi dạo một chút biết đâu lại tình cờ gặp được ba vị mỹ nữ.

Cuối tuần chợ đêm chật cứng người, chỉ một con đường hẹp nhỏ như lỗ mũi mà hai bên lề chen chúc bày đầy hàng hoá, nào là quần áo, dây dép, hàng lưu niệm, hàng tạp hoá thứ gì cũng có, cũng không ít người đến đây để trao đổi hàng hoá, mà tất nhiên bán quần áo vẫn là nhiều nhất, vừa đẹp, vừa nhiều loại hàng, giá cả cũng rất hợp lý.

Triệu Tử Mặc thật ra cũng giống ba vị mỹ nữ kia, rất thích đi dạo phố, đặc biệt là đến chợ đêm, nhưng cô đối với việc mua sắm quần áo lại cực kỳ không có hứng thú, mỗi lần đi cùng ba vị mỹ nữ cô nhiều nhất cũng chỉ có thể chườn mặt ra mà trả giá, mặc kệ người bán là nam hay nữ, cao thấp béo gầy gì cô cũng chỉ để lộ ra một vẻ mặt, mạnh mẽ vững vàng ngó chằm chằm thẳng vào mắt đối phương.

Người ta thường nói ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, nếu gọi công tâm vi thượng(*), thì dĩ nhiên tấn công vào mắt của người ta mới chính là thượng sách, bằng với dung mạo của cô, cũng đủ để đối phương thoảng chốc phải trở nên thất thần.

(*) “Công tâm vi thượng”: đánh vào lòng người là thượng sách.

Hừ, ai dám nói Triệu Tử Mặc lãng phí tài nguyên quốc gia? Nếu muốn lợi dụng cái gọi là sắc đẹp, ít nhất cũng phải thông minh chút đỉnh mà lợi dụng đúng nơi đúng chỗ, không thể động một tý lại lòi ra làm càn được.

Ngoại trừ duy nhất một lần, còn lại mỗi khi đi cò kè mặc cả thì đều việc đầu tiên cô làm là liếc mắt chăm chú đánh giá đối phương, hơn nữa từ mười bốn mười lăm tuổi đã bắt đầu thói quen này, lâu ngày cũng tôi luyện được thành bản lĩnh: bất luận là người nào, bất luận đối phương cho dù không đặc sắc đến cỡ nào, chỉ cần cô chuyên tâm nhìn thẳng vào mắt một cái, đảm bảo sẽ nhớ rất kỹ mặt người đó.

Phố chợ đêm hôm nay có cảm giác thật dài, Triệu Tử Mặc đi tản bộ ngắm thoảng xung quanh một lượt, phát hiện các sạp hàng ven đường cũng không khác so với lần đầu tiên cô đến đây là mấy, nhưng mà đi dạo hết cả con đường rồi cũng không đụng mặt ba vị mỹ nữ, vốn đang định liên lạc thì điện thoại bất chợt vang lên.

“A Mặc, đến phố ẩm thực ăn đồ nướng, nhanh lên!” Đầu bên kia truyền đến giọng Cố Thành Tây, ít lời nhiều ý gọn gàng ra lệnh, Triệu Tử Mặc gấp điện thoại lại, chuẩn bị gọi taxi.

Phố ẩm thực cách học viện Phong Đại một con đường, từ chợ đêm này đến chỗ đó cũng phải mất ít nhất nửa giờ, bây giờ cô không đi mau đảm bảo sẽ bị ba vị mỹ nữ làm thịt đến chết.

Phải vòng qua một con đường mới có thể gọi được taxi, ở đây dòng người thưa thớt, cho nên Triệu Tử Mặc vất vả đứng ven đường châu chực taxi chạy ngang qua, phía sau lùm cây bên kia thì thoảng còn phát ra tiếng lẩm rầm của mấy người đang cò kè mặc cả làm ăn.

Một giọng nói tục tằn vang lên: “Cái laptop này nhiều lắm cũng chỉ còn năm phần mới, tao cũng coi như xem nó nhãn hiệu xịn, ày hai ngàn rưỡi, hàng dùng qua rồi làm cái rắm gì đến mức giá ấy!”

Mà người phía bên kia cũng vô cùng kiên trì không chịu thỏa hiệp, cho dù giọng nói nhỏ bé yếu đuối hơn nhiều: “Năm ngàn là năm ngàn, bớt một xu cũng không bán.”

Thời gian chậm chạp nhích từng chút một, mãi vẫn chưa có chiếc taxi nào chịu bò ngang qua, Triệu Tử Mặc vô cùng chán nản lơ đãng quay đầu lại nhìn hai người đằng sau bụi cây một cái, là một thanh niên thấp lùn cùng một cậu bé ăn mặc rách rưới gầy còm tóc rối bù đang ra sức tranh cãi, ước chừng cậu bé cũng khoảng 16, 17 tuổi.

Hình như đã bắt lực vì không thỏa hiệp được giá tiền, thanh niên kia tức giận rời đi, trong mắt cậu bé lập tức hiện ra tia thất vọng, khuôn mặt gầy gầy lộ rõ vẻ lo âu.

Tầm mắt Triệu Tử Mặc lần này lại vô tình rơi vào chiếc laptop cậu bé đang cầm trên tay, không khỏi trợn trừng: kia chẳng phải là chiếc laptop có màn hình 14 inch, màu bạc, trên bàn phím đen còn được quét một lớp sơn xám bảo vệ sao? Hơn nữa không phải như thanh niên thấp lùn vừa rồi nói, chiếc laptop này ít nhất cũng còn mới đến bảy, tám phần...

Có thể nói với một trí nhớ dẻo dai như Triệu Tử Mặc, cô lập tức nhận ra ngay vấn đề, mặc dù cậu nhóc đứng ở chỗ ánh sáng mập mờ, nhưng chỉ cần liếc qua một cái cô cũng đủ khẳng định đó là chiếc laptop trong phòng ký túc xá 0910 khu Phù Tuyết.

Không cần suy nghĩ nhiều, Triệu Tử Mặc lập tức hùng hổ xông đến.

Cậu nhóc nhìn thấy cô đi tới, lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, đôi mắt mỗi một như loé ra một tia sáng, không tự chủ được toét miệng cười vô cùng sung sướng, lòng đầy mong mỏi nhanh chóng mở miệng: “Vị tỷ tỷ này, chị cần máy tính cũ sao?”

Triệu Tử Mặc vốn định phần nộ chất vấn, nhưng nhìn thấy nụ cười chân thành sung sướng của cậu nhóc kia, không hiểu sao cơn tức vọt đến cổ họng rồi lại đột nhiên bị đè nén không thương tiếc: “Ừ, đưa chị nhìn thử xem.”

Cậu nhóc lập tức tận lực giới thiệu, cuối cùng không khỏi nóng lòng báo giá: “Nếu như chị thích, em chỉ lấy chiếc này năm ngàn, một xu cũng không bớt.”

Triệu Tử Mặc vốn không hiểu nổi tại sao mình lại còn đủ bình tĩnh và nghiêm túc mà nghe cậu nhóc nói hết, chỉ trầm ngâm một lúc sau mới mở miệng: “Thoạt nhìn cũng còn mới đến bảy tám phần, tạm được.”

“Thật hả?” Trong mắt cậu nhóc không che được mấy tia vui mừng sung sướng, hơn nữa còn lộ ra một điểm hồn nhiên, cơ hồ như trút được gánh nặng lâu ngày mà thở dài một hơi, cúi đầu khẽ lẩm bẩm: “Thật là tốt quá thật là tốt quá.”

Triệu Tử Mặc liếc nhìn dáng vẻ nghèo túng cùng bộ quần áo xơ xác của nó, trong lòng toát ra một tia không nỡ, nhưng nói cho cùng nhóc này vẫn là kẻ trộm, tuổi còn nhỏ mà không lo học hành tử tế, thậm chí còn hại cô phải một phen oan ức, tâm trạng lại sinh ra bức bối nói: “Bây giờ chị không cầm theo năm ngàn tiền mặt trong người, thôi như vậy đi, nhà chị cũng ở gần đây, nếu em không phiền thì theo chị về lấy tiền?”

Cậu nhóc mãnh liệt gật đầu: “Có thể có thể!”

Triệu Tử Mặc hơi thấp thỏm mang theo cậu nhóc rẽ vào mấy con đường, mà nhóc này dọc theo đường đi vô cùng cao hứng, đây là lần đầu tiên nó gây án, cho nên tang vật rời tay hoá ra lại là cảm giác hưng phấn như vậy.

Rất cuộc nó vẫn còn quá nhỏ.

Thêm một lần nữa rẽ vào một con đường khác, Triệu Tử Mặc cước bộ chậm lại, sóng vai đi cùng cậu nhóc.

Hai dãy đèn đường hai bên vẫn đang được bật sáng trưng, chiếu rọi khắp trường trung học rộng rãi, các cửa hàng mở cửa 24 giờ, các siêu thị lớn, bên cạnh còn có một đồn cảnh sát...

Bỗng nhiên cậu nhóc tựa hồ như cảm giác được điều gì, nhanh như cắt liền ôm laptop xoay người bỏ chạy, mà Triệu Tử Mặc vốn đã sớm có đề phòng, lập tức đưa tay ra nắm chặt lấy cậu nhóc không buông.

Một người sống chết dây dưa, một kẻ liều chết không tha.

“Còn nhỏ vậy mà không chịu học hành tử tế, đã gây chuyện trộm đạo rồi còn muốn chạy? Cha mẹ em không dạy dỗ em đàng hoàng sao!” Triệu Tử Mặc giọng điệu lạnh lùng tức giận nói.

Cậu bé bỗng nhiên không dây dưa nữa, cả thân người sụp xuống, quỳ gối trên mặt đất vẻ bất lực lần bị thương: “Em cũng không muốn như vậy, nhưng mà quả thực đã cùng đường rồi, bắt đắc dĩ lắm mới phải đi ăn trộm, van cầu chị đừng đem em đến đồn cảnh sát...”

Nghe ngữ điệu nghẹn ngào kia, hình như cậu nhỏ đã muốn khóc nức lên rồi.

Triệu Tử Mặc có chút mơ hồ, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ như cũ vẫn cầm chặt cánh tay kia không chịu buông lỏng.

Một chiếc xe máy đột nhiên dừng lại bên cạnh, có tiếng người kinh ngạc bất ngờ vang lên: “Lương kính?”

Thanh âm có điểm quen thuộc lại mang theo ngữ khí lạnh lùng, đậm mạc xa cách khiến Triệu Tử Mặc không tự chủ được quay đầu lại, một thân ảnh cao lớn mạnh mẽ mà lưu loát từ trên xe máy bước xuống, động tác thoải mái tao nhã không nói nên lời.

Cực phẩm mỹ nam!

Cố Thành Ca cũng nhìn thấy cô, chỉ nhẹ giật mình rồi sau đó tiếp tục trở về với trạng thái đậm mạc xa cách, hai mắt nhìn chăm chăm vào cậu bé đang ngồi khóc trên đường: “Lương Kính, em ở đây làm gì?”

Cậu nhóc nhìn thấy anh, vừa thẹn vừa đáng thương thấp giọng gọi một tiếng “Cố ca ca” rồi lại nghẹn ngào nói không nên lời, nó vốn biết con trai thì không được rơi nước mắt, nhưng nó lại không cách nào không chế được bản thân.

Một cậu nhóc ngồi ngay trên đường khóc lóc bộ dạng vô cùng thảm thương như vậy, Triệu Tử Mặc nhất thời tay chân cũng trở nên luống cuống, rõ ràng là hợp tình hợp lý, nhưng mà bây giờ lại đột nhiên sinh ra một cảm giác chột dạ đến khó tin.

Mất thấy hàng lông mày đẹp đẽ của Cố Thành Ca đang khẽ nhướn lên, Triệu Tử Mặc bộ dạng lúng túng hết sức vô tội, ra sức bào chữa: “Tôi...tôi không có bắt nạt nó, nó trộm laptop của Kỷ An Thần, hại tôi bị cả trường nghi oan, huống chi ăn trộm là có tội, tôi chỉ tiện đường đưa nó đến đồn cảnh sát thôi.”

Cố Thành Ca nhìn Lương Kính: “Lên xe đi, trước tiên anh đưa em về nhà, bệnh của bà nội em tái phát.”

Bước lên xe, Cố Thành Ca chống đôi chân dài xuống đất, con người bình tĩnh thâm trầm không thể nhìn ra một biểu hiện rõ rệt gì: “Chuyện cô nói tôi đã biết, sau này sẽ cho cô một câu trả lời.”

Được rồi, đằng nào Triệu Tử Mặc lần trước cũng đã lĩnh ngộ thái độ kiêu ngạo lạnh lùng, đậm mạc xa cách của anh, bây giờ hẳn có thể cho cô một lời hứa hẹn chắc chắn như thế, cô tạm thời tin anh, sẽ không tiếp tục truy cứu nữa.

4. Chương 05-06

Chương 5: Sau khi rửa oan.

Buổi sáng thứ bảy, Triệu Tử Mặc ngồi một mình ở thư viện giết thời gian, cô chính xác là bị ba vị mỹ nữ cùng phòng ký túc xá hùa nhau cô lập, lý do chính là, ngày hôm đó ba người ở Thất Lý Hương đợi cô đến tận bốn tiếng đồng hồ, hơn nữa gọi điện thoại di động lại không ai bắt máy, đã không gặp người thì thôi, đằng này cũng chẳng có tin tức hồi âm gì hết ráo.

Triệu Tử Mặc vô cùng buồn bực, tối hôm qua sau khi cực phẩm đem cậu nhóc tên Lương Kính kia rời đi, cô quả thật đã hoàn toàn quên phết luôn vụ hội họp tụ tập với ba vị mỹ nữ, còn về phần điện thoại, quả

thực về đến ký túc xá rồi cô mới nhìn đến, nghĩ rằng bây giờ có muốn cứu vớt gì thì cũng đã quá muộn, nhưng mà đến khi ba vị mỹ nữ trở lại, chẳng nói chẳng rằng chỉ oanh oanh liệt liệt phang thẳng cho Triệu Tử Mặc một câu:

“Triệu Tử Mặc, mi bị cô lập!”

Nhưng mà Triệu Tử Mặc biết, cái ba vị mỹ nữ gọi là cô lập, thực ra cũng chỉ là giả vờ, bởi vì thế giới riêng của mỗi người cũng đủ bận rộn ngập đầu rồi.

Khương Khương đại danh Khương Tự Nguyên, từ tỉnh khác chuyển đến nhập học ở học viện Phong Đại này, chỉ vì muốn hít thở cùng bầu trời với vị thanh mai trúc mã nhà bên Tề Lỗi, nhưng mà Tề Lỗi đã tốt nghiệp đại học hai năm rồi, Khương Khương tội nghiệp giờ đây mất đi liên lạc với hắn, cho nên chỉ cần có thời gian rảnh rỗi là lại tất tả đi thăm thính tung tích của hắn, đáng thương thay đến tận bây giờ vẫn chưa có kết quả.

Thi Tiểu Phi tên thật là Thi Y Nỉ, người tỉnh Phong Thành, mỗi lần rảnh cũng sẽ không đi chơi long nhong, trái lại luôn luôn đến thẳng bệnh viện tâm thần 318 nổi danh ở thành phố Anh Phong làm hộ công.

Về việc nghĩa vụ lao động này, cũng là đệ nhất truyền thống ở Phong Đại, hàng năm mỗi sinh viên năm nhất đều phải chọn một nghĩa vụ lao động nào đó, hoặc là bệnh viện, hoặc viện dưỡng lão, cô nhi viện hay các tổ chức bảo vệ môi trường...Chỉ cần mỗi tháng đều đặn đi làm nghĩa vụ lao động, đến lúc tốt nghiệp nhất định sẽ được cộng vào điểm học phần.

Vốn dĩ Triệu Tử Mặc cũng định chọn bệnh viện tâm thần, cũng đã chuẩn bị đăng ký rồi, nhưng không ngờ Thi Tiểu Phi lại thẳng tay gạch luôn tên cô, bảo cô nhất định phải ký danh làm thêm ở viện dưỡng lão, nói nào là nếu gần nhà sẽ đi lại được thuận tiện dễ dàng hơn, rồi thì thoả cùng mấy người già nói chuyện phiếm cũng tốt, hơn nữa đã cố định một vị bà bà rồi. Mỗi tuần đến ngày nghỉ Thi Tiểu Phi đều nhảy thẳng đến bệnh viện tâm thần, mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ nhưng Triệu Tử Mặc cũng không lăm mồm đến mức vác mặt đi hỏi.

Còn Cố Thành Tây, đối với Triệu Tử Mặc mà nói chính là vị bạn tốt sáu năm tình nghĩa, hai người tình cảm sâu nặng nhưng lại luôn luôn không dính lấy nhau, hướng chi từ khi vào đại học đến nay, nha đầu kia lại đặc biệt chú ý đến việc hoa khôi khoa truyền thông Tô (*) suốt ngày theo đuổi tài tử Tiêu Sở Diễn của khoa tài chính. Nếu Triệu Tử Mặc không đoán sai, hẳn là nha đầu Cố Thành Tây kia đang len lén âm mưu cái gì...

(*) Cái chữ đó thực ra là , cơ mà bạn bỏ vào từ điển nào nó cũng chả chịu dịch, cho nên là bạn để cái hình vuông đó thôi >”<>

Dĩ nhiên trừ điều này ra, Cố Thành Tây vẫn dành thời gian cho việc làm tác giả online, chuyên viết tiểu thuyết tình yêu để kiếm tiền, lấy bút danh “Tây Tây trối Tiêu Tiêu”, phần lớn thời gian nhàn hạ đều cống hiến cho sự nghiệp văn chương cao cả.

Cho nên là, từ khi vào đại học đến nay, Triệu Tử Mặc thật ra cũng không có nhiều thời gian ở bên cạnh ba vị mỹ nữ.

Ánh sáng buổi đầu thu rạng rỡ mà dày đặc xuyên thấu qua ô cửa sổ thủy tinh rơi thẳng vào phòng, Triệu Tử Mặc lúc này đang ngồi gần cửa sổ ở thư viện, chăm chú nghiên cứu quyển Hậu Hắc Học (*), đắm chìm trong ánh sáng mặt trời ấm áp vàng óng ánh.

(*) Hậu Hắc Học: Tác giả là Lý Tôn Ngô (1879 – 1944). Chữ “Hậu” có nghĩa là “Dày” và được viết rõ là “Mặt dày”; Chữ “Hắc” là “Đen”, cũng được viết rõ là “Tâm đen” hay “Tâm can đen tối”. “Hậu Hắc Học” chế giễu một cách sâu cay sự đen tối của một số chế độ chính trị với những bệnh tật, thói hư tật xấu trong chốn quan trường của xã hội Trung Quốc cũ.

Một bóng người thân nhiên ngồi xuống đối diện, Triệu Tử Mặc khẽ nâng tầm mắt nhìn lên, thấy người ngồi đó chính là Kỷ An Thần, hắn cũng không thèm chào hỏi cô lấy một câu, chỉ chuyên tâm chăm chú nghiên cứu một quyển sách luật dày cộm.

Triệu Tử Mặc vẫn tiếp tục thân nhiên đọc tiếp quyển Hậu Hắc Học đang đặt trên bàn, một lát sau, bất chợt một mảnh giấy được đẩy tới từ phía đối diện, vốn dĩ cô định mặc kệ không thèm để ý, nhưng ánh mắt

lại bất chợt chạm đến dòng chữ bay bướm trên mảnh giấy, thế là cho dù có muốn làm ngo cũng kìm lòng không đành.

< triệu=" tử=" mặc,=" thật=" xin=" lỗi=" đã=" khiến=" em=" phải=" chịu=" oan,=" lap-top=" của=" tôi=" vốn=" không=" phải=" bị=" mất=" trộm.=">

Triệu Tử Mặc mím môi lật tờ giấy lại, viết lên đó một câu: < là=" sao?=">

Thấy cô đẩy mảnh giấy lại phía mình, Kỷ An Thần lập tức như rỗng như phượng giải thích: < là=" lão=" cổ=" cùng=" phòng=" ký=" túc=" xá=" của=" tôi=" cầm=" đi=" làm=" việc,=" lúc=" ấy=" tình=" huống=" khẩn=" cấp=" quá=" nên=" quên=" nói=" với=" tôi,=" hai=" ngày=" rồi=" cậu=" ta=" cũng=" không=" trở=" về=" trường,=" cho=" nên=" mới=" không=" biết=" tôi=" đi=" báo=" án,=" tôi=" hôm=" qua=" mới=" gọi=" điện=" thoại=" cho=" tôi.=">

Triệu Tử Mặc nhướn mày, đại khái mọi chuyện cô cũng đã hiểu rõ.

Vị lão Cố cùng phòng với đại tài tử kia, hẳn là cực phẩm mỹ nam.

Thấy Triệu Tử Mặc thật lâu vẫn không hồi âm, Kỷ An Thần lại viết tiếp: < để=" tỏ=" rõ=" sự=" áy=" náy=" của=" tôi,=" có=" thể=" mời=" em=" ăn=" một=" bữa=" cơm?=">

Triệu Tử Mặc vốn định thẳng thừng từ chối, nhưng cuối cùng lại viết trả lời một câu: < người=" nên=" xin=" lỗi=" tôi=" hẳn=" là=" vị=" nam=" sinh=" cùng=" phòng=" kia=" chứ.=">

Thật ra chuyện này cô cũng đã biết hết, hơn nữa cũng chính do tính cầu thả của cô là tội khôi họa thủ (*) gây nên, bây giờ nếu mặt dày như vậy quả thực cũng có chút không nên, nhưng mà cô lại cực kỳ tò mò, cực phẩm mỹ nam tại sao lại thay Lương Kính gánh tội? Thân là nhân tài của giới luật pháp tương lai, điều này cực kỳ, cực kỳ không nên làm mới đúng!

(*) “tội khôi họa thủ”: thủ phạm.

Kỷ An Thần nhìn chằm chằm vào mảnh giấy cô vừa đẩy lại một hồi lâu, cuối cùng yên lặng viết xuống sáu dấu chấm.

<=">

Tuy là không có hy vọng gì, nhưng sau này Triệu Tử Mặc rất nhanh đã được gặp lại cực phẩm mỹ nam, nhưng vấn đề chính, đó là sáng ngày hôm sau tại loa phát thanh trường, Kỷ An Thần trước mặt mọi người nói lời xin lỗi tới cô.

Nỗi oan của cô cuối cùng cũng đã được giải rồi.

Nhưng lời xin lỗi này của Kỷ An Thần, không ngờ lại lòi ra hậu quả khôn lường.

Đám bát quái nhanh như chớp giật tung tin đồn mới: Kỷ An Thần – đại tài tử khoa luật cuối cùng đã bị hạ đo ván bởi hoa khôi khoa văn, công cuộc tấn công chớp nhoáng của nàng ta rốt cục hoàn thành mỹ mãn!

Bạn hỏi tôi, tại sao lại đồn thổi như vậy?

Rất đơn giản, đám bát quái trả lời: bởi vì đại tài tử không ngờ có thể dễ dàng tha thứ hết mọi lỗi lầm trước đây của nàng, hơn nữa lại còn thay nàng đem mọi tội lỗi ôm hết về mình...

Triệu Tử Mặc im lặng ngược mắt hỏi ông trời, lời đồn đại của đám bát quái, chính là như vậy mà luyện thành sao???

Ghé sớm hơn chính là, sáng sớm ngày hôm sau, Kỷ An Thần không quản ngại đường xá xa xôi, lặn lội từ khu ký túc Phù Tuyết đến tận khu Mẫu Đơn khoa Văn, chỉ để đưa cho Triệu Tử Mặc một phần ăn sáng!

Lại nói, lý do của hẳn nghe vô cùng đường hoàng: “Triệu Tử Mặc, nếu không đồng ý lời mời cơm của tôi, vậy thì mỗi ngày cho phép tôi mang đồ ăn sáng đến cho em, coi như biểu đạt chút áy náy của tôi cũng được!”

Cơ mà tại thời điểm này, nhất cử nhất động của Triệu Tử Mặc đều có nguy cơ biến thành đề tài bàn tán của đám bát quái, cho nên cô chỉ còn biết khóc không ra nước mắt mà rằng: “Bạn học Kỷ, thật ra tôi đã ăn sáng rồi...”

Hơn nữa còn ăn rất no nha...

Kỷ An Thần nở một nụ cười vô cùng thiện lương: “Triệu Tử Mặc, tôi là nguyên nhân khiến cho nhân cách của em bị bôi đen, làm mọi người đều hiểu lầm em, nếu em cứ nhất mực cự tuyệt tôi như vậy, quả thực lương tâm tôi rất cắn rứt rất khó chịu!”

Triệu Tử Mặc đáp lại bằng một nụ cười bất lực: “Anh đã xin lỗi, tôi cũng đã nhận lời xin lỗi đó rồi, cho nên không cần phải...”

Kỷ An Thần lần này lại cười vô cùng thuần khiết: “Vậy cũng được, nhưng đằng nào hôm nay tôi cũng là thực lòng muốn mang đồ ăn sáng đến cho em, nếu em không nhận thì bữa sáng này thật quá uổng phí.”

Triệu Tử Mặc hết sức nghi ngờ, hắn luôn tỏ ra một bộ dạng vô hại thuần khiết thiện lương như vậy, tại sao lại có thể bị người đời gán cho cái mỹ danh ‘Phong lưu’?

Xung quanh mọi người bu đến càng ngày càng đông, hơn nữa số người tò mò nhìn chòng chọc cũng ngày càng nhiều, Triệu Tử Mặc cuối cùng đành bất đắc dĩ chấp nhận: “Vậy cũng được...”

Lời còn chưa dứt, người đã chạy xa, Kỷ An Thần tựa như thực hiện được mưu đồ đắc ý cười, thập phần giống hệt hồ ly.

Mấy ngày sau, Triệu Tử Mặc rất nhanh đã phát hiện, lời đồn hoa khôi khoa Văn hoàn toàn thu phục được Kỷ đại tài tử, hình như đang có xu hướng bùng nổ ngày một cao...

Nguyên nhân chính là, Kỷ đại tài tử lặn lội thân chinh đưa bữa sáng đến cho cô, hơn nữa lại không phải chỉ một lần...

Ngày thứ hai, Kỷ đại tài tử tiếp tục quang lâm, Triệu Tử Mặc lần này quyết định không ra mặt tiếp đón, sẽ không để lộ bản mặt ngu ngốc ngây thơ dễ tin người của mình ra nữa, vì thế cho nên, cô cầm luôn một cân táo, hai túi hạt dưa, ba bao khoai tây chiên dứt lốt cộng thêm ra sức cưỡng bức, cuối cùng cũng đẩy được Thi Tiểu Phì xuống lầu ứng phó.

Chưa tới năm phút đồng hồ sau, Thi Tiểu Phì hiện ngang hùng dũng chấp tay sau lưng, khệnh khạng tiến vào phòng: “Các đồng chí, ta đây đã làm xong!”

Khương Khương cùng Cố Thành Tây quay qua nhìn Thi Tiểu Phì, đồng loạt bật ngón cái lên khen ngợi: Lợi hại!

Về phần Triệu Tử Mặc, cơ hồ như đã đẩy được cục đá nặng đè lên ngực ném xuống hố sâu.

Thi Tiểu Phì trình trọng thuật lại diễn biến chiến đấu trong năm phút đồng hồ trước, cụ thể như sau:

Nàng ta vừa bước xuống lầu, trên mặt đã nở một nụ cười vô cùng khả ái: “Kỷ biểu sư huynh, buổi sáng tốt lành, em là bạn cùng phòng ký túc xá với A Mặc, tên Thi Y Ní!”

Kỷ An Thần cười đáp lễ vô cùng mê người: “Chào em, là em ấy bảo em xuống đây à, vậy làm phiền em đưa bữa sáng lên cho em ấy.”

Thi Tiểu Phì cười híp mắt: “Được, sáng sớm mai sư huynh đừng quên mang thêm ba phần ăn nữa nhe!”

Kỷ An Thần tiếp tục cười câu hồn nhiếp phách: “Không thành vấn đề. Cảm ơn em, hẹn gặp lại sau.”

Chuyển cáo xong, Thi Tiểu Phì hai tay dâng lên bữa sáng của Kỷ An Thần gửi đến, trong bụng sướng như mở cờ: A Mặc rốt cục cũng có giá trị lợi dụng rồi, cuối cùng cũng không lãng phí tài nguyên quốc gia há há há!

Khương Khương cùng Cố Thành Tây đồng loạt nghiêng đầu cười trộm.

Chỉ riêng Triệu Tử Mặc từ đỉnh đầu như bốc ra một làn khói dày đặc, tức giận tròn tròn mắt: “Mi là cái đồ phản loạn trọng sắc khinh bạn!”

May mắn thay, sau một tuần trôi qua, dường như Kỷ An Thần đã lặn mất tăm không còn đến làm phiền cô nữa, Triệu Tử Mặc vui như mở cờ, cho rằng chuyện này cuối cùng cũng kết thúc. Nhưng mà, cô đã đoán sai.

Một buổi sáng ngày nào đó, trên sân trường Triệu Tử Mặc vô tình đụng mặt Kỷ An Thần, hơn nữa thằng cha này còn không thèm chào hỏi vòng vèo nhảy thẳng vào vấn đề chính.

“Triệu Tử Mặc”, hắn nhẹ nhàng đưa tay lên sờ sờ cằm, bộ dạng vô cùng mê hoặc quyến rũ lòng người: “Có người nói với tôi, nếu như cố chấp duy trì tình trạng này, nhiều nhất cũng chỉ có thể kéo dài trong một tháng, hơn nữa còn bảo tôi đừng theo đuổi em...”

Triệu Tử Mặc trong lòng có chút khó hiểu: không ngờ còn có người khuyên tài tử không nên theo đuổi cô sao...

Kỷ An Thần rất nhanh chân thành bổ sung thêm: “Vốn là tôi định đồng ý với hắn, nhưng mà sau một hồi nghĩ tới nghĩ lui, tôi vẫn hạ quyết tâm kéo dài tình trạng này, dù sao thì mỹ nữ như em đúng là trăm năm khó gặp...”

Triệu Tử Mặc hoa hoa lệ lệ khóc không ra nước mắt: con bà nó, còn có kẻ hái hoa tặc quang minh chính đại như thế này sao??

Chương 6: Bắt ngờ.

Lần nữa gặp lại cực phẩm mỹ nam, là vào hoàng hôn ngày thứ sáu.

Sau khi tan học, Triệu Tử Mặc trước sau như một bị ba vị mỹ nữ cùng phòng cô lập, cô không còn cách nào khác đành đi thực hiện nhiệm vụ được giao cho, nhưng đến cuối cùng vẫn đành bất lực nhảy đến nhà xe lấy xe đạp về.

Lúc này trong nhà xe chỉ còn thừa thớt, loe que mấy người canh xe cũng đang chuẩn bị đi, tiếng khoá cửa vang lên làm động cả bốn bề yên tĩnh.

Lê bước đến khu để xe khoa Văn, tình cờ lại bắt gặp cực phẩm mỹ nam phong tư thanh nhã.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh đơn giản mà gọn gàng sạch sẽ, trầm lặng tựa vào thân cây long não, thân thể hơi nghiêng về phía trước, hình như là tư thế chờ đợi người nào đó, cả người toát lên vẻ trầm tĩnh như phong cảnh của bức tranh thủy mặc thời xa xưa.

Ánh tịch dương xuyên qua kẽ lá, làm thành những đốm sáng li ti rơi vào khoé mắt và đuôi mày của anh, cảnh tượng xung quanh dường như cũng vì thế mà toát lên một màu vàng óng ánh đẹp đến choáng ngợp.

Triệu Tử Mặc không nhận được cảm thán: cực phẩm không hổ là cực phẩm, ngay cả phong cảnh xung quanh cũng có thể nhờ vào ánh hào quang của anh mà trở nên đẹp để lạ thường.

Triệu Tử Mặc vốn là kiểu người không có tính kiên nhẫn, cực phẩm còn chưa kịp mở miệng nói câu nào, cô đã phe phẩy tấm bảng cầm trong tay một mạch chạy tới: “Này, cực phẩm, mang cái này về treo trên cửa phòng ký túc của các anh nha.”

Cổ Thành Ca đứng cách Triệu Tử Mặc khoảng gần một mét, không thèm để ý đến cách xưng hô quái lạ của cô, chỉ khẽ nhíu mày hỏi lại: “Đây là cái gì?”

“Kết quả điều tra lần trước đó, phòng các anh vinh dự đạt được giải nhất!”

Hạng mục “Phòng ngủ nam sinh” do báo trường tổ chức, bao gồm “Phòng ngủ ngổ ngán nhất”, “Phòng ngủ bừa bộn nhất”, “Phòng ngủ vừa đẹp vừa sang nhất”...nói chung là đủ loại danh hiệu bất quá, chính thức đã được xét duyệt xong.

Phòng ký túc xá 0910 khu Phù Tuyết đạt được “Phòng ngủ đẹp mắt ấm lòng nhất”, vừa rồi Trịnh Nhược Du giao nhiệm vụ chính là đưa danh hiệu này cho cực phẩm, không ngờ lại đụng trúng anh ở đây.

Cổ Thành Ca sau khi nghe xong, tuyệt nhiên không phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Triệu Tử Mặc cúi người chuẩn bị mở khoá xe đạp, lại bất chợt bị một bàn tay đưa ra chặn lại.

Những ngón tay xinh đẹp thon dài mà mạnh mẽ, nhẹ nhàng che lại đầu khoá, đầu ngón vô tình chạm đến tay cô, mang theo một hương vị lạnh lẽo.

Triệu Tử Mặc khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn: “Anh còn có việc gì sao?” Cô bất tri bất giác nhận ra, vừa rồi hình như là cực phẩm chủ động đi về phía cô...

Cổ Thành Ca vẫn một bộ dáng vân đạm phong thanh trả lời: “Em chẳng phải đã nói với Kỷ An Thần, ngụ ý rằng người phải gửi lời xin lỗi tới em, đáng nhẽ ra chính là tôi?”

Thật ra thì, quả thực lần trước Triệu Tử Mặc cũng có sinh lòng hiếu kỳ với hành vi của cực phẩm, nhưng mấy tuần rồi cũng tự động nhạt dần, không ngờ bây giờ anh ta lại chủ động nhắc tới...

“Cho nên, ý của anh là...”

“Cùng tôi ăn một bữa cơm đi.”

Vì ham muốn “Thám thính bí ẩn đằng sau cực phẩm” nay lại đã bùng phát đến tột cùng, cho nên Triệu Tử Mặc liền hớn hỏ đáp ứng, hướng chỉ được ngồi cùng bàn với cực phẩm, không cần ăn cũng tự động no!

“Ăn ở đâu? Đạp xe đi sao?”

Cổ Thành Ca nhàn nhạt đáp: “Đường có hơi xa, nhưng tôi có xe máy để ở cổng Tây rồi.”

Vì thế cho nên, lại hồ hững quay lưng bước đi.

Nhưng rất nhanh, Triệu Tử Mặc đã cảm thấy vô cùng hối hận.

Tuy nói giờ này trong trường người qua kẻ lại cũng đã thưa thớt, đường cực phẩm dẫn đi cũng tương đối vắng vẻ, nhưng cơ hồ như bất cứ kẻ nào nhìn thấy hai vị này, nhất định sẽ quay đầu lại ngấm ngấm cực phẩm mỹ nam mỹ nữ hồi lâu.

Thì ra đây là cái mà người đời vẫn gọi rằng rồng phượng giữa biển người!

Triệu Tử Mặc cố ý đi xa cực phẩm một chút, cô không muốn lại phải tiếp tục trở thành nhân vật nữ chính trong mấy tin đồn nhảm của đám bắt quái. Lần đầu tiên là Tiêu Sở Diển, lần trước là Kỷ An Thần, lần này lại là cực phẩm, mà cô vốn đâu có chọc vào ai, mấy tin đồn bậy cứ truyền qua truyền lại, quả thực là hậu quả khủng bố vô cùng!

Cổ Thành Ca vẫn nhìn thẳng phía trước, tựa hồ như không để tâm đến thái độ và hành động vừa rồi của Triệu Tử Mặc, nhất mực duy trì bộ dáng phong vân thanh, cả đoạn đường không hề nói câu nào, một mạch đưa cô ra cổng Tây.

Chiếc xe máy dựng cạnh một gốc cây ngoài cổng Tây, khung cảnh đẹp đẽ đến lạ thường.

Triệu Tử Mặc trước khi lên xe liền theo bản năng nhìn ngang góc dọc một hồi, may mắn cổng Tây luôn là khu vực có rất ít người qua lại, mà vốn tan học cũng đã lâu, người đã vắng nay lại càng vắng hơn. Đến lúc này Triệu Tử Mặc mới yên tâm ngồi lên xe.

Cổ Thành Ca quay lại, đưa cho cô một chiếc mũ bảo hiểm: “Đội lên.”

Cực phẩm chở cô đi xuyên qua một con đường lớn, một lát sau tiến đến một khu dân cư, cuối cùng dừng lại trước một căn nhà nhỏ tiêu điều.

Triệu Tử Mặc bụng tràn đầy nghi hoặc bước xuống xe, chẳng lẽ đằng sau căn nhà nhỏ này, ẩn dấu một nhà hàng sang trọng nào đó sao?

Lúc này từ bên trong đi ra một cậu nhóc gầy còm, trên tay còn cầm một chiếc muỗng lớn, nhìn hai người liền ngại ngần cười: “Cổ ca ca, tỷ tỷ, hai người đến rồi hả, mau vào đi, đợi em nấu xong một bát canh là lập tức có thể ăn cơm.”

Lương Kính!

Triệu Tử Mặc trong lòng hỗn loạn, cuối cùng vẫn không nghĩ ra được cái gì, liền yên lặng đi theo vào nhà.

Lương Kính rót hai chén nước, đặt lên một chiếc bàn nhỏ cũ kỹ rồi đi vào bếp. Cổ Thành Ca lúc này mới mở miệng nói: “Em ngồi trước đi.”, rồi cũng vào theo Lương Kính.

Triệu Tử Mặc chưa ngồi xuống vội, chỉ theo bản năng nhìn quanh bốn phía.

Trong phòng bài trí cực kỳ đơn giản, trên một chiếc bàn nhỏ đã bị tróc hết lớp sơn bày bốn chiếc chén, đang ngấm nghĩa, cô bất chợt ngửi thấy mùi thuốc Đông y.

Ở chỗ Triệu Tử Mặc đang đứng có thông với một căn phòng khác, cánh cửa hơi hé mở, truyền ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, Triệu Tử Mặc tò mò len lén đi vào, chỉ thấy một bà lão mái tóc bạc trắng đang nằm trên chiếc giường nhỏ ọp ẹp cũ kỹ, hô hấp phập phồng phát ra những tiếng rên rỉ đứt quãng, khuôn mặt khô khốc gây rợn khiến cho bất kỳ ai nhìn thấy cũng phải sinh lòng thương cảm.

Bỗng nhiên có cảm giác như sau lưng đang có ai nhìn mình, Triệu Tử Mặc lập tức quay đầu, liền nhìn thấy ngũ quan tuấn nhã thanh dật của cực phẩm đang phóng đại trước mắt, hơi thở nóng hổi của anh như quanh quẩn, vờn trêu lấy hai má cô.

Trong lòng Triệu Tử Mặc nhất thời không khỏi cảm thấy kinh hách, nhưng không hiểu sao vẫn không kêu lên thành tiếng, chỉ nhẹ nhàng vuốt vuốt ngực, đưa mắt nhìn vào trong phòng.

Cổ Thành Ca nhẹ nhàng mở miệng, ngữ khí dịu dàng nhưng đầy thận trọng: “Lương nãi nãi đã ốm đau nhiều năm, con trai không thèm quan tâm, mà mẹ của Lương Kính sau khi li dị rồi tái hôn cũng không để tâm chăm sóc bà nữa, duy chỉ còn Lương Kính phải làm chân phụ việc kiếm sống qua ngày.”

Nhắc đến chuyện xưa, lại là một phen thấm đẫm máu cùng nước mắt.

Triệu Tử Mặc vẫn chỉ im lặng lắng nghe.

Cổ Thành Ca tiếp tục nói: “Bệnh tình của Lương nãi nãi không lâu sau thì chuyển biến xấu, phí trị liệu cần năm ngàn, đêm đó Lương Kính vốn định tới kỳ túc xá tìm tôi...”

Triệu Tử Mặc cuối cùng cũng hiểu ra, Lương Kính khi đó quả thực không khỏi túng quẫn, cũng khó trách tại sao lúc cậu nhóc bán chiếc laptop đó, lại cứ nhất quyết đòi cho bằng được năm ngàn.

“Vậy Lương nãi nãi bây giờ sao rồi?”

“Bệnh tình căn bản đã ổn định.”

“Là anh trả viện phí?” Triệu Tử Mặc theo trực giác phỏng đoán.

“...Ừ.” Thanh âm của Cổ Thành Ca mang theo vẻ lơ đãng thản nhiên.

Triệu Tử Mặc đảo đảo hai mắt một hồi, cuối cùng mở miệng hỏi tiếp: “...Cực phẩm, em rất ngạc nhiên, anh cùng bọn họ rốt cục có quan hệ gì?”

Khoé môi cô mang theo một ý cười tán thưởng, nụ cười chân thành và rạng rỡ khiến cho gương mặt tinh xảo tuyệt sắc lại càng thêm vẻ khuynh sắc khuynh thành.

Cổ Thành Ca thất thần trong chốc lát, tầm mắt khẽ dời sang phía khác, nhẹ nhàng trả lời băng quơ: “Tôi là luật sư, Lương Kính và Lương nãi nãi là đương sự của tôi, về vấn đề tiền nuôi nấng cùng phụng dưỡng...”

Đang nói, Lương Kính đột nhiên bưng một bát canh từ phòng bếp đi ra: “Cổ ca ca, tỷ tỷ, đã để hai người phải chờ lâu rồi.”

Lúc ăn cơm, về chuyện chiếc laptop, Cổ Thành Ca một câu cũng tuyệt nhiên không nhắc đến, mà Lương Kính cái gì cũng chưa nói, có điều Triệu Tử Mặc vẫn có cảm giác cậu nhóc muốn xin lỗi mình.

Trở về trường, Triệu Tử Mặc vẫn như cũ ngồi sau xe máy, trên đường có một đoạn xóc nảy khiến cho cả người cô theo quán tính mà nảy lên, liền hốt hoảng đưa tay bám lấy áo Cổ Thành Ca, những ngón tay dài trắng muốt dù cách một lớp áo vẫn có thể cảm nhận được làn da nóng rẫy của anh.

Triệu Tử Mặc nhất thời cảm thấy cả người như nóng bừng lên.

Chiếc xe đang đi thẳng bỗng nhiên hơi dừng lại, cơ hồ như người đang trước vì giật mình mà nói lỏng tay ga.

Làn gió lạnh của đêm thu từ từ thổi tới, ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn đường xuyên qua những tán cây long não tạo thành những điểm sáng lấm tấm, rồi lại xẹt qua những bụi cây xanh rì ven đường...

Dọc theo đường đi cả hai đều không nói gì, Triệu Tử Mặc cảm thấy gió đêm nay dường như mềm nhẹ lạ thường, những ngọn đèn đường cũng sáng đến chói mắt, thậm chí cô còn cảm thấy, chiếc áo sơ mi màu xanh nhẹ hài hoà của anh, bây giờ sao mà đẹp lạ.

Cô thậm chí còn không biết tên đầy đủ của anh, kỳ thật nếu cô muốn hỏi cũng không khó, ví dụ như hỏi trực tiếp Kỷ An Thần, thậm chí nếu bây giờ có hỏi thẳng cực phẩm cũng không sao, nhưng mà cô không muốn phá tan bầu không khí im lặng đẹp đẽ này, bỗng nhiên trong lòng cũng đồng thời sinh ra một cảm giác khoan khoái thích thú đến lạ thường...

5. Chương 07-08

Chương 7: Nhiệm vụ khó khăn.

Một thời gian dài sau bữa cơm hôm đó, Triệu Tử Mặc rốt cục vẫn không gặp lại cực phẩm mỹ nam, tựa hồ như anh đã biến mất hoàn toàn trên thế giới này, dù anh rực rỡ đến mấy, đẹp đẽ đến mấy, khiến cho người ta phải khó quên đến mấy, nhưng cũng sợ rằng, anh có lẽ chỉ là một điểm nhấn, tô điểm cho cuộc sống đại học của cô mà thôi...

Đi ra nhà để xe lấy xe đạp, Triệu Tử Mặc theo thói quen liếc mắt nhìn về phía gốc cây long não nơi cực phẩm đã đứng ngày hôm đó, trong lòng thầm mong sẽ một lần nữa được bắt gặp bức tranh thủy mặc đẹp đẽ rạng ngời ấy, nhưng mà lúc này đây, duy chỉ có ánh sáng mặt trời chiếu xuyên qua những tán cây rọi thẳng vào những mảng bụi bặm, có chăng người đứng đó, cũng không phải là anh.

Triệu Tử Mặc như ngày nào vẫn là một A Mặc nhiệt tình, sinh khí bừng bừng tràn đầy sức sống, ngoài giờ học, đều cầm theo DV đến các khoa của học viện Phong Đại phỏng vấn người ta, hoàn thành nhiệm vụ do Trịnh Nhược Du giao cho.

Mặc kệ dung mạo Triệu Tử Mặc có khuynh quốc khuynh thành đến mức nào đi nữa, một khi đã quyết định đi theo con đường sự nghiệp làm phóng viên báo trường, lập tức sẽ nhận được một đồng nhiệm vụ, tuy nhỏ mà nhiều, quan trọng hơn hết chính là, nhiệm vụ nào cũng phải rước vào người hàng loạt phiền toái.

Haiz...Không có cách khác, ai bảo “cấp trên” của cô lại là nữ sinh cơ chứ, Trịnh Nhược Du này trước kia cũng từng dây dưa một hồi với cô rồi, nay chị ta lại sinh lòng ghen tỵ, cho nên ra sức hành hạ cô để thỏa mãn thú vui chút chút đây mà.

Nếu như Triệu Tử Mặc biết cách đưa đẩy, bằng vào dung mạo xinh đẹp đến nhường này của cô, dám chắc nếu có đen đủi mà nhận phải nhiệm vụ phiền toái, cũng hoàn toàn có thể đem đồng nhiệm vụ đó đổ hết lên đầu đám ký giả nam sinh, nhưng mà Triệu Tử Mặc chưa bao giờ nghĩ đến điều này, cho dù nhiệm vụ khó khăn cách mấy, cũng đều cố hết sức vượt qua.

Ngày thứ hai sau khi tan học, Triệu Tử Mặc nhận được điện thoại của Trịnh Nhược Du, gọi cô đến đài truyền hình trường nhận nhiệm vụ quan trọng, đối với người mới gia nhập vào đội ngũ ký giả như Triệu Tử Mặc đây, Trịnh Nhược Du ắt hẳn phải phá lệ “chiếu cố”.

Ví dụ như lần quay phim chụp ảnh điều tra phòng ký túc nam sinh lần trước, mặc dù ngoài miệng nói là rút thăm, nhưng Trịnh tổ trưởng thực ra là cố ý điều động Triệu Tử Mặc đến nghiên cứu khu ký túc ở xa nhất, hơn nữa những chỗ khác đều là hai người một tổ, còn Triệu Tử Mặc lại chỉ có một thân một mình.

Lần này, lại càng đặc biệt chiếu cố.

Chuyên mục đời sống của đài truyền hình cứ mỗi ngày đúng mười hai giờ là lại phát sóng, nội dung đủ loại, ví dụ như lần trước là cuộc bình chọn Phòng ngủ nam sinh, hoặc như mấy chuyện bát quái của đám sinh viên, nói chung là đủ thứ chuyện trên đời.

Những chuyện này, chỉ cần không tổn hại đến thanh danh đạo đức, không làm ảnh hưởng đến toàn cục, đều có thể lôi ra giặt tít làm trò tiêu khiển cho toàn trường.

Ví dụ như, một mỗ nam sinh nào đó ở một lớp học nào đó bị một vị giáo sư nào đó điểm danh đứng dậy trả lời câu hỏi, cuối cùng lúc ngồi xuống lại bị người bên cạnh giấu mắt ghế, kết quả không cần nhìn cũng biết, hắn ta lập tức ngã chổng vó xuống đất với một tư thế vô cùng ngoạn mục và buồn cười, hai tay hai chân đều chổng hết lên trời khiến người xem không khỏi cảm thấy quá sức ấn tượng. Ngay lúc đó trong phòng cũng vừa vắn có một đám ký giả... Như điều tất yếu không thể tránh khỏi, báo trường dù giặt tít là “Phủ để trầu tân” (*), tuy nhiên vẫn đăng hình và một đoạn clip dài khoảng vài giây, mà nhiều đó cũng đủ khiến cho đám sinh viên trong trường không khỏi thần điên bát đảo vì quá ấn tượng.

(*) Kế “Phủ để trầu tân” trong 36 kế, là bót lửa dưới nồi, ý nghĩa là giải quyết trên căn bản một vấn đề, chủ ý không cho nó phát ra (bót lửa cho nước khỏi trào).

Khi có một việc đã bùng nổ ra rồi thì tìm cách làm cho nó dịu đi, không để nó tiếp tục ác liệt.

Chỗ diệu dụng kế “Phủ để trầu tân” là không nghe thấy tiếng, không nhìn thấy hình, vô cùng như trời đất, khó hiểu như âm dương, khiến cho kẻ thù rơi vào kế của mình mà họ không biết.

Một ví dụ nữa, chính là chuyện một mỗ hoa khôi kiên cường bắt khuất theo đuổi một mỗ đại tài tử, nàng ta chọn lựa những kiểu tấn công vô cùng mãnh liệt và chớp nhoáng. Mấy tin đồn bát quái cứ không ngừng lớn lên, nghe đâu chu kỳ này cũng đã kéo dài được hơn một năm trời.

Triệu Tử Mặc nhận nhiệm vụ lần này, cũng có chút liên quan đến chuyện đồn thổi đó.

Bởi vì, nghe đâu đại tài tử kia một năm qua đối mỗ hoa khôi nhân vật chính và đám nhà báo phóng viên dù không thân thiết nhưng cũng chẳng có bất hoà gì, vậy mà không lâu sau khi khai giảng năm học này, hắn chẳng những ra mặt cảnh cáo đám ký giả suốt ngày bám đuôi, hơn nữa lại càng tỏ vẻ lãnh đạm với mỗ hoa khôi kia, tựa hồ như lo sợ người nào đó sẽ hiểu lầm.

Chuyên mục Đời Sống luôn có nguyên tắc đến nơi đến chốn, hy vọng có thể làm rõ ràng phanh phui được nguyên nhân sự chuyển biến bất ngờ này của mỗ tài tử, có điều đám ký giả khác từng nhìn thấy vẻ lạnh lùng xa cách của hắn ta, cũng từng bị hắn cảnh cáo mấy lần, cho nên trong lòng không khỏi run sợ, lập tức ném ngay nhiệm vụ này lên người Triệu Tử Mặc.

Bởi vì nhân vật nam chính lần này có tên là Tiêu Sở Diễn, chính là người khiến ba vị mỹ nữ trong phòng ký túc xá kia vô cùng thêm thuồng, cho nên thuận theo nguyên vọng của bọn họ, Triệu Tử Mặc liền hờ hững đáp ứng.

Trịnh Nhược Du nhận được lời đồng ý, trên mặt hiện rõ vẻ hả hê.

Vốn trong các tin đồn kia nhân vật nữ chính là hoa khôi khoa truyền thông Tô , sinh viên năm thứ hai, đồng thời cũng là một làn sóng trong giới mỹ nữ của học viên Phong Đại, vừa bước vào trường đã nhất kiến chung tình với đại tài tử Tiêu Sở Diễn oai phong một cõi.

Không giống những nữ sinh bất hạnh khác, nàng ta nhanh chóng nhờ vào dung mạo của mình mà tiến vào đài truyền hình, đảm nhận luôn chức dẫn chương trình của chuyên mục Hoạt Động Đoàn Trường, tương lai rất chi là sáng lạn.

Dĩ nhiên, Tô cũng không hề giống với kiểu nữ sinh khiến người ta không thể chịu nổi như mọi người vẫn tưởng tượng, mặc dù tràn đầy ngạo khí thiên chi kiều nữ, nhưng lại vô cùng ưu nhã tự nhiên, chưa bao giờ tự làm mình mất mặt trước đồng đẳng bạn dân thiên hạ.

Trịnh Nhược Du sở dĩ cảm thấy vô cùng hả hê, vốn dĩ cũng bởi hồi khai giảng đầu năm, cô từng tận mắt nhìn thấy Tiêu Sở Diễn cùng Triệu Tử Mặc lén lút lút lút núp ở chỗ vắng vẻ nào đó trong trường, hai người trò chuyện vô cùng sôi nổi hào hứng, sau lại có một lần bị Tô ụng vào, mặc dù lúc đó còn chưa có xảy ra xung đột gì, nhưng “Cuộc tình tay ba” này vẫn bị nhiều người nhòm ngó đến.

Tin đồn mang đậm tính tiêu khiển này rất nhanh đã dẫn đến hậu quả khôn lường: trên diễn đàn trường đột nhiên nảy ra một “Cuộc chiến giữa các hoa khôi”, đám bắt quái tha hồ mà bàn tán, bình luận kèm thêm bầu chọn vị mỹ nữ có vinh dự được sánh đôi cùng Tiêu Sở Diễn.

Cuối cùng sự thật chứng minh, gừng càng già càng cay, Tô Bằng dung mạo bất phàm mà mỉm cười chiến thắng, vốn dĩ cũng chính bởi không ít người phê phán Triệu Tử Mặc cho dù quả thật vô cùng khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại quá mức hung hăng ngang ngược, hành động cử chỉ không đàng hoàng một chút nào.

Nhưng mà kể từ sau sự kiện kia, không còn ai nhìn thấy Tiêu Sở Diễn và Triệu Tử Mặc đi cùng nhau nữa, mà tính chất của đám bắt quái vốn là sóng sau đè sóng trước, chuyện này rất nhanh chết bẹp chết dí luôn trên bờ cát, bị sự kiện tiêu khiển mới lạ khác thay thế.

Nhiệm vụ lần này có thể làm cho hai đại khoa khôi một lần nữa đụng vào nhau, Trịnh Nhược Du có thể nào ngồi xem kịch vui mà không hả hê được chứ!

Ai da, không có cách khác, hình như Triệu Tử Mặc được sinh ra là để cho người khác ghen tỵ, giống như kiểu người không cần hao tâm tổn sức gì vẫn có thể đoạt được thứ mình muốn vậy đó.

Lại nói đến đại tài tử khoa luật Kỷ An Thần, Trịnh Nhược Du cô kể từ khi vào đại học đã bắt đầu thầm thương trộm nhớ hần, học kỳ này phải vất vả lắm mới gom góp được đủ dũng khí đi thổ lộ với hần, cuối cùng nhận được sự ưu ái của hần, nhưng mà sau một tháng qua đi, hần lại phong thanh vạn dặm nói với cô rằng, hần đã thích người khác, mà người kia, tên gọi là Triệu Tử Mặc.

Dù biết rõ tình yêu của Kỷ An Thần nhất định sẽ không thể dài lâu, nhưng Trịnh Nhược Du vẫn không cam lòng, nếu như Triệu Tử Mặc không xuất hiện, ít ra cô còn một phần vạn hy vọng làm ngoại lệ trong đám bạn gái của Kỷ An Thần.

Sau khi sự kiện mất laptop phát sinh, Trịnh Nhược Du cố ý vô tình nói chuyện với đám bạn về việc Triệu Tử Mặc từng đi chụp hình ở khu Phù Tuyết, tuy ban đầu không có dụng ý gì đặc biệt, nhưng sau này thấy người ta bị vu oan, tâm trạng buồn chán vì thất tình của cô mới có thể cân bằng được một chút.

Nói gì thì nói, Triệu Tử Mặc vẫn là một cái gai trong lòng cô.

Trịnh Nhược Du lần này phi thường hy vọng, sẽ có thể được tận mắt chứng kiến xung đột của hai vị hoa khôi, nhưng cuối cùng lại tính sai một bước, hai vị mỹ nữ kia tuyệt đối không phải vì chuyện “Cuộc tình tay ba” cùng với “Cuộc chiến tranh giành giữa những hoa khôi” mà nước lửa bất dung.

Nếu xét kỹ, Triệu Tử Mặc bề ngoài giống như một bức tranh thủy mặc đậm đà rõ nét, vô cùng nghiêng nước nghiêng thành, tính cách lại giống như một con suối trong khe núi, thanh thoát mà thấu triệt(*); Còn Tô Bằng bề ngoài dịu dàng xinh đẹp, tính cách lại giống như nàng công chúa đến từ chốn thảo nguyên, rộng rãi mà thoải mái.

(*) “Thấu triệt”: tường tận, sắc sảo ở mọi khía cạnh

Xét về một mặt khác, Triệu Tử Mặc từ trước đến nay chưa hề có biểu hiện muốn theo đuổi Tiêu Sở Diễn, mà Tô Bằng lại đặc biệt am hiểu tường tận những hoa lá ong bướm vây quanh hần, đối với cô ta, loại bỏ những tình địch kia cũng chỉ giống như nhổ cỏ giữa ngày hè, huống chi bây giờ xuất hiện một Triệu Tử Mặc xuất sắc như vậy, hai người ngang tài ngang sức, đại loại cũng được xếp vào chuyện thú vị chốn nhân gian.

Mà kể ra, quan hệ giữa hai người cũng vốn được xưng tụng là khá thân mật, nếu gặp nhau sẽ chủ động chào hỏi, thậm chí, ban đầu khi Triệu Tử Mặc vừa mới tham gia vào đài truyền hình trường, Tô Bằng còn tỉnh bơ đề cử Triệu Tử Mặc làm dẫn chương trình dự bị cho chuyên mục Hoạt Động Đoàn Trường, chỉ cần làm một thời gian ngắn lập tức sẽ được bổ nhiệm chính thức, chỉ có điều, Triệu Tử Mặc căn bản hoàn toàn không thích thú.

Chương 8: Cuộc hẹn lúc nửa đêm.

Muốn hoàn thành nhiệm vụ Trịnh Nhược Du giao cho lần này, Triệu Tử Mặc ắt hẳn phải biết chớp lấy thời cơ mà hành động. Bởi vì buổi tối thứ Năm sẽ tổ chức một cuộc thi biện luận, lấy chủ đề là về “Xây dựng tình yêu”, phạm vi cực rộng, có thể nói là từ thời cổ chí kim đến tận bây giờ, mà sau khi phần biện luận kết thúc, sẽ có một ký giả được vinh dự đặt câu hỏi, người trả lời có thể là thí sinh, cũng có thể là nhân vật chủ trì.

Cuộc thi biện luận này chính là một phần trong chuyên mục Hoạt Động Đoàn Trường. Người chủ trì là Tiêu Sở Diễn hợp tác cùng mỹ nữ năm thứ tư Trầm Tích Vi. Đến lúc đó Triệu Tử Mặc chỉ cần phụ trách mảng đặt vấn đề, đem đề tài liên quan đến chuyện của Tiêu Sở Diễn hắt ta mà ra sức truy hỏi, đảm bảo có thể từng bước hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng là Triệu Tử Mặc vẫn cảm thấy, chuyện trước mắt cần phải làm, chính là gặp riêng Tiêu bản tôn để xem xét tình huống trước, nếu không đến lúc đó cô cứ nhắm mắt mà làm thì chỉ sợ sẽ bôi nhọ danh dự của Tiêu tài tử danh tiếng lẫy lừng này.

Kỳ thực muốn liên lạc với Tiêu Sở Diễn cũng không khó, cô có số điện thoại di động của hắn, hẹn gặp mặt lại càng đơn giản hơn, bằng vào cảm tình cách mạng nhiều năm như vậy giữa hai người, thậm chí trong tay cô còn nắm được cả vương bài của hắn, có thể nói thích làm trời làm đất gì thì làm.

Chẳng qua là, có một lần hai người bọn họ bị bắt gặp ở một nơi vắng teo vắng ngắt trong trường, khiến cho tin đồn lên như điều gặp gió, đám bát quái trên diễn đàn trường cũng đã thu thập được kinh nghiệm đầy mình, cho nên lần này Triệu Tử Mặc tuyệt đối sẽ không hẹn gặp Tiêu Sở Diễn ở trong trường nữa.

Nhưng là đến khi cô gọi điện thoại lên lịch hẹn, đại tài tử Tiêu Sở Diễn lại nói: nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Cho nên cuối cùng, địa điểm gặp mặt vẫn là trường học, chẳng qua là thời gian có thay đổi chút chút, chọn đúng lúc đêm hôm khuya khoắt, đưa tay lên trời đảm bảo không nhìn thấy được ngón nào.

Xem ra chuyện đồn thổi giữa hai người, Tiêu Sở Diễn vẫn là cảm thấy bút rứt không yên.

Trong điện thoại, Tiêu Sở Diễn chỉ dẫn từng “đường đi nước bước” cho cô, từ khu ký túc Mẫu Đơn băng qua mấy con đường, vượt qua mấy hồ nước, lướt qua những công trình kiến trúc đồ sộ...

Vì giờ này trong trường đã tắt hết đèn, cho nên Triệu Tử Mặc đã cầm đèn pin trong tay rồi vẫn không ngừng liếc đồng nhìn tây, nếu gặp phải người khác thì cũng đành giải thích mình bị mộng du chứ biết làm sao... Nhưng mà cô cũng thật hưng phấn, tình trạng này rất giống với việc đêm hôm khuya khất lén lút lút đi ra ngoài cùng người ta hẹn hò nha...

Đến khi Triệu Tử Mặc đến được địa điểm hẹn, bất giác toàn thân lạnh toát.

“Tiêu Sở Diễn, vì cái gì lại hẹn em ở WC a???” Triệu Tử Mặc đứng trong phòng vệ sinh nữ, đối diện với phòng vệ sinh nam mà ra sức oán thán.

“Buổi tối ăn hải sản cho nên đau bụng...” Một thanh âm hữu khí vô lực từ trong màn đêm truyền ra, không phải trong điện thoại di động, mà là từ phòng vệ sinh nam cách vách đó nha...

Triệu Tử Mặc lần nữa hoa hoa lệ lệ lạnh toát cả sống lưng, thu hồi hắc cái ý nghĩ so sánh với hẹn hò ban này, địa điểm gặp mặt này cũng thật hoành tráng quá đi...

Ngẩn ra tầm độ một giây đồng hồ, Triệu Tử Mặc bỗng nhiên bật cười, sau khi cúp điện thoại liền gõ gõ lên vách tường hỏi: “Anh ở đây bao lâu rồi? Lục phủ ngũ tạng đã bị lôi ra hết chưa thế? Biết rõ ăn hải sản sẽ bị tiêu chảy rồi còn lỳ lợm, Tiêu Sở Diễn, em hỏi thật anh, anh hôm nay là bị cái gì làm cho kích động mà dẫn đến mất hết lý trí như thế kia hả?”

Tiêu Sở Diễn ở trong phòng bên cạnh, tựa hồ như xem nhẹ luôn lời trách móc mỉa mai của Triệu Tử Mặc, thanh âm vừa suy yếu lại vừa ai oán: “Thế giới này trừ tiểu nha đầu gian xảo dối trá kia ra, còn ai có thể làm anh tức giận đến mức này nữa...”

“Nó chọc giận gì anh?” Triệu Tử Mặc một bộ dạng nhàn nhã, tựa như câu chuyện này chỉ có hai người bọn họ mới hiểu.

“Cô ấy hẹn hò với thằng khác.” Thanh âm lần này lại ai oán thê thảm thêm một bậc.

Quả nhiên là vậy, thảo nào Tiêu Sở Diễn mới bất chấp sự đời mà lặn vào ăn bậy đám hải sản kia.

Nhưng mà... “Sao anh không ngăn nó lại?” Triệu Tử Mặc cực kỳ buồn bực, một khi Tiêu bốn tôn đã ra tay, chẳng lẽ tro còn có thể dính mũi dày được nữa sao!

Tiêu Sở Diễn đau khổ khịt khịt mũi: “Cô ấy phốt lờ anh, coi anh như không khí...”

Tiêu Sở Diễn dứt lời, Triệu Tử Mặc lại không nói gì, lát sau mới bình tĩnh nói: “Có phải anh làm chuyện gì chọc đến nó, khiến cho nó xù lông lên rồi?”

Cô dám đảm bảo chuyện này có liên quan đến tin đồn của hần ta với Tô , nha đầu kia mặc dù gian xảo dối trá, nhưng ắt hẳn vẫn phải quan tâm đến sự đời.

Phía bên kia không trả lời, xem ra cô đoán đúng rồi.

Triệu Tử Mặc dĩ nhiên biết giữa Tiêu Sở Diễn không cho người ta đồn đại về hần và Tô , hoàn toàn là vì muốn tốt cho nha đầu gian trá khiến người ta vừa yêu vừa hận kia, nhưng Triệu Tử Mặc lại không thể ngờ mọi chuyện lại diễn biến như thế này.

Cô vốn là định áp dụng chiêu thức đả xà tùy côn thượng, hỏi một câu qua loa để đánh lừa và làm thỏa mãn sự tò mò của quần chúng, mà bây giờ cô lại chợt phát hiện ra, bốn phía xung quanh mình quá sức yên tĩnh không hề có một tiếng động, mơ hồ chỉ có tiếng côn trùng kêu, lúc này mới ý thức được hoàn cảnh nói chuyện phiếm trong nhà cầu của hai người thật là quỷ dị. (~~> Đả xà tùy côn thượng: Đánh rắn tùy gây. Câu này ngụ ý con người có thể xem xét thời cơ, thuận theo thời thế tình hình mà làm, để đạt được lợi ích lớn.)

“Tiêu Sở Diễn, anh xong chưa thế?”

“...Uhm,” Một hồi lâu sau bên kia mới có phản ứng, thanh âm ai oán yếu ớt bây giờ đã trở nên trong trẻo hơn nhiều: “Từ lúc em tới đã xong rồi.”

“Kháo!” Triệu Tử Mặc không nhịn được văng tục: “Vậy anh ngồi ngốc làm cái gì bên trong đó đó?” (~~> Nói lại, Kháo tương đương với F*ck)

“Hút thuốc.”

Triệu Tử Mặc học máu.

Khó trách bên kia một động tĩnh cũng không hề có.

“Vậy mau ra đi, em đứng bên ngoài chờ anh.”

Ai, không có biện pháp, từ nhỏ đến lớn mỗi lần hần tức giận hay hờn dỗi chuyện gì, đều là núp trong mấy chỗ đặc biệt kỳ quái như nhà cầu hoặc những nơi cực kín đáo mà ngồi ngây ngốc một lát, đến khi ló mặt ra ngoài tức là đã chôn sâu những chuyện đó vào trong tâm khảm, tuyệt đối không biểu hiện ra ngoài, sau đó chớp được thời cơ nhất định sẽ ra tay trả thù.

Trong truyền thuyết Tiêu Sở Diễn là phúc hắc nam, chỉ có cô biết, phúc hắc nam là hần như thế mà luyện thành.

Triệu Tử Mặc ngồi trên bãi cỏ ở bên ngoài một hồi, phía sau liền truyền đến tiếng bước chân nho nhỏ mà chậm rãi, không cần quay lại nhìn cũng biết giờ phút này Tiêu Sở Diễn đã lấy lại được tinh thần, phong độ lồi lạc như vốn có.

Hần ngồi xuống bên cạnh cô, ánh sáng lơ mơ rơi vào khuôn mặt với ngũ quan thanh tú tinh tế, cả người tản mát ra một cỗ khí thế bức người, vóc dáng cao ráo cứ thế mà tùy tiện ngồi trên mặt đất, khiến cho người ta nhìn vào cũng phải cảm thấy một loại mỹ cảm khó nói nên lời.

“Tìm anh có chuyện gì?” Hần miễn cưỡng nhàn nhạt mở miệng hỏi.

Triệu Tử Mặc nghiêng đầu, đôi mắt loé ra những tia sáng nhìn chằm chằm vào hần, không thèm quanh co đốp thẳng vào vấn đề: “Đương nhiên là về tin đồn của anh với Tô a, tại sao lại đột nhiên không cho phép người ta đồn thổi nữa, cũng có ai để ý đâu mà?”

Tiêu Sở Diễn nghiêm mặt: “Không có ai để ý? Em cũng không phải là không biết tính cách của tiểu nha đầu dối trá kia, ngoài miệng thì nói là không quan tâm, nhưng thực ra trong lòng lại để ý muốn chết...”

” — A...” Triệu Tử Mặc trên mặt hiện lên một vẻ như bưng bưng đại ngộ, “Nó hẹn hò cùng nam sinh khác, nguyên lai là muốn trả thù anh nha...Nhưng là Tô kiên trì theo đuổi anh như thế, không bằng bây giờ công khai luôn chuyện của anh với tiểu nha đầu dối trá kia cho quần chúng nhân dân biết luôn đi, làm như thế Tô mỹ nữ mới có thể ngay lập tức ngừng – bám – đuôi anh nha!”

Ánh mắt bên cạnh cô bỗng nhiên trở nên sắc bén mà lạnh như băng, Triệu Tử Mặc mặc dù ý định ban đầu là nói đùa cho vui, nhưng cũng không kìm nổi khó hiểu trong lòng, cuối cùng đành phải hắc hắc cười ngượng: “Đùa thôi đùa thôi mà, em làm sao có thể bán đứng tiểu nha đầu kia được chứ, kể từ lần đầu tiên đánh nhau với nó, sau khi nó thua em liền ra sức làm ô dù bảo vệ nó còn gì, ngay cả ban đầu khi bị thầy giáo phát hiện ra chuyện tình của nó với anh, cũng chính là em hiên ngang lăm lăm làm kẻ chết thay a...”

Tiêu Sở Diễn lúc này trên mặt đã tràn ngập hắc tuyến.

Triệu Tử Mặc lộ ra một khuôn mặt cười cười: “Anh dù sao cũng phải nhớ chuẩn bị sẵn lý do để giải thích ọi người, cho dù là lý do tầm bậy tầm bạ gì đó cũng được, chỉ cần em hoàn thành được nhiệm vụ thì đều ok hết, còn nếu anh không chịu, nhất định em sẽ phanh phui chuyện của hai người, đến lúc đó anh có muốn trở tay cũng không kịp nha...”

Tiêu Sở Diễn âm ngoan nhìn cô, con ngươi thâm thúy bỗng loé lên một tia quỷ dị, từ tốn nở một nụ cười lạnh lẽo: “Em yên tâm, anh nhất định sẽ có biện pháp giải quyết, nếu như trước thứ sáu em còn chưa hoàn thành được nhiệm vụ, tối hôm tổ chức thi biện luận, anh cho phép em đặt câu hỏi.”

Triệu Tử Mặc bỗng nhiên cảm thấy toàn thân sồn cả da gà.

Đôi mắt của Tiêu Sở Diễn bây giờ đã trở nên hẹp dài tà mị như mắt hồ ly, mà mỗi lần hắt ta để lộ ra ánh mắt như thế này, nhất định sẽ có kẻ bị đại họa ập xuống đầu.

Mà Triệu Tử Mặc, lại chính là kẻ xui xẻo bị trừng phạt đó.

6. Chương 09-10

Chương 9: Giúp bạn không tiếc cả mạng sống.

Triệu Tử Mặc không biết Tiêu Sở Diễn rốt cục là dùng biện pháp gì để giải quyết, nhưng nếu hắn đã đồng ý, rằng nếu lúc đó cô vẫn chưa hoàn thành được nhiệm vụ, liền có thể ở cuộc thi biện luận mà đặt câu hỏi, vì vậy cho nên, hiện giờ cô cực kỳ bình thản không chút gì lo lắng.

Dù sao thì, tình yêu trong bóng tối của Tiêu Sở Diễn hắn, cũng đã đến lúc phải đưa ra ngoài ánh sáng rồi.

Sau khi tan học, Thi Tiểu Phì như bao ngày phi thăng luôn về nhà, Cố Thành Tây ở ký túc xá tiếp tục viết tiểu thuyết, còn Khương Khương thì kiên nhẫn đi tìm tung tích của Tề Lỗi, chỉ còn lại Triệu Tử Mặc đành một thân một mình lê xác đến thư viện.

Ở thư viện rất yên tĩnh, giờ này căn bản là không có người nào, Triệu Tử Mặc đi qua mấy giá sách tìm tư liệu liên quan đến Văn học, những ngón tay trắng nõn nhỏ nhắn cứ thế mà lướt qua từng quyển sách.

Triệu Tử Mặc thật lòng rất muốn tìm kiếm bóng dáng của cực phẩm, thường xuyên không tự chủ được mà mở thật to đôi mắt, con ngươi long lanh như mặt gương dưới ánh mặt trời, khiến cho người ta một khi nhìn vào thì rất khó mà dứt ra được.

Đến gần hàng sách cuối, Triệu Tử Mặc rốt cục cũng tìm thấy cuốn cần tìm, hai bản in song song nằm cùng một chỗ, cô cẩn thận rút một cuốn ra, bất ngờ một cuốn sách dày cộp phía đối diện cùng lúc đó cũng được

đưa khỏi giá, để lộ một khoảng không hình vuông khá rộng, khiến ột khuôn mặt thanh nhã phóng khoáng ngay lập tức hiện ra.

Không ngờ, lại chính là cực phẩm mỹ nam.

Trong lòng Triệu Tử Mặc không khỏi toát lên một tia vui vẻ.

Phảng phất như cảm nhận được có ánh mắt nhìn mình, Cố Thành Ca hơi ngẩng đầu nhìn thoáng qua, Triệu Tử Mặc lại không nhận được mà để lộ ra một nụ cười thanh vũ, ngược lại anh chỉ nhè nhè gật đầu, sau đó đem cuốn sách đang cầm trong tay nhét trở lại giá sách, cắt đứt luôn tầm nhìn của cô.

Ai, vị cực phẩm này đối xử với người khác thật là lạnh lùng xa cách nha. Triệu Tử Mặc còn đang định hỏi chuyện của Lương Kính thế nào rồi, nhưng mới nhắc chân muốn vòng qua giá sách, chiếc điện thoại để trong túi xách bỗng nhiên điên cuồng vang lên.

“Tiêu Sở Diễn, em bây giờ đang ở thư viện, anh tìm em có chuyện gì không?” Cô xoay người thấp giọng nhận điện, khoảng cách với Cố Thành Ca cũng vì thế mà càng ngày càng xa.

Triệu Tử Mặc cùng Tiêu Sở Diễn mỗi lần gặp mặt, đều là Tiêu Sở Diễn gọi điện thoại rồi chỉ đường này nọ, chỗ hẹn lần này, chính là trong phòng ăn của trường.

Trời ạ, không ngờ lại là phòng ăn đất rộng người đông bát quái nhiều, truyền tin nhanh như chớp giật nha!

Triệu Tử Mặc cúp điện thoại, giữa tiếng ồn ào huyên náo trong phòng ăn, Tiêu Sở Diễn lại vô cùng nổi bật, thân hình cao lớn anh khí bức người nhẹ nhàng đứng dậy, hần quay về phía cô ngoắc ngoắc: “A Mặc, ở đây.”

A Mặc A Mặc, thật ra người đầu tiên gọi cô bằng cái tên này, không phải là cha mẹ ruột thịt, mà chính là hần – Tiêu Sở Diễn.

Từ đó đến giờ, Triệu Tử Mặc vẫn cực kỳ vui vẻ khi nghe thấy hần gọi cô như vậy.

Nhưng là giờ phút này, Triệu Tử Mặc đột nhiên cảm thấy bị một tiếng gọi này làm cho sồn cả da gà, vốn là lúc cô bước vào đây đã thu hút không ít ánh mắt, giống như một diễn viên bị ánh đèn sân khấu chiếu thẳng vào người, muốn trốn cũng không được, muốn giấu cũng không xong.

Ba vị nam sinh ngồi cùng bàn với Tiêu Sở Diễn cũng đồng loạt nhìn sang, sau một hồi kinh ngạc ngẩn ngừ, ba khuôn mặt ấy đã nhanh chóng chuyển sang hứng thú dào dạt.

Trong cái không khí bùng bùng khí thế và nhiệt huyết như thế, Triệu Tử Mặc rốt cục là nên bình thần mà đi tới, hay phải xoay người bỏ chạy đây?

Cô rất nhanh đã cân nhắc dứt khoát, hùng hổ lấy chiếc DV từ trong túi xách ra, mạnh mẽ đeo dây lên cổ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một khí thế bùng bùng, ngụ ý rõ ràng bắn ra bốn phía: ta chính là ký giả báo trường đi làm nhiệm vụ, các người nhìn cái gì mà nhìn!

Quả nhiên, những ánh mắt đang chằm chằm đeo bám nơi cô, rốt cục cũng phải chuyển dời sang phía Tiêu Sở Diễn.

Tiêu Sở Diễn như cũ vẫn khí định thần nhàn đứng đó (~~> “khí định thần nhàn”: khí tức ổn định, thần sắc thư thái), phảng phất giống như con hạc xinh đẹp giữa bầy gà nhà quê, hần đối với tiếng xôn xao rì rào xung quanh vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, khoe miệng chậm rãi nhếch lên làm thành một nụ cười dịu dàng mà quyến rũ, con người đen thẳm thâm thúy nhìn chằm chằm vào tiểu nha đầu hiền ngang lâm liệt, thấy chết không sờn trước mặt.

Ánh nhìn chăm chú đến cực độ đó khiến cho người ta không khỏi nghi ngờ, vì không muốn mình phải chịu cảnh bị mọi người hiểu lầm thêm nữa, Triệu Tử Mặc từng bước tiến lại gần mà không ngừng nháy mắt ra hiệu cho hần, nhưng mấy cái nháy mắt này của cô, trong đầu của quần chúng vậy xem, lại biến thành liếc mắt đưa tình...

Sau khi Triệu Tử Mặc bị tráng tới gần, Tiêu Sở Diễn lại thân mật nắm lấy tay cô, mà Triệu Tử Mặc vốn tập mãi đã thành quen, cũng không giật tay ra, chỉ thấp giọng nói: “Tiêu Sở Diễn, anh không phải là nói có chuyện rất quan trọng sao? Tại sao lại gọi em tới đây?”

Tiêu Sở Diễn khẽ cười: “Ừ, đúng là có chuyện muốn nói, nhưng trước tiên phải ăn cơm xong đã.”

Triệu Tử Mặc nháy mắt mấy cái, cái đồ phúc hắc âm hiểm này, tại sao từ nhỏ đến lớn, hắn luôn là người nắm quyền điều khiển cô hả?

Vốn là ba vị nam sinh cùng bàn đã tự giác ngồi xuống phía đối diện từ lúc nào, mấy đôi mắt không ngừng quét đi quét lại trên người Tiêu Sở Diễn cùng Triệu Tử Mặc, trong mắt toát ra ngụ ý rất rõ ràng: “ a !” (~~> A.T: là ký hiệu thường gặp trong tiểu thuyết, ý nghĩa thì là...ờm hờm...là... >>_____<)>

Nam sinh ngồi giữa mở miệng trêu chọc: “Lão Tiêu, cậu bảo hôm nay giới thiệu một người rất đặc biệt cho chúng tôi làm quen, không ngờ lại là Triệu đại mỹ nữ nha.”

Nam sinh ngồi bên phải, người có khuôn mặt rất chi là baby cũng nhanh miệng hòa theo: “Tôi còn đang tự hỏi cậu gần đây tại sao lại vắng vẻ Tô mỹ nữ rồi, hoá ra là có nội tình a!”

Tiêu Sở Diễn không thèm đếm xỉa đến ánh mắt và giọng điệu trêu chọc của đám bạn, bình tĩnh ẩn Triệu Tử Mặc ngồi xuống rồi chậm rãi giới thiệu: “Ngồi bên trái là Đại Hắc, ở giữa là A Đổ, bên phải là Dương Dương.”

Ách, vì cái gì không chịu giới thiệu bằng tên đầy đủ nha?

Triệu Tử Mặc cực kỳ nghi ngờ, nhưng Tiêu Sở Diễn rất nhanh đã xoay người đi lấy đồ ăn. Về sau cô mới được Cố Thành Tây nói cho biết, hoá ra tên của bọn họ, chính là độc nhất vô nhị, trên trời dưới đất không nơi nào có thể đỡ nổi.

Đại Hắc tên đầy đủ là Hắc Ngộ Mị (~~> có nghĩa là Hắc ngủ trưa), giống như là giữa lúc mẹ hắn đang hứng chí ngủ trưa thì bỗng dưng một phát dây dưa sinh ra hắn, cho nên lấy cái tên này rất chi là có ý nghĩa, nhưng mà Hắc Ngộ Mị, cái tên dễ thương thế này...hắn lại là một chàng trai to lớn khí phách ngời ngời nha...

A Đổ, tên thật là Đổ Tử Đằng, nghe đầu cha mẹ hắn ban đầu vốn định đặt tên là Đổ Tử Dự, nhưng chợt có một hôm mẹ hắn bỗng lên cơn đau dữ dội, cho nên đổi “Dự” thành “Đằng”, mà từ đó, Đổ Tử Đằng, cái tên nghe thật là đau bụng à... (~~> Đổ Tử Đằng có nghĩa là đau bụng phải không nhỉ?)

Dương Dương lại càng thú vị hơn, căn bản lúc còn mang thai hắn, cha mẹ hắn cực thích có một đứa con gái, mà hắn vừa ra đời lại nhìn như một cô bé cực kỳ dễ thương, vì muốn đền bù “khuyết điểm bên trong”, cho nên cuối cùng quyết định đặt tên cho hắn là Dương Oa Oa, vì thế, một đại nam sinh thân ết tám vô cùng tuấn tú đẹp trai, lại danh xưng là “cô bé”... (~~> Oa Oa: là cô bé, cũng có thể hiểu là ‘búp bê’.)

Lúc đó Triệu Tử Mặc vốn là không biết có những điển tích điển cố này, cho nên vô cùng hồ hởi mỉm cười chào hỏi: “Các vị biểu sư huynh mạnh khoẻ, em là Triệu Tử Mặc.”

Thấy mỹ nữ trước mặt, ba nam sinh kia chỉ mỉm cười châm chọc, đại Hắc sau khi cười xong mấy tiếng mới kịp phản ứng: “Biểu sư huynh?”

Cách xưng hô này, quả thực là từ trước đến nay chưa có ai dùng đến nha...

Triệu Tử Mặc (~~> : ký hiệu mặt méo, cũng thường xuất hiện trong tiểu thuyết)

Nhưng mà, đây chính là quy định của ba vị mỹ nữ trong ký túc xá nha: cùng khoá thì kêu ‘sư huynh’, cùng khoa gọi ‘đường sư huynh’, còn khác khoa thì chỉ cần ba tiếng ‘biểu sư huynh’ là được. Triệu Tử Mặc cũng vì thế đã thành thói quen.

Tiêu Sở Diễn ân cần mang đồng thức ăn đến, thấy Triệu Tử Mặc vẫn còn đỏ mặt hơi hột ngơ ngác ngác ngồi nhìn, đối diện là ba đại nam sinh ánh mắt như hổ rình mồi, hắn nghiêm túc ngồi xuống, từ tốn mở miệng: “A Mặc là đứa em gái tôi quen biết nhiều năm, các cậu đừng bắt nạt em ấy nữa.”

Ba vị nam sinh ngồi đối diện lập tức tròn mắt.

Thật oan uổng quá!

Tiêu Sở Diễn tiếp tục thông thả nói: “Còn nữa, tôi đã có bạn gái nhiều năm rồi, sau này đừng gán ghép tôi với Tô nữa.”

Ba vị nam sinh đang tròn mắt ngồi kia lập tức nở nụ cười vô cùng mập mờ: “Hiểu, đã hiểu!”

Đồng thời lúc này, xung quanh cũng nổi lên một bầu không khí đầy quỷ dị...

Nếu nghe thoáng qua thì hai câu nói của Tiêu Sở Diễm cũng không có liên quan gì đến nhau, nhưng mà, nếu đem hai câu nói đó ghép vào chung một chỗ, nhất định sẽ cực kỳ có vấn đề, hơn nữa còn có điểm chung là cái từ “nhiều năm” này nha...

Theo giác quan thứ sáu của mình, Triệu Tử Mặc lập tức mãnh liệt nhận ra: Cô gặp nguy hiểm rồi a!

Quả nhiên không ngoài dự liệu, chỉ mấy ngày sau đã lập tức nghe được lời đồn đại “Bạn gái nhiều năm = em gái quen biết nhiều năm” kinh thiên động địa.

Triệu Tử Mặc nước mắt lưng tròng: tại sao kẻ đứng ra gánh tiếng xấu cho người khác, lại luôn là ta a???

Mà cô cũng biết, Tiêu Sở Diễm là cái đồ phúc hắc nam, nhất định mời cô bữa cơm hôm đó chính là để mua chuộc cô.

Mấy ngày sau, đương lúc Triệu Tử Mặc ở phòng ăn cùng ăn cơm với ba vị mỹ nữ, sau khi nghe được lời đồn thổi của đám bát quái, cô liền ngược mắt lên nhìn Khương Khương, Khương Khương lại im lặng không hề nói tiếng nào, cô nhìn sang Thi Tiểu Phì, nhỏ này lại chỉ hừ hừ mũi.

Dùng đầu gối nghĩ cũng biết, hai con nhỏ này thật ra rất là buồn bực, Triệu Tử Mặc đã quen biết nhiều năm với Tiêu Sở Diễm nhưng lại nhất mực giấu diếm, còn làm bộ đưa ra một lời thề son sắt vì ba vị mỹ nữ mà sẽ cố gắng tiếp cận Tiêu bản tôn, bây giờ lại truyền ra tin đồn nghiêm trọng thế này...

Như thế chẳng phải là hành vi lừa gạt trắng trợn sao, cần phải trừng trị nghiêm khắc!

Cuối cùng, Triệu Tử Mặc vừa vô tội vừa tội nghiệp đành phải đưa mắt nhìn sang Cố Thành Tây, tiểu nha đầu này đang cúi gằm mãnh liệt lùa lấy lùa để bát cơm vào miệng.

Hừ, còn biết chột dạ sao!

Thôi coi như là có chút lương tâm, làm thiện tích đức đi, Triệu Tử Mặc quyết định, sẽ giúp vị bằng hữu này mà không tiếc cả mạng sống.

Rất nhanh, hậu quả của việc giúp bạn không tiếc cả mạng sống chính là: Triệu Tử Mặc một lần nữa, lại bị cô lập.

Cơm nước xong xuôi ra khỏi phòng ăn, Khương Khương cùng Thi Tiểu Phì kéo Cố Thành Tây phăm phăm xông lên phía trước, về mặt ai nấy đều như cùng chung một mối thâm thù đại hận, còn riêng Triệu Tử Mặc thì hệt như một con chó nhỏ đáng thương bị vứt lại đằng sau.

Haiz, Khương Khương cùng Thi Tiểu Phì khinh bỉ cô, cô cũng không có gì để nói, bởi vì đằng nào nói dối cũng là nói dối.

Nhưng mà, người dối trá nhất trong chuyện này, không phải Triệu Tử Mặc, mà chính là Cố Thành Tây, tuyệt đối là nha đầu này! Cố Thành Tây không những đã quen biết Tiêu Sở Diễm nhiều năm, hơn nữa lại còn là... trong truyền thuyết của hắn. Vậy mà, nha đầu kia lại cực kỳ bất lương mà lừa theo người ta cô lập Triệu Tử Mặc!

Cái gì gọi là ngộ nhân bất thực, cái gì gọi là kết giao phỉ loại, lần này chính là ví dụ tốt nhất để chứng minh. (~~> “Ngộ nhân bất thực”, “Kết giao phỉ loại”: Có nghĩa là người tốt mà gặp phải kẻ xấu, kết bạn với kẻ xấu, trong các truyện kiếm hiệp, ở các chính phái khi thu nhận đệ tử thường răn dạy “Người chó nên kết giao phỉ loại”, chính là ý khuyên bảo đừng kết bạn với bọn tà ma ngoại đạo. Ở đây Triệu Tử Mặc ám chỉ Cố Thành Tây là đồ xấu bụng XD~)

Nhưng mà không sao cả, thực ra thì, cô cũng thích.

Chương 10: Truyền thuyết thần kỳ.

Khó có được lúc không có nhiệm vụ nào để làm, Triệu Tử Mặc cổ đeo DV một mình tản bộ lòng vòng trên sân trường, thanh nhàn mà tản mạn, thỉnh thoảng lại lắng tai nghe được người ta bàn tán về xì căng đan của cô với Tiêu Sở Diễn, khoe miệng không nhin được cong lên làm thành một nụ cười nhàn nhạt mà mĩa mai.

Thì ra có một số chuyện, vẫn luôn là cam tâm tình nguyện.

Cam nguyện để hấn lợi dụng, cam nguyện bị hấn lôi vào trong cuộc.

Đột nhiên có người tiến lên đi sóng vai với cô, Triệu Tử Mặc khẽ mỉm cười, nghiêng đầu nhìn sang.

Tô ? (~~> A.T: à, mình cảm thù bà này)

“Chào, Triệu Tử Mặc.” Tô nở một nụ cười cực kỳ hào sảng sáng láng, đúng là khoái nhân khoái ngữ, trực lai trực khứ: “Bạn gái quen biết nhiều năm của Tiêu Sở Diễn, đích thực chính là cậu?” (~~> “Khoái nhân khoái ngữ”, “trực lai trực khứ”: chỉ những người hào sảng, thẳng tính bộc trực, luôn nói thẳng không thích vòng vo)

Triệu Tử Mặc trong lòng âm thầm gào thét, không phải, dĩ nhiên không phải!

Cuối cùng vẫn chỉ có thể để toàn bộ kháng nghị lại trong bụng, tình huống như hiện nay tất nhiên cô không thể lập tức phủ nhận, chỉ sợ sẽ gây hại đến bằng hữu tốt. Hơn nữa, có một số việc Triệu Tử Mặc vẫn luôn cảm thấy sợ, lo lắng nếu chính miệng mình nói ra, một ngày nào đó đến ngay cả giả cũng sẽ biến thành thật.

Cho nên, Triệu Tử Mặc quay sang nhìn Tô , chỉ nở nụ cười mà duy trì trạng thái trầm mặc.

Trầm mặc, tức là cô đang cam chịu.

Tô rõ ràng thất bại, nhưng vẫn không cam lòng: “Triệu Tử Mặc, tôi tự nhận thấy so với cậu tôi không thua kém ở điểm nào hết, cậu nói thử xem, nếu không phải cậu quen biết anh ấy sớm hơn tôi, chưa chắc tôi đã bại dưới tay cậu, đúng không?”

Thất bại, hoàn toàn thất bại, cả hai người đều đã thua rồi!

Triệu Tử Mặc cảm thấy vô cùng bị thương, bởi vì mặc dù cô đã quen biết Tiêu Sở Diễn đến tận hơn mười tám năm, cuối cùng vẫn là bại dưới người khác. (~~> A.T: cực phẩm, iem thương cảm cho anh! =3=)

Nhìn thấy Triệu Tử Mặc không phủ nhận, ý chí chiến đấu của Tô lại bắt đầu trở nên sôi sục: “Triệu Tử Mặc, tôi mặc kệ cậu có phải là bạn gái của Tiêu Sở Diễn hay không, anh ấy, là người tôi đã xác định ngay từ đầu rồi! Mặc dù tôi không bắt đầu cùng lúc với cậu, nhưng tôi nhất định sẽ không vì thế mà bỏ cuộc, tục ngữ có câu Có chí thì nên, đúng không?”

Nói xong Tô hếch cằm lên, nở nụ cười vô cùng sáng láng.

Triệu Tử Mặc trong thâm tâm bắt đầu gào thét: Ta xin người a, Tô đại mỹ nữ, khuyên người đừng có đâm đầu vào chỗ chết nữa được không? Trừ phi sáu năm trước người hạ gục được Tiêu Sở Diễn, còn nếu không thì mặc kệ bây giờ người dùng biện pháp gì, cho dù có đầu rơi máu chảy, cũng đừng mơ có được trái tim hấn! Nói cho người biết, nếu chỉ cần dùng sắc đẹp để chinh phục, ta đây đảm bảo ngay từ năm ba tuổi đã khiến hấn phải thất điên bát đảo rồi!

Tô đứng khì mười phần sau khi rời đi, Triệu Tử Mặc trong thâm tâm có chút buồn bã, nếu như nói lòng tự ái của cô không bị đả kích, tuyệt đối là đang nói dối, nhưng mà Triệu Tử Mặc trước nay vẫn vậy, không thể buồn chán được lâu.

Cô đi lang thang lòng vòng một hồi, cuối cùng tới một con đường nhỏ ít người lui tới, Triệu Tử Mặc lúc này đây mới ngẩng đầu nhìn lên trời thăm hỏi: “Khí trời tốt thế này, cỏ cây hoa lá sum suê, A Mặc xinh đẹp, ta tin tưởng người nhất định sẽ tìm được một người tốt hơn!!!”

Lầm bầm lầu bầu một mình xong, cô khẽ nở một nụ cười thanh vũ, cảm thấy tâm trạng cũng đã khá hơn ít nhiều. Triệu Tử Mặc thu hồi ánh mắt đang nhìn lên trời lại, để lộ ra một khuôn mặt tràn đầy đắc ý, bất chợt một dáng vẻ cao ngất, lạnh lùng mà đậm mực quen thuộc lướt qua đôi mắt.

Cực phẩm mỹ nam!

Một lần nữa lại vô tình gặp được anh.

Triệu Tử Mặc đương nhiên cũng mang trong người dòng máu mê zhai, cộng thêm việc hai người cũng đã từng gặp nhau mấy lần, cô còn đang nở một nụ cười định tiến lại chào hỏi, không ngờ chưa kịp mở miệng nụ cười trên gương mặt đã đột ngột cứng ngắc.

Cực phẩm không coi ai ra gì, hồ hững thản nhiên đi lướt qua cô, dáng người cao ngất mà mạnh mẽ, ánh mắt thông dong bình thản, không thèm quay sang nhìn cô lấy một lần, chỉ như một cơn gió thoáng qua, chốc lát anh đã cách xa cô mấy mét.

Cực phẩm cứ như vậy mà coi cô như không khí, không thèm để ý đến...

Lòng tự ái cường đại của Triệu Tử Mặc một lần nữa lại bị đả kích nặng nề...

Chẳng lẽ là, mặc dù Triệu Tử Mặc bộ dáng khuynh quốc khuynh thành, nhưng không bao giờ lòi ra sử dụng làm vũ khí, cho nên bấy giờ mất cả hiệu nghiệm luôn rồi?

Vị cực phẩm này tuy là lãnh khốc đậm mạc, nhưng ít nhất lần trước ở thư viện, hẳn cũng là có gật đầu chào hỏi cô nha!

Triệu Tử Mặc bỗng nhiên phi thường hy vọng giờ phút này có Thi Tiểu Phì ở bên cạnh, tiểu bát quái này nhất định sẽ biết được cực phẩm rốt cục là thần thánh phương nào, thần thánh đến độ trong mắt không thèm coi ai ra gì!

Nhưng mà không cần vội, lần này nhất định cô phải chụp được hình chính diện của cực phẩm, ngày tháng còn dài, coi như là đem về cho ba vị mỹ nữ nghiên cứu một chút đi.

Trong đầu Triệu Tử Mặc lập tức hiện lên những ý định ngổn ngang, mà nói là làm, rất nhanh cô đã mở DV lên quay thẳng vào bóng lưng đang cách xa cô tận mấy mét, mở miệng gọi to: “Uy, cực phẩm, chờ một chút!”

Cổ Thành Ca vốn không có ý định dừng bước, nhưng đôi chân anh lại phản ứng nhanh hơn cả bộ não, sớm đã dừng lại nhận mệnh, chậm rãi xoay người, ánh mắt trong trẻo mà đậm mạc lạnh lùng.

Trong chiếc DV của Triệu Tử Mặc, hiển nhiên đã ghi lại được toàn bộ thần thái đại thần ấy của anh.

Triệu Tử Mặc vẫn không mở miệng nói chuyện, chỉ chăm chú nhìn vào máy quay, đến khi đôi mày tinh xảo quyến rũ của người đối diện đã bắt đầu nhả lại, cô mới đưa tầm mắt dời khỏi chiếc DV, nghịch ngợm cười một tiếng rồi nhìn anh phát tay: “Tốt lắm, cảm ơn đã hợp tác, anh có thể đi.”

Cô vừa dứt lời lại không thèm nhìn phản ứng của đối phương, cổ nhin cười xoay người bỏ chạy, không biết rằng nụ cười toe toét của mình đã sớm thu vào tầm mắt đối phương.

Cổ Thành Ca nhất thời tức giận cũng không được, buồn cười cũng không xong, lần đầu tiên trong đời hẳn bị một tiểu nha đầu dắt mũi, nói đi thì đi, bảo dừng phải dừng, cảm giác này...

...Thật quá xa xỉ.

Triệu Tử Mặc lúc trở lại ký túc xá liền mở vật báu là chiếc DV ra, khoe khoang với ba vị mỹ nữ: “Uy, ba người bọn mi mau tới đây, ta chụp được hình ảnh chính diện của cực phẩm rồi nha!”

Thi Tiểu Phì lập tức từ trên giường phóng tới như điên, vừa nhìn thấy bóng lưng của cực phẩm liền kinh hô: “Cái lưng này, hình như ta đã nhìn thấy qua ở đâu rồi nha! Thật là ngọc thụ lâm phong tuần dật tiêu sái a!”

Khương Khương chán nản liếc mắt nhìn sang một cái, không thèm mở miệng, bộ dạng u sầu oán thán như sắp chết đến nơi: Tề Lỗi lại không có tin tức gì a!

Cổ Thành Tây đang gục mặt xuống bàn phím máy tính, nghe thấy Thi Tiểu Phì nói vậy cũng bước qua liếc mắt nhìn một cái, bình tĩnh phán một câu: “Lần trước A Mặc chỉ chụp được lưng của một vị cực phẩm nào đó, chính là người này.”

Thi Tiểu Phì hai mắt lập tức sáng lên: “A Mặc, hần là người nào? Tại sao nghiêng nước nghiêng thành như mi đến tận bây giờ vẫn chưa cầu kết với hần nha?”

Triệu Tử Mặc yên lặng nuốt nước miếng, kỳ thực cô cũng muốn thông đồng lắm chứ, nhưng người ta lại đậm mặt xa cách như thế, mà thôi kệ, hai người gặp nhau được mấy lần rồi, cũng coi như là có chút quen biết đi!

“Bọn mi cứ coi như ta có chút cầu kết với hần cũng được...”

Sáu con mắt đồng loạt bắn sang.

Triệu Tử Mặc sợ hãi gơ tay đầu hàng: “Ta chỉ biết hần họ Cố...”

Ngay giờ phút này, trong DV đã chiếu đến đoạn quay chính diện cực phẩm, khuôn mặt đó, dáng vẻ đó, đúng là thanh dật tao nhã, cao ngạo lạnh lùng.

Người có phong tư trác tuyệt như thế, lại mang họ Cố...

Thi Tiểu Phì trong chớp mắt nhớ đến đại truyền thuyết trong lời đồn, lập tức kinh hô: “Là Cố Thành Ca! Mây trôi trên cả mây trôi!”

Triệu Tử Mặc không hiểu chút gì, ngơ ngơ ngẩn ngẩn hỏi lại: “Cái gì mà gọi là mây trôi trên cả mây trôi?”

Thi Tiểu Phì trưng ra một bộ mặt rất chi là hiểu biết: “Cái này, kỳ thực chính là bắt nguồn từ Kỷ An Thần – Kỷ đại tài tử khoa luật của chúng ta.”

Triệu Tử Mặc như cũ vẫn không hiểu mô tê gì: “Mây trôi thì có liên quan gì đến Kỷ tài tử chứ?”

Thi Tiểu Phì giọng điệu đầy khinh bỉ, nhướn mắt lên nhìn một hồi mới chậm rì rì mở miệng giải thích: “Kỷ An Thần tại cái chốn này được giang hồ xưng tụng là đệ nhất đại gia, A Mặc mi chớ có cười... Nếu nói hần ta là một thiếu gia lắm tiền, thì chính là cố gắng chút may ra cũng có thể chạm tay tới được; mà như người xưa vẫn nói, đi kèm với giàu sang phú quý, chính là đám mây trôi trên bầu trời, mà nếu nói mây bay thì ngẩng đầu vẫn có thể nhìn thấy được, nhưng đưa tay chạm đến lại không có khả năng, nhưng nói Tiêu Sở Diển là một ví dụ điển hình cho đám mây trôi, thì Cố Thành Ca lại chính là mây trôi trên cả mây trôi, xa đến nỗi muốn ngắm nhìn cũng lực bất tòng tâm...”

Cái gì? Còn có kiểu giải thích thế này nữa sao?

Thi Tiểu Phì như được chạm tới chỗ ngứa, lập tức bắt đầu thao thao bất tuyệt, cụ thể được tóm tắt lại như sau:

Cố Thành Ca, thiên tài khoa Luật, có thể nói là một truyền thuyết thần kỳ.

Hần tuy là sinh viên khoa pháp luật, nhưng lại cực kỳ tinh thông phần mềm máy tính, năm nhất đại học đã bắt đầu mở công ty phần mềm của riêng mình, kinh doanh rất phát đạt, cũng có thể nói là một phú hào chính hiệu.

Đến năm thứ hai, hần đã hoàn thành xuất sắc chương trình học cho cả mấy năm đại học, bắt đầu đi thực tập làm luật sư.

Năm thứ ba, hần đem công ty phần mềm toàn bộ giao ột vị sư huynh đã tốt nghiệp nhiều năm xử lý, sau đó cùng với hai vị sư huynh khác cũng đã ra trường, mở chung một sở vụ luật, hiện giờ hần mới học năm thứ tư, cũng đã là một luật sư có tiếng ở thành phố Anh Phong.

Trừ những thứ khiến cho bọn học sinh chỉ có thể đứng xa mà ngắm nghía bóng lưng thành tựu này của hần ra, hần còn khiến cho người ta phải thổ huyết khi cực kỳ am hiểu mỹ thuật cùng violin, nghe nói trong phòng triển lãm tranh thuộc dạng bậc nhất của thành phố Anh Phong vẫn còn trưng bày một bức tranh có tên là “Mẫu nhũ”, mà bức tranh này được để cạnh tác phẩm của “Song Thanh giới hội họa” là Thanh Trạc và Bắc Dã Thanh Vũ, lại trông không hề kém cạnh chút nào.

Nghe nói, bức tranh này từ nội dung cho tới cách vẽ, cách phối màu, đều được các vị đại thụ (~> các bậc tiền bối ý mà) trong giới hội họa khen ngợi hết lời, hơn nữa từng đạt được giải thưởng cao nhất trong cuộc thi tranh, cũng chính là lúc hần vừa kết thúc năm nhất đại học.

Có thể đạt được một thành tựu huy hoàng như thế, học việc Phong Đại tất nhiên cho phép hắn không cần phải đến trường nhiều, cho nên cực ít người có thể bắt gặp được hắn ở trong trường, cho dù có cơ hội ngàn năm vô tình đụng phải, trừ khi là học cùng lớp hoặc có hoạt động đặc biệt gì tham gia chung, nếu không cũng chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn, bởi vì hắn trên căn bản cũng chưa từng để bất cứ nữ sinh nào vào mắt.

Cực phẩm mặc dù bề ngoài tuần nhã thanh đạm, lại tao nhã thanh cao, nhưng nổi danh là cao ngạo lạnh lùng, đối với nam sinh thì thân thiện, đối với nữ sinh lại đậm mạc xa cách, nghe đồn từng có một vị hoa khôi tuyệt sắc nào đó suốt ngày bám lấy hắn gửi thư tình, ấy vậy mà hắn trước sau như một vẫn không thêm liếc mắt nhìn cô ta lấy một lần.

Về vị cực phẩm này, nếu như dùng ngôn từ hoa mỹ để miêu tả, thì chính là rồng giữa biển người, trên người hắn mang theo một loại khí chất thanh nhã sâu thẳm xa rời thế tục, như cây tùng ngông nghênh đón gió, như hoa cúc đậm mực phồn hoa, như đoá sen chi thể độc lập, xa rời nơi trần tục, cáo biệt chốn hồng trần, hắn, thực giống như cực phẩm có một không hai trên thế gian này...

7. Chương 11-12

Chương 11: Ngứa ngứa từ tận trong tim. (1)

Thi Tiểu Phì vốn là cũng gần đây mới được biết đến những truyền thuyết này của Cố Thành Ca, thực sự chưa bao giờ được tận mắt chiêm ngưỡng dung nhan cực phẩm, lúc trước đến ngay cả một tấm hình cũng chưa từng được xem qua, một vị cực phẩm của giới cực phẩm như thế này, xác thực chính là mây trôi trên cả mây trôi, xa đến nỗi con tôm nhỏ trong xã hội như cô đến ngay cả cơ hội liếc mắt nhìn đến cũng không có.

Triệu Tử Mặc dù ban đầu đã phỏng đoán vị cực phẩm này chính là một đại nhân vật sâu xa khó lường, nhưng vẫn là không ngờ...ách...không ngờ hắn lại hoành tráng đến mức độ này a!

Mà cô đương nhiên cũng rất sùng bái các nhân vật đại thần, nghĩ tới việc mình trước giờ đứng trước mặt cực phẩm chẳng bao giờ chịu nói đạo lý gì cả, bất chợt thấy toàn thân đổ mồ hôi hột, nhưng lại nhớ tới việc không lâu trước đây ngồi cùng xe với cực phẩm, kinh dị hơn nữa là ngồi ăn chung bàn với hắn, trong thâm tâm cũng coi như được an ủi mấy phần.

Thì ra cô từng được đứng gần cực phẩm đến như vậy.

“Cố Thành Ca...Cố Thành Tây...” Khương Khương bỗng nhiên lẩm bẩm: “Tây Tây, mi mau trung thực khai ra, rốt cục mi cùng Cố Thành Ca có quan hệ gì?”

Cố Thành Tây khẽ rùng mình một cái, sau đó ngồi ngay ngắn lại cực kỳ nghiêm chỉnh, ho khan hai tiếng rồi mở miệng nói: “Hắn là anh trai ta, là anh trai ruột thịt ruột thịt!”

Khương Khương tròn tròn mắt, trong thâm tâm bán tín bán nghi...Được rồi, không phải nói Cố Thành Tây không xinh đẹp, đúng là cô nàng thanh lệ quyến rũ thật, tuyệt đối phải được xưng tụng là mỹ nữ, nhưng mà...nhưng mà...nếu đem so sánh với Cố Thành Ca, chẳng phải cha mẹ của bọn họ cũng quá thiên vị rồi đi, tại sao toàn bộ số gen tốt đều để lại cho anh trai nhà...

Triệu Tử Mặc cũng nửa tin nửa ngờ, cô cùng Cố Thành Tây quen biết đã nhiều năm, vốn cô nàng không bao giờ nhắc tới nên cô cũng tưởng Cố Thành Tây không có anh chị em gì, lại không ngờ thế giới này lại có thể huyền hoặc đến thế...

Thi Tiểu Phì nhin cười đập bàn cái rầm: “Cố Thành Tây mi thật không có đạo đức, đến ngay cả đại thần trong truyền thuyết mà cũng có thể nhận xằng!”

Đôi mày thanh tú của Cố Thành Tây khẽ nhướn lên, sau đó nhún nhún vai, bộ dạng rõ ràng biểu đạt ý tứ: Không tin thì thôi!

Thi Tiểu Phì cười một cái, thanh âm có chút thương cảm: “Các mi biết không, Cố Thành Ca tuy rằng long lanh lóng lánh như thế, thật ra thân phận lại rất đáng thương: không cha không mẹ, cùng bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau...”

Không cha không mẹ, cùng bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau...

Triệu Tử Mặc bắt giác cảm thấy, cực phẩm lãnh khốc đậm đặc, nhưng không ngờ lại cũng rất đáng thương, hẳn làm thế nào để tạo nên một vỏ bọc tao nhã che đậy số phận thô lương như thế?

Tận sâu trong trái tim cô giống như bị một con gù đó đột nhiên cắn ột phát, cảm thấy vừa ngứa ngáy vừa bức bối khó chịu, thật giống như hạt mầm từ dưới đất chui lên...

Đêm hôm đó Triệu Tử Mặc nằm mơ, mơ thấy mình nắm tay cực phẩm đi trong làn mưa bụi dịu nhẹ của một khoảng không mông lung, những ngón tay anh thật thon dài, xương ngón tay cũng có thể cảm nhận được rất rõ ràng, đi được một lúc thì Triệu Tử Mặc cảm thấy bàn tay anh càng ngày càng lạnh, thậm chí có thể nói là lạnh như băng, cô còn đang định chống cự rút tay ra thì lại bị anh gắt gao nắm chặt...

Cảnh tượng này thật giống như không phải đang ở trong giấc mơ, bởi vì khuôn mặt tinh xảo của cực phẩm nhìn rất rõ ràng, con ngươi thâm thúy đen trầm của anh nhìn thẳng vào cô, giống hệt như dòng nước xoáy, cơ hồ như muốn hút luôn cả thân thể của cô vào đó, đôi môi mấp máy của anh cũng rõ ràng đến dị thường: “Hoặc là, ngay từ lúc bắt đầu dùng cầm lấy tay tôi, còn nếu không, một khi đã cầm lấy thì đừng hòng nghĩ đến chuyện buông ra, sinh cùng giường, chết cùng huyết —”

Giọng nói lãnh lệ của anh khiến cho trong thâm tâm cô bắt đầu cảm thấy run sợ, loại cảm giác này tựa như là người ta đang lạc vào một thế giới xa lạ kỳ ảo nào đó, Triệu Tử Mặc trong giấc mơ giấy dựa muốn kéo tay về, dây dưa một hồi, cô mới đột nhiên bừng tỉnh, cả người thấm ướt mồ hôi lạnh.

Triệu Tử Mặc trong bóng đêm tròn tròn đôi mắt non nớt, cố gắng nhớ lại giấc mơ kỳ quái mà hoang đường vừa rồi, có chút buồn cười lại không thể giải thích được, đều là nói nếu ban ngày suy nghĩ nhiều ban đêm nhất định nằm mơ, nhưng mà ngày hôm nay cô cũng đâu có đặc biệt chú ý đến tay của cực phẩm, tại sao trong giấc mơ lại là cầm lấy tay anh...

Ngoài cửa sổ ký túc xá là một mảng đen mịt mù, thỉnh thoảng lại có tiếng gió thổi bay những tán lá cây phát động, ngồi yên lặng nghe tiếng gió một hồi, Triệu Tử Mặc vẫn không cách nào ngủ lại được, nằm trở mình trần trọc mãi, đến khi trời bắt đầu hừng sáng mới mơ mơ màng màng tiến vào giấc ngủ được một chút...

Diễn biến đêm hôm đó đã tạo nên một hậu quả vô cùng nghiêm trọng, ngày hôm sau khi Triệu Tử Mặc ôm DV đi làm nhiệm vụ lại phải đưa tay lên che miệng mà ngáp suốt cả buổi.

Lần này cô lại được phái đi thu thập một cái tin tức mang đậm tính tiêu khiển khác, địa điểm chính là bãi cỏ phía sau khoa Luật.

Triệu Tử Mặc chạy đến nơi, đã thấy ở đó một đám người đang vây quanh, xem một đôi nam nữ tranh chấp kéo qua kéo lại.

Nữ sinh có dung mạo thanh tú thoát nhìn hình như rất kích động, dùng sức hất tay nam sinh ra, giọng nói cực kỳ bén nhọn: “Chu Đại, tôi muốn chia tay với anh, là chia tay!”

Mà nam sinh có gương mặt đang hoàng đôn hậu đứng đối diện lại tỏ ra vô cùng lo lắng: “Tùng Dung, mọi chuyện vốn không phải như em nghĩ, em đừng ép anh phải nói...”

Đừng trách Triệu Tử Mặc ngay lúc này đây vẫn há miệng ra ngáp rất chi là mất hình tượng, bởi vì cảnh tượng này quả thực đã quá nhàm chán rồi, trên thế giới này hàng ngày có biết bao nhiêu cặp đôi chia tay nhau, nếu như bọn họ là nhân vật tai to mắt lớn trong trường thì may ra còn là đề tài bàn tán cho đám bất quái, đằng này hai người này lại quá sức bình thường, thử hỏi làm sao có giá trị chứ?

Nếu để dành thời gian chạy qua chạy lại mà về ký túc xá ngủ một giấc cho sướng, có phải là tốt hơn nhiều không...

Nhưng mà nhờ có sự khổ luyện của một ký giả, cho nên Triệu Tử Mặc vẫn là ôm DV lên chụp lia lịa mấy pô trước mắt, nhanh chóng tiến đến thăm dò những người xung quanh, dần lấy lại phong độ đang giảm sút.

— Hừ, tất cả đều do giấc mơ quái quỷ đêm qua!

Triệu Tử Mặc nhanh chóng moi móc được tin tức từ trong miệng của quần chúng vây xem, cụ thể khái quát nó là như này: Trong lúc Tùng Dung đang giặt áo khoác cho Chu Đại, lại tình cờ phát hiện ra trong đó có vật dụng làm giảm đau, cho nên liền phăm phăm xông đến chất vấn, mà Chu Đại lại giải thích ráo cả nước bọt rằng mấy vật đó không phải là của hắn, chính hắn cũng không biết chúng từ đâu mà ra, cuối cùng Tùng Dung vẫn là tức giận quá một mực đòi chia tay.

Sau khi biết được tường tận tình huống hiện tại, Triệu Tử Mặc vạch đám người tiến lên phía trước, nói hoa lệ một chút thì gọi là “Gặp chuyện bất bình chẳng tha” như trên giang hồ vẫn đồn đại, còn huych toẹt ra thì chính là chõ mũi vào việc của người khác, nhưng cô cũng tự nhận mỗi lần chõ mũi vào đều có đạo lý của cô nha.

Ví dụ như lần này, cô bất kể Chu Đại có hút thuốc phiện hay không, Tùng Dung đáng lẽ ra cũng vạn phần không nên đứng trước mặt bàn dân thiên hạ như thế này mà gây khó dễ cho người ta, đây chẳng phải là hành động muốn vui lấp hạ bộ Chu Đại rõ ràng rành rành hay sao!

“Hai vị đồng học, có thể cho tôi phỏng vấn một chút được không?” Triệu Tử Mặc tiến lại gần, để lộ ra một nụ cười thanh vũ.

Vốn là hai người còn đang dây dưa tranh chấp bây giờ lại nhất loạt nhìn sang, Tùng Dung cảnh giác quét mắt nhìn cô một lượt: “Làm gì?”

Triệu Tử Mặc vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Chào Tùng Dung đồng học, tôi là ký giả báo trường Triệu Tử Mặc...”

Còn chưa kịp nói xong, Tùng Dung đã lộ ra vẻ kinh hoảng, nhưng sau lại cơ hồ như nhận ra hành vi lỗ mãng của mình, cô ta dùng sức đẩy Triệu Tử Mặc ra xa: “Cô có bệnh à? Chúng tôi cãi nhau cũng tới phỏng vấn làm cái gì, đài truyền hình trường có phải không có việc gì làm nên sinh ra nhầm chán quá rồi không?”

Cô ta vừa nói xong, liền quay lưng bỏ chạy một mạch.

Chương 12: Ngứa ngứa từ tận trong tim. (2)

Triệu Tử Mặc một chút cũng không tức giận, vẻ mặt ôn hoà điềm nhiên mở miệng: “Tùng Dung đồng học, nếu cậu cứ bỏ chạy như vậy, ắt sẽ khiến cho bạn trai cậu bị lâm vào tình cảnh bẽ bàng mất mặt trước mọi người, liệu cậu có nỡ làm vậy không? Nếu cậu không ngại thì ở lại nghe hắn giải thích một chút đi.”

Tùng Dung dừng chân lại, quay đầu nhìn về phía Chu Đại.

Trong mắt Chu Đại hiện lên một tia giãy dụa đau đớn, đôi môi cắn chặt, cuối cùng đành bất lực cúi đầu: “Tôi không có gì để nói.” Liền đó hắn xoay người chạy đi, tốc độ nhanh đến mức khiến cho người ta còn không kịp đưa tay ra kéo lại.

Triệu Tử Mặc rốt cục thất bại thảm hại, tên Chu Đại này là đang nghĩ cái quái gì thế chứ? Nếu thật sự hắn không hút thuốc phiện, tại sao không đứng trước mặt mọi người mà giải thích đàng hoàng ra! Chẳng lẽ đồn đại về hắn, đều là thật sao?

Trông trước ngó sau lo trái nghĩ phải một hồi, Triệu Tử Mặc cuối cùng vẫn là quyết định chụp lại vài pô ảnh ở hiện trường sau đó giao lại cho đám người trong đài truyền hình trường để cả bọn cùng điều tra, cô quyết định rồi, bất luận là thế nào, lần này cô nhất định phải truy xét được đến cùng nguyên nhân sự việc.

Nếu như Chu Đại thật sự hút thuốc phiện, chắc chắn sau khi tìm rõ được ngọn ngành đầu đuôi câu chuyện, sẽ phải trách phạt hắn đúng tội, nhưng là nếu hắn bị oan, thì có thể nhân cơ hội này, thông qua đài truyền hình trường mà lấy lại danh dự cho hắn.

Thi Tiểu Phì sau khi biết tin liền lên cơn kích động, thất thanh kêu toáng lên: “Chu Đại làm sao có thể hút thuốc phiện được!”

Khuông Khuông ngồi một bên lại tỏ ra rất tò mò về cơn kích động bất ngờ của Tiểu Phì, thích thú hỏi: “Hắn tại sao lại không có khả năng hút thuốc phiện?”

Thi Tiểu Phì nhất thời sửng sốt, lát sau trong đôi mắt tròn loé ra những tia sáng mập mờ quỷ dị, cô nàng cố gắng nặn ra một nụ cười vô cùng gượng gạo: “Ta nhìn tướng mạo a, mi xem xem hắc trông hiền lành thật thà đôn hậu thế kia, lại có một loại khí chất ôn hoà nhã nhặn, đến ngay nghĩ cũng sẽ không có khả năng a...”

Trên mặt Khương Khương tràn đầy hồ nghi: “Mi có biết khái niệm trong ngoài bất đồng hay không, hơn nữa người xưa còn bảo, có một câu gọi là ra vẻ đạo mạo đó!”

Thi Tiểu Phì nghe vậy thì nghiêm túc suy nghĩ một chút, bỗng nhiên gật đầu một cái, giọng nói tràn đầy oán hận: “Nói có lý!” Sau đó lại còn như có như không bổ sung thêm một câu: “Hắc cùng bạn gái nhân dịp này chia tay luôn cũng tốt...”

Cổ Thành Tây ngồi yên lặng bên cạnh này giờ, rốt cục cũng mở miệng nhàn nhạt nhận định: “Phản ứng của người thế kia, nhất định là có !” Chỉ là thanh âm của cô nàng quá nhỏ, cho nên cũng chỉ có Khương Khương mới nghe thấy được, và thế là mỗi Khương sau khi nghe xong, cuối cùng đã bưng bưng đại ngộ. (~~> “Có ”: Đại loại là có chuyện khuất tất, ví dụ như gian tình chẳng hạn =)))

Triệu Tử Mặc tiếp tục giữ vững trầm mặc, không buồn đưa ra lời bình luận nào, chẳng qua là lần này cô lại không ngờ, tin đồn “Nam sinh năm thứ tư khoa Luật tên gọi Chu Đại dính vào vụ hút thuốc phiện” lại bị đám bắt quái đồn thổi nhanh đến thế, hơn nữa lãnh đạo nhà trường còn cho gọi hắc ta đến để “điều tra giải quyết tình hình”.

Sau khi nghe được tin này, Triệu Tử Mặc lập tức chạy đến chỗ họp của lãnh đạo trường để nghe ngóng thăm dò tình hình, chuẩn bị tiến hành nhiệm vụ đưa tin.

Địa điểm cần đến cách khoa Truyền thông khá xa, lại thêm yêu cầu về thời gian, cho nên Triệu Tử Mặc liền chọn biện pháp đạp xe tới đó, lúc đi qua đám liễu rủ mọc ven hồ, một dáng người vẻ thất thần không biết từ đâu lao ra đâm thẳng vào xe cô, Triệu Tử Mặc hốt hoảng định tránh, không ngờ tay chân lúc này đã loạn xạ cả lên, không tự chủ được cả người lẫn xe ngã rầm xuống mặt đất.

Sau khi kinh hồn bạt vía một hồi, Triệu Tử Mặc mới nhìn rõ người liều lĩnh cố ý đâm vào cô vừa rồi, hoá ra lại là Tùng Dung.

Mà Tùng Dung lúc này đây, vẻ mặt lại cực kỳ tức giận.

Triệu Tử Mặc nhất thời cảm thấy vô cùng buồn bực, hại cô lâm vào tình trạng “hít đất” thế này, người tức giận đáng ra phải là cô mới đúng!

Tùng Dung không thêm vòng vèo quanh co, nhìn chằm chằm vào Triệu Tử Mặc mà điên cuồng rống lên: “Triệu Tử Mặc, tôi đang muốn đi tìm cô đây, tại sao lại lan truyền tin tức kia ra ọi người biết hả? Cô có biết bây giờ tất cả đều cho rằng Chu Đại hút thuốc phiện không!”

Ai ai, Triệu Tử Mặc là tuyệt đối vô tội mà, nếu như không phải Tùng Dung đại tiểu thư nhà người không thêm coi trời đất là gì, ra sức mà đứng cò kéo ngay giữa bàn dân thiên hạ thế kia, thử hỏi tin tức này có thể phát tán ra ngoài được sao!

“Tùng Dung biểu sự tỷ...” Triệu Tử Mặc tận lực nặn ra một vẻ mặt ôn hoà, “Nếu như Chu Đại không có hút thuốc phiện, ắt hẳn cây ngay không sợ chết đứng, hơn nữa chị yên tâm, chúng tôi nếu biết rõ hắc vô tội sẽ ra sức rửa oan giùm hắc, chị chẳng phải cũng muốn biết chân tướng thực hư sự việc là thế nào sao?”

Tùng Dung há miệng ra định nói, cuối cùng vẫn chỉ trưng ra một bộ dáng chấp nhận lời giải thích của Triệu Tử Mặc rồi thôi, nhanh chóng xoay người bỏ đi, để lại một mình Triệu Tử Mặc đơn độc ngồi đó nhìn theo.

Cô nhất thời cảm thấy cực kỳ thương tâm, cô lúc này vẫn còn đang bị đo đất nha, chị ta ít nhất cũng phải có lương tâm một chút mà đến đờ cô dậy chứ!

Từ cổ tay bỗng nhiên truyền đến một cảm giác đau đớn cực độ, Triệu Tử Mặc nhẹ nhàng giơ tay lên, mới thấy chỗ đó hoa ra đã bị sỏi đá cắt một đường sắc lẹm, một mảnh da bị rách toạc, những giọt máu đỏ tươi cứ thế nhè nhẹ rỉ ra, khiến cho cô không nhịn được phải bật khóc.

Triệu Tử Mặc từ nhỏ đến lớn có thể nói không sợ trời không sợ đất, duy nhất chỉ sợ đau, chỉ cần một chút đau đớn sẽ đủ khiến cô rơi nước mắt.

Giờ phút này, trong hốc mắt cô, quả thực những giọt nước trong suốt như ngọc đang chực trào ra ngoài.

Một tờ giấy ăn đột ngột chìa ra trước mặt cô, cầm lấy tờ giấy là một bàn tay với những ngón tay thon dài quyến rũ, đến khi Triệu Tử Mặc mở mịt ngẩng đầu lên, mới thấy rõ đó chính là Cố Thành Ca. Tâm trạng buồn bực của cô nay lại càng thêm buồn bực, không ngờ lại để anh thấy được bộ dáng xấu hổ mất thể diện của cô nữa rồi.

Vì muốn che giấu cơn tức và sự lúng túng của mình, Triệu Tử Mặc liền mở miệng lầm bầm trách cứ: “Tại sao thứ anh cầm lại không phải là khăn tay chứ?”

“...” Cố Thành Ca nhất thời cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Trong ngôn tình tiểu thuyết đều nói như thế mà! Thậm chí ngay cả đến tiểu thuyết của Cố Thành Tây viết cũng có nữa!” Triệu Tử Mặc vì mục đích dời đi lực chú ý của anh, cho nên chậm rãi nói: “Em nói cho anh biết, lúc nữ nhân vật chính vì đau lòng mà bật khóc, nam nhân vật chính đúng lúc đó sẽ kịp thời xuất hiện, lập tức đưa ra cho nữ chính một chiếc khăn tay sạch sẽ, nữ chính cũng sẽ vì hành động ấm áp này mà sinh ra cảm động, tiện đà yêu luôn nam chính...Anh thử nhìn xem, ngoại hình của cả anh lẫn em đều hợp làm nhân vật chính còn gì, anh cũng lại xuất hiện trùng hợp như thế, vậy mà chỉ đưa cho em một tờ giấy ăn, ách, anh thử nói coi, thực tế cùng tiểu thuyết không ngờ lại cách xa nhau như thế nha?”

Triệu Tử Mặc sau khi lẩm nhẩm một hồi, cuối cùng cũng phải đưa tay ra cầm lấy tờ giấy ăn, trực tiếp lau lau chùi chùi trên miệng vết thương.

Cố Thành Ca đứng từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt vừa thâm thúy, lại vừa trầm tĩnh như mặt hồ.

“Em xác định muốn tôi đưa khăn tay cho em?” Anh trầm ngâm mở miệng hỏi.

“Tâm trạng hiện tại của em rất không tốt, cho nên muốn!” Triệu Tử Mặc rầu rĩ đáp lại, một hồi sau mới hiểu rõ câu nói của anh, liền kinh hãi hỏi lại: “Đừng nói là anh thật sự không có khăn tay đó nhá!”

Cố Thành Ca bỏ tay vào túi quần, chậm rãi rút ra một chiếc khăn.

Triệu Tử Mặc ngay lập tức tròn mắt nhìn.

Không phải cô bất ngờ vì chuyện cực phẩm có khăn tay đâu nha, ách, thôi được rồi, cứ cho là cũng hơi bất ngờ vì chuyện đó đi, nhưng điều khiến cô phải tròn mắt ra mà nhìn, lại chính là những chi tiết trên chiếc khăn đó. Đó là một chiếc khăn được gấp lại một cách rất phẳng phiu cẩn thận, hơn nữa lại có màu hồng phấn – màu mà hầu hết bọn con gái đều thích nhất, phía trên còn thêu một bức hình trông rất dễ thương.

Triệu Tử Mặc không dám đưa tay ra nhận, cực kỳ thẳng thắn nói huych toẹt ra luôn: “Cái kia...cực phẩm...ách...chiếc khăn tay này, là do anh mua sao?” (~~> Ý chị Mặc hỏi con trai sao lại mua khăn tay của con gái ý XD~)

Cố Thành Ca lắc đầu: “Không phải.”

Triệu Tử Mặc nghe xong, dường như cuối cùng cũng bừng bừng đại ngộ: “A, em biết rồi — là nữ sinh tặng cho anh đúng không!”

“Coi như đúng, mà cũng không đúng.” Cố Thành Ca nghiêm túc nhìn cô, xem kỹ từng biểu hiện nhỏ trên khuôn mặt tinh xảo của cô.

“?” Triệu Tử Mặc như cũ lại không hiểu mô tê gì.

“Là một cô bé cho tôi, đến giờ vẫn chưa thấy đến lấy lại.”

“...”

Triệu Tử Mặc lần này đã hoàn toàn hết chỗ nói: cực phẩm a cực phẩm, nói như thế thì có khác gì so với việc anh tự mua chiếc khăn tay này chứ!

À mà khoan...cô bé...chiếc khăn dễ thương... ôi trời ạ, hoá ra cực phẩm lại đến như thế a! (~~> Ha ha, cái gì đến cái gì, mời các vị bằng hữu tự suy xét =)))

Tựa hồ như nhìn thấu được tư tưởng xấu xa trong đầu cô, Cố Thành Ca cố gắng áp chế cảm giác muốn xông ra bóp chết cô xuống, khẽ hừ giọng nói: “Mấy năm trước cô ấy chỉ mới là một cô bé, bây giờ cũng đã trưởng thành rồi.”

“...”

Ánh mắt vô cùng quỷ dị của Triệu Tử Mặc khẽ đảo qua liếc nhìn anh một cái, sau đó đưa tay nhận lấy chiếc khăn màu hồng phấn, từ trong tận trái tim bỗng nhiên phát ra một cảm giác tê dại ngứa ngáy, khó chịu lạ thường.

8. Chương 13-14

Chương 13: Có người nào đó đang ghen.

Triệu Tử Mặc thực lòng không nghĩ tới, buổi trưa hôm đó không thể đến phòng họp của lãnh đạo trường để lên chụp ảnh quay DV lại toàn cảnh hiện trường, không ngờ buổi chiều Chu Đại đã tự động đến tận cửa.

Hắn đứng chờ ngay trước cửa ký túc xá Mẫu Đơn, lúc đó Triệu Tử Mặc, Cố Thành Tây, Khương Khương cùng Thi Tiểu Phi còn đang cười xe đạp phi vào vèo, Chu Đại đột nhiên lại lao ra chắn ngay trước mũi xe.

Bốn người đồng loạt phanh kết lại.

Bởi vì sự kiện hút thuốc phiện, cho nên Chu Đại đồng học hôm nay đã trở thành nhân vật cực đoan nhất của học viện Phong Đại, tất cả mọi người dù có biết mặt hắn cũng chẳng có gì là lạ.

Mỹ nữ khả ái Thi Tiểu Phi dẫn đầu đoàn xe, nhảy ngay xuống đất nạt nộ: “Uy, vị Chu biểu sư huynh này, anh buồn bực rồi muốn tự sát cũng đừng chọn xe đạp mà xông vào chứ!”

Trên gương mặt Chu Đại bây giờ lại không biểu lộ chút sắc thái tình cảm gì, sau khi xuất hiện tin đồn hắn hút thuốc phiện, hắn đối với ánh mắt khinh thường và khác lạ của người khác cũng đã quá quen rồi, cho nên chỉ nhàn nhạt trả lời một câu: “Tôi không phải muốn tự sát.”

Thi Tiểu Phi nhất thời không kịp phản ứng, còn Khương Khương lại đứng một bên mà ha ha cười, còn Cố Thành Tây chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Thi Tiểu Phi một cái, mà Chu Đại trong lúc này, nhanh như chớp, đã lao ra sau bám lấy chiếc xe đạp của Triệu Tử Mặc.

“Triệu Tử Mặc đồng học, có rảnh nói chuyện với tôi một chút không?” Giọng nói của hắn vô cùng thành khẩn, ngữ điệu không cao cũng không thấp, cả người toát lên một loại khí chất nho nhã, ánh mắt ấy, tuy đang cố gắng che dấu nhưng vẫn khiến cho người ta nhận ra được vẻ tang thương.

Triệu Tử Mặc từ xưa đến nay vẫn luôn là một người nhiệt tình, cho nên lần này cũng hơn hớn đáp ứng luôn không thêm suy nghĩ.

Thi Tiểu Phi đứng một bên, bỗng nhiên cảm thán: “Đúng là nhân tài tương lai trong giới luật sư, tài ăn nói cũng không phải chỉ tốt bình thường nữa!”

Đến lần này, ba người đứng bên lại không thể nào giải thích được.

Cố Thành Tây bình tĩnh mở miệng nói nhỏ với Triệu Tử Mặc cùng Khương Khương: “Nếu ta không nhầm, người-nào-đó hình như có lần gọi Tiểu Phi là tiểu trụ thì phải.”

Mọi người dường như rất cực cũng bình tĩnh đại ngộ, khó trách một cái tên tràn đầy khí chất như Thi Y Nỉ thì tiểu nha đầu này lại không cần, cứ sống chết chọn cho bằng được quái hiệu Thi Tiểu Phi, hoá ra là có sự tích mà ra cả.

Bầu không khí lại tiếp tục rơi vào yên lặng, Triệu Tử Mặc chuẩn bị đi theo Chu Đại, Khương Khương lại lên đưa mắt liếc nhìn Thi Tiểu Phi đang quỳnh quáng cả lên, rồi đột ngột mở miệng: “A Mặc, vị Chu biểu sư huynh này chia tay với bạn gái, chẳng lẽ lại định theo đuổi mi sao, mi có ý định đồng ý không đó?”

Khương Khương vừa dứt lời lại tà ác liếc nhìn Thi Tiểu Phi một cái, con heo nhỏ kia lập tức khó chịu hất cằm lên quay ngoắt đi chỗ khác.

Triệu Tử Mặc không hề để ý cười một cái: “Làm sao có thể, các mi chẳng phải vẫn luôn cho rằng ta là bạn gái của Tiêu Sở Diễn đó sao...”

Bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, cô theo bản năng liếc nhìn sang Cố Thành Tây.

Trong ánh mắt Cố Thành Tây quả nhiên có một tia vừa ảm đạm vừa hối hận, chỉ nhẹ nhàng leo lên xe rồi nhàn nhạt nói: “Chúng ta về, để A Mặc đi làm chuyện đứng đắn đi.”

Triệu Tử Mặc trong thâm tâm khẽ cười: Cố Thành Tây ơi Cố Thành Tây, sắp đến lúc mi không thể chịu được nữa mà khai hết ra mọi chuyện rồi!

Giữa trưa ngày thứ hai, chuyên mục Đời Sống của đài truyền hình trường phát hành một chuyên mục, lấy tiêu đề là “Tuyệt rơi giữa tháng sau: Tôi không hút thuốc phiện!” (~~> Nghe cái tên đã thấy giống trò bịp >”<)>

Trong chuyên mục đó, Triệu Tử Mặc rất nghiêm túc trình bày rõ sự việc: “Các vị bạn học kính mến, tôi là ký giả đài truyền hình trường Triệu Tử Mặc, ngày hôm trước có một tin tức được lan truyền, chính là đồn đại rằng Chu Đại hút thuốc phiện, nay Chu đồng học đã chứng minh được sự trong sạch của mình, chúng tôi đã tới bệnh viện lấy kết quả kiểm tra, cũng đã đem toàn bộ bằng chứng đến cho lãnh đạo nhà trường xem xét, tôi vừa rồi có quay chụp lại toàn bộ quá trình kiểm tra chứng minh, bây giờ mời các bạn theo dõi màn hình, nhìn vào ống kính của tôi...”

Những hình ảnh theo thứ tự lần lượt được đưa ra, sau khi kết thúc chuyên mục, Triệu Tử Mặc một lần nữa lại khẳng định Chu Đại không hề sử dụng ma túy thuốc phiện gì hết.

Lúc chuyên mục này được chiếu chính thức trên TV trường, Triệu Tử Mặc cùng ba vị mỹ nữ đang ăn cơm ở phòng ăn, Thi Tiểu Phi như người mất hồn nhìn chăm chăm vào màn hình TV một hồi lâu, cuối cùng như trút được gánh nặng trong lòng buông một hơi: “Ta đã nói rồi mà, Chu Đại không thể nào hút thuốc phiện được!”

Sau đoạn trình chiếu các tấm hình chụp lại kết quả kiểm tra, còn có một đoạn quay lại cuộc trò chuyện ngắn gọn giữa vị ký giả và nam nhân vật chính:

Triệu Tử Mặc: “Chu Đại đồng học, anh rốt cục đã rửa được oan khuất, xin hỏi ngay lúc này anh có cảm tưởng gì?”

Chu Đại: “Tôi chỉ muốn nói với Tùng Dung một câu.”

Triệu Tử Mặc: “Câu gì?”

Chu Đại nhàn nhạt cười, nhìn vào ống kính máy quay: “Tùng Dung, bất luận thế nào, trước tiên em cũng phải học cách tin tưởng anh đã!”

Thi Tiểu Phi nhìn vào màn hình TV, chiếc miệng nhỏ khẽ cong lên, Khương Khương nhìn vẻ mặt biến hoá liên tục đó thì không nhịn được mà bật cười ha ha, duỗi ngón tay khêu khêu Thi Tiểu Phi, rồi chỉ ra phía sau.

Thi Tiểu Phi quay đầu lại, chỉ thấy Chu Đại đang sánh bước cùng Tùng Dung đi ra khỏi phòng ăn...

Triệu Tử Mặc lúc đó còn đang cố chen chúc mua đồ uống cho cả bọn, Khương Khương đưa tay chọc chọc vào Cố Thành Tây, ý muốn cô nàng cùng thưởng thức vẻ mặt của Thi Tiểu Phi, nhưng không hiểu sao chọc chọc đăm đăm đến tận mấy lần vẫn không thấy đối phương có chút phản ứng nào, quay đầu lại mới thấy hoá ra Cố Thành Tây đang yên lặng ăn cơm.

Đôi đũa cô nàng đang cầm trên tay, một hồi đưa lên lại một hồi hạ xuống, động tác máy móc vô cùng.

Khương Khương kỳ quái nhìn chằm chằm vào Cố Thành Tây: Nha đầu này, rốt cục là bị kích động gì rồi a?

Cô quét mắt nhìn xung quanh, thấy mấy nữ sinh ngồi bàn bên cạnh đang nhỏ giọng bàn tán chuyện gì đó.

“Triệu Tử Mặc vừa mới xuất hiện trên TV kia chẳng phải là bạn gái trong truyền thuyết của Tiêu Sở Diễn đó sao?”

“Đúng đó đúng đó, hôm thứ năm tuần trước Tiêu Sở Diễn còn ngồi ăn cơm với cô ta mà, trùng hợp tới lại ngồi ngay bàn bên cạnh, nghe được rất rõ ràng đó!”

“Đừng có nói to, cẩn thận cô ta ở phía sau...”

Lúc Triệu Tử Mặc tay xách nách mang ôm bốn ly nước trái cây đến, vừa đặt mông ngồi xuống ghế, trong phòng ăn liền đột nhiên nổi lên một trận xôn xao rì rào nhỏ, hoá ra là vị đại bản tôn Tiêu Sở Diễn đang đứng ngay lối vào, cầm trong tay một cái cặp lồng, ánh mắt trầm tĩnh đảo qua đám người đang to nhỏ bàn tán xung quanh.

Khương Khương cắn chiếc đũa một phát, dẫn đầu mở miệng: “A Mặc, Tiêu Sở Diễn nhà mi đến tìm mi kìa.” Sau khi tin đồn bạn gái trong truyền thuyết bị lan truyền ra ngoài, Khương Khương cùng Thi Tiểu Phì mỗi lần nhắc đến cái tên Tiêu Sở Diễn trước mặt A Mặc, y như rằng lần nào cũng phải thêm vào hai chữ “nhà mi” theo sau.

Động tác kèm tư thế ăn cơm của Cố Thành Tây, bây giờ lại càng trở nên khó coi hơn.

Khương Khương nhìn thấy vậy, liền nhú mày như đang suy nghĩ cái gì.

Triệu Tử Mặc mặc kệ câu châm chích của Khương Khương, chỉ đứng dậy phát tay: “Uy, Tiêu Sở Diễn, ở đây!”

Tiêu Sở Diễn khẽ mỉm cười, thông dong bước lại gần, một đoàn ánh mắt như cũ vẫn bám theo từng động tác của hắn, hắn chỉ trấn định đi tới trước mặt Triệu Tử Mặc, không thèm quay đầu lại nhìn Thi Tiểu Phì đang há hốc mồm ngỡ ngàng ngồi đó lấy một cái, cũng không thèm nhìn Khương Khương đang tỏ vẻ đăm chiêu, lại càng không thèm nhìn Cố Thành Tây động tác ăn cơm như rô bột, chỉ một mực đưa chiếc cặp lồng ra, cúi đầu ghé sát bên tai Triệu Tử Mặc.

“A Mặc, đây là cháo gà mẹ anh làm.” Thanh âm của hắn không lớn, nhưng cũng đủ để đám người trong vòng bán kính hai mét nghe thấy, bởi vì bọn họ đang ngồi ở vị trí trung tâm, cho nên đường kính bốn mét xung quanh mọi người đều nghe hết.

Triệu Tử Mặc nở một nụ cười thanh vũ, đôi mắt liếc nhìn sang Cố Thành Tây khẽ chớp chớp, nói nhỏ: “Hiểu rồi, anh tự giải quyết cho tốt, lần này em thật sự là không thể giúp được anh nữa.”

Tiêu Sở Diễn khẽ gian tà nhếch miệng, đôi mắt đen thăm thẳm toát ra những tia sáng rạng ngời, hắn ghé sát bên tai cô nói nhỏ vài câu, đưa tay thân mật xoa xoa đầu cô mấy cái, sau đó xoay người rời đi.

Hắn đi, mang theo một nụ cười vô cùng vui vẻ.

Triệu Tử Mặc theo thói quen, lại đưa mắt nhìn theo.

Một màn này khi lọt vào mắt người khác, chẳng khác nào cảnh tượng đầy nùng tình mật ý, sau khi Tiêu Sở Diễn biến mất sau cánh cửa phòng ăn, Triệu Tử Mặc mới quay đầu lại, không thèm nhìn về mặt của ba vị mỹ nữ, nhẹ nhàng mở nắp chiếc cặp lồng ra: “Đến đây đi, hôm nay chúng ta đều có lộc ăn đó!”

Cô cầm chiếc muỗng lên múc cho Cố Thành Tây một bát cháo đầy, Cố Thành Tây bỗng nhiên lại đặt đôi đũa xuống: “Ta cảm thấy trong người không thoải mái, ta về ký túc xá trước.”

Dứt lời, Cố Thành Tây lập tức đứng lên.

Khương Khương cùng Thi Tiểu Phì hai mắt nhìn nhau, chỉ có Triệu Tử Mặc là khẽ mỉm cười, tiếp tục múc cháo vào bát cho hai vị mỹ nữ.

Chương 14: Mối tình đầu.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Khương Khương cùng Thi Tiểu Phì muốn đi siêu thị ở ngoài trường để mua đồ, Triệu Tử Mặc mượn cớ không đi, đem chiếc cặp lồng đựng cháo gà còn thừa quay về khu ký túc xá Mẫu Đơn.

Lúc này đây, Cố Thành Tây đang đứng trên sân thượng trước phòng tưới nước ột chậu hoa cúc cảnh lá sum suê tươi tốt, bóng lưng cô có chút gầy gò mảnh mai, bộ quần áo đang mặc màu trắng toát càng làm nổi lên vẻ thanh lệ tổ nhà nơi cô, nhẹ nhàng mà trầm tĩnh.

Mỗi khi Cố Thành Tây một mình đứng trầm tư tĩnh lặng như thế, luôn toát ra một vẻ đẹp khiến người ta bất giác phải cảm thấy bàng hoàng.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Cố Thành Tây quay đầu lại, chậm rãi cất bình nước tưới đi: “A Mặc.”

Khuôn mặt của Triệu Tử Mặc dường như giãn ra, chìa ra chiếc cặp lồng còn đang cầm trong tay: “Tây Tây, cháo gà ở trong này, ta vừa rồi múc cho Khương Khương và Thi Tiểu Phì cùng ăn nữa, mi sẽ không để bụng chứ?”

Cố Thành Tây bĩu môi, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Tại sao lại phải để bụng, hần là mang đến i ăn mà, đâu có liên quan gì đến ta”, dứt lời, ngẩng đầu lên thấy Triệu Tử Mặc vẫn đang còn nhìn mình, cô muốn nói rồi lại thôi: “A... A Mặc, lời đồn về mi với Tiêu Sở Diễn...”

Triệu Tử Mặc cười cười vỗ bộp bộp lên vai cô: “Được rồi, Tây Tây, ta biết mi muốn nói gì mà, mi yên tâm đi, ta bị người ta nhòm ngó chỉ trở cũng thành quen rồi, bị đồn thành bạn gái của Tiêu Sở Diễn cũng là chuyện bình thường thôi, đi học ăn cơm ngủ nghỉ gì gì đó, tất cả cuộc sống của ta vẫn diễn ra tốt đẹp mà. Chỉ cần mi không ăn dấm chua với ta là được rồi.”

Triệu Tử Mặc cười một cái vô cùng sáng lạng... không, phải nói là cực kỳ ngọt ngào mới đúng.

Cố Thành Tây chẹp chẹp miệng: “...Nhưng mà ta ghen tỵ, hần vừa rồi đến một cái cũng không thêm đưa mắt nhìn ta...”

Trong mắt Triệu Tử Mặc lập tức loé ra một tia ảm đạm, đôi tay đang đặt trên vai Cố Thành Tây khẽ buông xuống, cố gắng nở một nụ cười gượng gạo: “Hần trước kia có lần công khai quan hệ với mi, mi ngay cả đi ra ngoài cũng bị người ta chỉ trỏ bàn tán giống như Tinh tinh trong vườn bách thú, mà mi không phải là cực ghét cái này sao? Hơn nữa sau đó mỗi lần xuất hiện tin đồn gì khác, đều là ta lấy mặt ra gánh...”

Cố Thành Tây mảnh liệt bẻ ngón tay, hoàn toàn đối lập với bộ dạng cực kỳ bình tĩnh thường ngày, giống như một đứa trẻ đang lâm vào đường cùng vậy đó: “Khi đó ta là mới học năm nhất trung học mà, nếu yêu lúc đó cũng vẫn còn quá sớm, còn bây giờ đã lên đại học rồi, trong trường có biết bao nhiêu là cặp tình nhân...Hơn nữa, Tô xinh đẹp như vậy, lại suốt ngày bám đuôi, sống chết đòi theo đuổi hần, trong lòng ta cảm thấy rất không thoải mái, hôm trước có lần bày ra kế hẹn hò cùng nam sinh khác, cũng chỉ là muốn hần...”

Không thể không thừa nhận, trình độ tự che dấu của Cố Thành Tây quả thực rất giỏi, vì thế cho nên Tiêu Sở Diễn thường xuyên gọi cô nàng là “Tiểu nha đầu dối trá”.

Ví dụ như: đối với người không quen, cô nàng bao giờ cũng nở một nụ cười thân thiện, vui vẻ chào hỏi, vui vẻ trò chuyện, cho dù nhìn người kia có không vừa mắt cách mấy đi chăng nữa, cũng sẽ không bao giờ biểu hiện ra nửa điểm... Nhưng chỉ cần người kia xoay đi một cái, trên mặt cô nàng liền hiện lên vẻ chán ghét cực độ.

Một ví dụ khác: rõ ràng Cố Thành Tây quen biết với Tiêu Sở Diễn, thậm chí chính là bạn gái nhiều năm trong truyền thuyết của hần ta, vậy mà vẫn có thể mặt không đổi sắc cùng Khương Khương, Thi Tiểu Phì hùa nhau thuyết phục Triệu Tử Mặc “tìm kế thông đồng với đám mây trời” là Tiêu Sở Diễn Tiêu đại bản tôn. (~~> Chi tiết mời xem lại chương 1 hoặc chương 7)

Thêm một ví dụ nữa: mẹ của Cố Thành Tây là Phó Khinh Chúc từng là người rất nổi danh trong giới cảnh sát, lúc còn đang trong quá trình nằm vùng thì đột nhiên biến thành kẻ phản loạn, lợi dụng quyền hạn trong tay mà qua lại với bọn buôn thuốc phiện, cuối cùng sự việc bị bại lộ... Vậy mà Cố Thành Tây mỗi lần nghe thấy có người hỏi về mẹ mình, trước sau như một mặt không đổi sắc trả lời: “Mẹ ta chỉ là một họa sĩ nhỏ thôi.”

Dĩ nhiên, Triệu Tử Mặc cũng cực kỳ bất ngờ khi biết được sự thật về mẹ của Cố Thành Tây, cho nên sau trận hai người đánh nhau hồi sơ trung, đã quyết tâm về sau sẽ che chở bảo vệ cho cô nàng, chẳng qua là, Cố Thành Tây hoàn toàn không biết rằng Triệu Tử Mặc đã biết hết sự thật.

Cố Thành Tây chính là luôn tạo ra một vẻ ngoài dối trá để tự bảo vệ lấy mình như vậy, bây giờ cô nàng chỉ cần nói nửa câu thôi, Triệu Tử Mặc liền hiểu, sâu thẳm trong tim lại cảm giác như có con kiến bò vào, vừa gặm vừa cắn, sau một hồi đau đớn đến quặn thắt, cô bỗng nhiên nhướn mày cười cười: “Ha ha, Tiêu Sở Diễn đúng là lão hồ ly tu luyện ngàn năm, lần này quả thực ta đã tính sai một bước a.”

Nói rồi, cô lại đưa tay lên vỗ vỗ vai Cố Thành Tây: “Tây Tây, mi yên tâm đi, ta đã nói thì nhất định sẽ làm.”

Cô bước ra khỏi phòng ký túc xá, ngẩng đầu hứng những giọt nắng cuối cùng của buổi ban trưa, những tia sáng như nụ cười trên môi cô, từng giọt từng giọt cứ thế mà chảy dài.

Tiêu Sở Diễn...

Lúc còn bé tí, Triệu Tử Mặc thường xuyên vận đồ đẹp bám theo đuôi hần, còn gọi hần là “Sở ca ca”, hần gọi lại cô là “A Mặc”, hai đứa lại vốn nghịch ngợm như quỷ, cho nên thường xuyên bám lấy nhau, bày trò chọc phá mọi người trong khu phố...

Bọn họ là thanh mai trúc mã hoạn nạn có nhau, gặp họa thì chung nhau chịu, cùng nhau cắn răng chịu phạt, cũng như thế mà cùng nhau lớn lên từng ngày.

Đến tuổi dậy thì, mối tình đầu của Triệu Tử Mặc chính là người thanh niên vận áo sơ mi trắng ấy, người đó luôn hấp dẫn ánh mắt của cô, là một cảm giác mông lung nhưng cũng rất thực, lại tuyệt vời mà đẹp đẽ vô cùng.

Tết nguyên đán, ở trường trung học của Triệu Tử Mặc có tổ chức một buổi hội diễn văn nghệ, cô nhanh mắt nhanh chân chiếm được hàng ghế ngồi đầu tiên, một phần lớn cũng chính bởi vì hôm đó Tiêu Sở Diễn có tiết mục.

Ngồi bên cạnh Triệu Tử Mặc cũng là một cô bạn tầm tuổi, dáng mạo thanh lệ dịu dàng, đôi mắt đang nhìn chăm chăm trên sân diễn còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời, cũng đến sau này cô mới biết được, cô bé ấy tên Cố Thành Tây, thần tượng lớn nhất chính là Tiêu Sở Diễn.

Sau khi Tiêu Sở Diễn kết thúc tiết mục của mình, còn thuận tay ném một bông hồng đỏ bằng vải xuống khán đài, lúc đó lại rơi xuống chính giữa vị trí của Triệu Tử Mặc và Cố Thành Tây, hai người do nhanh tay lẹ mắt, cho nên đồng thời bắt được, lại đều sống chết không chịu buông ra.

Nhìn thấy bông hoa hồng đỏ sắp bị xé toạc đến nơi, Cố Thành Tây bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt lộ ra những tia nhìn dã man: “Đừng kéo nữa, chúng ta tìm nơi khác PK (~~> uỳnh nhau ý) một trận, ai thắng người đó được lấy bông hoa này.”

Lúc đó tuổi còn nhỏ, Triệu Tử Mặc cũng là một phần tử bất hảo, cho nên chỉ sững sờ nhìn một chút, sau đó liền hớn hờ đồng ý.

Vì thế cho nên là, hai đại mỹ nữ của chúng ta, oanh oanh liệt liệt đứng trên bãi cỏ xanh mơn mà PK túi bụi, cuối cùng bởi vì Triệu Tử Mặc vốn đánh nhau với bọn con trai đã thành thói quen, cho nên liền nhảy bổ lên người Cố Thành Tây, đè cô nàng nằm xuống bãi cỏ, hoa hoa lệ lệ đoạt được bông hồng về trong tay.

Sau khi kết thúc trận chiến, nhìn bộ dạng rối tinh rối bù của đối phương, hai đại mỹ nữ không nhịn được cười phá lên, từ nụ cười chân thành này, hai người biến thành bạn tốt, cộng thêm việc sau này Triệu Tử Mặc biết được sự thật về mẹ của Cố Thành Tây, lại càng ra sức giúp bạn không tiếc cả mạng sống...

Sau đó, Triệu Tử Mặc cô, lại tự đâm mình hai nhát dao.

Bởi vì không lâu sau, Tiêu Sở Diễn nói với cô một câu thế này: “A Mặc, anh thích một tiểu nha đầu vô cùng xảo trá.”

Cái tiểu nha đầu kia, tên gọi là Cố Thành Tây – cũng chính là người bạn thân nhất của cô.

Nhưng dù sao lúc đó tuổi vẫn còn nhỏ, cho nên Triệu Tử Mặc không cảm thấy thương tâm lắm, chỉ mơ hồ cảm giác được một chút khó chịu cùng mất mát nảy ra trong lòng.

Sau này cô mới biết, mối tình đầu của cô, là dành cho hắn, nhưng thời gian cứ thế trôi đi, tâm tư của cô cuối cùng cũng để ở một nơi khác.

Đây hẳn là một quãng thời gian mà mỗi con người trên đường đời đều phải có lần trải nghiệm, cô chẳng qua là, từ lâu đã hướng tầm mắt chú ý đến Tiêu Sở Diễn.

Cảm giác như vậy không chỉ gọi là thích, mà còn hơn thế, chính là mối tình đầu, trong sáng, thuần khiết như dòng sữa tươi dịu ngọt mát lành, là dấu ấn khó quên nhất trong cuộc đời mỗi con người.

Nhưng cũng bắt đầu từ lúc đó, cô không còn gọi hắn là “Sở ca ca” nữa, lại chuyển sang kêu “Tiêu Sở Diễn”, không hề lễ phép chút nào.

Thật lâu thật lâu sau này, Triệu Tử Mặc mới bắt giác giật mình, cái thứ tình cảm quấn quanh trong trái tim cô từ bấy đến giờ, cuối cùng lại giống như một cành hoa không hẹn mà tự mình khô héo.

Cho đến tận bây giờ, Cố Thành Tây như cũ vẫn chỉ phản ứng như một đứa con nít chưa đến tuổi dậy thì, không bao giờ dám thừa nhận rằng mình “yêu sớm”, mỗi lần bị người ta nhòm ngó thì y rằng lại như con rùa rút cổ, thân là bạn tốt như Triệu Tử Mặc tất nhiên sẽ bị đẩy ra làm người chết thay, Tiêu Sở Diễn cũng chính vì thế mà không thể tránh khỏi tai kiếp.

Vốn Triệu Tử Mặc cô cứ tưởng rằng, chỉ cần đồng tâm hiệp lực, luôn sát cánh bên nhau, thì mặc kệ cho người ta đồn đại gì cô như cũ vẫn sẽ vui vẻ, nhưng cô biết, từ nay về sau, cô không bao giờ còn cơ hội nữa...

Cố Thành Tây dưới sự kích thích của Tiêu Sở Diễn, cuối cùng cũng chịu nhìn thẳng vào vấn đề.

Nhưng cũng thật may mắn, mối tình đầu của cô không ai được biết, người thiếu niên mặc áo trắng có tên Tiêu Sở Diễn ấy, từng là đoá hoa nở rộ trong trái tim cô...

Đoá hoa ấy tự mình bung nở, tự mình tàn úa, rồi cũng tự mình chôn sâu...

9. Chương 15-16

Chương 15: Trông cô giống như đang thất tình đến thế sao?

Những ngày hôm sau, mặt trời vẫn luôn chiếu sáng ấm áp như thế, những đoá hoa phù dung nở đầy trên sân trường, làm thành một khung cảnh tuyệt đẹp, vừa thơ mộng lại vừa bình yên, khiến cho những người đi qua cũng phải dừng chân lại mà ngắm nhìn.

Một nữ sinh mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc váy dài, khuôn mặt xinh đẹp thanh lệ, đang sánh vai bước đi cùng một nam sinh anh tuấn đẹp trai, khí thế bức người. Trên khuôn mặt nữ sinh này để lộ một nụ cười rạng rỡ, còn nam sinh kia lại thỉnh thoảng đưa tay lên xoa xoa đầu cô, ánh mắt cưng chiều mà sủng nịch lạ thường.

Thi Tiểu Phi đứng xa xa đã thấy một màn kia, lập tức kinh ngạc bật dậy tròn mắt: “A Mặc, Khương Khương! Đó không phải là Tây Tây cùng Tiêu Sở Diễn sao! Bọn họ tại sao lại thân mật như thế a?”

Khương Khương cũng cực kỳ kinh ngạc, nhưng phản ứng lại không mãnh liệt như Thi Tiểu Phi, phải nói rằng, sự kiện hôm trước ở phòng ăn cũng khiến cô cảm thấy có chút bất ngờ rồi, nhưng mà bây giờ lại tận mắt chứng kiến phỏng đoán của mình thành sự thật, tránh sao khỏi cảm thấy sững sờ!

Triệu Tử Mặc nhếch miệng mỉm cười, hôm đó cô ngồi nghe hết tâm sự của Cố Thành Tây, rất nhanh liền đem toàn bộ nội dung kể hết lại cho Tiêu Sở Diễn, mà hắn ta lại vốn muốn dùng sự kiện lần này để kích

thích con rùa rụt đầu Cổ Thành Tây, cho nên khi nhận được tin liền tuyên cáo cho cả thế giới biết, rằng Cổ Thành Tây chính là bạn gái trong truyền thuyết của hắn.

Không ai biết Tiêu Sở Diễn yêu Cổ Thành Tây bao nhiêu, chỉ mình Triệu Tử Mặc biết, cho nên mấy năm trước, lúc Tiêu Sở Diễn hắn ta nói với cô rằng hắn thích một tiểu nha đầu gian trá, mối tình của cô cũng đã dần trở nên phai nhạt...

Như vậy cũng tốt, tình yêu đó thật may không quá sâu đậm, đến lúc đứt ra cũng vì thế mà đơn giản hơn nhiều, sẽ không để lại tổn thương sâu sắc trong trái tim cô.

Thi Tiểu Phì còn đang vừa kích động vừa oán giận, túm lấy cánh tay Triệu Tử Mặc mãnh liệt lắc lắc: “A Mặc A Mặc, Tây Tây làm sao có thể như vậy, lại dám đoạt bạn trai mi!”

Triệu Tử Mặc khẽ mỉm cười: “Tiểu Phì ngốc, Tây Tây mới chính là bạn gái thật sự của Tiêu Sở Diễn.”

Thi Tiểu Phì ngậy người, u mê nhìn vào vẻ nghiêm túc của Triệu Tử Mặc, một lát sau mới bừng bừng nổi cơn điên: “Khá khen cho Cổ Thành Tây, tiểu nha đầu này quả thực là đối trá cực độ, lại có thể dấu diếm được tốt như vậy!”

Sau đó lại quay ngoắt sang nhìn trừng trừng vào Triệu Tử Mặc: “Còn cả mi nữa, họ Triệu kia, mi cũng là đồng phạm, lần này ta với Khương Khương nhất định phải nghiêm khắc trừng phạt hai người bọn mi, có như thế mới hả lòng hả dạ được!”

Tin tức Cổ Thành Tây mới chính là bạn gái của Tiêu Sở Diễn, sau khi được truyền ra ngoài đã khiến không biết bao nhiêu người phải lỗi mắt rớt kính ra mà dòm, dĩ nhiên cũng có kẻ tung tin đồn ác ý rằng Triệu đại mỹ nữ lại bại dưới tay một nữ sinh vô danh...

Bởi vì bị vu cho đại tội dấu diếm sự thật, cho nên Cổ Thành Tây phải thổ một đồng huyết mới cầu xin được đi ăn trưa cùng cả đám mỹ nữ; Khương Khương cùng Thi Tiểu Phì bởi vì đạt được mục đích là cùng ngồi ăn trưa với “vàng mây trời xa xa cuối chân trời”, cho nên rất không có chí khí mà tha thứ luôn cho Cổ Thành Tây; còn dư lại Triệu Tử Mặc do không có “giá trị lợi dụng”, cho nên bị chen ép cực kỳ khổ sở, lãnh nhiệm vụ đi bon chen mua đồ ăn sáng cho cả đám trong vòng một tháng.

Triệu Tử Mặc sau khi nghe xong quyết định phán xét thì nước mắt lưng tròng: Tại sao tông phạm lại xui xẻo hơn thủ phạm a a a a a???

Vào buổi sáng ngày đầu tiên áp dụng hình phạt, Triệu Tử Mặc lê lét thân xác từ chỗ phòng ăn trở lại ký túc xá, vừa vặn lại chạm mặt Kỷ đại tài tử không gặp đã lâu.

Cô còn nhớ mang máng hôm trước hắn có nói sẽ “hạ quyết tâm kéo dài tình trạng” (~~> chi tiết mời xem lại chương 5), nhưng cho đến tận bây giờ vẫn không có bất cứ động tĩnh nào, hơn nữa hắn tựa hồ như hoàn toàn biến mất, cho nên Triệu Tử Mặc vốn cứ nghĩ hai người sẽ không có bất kỳ quan hệ nào với nhau nữa, cho dù gặp lại thì cũng chỉ nhiều nhất là chào hỏi đôi câu rồi đi, không ngờ bây giờ hắn lại đứng trước mặt cô, khuôn mặt đăm đăm lo lắng, muốn nói lại thôi.

Triệu Tử Mặc mắt nhắm mắt mở muốn ngáp vài cái cho đỡ cơn buồn ngủ, khó hiểu nhìn tên nam sinh đang đứng chặn đường trước, lúc này trời đã vào thu, từng cơn gió thổi đến mang theo hơi thở lạnh lẽo, khiến Triệu Tử Mặc không nhận được khe rứt cổ lại.

“Triệu Tử Mặc, em...em...đi cẩn thận ngã...” Giọng nói của Kỷ An Thần mang theo ngữ điệu cực kỳ cẩn trọng.

Khoảng thời gian trước do Kỷ An Thần hắn một mực đòi Cổ Thành Ca cho đến thực tập ở sở vụ sở của Tề Hà Tranh, hắn lần đầu tiên trong đời nhận được một vụ án giết người thì bận đến nỗi chống cả bốn chân lên trời, chẳng những thời gian đối bản gái không có, cũng quên luôn cả việc “hạ quyết tâm kéo dài tình trạng” với Triệu Tử Mặc.

Sau này hắn cũng muốn “nói lại chuyện xưa”, không ngờ lại nghe người ta đồn đại rằng Triệu Tử Mặc chính là bạn gái trong truyền thuyết của Tiêu Sở Diễn, cho nên không dám chọc vào. Hơn nữa Triệu Tử Mặc cho dù khuyển quốc khuyển thành, nhưng cũng chưa đủ để khiến hắn buông tha ột đám rừng rậm nữ sinh, lần

này sau khi kết thúc vụ án quay trở về trường, lại vô cùng trùng hợp nghe tin Triệu Tử Mặc bị Tiêu Sở Diển đá, vừa vặn lại gặp phải ở đây...

Sáng sớm hôm nay, quả thực cô cũng có điểm xốc xếch.

Quầng thâm trên hai mắt chỉ cần nhìn qua cũng thấy rất rõ ràng, khuôn mặt mệt mỏi, mái tóc dài xoã tung, bị những đợt gió thu thổi tới làm che mất nửa khuôn mặt, dưới chân còn đi một đôi dép lông xù hình con mèo...

Được rồi, đặt vào thân phận của một đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, tình trạng bây giờ của Triệu Tử Mặc, cứ cho là xốc xếch một cách đầy nghệ thuật đi!

Nhưng mà, đôi dép hình con mèo của cô hình như đi trái thì phải, chiếc áo khoác lông đang mặc trên người, cũng là mặc ngược, không phải trước lộn sau, mà là trong lộn ngoài...

Kỷ An Thần cảm thấy cực kỳ hoài nghi, liệu đây có phải là biểu hiện của căn bệnh thất tình trong truyền thuyết không a! Cộng thêm túi bánh bao cùng xiu mại to đùng đang vung vẩy trong tay, điệu bộ lại vô cùng bất cần đời, ách, đúng là tụ tập rượu chè quá độ a... (~~> A.T: chết cười với cái anh này ==)))

Triệu Tử Mặc vốn là đêm qua giúp Cố Thành Tây sửa sang lại cái kết cho cuốn tiểu thuyết Lưu Hạ Chi Viễn, nghe đâu có một nhà xuất bản nào đó đã đề nghị được xuất bản tác phẩm này của cô nàng, hơn nữa lúc đó Cố Thành Tây lại đang bận viết một cuốn tiểu thuyết cổ đại khác, căn bản là không có thời gian.

Chính vì thói quen “giúp bạn không tiếc cả mạng sống” đã ăn sâu vào máu, cho nên Triệu Tử Mặc vất vả đến tận hai giờ sáng mới được đi ngủ, mới nằm nường được chưa đầy năm tiếng đồng hồ đã bị Khương Khương đập dậy, bắt đi thi hành nhiệm vụ mua đồ ăn sáng cho cả bọn. Lúc đó còn mơ mơ màng màng, cho nên cô đánh răng rửa mặt qua loa một hồi, sau đó mắt nhắm mắt mở tiện tay vớ lấy cái áo khoác lông mặc vào người, rồi đi ra cửa...

Vốn là Triệu Tử Mặc từ trong phòng ăn đi ra ngoài vẫn còn hồn treo trên mây, Kỷ An Thần cũng chỉ vì muốn làm cho cô tỉnh táo một chút cho nên mới nói “cẩn thận ngã”, vậy mà đến cuối cùng cô vẫn như cũ, duy trì bộ dạng nửa tỉnh nửa mơ.

Kỷ An Thần tỏ vẻ vô cùng xót xa, tiếp tục an ủi: “Triệu Tử Mặc, thật ra thất tình cũng đâu có gì lớn lắm, anh mỗi tháng cũng đều thất tình một lần mà...” (~~> A.T: anh đá người ta chứ thất tình cái nỗi gì =..=)

“Anh mỗi tháng đều làm cho người ta phải thất tình thì có!” Triệu Tử Mặc vừa tỉnh táo lại được một chút, trong thâm tâm muốn phản bác dữ dội, không nhịn được mà thốt lên.

Hừ, người này bộ dạng cũng coi như là đẹp trai tuấn mỹ đi, thoát nhìn trông có vẻ cũng thật thà an phận, nếu như không phải đã nghe quá nhiều tin đồn về hắn ta đến phát ngấy, cô làm sao có thể tin được, hắn lại chính là đại tài tử phong lưu trong truyền thuyết!

Quả nhiên không thể đánh giá được một người chỉ qua vẻ bề ngoài mà.

Bỗng nhiên như nghĩ ra điều gì, Triệu Tử Mặc mãnh liệt tròn mắt nhìn Kỷ An Thần: “Mà tại sao tôi lại phải thất tình?”

Kỷ An Thần giơ mấy ngón tay ra chỉ vào quần áo đầu tóc cô: “Tiêu Sở Diển đá em, đúng là cái đồ có mắt không trông...”

Triệu Tử Mặc nhìn theo tay hắn, liếc mắt xuống ngắm nghía lại chính mình, bất giác mồ hôi lạnh vã ra, đầu óc cuối cùng cũng tỉnh táo hẳn.

Bộ dạng lồi thối lếch thếch của cô lúc này, thật giống như...

Khó trách lúc đi trên đường ai ai cũng ngoái đầu lại nhìn, ánh mắt ai nấy đều vô cùng quái dị, thì ra là người ta đang tỏ ra đồng cảm vô hạn cho cái sự thất tình của cô a!

Cô đối với Tiêu Sở Diển cho dù là tâm tư từng ấy năm, nhưng ít ra cũng chưa đến mức gọi là thất tình, bởi vì chưa bao giờ có được, cũng chẳng bao giờ mất đi, hắn và Cố Thành Tây quang minh chính đại yêu nhau, cô nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy có chút mất mát trong lòng, nhưng mất mát qua đi sẽ chỉ còn ước muốn chân thành chúc phúc cho họ.

Triệu Tử Mặc nhìn Kỷ An Thần bật cười hắc hắc: “Kỷ An Thần, bạn gái nhiều năm của Tiêu Sở Diển, từ trước tới nay chưa bao giờ là tôi hết, con mắt nào của anh thấy tôi cùng Tiêu Sở Diển qua lại với nhau đó?”

Nụ cười này của cô, vào đến mắt Kỷ An Thần lại biến thành một nụ cười gượng gạo miễn cưỡng vô cùng: “Triệu Tử Mặc, thật ra thất tình cũng chẳng có gì to tát, em có thể thử phát triển một đoạn tình cảm mới rồi quên đi nỗi đau đó, còn về phần chọn người nào để thử...”

Hắn ngừng lại, nhướn mày rồi nói tiếp: “Lần trước anh đã tỏ tình với em rồi, hơn nữa anh cũng đã suy nghĩ rất kỹ, quyết định sẽ thực lòng theo đuổi em, bây giờ anh tự đề cử bản thân mình, em nghĩ sao?”

Thất tình, thất tình cái quái gì! Triệu Tử Mặc lười tốn nước miếng giải thích, cái con khỉ, phát triển một đoạn tình cảm mới? Với tên tài tử phong lưu tự đề cử mình này sao?

Nghĩ nghĩ một hồi, cô cực kỳ mất tự nhiên ho khan hai tiếng: “Kỷ An Thần đồng học, lần trước tôi đùa bốn anh như vậy...” Đúng thật là, bị một nữ sinh trêu đùa như vậy, còn mặt dày đi theo đuổi người ta sao?

Kỷ An Thần lập tức nhướn mày, khoé môi chậm rãi nhếch lên làm thành một nụ cười tà mị.

Triệu Tử Mặc đột nhiên hiểu ra, hoá ra người đời đồn đại hắn là kẻ phong lưu đều có nguyên nhân của nó cả, một khuôn mặt tuấn tú mà thánh thiện thuần khiết như thế này, lại đột ngột xuất hiện một nụ cười tà mị, thật khiến cho người ta dễ dàng giật mình sa chân vào lưới...

Kỷ An Thần cứ như vậy mà cười cười nói tiếp: “Nhưng anh nhớ rất rõ, động tác hôm đó của em, chính xác là như thế này...” Dứt lời, hắn vươn đầu ngón trở ra khê vuốt ve chiếc cằm nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, tư thế hết như buổi chiều hôm đó, lúc cô hững hờ đùa bỡn hắn. (~> A.T: á á á, cực phẩm, anh chạy đâu rồi??? >”<)>

Triệu Tử Mặc vã cả mồ hôi, rốt cục cũng nhận ra mình sắp bị hắn bắt đến nơi.

Người ta vẫn thường nói, nam sinh lúc vào đại học sẽ trưởng thành hơn rất nhiều, da mặt cũng vì thế mà tự động dày theo.

Giống như Kỷ An Thần lúc này vậy đó, da mặt có thể nói đã dày ngang với bức tường thành, ngang nhiên dám công khai đùa giỡn lại cô giữa ban ngày ban mặt.

Triệu Tử Mặc

Lần đầu tiên trong đời, cô bị gậy ông đập lưng ông, hơn nữa cuối cùng lại cực kỳ không có khí phách mà cầm đầu cầm cổ bỏ chạy trốn chết.

Sau khi chạy trốn thành công, A Mặc nhà ta lại bắt đầu chu trình tự kiểm điểm lại mình, lần sau nhất định phải cao tay hơn, nếu không kết cục sẽ cực kỳ thảm! Hơn nữa nếu muốn từ chối người ta, trước tiên cứ phải từ tốn mà từ chối, được rồi, phải nhẹ nhàng nhỏ nhẹ đến khi người ta chấp nhận bỏ cuộc mới thôi...

10. Chương 15-16

Chương 15: Trông cô giống như đang thất tình đến thế sao?

Những ngày hôm sau, mặt trời vẫn luôn chiếu sáng ấm áp như thế, những đoá hoa phù dung nở đầy trên sân trường, làm thành một khung cảnh tuyệt đẹp, vừa thơ mộng lại vừa bình yên, khiến cho những người đi qua cũng phải dừng chân lại mà ngắm nhìn.

Một nữ sinh mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc váy dài, khuôn mặt xinh đẹp thanh lệ, đang sánh vai bước đi cùng một nam sinh anh tuấn đẹp trai, khí thế bức người. Trên khuôn mặt nữ sinh này để lộ một nụ cười rạng rỡ, còn nam sinh kia lại thỉnh thoảng đưa tay lên xoa xoa đầu cô, ánh mắt cưng chiều mà sủng nịch lạ thường.

Thi Tiểu Phì đứng xa xa đã thấy một màn kia, lập tức kinh ngạc bật dậy trợn tròn mắt: “A Mặc, Khương Khương! Đó không phải là Tây Tây cùng Tiêu Sở Diễn sao! Bọn họ tại sao lại thân mật như thế a?”

Khương Khương cũng cực kỳ kinh ngạc, nhưng phản ứng lại không mãnh liệt như Thi Tiểu Phì, phải nói rằng, sự kiện hôm trước ở phòng ăn cũng khiến cô cảm thấy có chút bất ngờ rồi, nhưng mà bây giờ lại tận mắt chứng kiến phỏng đoán của mình thành sự thật, tránh sao khỏi cảm thấy sững sờ!

Triệu Tử Mặc nhếch miệng mỉm cười, hôm đó cô ngồi nghe hết tâm sự của Cố Thành Tây, rất nhanh liền đem toàn bộ nội dung kể hết lại cho Tiêu Sở Diễn, mà hẳn ta lại vốn muốn dùng sự kiện lần này để kích thích con rùa rụt đầu Cố Thành Tây, cho nên khi nhận được tin liền tuyên cáo cho cả thế giới biết, rằng Cố Thành Tây chính là bạn gái trong truyền thuyết của hắn.

Không ai biết Tiêu Sở Diễn yêu Cố Thành Tây bao nhiêu, chỉ mình Triệu Tử Mặc biết, cho nên mấy năm trước, lúc Tiêu Sở Diễn hẳn ta nói với cô rằng hẳn thích một tiểu nha đầu gian trá, mối tình của cô cũng đã dần trở nên phai nhạt...

Như vậy cũng tốt, tình yêu đó thật may không quá sâu đậm, đến lúc đứt ra cũng vì thế mà đơn giản hơn nhiều, sẽ không để lại tổn thương sâu sắc trong trái tim cô.

Thi Tiểu Phì còn đang vừa kích động vừa oán giận, túm lấy cánh tay Triệu Tử Mặc mãnh liệt lắc lắc: “A Mặc A Mặc, Tây Tây làm sao có thể như vậy, lại dám đoạt bạn trai mi!”

Triệu Tử Mặc khẽ mỉm cười: “Tiểu Phì ngốc, Tây Tây mới chính là bạn gái thật sự của Tiêu Sở Diễn.”

Thi Tiểu Phì ngậy người, u mê nhìn vào vẻ nghiêm túc của Triệu Tử Mặc, một lát sau mới bưng bưng nổi cơn điên: “Khá khen cho Cố Thành Tây, tiểu nha đầu này quả thực là đối trá cực độ, lại có thể dấu diếm được tốt như vậy!”

Sau đó lại quay ngoắt sang nhìn trừng trừng vào Triệu Tử Mặc: “Còn cả mi nữa, họ Triệu kia, mi cũng là đồng phạm, lần này ta với Khương Khương nhất định phải nghiêm khắc trừng phạt hai người bọn mi, có như thế mới hả lòng hả dạ được!”

Tin tức Cố Thành Tây mới chính là bạn gái của Tiêu Sở Diễn, sau khi được truyền ra ngoài đã khiến không biết bao nhiêu người phải lỗi mắt rớt kính ra mà dòm, dĩ nhiên cũng có kẻ tung tin đồn ác ý rằng Triệu đại mỹ nữ lại bại dưới tay một nữ sinh vô danh...

Bởi vì bị vu cho đại tội dấu diếm sự thật, cho nên Cố Thành Tây phải thổ một đồng huyết mới cầu xin được đi ăn trưa cùng cả đám mỹ nữ; Khương Khương cùng Thi Tiểu Phì bởi vì đạt được mục đích là cùng ngồi ăn trưa với “vàng mây trời xa xa cuối chân trời”, cho nên rất không có chí khí mà tha thứ luôn cho Cố Thành Tây; còn dư lại Triệu Tử Mặc do không có “giá trị lợi dụng”, cho nên bị chen ép cực kỳ khổ sở, lãnh nhiệm vụ đi bon chen mua đồ ăn sáng cho cả đám trong vòng một tháng.

Triệu Tử Mặc sau khi nghe xong quyết định phán xét thì nước mắt lưng tròng: Tại sao tông phạm lại xui xẻo hơn thủ phạm a a a a???

Vào buổi sáng ngày đầu tiên áp dụng hình phạt, Triệu Tử Mặc lê lét thân xác từ chỗ phòng ăn trở lại ký túc xá, vừa vặn lại chạm mặt Kỷ đại tài tử không gặp đã lâu.

Cô còn nhớ mang máng hôm trước hẳn có nói sẽ “hạ quyết tâm kéo dài tình trạng” (~~> chi tiết mời xem lại chương 5), nhưng cho đến tận bây giờ vẫn không có bất cứ động tĩnh nào, hơn nữa hẳn tựa hồ như hoàn toàn biến mất, cho nên Triệu Tử Mặc vốn cứ nghĩ hai người sẽ không có bất kỳ quan hệ nào với nhau nữa, cho dù gặp lại thì cũng chỉ nhiều nhất là chào hỏi đôi câu rồi đi, không ngờ bây giờ hẳn lại đứng trước mặt cô, khuôn mặt đăm đăm lo lắng, muốn nói lại thôi.

Triệu Tử Mặc mắt nhắm mắt mở muốn ngáp vài cái cho đỡ cơn buồn ngủ, khó hiểu nhìn tên nam sinh đang đứng chặn đường trước, lúc này trời đã vào thu, từng cơn gió thổi đến mang theo hơi thở lạnh lẽo, khiến Triệu Tử Mặc không nhận được khe rứt cổ lại.

“Triệu Tử Mặc, em...em...đi cẩn thận ngã...” Giọng nói của Kỷ An Thần mang theo ngữ điệu cực kỳ cẩn trọng.

Khoảng thời gian trước do Kỷ An Thần hấn một mực đòi Cố Thành Ca cho đến thực tập ở sở vụ sở của Tề Hà Tranh, hấn lần đầu tiên trong đời nhận được một vụ án giết người thì bận đến nỗi chống cả bốn chân lên trời, chẳng những thời gian đối bản gái không có, cũng quên luôn cả việc “hạ quyết tâm kéo dài tình trạng” với Triệu Tử Mặc.

Sau này hấn cũng muốn “nối lại chuyện xưa”, không ngờ lại nghe người ta đồn đại rằng Triệu Tử Mặc chính là bạn gái trong truyền thuyết của Tiêu Sở Diễn, cho nên không dám chọc vào. Hơn nữa Triệu Tử Mặc cho dù khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng chưa đủ để khiến hấn buông tha ột đám rừng rậm nữ sinh, lần này sau khi kết thúc vụ án quay trở về trường, lại vô cùng trùng hợp nghe tin Triệu Tử Mặc bị Tiêu Sở Diễn đá, vừa vận lại gặp phải ở đây...

Sáng sớm hôm nay, quả thực cô cũng có điểm xốc xếch.

Quầng thâm trên hai mắt chỉ cần nhìn qua cũng thấy rất rõ ràng, khuôn mặt mệt mỏi, mái tóc dài xoã tung, bị những đợt gió thu thổi tới làm che mất nửa khuôn mặt, dưới chân còn đi một đôi dép lông xù hình con mèo...

Được rồi, đặt vào thân phận của một đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, tình trạng bây giờ của Triệu Tử Mặc, cứ cho là xốc xếch một cách đầy nghệ thuật đi!

Nhưng mà, đôi dép hình con mèo của cô hình như đi trái thì phải, chiếc áo khoác lông đang mặc trên người, cũng là mặc ngược, không phải trước lộn sau, mà là trong lộn ngoài...

Kỷ An Thần cảm thấy cực kỳ hoài nghi, liệu đây có phải là biểu hiện của căn bệnh thất tình trong truyền thuyết không a! Cộng thêm túi bánh bao cùng xú mại to đùng đang vung vẩy trong tay, điệu bộ lại vô cùng bất cần đời, ách, đúng là tụ tập rượu chè quá độ a... (~~> A.T: chết cười với cái anh này =)))

Triệu Tử Mặc vốn là đêm qua giúp Cố Thành Tây sửa sang lại cái kết cho cuốn tiểu thuyết Lưu Hạ Chi Viễn, nghe đâu có một nhà xuất bản nào đó đã đề nghị được xuất bản tác phẩm này của cô nàng, hơn nữa lúc đó Cố Thành Tây lại đang bận viết một cuốn tiểu thuyết cổ đại khác, căn bản là không có thời gian.

Chính vì thói quen “giúp bạn không tiếc cả mạng sống” đã ăn sâu vào máu, cho nên Triệu Tử Mặc vật vờ đến tận hai giờ sáng mới được đi ngủ, mới nằm nường được chưa đầy năm tiếng đồng hồ đã bị Khương Khương đập dậy, bắt đi thi hành nhiệm vụ mua đồ ăn sáng cho cả bọn. Lúc đó còn mơ mơ màng màng, cho nên cô đánh răng rửa mặt qua loa một hồi, sau đó mắt nhắm mắt mở tiện tay vớ lấy cái áo khoác lông mặc vào người, rồi đi ra cửa...

Vốn là Triệu Tử Mặc từ trong phòng ăn đi ra ngoài vẫn còn hồn treo trên mây, Kỷ An Thần cũng chỉ vì muốn làm cho cô tỉnh táo một chút cho nên mới nói “cẩn thận ngã”, vậy mà đến cuối cùng cô vẫn như cũ, duy trì bộ dạng nửa tỉnh nửa mơ.

Kỷ An Thần tỏ vẻ vô cùng xót xa, tiếp tục an ủi: “Triệu Tử Mặc, thật ra thất tình cũng đâu có gì lớn lắm, anh mỗi tháng cũng đều thất tình một lần mà...” (~~> A.T: anh đá người ta chứ thất tình cái nỗi gì =..=)

“Anh mỗi tháng đều làm cho người ta phải thất tình thì có!” Triệu Tử Mặc vừa tỉnh táo lại được một chút, trong thâm tâm muốn phản bác dữ dội, không nhận được mà thốt lên.

Hừ, người này bộ dạng cũng coi như là đẹp trai tuần mỹ đi, thoát nhìn trông có vẻ cũng thật thà an phận, nếu như không phải đã nghe quá nhiều tin đồn về hấn ta đến phát ngấy, cô làm sao có thể tin được, hấn lại chính là đại tài tử phong lưu trong truyền thuyết!

Quả nhiên không thể đánh giá được một người chỉ qua vẻ bề ngoài mà.

Bỗng nhiên như nghĩ ra điều gì, Triệu Tử Mặc mãnh liệt trợn tròn mắt nhìn Kỷ An Thần: “Mà tại sao tôi lại phải thất tình?”

Kỷ An Thần giơ mấy ngón tay ra chỉ vào quần áo đầu tóc cô: “Tiêu Sở Diễn đá em, đúng là cái đồ có mắt không trông...”

Triệu Tử Mặc nhìn theo tay hấn, liếc mắt xuống ngắm nghía lại chính mình, bất giác mồ hôi lạnh vã ra, đầu óc cuối cùng cũng tỉnh táo hấn.

Bộ dạng lôi thôi lếch thếch của cô lúc này, thật giống như...

Khó trách lúc đi trên đường ai ai cũng ngoái đầu lại nhìn, ánh mắt ai nấy đều vô cùng quái dị, thì ra là người ta đang tỏ ra đồng cảm vô hạn cho cái sự thất tình của cô à!

Cô đối với Tiêu Sở Diễm cho dù là tâm tư từng ấy năm, nhưng ít ra cũng chưa đến mức gọi là thất tình, bởi vì chưa bao giờ có được, cũng chẳng bao giờ mất đi, hần và Cố Thành Tây quang minh chính đại yêu nhau, cô nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy có chút mất mát trong lòng, nhưng mất mát qua đi sẽ chỉ còn ước muốn chân thành chúc phúc cho họ.

Triệu Tử Mặc nhìn Kỷ An Thần bật cười hắc hắc: “Kỷ An Thần, bạn gái nhiều năm của Tiêu Sở Diễm, từ trước tới nay chưa bao giờ là tôi hết, con mắt nào của anh thấy tôi cùng Tiêu Sở Diễm qua lại với nhau đó?”

Nụ cười này của cô, vào đến mắt Kỷ An Thần lại biến thành một nụ cười gượng gạo miễn cưỡng vô cùng: “Triệu Tử Mặc, thật ra thất tình cũng chẳng có gì to tát, em có thể thử phát triển một đoạn tình cảm mới rồi quên đi nỗi đau đó, còn về phần chọn người nào để thử...”

Hần ngừng lại, nhướn mày rồi nói tiếp: “Lần trước anh đã tỏ tình với em rồi, hơn nữa anh cũng đã suy nghĩ rất kỹ, quyết định sẽ thực lòng theo đuổi em, bây giờ anh tự đề cử bản thân mình, em nghĩ sao?”

Thất tình, thất tình cái quái gì! Triệu Tử Mặc lười tốn nước miếng giải thích, cái con khỉ, phát triển một đoạn tình cảm mới? Với tên tài tử phong lưu tự đề cử mình này sao?

Nghĩ nghĩ một hồi, cô cực kỳ mất tự nhiên ho khan hai tiếng: “Kỷ An Thần đồng học, lần trước tôi đùa bỡn anh như vậy...” Đúng thật là, bị một nữ sinh trêu đùa như vậy, còn mặt dày đi theo đuổi người ta sao?

Kỷ An Thần lập tức nhướn mày, khoé môi chậm rãi nhếch lên làm thành một nụ cười tà mị.

Triệu Tử Mặc đột nhiên hiểu ra, hoá ra người đời đồn đại hần là kẻ phong lưu đều có nguyên nhân của nó cả, một khuôn mặt tuấn tú mà thánh thiện thuần khiết như thế này, lại đột ngột xuất hiện một nụ cười tà mị, thật khiến cho người ta dễ dàng giật mình sa chân vào lưới...

Kỷ An Thần cứ như vậy mà cười cười nói tiếp: “Nhưng anh nhớ rất rõ, động tác hôm đó của em, chính xác là như thế này...” Dứt lời, hần vươn đầu ngón trỏ ra khẽ vuốt ve chiếc cằm nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, tư thế hết như buổi chiều hôm đó, lúc cô hững hờ đùa bỡn hần. (~~> A.T: á á á, cực phẩm, anh chạy đâu rồi??? >”<)>

Triệu Tử Mặc vã cả mồ hôi, rốt cục cũng nhận ra mình sắp bị hần bắt đến nơi.

Người ta vẫn thường nói, nam sinh lúc vào đại học sẽ trưởng thành hơn rất nhiều, da mặt cũng vì thế mà tự động dày theo.

Giống như Kỷ An Thần lúc này vậy đó, da mặt có thể nói đã dày ngang với bức tường thành, ngang nhiên dám công khai đùa giỡn lại cô giữa ban ngày ban mặt.

Triệu Tử Mặc

Lần đầu tiên trong đời, cô bị gậy ông đập lưng ông, hơn nữa cuối cùng lại cực kỳ không có khí phách mà cầm đầu cầm cổ bỏ chạy trốn chết.

Sau khi chạy trốn thành công, A Mặc nhà ta lại bắt đầu chu trình tự kiểm điểm lại mình, lần sau nhất định phải cao tay hơn, nếu không kết cục sẽ cực kỳ thê thảm! Hơn nữa nếu muốn từ chối người ta, trước tiên cứ phải từ tốn mà từ chối, được rồi, phải nhẹ nhàng nhỏ nhẹ đến khi người ta chấp nhận bỏ cuộc mới thôi...

Chương 16: Hoa hồng xinh đẹp.

Không có cơ hội làm bạn gái trong lời đồn của Tiêu Sở Diễm nữa, cũng không còn dám đùa bỡn bọn nam sinh, ngay cả nhiệm vụ Trịnh Nhược Du giao cho cũng bắt đầu ít đi, cuộc sống của Triệu Tử Mặc, dùng một cái trở nên nhàn nhã đến vô vị.

May mà sáng chủ nhật nào, cô cũng đều đến viện dưỡng lão, bám theo một đám cụ già, cùng ngồi đánh cờ nói chuyện phiếm, sau này lại đặc biệt trở thành người bạn nhỏ của Phó nữ nãi. (~~> Phó nữ nãi là bà già họ Phó =)))

Vốn là học viện Phong Đại có quy định, bất cứ sinh viên nào khi đến làm nhiệm vụ hộ công ở viện dưỡng lão, cũng đều phải đặc biệt làm bạn với một cụ già nào đó. Ban đầu Triệu Tử Mặc cũng không nguyên ý chăm sóc Phó nữ nữ lắm, bởi vì nghe đâu người ta đồn đại rằng Phó nữ nữ tính tình rất cổ quái, không thích nói chuyện mà cũng chẳng bao giờ cười, cực ít khi tiếp xúc cùng người khác, cho dù là người thân duy nhất còn lại trong gia đình đến thăm, bà cũng luôn luôn tỏ ra lạnh lùng xa cách. (~~> A.T: Các vị bằng hữu hãy chú ý đến từ “người thân duy nhất còn lại” nhé ==)))

Vì thế mới có chuyện, toàn bộ người già trong viện dưỡng lão đều gọi Phó nữ nữ là “hoa hồng xinh đẹp có gai”. Nói bà có gai, tức là ngụ ý ám chỉ tính tình kỳ dị đến quái gở của bà, còn về phần “hoa hồng xinh đẹp”, chính là nhằm nói đến khí chất vương giả sẵn có nơi bà.

Phó nữ nữ tuổi đã ngoài tám mươi, trên khuôn mặt mặc dù không thể che dấu được vẻ già nua do sự tàn phá của thời gian, nhưng vóc người vẫn mảnh mai như thiếu nữ, toàn thân tản mát ra một loại khí chất vừa tri thức vừa ưu nhã điềm đạm, có điểm giống như một Đại tiểu thư trong chốn lầu son; đồng thời lại toát lên một vẻ ngạo mạn thanh cao, không để bất cứ người nào vào mắt.

Mà Triệu Tử Mặc lại vốn tính tình thiện lương, cho nên cũng phải sinh ra chút lòng thương xót, vì thế cho nên cuối cùng đành chọn Phó nữ nữ để tự mình chăm sóc.

Vạn sự khởi đầu nan, quả đúng như thế, vừa bắt đầu đã vô cùng không thuận lợi. Sau khi Triệu Tử Mặc giới thiệu qua loa về mình, Phó nữ nữ mạn bất kinh tâm liếc nhìn một cái, sau đó không nhanh không chậm phun ra hai chữ: “Yêu tinh!”(~~> mạn bất kinh tâm: vô tình, đại loại là ở đây Phó nữ nữ không cố tình liếc nhìn ấy)

Triệu Tử Mặc quả thực lâm vào tình trạng dở khóc dở cười, nơi này có rất nhiều người già, đương nhiên cô cũng không hề tỏ ra một chút tức giận, ngược lại cố nặn ra một nụ cười tươi sáng rạng ngời hết mức có thể: “Phó nữ nữ là đang khen cháu sao? Yêu tinh a, đây là loài trên trời dưới đất đều không có, là độc nhất vô nhị nha! Không ngờ cháu lại được phong cho cái biệt danh đẹp thế này a!”

Trong phòng Phó nữ nữ có một giá đựng sách, chứa đầy tiểu thuyết Trung văn muôn hình muôn vẻ, rực rỡ mà quý giá, hơn nữa lại còn có nhiều tác phẩm nổi tiếng khác của nước ngoài. Một gia tài đồ sộ như vậy Triệu Tử Mặc làm sao kìm lòng nổi, chẳng qua là cô lâu nay vẫn e ngại tính khí của Phó nữ nữ, cho nên lần đầu tiên rụt rè mở miệng mượn một cuốn sách, không ngờ bà lại chỉ lạnh lùng cảnh cáo một câu “Nhớ giữ gìn cẩn thận, lúc trả lại phải nguyên vẹn như cũ.”

Triệu Tử Mặc mừng húm, phản ứng như con gà đang mổ thóc gặt đầu lia lịa, để lộ ra một nụ cười mang đậm vẻ nịnh hót: “Cảm ơn Phó nữ nữ, người thật là có tấm lòng Bồ tát, nhân hậu nhất trần đời a!”

Phó nữ nữ tất nhiên đối với phản ứng cợt nhả của cô vẫn một mực duy trì im lặng, một chút cũng không thêm đếm xia đến cô, Triệu Tử Mặc thấy thế thì ngậm miệng luôn không dám ho he nói gì nữa, cuối cùng chán muốn chết đành phải ngồi xuống lôi cuốn sách kia ra ngâm cứu.

Lâm vào tình huống này, Triệu Tử Mặc quả thật đã hoàn toàn bó tay bất lực, nhưng trong thâm tâm vẫn tự nhủ phải kiên trì, tuyệt đối không được phép bỏ cuộc, người ta vẫn thường bảo nếu quá mức cô đơn, thì kẻ thù có khi cũng có thể biến thành bạn nha, huống chi Triệu Tử Mặc cô còn không phải kẻ thù của Phó nữ nữ!

Có lẽ sự kiên trì của cô cuối cùng cũng đã qua được khảo nghiệm, hoặc có lẽ khuôn mặt tươi cười sáng ngời của cô đã đã động được đến tâm tư, cho nên rốt cục sau này, Phó nữ nữ cũng dần dần sai cô làm một số chuyện.

Ví dụ như: pha trà.

Loại trà Phó nữ nữ muốn uống tuyệt đối không thể giống như bình thường, chỉ cần cho lá trà vào rồi đổ nước sôi nóng là xong. Ngược lại cần phải tỷ mỷ rửa sạch lá, lau sạch chén, phải để ý đến nhiệt độ nước cùng mùi hương của lá trà...

Tóm lại yêu cầu của Phó nữ nữ là đặc biệt tỷ mỷ, hơn nữa lại chỉ cho phép Triệu Tử Mặc làm thử duy nhất có một lần.

May mắn thay, điều này cũng chẳng thể nào làm khó được cô.

Thực ra Triệu Tử Mặc vốn là kiểu người chỉ cần chú tâm làm gì thì sẽ rất lâu quên, cho nên cô cực kỳ chăm chú quan sát cách pha trà lúc thường ngày của Phó nữ nữ, mỗi trình tự động tác đều khắc sâu vào tâm trí, dần dần đối với kiểu pha trà của bà cũng đã nắm chắc như lòng bàn tay.

Lại nói, cho dù Triệu Tử Mặc có trí nhớ ngắn hạn đi chăng nữa, đối với cô mà nói việc này cũng chẳng phải là việc gì khó, bởi vì bà cô – Triệu Thanh Vân vốn là cao thủ trà đạo, cô mặc dù ngày thường không ngoạn lắm, nhưng ít ra khi học trà đạo thái độ cũng rất nghiêm túc, mặc dù còn kém xa bà, nhưng trình độ của cô người thường cũng khó sánh bằng.

Lần đầu tiên pha trà, Triệu Tử Mặc động tác thành thạo, liền làm một mạch, trong mắt Phó nữ nữ tất nhiên có hiện lên một tia kinh ngạc, sau khi uống xong chén trà đầu tiên, kinh ngạc liền biến thành vui mừng, thậm chí còn là tán thưởng.

Từ đó về sau, thái độ của Phó nữ nữ đối với cô cũng có thay đổi nho nhỏ, tiện đà còn sai cô làm một số việc khác.

Phó nữ nữ có thể nói là rất ít khi nói chuyện phiếm với những người già khác, thường chỉ ngồi trong phòng viết chữ hoặc vẽ tranh, mài mực cùng pha màu cũng vì thế chính là nhiệm vụ thứ hai Triệu Tử Mặc được Phó nữ nữ giao cho làm.

Cô lại một lần nữa không để cho Phó nữ nữ phải thất vọng.

Thực ra Triệu Tử Mặc cũng chỉ là mèo mù vớ cá rán mà thôi, bởi vì mẹ cô Bắc Dã Thanh Vũ là một danh họa nổi tiếng trong giới hội họa, thành tích mà bà từng đạt được phải nói là rất cao, nhiều năm trước cùng một vị Thanh Trắc thần bí nào đó thành lập nên “Song Thanh giới hội họa”, nhưng sau này Thanh Trắc rửa tay gác bút cáo ẩn giang hồ lui về ở ẩn, Bắc Dã Thanh Vũ lại chỉ còn một mình, tuy vậy vẫn là cây đại thụ trong nghề. (~~> Có nhắc đến trong chương 10)

Đối với những thứ như bút, giấy, màu vẽ này Triệu Tử Mặc sớm đã không còn xa lạ gì, lúc còn bé cô vốn là một thành phần bất hảo, thường cùng Tiêu Sở Diễn đi quậy phá khắp nơi, sau đó có một lần bị bắt quả tang, bà cô liền bắt cô nhận hình phạt đó là mài mực pha màu ẹ suốt một tháng liền.

Chẳng qua Triệu Tử Mặc tính tình vốn lý lợm, đánh mãi không chữa, chịu phạt xong lại tiếp tục đi gây rối, cho nên mài mực pha màu sớm đã trở thành công việc hằng ngày của cô, mà mẹ cô tất nhiên lại vô cùng hào sảng phóng khoáng, chỉ dẫn tỉ mỉ cho cô những cách pha màu đẹp nhất.

Vì thế cho nên, bất luận là mài mực hay là pha màu, Triệu Tử Mặc đều không làm Phó nữ nữ phải thất vọng.

Từ đó trở đi Phó nữ nữ có thể nói là đối xử với cô thêm vài phần kính trọng, mặc dù cũng chẳng thân thiện được thêm là bao, nhưng thái độ là mềm mại hơn trước rất nhiều, thỉnh thoảng còn ngồi nói chuyện phiếm với mấy ông bà già trong viện dưỡng lão.

Tất cả mọi người đều cho rằng, Triệu Tử Mặc vẻ ngoài hoàn mỹ, tính tình thẳng thắn không câu nệ, lại vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, được nhiều người thích hẳn cũng là chuyện bình thường.

Mặc dù vạn phần không nên, nhưng Triệu Tử Mặc sau khi nghe được những lời nhân xét này của các cụ trong viện dưỡng lão, trong lòng không nhịn được hư vinh thêm thêm mấy phần, thì ra “thu phục” được Phó nữ nữ, lại mang đến một cảm giác thành tựu như vậy a!

Chủ nhật, Triệu Tử Mặc đem một xấp giấy Tuyên Thành tới viện dưỡng lão (~~> Tuyên Thành là một loại giấy nổi tiếng ở Trung Quốc. Chi tiết? Mời gõ gg), sáng sớm Phó nữ nữ đã không ở trong phòng rồi, ắt là đang đi tản bộ ở công viên gần đó chưa về, Triệu Tử Mặc cũng không đi tìm, chỉ an nhiên đặt xấp giấy Tuyên Thành xuống bàn.

Đang chuẩn bị tìm trong giá sách vài cuốn đọc giết thời gian, bất chợt nhìn thấy đồng bút, mực và giấy trên bàn, trên tờ giấy trắng tinh còn viết mấy chữ, kiểu chữ giống như chữ khắc bia mộ thời Ngụy, lại thể hiện rất rõ tính cách mạnh mẽ và dấu ấn riêng của người viết, toát ra một loại phong thái vừa cổ điển vừa thanh nhã, giống hệt như con người Phó nữ nữ.

Triệu Tử Mặc nhìn lại gần, thấy đó chính là Ái Liên Thuyết của Chu Đôn Di.

“Thủy lục thảo mộc chí hoa, khả ái giả thậm phồn

Tần Đào Uyên Minh độc ái cúc

Tự Lý Đường lai thể nhân thậm ái mẫu đơn

Dư độc ái liên chi xuất ư nê nhi bất nhiễm

Trạc thanh trạc thanh trạc thanh trạc khinh chúc khinh chúc khinh chúc khinh...”

(~~> Ái Liên Thuyết – Thuyết Yêu Sen của Chu Đôn Di (Bản đầy đủ):

Gốc:

Phiên âm: Thủy lục thảo mộc chí hoa, khả ái giả thậm phồn. Tần – Đào Uyên Minh độc ái cúc. Tự Lý – Đường lai, thể nhân thậm ái mẫu đơn. Dư độc ái liên chi xuất ô nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu; trung thông ngoại trạc, bất mạn bất chi; hương viễn ích thanh, đình đình tịnh thực, khả viễn quan nhi bất khả tiết ngoạn yên.

Dư vị cúc, hoa chi ẩn dật giả dã; mẫu đơn, hoa chi phú quý giả dã; liên, hoa chi quân tử giả dã. Y! Cúc chi ái, Đào hậu tiến hữu văn; liên chi ái, đồng dư giả hà nhân? Mẫu đơn chi ái, nghi hồ chúng hĩ!

Dịch: Hoa của các loài cây cỏ trên cạn dưới nước rất nhiều, đáng để cho người ta phải yêu cũng rất nhiều. Đào Uyên Minh đời Tần lại chỉ yêu hoa cúc. Từ khi họ Lý lập nhà Đường đến nay, người đời lại chỉ chuộng mẫu đơn. Còn riêng ta lại chỉ yêu hoa sen, bởi sen mọc từ bùn lầy mà không bị nhiễm bẩn, gột trong nước sạch lại chẳng lầy lờ. Trong rỗng, ngoài thẳng, không cành, không nhánh. Hương bay xa lại càng thanh khiết, thanh tịnh mà vút cao. Chỉ được ngắm từ xa mà không thể chơi đùa.

Ta cho rằng, cúc là loài ẩn dật. Mẫu đơn là loài sang quý. Còn sen là loài quân tử. Ôi! Người yêu cúc sau ông Đào lại không nghe nói đến; mẫu đơn khắp chốn lại đều yêu; còn người yêu sen, há còn ai cùng ta nữa?

Ở trong truyện lại chỉ có một đoạn từ đầu đến đoạn “Trạc thanh” – nghĩa là tắm trong nước, bản đầy đủ thì như thế nhưng trong truyện chỉ đến đoạn này ngừng lại, lặp đi lặp lại các từ “trạc thanh” và “khinh chúc”, nếu để ý bạn sẽ thấy 2 từ đó là 2 cái tên đã xuất hiện trong chương trước [mà thật ra chương này cũng có])

Triệu Tử Mặc nhìn một lúc, cảm thấy có chút kỳ quái, thăm phỏng đoán rằng Phó nữ nữ có thể nào đến đây thì quên mất đoạn thơ phía sau, cho nên nhất thời cao hứng, nhẹ nhàng ngồi xuống, rồi cầm chiếc bút lông còn vương mực đang đặt trên bàn lên viết:

“Trạc thanh liên nhi bất yêu

Trung thông ngoại trạc bất mạn bất chi

Hương viễn tất thanh đình đình tịnh thực

Khả viễn quan chi bất khả tiết ngoạn yên...”

Ngày xưa kiểu viết chữ như thế này cũng là một trong những cách phạt của ba cô, hồi đó thực lòng mà nói cô cũng có thích viết thật, nhưng sau này không còn tập luyện nhiều nữa, chỉ thỉnh thoảng đem sở thích của mình ra thực hành một chút, vốn nét bút của Triệu Tử Mặc thanh vũ mà trầm ổn, tuy nhiên giờ phút này cô lại đặc biệt bắt chước theo kiểu viết của Phó nữ nữ.

Lại nói, tư thế ngồi lúc viết của Triệu Tử Mặc quả thực rất chuẩn, eo thẳng tắp, khoảng cách với chiếc bàn đọc sách cũng đạt ở một mức nhất định, ánh mặt trời buổi sáng sớm xuyên qua ô cửa sổ thủy tinh chiếu thẳng vào, rọi lên trên người cô, bất tri bất giác mà làm thành một vầng hào quang chói mắt.

Triệu Tử Mặc viết rất chuyên tâm, trong đôi mắt đen tròn toát ra một loại ánh sáng đẹp đẽ rạng ngời, đến nỗi cánh cửa đằng sau đã được mở ra từ lúc nào, cô vẫn như cũ mải mê không chú ý, có người đi tới, vẫn tuyệt nhiên không có cảm giác gì, cho đến khi một giọng nói trầm thấp từ đằng sau vọng lại, cô mới khẽ giật mình: “Khinh Chúc...Khinh Chúc...”

Triệu Tử Mặc nghe thấy tiếng nói thì quay đầu lại, Phó nãi nãi vừa đi tản bộ từ công viên về bây giờ lại mang theo một loại thần sắc bi thương, ánh mắt toát lên vẻ đau đớn xen lẫn tuyệt vọng, Triệu Tử Mặc khó hiểu chớp mắt một cái, không ngờ vẻ u sầu trên khuôn mặt Phó nãi nãi đã lập tức biến mất, cô lúc này mới nghiêng đầu cười nham nhở: “Phó nãi nãi, người trở về rồi!”

Phó nãi nãi bỗng hiện lên vẻ hoảng hốt, sau đó mới từ từ gật đầu: “Đang làm cái gì vậy?”

“Cùng người học viết chữ nha!” Triệu Tử Mặc hào hứng đứng lên, nhanh chân rời khỏi ghế ngồi.

Phó nãi nãi đến gần bàn đọc sách, cầm lên tờ giấy bây giờ đã tràn ngập các con chữ, trên khuôn mặt hiện lên một tia xúc động nho nhỏ, thậm chí là có chút điểm bi ai, bà khẽ lẩm bẩm thờ dài: “Con gái ta kể từ lúc lớn bằng tuổi cháu, cũng rất thích ngồi lì ở thư phòng bắt chước ta viết chữ...”

Đột nhiên, Triệu Tử Mặc cảm thấy, cách đối xử của Phó nãi nãi với cô dường như đã có chút khác xưa, hình như lúc bà nhìn cô, trong ánh mắt toát lên vẻ vừa dịu dàng, lại vừa đau buồn bi ai.

Thậm chí đến tối muộn hôm đó, Phó nãi nãi còn bảo cô ở lại ngủ cùng bà, Triệu Tử Mặc tất nhiên không cự tuyệt, an an ổn ổn từ từ tiến vào giấc ngủ trong lòng Phó nãi nãi...

11. Chương 17-18

Chương 17: Cái gì gọi là “lại”?

Ngày hôm sau trở về trường, Triệu Tử Mặc đột nhiên gặp phải phiền toái, thậm chí còn là phiền toái cực khó giải quyết.

Chuyện là thế này.

Buổi sáng hôm đó, từ khoa Luật bỗng nhiên truyền ra một tin đồn cực kỳ chấn động tâm kinh: giáo sư Trình Tấn Nam đức cao vọng trọng làm chuyện mờ ám gì đó với một nữ sinh nào đó, bị một người vô danh đi ngang qua chụp được ảnh, bắt tận tay day tận mặt, báo cáo lên tận đài truyền hình trường.

Tám hình người vô danh kia chụp được thực ra cũng không rõ ràng lắm, từ ánh sáng trong ảnh có thể đoán chắc lúc đó đang là buổi tối, còn lại người trong hình thì rất mơ hồ. Tuy nhiên căng mắt ra thì vẫn có thể nhận ra Trình giáo sư đại danh鼎鼎 cùng ngôi biệt thự đồ sộ của ông, riêng cô nữ sinh dường như rất gầy, bị hai bàn tay to của Trình giáo sư nắm chặt lấy vai, tư thế mờ ám vô cùng.

Phiền toái của Triệu Tử Mặc chính là ở chỗ, bởi vì đài truyền hình trường có quy định phải “làm rõ mọi chuyện tốt xấu trong trường”, cho nên nhiệm vụ lần này cô được Trịnh Nhược Du giao cho, chính là điều tra căn cứ sự việc trong tám hình, hoặc là đi hỏi thẳng Trình giáo sư, hoặc là dùng bất cứ thủ đoạn nào, miễn có thể tra ra được chân tướng nhân vật chính của lời đồn, bắt họ phải đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Triệu Tử Mặc không khó khăn lắm để nhận ra nữ nhân vật chính là Tùng Dung, người cô có gặp qua vài lần trước đây, chẳng qua là cô cảm thấy cực kỳ khó hiểu, một nữ sinh yêu ghét rạch ròi như vậy, huống chi nay đã làm hoà với Chu Đại, làm sao có thể gây ra chuyện bất chính với một người đáng tuổi cha tuổi chú như thế chứ!

Nghĩ nghĩ một hồi, cô quyết định trước tiên vẫn là nên tìm Trình giáo sư nói chuyện thì tốt hơn.

Thật không nghĩ tới, Trình giáo sư ôn thuận nho nhã như vậy, lại có thể đứng ngay tại chỗ, mặt đỏ tới mang tai mà xé nát tám hình: “Vu tội, quả thực là vu tội!”

Triệu Tử Mặc bị bộ dạng bại hoại của Trình giáo sư làm cho điếng người, mãi một lúc sau mới trấn tĩnh mở miệng: “Trình giáo sư, thầy nói đây thực sự là vu oan cho thầy, xin hỏi liệu thầy có thể phát biểu đôi lời chứng minh được không?”

Giáo sư Trình Tấn Nam đại danh鼎鼎 lúc này đây không ngờ lại ra vẻ đạo mạo một cách cực kỳ nguy quân tử như vậy, cho dù thế nào đi nữa cũng tuyệt đối không thể tin ông ta a!

Nhưng cũng thật không ngờ, câu trả lời của Trình giáo sư tiếp tục khiến cho Triệu Tử Mặc tròn mắt: “Tôi đây không có gì phải giải thích, em có thể đi.”

Cho nên mỹ nữ A Mặc nhà chúng ta cứ như vậy mà oanh oanh liệt liệt bị đá ra khỏi cửa, Trình giáo sư sau khi đã man đẩy cô đi, vẫn còn tức giận đùng đùng đóng sầm cánh cửa lại, một tiếng âm kinh thiên động địa vang lên, sau đó bốn bề lại tiếp tục rơi vào yên tĩnh.

Nhìn nắm cửa, Triệu Tử Mặc vô cùng buồn bực đi tìm người trong cuộc thứ hai nhằm tìm hiểu rõ tình huống.

Chẳng qua là, phản ứng của nữ nhân vật chính Tùng Dung khiến cho cô không khỏi cảm thấy kinh hãi.

“Tấm hình này tôi có nhìn qua rồi.” Ngữ điệu của Tùng Dung toát lên một vẻ đăm đăm xa cách, trong trẻo lạnh lùng mà thông dong: “Thật ra thì cũng không có gì để giải thích cả, chỉ là tôi đi tìm Trình giáo sư cũng vì chuyện thi cử. Nếu bọn ký giả báo trường các cô nhằm chán quá không có việc gì làm, tôi cũng có thể thẳng thắn mà nói cho các cô biết, tôi là giúp Chu Đại đi cửa sau.”

Ách ách ách, thái độ khinh thường như vậy, ngôn ngữ trắng trợn như vậy, thử hỏi Triệu Tử Mặc có thể không cảm thấy kinh dị được sao! Đây nên nói là Tùng Dung thật vĩ đại, thật tình thâm ý trọng, hay là thiếu não đến mức phát điên rồi? Tình yêu hoá ra lại chính là như thế sao?

Còn nữa, Trình giáo sư đức cao vọng trọng nổi danh như cồn bấy lâu nay, hoá ra lại là nguy quân tử?

Tùng Dung tiếp tục mở miệng nói: “Tôi không quản chuyện dám ký giả các cô ăn no rồi việc, nhưng Trình giáo sư quả thực thiết diện vô tư, thầy ấy không hề đồng ý với tôi. Về phần chuyện bức hình thì, chỉ là sự tiếp xúc đơn giản giữa văn bồi và hậu bồi thôi mà, có gì phải ngạc nhiên đâu?”

Triệu Tử Mặc hoàn toàn hết chỗ nói, một người đàn ông đem cả hai tay nắm lấy vai một nữ sinh, thế mà dám gọi là tiếp xúc đơn giản sao?

Chẳng qua là không lâu sau cuối cùng cô cũng biết, hoá ra Tùng Dung ngày hôm đó nói “tự mình đi tìm Trình giáo sư” với “đi cửa sau cho Chu Đại”, cộng thêm “hậu bồi” và “văn bồi”, rốt cục là có ý tứ gì.

Mà tin tức này sau khi truyền ra ngoài, Chu Đại hiển nhiên là người phải đứng mũi chịu sào, rất nhiều người rĩ tai nhau rằng hẳn chỉ vì muốn gian lận trong thi cử mà đem bạn gái mình ra bán, là loại bại hoại nhất trong đám bại hoại trên thế gian này!

Sự việc không ngờ lại liên quan đến người thứ ba, Triệu Tử Mặc cũng nhanh chân nhanh tay chạy đi tìm Chu Đại, nhưng hẳn như cũ vẫn một mực giữ vững trầm mặc, không hề giải thích bất cứ điều gì, tất nhiên loại trầm mặc này không do dự gì nữa mà bị quy thành cam chịu, hẳn một lần nữa lại trở thành nhân vật cực đoan trong trường, thậm chí còn bị người đời phỉ nhổ hơn cả vụ hút thuốc phiện lần trước.

Tùng Dung thái độ thản nhiên, Chu Đại giữ vững trầm mặc, Triệu Tử Mặc đành phải đi tìm Trình giáo sư tìm hiểu cho ra lẽ, dù sao xuất hiện “gièm pha” lớn như vậy, thân là thầy giáo như ông ta ít nhất cũng phải có một lời giải thích rõ ràng, mà nặng hơn nữa chính là nai lưng ra đỡ.

Nhưng là, Trình giáo sư quả là một nhân vật khó lường.

Sau khi tan học, Triệu Tử Mặc bước đi trên một con đường khá yên tĩnh trong trường, không ngờ đột nhiên lại nhìn thấy Trình giáo sư không biết từ đâu chui ra, cô liền lập tức chạy đến chặn lại.

Triệu Tử Mặc lập tức lấy đại cuộc làm trọng: “Trình giáo sư, nếu như thầy làm ngơ mọi chuyện, chỉ sợ rằng lời đồn sẽ ngày càng lan truyền, một ngày nào đó nhất định sẽ phá hủy thanh danh của thầy!”

Lần này Trình giáo sư hoàn toàn mất đi vẻ phong độ nho nhã, đôi mắt thâm thúy khắc đầy dấu vết của thời gian nay đã ánh lên những tơ máu: “Đừng nói nữa, em đi đi, tôi không có gì để giải thích, cho dù tôi có thân bại danh liệt thì cũng không liên quan tới em!”

Ông mạnh bạo đẩy chiếc DV đang lơ lửng của cô ra, vì khí lực hơi mạnh so với bình thường, cho nên nhất thời đẩy ngã cả Triệu Tử Mặc xuống luôn vũng bùn gần đó. Cô ngồi bệt trên mặt đất, cực kỳ buồn bực không muốn ngồi dậy, chỉ có thể trợn mắt nhìn Trình giáo sư đang ngày càng đi xa.

Đúng là cái đồ dã man, có gì thì cứ từ từ mà nói, lại chẳng thèm để mắt liếc nhìn người khác mà thô lỗ đẩy đối phương ngã xuống đất, có điểm nào là giống với bốn chữ ôn thuận nho nhã trong truyền thuyết chứ!

Cô còn đang âm thầm gào thét oán thán trong lòng, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng: “Em lại ngã rồi?”

Hử hử hử, cái gì gọi là “lại”???

Triệu Tử Mặc buồn bực ngoảnh đầu, đối mặt với dáng người cao ngất phóng khoáng tuấn tú của anh, trong lòng cô lại càng buồn bực: trời ạ, không ngờ lại tiếp tục làm mất mặt chính mình trước anh nha!

Cô yên lặng lồm cồm bò dậy, cố gắng làm ra vẻ như chưa từng xảy ra chuyện gì: “A ha, cực phẩm, lại vừa vận gặp phải anh a...” Tại sao ở trên một con đường vắng vẻ như thế này cũng có thể gặp được, tại sao bộ dạng chật vật của cô luôn là bị anh nhìn thấy a a a ???

Cô Thành Ca đưa mắt liếc nhìn cô một cái, tựa hồ như nhìn thấu được ý nghĩ trong đầu cô, chỉ là anh không muốn vạch trần, đưa mắt nhìn theo bóng lưng xa xa của Trình giáo sư: “Anh muốn thử vận may, xem không biết có gặp được thầy giáo hay không.”

Triệu Tử Mặc sững sốt một chút, cuối cùng cũng hiểu ra, thì ra Trình giáo sư chính là thầy giáo dạy cực phẩm, cho nên cực phẩm chắc chắn đã nghe qua những lời “gièm pha” của người đời rồi, nghĩ vậy cô cũng chỉ híp mắt cười gian: “Cực phẩm, đối với chuyện này, em tạm gọi là chuyện “gièm pha” đi ha, xin phép cho em được hỏi một câu, thân là học trò cưng của Trình giáo sư, có thể phát biểu một chút suy nghĩ của anh được hay không?”

Cố Thành Ca lại nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, vốn định không mở miệng trả lời, nhưng sau lại nhìn thấy những tia sáng rực rỡ đầy hy vọng và mong chờ trong mắt cô, anh mới khẽ đáp một câu: “Những tin đồn đó, không phải là sự thật.”

Hử hử hử, cực phẩm lại dám khẳng định chắc nịch như thế sao?

Triệu Tử Mặc cảm thấy vô cùng khó hiểu: “Anh tại sao lại nghĩ vậy?”

“Đoán.” Mồ cực phẩm thật đúng là tích chữ như vàng.

Triệu Tử Mặc âm thầm cảm thán: đầu óc cực phẩm quả nhiên cấu tạo không giống người bình thường, coi như là đoán đi, nhưng sao lại có thể nói với giọng điệu chắc chắn như thế chứ, làm người ta có muốn nghi ngờ cũng không thể nghi ngờ a!

Hai người đi cùng nhau tới trước cửa phòng Trình giáo sư, Cố Thành Ca từ từ gõ cửa, còn Triệu Tử Mặc đứng một bên muốn mượn cớ theo vào, không ngờ lại bị người nào đó đưa tay chặn lại đẩy ra.

Triệu Tử Mặc không nhịn được trợn mắt lên hung hăng trừng: “Anh làm gì đó?”

Cố Thành Ca lạnh lẽo liếc mắt nhìn cô, chẳng qua là không cần nói lời nào vẫn dư sức khiến toàn thân cô như bị đóng băng.

Sau khi cửa được mở ra, Cố Thành Ca bước vào, lúc xoay người đóng cửa lại thì nhìn thấy bộ dạng ủy khuất đáng thương của Triệu Tử Mặc, rốt cục cũng chịu mở miệng nói một câu: “Em đứng chờ bên ngoài đi.”

Ước chừng khoảng nửa giờ sau, Cố Thành Ca từ trong phòng đi ra, liền thấy Triệu Tử Mặc còn đang ôm DV đứng đi di chân vẽ vẽ cái gì đó trên mặt đất, khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết như nước mà tính tình lại vô cùng trẻ con, khiến cho anh không tự chủ được mỉm cười một cái.

Triệu Tử Mặc hốt nhiên ngẩng đầu, nụ cười kia thật giống với ảo giác nha, bộ dạng bình thường của anh chẳng phải là luôn luôn lạnh lùng xa cách sao?

“Uy, cực phẩm, Trình giáo sư bây giờ sao rồi?”

Cô nhảy mấy cái, loi choi tiến đến gần cực phẩm.

“Ông ấy đang suy nghĩ, có lẽ hai ngày sau sẽ công bố chân tướng vụ việc.”

Triệu Tử Mặc vui mừng như náo, bất chợt lại cảm thấy có chút gì không đúng: “Cực phẩm, anh thật ra đã biết rõ chân tướng rồi có đúng không?”

Cố Thành Ca lại không tự chủ được đưa mắt nhìn cô một cái, cô quả là một người rất nhạy cảm.

“Biết.”

“Có thể tiết lộ trước cho em được không?” Trong đôi mắt của Triệu Tử Mặc lập tức loé lên tia hưng phấn bừng bừng, rạng rỡ khôn cùng, mang theo vẻ nghịch ngợm của một đứa trẻ con.

“...” Cố Thành Ca chần chờ một chút, rồi khẽ lắc đầu: “Đây là chuyện riêng của Trình giáo sư, anh không thể nói được.”

Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Anh chỉ có thể giúp em như vậy thôi.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Cánh cửa bỗng nhiên mở ra, Trình giáo sư bước ra ngoài, nhìn thoáng qua Triệu Tử Mặc: “Em vào đây.”

Cứ như vậy, Triệu Tử Mặc rốt cục cũng biết rõ chân tướng sự tình.

Trình giáo sư nói: “Tùng Dung là con gái tôi.”

Xem đi xem đi, chỉ cần một câu nói này liền lật đổ ngay lời đồn “Giáo sư cùng nữ sinh làm chuyện mờ ám với nhau” nha, nhưng mà, Triệu Tử Mặc trong lòng lại càng thêm nghi ngờ, nếu chỉ một câu đơn giản như thế này, tại sao Trình giáo sư không nói toẹt ngay ra từ đầu, mà Tùng Dung cũng chưa bao giờ nhắc tới?

Trình giáo sư từ tốn bổ sung thêm: “Là con riêng của tôi.”

Cho nên, hết thảy cuối cùng cũng đã rõ ràng.

Tùng Dung chính là con riêng của giáo sư Trình Tấn Nam, nàng ta bởi vì chuyện thi cử của bạn trai Chu Đại, cho nên mới tới tìm gặp Trình giáo sư nhằm “đi cửa sau”, lại vô tình bị chụp ảnh, rồi trở thành nhân vật chính trong tin đồn, mà Trình giáo sư đại khái sợ một khi công khai quan hệ với Tùng Dung, sẽ khiến cho thanh danh của mình bị ảnh hưởng...

Chỉ là một chuyện đơn giản, vô cùng đơn giản như thế thôi, vậy mà sau khi tin này được truyền ra lại khiến cho cả đám người phải bàng hoàng xôn xao, bởi vì từ trước đến nay chưa một ai từng nghĩ rằng, Trình giáo sư cùng Tùng Dung lại là quan hệ cha con! Mà cũng từ đó suy ra, việc Chu Đại sử dụng thân thể bạn gái mình để trao đổi, tất cả đều là nghi oan cho người ta.

Triệu Tử Mặc lúc bấy giờ mới hỏi Cố Thành Ca: “Cực phẩm a cực phẩm, anh làm sao mà biết được quan hệ của bọn họ thế?”

Cố Thành Ca vân đạm phong khinh trả lời: “Vô tình biết.”

Triệu Tử Mặc phỏng mang trợn mắt nhìn anh, đúng là kiểu trả lời điển hình của cực phẩm, đơn giản là nói với không nói cũng chẳng khác gì nhau. Cái cô muốn là chi tiết, là chi tiết a!

Nhưng thực ra đối với cực phẩm cô vẫn hiểu biết chút chút, người này tích chữ như vàng, đã không muốn nói thì còn lâu mới cạy được từ miệng anh lấy một chữ, cho nên Triệu Tử Mặc cũng vô cùng biết điều mà quay sang hỏi vấn đề khác, thậm chí còn trưng ra một vẻ mặt rất chi là sáng lạn: “Cực phẩm a cực phẩm, anh làm sao khuyên được Trình giáo sư công khai mọi chuyện nha?”

Lúc đó là buổi chiều ngày tin tức chính thức được truyền ra, Triệu Tử Mặc lần này lại lảng vảng nơi cổng Tây vắng tanh, không ngờ gặp được cực phẩm, cuối cùng không nhịn nổi buột miệng hỏi luôn hai vấn đề này.

Cố Thành Ca nhần nại trả lời vấn đề thứ hai: “Tình thân còn quan trọng hơn rất nhiều so với danh dự.”

“Cứ như vậy sao?”

“Đại khái là thế.”

Triệu Tử Mặc lại tiếp tục cảm thấy vô cùng khó hiểu, cô còn cứ tưởng anh nhất định phải tốn một đồng nước miếng mới thuyết phục được Trình giáo sư chứ: “Vậy anh ngồi mốc trong phòng Trình giáo sư tận nửa tiếng đồng hồ làm cái gì?”

“Đánh cờ.”

Cực phẩm quả nhiên inh a, chỉ cần hai ván cờ xuống tới, Trình giáo sư liền thần kỳ tắt bếp...

Cố Thành Ca cúi đầu nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay, “Anh còn chuyện quan trọng phải làm, gấp lại sau.” Nói rồi anh nhàn nhạt gật một cái, sau đó đi thẳng vào trường.

Triệu Tử Mặc nhảy lên xe bus đến viện dưỡng lão trong thành phố, lần hôm trước ở lại cùng Phó nữ nãi ngủ một đêm, đến hôm sau, Phó nữ nãi tựa hồ như cực kỳ lưu luyến, muốn cô thường xuyên tới thăm bà, vì thế cho nên cô không hề do dự mà đồng ý bỏ thời gian rảnh còn sót lại của ngày cuối tuần đến viện dưỡng lão.

Dù sao vào thứ bảy cô cũng không có việc gì làm, thỉnh thoảng về nhà, còn lại thì toàn giam mình trong thư viện hoặc lớp tự học, trong khi đó Phó nữ nãi lại có cả một giá sách quý hiếm khiến cô phải thèm thuồng, đem toàn bộ thời gian rảnh đến đây, cũng không có gì gọi là hoang phí.

Thực lòng mà nói, viện dưỡng lão kia cũng cách khá xa so với học viện Phong Đại, lúc Triệu Tử Mặc đến cũng đã đến giờ ăn tối, cả thành phố lúc này đã sáng đèn, mang theo một loại không khí vừa rực rỡ vừa chói lòa.

Trong phòng của các cụ già trong viện dưỡng lão cũng đã sáng đèn hết cả rồi, phòng Phó nữ nãi lại trông có vẻ tương đối vắng, Triệu Tử Mặc nhẹ nhàng đưa tay gõ cửa, đến khi cánh cửa phòng được mở ra, cô lập tức nở một nụ cười tươi rồi mang theo vẻ bưng bình thường ngày: “Phó nữ nãi, cháu tới...”

Thanh âm đột ngột dừng lại giữa không trung, Triệu Tử Mặc há hốc miệng đứng nhìn chằm chằm vào thân hình cao lớn bất phàm trước mặt: “Cực phẩm, tại sao lại gặp phải anh a?”

Cái gì gọi là “lại”?

Tia kinh ngạc trong mắt Cố Thành Ca rất nhanh biến mất, anh nghiêng người cho cô bước vào phòng: “Thì ra người khiến cho tâm tình bà ngoại trở nên tốt như thế lại là em. Vào đi.”

Bà ngoại bà ngoại...

Thì ra Phó nữ nãi lại chính là người bà cùng cực phẩm sống nương tựa lẫn nhau trong truyền thuyết sao...

Phó nữ nãi vừa bưng mấy món ăn đi ra ngoài, nhìn thấy cô thì liền ôn hoà cười một tiếng: “A Mặc cháu tới rồi, vào đây, chúng ta cùng ăn cơm.”

Trong đầu Triệu Tử Mặc lúc này đây chỉ còn sót lại một cảm giác duy nhất: Cái thế giới này thật huyền hoặc a a a!!!

Chương 18: Bắt được bạn trai.

Triệu Tử Mặc vốn dĩ cứ cho rằng, những việc liên quan đến Chu Đại mà cô liên tiếp gánh phải, nhất định sẽ không còn nữa, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, sau này vẫn còn tiếp tục ập đến.

Nghe nói, Chu Đại cùng Tùng Dung chia tay, mà mỹ nữ bất quá Thi Tiểu Phì cùng phòng ký túc giá, không hiểu sao lại thường xuyên thoát khỏi tập thể, một mình hành động.

Khương Khương nói, cô từng ở khoa Luật nhìn thấy Thi Tiểu Phì đưa mắt nhìn Chu Đại ở phía xa xa, không dám nhích tới gần, vậy mà vừa mới quay người bước đi một cái, trong mắt đã chứa đầy thâm tình, tuyệt đối không phải là Tiểu Phì vừa mê trai vừa bất quá mà các nàng từng biết!

Cố Thành Tây nói, Tùng Dung sau khi chia tay tỏ vẻ vô cùng tức giận, từng trợn trừng mắt nhìn Thi Tiểu Phì với ngụ ý cảnh cáo rõ ràng, Tiểu Phì yếu đuối cũng chính vì thế mà e sợ rút lui, tư tưởng xám xịt tự mình là người thứ ba.

Thi Tiểu Phì cũng không buồn mở miệng nói cho ba vị mỹ nữ chuyện gì hết.

Mà Triệu Tử Mặc trăm triệu năm sau cũng không thể nghĩ tới, cô chỉ vì một lần bắt bớ làm bừa, lại khiến cho Chu Đại suất nữa một đi không trở lại.

Lúc đó là vào một buổi sáng mùa thu, Triệu Tử Mặc sau khi hoàn thành tiết học ở môn tự chọn liền bước ra ngoài, bầu trời âm trầm vần vũ từ sáng sớm chẳng biết lúc nào đã xuất hiện những giọt mưa tí tách, từng cơn gió lạnh thổi vù vù qua lối rẽ của hành lang gấp khúc, tàn sát bừa bãi những người đi đường.

Đã gần đến giờ nghỉ trưa rồi, đồng học của cô chủ yếu là giờ cặp sách lên đội trên đầu, tiến vào màn mưa mà chạy, Triệu Tử Mặc ngán ngẩm thủng thỉnh đứng đợi một lát, cuối cùng mưa đâu không thấy ngớt, chỉ thấy ngày càng nặng hạt, cô còn đang chuẩn bị lao ra khỏi hành lang gấp khúc đội mưa mà quay trở về khu ký túc Mầu Đơn, bỗng nhiên phía sau một giọng nói lịch sự lễ phép đột ngột vang lên: “Đồng học, xin chờ một chút.”

Thanh âm này vừa xa lạ, lại vừa có chút gì đó quen thuộc.

Triệu Tử Mặc quay đầu nhìn, đó là một nam sinh đeo kính đang đứng cách cô khoảng ba, bốn mét, mái tóc hơi dài của hắn ướt nhẹp, một loại khí lạnh ẩm ướt vờn quanh trên trán hắn, những giọt nước nhũ từng đợt xuống khuôn mặt nhả nhặn, rõ là vừa mới từ trong màn mưa chạy vào đây, đôi môi đầy đặn cũng vì lạnh mà chuyển sang màu tím tái.

Hắn mặc một bộ tây trang màu xanh đậm, có nhiều chỗ đã bị mưa làm cho ướt nhẹp, chiếc áo sơ mi trắng bên trong cũng vì thế mà bị bắn dột chút, hai cái nút cài trên cổ áo bị tháo ra, chiếc cà vạt trông khá là bảo thủ bị hắn xiết chặt trong tay.

Hắn nhìn cô, ánh nhìn của đôi mắt xuyên thấu qua lớp kính đầm hơi nước, đôi mắt hắn thật giống với bầu trời xám xịt ngoài hành lang gấp khúc kia, tối tăm mà u ám, khiến cho người đối diện không khỏi có cảm giác bị đè nén.

Triệu Tử Mặc lập tức nhận ra hắn là Chu Đại, sau một hồi chần chừ, cô mới lịch sự gật đầu: “Chào anh.”

Nhận được câu chào đáp lại của cô, con người xám xịt của vị nam sinh đứng đối diện dường như sáng sủa hơn nhiều, hắn tiến lên hai bước, ngẩng cao đầu, dựng thẳng lưng: “Chào em, anh là Chu Đại, học sinh năm thứ tư khoa luật quốc tế.”

Triệu Tử Mặc gật gù, dĩ nhiên là cô biết điều này.

Chu Đại lại tiếp tục mở miệng: “Triệu Tử Mặc đồng học, anh rất ngưỡng mộ em, không biết anh có thể có cơ hội được theo đuổi em hay không?”

Giọng nói của hắn đầy vẻ tôn trọng, vẻ mặt lại cực kỳ thành khẩn, chẳng qua là ánh mắt hắn lại toát lên một vẻ kỳ quái, đôi mắt ấy nhìn chằm chằm vào Triệu Tử Mặc, tựa hồ như coi cô là nhánh cây cuối cùng trong bãi đất hoang, như sợi dây thừng duy nhất trên vách núi...

Giống như, hắn đang van cầu, níu kéo lấy một lý do khiến cho hắn còn lưu luyến thế gian này.

Đáng tiếc, Triệu Tử Mặc lại không hề chú ý những điểm này, cho nên nhất thời cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Chu Đại vừa mới chia tay với Tùng Dung, tại sao nhanh như vậy đã chạy đến tìm cô tỏ tình a!

Nếu là lúc trước, cô nhất định sẽ không ngần ngại mà nở một nụ cười chói lóa, sau đó cười ha ha nói nhăng nói cuội một hồi, dụng ý rằng mình không muốn “thu nạp” bạn trai, còn nếu như đối phương vẫn dai dẳng tiếp tục đòi theo đuổi, cô nhất định sẽ lần tới đùa bỡn hắn ta một chút —

Cái gọi là khoái niệm đùa bỡn của Triệu Tử Mặc, chính là làm một bộ cười híp mắt, vươn ngón tay trở ra xoa xoa vuốt vuốt cảm đối phương, thật cẩn thận chi li ấy qua ấy lại một hồi mới chịu mở miệng: “Anh có sợ mỗi ngày đều bị nữ sinh đùa giỡn như thế này không hả?”

Hồi còn học cấp hai, bọn nam sinh đều là cái loại sinh vật da mỏng, đại đa số đều bị hành động to gan của cô khiến cho run rẩy toàn thân, mồ hôi lạnh túa ra một hồi, sau đó sợ sệt mà đâm đầu bỏ chạy...

Mà bây giờ, trong đầu Triệu Tử Mặc vẫn còn nhớ như in lần cô đùa giỡn Kỷ An Thần bị hấn dạy dỗ lại, hơn nữa ánh mắt xám xịt của vị nam sinh này lại không thích hợp để đùa một chút nào, cộng thêm việc hấn tựa hồ như là người trong mộng của Thi Tiểu Phi, cho nên lần này cô nhất định phải nghĩ phương pháp khác để cự tuyệt.

Nhưng mà, trừ cái lý do mà hồi cấp hai ra cô toàn viện ra như “còn đang nhỏ, cần phải chuyên tâm vào học tập”, thì ngoài ra chẳng thể nghĩ thêm điều gì khác.

Triệu Tử Mặc trong lòng cảm thấy có chút xấu hổ, ngưng ngưng cười cười: “Chu biểu sư huynh, thật là ngại quá, cảm ơn anh đã để mắt tới tôi, nhưng mà e rằng chúng ta không thích hợp để làm hai người yêu nhau a!”

Thật ra trong thâm tâm cô đã gào thét đến cực độ, đại ca à, người có thể sửa soạn lại vẻ ngoài một chút rồi hăng đi tỏ tình có được không, người như thế định đi ám chết ta à!!

Tia mong chờ trong mắt Chu Đại dường như dần dần tiêu tan, trở về với màu xám xịt tro tàn vốn có của nó, sau đó hấn mới khó khăn mở miệng, âm điệu như đang không ngừng dây dưa: “Tại sao? Có thể cho anh một lý do chính đáng được không?”

Triệu Tử Mặc lâm vào bế tắc, khó khăn nhăn trán một hồi.

Tìm lý do đi tìm lý do đi...

“Bởi vì anh học năm thứ tư tôi học năm thứ nhất, xa ba năm cũng là cách một thế hệ rồi nha...” Triệu Tử Mặc rốt cục cũng miễn cưỡng tìm được một lý do, trong lòng thực ra đã muốn lăn ra khóc lăm rồi.

Chu Đại khó hiểu cười cười, trong mắt cũng đã khôi phục lại chút thần thái: “Tuổi tác không phải là vấn đề, chiều cao không phải là khoảng cách, thể trọng không phải là áp lực, đây là cái lý do gì đây?”

Triệu Tử Mặc tiếp tục nhăn trán, song vô luận là cô tìm ra bất cứ lý do nào, Chu Đại đều có thể dễ dàng phản bác, cuối cùng cô định áp dụng hạ sách chuẩn êm, lại bị hấn ngăn lại.

Chu Đại gần như cầu xin nhìn cô: “Triệu Tử Mặc, anh biết em là người tốt, cho anh một cơ hội để chứng minh đi...một cơ hội thôi cũng được...”

Triệu Tử Mặc lại âm thầm gào thét, đại ca à, chẳng lẽ cứ là người tốt thì đều phải đồng ý lời tỏ tình của người khác sao! Hơn nữa cái vị biểu sư huynh này, cô đã tìm đủ mọi lý do như thế rồi, cũng phải thức thời mà hiểu rằng cô đang cự tuyệt hấn chứ!

Nhưng lâm vào tình huống như hiện tại, cho dù bên cạnh không có một ai, nhưng Triệu Tử Mặc vẫn là không thể mất hết nhân tính mà cự tuyệt trắng trợn như thế được, bởi vì cô loáng thoáng nhận ra, Chu Đại hình như đang chịu một sự đả kích cực lớn, muốn vin vào một ai đó để chứng minh sự trong sạch của bản thân hấn.

Mà Triệu Tử Mặc cô, lại vô duyên vô cớ trở thành mục tiêu của hấn.

Nhưng thử hỏi, cô làm sao có thể trái với lương tâm mà chấp nhận sự theo đuổi của hấn đây? Hấn làm thế này, chẳng khác nào đang khiêu chiến cô a!

Triệu Tử Mặc miễn cưỡng cười một tiếng, lời cái lý do nghe có vẻ hợp tình hợp lý nhất ra nói: “Thật ra...thật ra thì...Chu Đại...ách, Chu biểu sư huynh à, nguyên nhân chính của tôi là, tôi đã có bạn trai rồi, cho nên...”

Chu Đại nghe xong, bộ dạng cực kỳ ảm đạm.

“...Có thể nói cho anh biết tên của hấn hay không?”

Mồ hôi lạnh trên người Triệu Tử Mặc dường như đang vã ra như tắm.

Nếu là trước đây, cô liền không ngần ngại mà lấy Tiêu Sở Diễn Tiêu đại bản tôn ra làm khiên chắn, nhưng bây giờ tin đồn cô bị Tiêu Sở Diễn đá vừa tung ra không lâu, hấn với Cố Thành Tây còn đang mắc bận

trình diễn màn tình cảm sụt mướt, thử hỏi cô làm sao có thể kéo Tiêu Sở Diễn vào chết chung với mình đây?

Ông trời a, bây giờ ai mới là người có thể cứu cô khỏi hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng này đây a??

Triệu Tử Mặc đưa đôi mắt lo lắng nhìn ra khoảng trời xám xịt bên ngoài, rất nhanh thất bại phát hiện, cho dù lúc này đây quả thực là có ba nam sinh cầm cây dù chạy qua, nhưng trong số đó cô lại không hề quen biết một ai, có nhờ vả giả mạo làm bạn trai cũng khó.

Từng giọt mưa tí tách rơi trên đoạn hành lang gấp khúc, đương lúc trong lòng Triệu Tử Mặc chỉ còn một cảm giác trên trời không đường, dưới đất không cửa, thì đột nhiên trong màn mưa róc rách, một thân hình cao ngất đặc biệt thanh nhã, trong tay cầm cây dù bước vào hành lang, dáng vẻ cao ngạo mà lạnh lùng.

Khung cảnh tựa hồ như giống với ngày tháng ba ở Giang Nam, một thân hình thanh dật tuấn nhã thông dong bước đi trong làn mưa bụi mịt mù, phong cảnh xung quanh thấm đẫm những cơn gió nhẹ và làn hơi nước mỏng manh, như ẩn như hiện, như gần như xa, thứ hiện ra trước mắt cô bây giờ thật giống như một bức vẽ giai tuyệt của cảnh sắc Giang Nam.

Đôi mắt của Triệu Tử Mặc lập tức loé sáng, thật giống như đang bị nhốt dưới đáy biển sâu vạn dặm bất ngờ tìm ta được chút ánh sáng le lói, cô tất nhiên chỉ cần nhìn một cái đã nhận ra ngay, kia chẳng phải ai khác, chính là cực phẩm cô vừa mới cùng ngồi ăn cơm xong nha!

Tựa hồ như người chết đuối vớ được cọc, trong thâm tâm cô đột nhiên dâng lên một niềm cảm kích khó tả, không thêm để ý đến màn mưa lạnh mà chạy thẳng đến chỗ cực phẩm.

“Cực phẩm a cực phẩm, xem ra chúng ta rất có duyên nha, thật ngại quá, nhờ anh làm bạn trai của em một lần thôi có được không?” Cô vọt tới trước mặt anh, thiếu điều nhảy dựng lên túm lấy cổ áo anh.

Cổ Thành Ca chỉ kịp thoáng thấy một bóng người vọt qua hành lang gấp khúc, chưa kịp phản ứng đã bị nữ sinh lỗ mãng kia đưa hai bàn tay lạnh lẽo mà mềm mại chụp lấy cánh tay anh, sau đó cô kéo anh tiến lại gần một nam sinh khác, dính lấy anh vô cùng thân mật: “Chu biểu sư huynh, đây là bạn trai tôi, rất ưu tú đúng không!”

Triệu Tử Mặc cười đến mắt ngọc mây ngài, hai bàn tay đang nắm chặt cánh tay anh vô tình để lộ ra vẻ khấn trương. Tựa hồ như đã hiểu rõ được tình huống trước mắt, Cổ Thành Ca khẽ nhếch miệng, liếc mắt nhìn Chu Đại đang sa sút tinh thần một cách thảm hại, rồi anh vẫn bình thản ung dung vuốt nhẹ những hạt mưa vô tình bị dính lên quần áo.

Triệu Tử Mặc ngày càng khấn trương, một mặt lo Chu Đại không tin, mặt khác lại sợ cực phẩm sẽ huỷ đi sân khấu, dù sao hai người cũng vẫn chưa quen thân lắm, cho nên Triệu Tử Mặc lần này, có thể nói là lâm trận mà không hề chuẩn bị.

Cái chính cũng chỉ vì cô đã lòi ra một lỗ một lổ lý do để từ chối rồi, cuối cùng hoảng quá đành phải vung tay làm bừa thôi.

Nhưng cô cũng quả thực may mắn, cực phẩm sau khi vuốt vuốt những giọt mưa bắn lên áo, liền lấy từ trong túi quần ra một con dấu nhỏ đưa cho cô: “A Mặc, bà ngoại bảo anh đưa thứ này cho em.”

A Mặc...

Xưng hô thế này...

Mặc dù Tiêu Sở Diễn, ba vị mỹ nữ cùng Phó nữ đều gọi cô bằng cái tên A Mặc, nhưng là cô vẫn cảm thấy rất tự nhiên, có điều bây giờ cực phẩm bỗng nhiên gọi cô thế này, trong lòng cô bất giác cảm thấy như có một dòng điện vọt chạy qua, tê dại đến thất thần!

Triệu Tử Mặc không kim lòng được đưa mắt nhìn lên người đang đứng bên cạnh, đôi mắt anh lần này lại đặc biệt trong trẻo, đẹp đẽ lạ thường, khoé môi nhếch lên làm thành một đường cong tà mị mà mê người, cánh tay thon dài mạnh mẽ của anh vươn ra trước mặt cô, trên lòng bàn tay còn đang đặt một con dấu có khắc ba chữ “Triệu Tử Mặc”.

Triệu Tử Mặc vừa thấy con dấu này, liền vớt luôn sự khấn trương cùng thất thần ban nãy, mừng rỡ đưa tay ra cầm lấy: “Nhanh vậy đã khắc xong rồi! Cảm ơn cảm ơn!”

Tuần trước cô đến viện dưỡng lão ăn tối cùng Phó nữ nãi, sau khi dọn dẹp phòng thì chợt thấy một con dấu có khắc ba chữ “Phó Yên Trầm”, vì lúc đó cô tỏ ra đặc biệt thích nó, cho nên Phó nữ nãi hứa sẽ làm một cái khác tặng cho cô.

Cố Thành Ca chăm chú nhìn bộ dạng mừng rỡ của cô, khoe môi lại nhếch thêm một chút: “Nên cảm ơn em mới đúng, bà ngoại trước kia còn không giữ anh lại ăn cơm.”

Triệu Tử Mặc nghe thấy vậy lại càng cười sáng lạn hơn, lần nữa đưa tay ra thân mật ôm lấy cánh tay anh.

Chu Đại đứng đối diện chứng kiến xong một màn này, ánh mắt âm đạm nay đã hoàn toàn biến thành màu của tro tàn, hần mở miệng lẩm bẩm: “Là cậu, Cố Thành Ca, khó trách hôm trước cậu lại khuyên tôi tới bệnh viện kiểm tra, sau đó còn bảo cô ấy quay phim lại làm bằng chứng...”

Hần thê lương cười một tiếng, rồi xoay người thất hồn lạc phách tiến vào màn mưa.

Trong thâm tâm Triệu Tử Mặc, bỗng nhiên toát lên một tia không đành lòng.

Cô cảm thấy Chu Đại ngày hôm nay thật kỳ quái, hần khổ sở cười thê lương như thế kia, giống như là lời cáo biệt cuối cùng đối với mọi vật trên thế gian này...

Nhìn bóng hần dần dần biến mất trong màn mưa, Triệu Tử Mặc chỉ thẳm mong mình đã nghĩ quá nhiều.

Chốc lát sau cô mới đột ngột giật mình, cảm giác thấy có điều gì đó hình như không đúng.

Cô cúi đầu, ngay lập tức nhìn thấy hai bàn tay mình còn giữ chặt lấy cánh tay của cực phẩm, dựa theo loại phản ứng thường thấy ở nữ sinh, đại khái chính là giống như bị điện giật một cái, sau đó rất nhanh liền rút tay về, e thẹn cúi đầu, vì ngượng mà không dám ngẩng mặt lên...

Nhưng là, Triệu Tử Mặc tất nhiên không có cái loại phản ứng này, bởi vì câu cửa miệng của vị mỹ nữ Cố Thành Tây cùng phòng ký túc xá là “Các đồng chí, làm gì cũng phải bình tĩnh a!”, cho nên Triệu Tử Mặc nghe lâu cũng đã thành quen, bây giờ mặc dù trong thâm tâm cũng có cảm giác như bị điện giật, nhưng lại chỉ nhẹ nhàng từ tốn buông cánh tay cực phẩm ra.

Cô khẽ nhếch miệng, làm thành một nụ cười thanh vũ mê người: “Cảm ơn anh, cực phẩm.”

Ấn, mặc dù cô cũng sớm đã biết đại danh của anh, nhưng mà cô phát hiện ra, gọi “cực phẩm” hình như thuận miệng hơn nha... (~~> A.T: Chính xác, lấy nhau rồi vẫn còn gọi cực phẩm như đúng rồi =)))

Cô khẽ ngẩng đầu, bất chợt nhìn thấy khoe môi anh nhếch lên, dáng vẻ tà mị mơ hồ không rõ, anh chăm chú nhìn cô, đôi mắt đen thẳm phẳng phất như nhìn thấu được cả tâm can cô.

Sau đó Triệu Tử Mặc nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của anh vang lên.

“Không cần cảm ơn,” Cố Thành Ca nhếch miệng, ghé sát tai cô khẽ khàng lên tiếng, hơi thở ấm áp đầy nam tính cứ thế mà vờn quanh khuôn mặt cô: “Đây là nghĩa vụ của một người bạn trai như anh phải làm mà.”

Triệu Tử Mặc đứng hình luôn trong gió.

Đây có phải chính là bi kịch tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa trong truyền thuyết mà người ta vẫn thường nói hay không a???

Rất nhanh, hồn Triệu Tử Mặc đã quay trở về với mặt đất.

Theo lý thuyết mà nói, cô cùng với cực phẩm cũng không phải là chỗ thân thuộc, vậy mà cô cứ ngang nhiên đem anh ra làm tấm bia chắn, cho dù cô có là mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành đi chăng nữa, nhưng xét về thân phận của đám mây trôi trên cả mây trôi như anh, trong lòng cảm thấy không vui cũng là chuyện bình thường.

Cho nên, những lời này của anh, chính là đang trừng phạt trắng trợn!

Nụ cười thanh vũ trên khuôn mặt Triệu Tử Mặc lập tức trở nên cứng ngắc, lát sau lại trưng ra một vẻ ngượng ngùng khó tả: “Thật ngại a, cực phẩm, em thật sự là hết cách rồi mới lấy anh ra...” Trời ạ, cái này đúng là khái niệm tự mình tát vào mặt mình trong truyền thuyết mà!

Triệu Tử Mặc vội vàng luống cuống đổi sang câu khác, giọng điệu cực kỳ thành tâm thành ý: “Nếu anh có thời gian, hôm sau em mời anh ăn một bữa coi như là đền tội đi!”

“Được.” Thanh âm của anh cũng cực kỳ thực lòng, anh gật đầu đồng ý.

Ách ách ách, lẽ nào lại sảng khoái như vậy sao!

Triệu Tử Mặc lại không kìm nổi nhìn lên một cái, thấy khoe miệng anh ngày càng cong thêm, nụ cười của anh, giờ phút này cô bất giác cảm thấy sao mà gian xảo quá...

12. Chương 19-20

Chương 19: Phong ba nhảy lầu.

Triệu Tử Mặc sống chết không nghĩ tới, buổi trưa cô vừa mới âm thầm lo lắng một phen, buổi tối đã lập tức xảy ra chuyện.

Khoảng chừng mười một giờ hơn đêm hôm đó, Trịnh Nhược Du đột nhiên gọi điện thoại đến cho cô: “Triệu Tử Mặc, khu ký túc Phù Tuyết có người muốn nhảy lầu, cô mau chạy đến xem một chút đi!”

Lúc đó Triệu Tử Mặc đang chuẩn bị kết thúc giờ tự học, vừa nghe xong tin tức động trời này, không thèm thu dọn sách vở trên bàn liền quàng quàng ôm lấy chiếc DV lao ra khỏi phòng, cũng chẳng thèm đáp lại mấy tiếng gọi hoảng hốt của ba vị mỹ nữ. Trong lúc đó, giọng của Trịnh Nhược Du trong điện thoại lại không ngừng vang lên: “Nhớ kỹ, việc đầu tiên cần làm chính là tìm cách khuyên ngăn người ta...”

“Biết rồi biết rồi!”

Triệu Tử Mặc hấp ta hấp tấp chạy tới khu Phù Tuyết, cũng vừa đúng lúc giờ tự học kết thúc, trước ký túc Phù Tuyết bây giờ đã tụ tập đông nghịt bọn học sinh không chịu về phòng, tiếng ồn ào bàn tán ầm ỹ cả một khoảng không gian, đứa nào đứa nấy đều không hện mà cùng ngẩng đầu lên nhìn về phía một góc trên mái nhà.

Những cột đèn bắt đầu được người ta bật lên sáng trưng, soi tỏ cả một vùng, ánh đèn chiếu lên tầng trên cùng của khu ký túc, làm thành một vệt sáng mờ mờ ảo ảo, cũng đủ khiến cho người ta nhìn thấy một thân hình nhỏ tí phía xa xa ngồi trên bậc lan can, đôi chân buông thõng xuống vách tường.

Triệu Tử Mặc từ nhỏ đã có chứng sợ độ cao, cho nên vừa nhìn thấy tư thế ngồi của người đó, hai chân cô đã bất giác mềm nhũn ra. Cô tự trấn an một hồi, sau đó chạy đến hiện trường, kéo đại một vị nam sinh qua hỏi: “Đồng học, xin hỏi cậu có biết tình huống phát sinh trên kia không?”

Nam sinh nhè nhẹ lắc đầu: “Không rõ lắm, lúc chúng tôi trở về ký túc xá thì đã thấy hán ngồi trên kia từ đời tám hoánh nào rồi, nghe nói đã có người lên khuyên đó.”

Một nam sinh khác đứng bên cạnh vội vã tiếp lời: “Tôi lên đó nhìn một cái rồi, hán ta chính là Chu Đại, kể từ sau khi cùng Tùng Dung chia tay thì tâm trạng hán cực kỳ bất ổn, hôm nay nghe mọi người đồn rằng tỏ tình lại bị người ta cự tuyệt. Thật bất ngờ đó, bây giờ hán y như cái xác không hồn vất va vất vưởng, chẳng chịu cho người ta đến gần mình, mấy đồng học trong ký túc chúng tôi lên khuyên mà đều thất bại hết trơn à...”

Cái... cái gì? Chu Đại???

Tỏ tình bị cự tuyệt???

Triệu Tử Mặc toàn thân lạnh toát, đôi chân lại càng nhũn ra, chẳng lẽ nào lúc trưa...

Không kịp suy nghĩ nhiều, cô vội vàng vạch đám người ra lao thẳng lên lầu.

Triệu Tử Mặc một hơi bò thẳng lên tầng cao nhất, đập ngay vào mắt là hình ảnh Chu Đại đang ngồi vắt vẻo trên thành lan can, gió thổi lồng lộng, bầu trời đen kịt thỉnh thoảng xuất hiện những hạt mưa bụi bay bay, không nhiều nhưng cũng đủ khiến cho người ta bất giác cảm thấy lạnh thấu xương. Đột nhiên trong bầu không khí vẫn vũ u ám ấy, cô tựa hồ như loáng thoáng nhìn thấy hắc đang nói cái gì đó.

Đứng cách hắc không xa là một thân hình cao ngất đang ung dung dựa khế vào thành tường.

Ước chừng như nghe thấy tiếng động truyền đến, bóng người ấy hơi nghiêng đầu, ánh sáng yếu ớt soi tỏ những đường nét thanh đậm tuấn nhã trên khuôn mặt tinh xảo của Cố Thành Ca, anh không hề mở miệng nói câu nào, chỉ khẽ khoát tay ý bảo Triệu Tử Mặc núp vào chỗ nào đó.

Triệu Tử Mặc hiểu ý, nhanh chân chạy vào chỗ trống phía sau cầu thang, trong thâm tâm còn không ngừng kêu oan: chẳng lẽ cô chỉ từ chối lời tỏ tình của người ta thôi mà cũng gây ra đại loạn như vậy sao? Lẽ nào đây chính là hồng nhan hoạ thủy trong truyền thuyết a a a!!!

Cô thực sự rất oan uổng mà —

Bất chợt, Triệu Tử Mặc nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Cố Thành Ca vang lên.

“Chu Đại, tôi đã nói đến thế rồi, nếu cậu vẫn cứ một mực cho rằng chỉ cần nhảy từ trên này xuống là có thể giải quyết được hết mọi chuyện thì cứ nhảy đi, tôi không cản cậu.” Thanh âm của anh rất lạnh, ngữ điệu không nhanh không chậm nhưng cũng đủ khiến cho người ta bất giác phải giật mình.

Trong lòng Triệu Tử Mặc bây giờ, duy chỉ còn cảm giác kinh hãi.

Cực phẩm ngừng lại một chút, sau đó nói tiếp: “Tôi đứng đây nhìn cậu nhảy.”(~~> A.T: phục anh rồi nha)

Triệu Tử Mặc nghe xong câu này, không khỏi trợn mắt há mồm: cực phẩm, anh xác định là tới để khuyên hắc ta đừng nhảy lầu đó chứ??

Riêng Chu Đại vẫn ngồi bất động như cũ, Triệu Tử Mặc tuy không nhìn thấy phản ứng của hắc, nhưng lại mơ hồ nghe được tiếng khóc ô ô hoà lẫn trong tiếng gió rít thổi lồng lộng, cô còn đang định tiến lên trước, thì Cố Thành Ca tựa hồ như cảm thấy được, liền quay sang phẩy tay ngụ ý bảo cô cứ đứng nguyên tại chỗ. (~~> A.T: Anh có thần giao cách cảm với chị à?)

Căn cứ vào biểu hiện tốt bụng của cực phẩm đối với Lương Kính, Triệu Tử Mặc dĩ nhiên quyết định tiếp tục đứng yên theo dõi tình hình mà không xen vào nữa, chỉ là đôi tay đã nhắc DV lên quay lại hình ảnh trước mắt lúc nào không hay.

Trong một quãng thời gian ngắn, trong khoảng không gian rộng lớn trên sân thượng này, chỉ còn lại tiếng xào xạc vi vút của gió, tiếng lất phất của mưa bụi cùng tiếng khóc mơ hồ hoà quyện vào nhau.

Một lúc sau, Chu Đại mới mở miệng, giọng điệu nhuốm một vẻ gì đó vừa thê lương vừa kiệt quệ bất lực: “Tôi cũng muốn sống lắm, nhưng thật chẳng tìm được lý do nào để bám trụ. Trưa nay lúc về trường tâm ý của tôi đã nguội lạnh, chỉ là đột nhiên ở chỗ hành lang nhìn thấy bạn gái cậu, dĩ nhiên lúc đó chính tôi cũng không biết, cô ấy xinh đẹp như vậy, nếu như cô ấy cho tôi một cơ hội để theo đuổi, chắc chắn tôi cũng sẽ tự mình tìm một cơ hội để sống tiếp... Nhưng mà cậu nhìn xem, cô ấy đã có bạn trai rồi, lại còn là một chàng trai ưu tú đến thế.”

Triệu Tử Mặc bất giác cảm thấy, nếu như có một người nào đó cho phép cô tưởng tượng giờ phút này là cảnh chiếu trong phim hoạt hình, trên trán cô nhất định sẽ được dính thêm ba cái hắc tuyến, trong thâm tâm lại tiếp tục gào thét: Chu Đại sư huynh, bộ dạng xám xịt tơi bời của nhà người lúc trưa như thế kia, cho dù không đụng trúng Triệu Tử Mặc ta đây, bất kỳ nữ sinh nào khác bị nhà người tỏ tình đảm bảo cũng sẽ không ngần ngại mà cự tuyệt người nha!!!

Bất tri bất giác cả người cô như đổ mồ hôi lạnh, mặc dù ban đầu cô đã nhìn ra hắc có cái gì đó không ổn rồi, nhưng nào có nghĩ tới...thì ra cô cự tuyệt lời tỏ tình của hắc, lại cơ hồ nổi lên hậu quả bỏ đá xuống giếng.

“Nếu lúc tâm trạng của cậu đã xuống đến cực độ, bất luận làm gì tâm trạng ấy cũng sẽ tồi tệ hơn mà thôi. Chu Đại, là cậu đã cố chấp quá rồi.” Giọng điệu của Cố Thành Ca lại vô cùng tỉnh táo, rõ là không hề có một chút bất an nào.

“Cũng chỉ là tìm một người làm lý do sống tiếp thôi.” Thanh âm của Chu Đại bây giờ đã trở nên cực kỳ trống rỗng.

“Cậu biết không? Tôi cùng Tùng Dung gặp gỡ ba năm, vẫn biết tính tình cô ấy lạnh lùng mà ngoan tuyệt, ban đầu quả thực tôi rất thích điểm này, nhưng lại thật không nghĩ tới, cô ấy dùng chính sự ngoan tuyệt của mình lên cả những người thân cận với cô ấy nhất.”

Chu Đại dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Sự thực vốn là lúc đó Tùng Dung muốn tôi phát tán chuyện cô ấy và Trình giáo sư chính là cha con, tôi không đồng ý, cô ấy bèn kiếm một người chụp lại ảnh hai người cử chỉ thân mật với nhau, sau đó tự mình tìm cách trình lên đài truyền hình trường, chỉ vì mục đích muốn bức bách Trình giáo sư phải thừa nhận cô ấy là con đẻ trước mặt mọi người. Trình giáo sư rất cục nhìn rõ được vở diễn của cô ấy, nhưng lại không chịu tố cáo độ gì hết, cũng chỉ bởi vì tôi không chịu giúp đỡ cô ấy, cho nên cô ấy cố ý nói mập mờ, dụng ý muốn mọi người hiểu lầm tôi vì muốn đi cửa sau mà bán cả bạn gái...” (~~> A.T: cái loại như rửa thì bỏ sớm đi ạ ==.)

Triệu Tử Mặc cảm thấy kinh ngạc tột độ, thật đúng là không thể trông mặt bắt hình dong mà, không ngờ Tùng Dung lại thủ đoạn ngoan tuyệt đến vậy, Chu Đại làm bạn trai của cô ta ba năm, sức chịu đựng của hắn cũng quá lớn rồi đi!

Nói tới đây, Chu Đại tựa hồ như nở một nụ cười cay đắng châm chọc, hắn nói mang theo tiếng hừ lạnh phát ra từ sâu trong cổ họng: “Thật ra những lời đồn đại này đối với tôi cũng chẳng hề hấn gì, cũng giống như sự kiện hút thuốc phiện vậy thôi, cây ngay không sợ chết đứng, chẳng qua là lối suy nghĩ và cách hành động của cô ấy khiến người khác phải tổn thương. Lần trước tôi nói muốn hai người tạm xa nhau một thời gian để suy nghĩ lại, cô ấy lại xông thẳng đến chỗ công ty tôi làm loạn cả lên, tôi vì thế mà công việc mất, danh tiếng cũng mất... Nhưng mà Cố Thành Ca, những chuyện này vẫn chưa đủ để làm tôi tuyệt vọng, mấu chốt chính là ở mẹ tôi, bà ấy bán thuốc phiện, thiếu nợ người ta cả một đồng lớn, đến tận bây giờ vẫn còn chưa chịu trả, nợ cũ dồn nợ mới, tôi thật không thể chống cự nổi nữa, thật sự muốn mặc kệ sự đời, chỉ cần tôi chết đi, mọi người muốn làm gì thì làm!”

Nói tới đây, Chu Đại lại khóc rống lên.

Trong lòng Triệu Tử Mặc giờ đây pha trộn cả kinh ngạc lẫn chua xót, thì ra hắn đã phải chịu nhiều áp lực đến như vậy, cũng đột nhiên hiểu ra, lần trước những đồ kích thích trong túi áo hắn, chính là của mẹ hắn chứ không ai khác.

Cố Thành Ca dĩ nhiên cũng không nghĩ đến nguyên nhân khiến cho Chu Đại đầu hàng trước số phận hoá ra lại sâu xa đến như vậy, thật lâu sau anh mới khẽ thở dài một hơi: “Chu Đại, bất luận là thế nào, trên thế gian này cậu ít nhất vẫn còn có mẹ để nương tựa.” (~~> A.T: thương cực phẩm quá)

Có lẽ Chu Đại cuối cùng cũng có điểm xúc động, hay có lẽ hắn cũng không muốn kết thúc mạng sống một cách vô ích như vậy, mặc kệ là thế nào, tóm lại, khu ký túc xá Phù Tuyết rốt cục không có ai nhảy lầu tự tử, chỉ là chuyện diễn ra đêm đó đã khiến người ta hoảng sợ một phen.

Về chuyện phong ba nhảy lầu này, chuyên mục Đời sống dài truyền hình trường chỉ đơn giản báo cáo lại, đoạn DV Triệu Tử Mặc quay được duy chỉ có hình ảnh mà không có âm thanh, cho nên tổng biên tập đành thông báo với bọn học sinh trong trường rằng nguyên nhân vốn chỉ là do Chu Đại thời gian này đã chịu quá nhiều áp lực mà thôi.

Thực ra bề ngoài là do Cố Thành Ca khuyên ngăn Chu Đại, giúp hắn nhận ra được giá trị của bản thân hắn mới không kết liễu sinh mạng, nhưng vốn dĩ người có tác động mạnh mẽ lớn nhất đến Chu Đại, lại là một người khác.

Là Thi Tiểu Phì.

Tối hôm đó, sau khi Khương Khương, Cố Thành Tây cùng Thi Tiểu Phì chạy đến khu ký túc Phù Tuyết, mà con nhỏ Tiểu Phì sau khi nghe được tin người muốn nhảy lầu tự tử chính là Chu Đại, liền không nói hai

lời một mạch xông lên thẳng tầng cao nhất.

Thi Tiểu Phi nói: “Chu Đại, tại sao người anh muốn tỏ tình không phải là em? Nếu như là em, em sẽ rất hạnh phúc mà đồng ý với anh!”

Cho nên, Cố Thành Ca mới nói, Chu Đại là vì sinh ra ý niệm xúc động từ sâu trong tâm khảm, cho nên mới bắt đầu quý trọng lại sinh mạng của mình.

Còn Triệu Tử Mặc, cũng chỉ vì suy nghĩ đến tình cảnh của đám bằng hữu, cho nên chỉ trình lại đoạn hình ảnh có – tính – chất – an – toàn lại cho đài truyền hình trường, chỉ có điều lúc cô phát hiện ra Thi Tiểu Phi đi hẹn hò cùng Chu Đại, nhất thời lên cơn xúc động, liền đi tìm hai mỹ nữ gào rú một phen.

Nhưng mà.

Khương Khương tự hào nói: “Ta biết Tiểu Phi nhất định sẽ có ngày dũng cảm như thế mà!”

Cố Thành Tây bình tĩnh nói: “Cô nàng nên sớm đi tỏ tình mới phải.”

Triệu Tử Mặc cảm thấy cực kỳ kinh hãi: “Các mi sớm đã nhìn ra rồi?”

Khương Khương cùng Cố Thành Tây đồng loạt nhướn mày rồi gật đầu: “Tất nhiên!”

Triệu Tử Mặc: “...”

Trời ạ trời ạ, tại sao cô luôn là người đi sau thời đại a a a???

Lúc này Thi Tiểu Phi mới cười đến mắt ngọc mày ngài đi vào phòng ký túc xá, lập tức nhận ra Triệu đại mỹ nữ đang trưng ra một bộ mặt quái dị nhìn mình, trong khi đó hai vị mỹ nữ còn lại vẫn một bộ ung dung thư thái bất kể chuyện đời.

Hừm hừm hừm, biểu hiện thế kia, ám chỉ đã quá rõ ràng rồi: Thăng thần liền được khoan hồng, kháng cự lập tức trị nghiêm!

Vì thế cho nên, Thi Tiểu Phi rất chi là biết điều đưa ra một quyết định sáng suốt, ngay lập tức thăng thần kể huych toẹt hết mọi chuyện giữa cô và Chu Đại.

Tiểu Phi ngồi một bên mép giường, cười híp mắt nhìn sang Triệu Tử Mặc: “A Mặc, mi còn nhớ chuyện tham gia nghĩa vụ của trường không, vốn dĩ ta định chọn việc dưỡng lão, cuối cùng lại đổi thành bệnh viện tâm thần 318 ấy?”

Triệu Tử Mặc gật đầu, dĩ nhiên cô còn nhớ rõ rồi, lúc đó cô còn cảm thấy tức anh ách trong bụng kia mà.

Về mặt Thi Tiểu Phi thoát cái đã biến thành tràn ngập ưu thương: “Đó là bởi vì, mẹ ta Tiêu Nhược chính là một bệnh nhân tâm thần.” (~~> A.T: Haiz, trong truyện này ai cũng có gia thế đây “bất ngờ” là sao nhỉ? O.o)

Triệu Tử Mặc cùng hai vị mỹ nữ không hẹn mà cùng quay sang ngược mắt nhìn nhau, bốn người các nàng vốn cùng chung một phòng ký túc xá, quan hệ cực tốt, chỉ có điều rất ít khi nhắc đến chuyện gia đình...

Thi Tiểu Phi không hề muốn người quen của mình biết được sự thật này, Triệu Tử Mặc dĩ nhiên có thể hiểu được, nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến Chu Đại chứ?

Thi Tiểu Phi ngừng lại một hồi lâu thật lâu, sau đó mới cất giọng nói tiếp: “Ba năm trước đây, Chu Đại là sinh viên đại học năm nhất, anh ấy cũng tham gia nghĩa vụ hoạt động trường, cũng lựa chọn nơi đến là bệnh viện tâm thần, và thật trùng hợp, người anh ấy chọn để chăm sóc, lại chính là mẹ ta.”

Nội dung câu chuyện chỉ đơn giản như thế thôi, vẫn là thiếu nữ xinh đẹp Thi Tiểu Phi nảy sinh tình cảm với Chu Đại trước, nhưng Chu Đại lúc đó đã có bạn gái Tùng Dung, cho nên cô nàng chỉ có thể đem mối tình này chôn sâu vào tận đáy lòng, quyết định sẽ chỉ thầm mến hán ta thôi. Mãi cho đến lúc Chu Đại gặp biến cố lớn, cô nàng mới dám dũng cảm một lần.

Triệu Tử Mặc nhẹ nhàng ôm lấy Thi Tiểu Phi, Khương Khương cùng Cố Thành Tây cũng chạy lại, cứ thế bốn người yên lặng ôm chặt lấy nhau.

Ba người bọn cô quả thực là không nghĩ tới, vị mỹ nữ Thi Tiểu Phì vừa bát quái vừa mê trai, hoá ra lại là một người con gái thiện lương và kiên trì đến vậy...

Chương 20: Bị sét đánh.

Thu – phục – Cố – Thành – Ca!

Triệu Tử Mặc sau khi lãnh nhiệm vụ này do Trịnh Nhược Du giao cho, trong đầu chỉ còn duy nhất một cảm giác kinh hãi. Cái...cái...cái gì? Thu phục? Cái từ này thật là có ý nghĩa nha!!

Thanh âm của Trịnh Nhược Du vẫn đều đều vọng qua điện thoại: “Hãm hại lừa gạt, bức hiếp dụ dỗ, bất luận cô dùng phương pháp gì, cũng phải ép cho bằng được Cố Thành Ca trước khi tốt nghiệp xuất hiện trên chuyên mục “Tiểu hà tiêm tiêm” của chúng ta!” (~~> A.T: ày, cái Tiểu hà tiêm tiêm này áy mà, nó là “Hà” () là “hoa sen”, “tiêm” () là nhọn, sắc. Cái chuyên mục này theo như A.T hiểu thì có nghĩa là nói về những người nổi tiếng áy.)

Hoá ra “thu phục” nghĩa là như vậy a! (~~> A.T: chứ chị mong là cái gì =.=)

Triệu Tử Mặc âm thầm vã mồ hôi, có lẽ do cô đã nghĩ quá nhiều rồi.

Nhưng mà...”Sư tỷ, em chỉ là một ký giả nhỏ nhỏ thôi mà, bây giờ người có thể cùng bàn bạc dụ dỗ một cực phẩm như thế, ít nhất cũng phải là một tổ trưởng dày dặn kinh nghiệm như chị, hoặc là Trầm Tích Vi người dẫn chương trình chuyên mục “Tiểu hà tiêm tiêm” mới đúng chứ, làm như thế hình như có hiệu quả lớn hơn rất nhiều a...”

Được rồi, cô thừa nhận, cứ cho là cô đem câu “Thu phục Cố Thành Ca” để suy ra theo một ý nghĩa đen tối mờ ám vô sỉ nào đó đi, nhưng mà cô thật không dám chắc trong khi làm nhiệm vụ mình sẽ không sinh ra cái loại tạp niệm này a, cho nên, nhiệm vụ này tạm thời cứ đổ lên đầu người khác là tốt nhất.

Nhưng Trịnh Nhược Du hiển nhiên không thể bỏ qua dễ dàng như thế cho Triệu Tử Mặc: “Xin cô, tôi với Trầm Tích Vi nếu có thể thuyết phục được hắn thì đã làm xong từ ba năm trước rồi, đâu phải đợi tới phiên cô! Thôi, nói tóm lại bất luận là thế nào, nhiệm vụ lần này cô nhất định phải làm, không muốn làm cũng phải làm!”

Trong đài truyền hình trường có một chuyên mục gọi là “Tiểu hà tiêm tiêm”, chính là tiết mục chuyên về phỏng vấn. Mỗi tháng một lần, học viện Phong Đại sẽ đưa ra một gương mặt tiêu biểu, oai phong lẫm lẫm làm nhân vật chính cho chuyên mục này.

Giống như Cố Thành Ca vậy đó, anh là một truyền thuyết thần kỳ trong giới sinh viên ở cái thành phố này, tất nhiên không tránh khỏi việc “bị” người ta để ý, nhưng mà anh kể từ lúc học tại Phong Đại đến nay, chưa một lần nào công khai xuất hiện trước bàn dân thiên hạ, vì thế cho nên từ người phụ trách là lão sư Bùi Mẫn cho đến bọn ký giả vô danh, không một ai có thể thuyết phục được cực phẩm, cả đám người ai nấy đều lực bất tòng tâm.

Trịnh Nhược Du vừa vào đại học năm nhất đã lập tức tham gia vào đài truyền hình trường, lúc cô ta chỉ mới là một ký giả vô danh tiểu tốt thì Cố Thành Ca đã tự mình lập ra công ty phần mềm máy tính, hắn ta đồng thời cũng chính là nhân vật có vị thế lớn nhất trong học viện Phong Đại, từng có không ít ký giả cùng biên tập viên muốn tiếp cận để phỏng vấn hắn nhưng đều ra về tay trắng, chuyện đó thần kỳ đến nỗi, thậm chí ngay cả đài truyền hình trung tâm thành phố còn treo thưởng, nếu ai có thể mời được Cố Thành Ca tham gia phỏng vấn, đài truyền hình sẽ không ngần ngại mà ký hợp đồng luôn với người đó.

Trịnh Nhược Du lúc đó còn thoả thuê mãn nguyện lắm, tràn đầy nhiệt huyết chờ hắn xuất hiện, sau một thời gian dài cuối cùng cô ta cũng đợi được, vậy mà vị cực phẩm này lại không thèm nhìn cô ta lấy một cái, trực tiếp coi cô ta là chướng ngại vật mà xoay người bước vòng qua, trong mắt không coi ai ra cái củ cà rốt gì.

Mà Trầm Tích Vi ban đầu khi cố gắng tiếp cận Cố Thành Ca, không ai ngờ được sau này cô ta lại lâm vào tình cảnh còn đáng thương hơn của Trịnh Nhược Du nhiều.

Không thể phủ nhận Trần Tích Vi là đại mỹ nhân, mặc dù không bốc lửa không gợi cảm như Triệu Tử Mặc, nhưng trên người cô ta lại tỏa ra một loại khí chất tài trí uyên bác hơn người, vừa vào đại học đã được người ta xưng tụng bằng cái tên ‘hoa khôi’. Cô ta đi đến đâu, nam sinh ngoài nhìn theo trợn cả cổ đến đó. Cuối cùng không hiểu trời xui đất khiến thế nào, cô ta vừa nhìn thấy đã lập tức mê ngay mỹ nam Cố Thành Ca đậm mặc lạnh lùng.

Trần Tích Vi cậy mình xinh đẹp, cho nên suốt ngày quần lầy gửi thư tình cho Cố Thành Ca, không ngờ vị cực phẩm này vẫn trước sau như một không thêm liếc mắt nhìn cô ta lấy một lần.

Sau đó Trần Tích Vi tham gia vào đài truyền hình trường, trở thành người dẫn chương trình cho chuyên mục Hoạt động đoàn trường, muốn Cố Thành Ca cùng lên sân khấu hợp tác, không ngờ cực phẩm lại lạnh lùng phun ra ba chữ như gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt cô ta: “Miễn bàn đi.”

Sau nữa, Trần Tích Vi bằng vào sắc đẹp và tài trí của mình, liên tục cố gắng chiến đấu ở các chiến trường “Tiểu hà tiêm tiêm”, cô ta muốn tự mình mời Cố Thành Ca tham gia phỏng vấn, nhưng cuối cùng cũng chỉ nhận được sự lạnh lùng đậm mặc của hắn ta: “Không có hứng thú.”

Hai năm trôi qua, Trần Tích Vi đối với vị cực phẩm danh bất hư truyền cũng chính vì thế mà không còn ôm bất cứ hy vọng nào nữa. Chỉ là đột nhiên trong một khoảng thời gian ngắn, Cố Thành Ca lại đột nhiên xuất hiện giữa công chúng những hai lần.

Lần thứ nhất chính là chuyện người đời tung tin đồn về Trình giáo sư và Tùng Dung, Cố Thành Ca không biết từ đâu nhảy ra giải quyết hết mọi chuyện; còn lần thứ hai, chính là việc hắn khuyên ngăn Chu Đại vào buổi tối ngày hôm trước.

Hai tin này quả thực như đường rạng đông chiếu rọi trong đêm tối, Trịnh Nhược Du trong thâm tâm bất giác mãnh liệt cảm thấy, có lẽ nào ông trời nhận ra tài năng của Cố Thành Ca bị ếm nhem như thế là quá phi phạm rồi không, cho nên mới an bài Triệu Tử Mặc giữa lúc này đột nhiên xuất hiện?

Phải nói thêm rằng, người ghi hình lại mọi diễn biến trong cả hai lần Cố Thành Ca ra mặt trước công chúng, đều là đại mỹ nữ Triệu Tử Mặc.

Đến ngay cả Trịnh Nhược Du cũng phải bình tĩnh mà thừa nhận rằng, mặc dù cô ta không nhìn ra được Triệu Tử Mặc có điểm nào thông minh giỏi giang hơn Trần Tích Vi, nhưng ít nhất về dung mạo xinh đẹp kia, trong cái học viện Phong Đại này có lẽ không ai có thể sánh bằng.

Trong lúc đó, Triệu Tử Mặc lại vẫn một mực cho rằng Trịnh Nhược Du đang uy hiếp mình, cho nên sống chết gặt đầu đồng ý. Nghe thiên hạ đồn đại rằng từ trước tới nay chưa ai thuyết phục được Cố Thành Ca, chỉ có điều vị cực phẩm này trong giang hồ được người đời xưng tụng là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, cho nên nhiệm vụ hàng đầu bây giờ cô phải làm chính là tìm cho bằng được hành tung của cực phẩm đại bốn tôn. (~~> “Thần long kiến thủ bất kiến vĩ”: chỉ sự bí ẩn, tức “rồng thần chỉ thấy đầu không thấy đuôi”)

Bằng vào dung mạo khuynh quốc khuynh thành của Triệu Tử Mặc, vốn đã có thể đến hỏi thẳng Kỷ An Thần xin số điện thoại của cực phẩm (chỉ cần dựa vào việc cực phẩm đem hồ sơ vụ án quan trọng bỏ vào laptop Kỷ An Thần cũng đủ thấy quan hệ giữa hai người này không tầm thường rồi), nhưng mà, cô không muốn.

Lợi dụng sắc đẹp để đạt được một mục đích nào đó, ý nghĩ này thậm chí còn chưa bao giờ xuất hiện trong đầu Triệu Tử Mặc, huống chi Kỷ đại tài tử hôm trước còn trêu chọc lại cô, cô làm sao dám bén mảng đến gần hắn nữa chứ!

Cho nên, lần này Triệu Tử Mặc lựa chọn hai phương pháp nguyên thủy nhất: không ngại học hỏi kẻ dưới và ôm cây đợi thỏ.

Mà nói đi cũng phải nói lại, kể từ sau được Trịnh Nhược Du giao cho nhiệm vụ thu phục cực phẩm này, Triệu Tử Mặc ít bị cô ta gọi điện thoại sai khiến làm này làm nọ, mỗi lúc rảnh rỗi không có tiết học, cô đều xông thẳng tới khoa Luật chạy đông chạy tây hỏi han tung tích Cố Thành Ca, áp dụng triệt để chiêu thức “không ngại học hỏi kẻ dưới”, nhưng mà, thật đáng buồn cho cái sự thực phũ phàng, hiệu quả của phương pháp này lại nhỏ đến không thể nhỏ hơn.

Cực phẩm đúng là đứng ở vị trí quá cao rồi, người học khác khoá thì không quen biết anh, người học cùng khoá lại quá bận rộn ít vãng lai đến nơi này...Thậm chí, phần lớn đám sinh viên cũng mới chỉ nghe người ta đồn về truyền thuyết cực phẩm, chứ mặt mũi thực hư thế nào vẫn còn chưa biết. Lại còn khổ một nỗi, cực phẩm đã khó đánh hơi, đến ngay cả đám người cùng làm việc với anh cũng không thấy tầm hơi đâu.

Chỉ là có một lần Triệu Tử Mặc tình cờ gặp được Kỷ An Thần, vị đại tài tử này chân đi giày da, trên người lại còn khoác bộ quần áo nhìn rất chi là dân tri thức, trông sành điệu vô cùng.

Nhìn thấy hấn, Triệu Tử Mặc phản xạ có điều kiện vội vàng lẩn trốn, không ngờ bị hấn nhanh như chớp chạy ra cản lại.

Kỷ An Thần thở dài một hơi, biểu cảm trên gương mặt trông thảm bại vô cùng: “Triệu Tử Mặc, chẳng lẽ anh đáng sợ như vậy sao?”

Triệu Tử Mặc gượng gạo hắc hắc cười mấy tiếng: “Kỷ đại tài tử, chúng ta chẳng lẽ còn không phải là người đương sao? Xin anh, anh đứng ở vị trí cao như thế tôi không với nổi.”

Kỷ An Thần nhìn cô, khoe môi xinh đẹp chậm rãi nhếch lên, trông điệu bộ cực kỳ gian xảo tà mị: “Triệu Tử Mặc, em sẽ không cho rằng anh đang theo đuổi em đó chứ?”

Triệu Tử Mặc sững sốt: “Chẳng lẽ không đúng sao?” Không lẽ, lần trước hấn đùa bỡn cô, cũng chỉ vì muốn đùa chút cho vui thôi à?

Kỷ An Thần đột nhiên bật cười: “Em thật sự hy vọng?”

“Dĩ nhiên không!” Hừ hừ, hấn ta không theo đuổi cô đã là phúc tám đời nhà cô rồi!

Trong nháy mắt, trên gương mặt Kỷ An Thần bất chợt xuất hiện vài tia hoảng hốt.

“Triệu Tử Mặc, có người nói với anh, nếu như không thể toàn tâm toàn ý yêu em cả đời, vậy thì cho dù muốn kéo dài đến thế nào đi chăng nữa, tốt nhất vẫn là dừng nên làm thì hơn.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Người nói với hấn những lời như thế, rốt cuộc là người nào a???

Nhưng mà Triệu Tử Mặc quả thực không có thời gian để suy nghĩ nhiều về mấy cái chuyện nhỏ tí lằng nhách này, công việc đè nặng trước mắt chính là lần cho ra tung tích của Cố Thành Ca, cho nên cô triệt để áp dụng chiêu thức ôm cây đợi thỏ, chiều nào cũng xông đến khu ký túc Phù Tuyết “cắm dùi”, thực ra suy nghĩ trong đầu cô rất ư là đơn giản, nếu như lần đầu tiên cô nhìn thấy anh trong phòng ký túc xá, thì chắc chắn anh vẫn còn ở lại đây, nói cách khác, anh buộc phải trở về.

Nhưng mà, một tuần lễ rong rã qua đi, Triệu Tử Mặc sống dở chết dở không thu hoạch được cái củ cà rốt gì, thậm chí thiên hạ còn đồn đại ác ý rằng: “Sau sự kiện Tô dai dẳng bám đuôi Tiêu Sở Diễn, chính là xì căng đan Triệu Tử Mặc Triệu đại mỹ nữ mặt dày đeo đuôi Cố Thành Ca cực phẩm đại thần a!!!”

Nếu nói mấy tin đồn mang đậm tính tiêu khiển này là việc trọng đại, thì chắc có lẽ Triệu Tử Mặc đã bị đánh đồng với Tô từ đời tám hoánh nào rồi.

Lại nói đến Tô, sau khi Tiêu Sở Diễn Tiêu đại bản tôn tiết lộ với bàn dân thiên hạ chuyện bạn gái chính thức của hấn, cô ta vẫn một mực hào sảng rộng rãi như lúc ban đầu, cho nên mới sinh ra chuyện, Triệu Tử Mặc kể từ sau khi bị dính vào tin đồn “bám dính Cố Thành Ca”, cũng có gặp qua cô ta một lần.

Tô không thềm chào hỏi đập thẳng vào vấn đề: “Triệu Tử Mặc, cô thật sự đang theo đuổi Cố Thành Ca sao? Cô cam đảm thật đó, tôi đây đến ngay cả nghĩ còn không dám nữa là.”

Triệu Tử Mặc không nói gì, có điều trong bụng đã mãnh liệt tự kiểm điểm: trời ạ trời ạ, đem nhiệm vụ thu phục ra để nghĩ theo một chiều hướng xấu xa mờ ám khác, có phải chính là như lời cô ta nói hay không a??

Tô tiếp tục ngữ xuất kinh nhân: “Nhưng mà người cô thích không phải Tiêu Sở Diễn sao? Chẳng lẽ vì nỗi nhục nhả thua một tiểu nha đầu vô danh tiểu tốt, cho nên quyết định chiến đấu ở chiến trường cao hơn?” (~~> “Ngữ xuất kinh nhân”: mở miệng ra là nói toàn những chuyện động trời.)

Triệu Tử Mặc ngượng ngùng lúng túng đáp lời: “Làm gì có chuyện đó...”

Tô lại vận ngược: “Chẳng lẽ cô không thích Tiêu Sở Diễn a? Không lẽ nào tôi lại nhìn lầm chứ!”

Triệu Tử Mặc âm thầm thổ huyết, tại sao cô lại phải liên tục chiến đấu ở các chiến trường như lời cô ta nói a? Vả lại, chuyện cô thích Tiêu Sở Diễn, coi như là đá nó luôn về quá khứ đi có được hay không...

Vì thế mới nói, mật độ xuất hiện của Triệu Tử Mặc ở khoa Luật càng ngày càng nhiều, cho nên xì căng đan tình ái của cô lại càng ngày càng dữ dội.

Triệu Tử Mặc một mực giữ yên lặng không dám đưa ra bất cứ lời bình luận nào, chuyện xấu trong cái xã hội này thì vô kể đi, chút vật vãnh này thì có đáng gì, hơn nữa từ nhỏ đến lớn cô cũng bị người ta đồn thổi bàn tán nhiều đâm quen, chỉ cần không làm tổn hại đến danh dự, bất kể thiên hạ tung tin gì đi chẳng nữa cũng không sao cả.

Nhưng thật không ngờ tới, người hưng phấn nhất trong vụ này, lại chính là ba vị mỹ nữ cùng phòng với Triệu Tử Mặc.

Thi Tiểu Phì dẫn đầu chảy nước miếng rùng rùng, bộ dạng thêm thường vô địch thiên hạ: “A Mặc A Mặc a, mi thật vĩ đại nha, sau này mi chôm được Cố Thành Ca về nhà rồi, ta hứa sẽ không yêu cầu gì nhiều đâu, chỉ cần một bất tay hai ăn cơm chung ba K cùng bốn đánh mặt chược...A còn nữa, tốt nhất là mỗi ngày gặp đều được nói vài câu với anh ấy đi!!!” (~> Bạn nào giải thích hộ A.T “K” có nghĩa là rì ih, A.T tìm không thấy ; _____ ;)

Cố Thành Tây thì bò lăn ra cười, đôi mắt loé ra đủ loại sắc thái: “A Mặc A Mặc A Mặc a, nếu dụ được anh ấy vào tròng rồi thì mi chính là chị dâu ruột thịt ruột thịt của ta đó nha!” Kể từ sau khi Khương Khương bức cung cô nàng về chuyện có can hệ gì với Cố Thành Ca, cô nàng cho đến tận bây giờ vẫn một mực dặt luôn cụm từ “ruột thịt ruột thịt” ở khoe miệng.

Khương Khương một bộ chấp tay trước ngực hai mắt sáng bừng lên hết như đèn pha ô tô: “A Mặc A Mặc A Mặc A Mặc a, mi đã mặt dày đeo bám Cố Thành Ca như thế rồi, có thể làm ơn làm phúc hỏi thăm mây trời trên mây trời về tung tích của Tề Lỗi cho ta được không a?”

Nhìn tâm tình sôi sục bừng bừng nhiệt huyết của ba vị mỹ nữ, tâm tình của Triệu Tử Mặc cũng bị lây nhiễm theo, cực kỳ hăng hái nói bừa mấy câu: “Bọn mi yên tâm yên tâm, tỷ tỷ ta đây hứa đáp ứng nguyện vọng của bọn mi, trong vòng một tháng, ta thề nhất định sẽ bắt cho bằng được cực phẩm cực đại mỹ nam!”

Khí thế hùng hục kia thật giống như tướng quân hành quân đánh giặc đòi lại thành trì, khiến cho người xung quanh muốn đỡ cũng không có cách nào đỡ nổi.

Đó là lúc Triệu Tử Mặc đương cùng ba vị mỹ nữ ra ngoài hóng mát, cả bọn đi bộ loanh quanh trên sân trường, hai bên đường những tán cây hương chương che rợp mặt đất, phía xa xa đám cỏ xanh non ngày nào nay đã héo rũ không còn sức sống. Triệu Tử Mặc mặt đối mặt với ba vị mỹ nữ, hùng hồn trắng trợn tuyên bố.

Vốn còn tưởng rằng sau khi thề thốt xong sẽ được sự ủng hộ nhiệt liệt của ba vị mỹ nữ, nhưng mà không ngờ, khung cảnh lại đột nhiên yên tĩnh dị thường, chỉ thấy ba vị mỹ nữ đang trân trối nhìn về phía sau cô.

Về mặt Cố Thành Tây lúc này đây bình tĩnh một cách kỳ dị, không cần nghi ngờ gì nữa, về mặt này chỉ được cô nàng trưng ra lúc có chuyện mà thôi, hơn nữa cùng lúc đó, Thi Tiểu Phì cùng Khương Khương cũng không ai thèm mở miệng nói lấy một câu nào, chỉ thi nhau đứng tại chỗ biểu diễn thành ngữ “trợn mắt há mồm” trong truyền thuyết.

Triệu Tử Mặc bất giác cảm thấy, cảnh tượng này với cảnh người ta bị sét đánh, hình như cũng không khác nhau là mấy.

Chỉ là cô vẫn không thể giải thích được, đôi chân vô thức lùi về phía sau hai bước, sau đó, cô đột nhiên phát hiện, đúng là đã có chuyện xảy ra.

Một cổ khí cực kỳ mãnh liệt bỗng nhiên ập đến từ phía sau lưng, đôi chân cô lúc này đây, hình như đang giẫm lên...

Chân của người nào đó thì phải...

Triệu Tử Mặc dựng cả tóc gáy lập tức kinh hãi mãnh liệt xoay người.

Sau đó, tựa hồ như cô mới chính là người bị sét đánh quay đơ...

13. Chương 21-22

Chương 21: Thu phục cực phẩm.

Người nào đó đi một đôi giày màu đen, mấy hàng cúc phía trên của chiếc áo sơ mi màu chàm bị cởi ra, loáng thoáng để lộ một vòm ngực mạnh mẽ và sợi dây nhỏ màu đỏ gắn kèm một hòn ngọc màu bích lục.

Người nào đó dung mạo cực phẩm, đậm mạc mà lạnh lùng, tiêu sái mà đẹp trai, nhìn ở góc độ nào cũng toát lên vẻ thanh nhã tinh tế khiến người đối diện không cách nào cưỡng lại nổi, quả nhiên trời đất này cũng thật biết cách tạo hiền tài, người đó vì thế cũng tự nhiên mà trở thành trung tâm của vũ trụ.

Người nào đó đứng ở một vị trí cao ngất chói lọi liếc mắt nhìn xuống Triệu Tử Mặc, con người đen lầy sâu thẳm mà tĩnh lặng như mặt hồ, vừa thâm thúy, vừa nhàn nhạt lại không gọi lên chút sóng nào.

Người nào đó, chính là đối tượng mà Triệu Tử Mặc vừa hứa hươu hứa vượn rằng trong vòng một tháng nhất định sẽ bắt lấy cho bằng được.

Triệu Tử Mặc, đột nhiên trong lòng mãnh liệt dâng lên một cảm xúc, chỉ muốn ngay giờ phút này đâm đầu vào tường mà chết quách cho xong.

Quả nhiên không thể đứng sau lưng người khác làm trò nhăng cuội mà!

Hay là bỏ chạy...

Hay là giả bộ như mình chưa có nói cái gì sất...

Hoặc ra vẻ như không nhìn thấy anh, coi anh như người vô hình rồi tìm cách lén qua...

Chỉ trong nháy mắt mà trong đầu Triệu Tử Mặc đã nảy ra vô số kế sách ứng phó, nhưng đúng là ông trời trêu người a, đến khi cô quyết định hành động, thì mọi chuyện lại biến thành thế này.

Triệu Tử Mặc trưng ra một bộ dáng cười đến híp cả mắt nhưn cả mày, mặt không đổi sắc thu lại đôi chân đang dẫm lên chân anh, sau đó vô cùng tự nhiên xoay người một cái, lùi về sau hai bước, đứng tại một khoảng cách an toàn: “Hắc hắc, cực phẩm, anh rốt cuộc cũng hiện thân a...”

Triệu Tử Mặc mãnh liệt muốn vỗ như chưa hề có chuyện gì xảy ra, trên mặt thì làm vẻ cực kỳ thần nhiên, nhưng chính những tiếng cười “hắc hắc” đầy giả tạo của cô đã tố cáo huych toẹt mọi lúng túng cùng quần bách của cô bấy giờ.

Hai tay Cố Thành Ca vẫn để trong túi quần, vẻ mặt nhàn nhạt không có biểu hiện gì, đôi mày đen nhánh rất tự nhiên mà khẽ nhưn lên: “Ừ. Nghe nói em tìm anh.”

Rất tốt, đích xác là một câu trần thuật không hơn không kém.

Triệu Tử Mặc tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội ngàn vàng này, cho nên lập tức nở một nụ cười vô cùng sáng lạn, liên tiếp gật đầu y như gà mẹ mổ thóc: “Đúng vậy đúng vậy, là em định mời anh ăn cơm a, chuộc lỗi cho lần em bắt anh phải giả vờ làm bạn trai em trước mặt Chu Đại đó...”

Về mặt Cố Thành Ca vẫn bất động như cũ, đôi môi chỉ nhàn nhạt nhếch lên: “Vậy đi thôi.”

Triệu Tử Mặc rốt cuộc cũng hiểu thế nào gọi là “thụ sủng nhược kinh”, vừa mừng vừa sợ: cực phẩm không lẽ nào lại dễ dàng đồng ý như thế chứ??? (~~> “thụ sủng nhược kinh”: đột nhiên được sủng ái đâm ra sợ ấy)

Cố Thành Ca còn đang xoay người định đi, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, đôi mắt chăm chú nhìn vào ba vị mỹ nữ vẫn còn đang ngơ ngẩn đứng đó.

Chỉ có Cố Thành Tây biết, vị anh trai ruột thịt ruột thịt này là đang nhìn cô, hơn nữa lại đột nhiên gặp nhau ở chỗ này, anh trai cô rất có thể muốn tìm cô có việc nha...

Trong thâm tâm Cố Thành Tây, giờ đây cô đang chờ đợi Khương Khương cùng Thi Tiểu Phi bị sét đánh một lần nữa. (~~> A.T: ừm, ở chương trước vốn cũng là sét đánh, nhưng lúc đang edit chương đó A.T nghĩ để điện giật sẽ có vẻ hay hơn, nhưng “điện giật” ở đây lại không hợp lắm, cho nên A.T sửa lại rồi)

Được tận mắt chiêm ngưỡng cảnh tượng người ta bị sét đánh quả thực là quá sung sướng hả hê đi, cũng giống như lúc hai vị mỹ nữ biết được Tiêu Sở Diễn đích thực là bạn trai của Cố Thành Tây cô vậy đó.

Mà lần này, không chỉ có hai vị mỹ nữ, A Mặc cũng rất có khả năng sẽ bị sét đánh nha!

Nhưng mà, tình huống Cố Thành Tây đang âm thầm mãnh liệt mong đợi, lại không hề xuất hiện.

Triệu Tử Mặc không thèm để ý đến ai, hí mắt cười giới thiệu theo thứ tự: “Đây là ba vị mỹ nữ cùng phòng với em, Thi Tiểu Phi, Cố Thành Tây và Khương Khương.”

Đôi mắt đen trầm của Cố Thành Ca quét qua một lượt trên người các nàng, sau đó giơ tay ra trước mặt Thi Tiểu Phi, khẽ mỉm cười “Chào em.”

Thi Tiểu Phi giờ phút này hồn đã bay lên mây, những tia thần trí còn sót lại không ngừng thúc giục cô nàng vươn móng vuốt ra mãnh liệt chụp lấy bàn tay của đại thần cực phẩm mỹ nam: “Chào anh chào anh, em là Thi Y Nhi.”

Hừ, A Mặc thúì, ăn gan hùm mật gấu gì lại dám đứng trước mặt cực phẩm giới thiệu biệt danh của cô cơ đấy!

Mặc dù rất “không nở xà rời” nhiệt độ bàn tay của Cố Thành Ca, nhưng Thi Tiểu Phi vẫn rất chi là biết điều mà lưu luyến buông tay ra, hơn nữa rất chi là giữ vững hình tượng thực nữ, mỗi lời nói mỗi hành động mỗi nụ cười của cô nàng đều cố gắng hết sức che giấu bản chất biến thái mê trai vốn đã ăn sâu vào máu của mình.

Dĩ nhiên rồi, Thi Tiểu Phi bốn cô nương đây dù có mê trai đến cỡ nào cũng làm sao có thể chảy nước miếng rùng rùng trước mặt cực đại mỹ nam được cơ chứ! Cho nên Tiểu Phi nhà chúng ta giờ phút này quang minh chính đại đứng trước mặt Cố Thành Ca, mặc dù lòng tràn đầy vui sướng cùng hưng vinh nhưng trên mặt lại làm ra vẻ ta đây thản nhiên lắm bình tĩnh lắm, không để lộ ra bất cứ một sơ hở nào.

Dù nói như thế nào đi nữa, đoá hoa nhỏ là cô chẳng phải cũng đã có chủ rồi sao?

Chỉ có điều, trong lòng nghĩ gì thì mãi vẫn chỉ là chuyện của trong lòng mà thôi.

Giờ phút này trong thâm tâm Thi Tiểu Phi chỉ còn lại một cảm giác cực kỳ hưng phấn, cực kỳ hoan hỷ sướng thăm: Oa ha ha, rốt cục cũng được bắt tay đại thần một lần rồi nha!!!

Lại nói, Cố Thành Tây xưa nay vẫn tĩnh lặng như nước, bây giờ lại trưng ra một bộ cực kỳ mất bình tĩnh khiến người ta phải trở mắt nhìn.

Cô nàng sau khi đợi Thi Tiểu Phi buông tay ra, lập tức vươn móng vuốt của mình chồm về phía bàn tay đang định bỏ lại vào túi quần của Cố Thành Ca, cô nàng cười đến nổi đôi mắt cong tí lại, nhìn xan giảo vô cùng: “Đại thần, tên của chúng ta chỉ khác nhau đúng một chữ thôi a, sau này có thể gọi anh là anh trai ruột thịt ruột thịt được không!”

Khoé miệng Cố Thành Ca ngay lập tức có chút giật giật, nhưng chỉ trong chớp nhoáng anh đã thu hồi được vẻ đăm đăm thản nhiên ban đầu, chỉ lẳng lặng lấy từ trong túi quần ra một tấm danh thiếp đưa cho Cố Thành Tây, sâu trong đáy mắt thoáng ý cười: “Rảnh rồi thì gọi theo số điện thoại này, có thể tìm được tôi.”

Sau đó anh quay sang nhìn Khương Khương: “Em tên Khương Tự Nguyên?”

Khương Khương căng thẳng gật đầu: “Dạ!” Cùng lúc đó trong lòng lại đang vô cùng hỗn loạn, trời ạ trời ạ, cực phẩm đại thần làm sao lại biết được tên của một kẻ vô danh tiểu tốt như cô nha!!

Cổ Thành Ca từ tốn mở miệng: “Tôi biết Tề Lỗi.”

Mỹ nữ Khương Khương đẹp như ánh mắt trời lập tức nhảy chồm lên, ánh mắt phản chiếu những tia sáng phấn khích bùng bùng, thật giống như dòng nước trong lành chậm rãi chảy vào viên bảo thạch màu đen, sáng chói mà rực rỡ: “Anh ấy đang ở đâu?”

Ánh mắt của cô nàng rõ ràng ướt ướt, giọng nói rõ ràng có chút gì đó ghen ngào.

Cổ Thành Ca lại lấy ra một tấm danh thiếp khác: “Anh ấy hiện là luật sư ở sự vụ Tề Hà Thành, nhưng bây giờ em không cần đi tìm anh ấy đâu, anh ấy sáng nay vừa mới đi công tác rồi, khoảng ba ngày nữa mới về.”

Cực phẩm dứt lời, lại quay sang nhìn Triệu Tử Mặc đang đứng bên cạnh: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

Triệu Tử Mặc ngơ ngác ngác, động tác y như rô bốt chậm rãi theo sát bước chân anh.

Cô cảm thấy, trong thâm tâm mình vẫn là có chút cảm giác giống như đang nằm mơ, chẳng phải người đời đều đồn rằng cực phẩm xưa nay cạo ngạo lạnh lùng, xa cách đậm đặc, chưa bao giờ từng bỏ một nữ sinh nào vào mắt hay sao? Làm sao lại có thể đồng ý đi với cô dễ dàng như thế chứ? Hơn nữa cách anh nói chuyện với ba vị mỹ nữ cũng tuyệt đối bình dị gần gũi, hoà ái dễ gần a! (Lời tác giả: tha thứ cho A Mặc nhà chúng ta đầu óc đã có vấn đề đến mức nói nhăng nói cuội rồi!)

Cùng lúc đó, Khương Khương tay nắm chặt tấm danh thiếp, toàn thân khê khàng run rẩy.

Nhìn hai bóng người đẹp như tranh vẽ đang dần đi xa, Thi Tiểu Phì rốt cục cũng khôi phục lại tiếng nói của mình, không thềm làm người câm điếc nữa, vẻ mặt kinh ngạc đến tột độ: “Khương Khương a, Tây Tây a, đại thần vừa mới hoàn thành nguyện vọng của chúng ta đó nha, chẳng lẽ lại là, ai nha ai nha ai nha...!!”

Khương Khương tạm thời gác qua một bên cơn xúc động tìm được tung tích của Tề Lỗi, tự động nhập cuộc, miệng lẩm nhẩm phân tích: “Vừa rồi, A Mặc hình như có nói cảm ơn cực phẩm về việc anh ấy đồng ý làm bạn trai của cô nàng...”

Cổ Thành Tây bình tĩnh gật đầu: “Tuyệt đối chính xác! Anh trai ruột thịt ruột thịt của ta cũng không hề mở miệng phản đối...”

Cho nên...

Thi Tiểu Phì lạnh toát cả sống lưng, dẫn đầu cả bọn mở miệng gào gét: “A Mặc của chúng ta thật sự quá trâu bò a, trong lúc chúng ta còn chưa kịp phát giác ra điều gì thì A Mặc đã thu phục được cả long thần kiến thủ bất kiến vĩ rồi nha! Oa oa oa, cực phẩm đại thần lại chính là, mây trôi trên cả mây trôi đó nha...”

”(~~> Long thần kiến thủ bất kiến vĩ: chú thích chương 20 ^^~)

Khương Khương ngược mặt nhìn trời cảm thán: “Lần đầu tiên trong đời ta cảm thấy, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành của A Mặc thật không lãng phí tài nguyên quốc gia a...”

Cổ Thành Tây thì yên lặng thốt: “Thế giới này thật huyền hoặc a...”

Cô nàng nói thế cũng có lý do cả, bởi vì ngày xưa khi Cổ Thành Tây và Triệu Tử Mặc mới chỉ là mấy đứa con gái nhỏ tũn, Cổ Thành Tây đã hùng hồn tuyên bố rằng: “A Mặc a Tiêu Sở Diễn là của ta rồi, mi xinh đẹp như vậy, tương lai nhất định sẽ gặp được người tốt hơn a, nếu không ta giới thiệu i một người, anh ấy rất ưu tú rất ưu tú đó...”

Đây có phải chính là, cái gọi là duyên phận trong truyền thuyết hay không?

Triệu Tử Mặc đi theo Cổ Thành Ca về phía cổng Đông náo nhiệt, tuy vào giờ này đi trên đường cũng không gặp nhiều người lắm, nhưng bất kể là ai cũng ít nhất đều ngoái đầu lại nhìn theo đôi mỹ nam mỹ nữ.

Mặc dù đã từng có một lần kinh nghiệm sóng vai đi cùng cực phẩm như thế này rồi (~~>A.T: mời các vị tham khảo lại chương 6 để biết thêm chi tiết), nhưng Triệu Tử Mặc vẫn không cách nào có thể chuyên

tâm được, thỉnh thoảng lại quay sang bên này nhìn một chút, quay sang bên kia liếc một cái, ai bảo ánh mắt của mọi người quá kinh hoàng quá quái dị, ai bảo cô lại còn đang dính vào xì căng đan tình ái với cực phẩm a!

Triệu Tử Mặc nghiêng đầu nhìn sang cực phẩm, anh vẫn lạnh lùng, thản nhiên và bình tĩnh như thế.

Rồi dần dần, Triệu Tử Mặc cũng bình tĩnh trở lại.

Dù sao cô cũng tuyệt đối không bài xích mấy lời đồn bát quái của bàn dân thiên hạ, hơn nữa một chút cũng không hề ghét việc được sóng vai đi cùng anh như thế này, vậy thì tại sao lại cứ phải trưng ra một bộ dạng quỳnh quáng để cho người ta chê cười cơ chứ!

Huống chi, nhiệm vụ trước mắt cô phải làm, chính là “thu phục cực phẩm” cơ mà.

Về phần cụm từ “thu phục” này, dù có muốn suy ra theo một nghĩa khác hay không, cô vẫn là quyết định sẽ suy nghĩ lại một cách cẩn thận, bởi vì mặc dù cực phẩm hành hiệp trượng nghĩa cứu giúp Lương Kính cùng Lương nãi nãi, còn cực kỳ thành công trong việc khuyên ngăn Chu Đại, nhân phẩm thoát nhìn cũng không tệ, nhưng mà, ấn tượng đầu tiên của anh trong cô lại là một người quá lạnh lùng, quá xa vời, dường như không cách nào với tới...

Hơn nữa, nghe thiên hạ đồn đại Trầm Tích Vi là một đại mỹ nữ tài sắc vẹn toàn, vậy mà cố gắng bao năm vẫn chưa một lần lọt vào mắt cực phẩm, không phải do cô tự ti đâu, nhưng bản thân cô nhận thấy mình không đẹp không quyến rũ bằng Trầm Tích Vi, thử hỏi thế thì làm sao có thể được cực phẩm để mắt tới a?

Triệu Tử Mặc cứ thế đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, đến khi lấy lại được tinh thần thì cực phẩm đã đưa cô đến mấy hàng quán trong Phong Đại rồi, cô vẫn cứ cho rằng anh sẽ dẫn cô vào quán cơm nào đó, không ngờ anh lại vẫn chỉ như cũ, tiến vào dòng người tiếp tục bước đi.

Cực phẩm là khách quý ngày hôm nay của cô, bởi vì mong muốn mãnh liệt hoàn thành nhiệm vụ, cho nên cô không còn cách nào khác đành cầm đầu cầm cổ chạy theo, rất nhanh đã hoà vào đám người ồn ào náo nhiệt trên đường.

Triệu Tử Mặc rốt cực không kèm lòng được nữa, mở miệng nhắc nhở: “Cực phẩm, chúng ta không phải đang đi ăn cơm sao?”

Mổ cực phẩm nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, nhẹ nhàng đáp: “Không.”

“Gi?” Triệu Tử Mặc há hốc mồm, ngoáy ngoáy tai tự cho rằng mình đang nghe nhầm.

“Em còn chưa ăn cơm tối sao?” Cố Thành Ca dừng bước, khẽ quay đầu lại nhìn về phía cô.

Triệu Tử Mặc: “...”

Người người người người!! Dĩ nhiên ta ăn rồi a!! Nhưng mà cực phẩm à, nhà người không phải quá lật lọng rồi sao, nói không muốn đi liền không chịu đi a!! Hừ hừ, quả nhiên là tác phong của đại thần mà!

Triệu Tử Mặc khóc không ra nước mắt, cô còn đang cố tình mượn bữa cơm này để tiện thể nhắc tới chuyên mục “Tiểu hà tiêm tiêm” cơ mà, rõ ràng còn chuẩn bị sẵn tâm lý thà chết cũng không chịu hy sinh rồi cơ mà!!! (~> A.T: hị hị, gốc ấy mà, nó là “đã chuẩn bị sẵn, cho dù có chết cũng không tiếc” nhưng mà ta thấy thế này hay hơn, hài hài, câu cửa miệng của anh dzai ta đó)

Cố Thành Ca khẽ mỉm cười: “Nếu như em có việc muốn nói với anh, bây giờ có thể nói.”

Triệu Tử Mặc kinh hãi nhìn chằm chằm vào cực phẩm: “Thật không?”

Cố Thành Ca chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Oa ha ha ha, đúng là cơ hội ngàn vàng không cầu cũng đến nha, Triệu Tử Mặc dứt khoát tận dụng ngay, cô hít sâu một hơi: “Vậy em không khách khí nữa cực phẩm dài truyền hình trường muốn mời anh tham gia chuyên mục phỏng vấn “Tiểu hà tiêm tiêm” anh có đồng ý không!”

Triệu Tử Mặc chỉ cần một hơi là đã huych toẹt được tất, xong xuôi liền giương mắt lên chớp chớp nhìn trân trối vào phản ứng của cực phẩm.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

...

Không hề có tiếng trả lời, Cố Thành Ca vẫn chỉ nhìn cô một cách đầy bí hiểm.

Vã mồ hôi, cha mẹ ơi, người ta vẫn thường bảo nói chuyện nhất định không được lỗ mãng, có phải là nhằm ám chỉ tình huống này không a!!

Triệu Tử Mặc muốn chết, cô vốn cũng biết vị cực phẩm này xưa nay lạnh lùng cao ngạo, bây giờ không trực tiếp cự tuyệt đã là may mắn tám đời nhà cô rồi!

Nghĩ nghĩ một hồi, tinh thần Triệu Tử Mặc ngày càng sa sút, không biết nói gì chỉ có thể yên lặng buồn bã cúi đầu.

Trên đỉnh đầu, bất ngờ truyền đến tiếng nói của anh.

“Được.” Thanh âm này thoảng qua như gió, khe lướt qua đôi tai cô: “Nhưng anh hy vọng chuyên mục này chỉ làm để lấy hình thức mà thôi.” (~~> A.T: ý anh là anh muốn cái “tiểu hà tiêm tiêm” chỉ phỏng vấn anh để lấy lệ thôi ấy, không đc cặn kẽ cụ thể tí mĩ gì hết)

Triệu Tử Mặc giờ phút này dường như không thể tin vào tai mình nữa, cô kinh dị ngẩng đầu lên nhìn chòng chọc vào anh, chỉ thấy đôi môi của cực phẩm đang khe cong lên, đôi mắt bí hiểm nhìn cô bây giờ đã loé ra những tia sáng dịu dàng, nhưng bởi vì ánh đèn đường chiếu rọi mờ mờ ảo ảo, cho nên bất giác cô cảm thấy, nét dịu dàng đó sao mà thật giống như trong mơ...

Triệu Tử Mặc hít sâu một hơi, lại tiếp tục hít sâu một hơi nữa, mang theo hai mươi phần một trăm hy vọng (~~> 20/100 ấy): “...Cực phẩm, em cứ thế mà thu phục được anh rồi sao?”

Cô thật giống như, thật giống như vừa bắt đầu công việc...

Cố Thành Ca: “...”

Anh không nhìn được nhứ mày, nhìn cô một cái, rồi lại liếc cô thêm một cái nữa, sau đó lạnh lùng quay người bỏ lên phía trước.

Chương 22: Ngủ xuất kinh nhân.

(~~> Ồ, như chú thích ở chương 20 đó, “ngủ xuất kinh nhân” tức là mở miệng ra thì toàn nói những thứ động trời)

Triệu Tử Mặc sau khi hoành tráng mang tin “đã thu phục được cực phẩm” trở về ký túc xá, liền khiến cho đồng đảo quần chúng nhân dân lại được một phen xúc động không thôi.

Thi Tiểu Phi vẫn là người dẫn đầu, cô nàng lao đến với tốc độ nhanh hơn cả ánh sáng, liều sống liều chết vươn móng vuốt ra mãnh liệt lắc lắc Triệu Tử Mặc: “A Mặc A Mặc a, vậy anh ấy đến lúc nào mới chịu mời ba vị mỹ nữ chúng ta ăn cơm a???”

Khương Khương hai mắt loé sáng như đèn pha cũng gật đầu phụ hoạ: “Đúng đó đúng đó, hôm nào rảnh mời mấy người bạn của anh ấy đến ăn cơm nha?” (~~> A.T: pớ tay, chị Tiểu Phi thì chỉ chăm chăm muốn được tiếp cận cực phẩm, còn chị Khương Khương thì chỉ muốn điều tra về bạn Tề Lỗi, haizz...)

Triệu Tử Mặc gãi gãi đầu vẻ lúng túng: “Tại sao ta lại phải mời bạn của cực phẩm đến đây ăn cơm? Mà cực phẩm hà cố gì cũng phải mời bọn mi chứ?”

Khương Khương nghe thấy vậy thì trợn tròn mắt nhìn chòng chọc vào Triệu Tử Mặc y như đang nhìn đứa nhà quê lên thành phố, còn Thi Tiểu Phi thì bạo lực hơn, tiện tay vớ lấy cái gối đánh cô túi bụi, điệu bộ vừa tức giận vừa đau đớn: “Mi không phải thu phục được Cố Thành Ca rồi sao! Đáng ra cũng phải đem

bạn trai mi giới thiệu chính thức cho bọn ta chứ, mà anh ấy cũng phải giới thiệu mi cho bạn anh ấy nha, giống như lần trước Tiêu Sở Diễn mời chúng ta đi ăn cơm đó, đã hiểu chưa hả A Mặc ngốc A Mặc thú!

Đám hắc tuyến trên mặt Triệu Tử Mặc nhất thời trượt xuống sâu vạn trượng, nhanh tay nhanh mắt quắp cái gối đang thân mật ôm ấp hôn hít với khuôn mặt của mình ra, yếu ớt hỏi lại Thi Tiểu Phì: “Nhưng mà Chu Đôn Nho của mi có mời bọn ta ăn cơm lần nào đâu...”

Chu Đôn Nho, chính là Chu Đại trong truyền thuyết được quần chúng nhân dân đông đảo biết đến, bởi vì Thi Tiểu Phì mở miệng ra là khen hắn ôn nhu đôn hậu, cho nên Triệu Tử Mặc cũng rất chi là hào sảng mà đặt luôn cho hắn ta cái biệt danh đó.

Liếc thấy đôi mắt Thi Tiểu Phì đã loé lên những tia sáng dã man, móng vuốt lại bắt đầu vươn qua túm lấy chiếc gối chuẩn bị màn hành hạ, cho nên Triệu Tử Mặc rất biết điều lập tức đứng đắn giải thích: “Tiểu Phì cô nãi nãi à, thực ra chuyện thu phục cực phẩm mà ta nói chỉ là nhiệm vụ của đài truyền hình trường giao cho ta...” vừa nói cô vừa lách qua trốn thoát sự truy đuổi ráo riết của chiếc gối cùng móng vuốt của Thi Tiểu Phì, tiện thể phun thêm hai chữ: “...mà thôi.”

Cố Thành Tây nãy giờ vẫn đứng một bên với điệu bộ xem kịch vui, cuối cùng cũng chịu mở miệng: “A Mặc, mi rốt cục làm sao mà thu phục được anh trai ruột thịt ruột thịt của ta thế?”

Triệu Tử Mặc thật thà đáp ngay: “Ta thật không nghĩ đến luôn, mới nhắc đến một cái mà anh ấy đã lập tức đồng ý ngay rồi..”

“Nga —”

Cố Thành Tây cố ý kéo dài thanh âm, sau đó bình tĩnh quay sang nhìn Khương Khương cùng Thi Tiểu Phì: “Hai người bọn mi yên tâm đi, ta dám đảm bảo không bao lâu nữa, chúng ta nhất định sẽ được thực hiện giấc mơ ăn một bữa tiệc lớn a!”

Triệu Tử Mặc: “...”

Khương Khương: “...”

Thi Tiểu Phì: “...”

Đến ngày hôm sau, Triệu Tử Mặc tức tốc đem tin cực phẩm đã đồng ý tham gia chuyên mục “Tiểu hà tiêm tiêm” thông báo cho Trịnh Nhược Du, Trịnh Nhược Du sau khi nghe xong không tránh khỏi ngẩn ngơ sững sờ mất một hồi lâu. Cuối cùng cô ta chỉ hít sâu một hơi, thiên ngôn vạn ngữ đúc kết một câu thế này:

“Triệu Tử Mặc, bây giờ tôi phát hiện ra, tôi không cách nào có thể ghen tỵ với cô được nữa.”

“Ách...” Triệu Tử Mặc nhất thời cảm thấy không hiểu mô tê gì.

Giọng điệu của Trịnh Nhược Du lần này rất mực ôn hoà, tĩnh lặng như nước: “Trước kia sở dĩ tôi cảm thấy cô được hân thích (~~> A.T: “hân” này là hân khác, không phải Cố Thành Ca hay Tiêu Sở Diễn gì đâu nha), cũng như vụ cô dính vào lời đồn với Tiêu Sở Diễn, tất cả đều chỉ là do ưu thế dung mạo nghiêng nước nghiêng thành của cô thôi, nhưng thật không ngờ bây giờ cô còn có thể thuyết phục được cả Cố Thành Ca mây trôi trên cả mây trôi, chứng tỏ cô phải có khả năng đặc biệt nào đó mà những kẻ đứng ngoài như chúng tôi không biết, hơn nữa cô lại không chỉ mạnh ở một điểm, bởi vì dù sao, Cố Thành Ca vẫn là kiểu người không thể trông mặt mà bắt hình dong, xưa nay chưa từng có ai đoán biết được anh ta đang nghĩ gì.”

Triệu Tử Mặc bắt gặp thấy đầu ong ong, trong thâm tâm cực kỳ xấu hổ, thực ra chuyện thu phục cực phẩm lần này, đúng là cô không lợi dụng ưu thế sắc đẹp gì thật, nhưng cô cũng nào có điểm mạnh hay điểm đặc biệt gì đó đâu, cực phẩm chỉ là đồng ý một cách đơn giản vậy thôi mà...

Chỉ là hôm qua sau khi theo cực phẩm đi dạo một vòng, hấp dẫn không biết bao nhiêu là ánh mắt của người đi đường, vậy mà Triệu Tử Mặc nhà ta lại tỏ ra cực kỳ mất hình tượng, thấy đồng đồ ăn vật thì mắt sáng lên như đèn pha, chỉ thiếu mỗi chảy nước miếng ròng ròng nữa thôi, cùng lúc đó trong thâm tâm không khỏi gào thét về thái độ của cực phẩm: thì ra mây trôi trên mây trôi cũng biết giận như người bình thường nha!!!

Nhưng mà không thể phủ nhận, thời điểm Cổ Thành Ca ngồi ở một quán ăn ven đường, phong thái tao nhã của anh vẫn thừa sức đề bẹp những người xung quanh.

Triệu Tử Mặc bất tri bất giác cảm thấy cực kỳ kinh hãi, chẳng lẽ, đây chính là cái gọi “lấy vô chiêu thắng hữu chiêu” trong truyền thuyết hay sao?? Nhưng mà có phải cái thái cực kia quá xuất thần nhập hoá rồi không, cho nên đầu óc khù khờ ngu ngơ của cô vẫn không cách nào tiếp thu nổi?

Tuy nhiên Triệu Tử Mặc vẫn thấy rất khó hiểu, chuyện cô thu phục được cực phẩm với chuyện Trịnh Nhược Du có ghen tỵ hay không thì liên quan gì đến nhau?

Trịnh Nhược Du tiếp tục bình tĩnh giải thích: “Cô biết không, trên đời này có một nhóm người như vậy đây, chỉ cần cô thông minh hơn họ, đẹp hơn họ một chút thôi, ngay lập tức họ liền sẽ sinh lòng đố kỵ với cô, nhưng nếu cô lại lợi hại hơn họ quá nhiều, trong lòng họ tự nhiên sẽ chỉ còn cảm giác hâm mộ mà thôi! Giống như tổng thống Mỹ ở trong Nhà Trắng vậy đó, cô tất nhiên không thể sinh lòng ghen tỵ với ông ta được.”

Triệu Tử Mặc cảm thấy đã hiểu đôi chút, yên lặng tự bành trướng chính bản thân mình: Ha hả, không ngờ Triệu Tử Mặc bốn cô nương đây lại bỏ được tới địa vị ngang hàng với tổng thống Mỹ nha!! (~~> A.T: =)))

Trịnh Nhược Du không thèm để ý đến phản ứng của cô, tiếp tục cảm thán: “Triệu Tử Mặc, bây giờ ở trong mắt tôi, cô chính là mây trôi cuối chân trời!”

Nói xong, cô ta cụp mắt xuống, cũng không còn tâm tư nào nữa để hỏi Triệu Tử Mặc làm cách nào thu phục được Cổ Thành Ca, chỉ khẽ nhẹ giọng lẩm bẩm: “Hắn đối với cô vẫn một mực chung tình, tôi cũng chẳng có gì phải ghen tỵ nữa, bởi vì cô đáng giá.”

Hắn?

Triệu Tử Mặc nghe thấy vậy thì nháy nháy mắt mấy cái, cuối cùng cũng hiểu ra: “Chị đang nói Kỷ An Thần sao? Chẳng lẽ chị còn thích anh ta?”

Trịnh Nhược Du kinh hãi ngược mắt lên nhìn: “Làm sao cô biết!”

Triệu Tử Mặc ngó đăm đăm vào nét mặt của Trịnh Nhược Du, trong lòng thấy khó hiểu lạ thường: “Em vốn biết mà.” (~~> A.T: ha ha, nghe đoạn đối thoại này lại nhớ đến đoạn “Làm sao cậu biết?” ~ “Mình biết mà!” =)))

Thấy Trịnh Nhược Du vẫn còn vụn vặt kinh ngạc, cô mới từ tốn giải thích: “Lần đầu tiên em bị nghi ngờ là nghi phạm trong vụ trộm laptop, lúc bị Bùi Mẫn lão sư gọi lên phòng họp của đài truyền hình trường, thấy chị và Kỷ An Thần ngồi đó, em đã bắt đầu cảm thấy ngờ ngợ rồi, sau này thiên hạ lại đồn đại mấy tin bất quá về em và Kỷ An Thần, lúc đó chị tỏ ra “đặc biệt chiếu cố em”, cho nên em lập tức xác định chắc chắn...”

Trịnh Nhược Du đến lúc này sắc mặt đã trở nên trắng bệch: “Cô cũng biết tôi cố ý gây khó dễ cho cô từ lâu rồi, vậy mà tại sao cho tới tận bây giờ vẫn không khiêu nại phản kháng gì?”

Triệu Tử Mặc quái dị nhìn chòng chọc vào cô ta: “Chỉ là chuyện nhỏ tẻ thôi mà, chị nghĩ cần thiết phải so đo như thế sao?”

Đối với người từng là đối tượng để bắt nạt, từng là tấm bia để trút giận, bây giờ người đó lại tỏ ra nhân từ độ lượng với mình như thế, thử hỏi làm sao có thể không sinh ra cảm động cho được! Vì thế cho nên, Trịnh Nhược Du lập tức gạt đầu một cái, đồng thời quyết định sẽ rũ sạch mọi sự ghen ghét đố kỵ thấp hèn của mình đi, tự hứa về sau sẽ đối xử với Triệu Tử Mặc như một người bạn thân vậy đó.

Tình bạn giữa con gái vốn vừa kỳ diệu vừa khó hiểu như thế đấy, một khi lòng ghen ghét đố kỵ đã biến mất, con người ta lại hoàn toàn có thể tự nhiên mà đối xử rất chân thành với nhau.

Triệu Tử Mặc thật ra cũng không cao thượng như Trịnh Nhược Du nghĩ, cô chẳng qua là có thói quen biến sự bắt nạt của người khác thành niềm vui của mình mà thôi, bởi vì khi Trịnh Nhược Du giao cho cô một nhiệm vụ khó khăn nào đó, mỗi lúc làm xong đều là một cảm giác thành tựu và hoan hỉ ulla đến từ sâu trong trái tim, một nhọc cực khổ cũng vì thế mà biến thành niềm tự hào của bản thân. Chính vì thế, cô cũng

đem cái sự “làm khó” của Trịnh Nhược Du biến thành cơ hội rèn luyện của riêng mình, cũng rất tự nhiên mà thoải phải hết mọi bức bối tức tối vào trong không trung.

“Nhưng mà em vẫn có một chuyện muốn khiếu nại!” Triệu Tử Mặc bỗng nhiên tỏ ra nghiêm nghị lạ thường: “Kỷ Tài Tử đúng là có nói muốn theo đuổi em thật, nhưng mà hình như anh ta chỉ đùa cho vui thôi, cho nên là, chị thật ra cần bản không cần...ghen tỵ với em...”

Lúc này người giương mắt lên nhìn chòng chọc một cách quái dị lại đổi thành Trịnh Nhược Du: “Đùa cho vui? Không thể nào, Kỷ An Thần từ dạo đó đến giờ vẫn không thèm kiếm thêm bạn gái nào nữa, hơn nữa hần gần đây giống như là rất hoang mang...”

Triệu Tử Mặc: “...”

Trời ạ, việc đó thì có liên quan gì đến cô cơ chứ???

Sau khi chào tạm biệt Trịnh Nhược Du, Triệu Tử Mặc đạp xe lang thang trên con đường nhỏ đi về khu ký túc xá Mẫu Đơn, đột nhiên nhìn thấy bóng lưng cao gầy của Kỷ An Thần ở phía xa xa, hần ta chậm rãi bước đi bên cạnh những gốc cây hương chương cao lớn, đầu hơi cúi xuống, những ngọn gió nhẹ của ngày thu khẽ xào xạc, luồn qua những tán cây, thổi bay mấy lọn tóc trên khuôn mặt điển trai của hần, Triệu Tử Mặc bất giác cảm thấy, khung cảnh này sao mà giống mỹ thiếu nam trong tranh vẽ đến lạ lùng...

Cô đạp xe chậm lại, từ khi suy nghĩ thấu đáo rằng hần chẳng qua chỉ là muốn đùa giỡn cô một chút cho vui cửa vui nhà mà thôi, cô đã quyết định từ đó về sau sẽ tìm cách tránh mặt hần, nhưng đúng là ông trời trêu người, cô càng lẩn trốn, thì hần lại càng xuất hiện trước mặt cô.

Đúng lúc này Kỷ An Thần tựa như có dự cảm liền ngẩng đầu lên, ánh mắt lập tức chạm trúng bóng dáng xinh đẹp của cô, đôi chân đang bước đi chậm rãi cũng vì thế mà dừng hần lại.

Ở khoảng cách năm trăm mét, ánh nhìn của hần lại càng thêm dài ra, vừa sâu thẳm vừa thâm trầm, đợi đến khi cô đạp xe lại gần, hần bỗng nhiên tựa hồ như tỏ ra do dự, cuối cùng nghiêng người, bước nhanh qua hàng cây hương chương bên kia đường.

Triệu Tử Mặc vạn phần khó hiểu, chỉ có điều cô là kiểu người rất lười suy nghĩ, lúc này cô vừa khai báo với Trịnh Nhược Du rằng cực phẩm yêu cầu chương trình chỉ được phép làm hình thức, Trịnh Nhược Du liền lấy điện thoại gọi điện hỏi ý kiến Tổng giám đốc đài truyền hình, không ngờ ông ta vẫn một mực hào phóng, chỉ thản nhiên nói: “Cậu ta có yêu cầu gì thì cứ làm theo yêu cầu đó, tuyệt đối không được khước từ!”

Sau đó, ông ta còn nói thêm, mọi chuyện chụp hình quay phim làm tài liệu cho lần xuất hiện này của Cố Thành Ca, tất cả đều giao cho Triệu ký giả chịu trách nhiệm, đồng thời còn hứa hẹn thêm: “Sau khi chuyên mục này được chính thức phát sóng, ký giả Triệu Tử Mặc lập tức sẽ được nhận làm thành viên của đài truyền hình trung tâm!”

Miếng mồi ngon béo bở như thế làm sao có thể bỏ qua, cho nên là, Triệu mỹ nữ nhà chúng ta lập tức trở về ký túc xá soạn thảo cặn kẽ bản kế hoạch, hừ hừ, tất cả vì tiền đồ sáng lạng của cô, vì tương lai con em chúng ta!!

Tối hôm đó, trong ký túc xá đã sớm tắt đèn, Cố Thành Tây, Khương Khương cùng Thi Tiểu Phì cũng đã lăn ra ngủ say hết cả rồi, duy chỉ còn Triệu Tử Mặc vẫn tỉnh thần phần chần, hưng phấn bùng bùng, ngồi gò lạch cách bàn phím máy tính suốt cả đêm, hần nhiên như cô tiên quên bống luôn cả khái niệm thời gian.

Sau khi bản kế hoạch đại khái đã được lên khung hoàn chỉnh, chỉ còn phần tuyên truyền giới thiệu công ty phần mềm máy tính và sở vụ luật của cực phẩm mới là công đoạn quan trọng nhất, bởi vì quá trình trưởng thành và gây dựng sự nghiệp của anh tất nhiên là điều không thể thiếu rồi, hơn nữa mây trời trên mây trời xưa nay vẫn một mực thần bí, bây giờ cô “lột trần” được chiếc mặt nạ huyền hoặc bí ẩn của anh, nhất định sẽ được đông đảo quần chúng nhân dân nhiệt liệt hoan nghênh nha...

Cho đến lúc Cố Thành Tây mơ mơ màng màng giật mình tỉnh giấc, mắt nhắm mắt mở vẫn còn thấy một ánh sáng màu xanh yếu ớt chiếu rọi một góc phòng, trong lúc nhà nhà tắt đèn, người người say giấc thì

Triệu Tử Mặc vẫn một bộ dạng cực kỳ tỉnh táo, hơn nữa còn tỏ ra hưng phấn bồng bồng, Cố Thành Tây lúc đó mới sợ hãi yếu ớt than: “A Mặc, tại sao còn chưa đi ngủ...”

Triệu Tử Mặc như cũ vẫn không thèm quay đầu lại: “Ngủ ngay đây, ngủ ngay đây.” Nếu như cực phẩm đồng ý đem mọi chuyện đời sống riêng tư của anh ấy ra ngoài ánh sáng, vậy thì kế hoạch của cô lập tức sẽ được viên mãn nha! Oa ha ha, nhưng mà, trước tiên phải được cực phẩm cho phép đã...

Nghĩ tới đây, cô liền quay phắt đầu lại: “Tây Tây, tám danh thiếp Cố Thành Ca đưa i để ở đâu rồi?” Anh có đồng ý hay không, gọi điện thoại hỏi một cái là ra liền hà!

“Trong túi áo khoác...” Cố Thành Tây mơ mơ màng màng trả lời, sau đó lại lẩn quay ra ngủ tiếp.

Triệu Tử Mặc lập tức đứng dậy, rón ra rón rén nhảy đến chỗ treo áo lấy tám danh thiếp ra, lặng lẽ lấy điện thoại di động soi soi chiếu chiếu dây số được in trên đó, rồi lại lặng lẽ nhón chân bước ra ngoài sân thượng ký túc, ngồi xổm xuống một góc tường.

Điện thoại của cực phẩm không có nhạc chờ màu mè sôi động gì, chỉ đơn giản là mấy tiếng tút tút rất kéo dài đều đặn, nhưng trong màn đêm yên tĩnh lại bỗng trở nên đặc biệt rõ ràng, khiến cho Triệu Tử Mặc đột nhiên cảm thấy thanh âm này sao mà hay đến lạ.

Tút một hồi dài, cuối cùng phía đầu bên kia cũng truyền đến một giọng nói.

“Ai vậy?”

Tiếng nói trầm thấp lạ kỳ, không còn nhẹ như gió thoảng như lúc ngày thường nữa, thậm chí còn nhuốm chút vẻ bất cần mơ hồ, rõ là chủ nhân của nó vừa bị đột ngột đánh thức xong.

Tuy nhiên từng tế bào, từng dây thần kinh trong người Triệu Tử Mặc giờ phút này vẫn đang duy trì ở trạng thái cực kỳ phấn khích, cho nên cô cũng chẳng thèm để ý mình có đang phá người ta hay không, chỉ vui vẻ nói: “Cực phẩm, em là Triệu Tử Mặc.”

Người bên kia hình như hơi ngẩn ra một chút, sau đó giọng nói có vẻ như đã tỉnh táo hơn nhiều, chỉ đơn giản là ngáp một cái cho đỡ cơn buồn ngủ: “A, có chuyện gì...”

Triệu Tử Mặc hưng phấn bồng bồng ngồi kể lể cực kỳ chi tiết bản kế hoạch của mình, đặc biệt nhấn mạnh ở đoạn tìm hiểu về đời sống riêng tư của anh, sau đó ngừng lại một chút, lẳng lặng nghe ngóng phản ứng của đối phương.

Cố Thành Ca: “...”

Đầu bên kia điện thoại vẫn rất yên tĩnh, chỉ truyền tới tiếng hít thở nhẹ đều đều, Triệu Tử Mặc đợi một hồi lâu vẫn không thấy có tiếng trả lời, cứ cho là yêu cầu này có vẻ hơi quá phận đi, nhưng mà đã làm thì phải làm đến cùng chứ!

“Cực phẩm, thế nào, anh có đồng ý hay không?”

Đầu bên kia cuối cùng cũng có phản ứng.

Cố Thành Ca thấp giọng gọi: “A Mặc.”

“...Vâng.” Triệu Tử Mặc đột nhiên có chút thất thần, giọng nói của cực phẩm trong điện thoại thật mê người a a a!! Giọng nói ấy bây giờ trầm ấm lạ thường, không còn vẻ lạnh lùng xa cách như thường ngày nữa, thực khiến cho người ta chịu không nổi mà!

Cố Thành Ca: “Em thức để viết bản kế hoạch đến tận bây giờ sao?”

Triệu Tử Mặc: “...”

Bây giờ...Nhìn ra ngoài khoảng trời bao la đen đặc bên ngoài sân thượng, cô đột nhiên cảm thấy, hành động của mình hình như không được đúng đắn lắm thì phải...

Cố Thành Ca từ tốn nói tiếp: “Cũng hơn một giờ sáng rồi, mau đi ngủ đi, có gì ngày mai hẵng nói.”

Triệu Tử Mặc , lập tức quỳnh quáng tắt điện thoại.

Ngày hôm sau vừa thấy cực phẩm, Triệu Tử Mặc đã chạy đến như bay với khuôn mặt tội lỗi đến cực độ: “Cực phẩm, tối hôm qua thật xin lỗi, em nhất thời quá phấn chấn nên quên để ý luôn cả thời gian...”

“Không sao.” Cố Thành Ca liếc nhìn cô một cái, vẫn duy trì bộ dạng vân đạm phong thanh: “Tối hôm qua không có gặp ác mộng.”

Triệu Tử Mặc vô cùng buồn bực nháy mắt mấy cái, cực phẩm lẽ nào lại coi cú điện thoại của cô là hung linh giữa đêm chứ, cô tại sao lại bị biến thành cơn ác mộng a a!! Nhưng mà, cũng do cô không đứng trước, đêm hôm khuya khoắt lại bật người ta dậy, cực phẩm tỏ ra khó chịu như thế cũng là rất đổi bình thường mà thôi, buồn bực trong lòng thì vẫn cứ để trong lòng đi.

“Sau này em nhất định sẽ chú ý, sẽ không gọi điện thoại cho anh trễ như vậy nữa!” Triệu Tử Mặc giơ hai ngón tay lên, vẻ mặt cực kỳ thật thà cam đoan: “Em sẽ gọi sớm một chút, sẽ tận lực một chút!”

Vã mồ hôi, cô đang nói cái gì a...

“Ừ.” Cố Thành Ca vẫn chỉ nghiêm túc gật đầu, đôi mắt xinh đẹp của anh nghiêng nhìn về phía cô, trầm tĩnh như mặt hồ, phẳng lặng như ánh trăng, thấp thoáng một tia dịu dàng sâu trong đáy mắt.

Triệu Tử Mặc vội lảng sang chuyện khác: “Cực phẩm, chuyện tối hôm qua em hỏi anh đó, anh đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Tối hôm qua?” Cố Thành Ca nhíu mày khó hiểu, anh chỉ nhớ cô nói rất nhiều về vấn đề bản kế hoạch, nội dung cụ thể thế nào thì anh không nghe nên không biết, bởi vì giọng nói hưng phấn bồng bồng của cô khi truyền vào tai anh lại biến thành một loại giai điệu du dương thúc giục anh tiến vào giấc ngủ, đến một lúc lâu sau không nghe thấy cô nói gì nữa, anh mới bắt đầu mơ mơ màng màng tỉnh lại đôi chút...

Triệu Tử Mặc không nhắc thì thôi, chứ càng nhắc cô lại càng thấy buồn bực, thì ra đồng nước miếng khổng lồ của cô ngày hôm qua đều trở thành công cốc hết cả, nhưng dù có buồn bực cách mấy đi nữa cũng không thể trách cực phẩm được, dù sao đều là do cô chọn sai thời gian.

“A, lúc đó em hỏi anh, anh muốn chụp hình cho chuyên mục lần này như thế nào?” Cô đơn giản chỉ ngắn gọn đặt một câu hỏi khác.

Cố Thành Ca vẫn một mực vân đạm phong thanh: “Em quyết định, anh phối hợp.”

Trong tích tắc đó, đôi mắt xinh đẹp của Triệu Tử Mặc bỗng nhiên sáng bừng lên một cách dị thường, thật giống như ánh mặt trời rọi sáng những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ yên tĩnh.

Nếu đã trả lời như vậy, một khi cô yêu cầu “moi móc” đời sống cá nhân của anh, nhất định sẽ không bị phản bác chứ? Hừ hừ, rốt cuộc là kẻ nào dám nói cực phẩm thanh cao ngạo mạn, xa cách lạnh lùng? Cố thấy cách nói chuyện của anh rất tốt đó chứ, trừ khuôn mặt khi nói vẫn không đổi sắc kia ra, thì quả thực chính là rất hoà hợp rất êm thấm mà! (~~> A.T: ờ, anh lạnh lùng, anh xa vời, chính chị nói chứ còn đổ cho ai nữa? =..=)

Người nào đó hưng phấn bồng bồng, miệng nhanh hơn não nói ra còn không kịp suy nghĩ: “Nói cách khác, anh đồng ý trở thành con cừu nhỏ để em tùy ý đùa giỡn sao?”

Ngay lập tức, trong đầu của người nào đó liền hiện lên một cảnh tượng thế này.

Trên một bãi cỏ xanh mơn mơn đẹp tuyệt vời, Triệu Tử Mặc ôm chiếc DV, đứng đối diện với một chú cừu nhỏ mang bộ lông trắng muốt như cực phẩm của thế gian, cô vênh mặt hát cảm liên tục sai khiến:

“Cừu nhỏ, ăn cỏ!”

“Cừu nhỏ, chống ngược lại!”

“Cừu nhỏ, kể mấy cái thành tích lập nghiệp vĩ đại của người cho ta nghe chút coi!”

“Cừu nhỏ, nhìn vào ống kính máy quay cười một cái đi...”

“Cừu nhỏ, nói cho tỷ tỷ ta nghe, trong bầy cừu kia người có ưng ý con cừu nào không a...”

Trí tưởng tượng của Triệu Tử Mặc cứ như thế mà chớp nhoáng một đường như sấm rền chớp giật, cuối cùng trực tiếp đưa đến một kết quả là, những hình ảnh trong đầu cô, ngày một mờ ám, ngày một quái dị, hơn nữa lại còn...

Cổ Thành Ca: “...”

Cho dù thần kinh của anh có bền có dai đến mấy, cũng đều bị hai từ “cừu nhỏ” làm cho kích thích hoàn toàn, hơn nữa Triệu Tử Mặc lại ngày càng tiến đến gần anh với vẻ mặt siêu siêu quái dị thế kia, bên trong đầu đang nghĩ cái gì tựa hồ như đều hiển hiện ra ngoài mặt hết, khoé miệng của anh vì thế mà cũng trở nên có chút co giật...

14. Chương 23-24

Chương 23: Ai mới là cừu?

Triệu Tử Mặc mặc dù nhanh mồm nhanh miệng bảo sẽ biến Cổ Thành Ca thành con cừu nhỏ để tùy ý sai khiến đùa bỡn, nhưng trên thực tế khi triển khai kế hoạch tác chiến, cô vẫn tự giác biến mình thành nhân vật “người hầu.”

Bằng vào dung mạo nghiêng nước nghiêng thành của Triệu Tử Mặc, hành động như thế vẫn là khiến cho người khác nhìn vào không khỏi giận sôi, chỉ có điều cô vô cùng thần nhiên, bởi vì dù sao chuyện “lãng phí tài nguyên quốc gia” này cũng xảy ra như cơm bữa rồi, không có gì đáng phải bàn tới.

Huống chi, cực phẩm là đại nhân vật phong thanh vân đạm, bẩm sinh cao ngạo lạnh lùng, bề ngoài tuấn nhã thanh dật lại vô cùng xuất sắc, khiến cho bạn bè đồng trang lứa cho dù cố gắng cách mấy vẫn không cách nào với tới cái vị trí cao xa với với ấy. Ở anh toát lên một loại khí chất khiến cho người đối diện không khỏi tự giác thuần phục theo.

Cho nên trên sân trường ở học viện Phong Đại, thường xuyên xuất hiện một cảnh tượng vừa bắt mắt vừa khiến cho người ta phải ghen tỵ đến hộc máu thể này:

Mỗ mỹ nữ khuynh thành cổ đeo DV bám sát mỗi nhất cử nhất động của mỗ cực phẩm, mà mỹ nữ cùng cực phẩm sát cánh đứng bên nhau tất nhiên phải là khung cảnh tuyệt đẹp hiếm có khó tìm rồi, nhưng cái bóp nát cảnh đẹp kia một cách không thương tiếc chính là, đôi tay mỗ mỹ nữ suốt cả tiếng đồng hồ cứ phải đưa lên hạ xuống liên tục, trông bộ dạng hết như một kẻ hầu không hơn không kém, trong lúc đó mỗ cực phẩm lại vô cùng nhàn hạ, tay đặt trong túi quần cực kỳ thần nhiên, từng bước đi cũng thoải mái thanh cao như đại thiếu gia, thỉnh thoảng lại còn chỉ trỏ sai khiến mỗ mỹ nữ đến chỗ này lại chỗ kia, lùi một bước tiến hai bước cứ loạn xà ngầu cả lên.

Nhưng làm cho người ta phải hộc máu chính là, mỗ mỹ nữ tựa hồ như rất thích thú.

Giống như hiện tại vậy, có người còn tận mắt chứng kiến một màn rất chi là hoành tráng thế này.

Trên bãi cỏ héo rũ trong sân vận động học viện Phong Đại, Triệu Tử Mặc rồi rít bám theo đuôi Cổ Thành Ca, kể từ khi bắt đầu buổi chụp ảnh, cô đã bị cực phẩm sai khiến loạn cả lên.

“Em đứng sau chụp đi.” (~~> A.T: Heo mi TT_____TT Không biết nên edit 2 cái từ đó thế nào nữa: (Đan: đơn chiếc, riêng lẻ); (can: cái gây hoặc chắn song cửa sổ) Ở nhưng mà, ở sân vận động thì làm gì có cửa sổ mà đứng TT_____TT Có bạn nào tốt bụng không) Đợi đến khi Triệu Tử Mặc đã chỉnh đúng khoảng cách như lời anh nói, anh lại tiếp tục mở miệng: “Mà thôi, vẫn là đứng trên bậc cầu thang ở khán đài thì tốt hơn.”

Triệu Tử Mặc cười híp mắt, y như cún con bảo gì nghe nấy, không một câu oán trách, chẳng qua là bây giờ trời đã vào đông, không khí lạnh ủa đến bất ngờ và đột ngột, lúc sáng rời khỏi ký túc xá cô lại quên mang

theo găng tay, cho nên bây giờ hình như những ngón tay đã đông cứng lại cả, đỏ ửng một màu, tựa hồ tê dại đến mất hết cảm giác.

Triệu Tử Mặc cũng nghĩ qua trong đầu xem không biết có nên trở về phòng ký túc lấy găng tay không, nhưng mà nếu làm như vậy quả thực sẽ phí mất bao nhiêu thời gian quý báu của cực phẩm, phải biết rằng, cực phẩm là người vô cùng bận rộn, cố gắng lắm mới dành được chút thời gian để cô chụp hình như thế này.

Cho nên, cô chỉ còn duy nhất mỗi cách là ở lại, thỉnh thoảng chà xát hai bàn tay vào nhau, sau đó đặt lên sát miệng thổi phồng một cái, cũng có thể nói là tạm thời áp chế được cái lạnh trong chốc lát.

Triệu Tử Mặc kẹp lấy chiếc DV, đưa hai tay lên hà hơi vài cái, bỗng nhiên nhìn thấy Cố Thành Ca ngồi xuống đất một cách vô cùng thần nhiên.

“A Mặc, em có lạnh không?” Anh hỏi.

Triệu Tử Mặc lập tức cầm lấy chiếc DV, cười híp mắt lắc đầu: “Không lạnh không lạnh, em mặc áo khoác lông mà.”

Cố Thành Ca nhìn cô, từ tốn xoa xoa đôi tay: “Nhưng mà tay anh sắp đông cứng lại rồi...”

“Anh lạnh à...” Triệu Tử Mặc nhướn người dậy, lúc này mới thật sự chú ý đến cực phẩm, trời lạnh thế này mà anh chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, cho nên cô lập tức để chiếc DV xuống, cười một cái vô cùng tươi sáng rạng ngời: “Như vậy đi, trong phòng ký túc xá của em có găng tay, em lập tức đi lấy cho anh”...Thuận tiện còn có thể lấy một đôi cho cô luôn a...

Cố Thành Ca lập tức gạt đầu: “Được, anh chờ em trở lại.” (~~> A.T: anh nà anh rất quan tâm đến chị naz XD~~)

Cảnh tượng này được ba vị nam sinh chính mắt nhìn thấy, mặc dù Cố Thành Ca được người đời xưng tụng là truyền thuyết thần kỳ của học viện Phong Đại, nói đâu xa, trong thâm tâm ba vị nam sinh này cũng rất chi là sùng bái, nhưng mà nhưng mà, dù có như thế nào đi nữa, Cố Thành Ca đường đường vẫn là một đại nam nhân (~~> Hihi, để “đại nam nhân” nghe cho nó hoành tráng), có lạnh cách mấy cũng phải cố ngiên rằng mà chịu đựng chứ, đằng này lại mặt dày sai khiến một nữ sinh chân yếu tay mềm chạy đi kiếm găng tay ỉnh, thật sự là làm cho người ta cảm thấy quá mức vô sỉ a...

Thật đáng tiếc, ba vị nam sinh lại không thể tận mắt chứng kiến tình cảnh vô sỉ của cực phẩm chuyển biến thành âm hiểm đến thế nào.

Triệu Tử Mặc sau khi cầm theo đôi găng tay chạy tới, cực phẩm cũng chỉ mang vào một chút, sau đó liền tháo ra trả lại cho cô: “Đến lượt em.”

Triệu Tử Mặc nghe thấy vậy thì vội vàng giơ hai bàn tay mình lên, bày ra hai chiếc găng tay có hình con thỏ xinh xinh: “Không cần đâu, em cũng có mà, tay em bây giờ ấm lắm, anh cứ giữ lấy đi.”

Hai người tiếp tục đi thẳng vào công việc chính, cực phẩm lại nghiêm nhiên trở thành đạo diễn như ai, liên tục chỉ huy Triệu Tử Mặc không ngừng nghỉ: “Nếu em nằm trên bãi cỏ kia để chụp có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn đó.”

Cô nghĩ nghĩ một hồi, cuối cùng y theo lời cực phẩm mà nằm rạp xuống bãi cỏ, cúi đầu cẩn thận điều chỉnh góc độ camera, bộ dạng cực kỳ giống...

Một con cừu cúi đầu...

Đang ăn cỏ...

Cố Thành Ca bỗng nhiên mở miệng: “Đáng tiếc bây giờ là mùa đông, cây cỏ cũng khô héo cả rồi...”

Triệu Tử Mặc rất chi là nhiệt tình tiếp lời: “Đúng vậy đúng vậy a, nếu như là mùa xuân thì tốt rồi, cây cối tốt tươi, muôn màu muôn sắc, hình chụp cũng sẽ đẹp hơn.”

Có điều, nằm rạp trên mặt đất quả nhiên có hiệu quả rõ rệt, chỉ cần điều chỉnh góc quay hơi nghiêng sang một chút là có thể chụp được toàn bộ phong thái của cực phẩm.

Bên trong máy quay, hình ảnh cực phẩm hiện ra với đôi môi khê cong lên thành một hình cung tinh tế, đôi mắt xinh đẹp đen thăm thẳm cùng nụ cười thích thú của anh, bất chợt khiến cho cô không khỏi ngẩn ngơ.

Triệu Tử Mặc chớp được cảnh quay cực kỳ hiệu quả này thì vô cùng sung sướng: “Cực phẩm anh thật lợi hại a, không ngờ đến ngay cả cách nằm rạp xuống đất để tăng hiệu ứng hình ảnh này mà anh vẫn có thể nghĩ ra nha!”

Về mặt cực phẩm vẫn vô cùng bình tĩnh, ánh mắt từ từ di chuyển đến một vị trí cách đó không xa: “Nếu em có thể đứng quay ngược lại ở đó, hiệu quả còn khó tưởng tượng hơn nữa...”

Hai mắt Triệu Tử Mặc lập tức sáng bừng lên như đèn pha: “Thật không?”

Cố Thành Ca trịnh trọng gật đầu: “Thật.”

Cho nên là, A Mặc nhà ta không nói thêm câu nào nữa, ton tốt ôm DV chạy đến chỗ cực phẩm nói tới.

Nhưng mà, đương lúc cô đang loay hoay làm y theo lời cực phẩm, thì bất giác ngẩng đầu lên một cái, liền thấy cực phẩm đang nhàn nhã đứng đó, nở một nụ cười chăm chú nhìn cô, đôi mắt đen thăm loé ra những tia sáng mê người.

Triệu Tử Mặc nhất thời ngớ ra.

Vốn dĩ bình thường cực phẩm đã cực kỳ tuần tú xuất thần rồi, bây giờ nụ cười này lại tuyệt đối xuất phát từ nội tâm anh, càng làm nổi bật lên vẻ phong tư trác tuyệt của anh, khiến cho người ta chỉ cần nhìn qua thôi cũng đủ thất thần mà sảng khoái lạ thường, một nữ sinh nghiêng nước nghiêng thành như Triệu Tử Mặc, cũng vì thế mà không tránh khỏi u mê.

Nhưng mà, nụ cười này của cực phẩm, cũng thật cổ quái đi...Đôi môi hơi nhếch lên kia, nhuốm một vẻ gì đó ngổ nghịch của trẻ con, y hệt như thể đang dựng nên một trò đùa quái ác nào đó.

Triệu Tử Mặc nghĩ nghĩ một hồi, sau đó bình tĩnh tiến lại gần cực phẩm, nụ cười quái dị ấy như cũ vẫn đang ngự lâm trên môi anh.

“Cực phẩm, anh có âm mưu!” Cô trịnh trọng dùng một câu trần thuật rất chi là đơn giản, nhanh chóng kết luận phỏng đoán của mình.

“Ừ.” Cố Thành Ca vô cùng phóng khoáng, thẳng thắn thừa nhận: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là muốn chứng minh quan điểm của mình một chút thôi.”

Triệu Tử Mặc tuy giờ phút này đã cảnh giác đầy mình nhưng vẫn không thể ngăn nổi tò mò: “Quan điểm gì?”

“Con cừu nhỏ trong tưởng tượng của em...hắn không phải là anh...”

Triệu Tử Mặc: “...”

Ngay lập tức, những hình ảnh đầy mờ ám lại một lần nữa lượn lơ trước mắt cô.

“Cừu nhỏ, ăn cỏ đi!”

“Cừu nhỏ, quay ngược lại!”

....

Nghĩ đến cừu nhỏ, lại liên tưởng đến một màn vừa rồi...

Đương lúc cô nằm rạp trên bãi cỏ điều chỉnh góc độ quay của camera, cực phẩm bỗng nhiên từ tốn mở miệng nói: “Đáng tiếc bây giờ là mùa đông, cây cỏ cũng khô héo hết cả...”

Mà sau đó, cực phẩm lại còn giật giây, bảo cô đứng quay ngược lại thì hiệu quả hình ảnh sẽ tốt hơn nhiều...

Triệu Tử Mặc, hắc tuyến rơi xuống vực sâu vạn trượng: chẳng lẽ ý của cực phẩm chính là, anh muốn chứng minh “con cừu nhỏ bị tuý ý sai khiến đùa bỡn”, thật ra chính là cô sao??

Đau khổ tột cùng, Triệu Tử Mặc yên lặng nhẩn nhệ ngồi xổm xuống đất, nhặt một cành cây lên vẽ vẽ lung tung trên mặt đất, trong lòng âm thầm gào thét: ta nguyên rửa chết người ta nguyên rửa chết người a!!!

Thì ra cực phẩm lại là kiểu người vừa âm hiểm vừa thù dai như vậy a...

Cô lúc ấy cũng chẳng qua là, trong lúc hưng phấn tốt độ mới nhanh mồm nhanh miệng, suy nghĩ chưa kịp qua khảo nghiệm của đại não đã bật văng ra ngoài thôi mà!

Cổ Thành Ca vẫn nghiêm nhiên đứng trước mặt cô, điềm tĩnh chăm chú nhìn vào bộ dạng đầy ảm ức của cô, ý cười trong đáy mắt cũng vì thế mà càng ngày càng sâu.

Thật lâu thật lâu sau này, lúc Triệu Tử Mặc ôm một bụng tức tối lôi sự kiện “cừu nhỏ” ra làm bằng chứng lên án cực phẩm, thần sắc anh vẫn vô cùng thần nhiên, giọng điệu bình tĩnh lạ thường.

Anh nói: “Khi đó cũng không tính là thù dai, chỉ là cảm thấy bạn gái anh quá hung hăng ngang ngược, phải phạt một chút thì thiên hạ mới thái bình được.”

Mặc dù hiện tại Triệu Tử Mặc vẫn cảm thấy cực kỳ, cực kỳ ảm ức, nhưng không còn cách nào khác đành phải đề cực tức xuống, để nó tiêu hoá hết, cừu nhỏ thì cừu nhỏ chứ, phải làm người hầu bồng cô nương đây cũng chấp tuốt, dù gì thì sau khi nhiệm vụ này hoàn thành, cô chắc chắn sẽ trở thành thành viên của đài truyền hình thành phố nha...

Vì tiền đồ sáng lạng đang mở ra trước mắt, Triệu Tử Mặc cắn răng ném sang một bên nỗi ảm ức của một “người hầu”, chỉ cần lúc nào rảnh rồi không có tiết học, cô đều quán quýt bám theo cực phẩm, ngoan ngoãn vào vai một chú cừu nhỏ dễ thương, nếu không thực hiện nhiệm vụ thì cũng không hề làm phiền đến anh, toàn tâm toàn ý “hầu hạ chủ nhân”.

Ví dụ như, sáng sớm hôm đó trời rét căm căm, Triệu Tử Mặc biết cực phẩm phải cố lắm mới dành ra được nửa tiếng đồng hồ cho cô, vì thế cho nên cô cũng cực kỳ biết quý trọng thời gian quý báu, liền xuống phòng ăn mua đồ ăn sáng cho cực phẩm hồng thực hiện nhiệm vụ lấy lòng, sau đó sống chết phi thẳng đến khu ký túc Phù Tuyết.

Cổ Thành Ca sau khi ăn mặc chỉnh tề bước ra từ phòng ký túc xá, đã thấy Triệu Tử Mặc nhanh như chớp giật không biết từ đâu nhảy ra chặn đường mình, cô đưa một cái bánh mì nóng hổi thơm phức được đựng trong một chiếc hộp vuông đẹp mắt ra trước mặt anh, trên khuôn mặt thanh vũ nở một nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời: “Cực phẩm, anh ăn đi, nhanh nhanh còn thực hiện nhiệm vụ.”

Cổ Thành Ca thoải mái nhận lấy, vừa đi vừa ăn, bên tai còn vương lại giọng nói của Triệu Tử Mặc, cả đoạn đường cô cũng chỉ riu rít kể lể nội dung của buổi chụp hình. Kể từ lúc anh gặp cô đến nay, cô vẫn luôn là một bộ dạng sinh khí bừng bừng, nhiệt huyết ngập tràn, từ thần thái đến động tác của cô đều khiến cho người ta cảm thấy thật yêu đời, cho nên giờ phút này đây, bữa ăn sáng cô đem đến, anh bỗng nhiên thấy ngon miệng lạ thường.

Sau khi ăn xong, trong tay anh còn lại chiếc túi đựng đồ ăn và chiếc hộp nhựa hình vuông, Triệu Tử Mặc thuận tiện đưa tay cầm lấy, đem chiếc túi ném vào một thùng rác gần đó, sau đó lấy ba lô ra bỏ chiếc hộp nhựa vào, bảo muốn đem về ký túc xá rửa sạch sẽ...

Lời đồn đại của chốn giang hồ, cũng vì thế mà rầm rộ nổi lên.

Trịnh Nhược Du sớm đã thấy cái tin Cổ Thành Ca sẽ tham gia chuyên mục “Tiểu hà tiêm tiêm” cho bàn dân thiên hạ biết, mặc dù cũng đã tuyên bố Triệu Tử Mặc là ký giả chính thức thực hiện nhiệm vụ chụp hình, nhưng vẫn rất nhanh tin đồn được thổi bùng lên, người ta đồn đại rằng Triệu đại mỹ nữ không quản khó khăn gian khổ theo đuổi cực phẩm Cổ Thành Ca cuối cùng cũng đã đại công cáo thành(~~> Thành công ấy ==)), phá vỡ luôn cả mấy cái chuyện tiêu khiển trong giang hồ trước đây.

Người ta nói thế cũng là có lý do của nó cả, xưa nay vốn dĩ Cổ Thành Ca là nhân vật huyền thoại ở học viện Phong Đại, được người đời xưng tụng mây trôi trên cả mây trôi, làm sao có thể dễ dàng chấp nhận tham gia tiết mục của đài truyền hình như thế được? Hơn nữa, lạnh lùng đăm đăm như hắc tại sao lại chịu để một ký giả suốt ngày bám đuôi?

Đáp án hắc rất rõ ràng: bởi vì người mời hắc tham gia “Tiểu hà tiêm tiêm” chính là đại mỹ nữ Triệu Tử Mặc, cả ngày bám hắc không rời, cũng là Triệu Tử Mặc.

Cho nên, nếu không phải Triệu Tử Mặc theo đuổi Cố Thành Ca, thì những chuyện gây chấn động nhân tâm thế này, tuyệt đối sẽ không thể nào phát sinh!

Đồng thời lần này đám bát quái trong trường còn phát hiện thêm, thời gian Cố Thành Ca có mặt ở trường, rõ ràng nhiều hơn trước kia gấp mấy lần, ghê gớm hơn là hình như hần ngày nào cũng có mặt đầy đủ... Thêm nữa, chỗ nào có hần xuất hiện lập tức người ta đều nhìn thấy bóng dáng Triệu đại mỹ nữ, mặc dù đài truyền hình đã tận lực cố gắng bưng bít rằng Triệu Tử Mặc chỉ là ký giả thực hiện nhiệm vụ, nhưng mà có lần đến tận mấy tiếng đồng hồ hai người không hề quay chụp gì ráo, Triệu Tử Mặc vẫn một mực quần lầy Cố Thành Ca...

Cùng lúc đó, Cố Thành Ca đối với Triệu Tử Mặc, cũng không đơn giản chỉ là thái độ hợp tác bình thường...

Ai nha ai nha, ánh mắt của quần chúng nhân dân cũng thật là sắc sảo a!

Chương 24: Vì đại thần, hết lòng phục vụ!

Giờ học Luật, vị giáo sư được đông đảo quần chúng nhân dân biết đến – Trình Tấn Nam, nổi danh nhờ vụ xì căng đan có dính líu tới con gái riêng Tùng Dung, cũng chính bởi vụ đó mà ông ta sa sút đi không ít, hình tượng nho nhã ban đầu cũng vì thế mà bị hạ thấp hơn hẳn, tuy nhiên lúc đứng trên bục giảng, vị Trình giáo sư của chúng ta như cũ vẫn chuyên tâm thao thao bất tuyệt, nói đông nói tây một hồi, giọng nói trầm bổng du dương đầy nhịp điệu.

Triệu Tử Mặc ngồi phía bên trái Cố Thành Ca, thỉnh thoảng lại lờ DV ra loay hoay chụp lại bộ dạng chuyên chú nghe giảng của anh, càng nhìn lại càng muốn chảy nước miếng, vẻ thanh tú đậm mực của anh, dù có ngấm ở góc độ nào đi nữa cũng vô cùng tuyệt đẹp a!

Ngồi nhìn một hồi, cuối cùng cô cũng chịu cúi đầu xuống lật lật cuốn sách, tận lực ghi chép đầy đủ bài giảng, bởi vì cực phẩm lười động tay động chân ghi bài, cho nên mỹ nữ A Mặc nhà ta rất chi là biết cách lấy lòng mà thẳng tay xung phong làm chân sai vặt kiêm chép bài cho cực phẩm. Mà cũng đúng nha, chữ cô xưa nay luôn được người ta khen ngợi là ngay ngắn thẳng hàng lại còn vô cùng mềm mại thanh tao, làm ô sin kiểu này kể ra cũng không hề uống phí nha!

Nhưng mà cái tiết học Luật này cũng quá chuyên nghiệp quá khó hiểu quá khô khan đi, cho nên Triệu Tử Mặc gờm ngứa chân tay liền chộp lấy một tờ giấy, ra sức ngồi vẽ vờ lung tung, lờ ra đủ thứ trên trời dưới đất...

Một phòng học đầy ắp người mặc dù đang làm ra bộ chuyên tâm nghe giảng, nhưng người nào cũng nhất thiết phải có ý vô tình liếc mắt nhìn sang đôi cực phẩm nam nữ này, vì thế cho nên, mỗi nhất cử nhất động của Triệu Tử Mặc đều không thể tránh khỏi con mắt người đời, mà bộ dạng cô như đang hưởng thụ đặc quyền thế kia, rõ là Cố Thành Ca đang dung túng cho...

Triệu Tử Mặc giở trò...

Cô cầm lấy một chiếc bút xoay vài vòng bằng đầu ngón tay, bỗng nhiên dùng sức hơi mạnh so với bình thường, chiếc bút đột nhiên bắn thẳng về phía gương mặt tuần tú xuất trần của cực phẩm, tình thế lúc này thực giống chỉ mảnh treo chuông, may mắn thay cực phẩm thân thủ bất phạm, anh chỉ nhẹ nhàng nghiêng người một cái, chiếc bút một đường bay vèo, cuối cùng ngang nhiên đáp xuống bên cổ áo anh...

Triệu Tử Mặc không kèm chế nỏi, le lưỡi một cái, cố gắng nặn ra vẻ mặt hối lỗi nhất, mắt long lanh nhìn về phía cực phẩm. Cố Thành Ca như không hề có chuyện gì nhẹ nhàng gỡ chiếc bút xuống khỏi cổ áo, trực tiếp thấy trở lại cho cô.

Triệu Tử Mặc xưa nay cứng đầu cứng cổ, tiếp tục chơi trò xoay bút.

Thật bất hạnh thay, ông trời quả là trêu ngươi, chiếc bút trên tay cô một lần nữa lại bay vèo ra ngoài, hiên ngang phi thẳng đến chỗ trống phía trước bàn cô đang ngồi.

Trình giáo sư đúng lúc này, lại vô tình liếc mắt sang nhìn một cái.

Triệu Tử Mặc đứng hình há hốc mồm, trời a trời a, hôm nay tại sao trình độ xoay bút của cô lại xuống dốc một cách thảm hại như thế a...

Đột nhiên bên vai bị vỗ lên một cái không nặng không nhẹ, giọng nói trầm thấp của Cố Thành Ca cũng vương vít đầu đây: “An phận một chút đi.”

Sau đó, một chiếc bút khác lại được thấy tới trước mặt cô.

Cho nên, trong giây phút ngắn ngủi đó Triệu Tử Mặc đã tự nhủ với lòng sẽ tỏ ra cực kỳ an phận, sửa lại tư thế ngồi thật ngay ngắn nghiêm chỉnh, trưng ra một bộ mặt chăm chú nghe giảng của một đứa học trò ngoan, thật đáng tiếc, chưa đầy vài phút sau, cô đã bất giác ngộ ra, an tĩnh yên ổn như vậy thật là khó chấp nhận nha...

Triệu Tử Mặc rồi việc, dừng đứng cuốn sách Luật lên, đầu gục xuống, phồng mang trợn má thối phù một cái, sau lại muốn lật lật mấy trang sách, nhưng do cả hai bàn tay đều đang nhét trong túi áo khoác, với bản chất lười nhác bẩm sinh, cô đành tựa cằm lên bàn, dùng miệng ngậm lấy trang sách day qua day lại... (~~> A.T: trước mặt cực phẩm làm thế ko biết ngượng hả cô ==)

Kết quả sau một hồi dằng qua kéo lại, cuốn sách mất hết thăng bằng, Triệu Tử Mặc đứng hình luôn không kịp phản ứng, chỉ còn có thể ngây ngốc nhìn cuốn sách Luật dày cộm nặng nề rơi xuống, đập rầm một phát lên mặt đất, phát ra một tiếng vang lớn đinh tai nhức óc.

Và như một điều hiển nhiên không thể tránh khỏi, mọi ánh mắt trong lớp đồng loạt quay sang chú mục vào đại mỹ nữ A Mặc nhà ta, trong đó bao gồm cả Trình giáo sư.

Triệu Tử Mặc mặc dù từ nhỏ đến lớn bị người đời chú ý cũng đã thành quen, nhưng bây giờ đột nhiên lại có hàng loạt ánh mắt như vậy đồng loạt quay sang nhìn cô chăm chăm, tất nhiên không khỏi cảm thấy ngượng ngùng, đành co người lại, cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của mình đến mức tối đa nhất có thể.

Nếu như làm được, cô thật muốn gào lên cho cả bàn dân thiên hạ biết: chuyện này không phải do cô cố tình gây ra a a a a!!!! (~~> A.T: ờ, làm rồi chối kia *vẻ mặt khinh bỉ*)

“Là vị đồng học nào? Đi học thì còn có thể giở trò, nhưng tuyệt đối không được phép tạo ra tạp âm trong buổi dạy của tôi!” Trình giáo sư đột nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí chết chóc.

Triệu Tử Mặc , trời ạ, chẳng lẽ bây giờ cô phải mặt dày đứng đây, ngoan ngoãn lễ phép xin lỗi mọi người hay sao???

Cố Thành Ca từ tốn cúi xuống nhặt cuốn sách từ dưới đất lên, cũng vẫn bộ dáng ấy, anh đứng lên nhẹ nhàng nhìn Trình giáo sư: “Xin lỗi, là em không cẩn thận.”

Trình giáo sư nhìn anh một cái, không thêm nói câu nào nữa, nhanh chóng quay lại bài giảng còn đang dang dở, chỉ có điều, mấy vị đồng học ngồi bên cạnh chứng kiến một màn “tội ác” của Triệu đại mỹ nữ từ nãy đến giờ, trong lòng không khỏi cảm thán: vị cực phẩm này xưa nay thanh cao ngạo mạn, vậy mà cũng có lúc cứng chiều che đậy cho người ta như thế a...

Triệu Tử Mặc hiển nhiên tránh được một kiếp nạn, trong lòng không khỏi hả hê híp mắt cười cười, có điều có cho vàng cô cũng không dám bật thành tiếng, đôi mắt xinh đẹp lộ ra những tia sáng rực rỡ đầy ánh hào quang, cô quay sang nhìn cực phẩm, cũng đồng thời nhận được cái nhìn từ anh.

Cố Thành Ca chỉ khẽ liếc qua cô, trong ánh mắt không hề có chút vẻ gì là khiển trách hay chỉ trích, chỉ đơn giản là một cái nhìn an tĩnh, không chút gợn sóng, hết như mặt nước hồ thu.

Chỉ có điều, Triệu Tử Mặc bắt được ánh mắt này của anh thì lập tức ngậm miệng lại, không dám cười thêm nữa, cũng hoàn toàn an phận đến hết cả buổi học.

Ánh mắt này của anh, tuy không hề có bất cứ tia nguy hiểm nào, nhưng mà nhìn vào lại có áp lực nặng nề a!

Trải qua sự kiện lần này, tin đồn Triệu Tử Mặc chính là bạn gái của đại cực phẩm Cố Thành Ca cuối cùng cũng được bàn dân thiên hạ tung hô lên thành chuyện thực 100%, hơn nữa còn có lời đồn rằng, Triệu đại mỹ nữ trước kia đã nhận Cố cực phẩm là bạn trai mình từ rất lâu rồi nha...

Triệu Tử Mặc vừa nghe được tin này thì quỳnh quáng cả lên, nếu là lúc bình thường, bị người đời đồn đại cũng chả có gì đáng để bàn tới, nhưng mà hồi đó cô đưa cực phẩm ra làm bia đỡ đạn, giả vờ làm bạn trai cô để ứng phó với Chu Đại, cực phẩm sau đó cũng đã tự mình trừng phạt hành vi của cô rồi, bây giờ lại bị truyền ra ngoài, nếu như cực phẩm mà biết được, hậu quả...

Rõ ràng cực kỳ nghiêm trọng.

Triệu Tử Mặc trong lòng không yên, lập tức chạy đi tìm Cố Thành Ca: “Chuyện hôm trước tuyệt đối không phải em tiết lộ ra ngoài, em thề đó!”

Cố Thành Ca vân đạm phong thanh trả lời: “Anh biết.”

Triệu Tử Mặc kỳ quái hỏi ngược lại: “Làm sao anh biết?”

“Buổi học Luật hôm trước, Chu Đại cũng có mặt ở đó.” Cố Thành Ca chỉ đơn giản thấy cho cô một câu.

“Vây vậy...” Triệu Tử Mặc bắt đầu lắp bắp, mặc dù xưa nay cô dính vào xì căng đan nhiều cũng thành quen rồi, bây giờ mấy vụ đó đối với cô mà nói chỉ là muối, có điều, nếu vì chuyện này mà cực phẩm đâm ra khó chịu rồi giận dữ, tức quá mà huỷ bỏ luôn tiết mục... Thảm! Quá thảm a!

Cố Thành Ca khẽ nheo mắt: “Bị người ta bàn tán chỉ trở như thế em thấy khó chịu lắm sao?”

“Cũng không phải.” Triệu Tử Mặc thực sự không thấy ầm ức chút nào, lần này lại có thể sánh vai cùng cực phẩm mỹ nam mây trôi trên cả mây trôi, cảm giác thật ra cũng...thật ra cũng không tệ lắm... (~~> A.T: sướng quá đi lại còn bày đặt kiêu! =..=)

Cố Thành Ca khôi phục lại bộ dạng bình tĩnh vốn có, chỉ thản nhiên nói: “Vây đi ăn đi, xế chiều anh còn phải đến sở vụ.”

Cực phẩm phong độ ngời ngời thế kia, bình tĩnh thản nhiên thế kia, thử hỏi cô có gì phải sợ a? Đúng là lắm sức thừa hơi mà, đằng nào thì bản lĩnh của Triệu đại cô nương đây cũng là do tin đồn xưa nay mà luyện thành nha!

Lúc bước vào phòng ăn thì đã đến giờ nghỉ trưa của toàn trường, Triệu Tử Mặc ngoái quanh quất một hồi, thấy dãy hàng nào cũng đông nghẹt người, cô lập tức tháo chiếc DV đang đeo trên cổ xuống nhét cho Cố Thành Ca, cực kỳ oai phong hùng dũng mở miệng: “Cực phẩm, cầm lấy, anh đi kiểm chỗ ngồi, em xếp hàng mua cơm!”

Trong khoảng thời gian thực hiện nhiệm vụ “ghi chép và quay chụp lại cuộc sống sinh hoạt mỗi ngày của truyền thuyết thần kỳ Cố Thành Ca”, hai người bọn họ thường xuyên cùng nhau ăn cơm, chỉ cần ăn xong là có thể lao ngay vào công việc, dù sao thời gian của cực phẩm là vô cùng, vô cùng quý giá, cho nên Triệu Tử Mặc lần nào cũng anh dũng xung phong bon chen xếp hàng mua cơm, còn Cố Thành Ca lại không hề biết xấu hổ mà nhàn nhã vô tư kiểm một chiếc bàn ngồi đợi người ta phục vụ tận răng.

Nhưng mà lần này...

Cố Thành Ca đem chiếc DV thấy lại cho cô: “Vẫn là anh đi thì tốt hơn, em kiểm chỗ ngồi đi.”

Đương lúc Triệu Tử Mặc đang há hốc mồm tỏ thái độ kinh ngạc đến tột cùng, thì ánh mắt của anh như cũ vẫn vô cùng bình tĩnh, thản nhiên không chút gợn sóng: “Mặc dù không có gì, nhưng đằng nào cũng đã có người nói anh là không có phong độ, lại còn bảo anh phải đối xử dịu dàng với em rồi, cho nên lần này nhất định phải...”

Triệu Tử Mặc ngẩn ra một hồi, cuối cùng cũng hiểu ra anh đang ám chỉ đến điều gì.

Hai ngày trước, vẫn là theo thông lệ cũ Triệu Tử Mặc xếp hàng mua cơm, vừa vận dụng trúng ba vị nam sinh cùng phòng ký túc với Tiêu Sở Diễn là Đại Hắc, A Đỗ và Dương Dương. Kể từ sau khi được Tiêu Sở Diễn giới thiệu cho ba vị này, cô suốt ngày phải bon ba chạy ngược chạy xuôi làm nhiệm vụ, trong thâm tâm cũng rất muốn tránh mặt ba vị biểu sư huynh. Nhưng mà tại thời điểm này đây khi bon chen xếp hàng trong dòng người chật cứng, quả thật là muốn thoát cũng khó.

Đoán chừng như bọn họ không phải là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng mỹ nữ Triệu Tử Mặc làm người hầu phục vụ đại gia Cố Thành Ca, bởi vì sau khi chào hỏi vài câu qua loa, Đại Hắc bỗng nhiên nhảy ra chắn trước mặt cô, hắt ta lắc đầu liên tục, bộ dạng cảm khái không ngừng:

“Triệu mỹ nữ, em làm vậy là không được a, coi như người ta là đại thần đi nữa, nhưng mà khúm núm dưới chân người ta làm kẻ sai vặt như vậy, cũng thật không đáng a...”

Triệu Tử Mặc: “...”

A Đỗ nhanh mồm nhanh miệng nhảy ngay vào cuộc vui: “Cố Thành Ca ngồi ngồi thế mà lại quyết tâm dày xéo một mỹ nữ còn kiều diễm hơn hoa như em, thực sự là...quá vô sỉ a!”

Triệu Tử Mặc : “Đỗ biểu sư huynh... Nói ‘dày xéo’ thì có quá nghiêm trọng không a...”

Dương Dương cũng lập tức xen vào: “Nghiêm trọng? Một chút cũng không nghiêm trọng! Lần trước ba người chúng ta còn chính mắt chứng kiến cảnh hắt ta hắt hàm sai em chạy về ký túc xá lấy găng tay cho hắt mà, hừ hừ, mỹ nữ như em cần phải được che chở bảo vệ mới đúng! Không được không được, hay là nói lão Tiêu đến làm chỗ dựa cho em đi...”

Sự việc cứ tiếp diễn như thế, ba vị biểu sư huynh kẻ tung người hứng, thêm mắm dặm muối thỉnh thoảng lại lôi Tiêu Sở Diễm vào cuộc. Mà nhắc đến Tiêu Sở Diễm, lại nhớ đến vụ cô và cực phẩm, hôm qua cũng tình cờ đụng trúng Tiêu đại bản tôn đi ăn trưa cùng Cố Thành Tây.

Nếu nhìn qua thì hình như Tiêu Sở Diễm và Cố Thành Ca cũng có chút giao tình, mà Cố Thành Tây lại có vẻ như là em gái ruột của cực phẩm, ba người bọn họ sớm đã quen nhau rồi, nhưng cuộc trò chuyện cùng cử chỉ động tác của họ lại vô cùng mờ ảo thần bí, khiến cho Triệu Tử Mặc chỉ nghe được có một đoạn thế này.

Cố Thành Tây nói: “Anh trai ruột thịt ruột thịt a, anh đối xử với A Mặc cũng nên dịu dàng tử tế một chút a, cô ấy dù sao cũng là đại mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, đáng lẽ phải được che chở bảo vệ gấp đôi người bình thường mới đúng, ai lại để cho người ta phải đứng xếp hàng mua cơm thế kia, thực lòng mà nói thì em thấy anh đi mua vẫn tốt hơn đó!”

Tiêu Sở Diễm vẻ mặt thành thật, đưa hai tay lên đặt trên vai cực phẩm: “Tôi là người từng trải, cho nên tôi cho cậu một lời khuyên thế này, đường đường là một đại nam nhân thì nên tỏ ra phong độ một chút, đừng có lạnh lùng quá, có một điểm ở cậu mà tôi không thích nhất, đó chính là ngày hôm kia trời rét căm căm như thế, vậy mà không ngờ cậu vẫn có thể nhẫn tâm bắt A Mặc chạy tới chạy lui từ khu Mẫu Đơn đến sân vận động, chỉ để lấy một đôi găng tay cho cậu...” (~~> A.T: hiểu nhầm! Hiểu nhầm a TT_____TT)

Tiêu Sở Diễm ngừng lại giữa chừng, rồi kết thúc bằng một cái thở dài đầy bất lực, sau đó cũng chẳng thèm nói thêm câu nào nữa.

Thật ra thì đối với Triệu Tử Mặc mà nói, chuyện này căn bản cũng chẳng phải là thứ đáng được nhắc tới, hơn nữa trong thâm tâm cô còn âm thầm cảm ơn cực phẩm đến mấy lần, nếu không phải vì anh bảo lạnh, để cô có cơ hội quay về ký túc xá lấy găng tay thì làm sao cô có thể chống chọi nổi với cái thời tiết khắc nghiệt ấy?

Mà cái chuyện xếp hàng mua cơm này, cũng đều là do cô tự nguyện, nhìn cực phẩm bộ dạng ngồi ngồi vân đạm phong thanh khí thế xuất trần thế kia mà lại phải bon chen trong cái hàng người dài dặc dặc, vừa nóng bức vừa chật chội chỉ để mua hai suất cơm thôi, quả thực là không đành lòng a!

Chẳng qua là lúc đó, cô bị đôi uyên ương chết tiệt Cố Thành Tây cùng Tiêu Sở Diễm kia làm cho đứng hình, á khẩu luôn không nói được gì, nếu không thì cô cũng đã đích thân ra mặt biện minh cho cực phẩm rồi!

Có điều, cực phẩm khi ấy cũng chỉ cười cười, vẫn một mực duy trì bộ dạng phong thanh vân đạm, kiều ngạo thanh tao, thật không nghĩ đến bây giờ anh lại chịu chấp nhận lời của đôi uyên ương này như vậy a!

Triệu Tử Mặc giờ phút này quả thực có chút thụ sủng nhược kinh, hơn nữa lại bị cái suy nghĩ đang hiện ra trong đầu làm cho kinh hãi, cực phẩm vừa nói vừa nhìn cô bằng ánh mắt như vậy, thỉnh thoảng lại ngừng lại giữa chừng, thật khiến cho cô có cảm giác...anh thật sự là “bạn trai” của cô a...

Trong thâm tâm cô lại bắt đầu gào thét: như vậy không được như vậy không được a! Nhất định là cô bị đáng vẻ vừa quyến rũ vừa thần tiên của cực phẩm làm ụ mị đầu óc rồi, vì thế cho nên, A Mặc nhà ta mới

cổ hết sức bình tĩnh trở lại, ngu nga ngu ngơ đi tìm một chỗ nào đó ngồi đợi xuống.

Thanh thoir ngồi một lát, ánh mắt cô lại không tự chủ được mà nhìn vào hàng người đang xếp hàng mua cơm trưa, trong đó có cả Cố Thành Ca, quả không hổ danh là cực phẩm, cả một dòng người đông nghẹt như thế mà chỉ cần liếc qua một cái, cô đã lập tức nhìn thấy anh. Hơn nữa xung quanh anh lại không hề có chút gì gọi là chật chội, dòng người tựa hồ như tách hẳn ra để dành chỗ cho anh, có vẻ như không ai có đủ dũng khí để làm nhem nhuốc một đại thần thanh nhã cao sang, khí chất ngời ngời như vậy.

Mà thần sắc của cực phẩm lại vô cùng thản nhiên, ánh mắt như cũ vẫn rất lạnh lùng.

Nhìn ngắm một hồi, Triệu Tử Mặc kèm lòng không đành, liền đưa chiếc DV lên chụp ngay một pô hình.

Nhất định phải lưu làm kỷ niệm a! Nhất định phải đem về khoe với ba vị mỹ nữ về cảnh tượng thần tiên này a a!!!!

Có điều, Triệu Tử Mặc lại không hề hay biết, Cố Thành Tây cũng Thi Tiểu Phi lúc đó cũng ở tại phòng ăn cùng với cô, Cố Thành Tây nhìn một màn trước mặt thì tỏ ra vô cùng đặc ý: “Xem đi xem đi, Tiểu Phi a, ta đã bảo bọn họ là Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương rồi mà, nhất định sẽ có một bữa tiệc lớn chờ đợi chúng ta a...”(~~> “Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương”: có nghĩa là “ngoài mặt thì làm việc này, nhưng thực chất lại đang lén lút làm việc khác”.

Tích: Để che mắt các nước Tam Tần, ngay khi vào Thục, Lưu Bang cho đốt đường sạn đạo (con đường nối vùng đất phong của mình với Tần) khiến các nước này không chú ý tới mình.

Tháng tám năm 206 TCN, Hàn Tín được phong làm đại tướng, bắt đầu ra quân bình định Tam Tần, do các vua chư hầu Chương Hàm, Tư Mã Hân và Đồng Ế án ngữ làm phen giậu cho Sơn Đông để cản đường Lưu Bang. Ông giả cách sai người đi sửa đường sạn đạo, vốn mất rất nhiều công sức thời gian, khiến Tam Tần yên trí rằng quân Hán còn lâu mới ra được cửa ải. Nhưng thực ra Hàn Tín dẫn đại quân đi theo đường Trần Thương đi qua huyện Cổ Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm. Chương Hàm đón đánh quân Hán ở Trần Thương.)

Thi Tiểu Phi mãnh liệt gật đầu: “Nguyên vọng của ta thật là tiền đồ sáng lạng a, thứ nhất bắt tay đã thực hiện được rồi, thứ hai ăn cơm chung cũng đã nắm chắc như lòng bàn tay, ông trời đối đãi với bốn cô nương ta quả nhiên không tệ a, cứ vài lần thế này nữa nhất định ta sẽ hoàn thành được tâm nguyện a!”

Cố Thành Tây cười một cái, bộ dạng gian xảo như cáo chộp được gà: “Đúng vậy đúng vậy a, chỉ tiếc Khương Khương hôm nay đi tìm Tề Lỗi, không được tận mắt chứng kiến cảnh tượng ầm áp này a...”

Thi Tiểu Phi bỗng nhiên nghiêm túc hẳn ra: “Tây Tây, mối quan hệ của Khương Khương với tên Tề gì Lỗi đó quả thực rất cổ quái, mỗi lần cô nàng trở về, đều không phải là mỉm cười rạng rỡ, mà chính là một bộ dạng u sầu đầy ắp nghi ngờ a!”

Cố Thành Tây cũng thu lại nụ cười, không biết lần này Khương Khương trở về, cô nàng sẽ có bộ dạng gì đây...

15. Chương 25-26

Chương 25: Mỹ nữ hung hãn.

Cơm nước xong xuôi, Triệu Tử Mặc cùng Cố Thành Ca sóng vai ra khỏi phòng ăn, đi được một hồi, Cố Thành Ca hướng ra phía cổng trường, còn Triệu Tử Mặc trở lại khu ký túc xá Mẫu Đơn.

Cô vừa bước vào phòng đã nghe thấy một tiếng khóc tức tưởi, không khỏi cảm thấy sợ hết hồn, phải biết rằng ký túc xá 0609 từ xưa đến nay chỉ luôn có những tiếng cười hoan hỉ, những âm thanh náo nhiệt từng

bình, vậy mà bây giờ lại... Triệu Tử Mặc lần theo tiếng khóc, phát hiện ra Khương Khương đang chui tọt trong ổ chăn, bả vui rung rung theo từng tiếng khóc.

“Khương Khương, đã xảy ra chuyện gì?” Cô lập tức tiến lại gần, ân cần hỏi thăm.

Khương Khương vẫn không chịu lộ mặt ra, chỉ tiếp tục khóc hu hu, Triệu Tử Mặc nhất thời tay chân luống cuống, người có thể an ủi Khương Khương bây giờ lại không có mặt ở đây, hơn nữa tình huống thế nào chưa rõ, cô cũng chẳng biết thế nào mà lần.

Cố Thành Tây cùng Thi Tiểu Phi vừa mới đẩy cửa đi vào, thấy ngay một màn này thì lập tức quay đầu đưa mắt nhìn nhau, sau đó tiến lên kéo Triệu Tử Mặc ra ngoài.

“Khương Khương sao vậy?” Triệu Tử Mặc vô cùng khó hiểu hỏi.

Thi Tiểu Phi lại liếc nhìn sang Cố Thành Tây một cái: “Đại khái là có liên quan đến Tề Lỗi, Khương Khương hôm nay vừa đi gặp hắn, nhưng tình huống phát sinh thế nào thì bọn ta cũng không rõ lắm.”

“Tề Lỗi?” Đôi mày tinh tế của Triệu Tử Mặc nhăn tít lại, bỗng nhiên như nghĩ ra điều gì, cô ôm lấy DV đẩy cửa ký túc xá ra chạy thẳng một mạch, hoàn toàn mặc kệ tiếng kêu la sừng sốt của hai vị mỹ nữ ở phía sau.

Cô vừa chạy, vừa lấy điện thoại di động ra ấn một dãy số.

“Ừ, cực phẩm, anh đi đến đâu rồi?”

“Mới ra đến cổng Tây thôi, có chuyện gì sao?”

“Là thế này, em chợt nhớ ra chiều nay em không có tiết học nào hết, cho nên muốn đi cùng anh đến sở vụ nhìn qua một cái, có được không?”

Và thế là, Triệu Tử Mặc lần đầu tiên “đến thăm” sở vụ luật Tề Hà Thành, địa điểm thuộc khu Hải Anh, cũng khá xa so với học viện Phong Đại, cực phẩm không đi xe, hai người cùng ngồi taxi, mất khoảng ba mươi phút đồng hồ là đến nơi.

Triệu Tử Mặc cun cút theo chân cực phẩm đi vào phòng làm việc, lập tức đã nghe thấy tiếng gọi của một người nào đó: “Lão Cố, cậu rốt cực cũng...”

Lời còn chưa dứt, giọng điệu của người đó đã lập tức thay đổi nhanh đến chóng mặt: “Khoan, vị mỹ nữ kia là ai?”

Triệu Tử Mặc vừa lộ đầu ra, liền nhìn thấy một chàng trai cao ráo đang dùng ánh mắt cực kỳ sáng láng nhìn cô, phía trước truyền đến giọng nói của Cố Thành Ca: “Cô ấy là Triệu Tử Mặc.”

Chàng trai cao lớn lập tức tỏ ra cực kỳ phấn khích gào toáng lên: “Lão Cố, cậu làm người như thế là không được! Tại sao lại chỉ kêu tên mà không nói rõ thân phận hả?? Như vậy là mắc trọng tội che giấu a!! Nói, cô ấy có phải bà xã cậu không?”

Triệu Tử Mặc yên lặng không nói một câu nào, hắc tuyến rơi xuống vạn trượng: người thường chỉ gọi ‘bạn gái’ thôi, vậy mà thằng cha này lại quái dị đến mức gán luôn cho cái danh ‘bà xã’? Cách dùng từ của nhân sĩ trong xã hội này cũng thật khác người a...

Bất chợt như nghĩ ra điều gì, Triệu Tử Mặc liền một cái: cô cùng lắm cũng chỉ là một kẻ hầu nha nhỏ mà thôi, đâu phải là bạn gái của cực phẩm đâu, làm gì có đủ tư cách để cảm khái cách dùng từ của người khác a!

Cố Thành Ca vẫn không thèm trả lời, đột nhiên một chàng trai tuấn tú khác cũng bước ra ngoài, nhìn thấy một màn này thì tỏ ra vô cùng kinh ngạc: “Lão Cố, cậu rốt cực cũng có bà xã rồi?”, sau khi phán xong một câu xanh rờn như thế, về mặt hắn như bắt được vàng, hơn ha hơn hở thấy ột quả bom khác: “Hoàn hảo hoàn hảo, thì ra cậu cũng ham mê nữ sắc như người bình thường a, hại tôi ngày đêm lo sợ suốt mấy năm trời!”

Đối với hai phần tử vừa nhảm chán vừa ăn hại này, Cố Thành Ca không cần nghĩ thêm liền lập tức vút vào sọt rác mấy lời vô nghĩa của bọn họ, thân nhiên quay sang Triệu Tử Mặc: “Đây là Hà Tất Tranh và Tề Lỗi, cả hai đều là sư huynh cùng khoa Luật với anh.”

Triệu Tử Mặc nghe rằng cười hí hí: “Chào hai vị biểu sư huynh...”

Chào hỏi xong một tiếng, cô hồn nhiên nhìn sang chàng trai tuấn tú vừa xuất hiện, cười híp mắt hỏi: “Anh chính là Tề Lỗi?”

Tề Lỗi thận trọng gật đầu, cô bé xinh đẹp này khi cười quả thật càng lộ ra vẻ nghiêng nước nghiêng thành, nhưng mà, tại sao hần lại đột nhiên ngửi thấy mùi nguy hiểm đậm đặc trong không khí a...

“Nga!” Triệu Tử Mặc đưa tay lên xoa xoa cằm như đang đánh giá điều gì, bỗng nhiên chuyển hướng sang Cố Thành Ca: “Cực phẩm, anh có từ điển tiếng Hán không?”

Cố Thành Ca lắc đầu: “Không có.”

Triệu Tử Mặc híp híp mắt, nụ cười trên môi không vì thế mà giảm đi chút nào: “Vậy anh có cuốn sách nào dày dày một chút không?”

Cố Thành Ca bắt đầu dùng ánh mắt thần trọng đầy cảnh giác nhìn cô.

Hà Tất Tranh thuận tiện quơ lấy một cuốn “Pháp luật Cộng hoà nhân dân Trung Hoa” nằm trên chiếc bàn làm việc gần đó đưa sang cho cô: “Mỹ nữ, cho em!”

“Cảm ơn Hà biểu sư huynh.” Triệu Tử Mặc tiếp tục nở một nụ cười rất chi là rạng rỡ, đưa tay cầm lấy cuốn sách, thấy thấy vài cái như đang cân nhắc điều gì, sau đó quay người nhìn sang Tề Lỗi.

Cô cười híp mắt ngó chăm chăm vào Tề Lỗi, thấy hần ta đang trưng ra một vẻ mặt rất chi là khó hiểu, bỗng nhiên cô giơ cuốn Pháp luật lên thật cao, sau đó nhè hướng Tề Lỗi mà đập xuống một phát thật mạnh, khí lực vừa lớn vừa mang đầy vẻ âm độc, trong chớp mắt, cuốn sách dày cộm đã nặng nề giáng xuống.

Tề Lỗi do không có sự chuẩn bị từ trước, đâm ra quá ngạc nhiên nên bị trúng một nhát xây xẩm mặt mày, cơ hồ như không còn sức lực để chống đỡ nữa.

Hà Tất Tranh kinh hãi tột độ trợn tròn mắt: vị đại mỹ nữ này cũng thật quá hung hãn quá dũng cảm đi!

Cuối cùng vẫn là Cố Thành Ca nhanh tay lẹ mắt kéo cô sang một bên: “A Mặc!”

Bị đôi tay mạnh mẽ của cực phẩm nắm lấy, Triệu Tử Mặc bất mãn thở hắt ra một hơi, hung hăng ném cuốn sách dày cộm xuống dưới chân Tề Lỗi, gần giọng nói từng chữ: “Nói, hôm nay anh đã làm gì Khương Khương! Tại sao anh lại nhẫn tâm hại cô ấy khóc muốn ngất luôn như thế? Anh đường đường là nam tử hán đại trượng phu, tại sao, tại sao lại đối xử tệ bạc với một cô gái yếu đuối mỏng manh vậy hả???”

Tề Lỗi đang yên đang lành lại bị người ta xông ra đập ầy phát trời giáng như thế, tâm trạng đã bức bối tức giận muốn bùng phát lắm rồi, nhưng đột nhiên nghe được mấy câu này thì trong lòng bất giác hụt hẫng hần, chỉ cúi đầu lẩm bẩm một cách vô hồn: “Cô ấy khóc...”

Cố Thành Ca đứng một bên vẫn tiếp tục giữ bình tĩnh, anh không buông tay cô ra, chỉ quay sang nhìn Hà Tất Tranh vẫn đang một bộ ngây ngốc ngờ ngơ ngẩn ngẩn: “Lão Hà, chìa khoá xe.”

Triệu Tử Mặc trong lúc đó bị cực phẩm lôi xềnh xệch ra ngoài thì không khỏi tức giận: “Cực phẩm, anh đừng có kéo em nữa, em phải thay Khương Khương đòi lại công đạo!”

“Chuyện của bọn họ thì để tự bọn họ giải quyết đi, em quậy như thế là đủ rồi.” Giọng nói của Cố Thành Ca như cũ vẫn nhẹ nhàng mà thoảng qua như gió, lại tựa hồ như vương vít ý cười đầu đầy.

Triệu Tử Mặc vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy khoé môi đang cong cong của anh.

“Anh cười cái gì!” Cô bất mãn lên án.

Ý cười trong mắt Cố Thành Ca lại càng tăng lên, ngữ điệu vẫn bình tĩnh thần nhiên như thường: “Không có gì, mặc dù em rất nghiêng... Thành..., nhưng ở trước mặt bàn dân thiên hạ, vẫn là nên chú ý hình tượng một chút thì hơn, không nên dùng... ờ... phương thức kịch liệt như vậy.” (~~> A.T: bà con chú ý!!!! Mời bà con để ý đến cái chữ “Thành” được viết hoa!! Tại sao?? Tại sao???? Hí hí =)))

Triệu Tử Mặc cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi về hành động ban nãy của mình, nhất thời cảm thấy xấu hổ muốn chết, được rồi, cô thừa nhận, cách làm của cô cũng có chút kịch liệt thật đấy, nhưng mà...

Cô ngược nhìn lên Cổ Thành Ca, trong bụng vô cùng hoài nghi: hừ, có khi nào cực phẩm miệng nói “kịch liệt”, nhưng thực tâm lại đang nghĩ “hung hãn”, “dã man”, “bạo lực” hay không a!

Cực phẩm nghiêm túc thấy cho cô một câu: “Ừ, đúng là rất hung hãn, rất dã man, rất bạo lực!”

Triệu Tử Mặc: “...”

Vã mồ hôi, chẳng lẽ cô vừa đem hết suy nghĩ trong bụng nói toạc ra hết hay sao a!

“Để anh đưa em về trường.” Vừa đi vừa nói chuyện một hồi, hai người đã dừng lại trước một chiếc xe ô tô màu xám bạc.

Triệu Tử Mặc vô cùng bất mãn: “Tại sao lại phải về?”

Cổ Thành Ca bộ dạng vân đạm phong khinh, thanh nhã phong độ mở cửa xe ngồi lên ghế lái, nghe thấy vậy thì nhướn mày cười như không cười nhìn cô, cho đến khi thấy cô ngược ngừng ngoảnh mặt đi chỗ khác, anh mới từ tốn mở miệng: “Mục đích em đi theo anh đã đạt được rồi, bây giờ tất nhiên phải về chứ sao. Hơn nữa thật ra chiều nay em vẫn có tiết học đúng không?”

Triệu Tử Mặc vã mồ hôi tập hai, cực phẩm tại sao lại có thể biết được âm mưu của cô a!

Vã mồ hôi một hồi, cô mới bắt giác để ý đến chiếc xe, lập tức lao vun vút ngồi vào ghế lái phụ: “Cực phẩm, xe này của anh hả? Anh không phải vẫn luôn đi xe máy sao?”

“Hơn ba tháng trước, Tề Lỗi dùng xe này đi thì bị tai nạn giao thông, tất nhiên anh phải đem xe đi sửa rồi.” Cổ Thành Ca chỉ đơn giản trả lời.

“Tai nạn giao thông?”

“Ừ.” Cổ Thành Ca khẽ gật đầu, “Lúc anh ấy hôn mê bất tỉnh, vẫn một mực gọi tên Khương Tự Nguyên.” Cho nên ngày hôm đó, anh mới có thể không ngần ngại mà đưa danh thiếp của mình ra như thế. (~~> Cái ngày mà cả đám mỹ nữ bị sét đánh quay đờ ấy ==)))

Triệu Tử Mặc: “...”

Cô có phải là, đã quá mức điên cuồng lỗ mãng rồi không a??

Chương 26: Cứng đầu cứng cổ.

Sau khi Triệu Tử Mặc trở về trường, liền gặp Khương Khương, Cổ Thành Tây cùng Thi Tiểu Phi đang tay xách nách mang ôm một đồng sách lê xác đến lớp học, Khương Khương thần sắc uể oải hai mắt lơ đãng, báo hại hai mỹ nữ còn lại phải nơm nớp lo sợ một mạch chạy theo. Từ trước đến nay mỗi khi cả phòng có dịp đi cùng nhau, quả thực hiện tượng trầm mặc yên tĩnh không ai nói một lời như bây giờ là rất hiếm khi xảy ra.

Nhìn thấy Triệu Tử Mặc chạy lại chặn ngang, Thi Tiểu Phi liền hạ giọng chất vấn: “A Mặc, trưa hôm nay mi chẳng nói chẳng rằng hấp tấp bỏ chạy một mạch là muốn làm gì hả?”

Triệu Tử Mặc liếc mắt nhìn sang Khương Khương một cái, cô nàng này hiện tại không buồn cũng chẳng vui, thậm chí còn chẳng nhận ra được sự xuất hiện của mỹ nữ A Mặc nhà ta nữa, Triệu Tử Mặc thấy thế liền quyết định ném một quả bom ra: “Ta đến sở vụ luật Tề Hà Thành.”

Thi Tiểu Phi: “?”

Cổ Thành Tây: “?”

Triệu Tử Mặc vẫn vô cùng thần nhiên bổ sung thêm: “Đánh Tề Lỗi.”

Quả đúng như dự đoán của cô, Khương Khương thoát một cái hồn đã trở về với mặt đất, cô nàng lập tức hốt hoảng quay sang gần giọng: “A Mặc, mi dám đánh Tề Lỗi!!!”

Triệu Tử Mặc mặt vẫn không đổi sắc: “Đúng, bởi vì hắn ta bắt nạt mi.”

Khương Khương nhìn cô, đôi mắt trong trẻo giờ đây đã hoàn toàn mờ mịt sương mù, trong chớp lát hoá thành dòng nước mắt nhẹ nhàng lăn dài trên gò má: “Mi đánh hắn làm gì! Sau khi ta tìm được hắn, hắn đối xử với ta vẫn rất mực ôn hoà, khoảng cách giữa ta và hắn, không xa nhưng cũng không thể nói là gần,

hôm nay ta chạy đi tìm hấn, hấn bảo chỉ xem ta như em gái, hơn nữa hấn còn bảo đã có bạn gái, hai người thậm chí sắp kết hôn. Hấn không hề bắt nạt ta, chẳng qua là hấn không yêu ta, tất cả cũng chỉ là vì ta tự mình đa tình thôi!”

Hoá ra, nội dung của toàn bộ câu chuyện, chính là “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình” mà người ta vẫn thường hay nhắc đến.

Triệu Tử Mặc lâm vào trạng thái trầm mặc, âm thầm tự vấn: Hôm nay cô đánh Tề Lỗi như vậy, đều là do cô sai rồi? Dù sao, trong chuyện này Tề Lỗi cũng không làm chuyện gì trái với đạo lý luân thường cả, chẳng qua là hấn không yêu người ta mà thôi.

Nhưng mà...

“Cực phẩm nói, lần trước Tề Lỗi bị tai nạn giao thông, lúc còn hôn mê bất tỉnh vẫn một mực gọi tên mi mà...”

Nói cách khác, Tề Lỗi vẫn là muốn ăn đòn, rõ ràng là để ý Khương Khương thế kia, vậy mà còn dám cao giọng bảo chỉ muốn làm anh trai em gái!

Xem ra màn tình cảm của bọn họ, nội dung thật là rối rắm a!

Khương Khương rõ là bị một câu nói của cô khiến cho chấn động tâm kinh: “Tai nạn giao thông???”

Lời vừa dứt, cô nàng liền xoay người bỏ chạy, may mắn Triệu Tử Mặc nhanh tay lẹ mắt kéo lại được: “Khương Khương, mi định làm cái gì! Bây giờ còn phải lên lớp a, hơn nữa chuyện của mi với Tề Lỗi chẳng phải đã hoàn toàn chấm dứt rồi sao? Chẳng lẽ mi còn muốn nặng lòng vì hấn nữa?”

Thi Tiểu Phi cùng Cố Thành Tây nhất loạt mãnh liệt gật đầu, ý tứ trong đôi mắt loé ra rất rõ ràng: Khương Khương a, không bằng mi đem ngọn ngành câu chuyện tình cảm “thanh mai trúc mã” của mi ra kể một chút đi!

Cuối cùng, Khương Khương đành phải kể toàn bộ mẩu chuyện xung đột giữa hai người cho đám mỹ nữ nghe, mặc dù chỉ là một buổi trò chuyện ngắn ngủi, nhưng cũng đủ khiến cho Triệu Tử Mặc, Cố Thành Tây cùng Thi Tiểu Phi nhất loạt ghen hờn tràn trề, rốt cục nhất trí kết luận một câu thế này:

Đồng học Khương Tự Nguyên, quả thực là người vô cùng mạnh mẽ a!

Khương Khương không thèm đếm xỉa đến thái độ của đám mỹ nữ, tiếp tục nói: “Năm năm trước, Tề Lỗi từng dắc tội với một con nhóc, sau đó mới bắt đầu sinh ra mọi chuyện.”

Nhìn thấy vẻ mặt như đang bị sét đánh trúng của ba người kia, Khương Khương vẫn tỏ ra cực kỳ bình tĩnh: “Tên của con nhóc kia, chính là Khương Tự Nguyên, nhưng... dĩ nhiên điều này không phải là toàn bộ sự thật.”

Trời ạ, vậy sự thật rốt cuộc là như thế nào đây?

Triệu Tử Mặc, Cố Thành Tây và Thi Tiểu Phi rất rất muốn biết, nhưng thật không may, chuông vào học đã vang lên rồi, tiết này lại là bốn tiếng đồng hồ học chuyên ngành, muốn trốn cũng khó.

Cuối cùng, cả ba vị mỹ nữ nhà ta vẫn không thể nghe được hết đầu đuôi câu chuyện, bởi vì sau khi tiết học kết thúc, Khương Khương liền nhân lúc cả lớp còn đang trong tình trạng hỗn loạn mà lặng lẽ chạy ra cửa sau, lên khỏi phòng học, biệt tăm biệt tích, hơn nữa cả đêm hôm đó cũng không chịu về, chỉ gọi đến một cú điện thoại, bảo cả phòng không cần phải lo lắng.

May mắn hôm nay là thứ sáu, không có người đến kiểm tra phòng.

Ngày hôm sau Triệu Tử Mặc tiếp tục đến sở vụ Luật, nhưng lần này mục đích chủ yếu là chụp lại mấy bức hình làm tư liệu. Mặc dù thứ bảy là ngày nghỉ, nhưng thân là người điều hành thì tất nhiên Hà Tất Tranh cùng cực phẩm Cố Thành Ca vẫn phải cần mẫn làm việc như ngày bình thường, ngoài ra hôm đó còn có hai vị thực tập sinh khác nữa.

Hai vị thực tập sinh này, cũng miễn cưỡng coi như là người quen của Triệu Tử Mặc đi.

Bởi vì, một người là Kỷ đại tài tử Kỷ An Thần, người còn lại là kẻ vừa nổi danh trong học viện gần đây – Chu Đại .

Hai người này gặp được Triệu Tử Mặc thì đều tỏ ra không vui vẻ gì cho lắm, điển hình là Kỷ đại tài tử, hẳn ta chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô một cái, lạnh lùng mở miệng: “Tôi đến pháp viện đưa tài liệu cho Tề Lỗi”, sau đó hất xách đít bỏ đi luôn, không thèm ngoái lại chào lấy một câu.

Triệu Tử Mặc cảm thấy cực kỳ khó hiểu, không đoán ra nổi Kỷ tài tử đang nghĩ cái quái gì trong đầu, tâm trạng hẳn đúng là thay đổi nhanh đến chóng mặt mà. Chẳng qua Triệu Tử Mặc xưa nay lười nhác có tiếng, cho nên cũng chẳng muốn suy nghĩ nhiều, Kỷ đại tài tử xuất hiện ở sở vụ Luật này cũng chả có gì lạ, bởi vì dù sao quan hệ giữa hẳn ta và cực phẩm có thể nói là không hề tầm thường, có điều sự có mặt của tên Chu Đại kia thì thật là kỳ quái.

Nhưng những việc ngoài ý muốn thì vẫn mãi là ngoài ý muốn, coi như không bàn đến nữa đi, có điều đến lúc Triệu Tử Mặc sắp thực hiện xong nhiệm vụ chụp lại mấy tấm hình sở vụ Luật của mình, trong thâm tâm cô vẫn mãnh liệt bừng bừng suy nghĩ “Hảo kỳ vô tội, bất quá hữu lý”, rất muốn tìm hiểu rõ xem ngọn ngành đầu đuôi câu chuyện giữa Tề Lỗi và Khương Khương là như thế nào. (~~> “Hảo kỳ vô tội, bất quá hữu lý”: tức là tò mò thì không có tội, làm bất quá cũng chẳng phải là sai, đại loại thế)

Cứ như vậy, Triệu Tử Mặc bắt đầu lên kế hoạch điều tra lòng vòng quanh co.

“Hà biểu sư huynh a, Tề Lỗi hôm nay tại sao lại không tới?”

Hà Tất Tranh trưng ra một điệu bộ rất chi là xem thường vị đại mỹ nữ của chúng ta: “Mặc Mặc mỹ nữ, em hỏi thăm Tề Lỗi để làm gì? Em là hoa đã có chủ, hồng hạnh xuất tường đã là không đúng với đạo lý luân thường rồi, bây giờ lại còn dám ngang nhiên thực hiện hành vi tội lỗi trước mặt chánh pháp thế kia...”

Triệu Tử Mặc mặt đầy hắc tuyến: “Em chỉ ... chỉ là tùy tiện hỏi một chút... một chút thôi mà...”

Kế sách thứ nhất thất bại thảm hại, chờ khoảng mấy phút đồng hồ sau, A Mặc nhà ta lại không ngừng cố gắng khai triển hiệp 2, lần này đối tượng chiến đấu chuyển thành Chu Đại.

“Chu biểu sư huynh a, anh quen biết Tề Lỗi bao lâu rồi?”

Chu Đại lật lật một cuốn sách gì đó trông có vẻ rất dày, như cũ vẫn không ngẩng đầu lên: “Ba năm rưỡi.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Đúng thật là phí công vô ích mà, chỉ mới quen có ba năm rưỡi, tất nhiên không thể biết chuyện năm năm trước của Tề Lỗi được a...

Hiệp 2, lần nữa oanh liệt thất bại.

Triệu Tử Mặc vẫn không cam tâm, quay lại tấn công Hà Tất Tranh: “Hà biểu sư huynh, còn anh thì sao?”

Cổ Thành Ca vui đầu sau chiếc máy vi tính, giữ im lặng từ nãy đến giờ, cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu lên: “A Mặc.”

“A?”

Cổ Thành Ca nghiêm túc nhìn cô: “Không nên nói chuyện quanh co lòng vòng.”

Triệu Tử Mặc biết điều gật gật đầu, được rồi, vậy thì cô đi thẳng vào vấn đề luôn vậy: “Chuyện trước kia của Tề Lỗi, anh có biết không?”

Cổ Thành Ca nghiêng đầu nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ treo trên tường, cũng đã mười một giờ rưỡi rồi: “Chúng ta ra ngoài ăn cơm trước.”

Triệu Tử Mặc lập tức cầm lấy chiếc DV, nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ, nhảy phóc đến trước mặt anh: “Được được!”

Ai nha, trong phòng làm việc quả không phải là nơi riêng tư để bàn chuyện cơ mật, cực phẩm suy nghĩ thật thấu đáo a!

Hà Tất Tranh không biết từ đâu nhảy ra đột nhiên xen vào: “Mặc Mặc mỹ nữ, có thể thương tình cho anh đi cùng với được không a, người ta thui thủi ăn cơm một thân một mình, cô đơn tịch mịch lắm a...”

Triệu Tử Mặc nhất thời rùng mình một cái, da gà da vịt gì nổi lên hết sạch, lập tức nhảy sang một bên tránh khỏi móng vuốt của Hà Tất Tranh, không ngừng lắc đầu cự tuyệt: “Không được không được, quấy rầy thế giới riêng tư chỉ có hai người của em và cực phẩm, Hà biểu sư huynh anh sẽ không độc ác mất hết lương tâm như thế chứ! Hơn nữa anh cùng Chu biểu sư huynh chả phải một đôi hai người đẩy thôi, ăn cơm với nhau cũng rất chi là hợp tình hợp lý vẹn cả đôi đường nha, còn kêu ca thê thảm đáng thương cái gì!” (~~> A.T: thế giới riêng tư chỉ có 2 người à...)

Vã mồ hôi, để cho cái thằng cha quái đản này đi theo, liệu cô còn có thể nghe được quá khứ của Tề Lỗi nữa sao!

Hà Tất Tranh quay phắt sang nhìn chăm chăm vào Cố Thành Ca, vẻ mặt vô cùng cảm khái: “Lão Cố a lão Cố, nữ sinh vây quanh cậu nhiều như hoa trong rừng thế kia, vậy mà cậu vẫn có thể lựa ra được một mỹ nhân vừa xinh đẹp vừa cá tính như Mặc Mặc đây, quả thực là phải chúc mừng cậu đã đến lúc tạm biệt tháng ngày cô đơn hiu quạnh rồi a...”

Cố Thành Ca không nói gì, chỉ nhàn nhạt nhếch miệng, trong đáy mắt sâu thẳm loé lên một tia cười, ngụ ý như muốn đón nhận lời chúc mừng. (~~> A.T: sướng thì nói té còn bày đặt, 2 anh chị bắt đầu giống nhau rồi đó =..=)

Hai người cùng ăn cơm ở một quán ăn nhỏ gần sở vụ Luật, Triệu Tử Mặc vẫn rất chi là biết điều, đưa ngay thực đơn cho cực phẩm hồng lấy lòng anh: “Cực phẩm, anh gọi trước gọi trước đi...”

Nhưng mà đến lúc Cố Thành Ca đã gọi món xong, điện thoại di động của anh lại đột ngột vang lên, nghe nội dung cuộc trò chuyện thì có lẽ là một vụ án mạng nào đó, Triệu Tử Mặc không biết làm gì hơn, đành buồn bực ngồi uống nước lọc, uống xong lại nhàm chán xoay xoay chiếc chén nước thủy tinh.

Sau khi món ăn đã được đưa lên hết, Cố Thành Ca vẫn còn đang nghe điện thoại, liền đưa tay ra hiệu bảo cô ăn trước, Triệu Tử Mặc đành lặng lẽ ngồi ăn vi cá, thỉnh thoảng lại gạt gạt rau thơm sang một bên, ăn thịt kho tàu thì lại bỏ hết sạch sành sanh tối cùng cà rốt. (~~>A.T: Ủm, thực ra không hẳn là thịt kho tàu đâu, là “hồi oa nhục” cơ, cái kiểu thịt phải nấu 2 lần ấy, nhưng mà mình chẳng biết tên gọi chính xác của nó là gì nữa, cho nên mạn phép thay bằng một cái... gần gần vậy)

Cố Thành Ca cuối cùng cũng kết thúc cuộc trò chuyện bằng điện thoại, Triệu Tử Mặc thấy thế, liền nở một nụ cười thanh vũ sáng lạn: “Cực phẩm, mau nói cho em nghe chút...”

Anh cầm đôi đũa lên, liếc nhìn cô một cái, sau đó thản nhiên cắt ngang: “Đang ăn cơm không được nói chuyện.”

Triệu Tử Mặc âm ức cắn môi nghĩ thầm: Đúng là giống hệt cha mình, cực phẩm thú, quy củ rõ ràng a...

Thật lâu sau này, có một lần A Mặc nhà ta bị cực phẩm mắng té tát, bởi vì lúc đó đang ăn cơm, cô lại quá hứng chí mà nói năng hăng say, không ngờ trời phạt thế nào lại làm cô nghẹn luôn một cái, thế là kể từ đó về sau, cô không còn dám nói chuyện trong lúc ăn cơm thêm lần nào nữa, kéo lại bị cực phẩm mắng cho tối mày tối mũi...

Chẳng qua là, trong thâm tâm Triệu Tử Mặc lúc này đây đang cảm thấy cực kỳ bức bối, hừ hừ, không nói thì không nói! Cùng lắm thì cúi đầu cúi cổ ăn cơm vậy, lại tiếp tục công việc gạt bỏ rau thơm, hành và cà rốt...

Cố Thành Ca đảo mắt một cái, liếc nhìn qua đồng rau thơm, tỏi, cà rốt bị Triệu Tử Mặc ném sang một bên không hề thương tiếc, anh nhú nhú mày mấy cái, cuối cùng đành lên tiếng: “Không được kén ăn.” (~~> A.T: ờ, chưa lẽ được chị về nhà mà đã “không cho không cho” này nọ rồi! =)))

Ai nha nha nha! Cực phẩm a cực phẩm, nhà người làm cái gì thế hả, có mỗi bữa cơm mà cũng ra sức quần đông quần tây!

Triệu Tử Mặc ngây thơ vô tội ngược mắt nhìn anh: “Những thứ này rất khó ăn mà, mùi vị cũng lạ nữa.”

Cố Thành Ca khẽ cau mày: “Tôi khử trùng...”

Triệu Tử Mặc gân cổ lên cãi: “Nhưng ăn vào thì trong miệng toàn mùi thúì hoắc không hà!”

Cố Thành Ca: “Cà rốt bổ sung vitamin.”

Triệu Tử Mặc: “Em không phải là thỏ, mà chỉ có thỏ mới ăn cà rốt, cho nên có thể kết luận, cà rốt rất khó ăn nha!”

Cố Thành Ca vẫn không thèm để ý đến kháng nghị trong ánh mắt cô, tiếp tục nói: “Rau thơm làm đẹp da.”

Triệu Tử Mặc rốt cục không thể nhịn nổi nữa, cắn cắn chiếc dưa chóp chóp đôi mắt, nhanh như chớp trưng ra một điệu bộ vô cùng khả ái: “Cực phẩm, anh cảm thấy... em còn cần đẹp hơn nữa hay sao?”

Đại mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành như cô, làn da trắng trẻo mịn màng không chút tỳ vết thế này, quả thực là...

Bàn tay đang đưa ra định gấp thức ăn của cực phẩm bỗng đột ngột dừng lại, anh khẽ mỉm cười, trong đáy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ: “Được rồi, em nói gì cũng đúng hết. Coi như hôm nay để em làm bà cô có chồng một ngày đi vậy.”

Nói xong, anh liếc nhìn chiếc miệng nhỏ đang cong lên một cách bất mãn của cô, ý cười trong mắt anh cũng vì thế mà ngày càng sâu, anh không nói gì, chỉ đưa chén cơm ra trước mặt cô: “Không ăn thì đưa sang cho anh, không nên lãng phí!”

Triệu Tử Mặc lập tức gạt toàn bộ rau thơm, tối cùng cà rốt sang chiếc chén của anh, động tác cực kỳ hung hăng, sát khí ầm ầm, miệng lẩm ba lẩm bẩm: “Cho anh bổ sung vitamin nè, cho anh làm đẹp da nè, cho anh miệng thúì hoắc luôn nè...” Hừ hừ, lại còn dám biến cô thành bà cô có chồng nữa chứ! (~~> A.T: Triệu Tử Mặc!!! Tôi liều mạng với cô!!! Cô dám bêu xấu cực phẩm của tôi hả!!!!!!)

Bởi vì bị Cố Thành Ca cấm nói chuyện trong bữa ăn, cho nên Triệu Tử Mặc không thăm dò được gì, vậy mà ăn xong rồi, cô vẫn đi ra với bàn tay trắng, lý do chính là, cực phẩm mắc bận nghe điện thoại của khách hàng.

Triệu Tử Mặc trong lòng ngứa ngáy nhưng vẫn không thể làm được gì, chỉ ngơ ngẩn ngẩn nhìn dòng xe đang hối hả chạy đua trên đường, đang định cứ thế cầm đầu cầm cổ băng qua thì đột nhiên bị một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy giữ cô lại, cứ thế cô mất đà ngã vào vòm ngực to lớn mà ấm áp của ai đó, cũng trong khoảnh khắc ấy, một chiếc ô tô bất ngờ lao vút qua, sát rạt trước mắt cô.

Trên đỉnh đầu lập tức truyền đến tiếng gầm nhẹ của cực phẩm: “Đi đứng cẩn thận vào!”

Triệu Tử Mặc quay đầu nhìn lại, trưng ra một vẻ mặt không phục: “Em đâu có, rõ ràng là tên tài xế kia lái xe không cẩn thận mà!”

Cố Thành Ca nhíu mày nhìn cô: “Em đã sai lại còn cứng đầu bao biện nữa, chẳng lẽ đèn đỏ trước mắt đó em không thấy được sao!”

Triệu Tử Mặc quét mắt một vòng, thấy đèn đỏ đã chuyển sang xanh, lập tức cong miệng lên cãi: “Nào có, rõ ràng là đèn xanh mà!”

Cố Thành Ca nhất thời cảm thấy cực kỳ tức giận, nhưng lại không thể nhịn được cười, nha đầu ngốc này, hết việc làm lại đi cãi nhau không ngừng không nghỉ với anh.

Nhân lúc còn đang đèn xanh, anh cầm lấy tay cô dắt đi, dáng vẻ thong dong thản nhiên băng qua con đường dài, Triệu Tử Mặc lúc đó chỉ còn cảm thấy bàn tay lạnh như băng của mình đang được bàn tay ấm áp của anh bao chặt lấy, ngón tay anh có chút chai cứng, nhưng cái nhiệt độ nóng hừng hực từ đó truyền vào tay cô, giống như một dòng điện chạy xuyên qua lòng bàn tay, vào thẳng trái tim cô.

Chợt nhớ đến giấc mơ kỳ quái hôm ấy, lúc đó giọng nói của cực phẩm rất lạnh lùng, anh chỉ bảo: “Hoặc là, ngay từ lúc bắt đầu dừng cầm lấy tay tôi, còn nếu không, một khi đã cầm lấy thì đừng hòng nghĩ đến chuyện buông ra, sinh cùng giường, chết cùng huyệt —”

Trong lòng cô đột nhiên hiện ra một tia hoảng hốt, còn đang định rút tay thì anh đã buông tay cô ra rồi: “Sau này đi qua đường nhớ chú ý một chút.”

Triệu Tử Mặc được anh nắm tay dắt đi cả đoạn đường, khiến cho bàn tay cô đến tận lúc đó vẫn còn lưu lại chút nhiệt độ ấm áp của anh.

Đây cũng chính là lần đầu tiên cô nắm tay một người con trai, bởi vì từ trước đến giờ, Tiêu Sở Diễn chỉ đơn giản cầm lấy cổ tay cô...

Không đúng, không phải lần đầu tiên, cô còn nhớ rõ hôm đó trời mưa to, cô tìm anh giả vờ làm bạn trai để đối phó trước mặt Chu Đại, cô đã nắm tay anh một lần rồi, hơn nữa còn là do cô chủ động... Đó mới chính xác là lần đầu tiên. (~~> A.T: hihi, nắm tay thôi mà tâm lý cũng phức tạp quá ha ^^)

Trong lòng Triệu Tử Mặc đột nhiên dâng lên một cảm xúc gì đó thật lạ mà cũng thật đẹp, bất giác cô ngồi xổm luôn xuống mặt đất.

Cô nắm tay anh, anh nắm tay cô, tại sao lại thấy việc này thật tự nhiên như vậy, giống như chỉ đơn giản như việc nước chảy thành sông mà thôi.

Cố Thành Ca đi được hai bước mới phát hiện ra Triệu Tử Mặc đã ngồi xổm xuống đất từ lúc nào, anh lập tức quay lại, thản nhiên ngồi xuống trước mặt cô.

“A Mặc, sao vậy?” Không phải là bị anh mắng cho nên sinh ra ầm Ức quá đấy chứ?

Triệu Tử Mặc: “...”

Cố Thành Ca cực kỳ khó hiểu nhìn cô, trên khuôn mặt cô lúc này hiện ra đủ loại sắc thái, muôn màu muôn vẻ, có lúc mê mẩn ngu nga ngu ngơ, có lúc lại đột nhiên chống cằm lên nhìn chằm chằm vào anh, bộ dạng này, tất nhiên không giống kẻ đang chịu ầm Ức rồi...

Một lúc sau, cô lại chuyển sang dáng vẻ như hồn đang treo trên mây, không biết trong cái đầu kia lại đang nghĩ đến chuyện gì nữa.

Đã có kinh nghiệm về “sự kiện cừu nhỏ”, cho nên anh kiên quyết đem mọi ảo tưởng của cô bóp chết ngay khi đang còn trong trứng nước, để ngăn cô nghĩ xuất kinh nhân, lời thốt ra chưa qua kiểm nghiệm của đại não, cho nên anh lập tức vỗ lên đầu cô một cái.

Triệu Tử Mặc quả nhiên hồn về với người, bất mãn vuốt vuốt chỗ vừa bị cực phẩm đánh lên, khuôn mặt đầy vẻ ầm Ức: “Cực phẩm, anh vỗ đầu em làm gì?”

Cố Thành Ca hí hí mắt: “Em đột nhiên ngồi chồm hổm trên mặt đất là đang nghĩ cái gì?”

Oanh liệt hạ tay xuống, Triệu Tử Mặc chỉ đột nhiên cảm thấy toàn bộ máu trong cơ thể đã phóng vọt lên đầu từ lúc nào, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã đỏ bừng, thậm chí còn đỏ đến tận mang tai.

Phản ứng lúc này của cô, thật giống với kẻ đang hứng chí bùng bùng thì đột nhiên lại bị tróc gian tại trận...

Thật ra cô cũng chỉ muốn tận hưởng một chút cái cảm giác hạnh phúc và kỳ diệu khi nắm tay cực phẩm thôi mà...

Cố Thành Ca tiếp tục kỳ quái chăm chăm nhìn cô.

Triệu Tử Mặc cơ hồ như thẹn quá hoá giận, lập tức ngẩng đầu lên banh mắt trừng lại anh.

Cố Thành Ca lại càng cảm thấy khó hiểu.

Trên con phố dài, gió gào thét dữ dội từng đợt, người đi đường cũng đã bắt đầu thưa thớt dần, Cố Thành Ca đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật ngớ ngẩn, lại cứ như vậy mà ngồi chồm hổm trên mặt đất nói chuyện với cô, hai người thậm chí còn hứng chí bùng bùng trừng qua trừng lại nhìn nhau không ngừng.

Cố Thành Ca a Cố Thành Ca, anh từ lúc nào lại trở thành kiểu người như thế này đây? (~~> A.T: từ lúc chị Mặc xuất hiện chứ sao, hí hí, hồi thế cũng hồi XD~~)

Anh nhẹ nhàng đứng dậy, thuận tiện nắm lấy tay cô kéo lên, duy chỉ có đôi mắt đen thẳm là vẫn như cũ tiếp tục chăm chăm nhìn cô.

Ánh mắt này, rõ ràng là cực kỳ bình tĩnh, không hề gợn chút sóng nào, nhưng Triệu Tử Mặc vẫn có cảm giác áp lực rất lớn, không thể nói được gì, cô đành ầm ỨC lờ chuyện khác ra để dời đi sự chú ý của anh: “Cực phẩm, anh rốt cục là có biết chuyện quá khứ của Tề Lỗi hay không đây?”

Cố Thành Ca nhất thời dở khóc dở cười, thì ra chỉ vì chuyện này mà cô hờn dỗi anh sao... (~~> A.T: á há há, anh là đồ ngốc! Há há há =)))

16. Chương 27-28

Chương 27: Cái gọi là QJ.

(~~> A.T: hì hì, mọi người chắc biết QJ rồi chứ? Ồ, nó là “cưỡng gian” đó)

Về chuyện của Tề Lỗi, Cố Thành Ca cũng có biết đôi chút.

Mùa hè năm năm trước, Tề Lỗi từng được nhận giấy báo trúng tuyển vào trường đại học nổi danh bậc nhất cả nước, ngay trong đêm hôm đó, cái thị trấn nhỏ nơi Tề Lỗi sống dường như đã xuất hiện một chú chim sẻ biến thành phượng hoàng, nhà nhà tung hô, người người ăn mừng... náo nhiệt không kể đâu cho hết.

Bởi vì Tề gia vốn nghèo khó, cho nên hàng xóm láng giềng cùng đồng đảng anh em thân thích đều quyên góp để mở tiệc mừng với một số tiền không ít, đồng thời mọi người cũng bảo thêm rằng, học phí cùng tiền sinh hoạt hàng năm của Tề Lỗi lúc hắn đi học đại học, cứ để cho bọn họ cùng chung sức trang trải.

Nhưng mở tiệc mừng đến ngày thứ hai, người ta phát hiện ra Tề Lỗi cùng cô con gái nhỏ của trường trấn đang trần truồng truồng nằm chung trên một chiếc giường, tư thế lại cực kỳ thân mật, cũng bởi vì nhiều người chính mắt nhìn thấy, bắt quả tang ngay tại trận, cho nên Tề Lỗi ra sức giải thích thế nào cũng không được, cô bé kia lại nhanh như chớp đã bỏ chạy không còn thấy bóng dáng đâu, trong khoảnh khắc ấy, Tề Lỗi từ con chim phượng hoàng được cả thôn mến mộ, đã lập tức biến thành kẻ đáng khinh bị người người xua đuổi chửi mắng.

Trong khoảng thời gian đó, toàn bộ bọn nhóc trong thôn, chỉ cần thấy mặt Tề Lỗi thì đều nhất loạt gọi hắn là “tên dâm tặc”, hơn thế nữa nhà nào có con gái đang độ trưởng thành, đều một mực ép con tránh xa Tề Lỗi để phòng chuyện không may xảy ra, nếu cô gái nào muốn ra ngoài cũng nhất quyết phải có người lớn đi kèm mới yên tâm. (~~> A.T: tội anh quá ẹ_____ ẹ)

Thậm chí, cả gia đình Tề Lỗi cũng bị người đời phỉ nhổ, ra đường thì bị chỉ trích chửi bới, bị người ta nhục mạ không tiếc lời, mẹ hắn cuối cùng không thể chịu nổi nỗi nhục này, quá uất ức đành dùng đến hạ sách nhảy xuống sông tự vẫn. (~~> A.T: đã bảo mà, trong truyện này thân thế của ai cũng đầy đau khổ hết á. Tất nhiên là trừ chị Mặc. Bả này có lẽ sướng từ nhỏ đến lớn =..=)

Cùng lúc đó, tiền quyên góp mở tiệc mừng của cả làng trước kia, cũng bị người ta đến lấy đi hết, may mắn sau này có một người bạn ngày xưa là bạn thân của mẹ Tề Lỗi, đến giúp đỡ bảo lãnh hắn vào học tại học viện Phong Đại, kể từ đó Tề Lỗi quyết tâm không theo học khoa Văn như dự định ban đầu của hắn, mà hoàn toàn chuyển sang theo đuổi Luật Pháp...

Cố Thành Ca cuối cùng chỉ kết luận lại một câu: “Vốn anh không nên xen vào chuyện riêng của Tề Lỗi... Và lại chuyện anh biết cũng chỉ có vậy, có điều anh nghĩ vị đồng học cùng phòng ký túc với em có lẽ sẽ biết nhiều hơn.”

Bởi vì cuộc trò chuyện với Khương Khương hôm trước đã nhen nhúm nỗi nghi ngờ trong lòng Triệu Tử Mặc, hôm nay cô được nghe Cố Thành Ca kể lại đầu đuôi như vậy, lại càng kinh ngạc không thôi: “Vậy cô bé con gái trường trấn đó, chẳng lẽ chính là Khương Khương sao?”

Cố Thành Ca bình tĩnh trả lời: “Có lẽ tất cả chỉ đều là hiểu lầm mà thôi.”

Giữa hè năm ngoái, vào ngày sinh nhật của Tề Lỗi, hắn ta bị mọi người chốc rượu say như chết, sau khi tan cuộc, Cố Thành Ca đảm nhận nhiệm vụ đem hắn về nhà. Cũng bởi vì đang say rượu nên tâm tình của Tề Lỗi tụt dốc không phanh, mọi đau khổ đè nén sâu tận trong trái tim bấy lâu nay vì thế cũng có dịp bùng phát toàn bộ ra ngoài.

Đó là lần đầu tiên Cố Thành Ca tận mắt chứng kiến một nam nhân trưởng thành và lão luyện lại không hề kiêng kỵ gì mà bật khóc y như một đứa trẻ con. Tề Lỗi cứ thế mà khóc, nước mắt lăn dài trên hai gò má, mọi đau khổ của hắn, mọi nỗi niềm uất ức của hắn, đều bắt nguồn từ một cô bé có tên Khương Tự Nguyên – cũng là người con gái khiến hắn vừa hận vừa yêu nhất trên thế gian này.

Tề Lỗi đau khổ tột cùng, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi rõ ràng không làm gì cô ấy cả, cô ấy sao có thể trốn tránh không chịu đối mặt như thế chứ, cho dù chỉ giải thích một câu thôi mà cũng không chịu làm!”

Hắn vừa hận, lại vừa yêu, chỉ tiếc bản thân mình không thể làm được gì: “Tôi làm sao có thể chạm đến cô ấy được chứ, lúc đó cô ấy cũng chỉ mới là một cô bé mười ba tuổi thôi mà, chuyện trên đời còn chưa hiểu là bao... Hơn nữa, chuyện phát sinh lúc đó, khiến cho sau này tôi không thể từng ngày từng ngày đợi cô ấy lớn lên nữa rồi...”

Thật lâu sau này, Triệu Tử Mặc qua lời Khương Khương kể lại mới biết được toàn bộ sự thật của câu chuyện trước kia. Quả thật, những gì diễn ra lúc đó, cũng đều là hiểu lầm mà thôi.

Hôm đó khi bữa tiệc chúc mừng của ngày thứ nhất kết thúc, mẹ kế của Khương Khương có lẽ cũng chỉ vì chuyện ba cô quỵên góp nhiều tiền mà cãi nhau âm ỹ một hồi, Khương Khương thấy vậy liền chạy vào ngăn lại, không ngờ bị mẹ kế mắng té tát tới tấp mặt mày, cô cũng chính vì thế mà ấm ức quá, đâm ra không thể ngủ được, liền len lén trốn ra khỏi nhà, chạy một hồi thì đến được gốc cây cổ thụ trong làng, cùng lúc ấy cô bắt gặp Tề Lỗi cũng đang ngồi đó.

Dưới ánh trăng bạc trong trẻo mà dịu dàng, hình ảnh Tề Lỗi hiện lên vừa lung linh vừa thật đẹp đẽ, vừa có phần lạnh lùng, lại vừa có phần ưu nhã khí thế bức người. Bởi vì anh là nhân vật chính trong bữa tiệc ăn mừng, cho nên lúc này cũng đã thấm hơi men, có điều quá mức cao hứng, tinh thần vẫn phần chần như thường. Khương Khương ngồi bên cạnh Tề Lỗi, chuyên chú lắng nghe về mọi ước mơ và hoài bão trong tương lai của anh.

Khương Khương từ hồi còn bé tí đã đi theo Tề Lỗi, quan hệ của hai người phải nói là cực kỳ thân thiết, hai người ngồi bên gốc cây trò chuyện đến tận mười hai giờ đêm, có điều Khương Khương không muốn về nhà đối mặt với mẹ kế, cho nên liền năn nỉ Tề Lỗi cho cô ở lại nhà anh.

Nhà Tề Lỗi rất nghèo, phòng vừa nhỏ lại vừa ít, chỉ là Khương Khương lúc đó mới là một cô bé mười ba tuổi, ngây thơ trong sáng chưa hiểu chuyện, Tề Lỗi lại không có tí hiềm gì, cho nên hai người liền ở chung một phòng, dù sao lúc nhỏ anh và cô cũng đã ngủ cùng giường mấy lần rồi.

Đêm hè nóng nực, trong nhà lại không có thiết bị làm mát nào, Tề Lỗi đến nửa đêm thì mồ hôi đã chảy đầm đìa khắp người, hoàn toàn quên mất có một cô bé đang nằm bên cạnh mình, thế là thần nhiên cởi áo ra quăng sang một bên, hơn nữa lại vì tác dụng của men rượu, cho nên đêm đó anh ngủ càng thêm sâu.

Về phần Khương Khương, cô chỉ mặc chiếc áo thun cũ dài thườn thượt của ba làm váy ngủ, nửa tỉnh nửa mê cứ nghĩ mình đang ở tại nhà, cho nên cũng mơ mơ màng màng vén chiếc áo sơ mi lên, không thèm kiêng kỵ gì hết lần qua lộn lại trên chiếc giường nhỏ, cuối cùng nằm gối đầu lên ngực Tề Lỗi, thần nhiên biến anh thành chiếc gối ôm to đùng mà ôm chặt lấy.

Tờ mờ sáng ngày hôm sau, ba Khương Khương mới phát hiện ra con gái mình không có mặt ở nhà, cho nên lập tức vội vã chạy đi tìm, lục tung khắp xóm, cuối cùng còn hỏi Tề gia, cả đoàn người cứ thế xông thẳng đến lục lọi, đồng thời cũng chớp được pha “định mệnh” đã làm thay đổi cả cuộc đời Tề Lỗi.

Tề Lỗi lúc đó vẫn còn say giấc, đôi chân dài vô tình gác qua hông Khương Khương, còn Khương Khương lại gối đầu trên khuỷu tay anh, phía sau chiếc quần lót đã thấm đẫm một mảng màu đỏ chói.

Cô bé Khương Khương mười ba tuổi đột nhiên hét toáng lên một tiếng đinh tai nhức óc, khiến cho Tề Lỗi đang nằm một bên cũng mơ màng tỉnh dậy, không cần biết phát sinh ra chuyện gì, nhưng trong chớp mắt

khi cô nhìn thấy chiếc quần đỏ loét một vùng, liền sợ hãi ôm chặt lấy ba. Cho đến sau này khi cô hiểu ra đó là lần đầu tiên cô có kinh nguyệt, thì sự cũng đã rồi.

Kết thúc mùa hè năm đó, mẹ của Tề Lỗi nhảy xuống sông tự vẫn, Tề Lỗi cũng rời khỏi trấn nhỏ nghèo nàn đi đến một thành phố xa xôi, Khương Khương sau khi hiểu hết mọi chuyện, hết lời giải thích cũng đều vô ích...'

Chương 28: A Mặc xui xẻo.

Mọi chuyện sau này của Khương Khương và Tề Lỗi tiến triển như thế nào, Triệu Tử Mặc không biết, cô chỉ biết rằng Tề Lỗi ở sở vụ Luật thường xuyên cùng Hà Tất Tranh cười đùa trêu chọc, tâm tình cực kỳ vui vẻ, bầu không khí cũng vô cùng thoải mái, mà bạn gái hẳn, mỗi lúc rảnh rỗi cũng thường qua sở vụ đi ăn cơm trưa cùng với hẳn.

Về phần Khương Khương, cô nàng kể từ sau lần đó cũng không còn khóc nữa, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời lại tiếp tục thường trực trên môi, Triệu Tử Mặc thỉnh thoảng cũng muốn quan tâm một chút, chỉ có điều cô nàng thường xuyên lãng sang chuyện khác, duy chỉ đúng duy nhất một lần, Khương Khương cười cười ngồi hát tình ca.

"... Lựa chọn của anh không sai, là do em đã thiếu nợ anh quá nhiều, em biết sự đau đớn tổn thương ấy không có cách gì bù đắp được; chỉ là, sự lựa chọn ấy của anh khiến nước mắt em cứ mãi tuôn rơi, em tình nguyện rời xa anh, một mình đi trong thế giới này..." (~~> A.T: ủa chị này đang hát hả? Iem cứ tưởng nói chuyện bình thường chứ =.=)

Triệu Tử Mặc cơ hồ nhận ra Khương Khương và Tề Lỗi không hề giả vờ giả vịt gì sất, cô nàng này vẫn thường xuyên gặp mặt Tề Lỗi, hơn nữa A Mặc nhà chúng ta còn mấy lần tận mắt chứng kiến cảnh Tề Lỗi lấy xe của cục phẩm chở Khương Khương về trường. (~~> A.T: cha là trời, còn thêm cái cụm "xe của cục phẩm" làm chi nữa không biết =..=)

Quả thực không thể nhìn ra có điểm nào khác thường nha, cho nên Triệu Tử Mặc cũng quyết tâm không xía mũi vào chuyện của hai người này thêm nữa, cũng chính bởi vì từ xưa đến nay Triệu Tử Mặc mới chỉ thăm mền một người, cho nên chưa có kinh nghiệm gì về cái vụ tình cảm suốt mướt này, hơn nữa, dạo gần đây cô cũng đặc biệt bận rộn hơn bình thường. (~~> A.T: thăm mền Tiêu Sở Diễn nha, ai hiểu nhầm thành thăm mền cục phẩm là ta ỳnh cho phát bi ở =)) Cục phẩm là phải êu nha, hắc hắc*chương này mình bon chen hơi nhiều a...*)

Việc chụp hình và ghi chép tài liệu về sở vụ Luật Tề Hà Thành căn bản đã hoàn thành xong, trước mắt nhiệm vụ chủ yếu của cô chính là tìm hiểu cận kề về toàn bộ các vụ kiện và xét xử mà Cố Thành Ca đã tham gia.

Vì muốn phối hợp với thời gian biểu kín mít của cục phẩm, cho nên Triệu Tử Mặc cố gắng hy sinh một chút, năn nỉ nhờ vả ba vị mỹ nữ cùng ký túc xá, Cố Thành Tây chịu trách nhiệm ghi âm, còn Thi Tiểu Phi và Khương Khương giúp cô viết bài.

Ngày đông gió lạnh thấu xương, Triệu Tử Mặc mặc một chiếc quần jean bó sát cùng chiếc áo khoác lông ngắn, bon chen đi xe bus, đến cuối thế nào lại gặp ngay trúng giờ cao điểm, bên trong xe người người chen chúc đến nỗi một ngọn gió thổi vào cũng không thể nào lọt qua, tài xế về mặt phiên nào quay ra hét toáng: "Chờ chuyển sau đi chờ chuyển sau đi a!"

Triệu Tử Mặc theo dòng người khó khăn nhích lên phía trước, sau khi cố định được vị trí liền đưa tay lên giữ chặt lấy mấy chiếc vòng treo trên xe, đến lúc xe bắt đầu chạy thì lực quán tính khiến cho cô hơi chúi về phía sau, và như một lẽ tất yếu, một người nào đó liền đưa tay ra đỡ lấy... hông cô. Triệu Tử Mặc vô cùng không vui quay đầu lại nhìn, bàn tay "to gan" kia lập tức rút về, đứng phía sau cô lúc này là một bà cô, nhìn theo cách ăn mặc thì có vẻ như là từ nông thôn tới.

Thấy Triệu Tử Mặc lộ ra vẻ không vui quay phắt lại nhìn, bà cô liền cười cười ra vẻ xin lỗi, tiện tay dịch chiếc túi trên vai đi chỗ khác, tránh làm bẩn chiếc áo khoác lông màu vàng trên người cô. (~~> A.T: chép... để thử tưởng tượng cách ăn mặc của chị ý coi nào... Ách, đại mỹ nữ a TT_____TT)

A Mặc nhà ta lại yên lặng quay đầu về, chỉ cần bà cô này có ý tốt muốn giúp đỡ cô, thì cũng coi như là cô không bị người ta lừa gạt sòng sảng đi, đúng không?

Nhưng mà nhưng mà, đến lúc xe chạy được một hồi, cặp mông quẹo rữ trong chiếc quần jean bó sát hiển lộ những đường cong mê người của cô một lần nữa lại bị tập kích, chẳng qua là đến lúc cô quay phắt sang trông mắt cảnh cáo, lại phát hiện ra kẻ lớn mật vừa rồi không phải bà cô kia, mà là một ông chú nào đó, đang ngoảnh mặt ngó lơ sang chỗ khác.

Triệu Tử Mặc cực kỳ tức giận, hừ hừ, ăn gan hùm uống mật gấu gì, lại dám trộm đầu hũ của bản cô nương!!!!

Cô tức tối lục từ trong túi xách ra một chiếc kính dùng để hoá trang, sau khi nhìn trước ngó sau không có động tĩnh gì, đợi đến lúc ông chú kia đang định đưa tay ra tiếp tục thực hiện mưu đồ, cô liền lập tức há miệng kêu to: “Dì a, có người trộm ví tiền của dì kìa!”

Cho nên, Triệu Tử Mặc chính là áp dụng kế sách ném đá giấu tay, mượn người bên cạnh giúp mình báo thù rửa hận. Sau khi xuống khỏi xe bus, nghĩ đến việc bà cô siêu cấp dững mãnh cùng hành khách trong xe đề ông chú kia xuống mông mà trừng trị, cô liền không nhịn được cười.

Triệu Tử Mặc xuống xe giữa đường, bởi vì muốn đến sở vụ Luật thì phải bắt một chuyến khác nữa, nhưng mà, đến lúc cô chuẩn bị lấy mấy xu lẻ từ trong ví ra để mua vé, lại đột nhiên phát hiện ra khi mình cầm kính ra để hoá trang đã quên bém mắt khoá túi, điều đó lại hiển nhiên dẫn đến một sự thật khác, toàn bộ ví tiền, điện thoại cùng máy ảnh kỹ thuật số của cô, đều đã ra đi không lời từ biệt...

May mắn thay, vẫn còn chiếc DV cô đang đeo trên cổ...

Triệu Tử Mặc sau khi phát hiện ra sự thật đau đớn, liền bi phần chạy ra đường bắt một chiếc taxi.

Sau khi đau khổ lết xác đến được trước sở vụ Luật, cô liền mượn điện thoại của tài xế gọi ngay cho Cố Thành Ca: “Cực phẩm, mau đến cứu mạng em...”

Bởi vì phải lãnh một tổn thất cực kỳ nghiêm trọng và thê thảm, chủ yếu cũng là mọi hình ảnh cô vất vả chụp được trong mấy ngày qua còn đang lưu trong máy ảnh kỹ thuật số, chưa copy vào máy cho nên giờ đây hoàn toàn mất hết, khiến cho giọng nói của cô lúc này cũng cơ hồ như mang theo chút nước mắt.

Ở đầu bên kia, Cố Thành Ca sau khi nghe được giọng điệu thảm hại của Triệu Tử Mặc, liền đứng phắt dậy, khiến cho đầu gối đập trúng vào bàn làm việc một cái đau điếng, chỉ là lúc này anh không còn quan tâm đến điều nhỏ nhặt đó nữa: “Em đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì?”

Anh sỏi từng bước dài đi ra khỏi phòng làm việc, trên gương mặt vẫn thanh đạm và thản nhiên như cũ, có điều đôi chân đang bước đi một cách hốt hoảng của anh lại khiến cho người ta có thể lập tức nhận ra ngay vẻ rối trí đang xuất hiện nơi anh, bộ dạng anh lúc này, đủ khiến cho Hà Tất Tranh, Tề Lỗi và hai vị thực tập sinh đang làm việc tại đó đều nhất loạt phải cảm thấy sững sờ: Cố đồng chí xưa nay nổi danh bình tĩnh, thản nhiên như mặt nước hồ, tại sao bây giờ lại tỏ ra lo sợ như thế a??? (~~> A.T: mấy cha này hỏi thừa, anh gặp chị rồi thì có biết trời đất gì nữa đâu =..=)

Cố Thành Ca sau khi bước vào thang máy mới nghe được giọng điệu trầm thấp đến thảm hại, hệt như đưa đám của Triệu Tử Mặc: “Em ở dưới lầu...”

Mỹ nữ A Mặc nhà ta cùng lúc đó đang vô cùng đáng thương đứng bên cạnh chiếc taxi, nhìn thấy Cố Thành Ca đặt chân đến nơi thì y hệt như nhìn thấy vị cứu tinh bất ngờ xuất hiện: “Cực phẩm, mau giúp em trả tiền xe...”

Cố Thành Ca nhanh như chớp lấy ví ra đưa tiền cho tài xế, sau đó mới khẽ nhíu mày quay sang nhìn Triệu Tử Mặc, giọng nói trong trẻo thanh đạm của anh lúc này mang theo chút vẻ nghiêm nghị: “Đã có chuyện gì?”

Triệu Tử Mặc ầm ầm ứ ứ thuật lại: “Em chỉ ngồi xe bus thôi nha, vậy mà ví tiền, điện thoại di động cùng máy ảnh kỹ thuật số đều bị mất hết, còn bị người ta ăn trộm đầu hũ nữa... Hôm nay xui xẻo muốn chết!”

Đôi mày hoàn hảo của Cố Thành Ca lại càng nhíu chặt hơn, sắc mặt cũng đã có khuynh hướng chuyển sang màu xanh lè xanh lét, anh nhìn chăm chăm cô một hồi, cuối cùng cũng quyết định nhịn lại, giọng nói nhẹ hẫng đi: “Lên trước rồi nói sau.”

Triệu Tử Mặc nghe thấy thế, đột nhiên hớn ha hớn hở đứng bật dậy: “Cực phẩm, anh không biết bà di dũng mãnh kia dũng mãnh thế nào đâu a...”

Cô bắn ột hồi liên tù tỳ không ngừng nghỉ, Cổ Thành Ca đứng bên từ nãy đến giờ, chứng kiến toàn bộ sự thay đổi đến chóng mặt của cô, hắc tuyến cơ hồ cũng đã rơi xuống vạn trượng.

Một lúc sau, cực phẩm đem cô đến sở cảnh sát báo án, xong xuôi mọi việc, hai người mới đến gặp kẻ trong cuộc.

Đầu đuôi sự việc đều là thế này.

Vụ kiện lần này Cổ Thành Ca đảm nhiệm chính là một án mạng có liên quan đến quyền thừa kế tài sản, thần bí quái dị vô cùng.

Một tuần lễ trước, trong hòm thư của sở vụ luật Tề Hà Thành xuất hiện một bức thư, trong thư trừ một bài thơ được đặt ở phía trên thì còn một tờ di chúc bí ẩn khác nữa.

Người ký tên dưới bức thư là “Chu Bang Ngạn”, người đó viết rằng ông ta muốn tìm giúp luật sư cho người bạn “Tùng Chúc Chi” hưởng quyền thừa kế viết trong di chúc, nếu vụ kiện này thành công, thù lao nhất định sẽ là mười phần trăm số tiền thừa kế đó.

Kỳ lạ thay, ngày tháng ghi trong bức thư, đã là nửa năm trước.

Đột nhiên hôm qua, ở sở vụ Luật lại nhận được điện thoại của thân chủ Tùng Chúc Chi.

Điểm hẹn gặp mặt là ở trước khách sạn XX, đến lúc Cổ Thành Ca cùng Triệu Tử Mặc đến nơi, liền nhìn thấy một người phụ nữ trung niên ăn vận mộc mạc mà thoải mái, nụ cười sáng lạn gần gũi vô cùng.

Triệu Tử Mặc nhìn thấy người này, lập tức cả người chấn động: đây đây đây chẳng phải là bà cô phi thường dũng mãnh với cách hành xử dũng mãnh phi thường ở trên xe bus đó sao??

Tùng Chúc Chi hiển nhiên cũng dễ dàng nhận ra vị mỹ nữ vừa xinh đẹp vừa có tinh thần trượng nghĩa cao độ đã đi trên cùng một chiếc xe với mình, cho nên lập tức chớp lấy tay Triệu Tử Mặc: “Hôm nay thật cảm ơn cháu a!”

Triệu Tử Mặc rồi lại : “Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn a...”

Ngồi trò chuyện hàn huyên rủ rỉ mất một hồi lâu, Tùng Chúc Chi cuối cùng mới kể về chân tướng sự việc.

Tùng Chúc Chi vốn là dân quê, lặn lội lên thành phố làm giúp việc kiếm tiền, mấy năm gần đây vẫn chăm chỉ phục vụ một vị lão đại gia họ Chu bị liệt nửa người, không may vị lão gia họ Chu đó nửa năm trước thì đột ngột qua đời, chỉ kịp để lại một bản di chúc, trong đó ghi rõ rằng bốn mươi phần trăm gia sản của ông để lại cho cháu trai trưởng, đến lúc kết hôn có thể toàn quyền sở hữu bốn mươi phần trăm đó, đứa con gái đầu thừa kế năm phần trăm, về phần ngôi nhà và bốn mươi lăm phần trăm còn lại, toàn bộ giao hết cho người đã chăm sóc ông bấy nhiêu năm qua là Tùng Chúc Chi.

Vốn là con gái trưởng của Chu lão gia sau khi ông qua đời mới biết, trước kia khi ông còn khỏe mạnh, đã từng trúng vé số trị giá năm trăm vạn tệ, chỉ có điều bấy giờ quyền thừa kế của mỗi người lại khác nhau quá nhiều mà thôi.

Đứa con trai đầu của Chu lão gia mấy năm trước cũng bị nhồi máu cơ tim mà qua đời, còn đứa con gái lớn thì vốn là một kẻ nghiện, đối với việc quyết định phân chia tài sản của Chu lão gia cũng không hề có chút dị nghị nào, bởi vì dù sao con trai cô ta cũng được bốn mươi phần trăm tiền thừa kế, cộng thêm với năm phần trăm nắm giữ trong tay cô ta, so với việc chia đều cho cả đại gia đình thì đã tiện nghi lắm rồi. Còn về phần bốn mươi lăm phần trăm của bảo mẫu Tùng Chúc Chi, cô ta cũng vui vẻ ưng thuận, dù sao con trai cô ta cùng với con gái Tùng Chúc Chi đang say đắm yêu nhau, cuối cùng thế nào cũng thành người một nhà, đã tiện nghi này lại càng tiện nghi hơn, không có lý do gì để phản đối.

Có điều đứa con kế của Chu lão gia cùng con gái mình lại không hề chấp nhận điều đó, bọn họ gộp lại cũng mới chỉ được một phần nhỏ tỷ tỷ trong đồng gia sản kếch xù, hơn nữa Tùng Chúc Chi chỉ là một bảo mẫu

còn con mà lại có thể thừa kế gấp mấy lần bọn họ, cho nên len lén hợp sức, đốt di chúc đi, thẳng tay đuổi Tùng Chúc Chi ra khỏi nhà Chu lão gia.

Tùng Chúc Chi là dân quê, kiến thức không có nhiều, về luật pháp lại càng hiểu biết ít, cũng không có cách nào nhờ cậy được người trong đại gia đình của Chu lão gia nữa, cho nên sau khi bị đuổi khỏi nhà, bà liền trở về nông thôn.

Chẳng qua là thật không nghĩ tới, một tuần lễ trước bà nhận được một bức thư, là bút tích của Chu lão gia, ông để lại một dãy số điện thoại và viết rõ rằng nếu sau khi ông qua đời, Tùng Chúc Chi có bị đuổi khỏi nhà đồng thời không nhận được chút tiền thừa kế nào, thì có thể gọi đến số điện thoại trong thư, sẽ có người đến tận tình giúp đỡ...

Cho nên Tùng Chúc Chi lập tức gọi điện thoại, lặn lội lên thành phố một lần nữa...

Tùng Chúc Chi vốn không phải là kiểu người hám tiền hám quyền, nhưng nếu như tài sản bà được thừa kế là đúng với pháp luật, vậy thì không có lý gì để từ chối cả, hơn nữa kể từ sau khi Chu lão gia tê liệt nửa người, ngoại trừ cháu trai trưởng thường xuyên đến thăm thì con gái và cháu chắt đều mặc kệ không thèm ngó ngang, đến bây giờ khi Chu lão gia qua đời, ông nhân từ để lại một phần di sản cho bọn họ, đã là phúc lớn của bọn họ rồi.

Đã nắm được trong tay bản di chúc Chu lão gia gửi đến, vụ kiện lần này chỉ có thắng chứ không thể thua.

Trên đường trở về, hai mắt Triệu Tử Mặc đều đã biến thành hình trái tim, long lanh lóng lánh trầm trồ cảm thán: “Cực phẩm a cực phẩm, vị Chu lão gia kia thật đúng là thần tài của anh nha! Thù lao là mười phần trăm di sản, chính là lóng la lóng lánh năm mươi vạn tệ a...”

Đáy mắt Cố Thành Ca vẫn bình lặng không chút gợn sóng: “Ừ, miễn cưỡng cũng có thể mua được một chiếc Audi.” (~~> A.T: *chảy nước miếng*)

Triệu Tử Mặc: “...”

Sau khi trải qua một ngày cực kỳ xui xẻo cùng với không đồng dính túi, trong lòng Triệu Tử Mặc thật ra hiện giờ đang mãnh liệt tự vấn: Tài chủ cực phẩm, có thể cho em mượn ít tiền được không a...???

Cố Thành Ca trực tiếp đưa cô về trường, sau khi cô xuống xe, anh bỗng nhiên gọi lại: “A Mặc, thời khoá biểu của em đâu?”

“Hở, cái gì cơ?”

“Thời khoá biểu học kỳ này.” Cố Thành Ca kiên nhẫn lặp lại một lần nữa.

“A...” Triệu Tử Mặc rốt cục cũng hiểu ra: “Nhưng mà em không có mang theo.”

“Vậy tối nay gửi mail cho anh.” Cố Thành Ca chỉ bình thản yên tĩnh nhìn cô, “Còn nữa, sau này đừng chen chúc đi xe bus đến sở vụ Luật nữa.”

Nói xong, anh liền lên xe lao vút đi.

Triệu Tử Mặc: “...”

Tại sao tại sao a? Nếu không đến sở vụ Luật nữa, sau này làm sao cô ghi chép được toàn bộ tài liệu về quá trình làm luật sư của anh đây a????

(== Người này căn bản không hiểu rõ trọng điểm của vấn đề mà.) ~~> A.T: đây là lời tác giả hê, rứa mới nói chị Mặc ngu chớ ==)

17. Chương 29-30

Chương 29: Ai là bà chủ?

Tuy trong lòng thấy vô cùng khó hiểu, nhưng cuối cùng tối hôm đó Triệu Tử Mặc vẫn phải gửi thời khoá biểu qua cho Cố Thành Ca. Tất nhiên không lâu sau, cô lập tức biết anh cần thời khoá biểu của cô để làm gì.

Ví dụ như buổi chiều hôm nay, Triệu Tử Mặc chỉ có một tiết ngắn học chuyên ngành, thời gian còn lại có thể thích làm gì thì làm, vì thế chuông tan học vừa vang lên, Cố Thành Tây đã chia di động tới.

Là điện thoại của Cố Thành Ca.

“A Mặc, anh đứng dưới cây mai bên cạnh phòng học chờ em.”

Giọng nói trong điện thoại của anh đều luôn luôn rất dịu dàng trong trẻo, Triệu Tử Mặc ừ một tiếng, trả di động cho Cố Thành Tây rồi lao như bay ra khỏi phòng học, cô chạy đến đâu, một cơn gió lại vụt qua đến đó.

Mùa này, cây mai bên cạnh phòng học đã nở rộ những đoá mai vàng, trong bầu không khí lạnh lẽo mà thanh khiết đó, từng ngọn gió thổi qua những tán cây, ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua lớp áo gió màu vàng nhạt của Cố Thành Ca, đáng vẻ anh lúc này thật thông dong mà tĩnh lặng, chỉ yên lặng kiên nhẫn đứng đó đợi cô.

Bức tranh người và cảnh hoà hợp này, thật đúng là vẻ đẹp xuất trần của chốn nhân gian.

Những ngày qua, chỉ cần mỗi lúc Triệu Tử Mặc không có tiết học, cực phẩm liền đứng đợi cô dưới tán mai vàng, khung cảnh ấy khiến cho người khác nhìn vào quả thực cảm thấy đẹp để vô cùng.

Triệu Tử Mặc hứng khởi bước đến, nụ cười tươi sáng cùng đôi mắt với ánh nhìn trong trẻo trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, đủ khiến cho người ta có thể lập tức nhận thấy ngay tâm trạng bừng bừng nhiệt huyết đang sôi sục trong cô, ánh hào quang toát ra từ cô thậm chí còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời bừng sáng trong ngày đông. Triệu Tử Mặc chạy đến bên cạnh anh, hứng chí nhảy lên ngắt lấy một đoá hoa mai.

Bởi vì cô dùng sức hơi nhiều, cho nên nhánh cây theo động tác đó cũng khẽ rung đưa, mai vàng thì nhau đổ rào xuống, vương đầy trên cả hai người, Cố Thành Ca vô cùng tự nhiên cầm lấy mấy cuốn sách dày cộm nặng nề mà cô đang ôm, anh giơ tay lên nhẹ nhàng phất đi những cánh hoa mai còn vương trên tóc, trên vai và trên cả khăn quàng của cô.

Những cánh hoa mỏng manh từ đầu ngón tay anh nhẹ nhàng bay xuống khỏi người cô, trong bầu không khí lạnh lẽo mà trong lành đột nhiên nhuộm đậm một loại cảm giác vô cùng dễ chịu, thơm thơm thanh khiết đến lạ lùng.

Những cử chỉ dịu dàng đầy quan tâm này của anh dành cho cô, trong mắt nữ sinh khác nhìn vào hẳn cô phải là người hạnh phúc nhất trên thế gian, vừa đáng hâm mộ lại vừa cực kỳ ghen tỵ, thật không ngờ cũng có ngày mây trôi trên cả mây trôi xưa nay được xưng tụng lãnh đạm thanh cao, lại luôn rất kiên nhẫn đứng chờ cô, ánh mắt dịu dàng ấm áp như dòng nước thanh khiết tràn vào tận sâu trong trái tim, khiến cho người đối diện không thể tự chủ được mà tự mình sa vào đó.

Cũng chỉ có lúc này, người ta mới đột nhiên cảm thấy Cố Thành Ca, cũng là người có những cảm xúc rất thật, rất bình thường như bao nam sinh khác.

Nhưng Triệu Tử Mặc hiển nhiên lại không chú ý đến những động tác cùng thần thái đặc biệt của anh, chỉ nhặt lấy một cánh hoa mai đưa đến trước mũi anh, nghiêng đầu cười cười hỏi: “Cực phẩm, có thơm không? Em đem đến sở vụ Luật kẹp trong sách anh nhé?”

Sau khi nhận được sự đồng ý của Cố Thành Ca, cô lại nhảy lên ngắt một ít cành mai, những người đi ngang qua cũng đều quay đầu lại ngắm nhìn, cho nên mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành A Mặc của chúng ta, hiển nhiên tận sâu trong lòng cũng bất chợt sinh ra chút hư vinh.

Mặc dù lần này cô đi là vì việc công, nhưng nhiều ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen tỵ như vậy hướng đến cô, tất nhiên lòng hư vinh bấy lâu nay vẫn luôn kiềm chế nay đã có dịp bành trướng: Xem đi xem đi, cũng chỉ

có Triệu Tử Mặc bản cô nương mới có cơ hội được đứng bên cạnh cực phẩm thôi nha! (~~> A.T: xem đi xem đi, cũng chỉ có cô mới vừa ngu vừa đần vừa lười vừa nhác thể thôi nha =)))

Căn bản suy nghĩ của Triệu Tử Mặc cũng chỉ đơn giản như vậy, không hề liên quan đến những phương diện khác, cực phẩm luôn luôn đứng đợi cô như vậy, cô chỉ cho rằng anh rất có nhân tính (~~> A.T: ôi nhân tính =))), hơn nữa cô cũng nghĩ rằng anh muốn làm việc theo một cách hiệu quả hơn, bởi vì chỉ có như thế này cô mới có thể đều đặn đến ghi chép lại được toàn bộ quá trình vụ kiện của Tùng Chúc Chi.

Vụ kiện này trước mắt cũng coi như là thuận buồm xuôi gió, nắm trong tay bản di chúc của Chu lão gia từ ...thiên đường gửi tới, hẳn là con cháu của ông ta không thể nào tìm ra được lý do để phản đối rồi.

Ở trong di chúc còn viết rất rõ ràng, nếu như có người nào không chịu tuân theo sự phân chia gia sản của Chu lão gia, như vậy người đó sẽ không được hưởng chút tài sản nào, tất cả đều phải chuyển nhượng hết sang cho Tùng Chúc Chi.

Trước mắt, Tùng Chúc Chi căn bản không muốn làm to chuyện, tuyệt hết đường sinh sống của người ta, bà chỉ muốn nhận phần di sản mình được hưởng, hoàn toàn đồng ý với cách giải quyết của Cố Thành Ca, chỉ còn chờ câu trả lời của con gái Chu lão gia nữa thôi.

Triệu Tử Mặc cho rằng Cố Thành Ca lần này đến đón cô, hẳn là vụ kiện có chút tiến triển nào đó đi, nhưng đi được một lúc mới phát hiện ra, hướng này không phải là đường đến sở vụ Luật nha, cũng không phải là chỗ con cháu Chu lão gia và Tùng Chúc Chi thường gặp nhau thương lượng.

Triệu Tử Mặc trong lòng khó hiểu, liền quay sang hỏi: “Cực phẩm, bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Công ty phần mềm máy tính CC.” Cố Thành Ca vẫn một mực bình tĩnh giải thích: “Vụ kiện tạm thời chưa có gì tiến triển cả, em lại còn có thời gian nửa ngày rảnh rỗi thế này, lãng phí thì thật đáng tiếc.”

Triệu Tử Mặc vừa nghe đến mấy chữ phần mềm máy tính CC thì lập tức hưng phấn bừng bừng: “Chính là công ty phần mềm mà anh tay trắng dựng nghiệp sáng lập ra đó sao?”

“Không hẳn là tay trắng dựng nghiệp.” Cố Thành Ca thần nhiên liếc nhìn sang vẻ hưng phấn của cô một cái: “Anh trai anh Cố Dạ Thâm có 30% cổ phần đầu tư, Kỷ An Thần có 15%.”

Triệu Tử Mặc không hỏi nhiều, lập tức nhảy thẳng vào những chữ trọng điểm: “Anh trai? Anh trừ Phó nãi nãi ra còn có những người thân khác nữa sao?” Chẳng phải thiên hạ vẫn đồn đại rằng anh là cô nhi, chỉ cùng bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau thôi sao?

Về mặt Cố Thành Ca trong nháy mắt đã chuyển sang ảm đạm, sau đó anh vân đạm phong thanh khẽ mỉm cười: “Là anh họ xa thôi, có thể coi là người thân, nhưng cũng có thể coi là không máu mủ huyết thống gì.”

Bởi vì ông ta, chỉ là người cha trên danh nghĩa của Cố Thành Ca anh mà thôi.(~~> A.T: cái này chắc là người anh kia có quan hệ huyết thống với “cha trên danh nghĩa” của cực phẩm, nên cực phẩm mới nói thế.)

Triệu Tử Mặc ngẩn ra, chỉ cảm thấy lòng đầy kinh ngạc, đến khi muốn mở miệng hỏi tiếp thì xe đã dừng lại, công ty phần mềm máy tính CC cũng đã sừng sững ngay trước mắt.

Cô nhắm mắt nhắm mũi một mực bám theo Cố Thành Ca, nhìn dáng người cao lớn mạnh mẽ của anh, bước đi không nhanh không chậm, vừa thong dong lại vừa rất mực bình tĩnh, trong lòng cô đột nhiên sinh ra cảm giác, một người ưu tú tao nhã xuất trần như anh, thật ra tận sâu thẳm trong trái tim lại ẩn dấu những điều đau đớn và bi thương nhất.

Có điều, lần này đến công ty phần mềm CC, Triệu Tử Mặc lại gặp một người mà cô không hề ngờ đến.

Một bộ quần áo màu xanh đậm khoác trên thân hình gầy guộc nhỏ nhắn của Lương Kính, cậu nhóc khẽ ngẩng đầu nhe hàm răng trắng bóng ra nhìn Triệu Tử Mặc mà cười cười, không hề báo trước cao giọng chào một tiếng: “Tỷ tỷ!”

Bởi vì đang trong giờ làm việc, Triệu Tử Mặc không tiện chạy lại bắt tay trò chuyện, chỉ khẽ gật đầu một cái, bắt đầu “hành động” rồi tiến vào phòng giám đốc.

“Cực phẩm a cực phẩm, Lương Kính tại sao lại làm việc cho anh a? Còn nữa còn nữa, hẳn cùng Lương nãi nãi có phải đã được chi trả đầy đủ phí dưỡng lão cùng phí giáo dục rồi không nha?” Cô vừa bước vào cửa, đã xô ra một tràng.

Chiều hôm nay giám đốc công ty phần mềm CC không có mặt ở đây, trong phòng làm việc chỉ có Cố Thành Ca đang yên lặng ngồi xem đoạn hình ảnh phát bằng máy chiếu, nghe thấy mấy câu hỏi dồn dập của Triệu Tử Mặc thì chỉ thản nhiên liếc nhìn cô một cái: “Chụp xong rồi?”

“Chưa xong, lát nữa tiếp tục.” Triệu Tử Mặc hứng khởi nhảy vài cái đến đối diện bàn làm việc của anh: “Cực phẩm, em vừa mới hỏi anh đó!”

Cố Thành Ca vẫn lại yên lặng ngược mắt nhìn cô: “Anh có trả lời em rồi mà.”

Triệu Tử Mặc u oán trách cứ: “Nhưng mà câu trả lời của anh không có liên quan đến câu hỏi của em a...”

Cố Thành Ca yên lặng nhìn cô lần ba, cuối cùng thản nhiên đưa tay lên day day hai bên huyệt thái dương: “Lương nãi nãi đã khoẻ lại rồi, nhưng căn bản vì bà không muốn đưa đơn kiện con trai mình, cho nên cuối cùng cũng chẳng giải quyết được việc gì. Còn về Lương Kính, có vẻ như cậu nhóc là thiên tài trong phương diện lập trình...”

Lúc này, cậu nhóc Lương Kính, người “có vẻ như là thiên tài trong phương diện lập trình”, lấy cớ có một số vấn đề muốn thỉnh giáo ý kiến đại Boss, cho nên nhảy bổ vào phòng giám đốc, nhóc này so với hồi mùa thu thì trắng ra và mập hơn đôi chút, cũng cao hơn nữa, vả lại cư xử cũng thoải mái hơn hẳn lúc xưa, vừa bước vào thì quay sang nhìn Triệu Tử Mặc nhăn nhẽ cười một cái, đưa đồng giấy tờ muốn tham khảo ý kiến cho đại Boss, xong xuôi liền ton ton chạy đến bên cạnh cô.

“Triệu tỷ tỷ a, các đồng nghiệp đang đồn ầm lên rằng chị là bà chủ tương lai đó, bà chủ a bà chủ, có đúng như vậy không nha?” Cậu nhóc vẻ mặt bất quáí, ai nha ai nha, không có biện pháp, ai bảo đang yên đang lành Cố Thành Ca lại mang một mỹ nữ xinh đẹp đường này đến đây cơ chứ, hơn nữa đại mỹ nữ còn chạy khắp nơi bảo mọi người ình chụp vài kiểu ảnh, đôi kim đồng ngọc nữ xứng đôi như này, vả lại đại Boss cũng lần đầu tiên dặt theo con gái a, có lý nào lại không đúng nha?

Triệu Tử Mặc: “...”

Bà chủ?? Cực phẩm a cực phẩm, nhân viên của anh sao lại có cái kiểu liên tưởng quáí dị như thế chứ...

Nhưng tất nhiên một “người lớn” như Triệu Tử Mặc bản cô nương đây không thêm so đo tính toán với cậu nhóc Lương Kính rồi, có điều không thể làm gì khác ngoài trầm mặc cảm thán: “Lương Kính, em không những là thiên tài ngành lập trình, hơn nữa còn là thiên tài “ngành” bất quáí đó!”

Lương Kính liếc nhìn sang đại Boss một cái, thấy anh đang chăm chú xem mấy hình ảnh từ máy chiếu, không có vẻ gì là muốn lên tiếng ngăn cản, cho nên cậu bé cũng rất chi là đắc ý, tiếp tục thực hiện bốn phần bất quáí của mình: “Chị không phủ nhận thì tức là đúng đó nha? Em nói Triệu tỷ tỷ, có phải lần trước chị và Boss cùng ăn cơm với nhau ở nhà em xong, liền say đắm mê mê mẩn mẩn nhau hay không nha?”

“Lương Kính, cậu không làm việc sao?” Triệu Tử Mặc còn chưa kịp lên tiếng chống đỡ, giọng nói trong trẻo mà đầy uy nghiêm của cực phẩm đã vang lên.

Lương Kính lập tức rụt cổ oán thán: Boss âm hiểm quá âm hiểm, rõ ràng nghe lén cậu với Triệu tỷ tỷ nói chuyện, lại làm ra vẻ như đang xem chiếu bóng!

Tuy là trong lòng đang ra sức oán thán, nhưng trên mặt cậu nhóc vẫn ra bộ nghiêm trang: “Vâng, Boss, bà chủ, em đi làm việc đây!”

“Lương Kính!”

Cậu nhóc vừa đặt chân được đến cửa đã bị Cố Thành Ca gọi giật lại, chỉ có thể nhận mệnh ai oán xoay người: “Xin hỏi Boss có gì muốn phân phó?”

Đại Boss ánh mắt thản nhiên bình tĩnh nhìn sang, vẻ mặt như thể ta đây đang giải quyết việc công, cảm thấy nào dám lém phếng: “Tiền thưởng tháng này tăng 50%.” (~~> A.T: bó tay với anh ==) Nhóc này mà nịnh chị thêm vài câu nữa chắc anh cho nguyên vài tháng tiền thưởng mất ==))

Lương Kính chậm rãi khép cánh cửa phòng lại, trước khi đi còn kịp liếc mắt nhìn khoé miệng đang cong lên một cách đầy bí ẩn mà gian xảo của đại Boss, trong lòng mãnh liệt dâng lên một cảm xúc khó hiểu, đang yên đang lành tại sao lại được tăng thêm tiền thưởng nha...

Chương 30: Tiểu nha đầu, không nên nghịch ngợm!

Sau khi rời khỏi công ty phần mềm máy tính CC, đã là tám giờ tối, Triệu Tử Mặc lết xác lên được xe của cực phẩm thì bắt đầu hữu khí vô lực ra sức rên rỉ: “Cực phẩm, đi đâu đó ăn cơm đi, em chết đói đến nơi rồi!”

Cổ Thành Ca khẽ nhú mày: “Đói bụng tại sao lại không nói sớm?”

Triệu Tử Mặc trên khuôn mặt tràn đầy uỷ khuất: “Không phải là anh rất bận đó sao, em không nỡ làm phiền mà...”

Vốn dĩ cực phẩm ở công ty cũng rảnh, rất ít việc, nhưng sau đó đột nhiên lại nhận được một cú điện thoại khiêu nại, nói rằng phần mềm máy tính mà CC vừa cho ra thị trường không lâu bỗng xuất hiện một lỗ hổng bảo vệ khá lớn, cho nên anh vì giải quyết vấn đề này, bận rộn suốt cả buổi chiều, thậm chí không rời khỏi bàn làm việc nửa bước.

Triệu Tử Mặc, mỹ nữ nhà ta đói thì có đói thật, thậm chí đến nỗi hoa mắt chóng mặt luôn ấy, nhưng nhìn thái độ làm việc cần mẫn và tập trung cao độ của Cổ Thành Ca, vẫn là cực kỳ đã mắt a, không phải người ta vẫn luôn nói sắc đẹp có thể ăn được sao, nếu như không phải là anh, nếu như đổi lại thành người khác, đảm bảo cô sẽ càng đói thê thảm hơn. = =|||

“Xin lỗi, là anh không chú ý.” Cổ Thành Ca lập tức nhận ra mình đã quá bất cẩn, cho nên khom lưng lấy một hộp bánh trong hộp xe ra: “Ăn một chút đi.”

Anh lái xe chạy thẳng một đường, đến lúc con phố tập nập hiện ra trước mắt với những biển hiệu nhà hàng như “Tiệm cơm XX”, “Quán rượu XX”, “Quán lẩu XX”... tốc độ xe mới bắt đầu chậm lại.

Triệu Tử Mặc sau khi ăn bánh quy lót dạ xong, tinh thần lại phấn chấn hứng chí bừng bừng, lập tức liền nhào qua úp mặt vào cửa sổ xe hét loạn: “Cực phẩm a cực phẩm, chúng ta đi ăn lẩu nha, ai da ai da, đến chỗ kia đi, quán Tiểu Phì Dương kia kìa, em muốn gặm xương dê quá à...” (~~> A.T: = =||| Càng ngày tôi càng phát hoảng với cô.)

Cổ Thành Ca ngoan ngoãn nhận mệnh, dừng xe trước cửa tiệm Tiểu Phì Dương, Triệu Tử Mặc trong lòng vô cùng hứng khởi, khoan khoái nhảy xuống xe.

“A Mặc.” Cổ Thành Ca bỗng nhiên gọi cô lại.

“Đi ăn lẩu dê, không bằng... đến nhà anh ăn đi.” Anh vẫn nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt đen sâu thăm thẳm, cơ hồ như không thấy đáy.

“Ách...” Triệu Tử Mặc nhất thời ngẩn ra, có cảm giác không thể tin vào tai mình.

Cổ Thành Ca trấn tĩnh giải thích: “Vị tiền của anh để quên ở công ty rồi.” (~~> A.T: thôi đi ạ, anh đừng có bày đặt, lừa chị về nhà thì nói toẹt ih =)))

Triệu Tử Mặc: “Không sao, em...”

Vốn là cô định biến mình thành kẻ hào hiệp trượng nghĩa, thấy người yếu thế ra tay cứu giúp, hào sảng hô một câu “Em mời!”, nhưng đột nhiên nhớ đến sau vụ mất đồ hôm đó, cuộc sống bất tri bất giác cũng trở nên “thanh bạch liêm khiết” hơn hẳn, nghèo túng đến đáng thương, cho nên cũng rất chi là tự giác mà ngậm mồm.

Cổ Thành Ca vào trong xe lấy một con heo đất nhỏ bằng sứ ra đưa cho cô: “Lấy tiền xu trong đó đi, trong tủ lạnh nhà anh vừa vận có xương dê cùng một ít vật liệu làm lẩu nữa, bây giờ chỉ cần đi mua một chút rau là được, đủ cho hai người chúng ta ăn.” (~~> A.T: hừ hừ, nghi lắm à = =|||)

Cho nên, ngày hôm đó đại mỹ nữ Triệu Tử Mặc có cơ hội được “đến thăm” căn nhà nhỏ của cực phẩm.

Căn nhà ngụ tại một khu phố nhỏ có vẻ tương đối cũ kỹ, nằm trên lầu sáu của nhà chung cư, không có thang máy, chỉ có thể men theo những bậc thang gỗ ghềnh chật chột mà leo lên, tới lúc đặt chân được tới trước cửa thì hai chân Triệu Tử Mặc cũng đã sắp nhũn ra đến nơi rồi, không nhịn được bắt đầu mở miệng oán trách: “Cực phẩm, tại sao anh lại mua nhà ở chỗ bất tiện thế này a...”

Cố Thành Ca lấy chìa khoá ra mở cửa: “Không phải mua, đây là căn nhà cũ của bà ngoại anh.”

“Phó nãi nãi?” Triệu Tử Mặc hết sức tò mò, vậy thì tại sao bà không ở lại đây, mà lại tình nguyện đến cái viện dưỡng lão đó làm cái gì?

Tựa hồ như nhìn thấu được suy nghĩ trong đầu cô, Cố Thành Ca chỉ nhàn nhạt giải thích: “Viện dưỡng lão kia ban đầu cũng là gia nghiệp của bà ngoại, sau đó xây thành viện dưỡng lão, bà ngoại không muốn chuyển đi, cho nên ở lại đó luôn.”

Mà căn phòng nhỏ này, luôn luôn gọi lại những ký ức đau đớn xót thương đã hằn sâu trong lòng bà ngoại, bà vì thế căn bản cũng không muốn ở cùng với anh.

Triệu Tử Mặc chợt như ngấm ra, cũng khó trách phòng của Phó nãi nãi lại không giống với những người già khác, hơn nữa tính cách cũng rất thanh cao lạnh lùng...

Phòng khách không lớn, nhưng lại được bài trí hết sức gọn gàng sạch sẽ, ây da, thật không hổ danh là cực phẩm nha!

Cố Thành Ca đứng trong phòng bếp gọi với ra: “A Mặc, vào đây giúp anh.”

Triệu Tử Mặc hứng chí bưng bưng bước tới, nhìn sang đồng rau vừa mới mua về đang chễm chệ nằm trong chậu rửa, ánh mắt cô đảo qua đảo lại một hồi, cuối cùng cương quyết ngẩng đầu lên: “Em không rửa!”

Cố Thành Ca lúc này đã cởi chiếc áo khoác ngoài ra, chỉ còn lại chiếc áo có cổ hình chữ V với hai ống tay áo được xắn lên cao, anh lúc này đang đem thịt bò cắt thành từng lát nhỏ, nghe thấy cô trả lời một câu ngang như cua thì không khỏi nhướn mày: “Tại sao lại lười như vậy, em rốt cục là có muốn ăn hay không đây?”

Triệu Tử Mặc nghiêm trang nhìn anh: “Muốn ăn, dĩ nhiên muốn ăn, nhưng mà bây giờ em là khách của anh nha, em hỏi anh có chủ nhà nào lại để cho khách làm việc không!”

Cố Thành Ca nhất thời dở khóc dở cười: “Được rồi, vậy nếu em không muốn ăn sớm thì vào phòng khách xem TV đi, dù sao em cũng chọn cách lười hợp lý hợp tình thế còn gì nữa.”

Triệu Tử Mặc mặt dày sẵn tính trời sinh, thản nhiên không thèm ừm hừm nhảy thẳng ra phòng khách rung đùi ngồi xem TV, khiến cho Cố Thành Ca cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Có điều Triệu Tử Mặc hôm nay lại quyết tâm thể hiện cái bản chất thiên kim tiểu thư lười biếng nhác nhớn của mình, sau khi ăn xong, mỹ nữ nhà ta lập tức ném đĩa sang một bên, duỗi chân ra nằm dài trên chiếc ghế sofa, bắt đầu mở miệng lải nhải: “No chết em rồi, cực phẩm a anh chịu trách nhiệm dọn dẹp rửa chén đi nha, em không biết đầu em mặc kệ đó.” (~~> A.T: Cô... = |||)

Cố Thành Ca trầm mặc nhìn cô: “Thật đúng là không thể trông cậy được vào em mà.”

Triệu Tử Mặc từ từ ngồi dậy, yên lặng nhìn lại cực phẩm, trong lòng âm thầm tự xỉ vả: hôm nay cô làm ra vẻ đại gia bao nuôi nam hầu như thế này, có phải là hơi quá đáng rồi không a?

Nghĩ nghĩ một hồi, cô bắt đầu nuốt nuốt nước miếng: “Thật ra thì, cực phẩm a, cái kia ấy mà, không phải là em lười nhác gì đâu, chỉ là tối nay em muốn chứng minh một quan điểm mà thôi.”

Câu này làm sao lại nghe quen quen nha...

Cố Thành Ca đầy rẫy nghi ngờ tiếp tục phóng những ánh mắt bí hiểm vèo vèo về phía cô: “Quan điểm gì?”

Triệu Tử Mặc bình tĩnh đáp lời: “Chính là em cảm thấy, một ngày nào đó em mà biến thành bà cô có chồng... Người thích hợp để làm “Nấu fu” chắc chắn không phải là em rồi.” (~~> A.T: Ấy da da, có bạn nào nhân từ hiền lành tốt bụng hèm, chỉ cho A.T cái đoạn này với, cái từ “nấu fu” này ấy mà, gốc của nó là “fu”, Hán: “chữ fu”: nấu fu. Vấn đề nà bạn A.T hèm có hiểu “fu” có nghĩa là gì hết, có khi nào nó đồng

âm với “phu”, tức là chồng không? Chị Mặc ám chỉ sau này người phải chịu trách nhiệm nấu ăn là “chồng” chị, chứ không phải chị đó?)

Cố Thành Ca phải sưng sờ mắt một lúc mới hoàn toàn hiểu được cô đang ám chỉ điều gì, nhất thời tức không được mà cười cũng không xong, chỉ có thể duỗi ngón tay ra dí lên trán cô.

“Tiểu nha đầu, không nên nghịch ngợm như vậy.” (~~> A.T: vì không hiểu “Nấu fu” chị ấy nói là gì nên mình cũng chả hiểu anh bảo chị nghịch ngợm là vì sao nữa ==|||)

Đã vậy, lại còn thường xuyên nhỏ mọn so đo.

Triệu Tử Mặc bị anh dí dí ấn ấn một hồi, trên trán cũng có chút đau, nhưng mà không hề gì, bởi vì lúc này cô đang rất vui vẻ, cười sảng khoái y chang con nít được kẹo, trong lòng âm thầm tự sướng: cô rốt cục cũng bắt nạt cực phẩm được một lần nha, rất có cảm giác thành tựu a ha ha!

Nhìn cô gái nhỏ trước mắt đang cười đến trời đất đảo điên, đôi mắt xinh đẹp tựa hồ như cũng toát ra ý cười, khoe miệng của Cố Thành Ca bất giác nhẹ nhàng nhếch lên.

“Nhưng mà em nói như vậy cũng không sao,” Anh nhàn nhạt phang ột câu: “Nấu phu hay nấu phụ, sau này chắc chắn vẫn phải có một người đảm đương, đúng không?” (~~> A.T: vẫn hèm hiểu luôn)

Triệu Tử Mặc vừa ngước mắt lên đã thấy ngay ý cười trong đáy mắt anh, cho nên tận sâu trong tim bất chợt sinh ra chút cảnh giác: “Cực phẩm, em cảm thấy, anh hình như đang đùa giỡn em.”

Nói xong một câu, mỹ nữ yên lặng nằm xuống ghế salon.

“Triệu Tử Mặc!” Trên đỉnh đầu bất chợt truyền đến một tiếng gọi lớn.

Triệu Tử Mặc kinh sợ, phản xạ có điều kiện liền nhảy dựng lên: “A? Làm sao làm sao?”

Ngay trước mắt cô lúc này, đã sát rạt khuôn mặt tuần tú khí thế bất phàm của một người nào đó.

Cố Thành Ca hai tay chống lên chiếc ghế salon, vây cô trong vòng tay mình, đem hai khuôn mặt tiến sát lại nhau, khoe miệng xinh đẹp của anh khẽ nhếch lên, cười như không cười.

Anh nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm mang theo chút dịu dàng, lại nhuốm chút vẻ gì đó gian xảo.

Cố Thành Ca nói: “A Mặc, đừng có lần nào cũng cầm đèn chạy trước ô tô như thế chứ.” (~~> A.T: Vâng, tớ tha thiết cảm ơn bạn Jack vì đã giúp tớ cái câu này *hỉ mũi rột roẹt* *bôi lên áo bạn Jack* Cái này chắc là anh bảo chị đừng có vội quyết định tương lai như vậy chẳng?)

Oan uổng a, cô có cầm đèn với chả chạy trước ô tô gì đâu cơ chứ!

Anh vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt bình tĩnh thản nhiên, không chút gợn sóng.

Nếu là lúc bình thường, khi anh không có biểu hiện gì, ánh mắt của anh đã đủ khiến người ta chịu một áp lực lớn rồi, huống chi bây giờ cô đang bị vây hãm trong vòng tay anh, cho nên chỉ có thể đành bỏ vũ khí đầu hàng vô điều kiện.

Được rồi, ai bảo hư vinh cho lắm vào, ngu ngốc mà đòi đùa giỡn cực phẩm, bây giờ bị anh trả miếng lại, đúng là đáng đời cô mà!

Triệu Tử Mặc lúng túng cả nửa ngày, cuối cùng đành hắc hắc cười gượng: “Cực phẩm, em có thể đi thăm “Khuê phòng” của anh một chút được không a...”

Khuê phòng?

Cố Thành Ca nhếch miệng, yên lặng nhìn cô một cái, rốt cục cũng chịu thả tự do cho cô, xoay người lại tiếp tục dọn dẹp bàn ăn.

Ai da ai da, không nói tức là đồng ý đó nha, Triệu Tử Mặc trước nay luôn thờ phụng câu nói kinh điển này, cho nên lập tức nhảy dựng lên, phóng đi như chớp.

Từ lúc trước khi ăn cô đã kịp thời nhìn ngấm ngó nghiêng qua căn nhà này rồi, thông với phòng khách còn có hai căn phòng nhỏ khác nữa, nhưng một căn phòng cửa đã bị khoá lại kín mít, cho nên Triệu Tử Mặc rất tự nhiên, chạy vào một căn phòng khác.

Nhưng mà chạy vào phòng rồi, mỹ nữ nhà ta lại không hề làm cái gì thuộc phạm trù “đi thăm khuê phòng” hết, ngược lại chỉ tựa vào cánh cửa, vuốt vuốt ngực, thở hổn hển một cách cực kỳ đáng thương.

Tim cô đập nhanh quá.

Mặt cô cũng đỏ quá.

Chân tay cô nhũn ra hết cả rồi.

Được rồi, Triệu Tử Mặc thừa nhận, cũng chỉ tại tên Cố Thành Ca chết tiệt kia áp cô quá sát, mà xem ra sức hấp dẫn của cực phẩm cũng quá lớn rồi đi, hại cô sinh ra loại phản ứng không bình thường như vậy, thậm chí còn viện cái lý do ngớ ngẩn “đi thăm khuê phòng” để chạy vào đây tránh mặt anh, may mà lúc ăn lẩu nóng mặt cũng đã đỏ sẵn rồi, nếu không anh nhất định sẽ nhận ra cô chỉ vì chút xíu hành động đó của anh đã liên đỏ mặt a...

Trời ạ, tại sao lại có thể như vậy được chứ?

Đối với một vị cực phẩm trong chốn cực phẩm như Cố Thành Ca, Triệu Tử Mặc Triệu đại mỹ nữ có mê dzaì một chút cũng là chuyện bình thường, nhưng mà cũng đã lâu như vậy rồi, từ hồi thực hiện nhiệm vụ “thu phục” – một động từ đầy vẻ mờ ám như vậy, thế mà cô vẫn không có chút ý nghĩ tà ác nào, tại sao bây giờ lại mặt đỏ tim nhảy tứ chi nhũn thế này a...

Nhất định là bị mấy tiếng “Boss, bà chủ” của nhóc Lương Kính, cộng thêm nụ cười bí hiểm của cực phẩm khi nói “Nấu phu nấu phụ” làm cho cô phản xạ có điều kiện, đầu óc điên đảo rối tung rối mù, ý nghĩ tà ác cũng vì thế mà nổi lên rồi!

Triệu Tử Mặc cố gắng bình tĩnh lại, trước giờ nghe quần chúng nhân dân tung tin cô đồn gục được đại cực phẩm Cố Thành Ca, đã thoả mãn rất lớn lòng hư vinh của cô rồi, cho nên bây giờ, tuyệt đối không thể có suy nghĩ bất chính trong đầu a!

Mây trôi ta đã rờ không tới, hướng chỉ là mây trôi trên cả mây trôi, muốn nhìn ngấm cũng quả thực là lực bất tòng tâm... (~~> A.T: bà này ngu ớn luôn.)

Cho nên sau khi tự mình thực hiện công tác tư tưởng, Triệu Tử Mặc cuối cùng khôi phục được lại bình thường, bắt đầu bật đèn lên ngấm nghĩa căn phòng, căn phòng này cũng rất đơn giản mà sạch sẽ, một chiếc giường, một chiếc tủ và một chiếc bàn, tất cả đều làm bằng gỗ, mang theo một hơi thở đậm nét phong cách truyền thống, vừa gọn gàng lại vừa sang trọng.

Có điều có một thứ khiến Triệu Tử Mặc cảm thấy rất không hợp với cách bài trí của căn phòng này chút nào, chính là những bức tranh xếp thành một hàng dài được treo trên tường kia.

Những bức tranh này...

Triệu Tử Mặc lướt qua từng cái một, phát hiện hầu hết cô đều đã xem qua rồi, bởi vì mỗi khi cô chuyên tâm làm một việc gì đó, đảm bảo sẽ nhớ được rất lâu, cho nên, những bức tranh được treo ở đây, nhất định cô đã bắt gặp trong phòng sưu tập tranh của mẹ.

Nếu như cô không nhầm, tên của bộ sưu tập tranh kia chính là...

“Album kỷ niệm của Thanh Trạc – thành viên Song Thanh giới hội hoạ”!

Mẹ cô – Bắc Dã Thanh Vũ từng kể lại, năm đó khi Thanh Trạc rời khỏi giang hồ mai danh ẩn tích, có người vì đặc biệt hâm mộ bà, cho nên đã tự mình làm ra mấy tập album kỷ niệm như thế này.

Nhìn về phía lạc khoản của mỗi bức tranh, quả nhiên ở cùng một vị trí, đều có con dấu màu đỏ ghi tên “Thanh Trạc”, chứng minh rằng những bức tranh này, khẳng định là tranh gốc của bà. (~~> Lạc khoản: là phần trên tranh đề tên, bút danh, ... của tác giả.)

Chỉ có điều Triệu Tử Mặc không tài nào hiểu nổi, Cố Thành Ca tại sao lại có nhiều tranh gốc của Thanh Trạc như thế chứ?

Bất tri bất giác cô nhớ tới bài diễn thuyết ca tụng của Thi Tiểu Phi về đại truyền kỳ Cố Thành Ca ngày hôm đó, từng nhắc tới bức vẽ “Mẫu nữ” của anh, được trưng bày chung với các tác phẩm khác của Song Thanh giới hội họa, hiển nhiên cũng có thể suy ra anh là người có hứng thú với hội họa, nhưng mà, tại sao anh lại chỉ lưu giữ tranh của Thanh Trạc, lại đặc biệt treo trong phòng ngủ như thế này?

Chẳng lẽ, chỉ đơn giản vì anh thích tranh của Thanh Trạc thôi sao?

Triệu Tử Mặc tiến lại gần chiếc bàn nhỏ được kê trong phòng, lập tức một bức hình với người nữ cảnh sát có khuôn mặt tươi tắn vui vẻ nhanh chóng hấp dẫn lấy ánh mắt cô.

Nữ cảnh sát này rất trẻ tuổi, khuôn mặt không hẳn là quyến rũ nhưng lại rất xinh đẹp, đôi mắt sáng mang theo ý cười sáng khoải trẻ trung, vô cùng tự tin mà rực rỡ, dường như có thể khiến cho người khác không thể nào dời mắt nổi.

Triệu Tử Mặc thật cẩn thận cầm lấy khung hình đưa lên ngắm nghía, cảm thấy nữ cảnh sát này sao mà đặc biệt quen mắt, nhưng thật không tài nào nhớ ra nổi mình đã từng gặp qua ở đâu.

Cố Thành Ca gõ cửa bước vào, bất gặp cô đang cầm khung hình trong tay, bước đi của anh dường như hơi chậm lại, đôi mắt tràn ngập ý cười cũng đột nhiên trở nên lạnh hắt đi, anh bất động thanh sắc đi qua cầm lấy khung hình trong tay cô: “A Mặc, cũng không còn sớm nữa, anh đưa em về trường.”

Triệu Tử Mặc còn đang cố gắng suy nghĩ, nhìn thấy anh bước vào lập tức không nhận được nữa mà mở miệng hỏi: “Nữ cảnh sát này là ai vậy? Thật giống như em đã từng gặp qua ở đâu rồi, nhưng nghĩ mãi nghĩ mãi mà vẫn không ra!”

Cố Thành Ca yên lặng một lúc lâu, thấy cô vẫn không chịu có ý định nhúc nhích, anh mới xoay người lấy từ ngăn kéo tủ đầu giường ra một bức ảnh đưa cho cô.

Triệu Tử Mặc vừa nhìn thấy, lập tức tròn tròn hai mắt.

Mặc dù bây giờ đã khác rất nhiều, nhưng cô vẫn có thể dễ dàng nhận ra hai đứa trẻ trong bức hình đó là Cố Thành Ca và Cố Thành Tây, đứng phía sau bọn họ là một nam một nữ, nam anh khí bức người, còn nữ một thân trang phục cảnh sát, cả người toát lên một vẻ thanh nhã cao quý xuất trần, thực lòng mà nói, Cố Thành Tây quả thật rất giống vị nữ cảnh sát này.

Triệu Tử Mặc chăm chú ngắm nghía một lúc, cuối cùng chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn về phía Cố Thành Ca.

Anh chỉ nhìn chằm chằm vào bức hình, nhàn nhạt nói: “Bọn họ từng là người một nhà.”

Người một nhà?

Triệu Tử Mặc lập tức chộp ngay những chữ trọng điểm, hỏi thẳng không cần quanh co: “Cho nên, anh với Cố Thành Tây, thật sự là anh em?”

Cố Thành Ca chần chờ một chút, sau đó gật đầu.

Triệu Tử Mặc nhận được cái gật đầu thừa nhận của anh, trong lòng mãnh liệt dâng trào phần uất: Giới thay Cố Thành Tây!

Sau đó, đột nhiên cô lại nghĩ đến một vấn đề khác.

Mẹ của Cố Thành Tây tên là Phó Khinh Chúc, từng là nữ cảnh sát chống tội phạm buôn bán ma túy, nhưng Cố Thành Tây mỗi lần nhắc đến mẹ, đều bảo bà chỉ là một họa sĩ nho nhỏ, mà Phó nãi nãi có lần từng viết những câu chữ lộn lộn về Thanh Trạc cùng Khinh Chúc trong Ái Liên Thuyết, hơn nữa cực phẩm lại có nhiều tranh của Thanh Trạc như vậy...

Đem những sự kiện này xâu chuỗi lại với nhau, cuối cùng cô cũng hiểu.

“Nữ cảnh sát Phó Khinh Chúc, có phải là Thanh Trạc của Song Thanh giới hội họa hay không?” Mặc dù đã suy nghĩ rất kỹ, nhưng khi nói ra miệng Triệu Tử Mặc vẫn còn có chút cảm giác không thể nào tin nổi.

Cái thế giới này không chỉ có huyền hoặc thôi đâu, nó ma quái và kỳ bí vô cùng đấy...

Cố Thành Ca hoàn toàn không ngờ tới cô chỉ cần một câu đã nói huych toẹt ra được cả hai thân phận của người trong bức hình, anh cũng sốt mắt một lúc, sau đó mới nhẹ nhàng gạt đầu.

Lúc ngồi trên xe anh đưa cô về ký túc xá, Triệu Tử Mặc vẫn một mực cảm thấy, quả thực là có chút không thể nào tiêu hoá nổi a!

Phó Khinh Chúc là mẹ của cực phẩm và Cố Thành Tây, là nữ cảnh sát chống tội phạm ma túy, là Thanh Trạc trong Song Thanh giới hội hoạ, và đồng thời cũng là...

Một kẻ phản bội không hơn không kém!

Triệu Tử Mặc còn nhớ rõ lúc trước, khi cô cùng Cố Thành Tây vì đánh nhau mà trở thành bạn tốt của nhau, mẹ cô Bắc Dã Thanh Vũ cũng vì thế mà đến gặp qua Cố Thành Tây một lần, sau đó từ trường trở về nhà, trong lúc vô tình cô nghe được cuộc trò chuyện của ba mẹ...

...

Bắc Dã Thanh Vũ: “Em hôm nay ở trường gặp được con gái của Khinh Chúc, thoát nhìn rất xinh đẹp khoẻ mạnh, cũng rất giống Khinh Chúc nữa.”

Triệu Thanh Vân: “A Vũ, em muốn nói cái gì?”

Bắc Dã Thanh Vũ: “Thanh Vân à, ma túy từng phá huỷ Phó gia, Khinh Chúc từ xưa đến nay luôn một mực căm thù ma túy, cho nên mới từ bỏ hội hoạ để làm cảnh sát chống tội phạm ma túy, em không tin cô ấy lại có thể trở thành kẻ phản bội như vậy được! Anh là thị trưởng, chẳng lẽ không có cách nào giúp cô ấy lật lại vụ án, điều tra toàn bộ một lần nữa sao!”

Triệu Thanh Vân: “A Vũ, em không giao thiệp với giới chính trị, cho nên không biết nó nguy hiểm thế nào đâu, Phó đội trưởng cũng đã bỏ mạng hai năm rồi, nếu như không có người nào tìm được chứng cứ vô tội để minh oan cho cô ta, cho dù anh là thị trưởng cũng không thể nhúng tay!”

18. Chương 31-32

Chương 31: Cực phẩm a anh thật lợi hại!

Thăng thần liền được khoan hồng, kháng cự lập tức trở nên nghiêm.

Sau khi Triệu Tử Mặc trở lại trường, trong phòng ký túc xá 0609 lập tức diễn ra một cuộc thăm vấn khốc liệt, hay còn gọi văn hoa là “Hầu hạ bằng đại hình” như thế này.

Thi Tiểu Phì bộ dạng khinh khỉnh, ngồi lắc tay lắc chân loạn cả lên: “Cố Thành Tây a Cố Thành Tây! Mi quả là không có nhân tính chút nào, cực phẩm đại thần mây trôi trên mây trôi là anh trai mi, vậy mà mi lại giấu kỹ đến độ trời đất không biết quỷ thần chẳng hay!”

Khương Khương cũng vỗ tới chêm miệng tham gia: “Lần trước là Tiêu Sở Diễn, lần này lại là Cố Thành Ca, Tây Tây a nhân phẩm của mi thật khiến cho người ta hết sức nghi ngờ đó!”

Chỉ riêng Triệu Tử Mặc không nói gì, chỉ im lặng ngồi bắt chéo chân trên giường, thề tuyệt đối sẽ không đại gì mà nhảy vào biển lửa cứu người nào đó, thậm chí còn ác liệt hy vọng, tốt nhất là hai vị mỹ nữ kia làm cho Cố Thành Tây hoảng quá mà cúi đầu van xin luôn đi, nếu không tiểu nha đầu kia sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết cái gì gọi là con đường chính đạo!

Cố Thành Tây quả thực đã bị hai người kia làm cho phát hoảng lên thật, cô nàng hữu khí vô lực bắt đầu khiếu nại: “Các đồng chí, ta thậm chí so với Đậu Nga còn oan hơn gấp mấy lần a, ta thừa nhận lần trước dấu điểm quan hệ với Tiêu Sở Diển là ta không đúng, nhưng lần này chẳng phải ta đã sớm thừa nhận rồi sao, Cố Thành Ca chính là anh trai ruột thịt ruột thịt của ta nha, chẳng qua là bọn mi không chịu tin thôi chứ...” (~~> Đậu Nga là nhân vật chính trong vở kịch “Đậu Nga Oan”, kể về cuộc đời bi thảm trái ngang của nàng.)

Thi Tiểu Phì nhanh chóng thu hồi móng vuốt.

Khương Khương lập tức khịt mũi quay đi, rời xa cuộc náo nhiệt trong căn phòng nhỏ.

Triệu Tử Mặc rất biết điều ngồi ngay ngắn trở lại.

Ba người sáu con mắt liên tục đảo qua đảo lại mãnh liệt nhìn nhau.

Lần tra khảo này có cái gì đó không đúng nha, không giống Tây Tây ngày thường một chút nào...

Có điều Triệu Tử Mặc vẫn cảm thấy vô cùng ảm ức buồn bực: “Nhưng Tây Tây a, chúng ta đã quen biết nhau sáu năm rồi...”

Về mặt Cố Thành Tây thoát cái chuyển thành hết sức nghiêm trọng, một hồi lâu sau mới khẽ cười buồn một tiếng: “A Mặc, tám năm trước, anh trai ta rời nhà, cùng bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau, thời gian chúng ta gặp mặt cũng không có nhiều.”

Thi Tiểu Phì cùng Khương Khương đã bắt đầu an tĩnh trở lại, có điều vẫn mờ mờ mịt mịt không hiểu đầu cua tai nheo ra thế nào, chỉ riêng Triệu Tử Mặc dường như nắm được chút đầu mối, tám năm trước, nữ cảnh sát Phó Khinh Chúc ở cục điều tra chống tội phạm ma túy bị người ta quy kết với tội danh kẻ phản bội, sau đó vì trúng đạn mà bỏ mạng, lại phát hiện ra ở nhà riêng của bà chứa một lượng lớn ma túy...

Những thông tin này, đều là do Triệu Tử Mặc nghe lén được từ cuộc trò chuyện của ba mẹ sáu năm trước, cùng những bài báo cũ và tin tức trên mạng...

Chẳng qua là, tại sao đúng lúc đó Cố Thành Ca lại phải bỏ nhà mà đi?

Cố Thành Tây lúc này đây tâm tình đã tụt dốc tốt độ: “Chuyện cũng đã qua rồi, bọn mi đừng hỏi nữa có được không? Ta không muốn phải nhớ lại chuyện đó thêm một lần nào nữa.” Nói xong, cô nàng miễn cưỡng quay sang Triệu Tử Mặc gượng cười một cái: “A Mặc, thật ra thì mi cũng không thể trách ta được, từ rất lâu rất lâu trước kia ta đã muốn giới thiệu i một người ưu tú, ưu tú vô cùng ấy, chẳng qua là mi không chịu mà thôi.”

Quả thật trước kia cô bé Cố Thành Tây cũng từng có ý định này, chỉ là không thể nào thực hiện nổi mà thôi.

Triệu Tử Mặc im lặng không nói gì, bình tĩnh nhớ lại toàn bộ sự việc lúc đó.

Cô bé Triệu Tử Mặc nghịch ngợm cười hì hì, liên tục thổi phù phù vào mặt cô bé Cố Thành Tây: “Cố Thành Tây mi thật quá âm hiểm, người ta yêu sớm đã bị gọi là hồng thủy mãnh thú rồi, nay mi mười ba tuổi mà biết yêu thì càng là mãnh thú trong mãnh thú, mi đừng hồng kéo ta làm bạn với mãnh thú như mi, ta là đứa trẻ ngoan, không màng đến thế sự, càng không quan tâm đến tình yêu, mi cứ một mình mà tự do chiến đấu đi nha!”

Nhớ tới đây, Triệu Tử Mặc lập tức u ám kết luận: Chẳng lẽ người mà lúc đó Cố Thành Tây muốn giới thiệu cho cô, lại chính là cực phẩm sao?

Ai da, Boss, bà chủ...

Nấu phụ, nấu phụ...

Tây Tây rất lâu trước kia đã muốn giới thiệu anh cho cô...

Triệu Tử Mặc yên lặng cúi đầu, nhảy lên giường chui tọt vào ổ chăn.

Không được rồi, nhịp đập của tim cô thật không bình thường, hơn nữa máu lưu thông cũng nhanh hẳn lên, không thể chịu nổi nữa rồi a...

Song đến chiều ngày hôm sau, người nào đó – kẻ khiến cô biến thành không bình thường, rất nhanh đã gọi điện thoại tới.

Nhìn cái tên Cố Thành Ca đang liên tục liên tục loé lên trên màn hình di động, Triệu Tử Mặc cố gắng hít sâu vài cái, sau đó mới run run cầm lấy chiếc điện thoại, hành động này của cô khiến cho ba vị mỹ nữ ngồi bên cạnh chẳng hiểu mô tê gì, chỉ biết quay đầu khó hiểu nhìn nhau.

Triệu Tử Mặc ấn nút nghe đưa lên sát tai, sau khi nghe xong một hồi thì giọng điệu đột nhiên biến thành hết sức vui vẻ: “Đồng đồ bị mất của em đã tìm lại được rồi sao, cực phẩm cực phẩm, em muốn lập tức đến sở cảnh sát nhận về, a ha ha ha!”

Ba vị mỹ nữ không hẹn mà hắc tuyến cùng rơi xuống vạn trượng: Triệu mỹ nữ a Triệu mỹ nữ, mi có thể bỏ ngay cái điệu cười vừa khả ố vừa hung hăng ngang ngược đó được không a!

Nhưng mà Triệu Tử Mặc vẫn tiếp tục khả ố, vẫn tiếp tục hung hăng ngang ngược cười lớn, nhanh như chớp chạy đến chỗ hẹn cùng cực phẩm.

Bởi vì được trang bị bên người một quả bom kích thích mang tên “Mất đã tìm lại”, cho nên Triệu Tử Mặc cực kỳ tự nhiên vứt luôn mấy thứ bất quái đã hoành hoành trong đầu cô suốt cả ngày trời sang một bên, vừa nhìn thấy Cố Thành Ca cô liền nở một nụ cười vô cùng sáng lạn, suốt dọc đường đi cũng hưng phấn bồng bồng, liên tục riu rít không ngừng không nghỉ.

Trừ một chút tiền mặt ra thì toàn bộ chi phiếu trong ví, điện thoại di động và máy ảnh kỹ thuật số đều đã lấy lại được, Triệu Tử Mặc hứng chí thiên ân vạn tạ, ngồi hàn huyên trên trời dưới đất cả buổi trời với vị cảnh sát thúc thúc trẻ tuổi tài cao.

Cố Thành Ca rốt cục nhìn không được, vỗ nhẹ lên gáy cô: “A Mặc, khiêm tốn một chút.”

Triệu Tử Mặc ầm ức trợn mắt quay sang: “Anh đánh em làm gì? Lấy được đồ về rồi em cảm thấy rất rất vui vẻ nha, nhất là máy ảnh kỹ thuật số, đây là tài sản của đài truyền hình trường, mất phải bồi thường đó...”

“Được rồi, đi thôi.” Cố Thành Ca cầm lấy tay cô, anh còn đang định xoay người bước đi thì bỗng nhiên đứng khựng lại.

Phòng làm việc của Trưởng cục cảnh sát bất chợt mở ra, một vị cảnh sát trung niên thân hình cao lớn, khoác bên ngoài một chiếc áo gió màu đen chậm chậm bước ra, cả người tản ra một loại khí thế uy nghiêm mà dũng mãnh, đi đằng sau là mấy vị cảnh quan khác, ai nấy đều cười híp mắt, điệu bộ khoái chí vô cùng.

Đôi mắt tràn ngập ý cười của Cố Thành Ca đột nhiên trở nên lạnh hắc đi.

Triệu Tử Mặc không biết từ đâu chui ra, nhìn chăm chăm vào vị cảnh sát uy nghiêm kia, nở một nụ cười vô cùng sáng lạn: “Vương bá bá!”

Người đàn ông nghe thấy tiếng gọi lập tức nhìn sang, khuôn mặt nghiêm túc uy mãnh liền trở nên rất mực hiền hoà, trên môi ông còn lộ ra tia cười: “Là Mặc Mặc nha đầu sao.”

Ông từ từ tiến lại gần, ánh mắt tinh nhuệ khẽ quét qua Cố Thành Ca cùng vị cảnh sát trẻ tuổi phía sau, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, nghiêm túc hỏi: “Mặc nha đầu, sao lại nghịch ngợm đến nỗi phải vào cả sở cảnh sát thế này? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Triệu Tử Mặc còn chưa kịp mở miệng kêu oan, một vị cảnh quan khác đã nhanh chóng tiến đến, nghiêm nghị nhìn vị cảnh sát trẻ tuổi phía sau: “Tiểu Lưu, Vương cục trưởng hỏi cậu kia, sao còn chưa chịu trả lời!”

Vị cảnh sát trẻ tuổi này lập tức ngoan ngoãn báo lại đầy đủ chi tiết toàn bộ sự việc, Vương cục trưởng sau khi nghe xong, thái độ liền trở nên hoà hoãn trở lại: “Mặc nha đầu, tiểu tử Tiêu Sở Diễn kia đâu, tại sao nó lại không đi cùng cháu hả?”

Nụ cười tươi trên khuôn mặt Triệu Tử Mặc trong chớp mắt liền biến thành cứng ngắt: “Vương bá bá, Sở ca ca đúng lúc này lại có việc bận...” Xong đời xong đời rồi, ai bảo phần khởi hứng chí cho lắm vào, Vương bá bá vẫn còn tưởng rằng cô cùng Tiêu Sở Diễn đang yêu nhau a...

May mà Vương bá bá cũng không có ý định truy cứu, hẳn là ông bận rộn lắm, cho nên nói được vài câu liền chào tạm biệt rồi đi, chỉ có điều Triệu Tử Mặc quen biết với sếp to là ông, cho nên lúc đi ra khỏi sở cảnh sát vẫn được cả đám “tùy tùng” đi theo hộ tống.

Sau khi lên xe, Cố Thành Ca vô tình như cố ý hỏi: “A Mặc, em quen cục trưởng sở cảnh sát Vương Cực Chính sao?”

“Dĩ nhiên quen, hơn nữa còn rất thân a!” Triệu Tử Mặc không chút quan tâm, đáp ro ro như cái máy: “Ông ấy là ba của Tiêu Sở Diễn mà, trước kia cùng ở chung một chỗ với gia đình em nữa.”

Cố Thành Ca chậm rãi gật đầu một cái, hoàn toàn không nói thêm gì nữa.

Đêm đông luôn đặc biệt đến sớm, giờ phút này sắc trời đã bắt đầu tối dần, từng ngọn đèn nhỏ trên đường cao tốc ở thành phố lần lượt được thắp sáng, tạo thành một bức tranh lung linh mà rực rỡ, dọc suốt đường đi, các cửa hiệu đã bắt đầu ríu rít nhộn nhịp treo đèn cùng biển hiệu đón chào Giáng sinh.

Triệu Tử Mặc lúc này mới bất chợt nhớ ra: “Ngày mốt là Giáng sinh rồi sao?”

Hỏi xong một câu, cô lập tức cảm thấy vô cùng buồn bực, Cố Thành Tây có Tiêu Sở Diễn, Thi Tiểu Phì có Chu Đại, còn Khương Khương thì, đại khái thể nào cũng chạy đi tìm Tề Lỗi.

Ai nha ai nha, tại sao một đại mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành như cô lại trở thành kẻ duy nhất cô đơn chứ!

“Giáng Sinh chẳng có gì vui, ba đứa kia thể nào cũng ném em sang một bên à coi.”

“Không sao.” Cố Thành Ca lập tức đáp lời.

“Cái gì a?”

“Các em ấy ném em sang một bên cũng không sao.” Anh bình tĩnh giải thích tường tận cho cô: “Anh đi cùng với em là được.”

Triệu Tử Mặc kinh ngạc tột độ, sững sờ quay đầu nhìn sang.

Anh đi cùng với em...

Không được rồi, tim cô lại bắt đầu đập nhanh quá, máu trong người cô dồn hết lên đầu rồi, những lời này của anh... quả thực khiến người ta muốn không suy diễn lung tung kể ra cũng khó.

Có điều Triệu Tử Mặc không tự mình đa tình đến mức đó, ánh mắt len lén đảo qua đảo lại, âm thầm đánh giá Cố Thành Ca: ha hả, có vẻ như cục phẩm cũng là người cô đơn nha...

“Được rồi, cục phẩm a, nếu anh đã sợ Giáng sinh mà chỉ cô đơn tịch mịch thui thủi một mình đến mức đó thì...”

Cô còn đang nói dở, bỗng nhiên chiếc xe bị nhấn phanh đột ngột dừng lại.

Triệu Tử Mặc theo quán tính chúi đầu về phía trước, đến lúc đã hoàn toàn định thần, lại bị cảnh tượng bên ngoài cửa sổ xe khiến cho kinh hồn bạt vía.

Chiếc xe cô đang ngồi lúc này đây, hiện tại đang bị một đám côn đồ tay cầm hung khí chặt chẽ bao vây.

Đây đây đây chẳng lẽ là chính là bọn lưu manh trộm cướp trong truyền thuyết hay sao??

“Đừng sợ.” Cố Thành Ca vẫn rất mực tỉnh táo, anh từ từ siết chặt lấy tay cô: “Em ngồi yên trên xe, hứa với anh đừng ra ngoài. Còn nữa, mở DV lên đi.”

Triệu Tử Mặc từ bé đã cùng Tiêu Sở Diễn lộng hành giang hồ thành quen, đánh nhau cũng là chuyện bình thường ở huyện, chỉ có điều lúc đó mới mười ba tuổi, cái gọi là đánh nhau rất đơn giản chỉ tóm chặt lấy bọn nhóc lóc chóc ở mấy nhà xung quanh, người nào bị đè trên mặt đất không bò dậy nổi thì coi như tính thua, còn bây giờ bị bao vây bởi một đám côn đồ tay cầm hung khí như thế này, quả thực là lần đầu tiên cô gặp phải...

Nhưng mà, nếu cực phẩm vẫn một bộ bình tĩnh thông dong như vậy, cô tốt nhất vẫn cứ im lặng ngoan ngoãn mà nghe theo đi.

Cổ Thành Ca xuống xe, chậm rãi nhẹ nhàng đóng cửa xe lại, bình tĩnh thả bước qua, trong nháy mắt đã tới gần một tên thanh niên vừa thấp vừa gầy đứng trong đám côn đồ đó.

Anh vô cùng tự nhiên lấy từ trong túi ra một điều thuốc, tự lấy ỉnh một cái, tiện tay đưa luôn cho tên thanh niên lưu manh kia một cái, sau đó vẫn một mực thông dong đánh lửa cho cả hai, khiến cho hai chấm đỏ kia lập lòe lúc sáng lúc tối, bọn họ hình như đang cùng nhau nói chuyện gì đó thì phải.

Đột nhiên tên thanh niên lưu manh cười một tiếng vô cùng gian xảo mà tà ác, hơn nữa còn quay sang nhìn chiếc xe của cực phẩm mà cười cười, Cổ Thành Ca cũng cười, có điều chỉ là một nụ cười nhàn nhạt lạnh lùng, trong màn đêm lập lòe đốm lửa đỏ, thần thái của anh thật khiến cho người ta cảm thấy giật mình run sợ.

Bất chợt, tên thanh niên nhảy chồm lên túm chặt lấy cổ áo Cổ Thành Ca, khuôn mặt tươi cười thoát cái trở nên vô cùng dữ tợn, mấy tên lưu manh khác đồng thời cũng chạy tới gần chiếc xe nơi Triệu Tử Mặc đang tạm lánh.

Triệu Tử Mặc sợ đến rụng rời chân tay, hai mắt lão liên nhìn ngó quanh quất lên kế hoạch, chỉ là cô thấy Cổ Thành Ca vẫn một mực mỉm cười thản nhiên như vậy, hình như anh đang nói cái gì đó, khiến cho tên thanh niên lưu manh kia bất chợt từ từ buông tay.

Sau đó, tên kia dẫn cả bầy côn đồ bỏ đi.

Cổ Thành Ca bình tĩnh thông dong sửa lại cổ áo bị tên lưu manh làm nhăn, thản nhiên quay trở vào chiếc xe.

Triệu Tử Mặc vẫn cảm thấy có chút sợ hãi: “Bọn họ là ai? Tại sao muốn chặn anh lại?”

Cổ Thành Ca bất động thanh sắc, nhẹ nhàng xoa xoa mồ hôi trong lòng bàn tay, anh chần chừ một chút, sau đó mới thành thật trả lời: “Tên kia tên Dương Bất Phàm, là đàn anh của bọn côn đồ khu vực Hải Anh, chuyên thu tiền cho chị em Chu gia, hẳn ta muốn ngăn anh làm luật sư cho vụ kiện của Tùng Chúc Chi.”

Đối diện với cái loại người này, Cổ Thành Ca vẫn là có chút sợ hãi, bởi vì Dương Bất Phàm năm lần bảy lượt nhìn về phía người đang ngồi trong xe để uy hiếp anh, khiến toàn thân anh liên tục đổ mồ hôi lạnh. (~~> A.T: chuyện, thằng đó đe dọa đến chị thì tất nhiên anh phải hoảng rồi :”>)

Bất luận là thế nào đi nữa, xét về sức lực một mình anh vẫn không thể địch lại được cả đám côn đồ như thế.

Nhưng cũng thật may mắn, trong tay anh còn đang nắm giữ điểm yếu của Dương Bất Phàm. Em gái của hắn là Dương Di Phỉ mắc tội danh giết người, mà Hà Tất Tranh lại là luật sư bên phía cô ta.

Lúc đó, Cổ Thành Ca chẳng qua chỉ mỉm cười thản nhiên nói: “Hà luật sư rất có thể sẽ thua vụ kiện lần này, nghe nói luật sư bên phía đối phương đã tìm được chứng cứ buộc tội của Dương tiểu thư...”

Dương Bất Phàm quả nhiên nổi giận, cực phẩm của chúng ta tự nhiên sẽ không bỏ dầu vào lửa thêm nữa, anh chỉ nhàn nhạt phang ột câu: “Cũng không chắc, dĩ nhiên nếu chuyện của Chu gia cậu không nhúng tay vào nữa thì...”

Triệu Tử Mặc vô cùng ngạc nhiên: “Anh cứ như thế mà đánh lui kẻ địch sao?”

Cổ Thành Ca nhàn nhạt gật đầu một cái.

Triệu Tử Mặc thoát cái đã biến thành điệu bộ cực kỳ sùng bái: “Cực phẩm a anh thật lợi hại!”

Cổ Thành Ca: “...”

Được rồi, anh thừa nhận, mặc dù ban nãy khi đối mặt với bọn côn đồ, quả thật anh có chút sợ hãi, nhưng mà lúc này đây, được cô sùng bái như vậy cũng là một cảm giác hưởng thụ nha...

Chương 32: Dị ứng.

Vụ kiện phân chia tài sản của Chu gia có kết quả đúng vào một ngày trước Giáng sinh, toà án quyết định thực hiện y theo những gì đã được viết trong di chúc, cho nên chị em Chu gia cũng không thể hó hé lắm le được gì.

Chẳng qua là vào ngày hôm nay, Triệu Tử Mặc lại gặp phải hai kẻ mà cô hoàn toàn không ngờ tới.

Chu Đại và Tùng Dung.

Bọn họ chia ra hai phía, một người ngồi bên Chu gia, người còn lại ngồi cạnh Tùng Chúc Chi.

Từ đó có thể cực kỳ hiển nhiên mà suy ra, Chu Đại chính là đứa cháu trai hiếu thuận duy nhất của Chu lão gia, đồng thời cũng là người được hưởng bốn mươi phần trăm di sản, còn Tùng Dung lại là con gái của Tùng Chúc Chi.

Triệu Tử Mặc mãnh liệt cảm thấy, cái thế giới này từ huyền hoặc đã bắt đầu chuyển thành ma quái rồi...

Đợi sau khi hoàn toàn giải quyết xong vấn đề của Chu gia, Triệu Tử Mặc mới ngáp ngừng hỏi Cố Thành Ca: “Cực phẩm, anh sớm đã biết hết mọi chuyện rồi đúng không?”

Đôi mắt thâm trầm của anh vẫn chăm chú nhìn về phía trước, chuyên tâm lái xe: “Anh biết. Hơn nữa chuyện của bọn họ ngày trước, hình như em không đưa ra chút gì?”

Triệu Tử Mặc gật đầu, rất tự nhiên mà hiểu ra ý tứ của cực phẩm: tất nhiên rồi, cô làm sao có thể đổ thêm hoạ cho Chu Đại và Tùng Dung được chứ.

Bên trong xe yên tĩnh một hồi lâu, sau đó Cố Thành Ca đột nhiên hỏi: “A Mặc, toàn bộ tư liệu về sở vụ Luật mấy hôm trước em thu thập được, có phải mất hết rồi không?”

Triệu Tử Mặc suy nghĩ một chút: “Không sai... Lần trước mấy hình chụp của em còn chưa kịp đưa vào máy vi tính, đến lúc lấy lại được máy ảnh kỹ thuật số thì toàn bộ số đó cũng đã mất hết rồi.”

Vì thế cho nên, phương hướng lập tức thay đổi, lần này là đến sở vụ Luật.

Tề Lỗi cùng Hà Tất Tranh không có ở đây, sở vụ bây giờ chỉ còn lại duy nhất mỗi Kỷ An Thần, mà tên này kể ra cũng lạ, vừa mới thấy hai người bọn họ đi vào, hắn ta liền ôm lấy đồng tài liệu trên bàn chạy ra cửa, chỉ kịp thấy lại cho Cố Thành Ca một câu: “Tôi đến pháp viện đưa tài liệu cho Tề Lỗi”, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn sang Triệu đại mỹ nữ của chúng ta lấy một cái.

Triệu Tử Mặc không nói gì, trầm mặc một hồi, cuối cùng mới phun ra một câu: “Tề Lỗi làm luật sư, quả là rất rất có vấn đề!”

Cố Thành Ca nhìn sang: “?”

Triệu Tử Mặc: “Tại sao mỗi lần hắn đến pháp viện, đều phải nhờ Kỷ An Thần đem tài liệu đến chứ...” Không phải cô kết luận lung tung đâu nha, có bằng chứng hắc hoi đảng hoàng cả mới dám mở miệng phát ngôn đó.

Cố Thành Ca lại nhìn cô một cái, đôi môi khẽ nhếch lên, anh cứ như thế cả buổi trời, không thèm nói năng cái gì sất.

Thôi quên đi, để cho cô ấy chậm hiểu một chút cũng được... (~~> A.T: đây là suy nghĩ của anh cực phẩm, hèm phải bạn A.T edit thừa chữ “ấy” đâu nha =)))

Thật ra thì Triệu Tử Mặc cũng không phải hoàn toàn chậm hiểu, vốn dĩ Kỷ An Thần lúc trước luôn rất nhiệt tình, hề gặp mặt là muốn trêu chọc cô, vậy mà bây giờ không biết hắn ta ăn phải bả gì mà lạnh lùng xa cách như vậy, cho nên cô ít nhiều cũng phải có cảm giác khác thường, chẳng qua là tính lười ăn sâu vào máu, cho nên cô chẳng ham hố gì cái việc tự chuốc phiền não vào người. Chỉ có điều mấy lần gặp ở sở vụ Luật, Kỷ An Thần hắn ta luôn một mực coi cô như người xa lạ, khiến cho cô có phần nào cảm thấy không thoải mái.

Cho nên lúc chụp hình và ghi chép tài liệu về sở vụ một lần nữa, Triệu Tử Mặc vẫn một bộ dạng vô cùng suy tư, trăm phương ngàn kế tìm cách đáp đố cái khoảng cách xa ngút ngàn ấy của Kỷ tài tử.

Đến gần lúc ra về, Tề Lỗi cùng Hà Tất Tranh cũng đã trở lại, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, không giống ngày bình thường một chút nào, hai người đó chỉ đơn giản bông đùa mấy câu với Triệu Tử Mặc xong, liền lập tức nhảy ngay vào phòng làm việc, thì thầm to nhỏ bàn bạc cái gì đó với Cố Thành Ca.

Triệu Tử Mặc lúc này đây đã hoàn thành xong nhiệm vụ chụp hình, cho nên chỉ còn biết nhàm chán quay ra.

Trời tối dần, cả thành phố cũng đã bắt đầu lên đèn, Kỷ An Thần lúc đó mới trở về, trong tay còn cầm một đồng hoa mai vàng, hương thơm bay xa thật xa, Triệu Tử Mặc vừa nhìn thấy mấy bông hoa đầy “cám dỗ” đó, lập tức thẳng cẳng đá ngay vụ Kỷ An Thần còn đang coi cô là người đứng sang một bên, lập tức nhảy đến bên cạnh hắn, nở một nụ cười vô cùng rực rỡ, cả khuôn mặt cô dường như sáng bừng lên, xinh đẹp đến độ khiến cho người ta không thể nào cự tuyệt nổi: “Kỷ tài tử, anh lấy đâu ra nhiều mai vàng thế?”

Kỷ An Thần hoàn toàn không ngờ đến đã giờ này rồi mà Triệu đại mỹ nữ còn chưa chịu đi, nghe thấy cô hỏi vậy thì chỉ nhàn nhạt đáp: “Tiện tay ngắt trên đường.”

Triệu Tử Mặc bị thái độ lãnh đạm như băng giá mùa đông của hắn khiến cho vô cùng mất hứng: “Kỷ An Thần, nói đi, tại sao anh lại có định kiến với tôi thế hả, xin hỏi tôi đắc tội anh lúc nào?”

Đôi mắt Kỷ An Thần dường như loé lên, hắn quay sang nhìn cô một cái thật sâu, trên khuôn mặt yêu nghiệt đầu độc bao nhiêu thiếu nữ con nhà người ta của hắn, dần dần hiện lên một nụ cười gian tà đầy xảo trá.

“Triệu Tử Mặc, em quả thực đã đắc tội tôi.” Kỷ An Thần tà ác xoa xoa cằm: “Tôi chính là muốn cho em thưởng thức chút tư vị khi nhìn thấy người khác gặp em là xoay người bỏ chạy.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Nếu như có thể, giờ phút này cô mãnh liệt mong muốn có ba sợi tóc treo luôn một bên đầu, đằng sau ót hình như đã vật vờ rớt mồ hôi, Kỷ tài tử đại lão lão à, ta còn cứ tưởng rằng ta mang trọng tội trên người, người nhìn thấy ta thì lập tức bỏ chạy, khiến cho ta cả ngày trời nơm nớp lo sợ không yên chứ!

Triệu Tử Mặc tiếp tục mồ hôi thánh thót, cả lắm một hồi mới nói được thành câu: “Anh chính là vì cái này... cho nên mới kẻ tử lạnh vào mặt tôi suốt một thời gian dài như vậy?”

Kỷ An Thần gật đầu như đúng rồi: “Có điều bây giờ em chủ động giảng hoà thế này, tôi cũng liền hào phóng không thêm so đo với em nữa.” (~~> A.T: haiz, bạn Kỷ đúng là tự kỷ mà = |||)

Nói xong, hắn liền đem đồng mai vàng trong tay nhét sang cho cô: “Này, ngày mai là Giáng sinh, cái này coi như quà cho em.”

Triệu Tử Mặc yên lặng nhận lấy, trong lòng mãnh liệt oán thầm: Kỷ An Thần à Kỷ An Thần, nhà người được giang hồ xưng tụng là đại tài tử đó nha, xuất thủ có thể hào phóng hơn một chút được không, quà tặng cho người ta mà cũng có thể là hoa đại tiện tay ngắt bên đường được sao...

Có điều, cũng vừa lúc cô muốn ép hoa mai vào sách của cực phẩm luôn.

Cửa phòng làm việc bất ngờ mở ra, Hà Tất Tranh dẫn đầu mở miệng lớn giọng nói: “Bắt được gian tình bắt được gian tình nha, Mặc Mặc mỹ nữ, không ngờ em lại một lần nữa ngay trước mặt chánh pháp mà hồng hạnh vượt tường a...”

Trước mặt chánh pháp sao...

Triệu Tử Mặc hắc tuyến vạn trượng: quả không hổ danh là nhân sĩ giang hồ, cách dùng từ so với người bình thường cũng thật dũng mãnh biết bao!

Nhưng mà nhưng mà, Triệu đại mỹ nữ của chúng ta lại không có cách nào phản bác...

Tại sao mấy ngày hôm nay cô lại toàn dính vào chuyện đầu đầu thế này a???

Triệu Tử Mặc vã mồ hôi tập hai, lén lút sợ sệt đưa mắt nhìn Cổ Thành Ca.

Chỉ là không ngờ, cực phẩm không nói gì, lập tức bịt mũi hắt hơi một cái, sau đó lại liên tục ba cái nữa.

Triệu Tử Mặc lập tức ném vấn đề còn đang sợ sệt sang một bên, cầm lấy một xấp khăn giấy đưa đến cho anh: “Cực phẩm, không lẽ anh bị cảm rồi?”

Cổ Thành Ca rút ra một chiếc khăn giấy từ tay cô, sau đó lùi lại tránh xa đồng hoa mai cô đang cầm, sau khi nháy mũi liên tục hai cái nữa mới từ tốn mở miệng: “A Mặc, đem mấy bông hoa này ra xa một chút, mũi anh bị dị ứng với mùi thơm của mai vàng.”

Tề Lỗi vô cùng sửng sốt.

Hà Tất Tranh mãnh liệt trợn tròn hai mắt.

Kỷ An Thần khẽ nhếch miệng làm thành một nụ cười giễu cợt, trong đáy mắt loé ra một tia ảm đạm khôn cùng.

Chỉ riêng Triệu Tử Mặc là trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

“Dị ứng?”

Cô mờ mịt quay sang nhìn Tề Lỗi cùng Hà Tất Tranh đang cố nén cười ở bên kia, không nhịn được liền chất vấn: “Nhưng lần trước anh đứng dưới cây mai chờ em, em không hề thấy anh nháy mũi lần nào mà...”

Cổ Thành Ca mặt không đổi sắc, bình tĩnh thản nhiên đáp: “Ban ngày thì không, buổi tối mới bắt đầu dị ứng.” (~~> A.T: 1 bình dấm thì nói toẹt ra đi anh, anh bày đặt quá anh ạ =)))

“Bộp —”

“Rầm —”

Hai tiếng động đình tai nhức óc long trời lở đất bất ngờ đồng loạt vang lên, chính là thảm kịch đầu Tề Lỗi đụng phải cánh cửa, còn Hà Tất Tranh lại càng kinh dị hơn — vinh quang ngã nhào xuống đất không hề do dự.

Nội thương! Tuyệt đối là nội thương!

Tề Lỗi cùng Hà Tất Tranh nhất loạt phóng vèo vèo những ánh mắt lên án tới Cổ Thành Ca, vậy mà một vị cực phẩm nào đó vẫn rất mực bình thản không thêm quan tâm, chỉ liên tục nháy mũi mấy cái, bộ dạng sinh động vô cùng.

Triệu Tử Mặc vội vàng để mấy nhánh hoa mai sang một bên, trong lúc xoay người còn khẽ thì thầm mấy tiếng: “Mũi của cực phẩm thật là kỳ quái a...” (~~> A.T: bà này ngu vẫn hoàn ngu =)))

Còn Kỷ An Thần, không biết hần ta đã rời khỏi sở vụ Luật từ lúc nào rồi.

Triệu Tử Mặc đang đi tới cửa, bỗng nhiên dừng lại, sau đó quay sang nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ: “Cực phẩm, lần trước em ép mai vàng trong sách của anh, anh cũng không bị dị ứng đúng không!”

Đúng vậy, lần trước quả thật cô đã từng bỏ đồng hoa mai đó vào trong cuốn sách Luật của cực phẩm...

Cổ Thành Ca: “...”

Tề Lỗi cùng Hà Tất Tranh, người nhìn ta một cái, ta lại liếc người một cái, cuối cùng không ai thua ai, đồng thời điên cuồng lên phá ra cười.

Triệu Tử Mặc nhìn thấy cảnh này thì vô cùng khó hiểu: chẳng qua chỉ là một câu nói bình thường thôi mà, có cần cười đến trời long đất lở như thế không!

Cổ Thành Ca yên lặng liếc xéo hai kẻ điên đang bò ra cười kia một cái, sau đó bình tĩnh thản nhiên cầm lấy mấy bông hoa còn sót lại trong tay Triệu Tử Mặc để sang một bên: “Vấn đề này, ngày mai sẽ thảo luận sau, bây giờ chúng ta đi.”

Triệu Tử Mặc: “Tại sao lại phải đi?”

Cố Thành Ca: “Phải cách xa hai kẻ điên này một chút.”

Triệu Tử Mặc quay lại, khó hiểu nhìn hai vị biểu sư huynh đang há miệng cười ngày càng dã man, bất giác mãnh liệt cảm thấy cực phẩm nói vô cùng có lý.

“Vậy chúng ta đi đâu?”

“Tối nay là đêm Giáng sinh, em muốn đi đâu, chúng ta lập tức đến đó.”

“...”

Không lâu sau khi hai người đã rời đi, ở sở vụ Luật liên xô xao giọng nói của hai người nào đó.

Tề Lỗi: “Cừu non!”

Hà Tất Tranh: “Đại sói xám!”

Ha ha, rốt cuộc là kẻ nào ăn thịt kẻ nào, có ai đoán trước được đây?

19. Chương 33-34

Chương 33: Tình nhân chi toạ.

(~~> Tình nhân chi toạ: chỗ ngồi của tình nhân, bạn gái, người iu, etc...)

Triệu Tử Mặc không thích đi xem phim, cũng không muốn nghe biểu diễn ca nhạc gì sất, lại càng chán ghét mấy nhà hàng khách sạn xa hoa sang trọng, cuối cùng đành đưa ra quyết định: đi ngắm pháo hoa ở quảng trường gần trạm xe lửa.

Cả hai sẽ sống vai nhau, cùng tiến vào quảng trường náo nhiệt.

Sau khi xuống xe, Triệu Tử Mặc chui được vào đám người liên trịnh trọng tuyên bố: “Cực phẩm, vì biểu đạt lòng biết ơn đối với việc anh đã hy sinh đêm Giáng sinh của mình cho em, cho nên em quyết định, tối hôm nay em sẽ toàn tâm toàn ý hưởng thụ, còn anh chỉ việc đi theo sau và trả phí hưởng thụ của em thôi nhé!”(~~> A.T: bơn ý bảo trả tiền cho bọn ý ăn chơi, đừng mà nếu edit như thế thì hâm quá >”<)>

Cố Thành Ca trầm mặc liếc cô một cái: “A Mặc, đừng có đứng đó nói nhảm nữa.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Không phục không phục a, cực phẩm à, anh bảo em nói nhảm, vậy mà vẫn chăm chăm làm theo lời em bảo thế sao...

Ở trong quảng trường, trời vừa tối thì người ta cũng đã bắt đầu nhộn nhịp rộn ràng bày hàng ra, đi loanh quanh chào mời, nào là xiên thịt dê nướng, ma lạt nướng, rồi khoai lang nướng... (~~> A.T: Ma lạt nướng hình như là cái món cay cay, nóng nóng gì đấy của bên TQ [kéo chuột xuống dưới cùng để xem hình ảnh])

Triệu Tử Mặc cầm lên hai củ khoai lang nóng hổi, xoay người lại lấy tiền lẻ từ Cố Thành Ca, rồi trả cho người bán hàng.

“Này, cho anh.”

Cố Thành Ca nhìn củ khoai lang nướng tròn trịa mập mạp cô đang giơ ra trước mắt, chỉ khẽ lắc đầu: “Em ăn đi.”

Triệu Tử Mặc cương quyết không chịu, hùng hùng hổ hổ đẩy khoai sang cho anh: “Không sao không sao, em nguyện ý chia sẻ cùng anh mà!” (~~> A.T: ọe!)

Nhìn thấy vẻ mặt như sắp nghẹn đến nơi của anh, cô liền cười trộm xoay người. Cô vốn biết cực phẩm trước mặt mọi người chưa bao giờ có những hành động khiến tổn hại hình tượng, nhưng mà, hắc hắc, muốn tổn hại hình tượng a, vậy thì để cả hai cùng tổn hại đi!

Có điều trời không chiều lòng người, Triệu Tử Mặc vừa xoay người bước đi chưa được vài bước, đã đâm sầm trúng hai người, khiến cho củ khoai lang còn đang đem lên miệng chuẩn bị ngấu nghiến nhai nuốt, dừng một cái rớt bộp luôn xuống đất.

Ông trời a, thức ăn ngon dâng đến tận miệng rồi còn bay mất được nữa sao!

Triệu Tử Mặc cực kỳ khó chịu, ngẩng đầu lên nhìn người đứng trước mặt, lập tức hùng hổ xổ ra một tràng cho bõ cơn tức: “Cố Thành Tây, bồi thường cho ta đi!”

Có điều Cố Thành Tây còn lâu mới để ý đến cơn tức của cô, cô nàng này trực tiếp coi vị đại mỹ nữ của chúng ta như không khí, lướt thẳng qua đến trước mặt Cố Thành Ca mở miệng giễu cợt: “Ai nha ai nha, được rồi anh trai à, anh cuối cùng cũng thông suốt rồi sao!”

Cố Thành Ca vẫn bình tĩnh thản nhiên như thường.

Tiêu Sở Diễn từ trong đám người bất ngờ chui ra, lập tức gọi lớn: “Thành Tây, đồ ăn ở quán Tiểu Ngạo Giang Hồ nghe nói rất ngon...” Hắn còn chưa nói dứt câu, mắt thấy bên cạnh còn có người khác, lập tức sửa lại thành câu chào: “A Mặc, hai người cũng hẹn hò ở đây sao...” (~~> A.T: Tiểu ngạo giang hồ a Tiểu ngạo giang hồ =)))

Lần thứ hai hắn chưa kịp dứt câu, đôi mắt Triệu Tử Mặc đã bắn ra những tia sáng vô cùng sáng ngời hào nhoáng: “Tiêu Sở Diễn, anh bảo quán Tiểu Ngạo Giang Hồ, có phải chính là cái chỗ mà phục vụ thì gọi là ‘tiểu nhị’, còn chủ quán thì gọi là ‘chưởng quỹ’ không?” (~~> A.T: bọn nghĩ là tên cổ nên cách gọi người trong nhà hàng này cũng ‘cổ’ theo.)

Tiêu Sở Diễn thận trọng gật đầu, cảm giác có chuyện không hay ho gì sắp sửa bắt đầu xảy ra, không biết tại sao lại mãnh liệt nảy sinh trong lòng hắn.

Quả nhiên khuôn mặt Triệu Tử Mặc liền chuyển sang hưng phấn bồng bồng: “Thật tốt quá thật tốt quá, em sớm đã muốn đến đó từ lâu rồi, Tiêu Sở Diễn a, bởi vì Cố Thành Tây nhà anh vừa này làm lãng phí mất một củ khoai lang của em, cho nên bây giờ anh phải chịu trách nhiệm mời em ăn một bữa cơm coi như đền bù a ha ha!”

Thiện tai, trên đời này còn có cái kiểu lừa gạt như thế nữa sao...

Tiêu Sở Diễn còn đang định không chút lưu tình mà cự tuyệt, thì Cố Thành Ca đã nhanh hơn một bước: “A Mặc, không nên làm bóng đèn của người ta.”

Triệu Tử Mặc trưng ra một bộ anh dũng chí khí, ta đây hào nhoáng không chấp sự đời: “Làm bóng đèn thì có gì không tốt, trước kia em cũng toàn gánh nhiệm vụ soi sáng cho đôi uyên ương này đấy thôi!”

Cố Thành Ca khó chịu nhìn Tiêu Sở Diễn một cái, Triệu Tử Mặc đứng bên liếc thấy đôi mày anh tuấn của anh đang khẽ nhăn lại, cô liền trừng mắt ngó anh, lên giọng kẻ cả vẻ vô cùng cao thượng chính nghĩa: “Cực phẩm, em là đang giúp anh tiết kiệm tiền đó!”

Tiết kiệm tiền???

Cố Thành Tây đứng một bên hai mắt liền chuyển, đảo qua đảo lại một hồi, cuối cùng hắng giọng vẻ nhiệt liệt hoan nghênh: “Tốt tốt, có một hai cái bóng đèn cũng chẳng sao, để người ta chiếu sáng loang loáng mới thể hiện được tình yêu đầy vĩ đại của chúng ta chứ!”

Cho nên bởi vì chịu áp lực từ sự “nhiệt tình” kẻ húng người tung của Triệu Tử Mặc và Cố Thành Tây, Cố Thành Ca cuối cùng đành trầm mặc không thềm lên tiếng nữa, còn Tiêu Sở Diễn vẫn một bộ đắm đắm khó chịu ta đây không phục, bốn người nhanh chóng tiến vào Tiểu Ngạo Giang Hồ.

Cách trang trí của nhà hàng này quả nhiên đậm phong cách giang hồ, nếu như các nhà hàng bình thường là một bức tường ngăn giữa hai phòng, thì ở đây chỉ có độc nhất một vách ngăn làm từ cây trúc, tên phòng

cũng lấy theo “Nga Mi phái”, “Thiếu Lâm tự”, “Hắc mộc nhai” vân vân đủ kiểu, trên vách còn treo thêm các loại vũ khí của thập đại môn phái cùng từng bức thi từ đặc trưng.

Tiêu Sở Diễn dẫn đầu cả nhóm đi lên trên lầu, cầu thang ở đây cũng được làm bằng gỗ theo hơi hướm Trung Hoa cổ xưa, bốn người được phân vào phòng mang tên “Phái Hoa Sơn”, bên trong đặt sẵn một bàn gỗ có bốn chỗ ngồi.

Triệu Tử Mặc tùy ý ngồi xuống một vị trí nào đó, lại bị Tiêu Sở Diễn đang ngồi phía bên trái ngăn cản lại: “Triệu Tử Mặc, ngồi đối diện đi.”

Cô cực kỳ khó hiểu quay sang nhìn, không thể nào giải thích được: “Làm gì, tại sao lại không được ngồi phía bên tay phải của anh?”

Tiêu Sở Diễn hừ hừ mấy tiếng: “Không có gì, vị trí này là của Thành Tây.”

Triệu Tử Mặc vẫn một bụng tràn đầy hoài nghi: Chỉ là một bữa cơm bình thường thôi mà, có cần cầu kỳ như thế không hả?

Cố Thành Ca im lặng nãy giờ, cuối cùng bình tĩnh mở miệng: “A Mặc ngoan, qua đây ngồi đi.”

Cô tới lúc này, mới đành bất đắc dĩ đứng lên.

Cho nên, vị trí ngồi cuối cùng của bốn người là như vậy: Tiêu Sở Diễn, Cố Thành Tây, Cố Thành Ca, Triệu Tử Mặc.

Triệu Tử Mặc tính khí thất thường, mọi chuyện đối với cô mà nói, đến cũng nhanh đi cũng nhanh, tới lúc vị “điểm tiểu nhị” vận đồ cổ trang tay cầm thực đơn đưa tới, trên khuôn mặt cô đã nở một nụ cười vô cùng vui vẻ rồi.

Bạch hồng quán nhật, Hữu phượng lai nghi, Kim nhận hoành không, Xuân phong dương liễu, Đằng giao khởi phượng... (~~> A.T: Nguyên gốc là các chiêu thức trong truyện Kim lão, nhưng ở đây có lẽ cái nhà hàng này lấy làm tên món ăn)

“Ày da, đúng là một bộ đầy đủ chiêu thức của Hoa Sơn kiếm pháp nha, không biết là nấu từ nguyên liệu gì nữa, tôi không hiểu lắm.” Triệu Tử Mặc vầy vầy tờ thực đơn trước mặt ‘tiểu nhị’, tay liên tục chỉ chỉ vào mấy món ăn.

Ba người ngồi bên kia căn bản cũng chả biết cái nào với cái nào, cuối cùng đành chờ ‘tiểu nhị’ giải thích tên món hết một lượt.

Cả bữa ăn, không khí cũng có thể nói là hoà hợp, không biết Cố Thành Tây ghé vào tai Tiêu Sở Diễn nói nhỏ cái gì, chỉ biết rằng Tiêu bốn tôn hần sau khi nghe xong, vẻ mặt hằm hằm không phục vì bị phá ngang buổi hẹn hò, cuối cùng cũng thoải mái tươi tỉnh trở lại.

Huống chi là, từ trước đến nay giữa hần và Cố Thành Tây, luôn luôn thừa ra một tiểu nha đầu tên gọi Triệu Tử Mặc.

Rất nhanh sau cả bốn người đều đã ăn xong, Tiêu Sở Diễn đứng dậy đi rửa tay, chưa đầy nửa phút sau, Cố Thành Tây cũng te te chạy theo sau.

Triệu Tử Mặc lúc này mới quay sang nhìn Cố Thành Ca, rất mực hoài nghi hỏi: “Cực phẩm, vị trí ngồi ăn cơm, có phải có cái gì cần chú ý không a?”

Cố Thành Ca: “Không có gì, chỉ là quy tắc trong nam giới thôi.”

Quy tắc trong nam giới ?

Triệu Tử Mặc nghe đến đây, trong đầu lại càng mù mịt: “Có ý gì?”

Cố Thành Ca chỉ đơn giản đáp: “Vị trí ngồi bên phải của Tiêu Sở Diễn, là chỗ ngồi của bạn gái.”

Chỗ ngồi của bạn gái?

Đến lúc này đây, cô đại khái mới hiểu đôi chút.

Hình như lúc trước, cô từng xem qua trên mạng cái khái niệm gọi là “Tình nhân chi tọa” này rồi thì phải...

“Tình nhân chi tọa” là vị trí mà chỉ có người tình mới được phép ngồi lên, có người thì đem vị trí bên cạnh ghế lái xe dành riêng cho người con gái mình yêu, lại có người giữ bản thân “trinh tiết” để dành riêng cho người trong mộng, mà Tiêu Sở Diễn...

Triệu Tử Mặc có nhớ loáng thoáng, cho tới tận bây giờ, người có thể ngồi phía bên phải Tiêu Sở Diễn trừ Cố Thành Tây ra, còn lại hoàn toàn không có người thứ hai, đôi lúc cô vô tư chạy đến ngồi bên phía tay phải của hắn, hắn lại bất động thanh sắc mà đuổi cô đi...

Thì ra là, vị trí phía bên tay phải hắn chính là “Tình nhân chi tọa”, chỉ dành ột người duy nhất – người hắn yêu.

Triệu Tử Mặc nghĩ nghĩ một hồi, cuối cùng cười hì hì nhìn chăm chăm vào Cố Thành Ca: “Vậy thì cực phẩm, chỗ ngồi của bạn gái anh là ở đâu?”

Cố Thành Ca trầm mặc nhìn về phía cô.

“Ở đây.” Anh duỗi mấy ngón tay thon dài ra chỉ vào vị trí nơi trái tim mình, ánh mắt anh đang nhìn cô, vừa thâm thúy lại vừa dịu dàng đến lạ: “Nơi này, sẽ mãi luôn có sự tồn tại của người anh yêu, cũng chính là vị trí sẽ thuộc về cô ấy cả đời.”(~~> A.T: hức, tại why hêm phải nà iem??? TT_____TT)

Cố Thành Ca cho tới bây giờ luôn là kiêu ngạo mà cố chấp, nơi sâu thẳm đó trong tái tim anh, thật không dễ dàng gì có thể mở ra, chỉ là một khi đã xuất hiện người con gái khiến cho anh rung động, ví trí đó của anh sẽ mãi mãi thuộc về người ấy.

Triệu Tử Mặc đưa hai tay lên chống cằm ra bộ trầm ngâm, bắt đầu miên man suy nghĩ lung tung một hồi: “Vị trí của người anh yêu, người nào được ngồi lên chỗ đó nhất định sẽ rất hạnh phúc...”

Cố Thành Ca khẽ mỉm cười, đôi mắt đen sâu thẳm thẳm cơ hồ không thấy đáy của anh, dưới ánh đèn lại loé ra những tia sáng vô cùng rạng rỡ, hết như hạt ngọc quý được ánh sáng chiếu rọi, phản chiếu một màu sắc vô cùng mềm mại mà dịu dàng.

Anh vẫn chăm chú nhìn vào cô: “Vậy thì A Mặc, em đúng là người may mắn...”

“A!”

Triệu Tử Mặc bỗng nhiên kinh hoàng nhảy dựng lên, lôi từ trong túi ra một quyển sổ nhỏ: “Được rồi, cực phẩm, em quên búng mất chuyên mục lần này còn phải thêm vào một nội dung nhỏ nữa.” (~~> A.T: Triệu Tử Mặc!!!! Tôi giết cô!!! Cô nhớ đó, cô phá ngang rồi sau này lên cơn tự kỷ thì đừng có khóc!!!!)

Cố Thành Ca chỉ khẽ nhếch môi: “Nội dung gì?”

Triệu Tử Mặc: “Cực phẩm a, dạo này em bị các vị đồng học nữ sinh vây quanh ghê lắm, ai nấy đều dúm cho em một tờ giấy tràn ngập câu hỏi hết nha, đại khái là hy vọng có thể hiểu rõ thêm chút nữa về anh, cho nên...”

Cố Thành Ca: “...”

Được rồi, anh thừa nhận, hình như dự cảm điều chẳng lành sắp sửa xảy ra đã ngập tràn trong đại não của anh rồi.

Hai mắt Triệu Tử Mặc tiếp tục loé sáng, nụ cười lại càng thêm rạng rỡ, kết hợp cả khuôn mặt lại thì đúng là chẳng khác gì cáo trộm được gà: “Cho nên, để đáp ứng nhu cầu bát quái của quần chúng nhân dân, em muốn anh thành thực trả lời mười vấn đề!”

Anh biết ngay mà, thế nào cô cũng hơn ha hơn hờ thế này cho coi...

“Cái này, đợi lát nữa hẵng nói.” Cố Thành Ca nhẹ nhàng ném cho cô một câu, sau đó bình tĩnh thông dong gọi ‘tiểu nhị’ lại tính tiền.

Triệu Tử Mặc lập tức trưng ra một bản mặt vô cùng không vui: “Ai ai cực phẩm à, bữa cơm này là Tiêu Sở Diễn chịu trách nhiệm trả tiền mà!” Cô cực kỳ oán hận nhìn ngó xung quanh: “Khoan đã, đôi uyên ương kia chạy đi rửa tay sao lại lâu vậy chứ!”

Cố Thành Ca nhàn nhạt nhìn cô một cái, thấy vị đại mỹ nữ này quả vẫn một bộ hồn nhiên như cô tiên chưa hiểu chuyện gì, anh không nhìn được mà than thở: “Bọn họ sớm đã đi rồi.”

“Cái gì?” Triệu Tử Mặc dĩ nhiên không tin lời anh.

Cố Thành Ca vỗ nhẹ lên gáy cô: “A Mặc ngốc, lúc người ta hẹn hò thì không có chỗ cho người thứ ba xen vào đâu.” Không chỉ riêng người ta, bản thân anh cũng cực kỳ không thích...

Triệu Tử Mặc nghe thấy vậy, ánh mắt mê man liền nhướn lên nhìn ngó xung quanh một lần nữa, sau đó mới từ từ cúi đầu xuống, không nói thêm một lời nào.

Thật ra thì, cô hiểu, hoàn toàn hiểu là đằng khác.

Đêm Giáng sinh này, lúc cô chặn ngang Tiêu Sở Diễn và Cố Thành Tây lại, cực kỳ vô lý đòi ăn nhờ ở đậu phá đám đôi uyên ương nhà người ta, cũng chẳng qua là vì cô muốn ép trái tim mình làm một cuộc khảo nghiệm cuối cùng nữa mà thôi.

Sự thật chứng minh, cảm giác của cô hoàn toàn đúng.

Triệu Tử Mặc giờ đây đối với Tiêu Sở Diễn đã không còn nửa phần ước niệm, nhưng đối với cực phẩm lại sinh ra một loại tâm tư không nên có, phải nói là không nên có một chút nào.

Cái loại tâm tư này, chính là vừa nhìn thấy hình bóng anh thì trong lòng sẽ tràn về một cảm giác vô cùng vui sướng; là chỉ cần ngày ngày được bám theo anh, cùng anh đến mọi nơi cũng đủ khiến cho cô thỏa mãn; là có thể vui vẻ cùng cam tâm tình nguyện mà đứng xếp hàng mua đồ ăn và ngắm nhìn anh; là có thể tận hưởng sự thoải mái tự nhiên mỗi lúc trò chuyện trên trời dưới đất mà không sợ anh giận; là cảm giác bối rối khi anh đưa tay ra nắm lấy tay cô, dắt cô băng qua con đường dài; là cảm xúc ngượng ngùng pha lẫn hạnh phúc khi được gần bên anh; là ngọt ngào tận sâu trong tim lúc nhìn thấy anh kiên nhẫn đứng đợi cô dưới tán mai vàng cùng những cánh hoa bay ngập trời; là khi trong lòng sinh ra những ảo tưởng và mong đợi bởi những câu nói vô tình được thốt ra “Boss, bà chủ”, “Nấu phu nấu phụ”, “Trước mặt chánh pháp”...

Bữa cơm hôm nay, Triệu Tử Mặc rốt cục cũng hoàn toàn khẳng định, hình bóng trong tim cô giờ đây đã thay đổi, hay nói cách khác...

Cô cùng cực phẩm, chính là lâu ngày sinh tình!

Giờ phút này trong thâm tâm cô có chút thấp thỏm mà ngượng ngùng, mặc dù đã thấu tỏ tâm tư mình, nhưng mà, ai bảo cô lại đi thích mây trôi trên cả mây trôi chứ?

Lúc hai người sóng vai nhau băng qua con đường lớn chật cứng xe cộ, Triệu Tử Mặc lén lén nhìn sang Cố Thành Ca một cái.

Đèn xe, đèn đường và đèn neon từ các nhà hàng hoà lẫn vào bóng đêm, nổi bật trên khung cảnh ấy là bộ dạng thông dong bình tĩnh của anh, bước đi không nhanh không chậm, anh thản nhiên nhìn những luồng xe đang chạy ngay trước mắt, anh...

Anh còn rất nhẹ nhàng, nắm lấy tay cô!

Bất chợt trong nháy mắt ấy, Triệu Tử Mặc phát hiện ra, cô đang thấy bối rối quá chừng.

Anh từ lúc nào đã nắm lấy tay cô? Tại sao cô vẫn một mực không phát hiện ra?

Nhưng mà nhưng mà, được anh cầm tay dắt đi như thế này, hết như có một dòng điện chạy dọc khắp cơ thể, khiến ọi ưu tư phiền não của cô cũng bay đi hết...

Chương 34.1: Ngoan ngoãn một chút đi.

Đương lúc tâm trạng Triệu Tử Mặc lâm vào trạng thái pháp phùng dao động, hai người đã nhanh chóng băng qua con đường dài đông nghẹt xe cộ, bởi vì có điện thoại đột ngột gọi tới, cho nên Cố Thành Ca mới buông tay cô ra, cô cũng vì thế mà đứng lại chờ anh.

Dưới ánh đèn rạng rỡ của đêm Giáng Sinh, Triệu Tử Mặc khẽ cúi đầu chăm chú nhìn vào đôi tay mình, giờ đây nơi đầu ngón cô vẫn còn lưu lại cảm giác khi chạm vào anh, vẫn còn thoảng qua đầu dây hơi ấm của anh.

Bất chợt cô nghĩ về hình ảnh anh đứng dưới tán mai vàng, dáng vẻ thong dong mà điềm tĩnh, thoang thoảng trong bầu khí lạnh là mùi thơm của hoa mai, đến đây, cô lại nhớ đến căn bệnh dị ứng kỳ lạ của anh...

Sau đó, từng mảng từng mảng ký ức, tựa như một cuộn phim quay chậm bắt đầu phát ra những hình ảnh dần dần rõ nét trong tâm trí cô.

Thần kinh Triệu Tử Mặc xưa nay mặc dù có chút không ổn định, nhưng kỳ thực cũng không phải quá chậm chạp, chẳng qua là tính lười ăn sâu vào máu, cho nên trước giờ cô rất ít khi để ý hay phân tích kỹ càng ẩn ý trong lời nói của mọi người, hơn nữa cũng là, ngày xưa từng có một thời gian rất dài, trong lòng cô đã từng cảm mến vầng mây trôi Tiêu Sở Diển...

Chỉ có điều, Tiêu Sở Diển hẳn ta không hề thích cô mà thôi...

Cho nên, nếu lần này là cực phẩm – giang hồ xưng tụng mây trôi trên cả mây trôi, thì cơ hội của cô lại càng thấp đến đáng thương.

Được rồi, Triệu Tử Mặc thừa nhận, mặc dù được người đời phong cho cái danh hiệu “Đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành”, nhưng mà thật ra thì, nếu xét về phương diện yêu đương này nọ...

Triệu Tử Mặc lại cảm thấy vô cùng tự ti!

Đơn giản mà nói, thì chính là...

Sự tự tin và lòng tự hào cực kỳ cường đại của cô bé Triệu Tử Mặc ngày trước, không nghi ngờ gì đã phải hứng chịu một cơn đả kích quá lớn, cho nên kể từ đó, trong lòng cô sinh ra một bóng ma về cái gọi là tình yêu nam nữ, sau đó thì cảm thấy mặc cảm tự ti...

Giờ phút này trong trái tim cô, khi đã hoàn toàn nghiền ngẫm được điều này, lại đột nhiên toát ra một cảm giác hỗn loạn pha lẫn cả ngưỡng ngùng.

Chẳng lẽ cực phẩm đối với cô, thật ra... thật ra thì... cũng có chút ý tứ sao?

Triệu Tử Mặc nghiêng đầu, len lén nhìn về phía Cố Thành Ca đang đứng nói chuyện điện thoại.

Thân hình cao lớn của anh, đứng dưới ánh đèn lung linh trong màn đêm rộng lớn, không hiểu sao đẹp dễ hơn hẳn ngày thường, khuôn mặt thanh nhả cao ngạo mà điềm tĩnh đó, lúc này đây trông càng xuất thần thêm mấy phần, anh chăm chú nghe điện thoại, thỉnh thoảng đáp lại mấy câu, giọng nói trầm ấm mà bình tĩnh thong dong, khiến cho người ta khi nghe thấy bất giác cũng phải ảm lòng.

Anh cao ngạo lạnh lùng, anh điềm tĩnh thần nhiên, anh tao nhã xuất trần... (~~> A.T: cô khen vừa vừa thôi = =||)

Triệu Tử Mặc càng ngẫm, lại càng mãnh liệt cảm thấy... cảm thấy... bất kể vị cực phẩm mây trôi trên cả mây trôi này có thể sở tới được hay không, cô quyết tâm nhất định kéo anh xuống gần cô cho bằng được, thực hiện đúng theo một ý nghĩa khác của bốn chữ “thu phục cực phẩm”!

Triệu Tử Mặc xưa nay chỉ cần nghĩ là lập tức lao vào thực hiện, nhưng mà nhưng mà, Cố Thành Ca đích xác chính là cực phẩm nhân gian xuất chúng ngời ngời, không thể dùng cách thông thường mà chiếm lĩnh được a!

Cho nên Triệu Tử Mặc bắt đầu suy tư, bắt đầu mưu đồ kế hoạch tác chiến.

Cố Thành Ca kết thúc cuộc gọi, đến lúc xoay người chuẩn bị gọi cô đi, thì chỉ thấy hai mắt cô đang nhìn anh chăm chăm, chăm chú đến mức không thèm chớp mắt, khoé môi cô mang theo một nụ cười xinh đẹp rạng rỡ mà ngây ngô, hai má cơ hồ như đã đỏ ửng từ bao giờ, trong màn đêm mị hoặc được những ngọn đèn mờ mờ ảo ảo chiếu rọi, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành vốn dĩ của cô, giờ đây lại càng xinh đẹp động lòng người.

“Em đang suy nghĩ cái gì?” Cố Thành Ca tiến lại gần, đưa tay vỗ nhẹ lên đầu cô.

Triệu Tử Mặc lập tức thoát khỏi ý niệm mờ ám trong đầu mà bay về với thực tế, vừa định thần lại đã thấy ngay dung mạo thanh nhã xuất trần của anh đang gần ngay trước mắt, khuôn mặt cô lại càng đỏ ửng lên.

Triệu Tử Mặc ra vẻ trấn tĩnh cười gượng mấy tiếng: “Không có gì, chỉ là nghĩ chút về mộng đào hoa thôi.”

Cố Thành Ca: “...”

Mộng đào hoa? Nhưng mà về người nào mới được chứ...

Triệu Tử Mặc nhanh chóng vượt qua cơn xúc động, làm ra vẻ bình tĩnh ung dung tiến lên phía trước, tâm tình đột nhiên cũng tốt hơn hẳn, suốt dọc đường đi, thỉnh thoảng cô lại ngoảnh sang bên cạnh, mãnh liệt nhìn anh một cái.

Cố Thành Ca ban đầu vẫn còn bình tĩnh thản nhiên, nhưng bị nhìn riết khiến cho anh không thể nào chịu nổi nữa, bởi vì ánh mắt của người nào đó đang nhìn anh, càng ngày càng phức tạp, càng ngày càng gian xảo giống hệt hồ ly.

“A Mặc?”

“Àn?”

“Phiền em điều chỉnh ánh mắt một chút có được không?”

Triệu Tử Mặc: “...”

Vã mờ hôi a vã mờ hôi...

Cô lập tức thu hồi ánh mắt lại, được rồi, cô thừa nhận, cô rất rất không nên trắng trợn dùng ánh mắt ngập tràn như vậy để nhìn anh.

Trở lại trạm xe lửa, cả hai liền nhìn thấy một đám người hết như thủy triều xô đẩy bon chen chạy về phía quảng trường, bây giờ cũng đã bảy rưỡi tối, đêm nay sẽ có pháo hoa bắt đầu trong hai tiếng đồng hồ.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt rộn rịp trước mắt, Triệu Tử Mặc đột nhiên cảm thấy hưng phấn hẳn lên, quên bồng luôn tâm trạng hỗn loạn ngượng ngùng ban nãy, lập tức kéo kéo lấy tay Cố Thành Ca: “Cực phẩm, đi thôi, chúng ta đi ngắm pháo hoa!”

Cố Thành Ca không phản ứng gì, chỉ tự nhiên để cho cô kéo lấy anh chạy xuyên qua đám người, anh nắm tay cô thật chặt, tuyệt đối không để cho cô bị lạc mất vào dòng người.

Triệu Tử Mặc ngây ngô không để ý đến hành động của anh, chỉ chăm chăm đi thẳng về phía trước.

Đi được một hồi lâu, đột nhiên cô phát hiện ra một thân ảnh đặc biệt xinh đẹp đang đứng trong dòng người, lập tức chen lên trước: “Tây Tây, sao lại đứng đây một mình? Tiêu Sở Diễn đâu?”

Cố Thành Tây bình tĩnh trả lời: “Người đông quá, ta lạc mất hắn rồi.”

Triệu Tử Mặc là điển hình trong số những kẻ nhanh quên, lập tức trưng ra một bộ vô cùng đầy đủ thiện chí: “Vây mi cùng bọn ta đến quảng trường ngắm pháo hoa trước đi, biết đâu lại gặp được hắn!”

Cố Thành Tây lắc đầu cự tuyệt: “Không cần, ta đứng đây chờ hắn.” Nói dứt câu, cô nàng liền nhìn chăm chăm vào Triệu Tử Mặc, nhẹ nhàng chớp chớp hai mắt, bộ dạng cực kỳ tình quái: “Haiz, mặc dù hai người nào đó công khai yêu đương hẹn hò thật tốt, nhưng mà không có bóng đèn thì vẫn hay hơn a, A Mặc, mi đừng hòng kéo ta đi vào con đường làm vật cản đây tội lỗi như mi, ta không muốn bị người nào đó tiêu diệt đâu à.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Được rồi, cô vẫn lại thừa nhận, từ sau khi thấu tỏ tâm tư mình, da mặt cô hình như có mỏng đi ít nhiều thì phải, cho nên cũng dễ đỏ mặt hơn hẳn nha...

Cố Thành Ca đứng một bên im lặng này giờ, cuối cùng cũng chịu lên tiếng: “Sao không gọi điện thoại cho hắn?”

Cố Thành Tây khẽ mỉm cười: “Anh trai a không cần đâu, đây là ước định của bọn em mà. Mỗi lần em và anh ấy lạc nhau cũng đều như vậy hết, không gọi điện cũng không liên lạc, chỉ cần em đứng nguyên ở chỗ hai người lạc mất nhau là anh ấy nhất định sẽ quay lại tìm em.”

Cố Thành Ca nghe thấy vậy, hiển nhiên không nói thêm gì nữa.

Giờ phút này pháo hoa ở quảng trường đã bắt đầu được người ta bắn lên đầy trời, soi sáng cả một khoảng không rộng lớn, tựa như một đóa hoa khổng lồ xinh đẹp có thể phát sáng giữa màn đêm đen.

Từng cột khói phun giữa quảng trường cũng được người ta lần lượt mở ra, những dòng nước bắn lên không trung, hoà cùng đủ loại sắc đèn và màn pháo hoa rực rỡ trên bầu trời kia, tất cả tạo thành một khung cảnh mỹ lệ vô cùng.

Triệu Tử Mặc tất nhiên không thể nhìn được, lập tức lôi chiếc DV từ trong balo ra chớp ngay lấy cảnh đẹp này.

Cố Thành Ca đứng sát bên cạnh cô, ánh mắt anh khẽ lướt về bức tượng điêu khắc ở phía đối diện.

Mấy năm trước, ngày đó cũng chính là Giáng sinh, trên dây ghế làm bằng đá cẩm thạch bên dưới bức tượng ấy, có một cô bé thản nhiên ngồi ăn kem trong ngày đông giá buốt, cô không để ý xung quanh, cũng không thèm coi ai ra gì, chỉ vừa ăn vừa ngắm pháo hoa đến xuất thần.

Tầm mắt anh quay trở lại hướng về người đang đứng bên cạnh, ngắm nhìn nụ cười thanh vũ sáng ngời bao năm không đổi của cô bé ngày nào, tận sâu trong mắt anh, không biết từ lúc nào đã tràn ngập ý cười, trông anh lúc này sao mà dịu dàng đến lạ.

Cô bé ngày xưa, bây giờ đã trưởng thành rồi.

20. Chương 35-36

Dưới trời pháo hoa rực rỡ đó, Triệu Tử Mặc khẽ quay đầu nhìn sang anh.

“Cực phẩm, em hỏi anh một vấn đề.”

“Cái gì?”

“Nếu có một ngày, anh cùng bạn gái lạc mất nhau, thì anh sẽ làm gì?” Triệu Tử Mặc nhìn thấy Cố Thành Tây vẫn luôn đứng một chỗ chờ Tiêu Sở Diển tới tìm mình, từ sâu trong thâm tâm cô rất muốn biết nếu là cực phẩm thì sẽ ra sao.

Cố Thành Ca trầm mặc một chút, sau đó mới bình thản đáp: “Anh không biết.”

Triệu Tử Mặc: “Hả?”

Cố Thành Ca: “Bởi vì, anh sẽ không để cho chuyện đó xảy ra.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Được rồi, cô đã cực kỳ thận trọng mà quyết định, cho dù có hao tổn tâm tư thần trí đến mấy, cũng nhất định phải thu phục cực phẩm cho bằng được, ai nha ai nha, quá mỹ mãn a, nếu cực phẩm làm bạn trai cô rồi, đảm bảo anh sẽ là một chỗ dựa cực kỳ vững chắc nha!

Chỉ có điều, suốt tận hai tiếng đồng hồ sau, Triệu Tử Mặc vẫn lâm vào trạng thái im lìm không có bất kỳ động tĩnh gì. (~~> A.T: chắc tại ngu quá không nghĩ ra dc cách nào cứu anh đây mà =)))

Sau khi màn pháo hoa ở quảng trường kết thúc, Cố Thành Ca liền đưa Triệu Tử Mặc về trường.

Trên đường đi, điện thoại di động của anh lại một lần nữa vang lên, có điều xe đang đi đúng vào chỗ rẽ đông người, cho nên Cố Thành Ca không có cách nào nhận điện được, anh bình tĩnh thản nhiên nói với Triệu Tử Mặc đang ngồi một bên: “Lấy hộ anh đi.”

Triệu Tử Mặc lấy chiếc điện thoại di động từ trong túi áo anh ra, trên màn hình đang loé sáng ba chữ vô cùng quen thuộc “Phó Yên Trầm”, cô bất chợt nhớ ra hình như ở chỗ Phó nãi nãi có một con dấu khắc cái tên này thì phải...

Cố Thành Ca thong dong liếc nhìn sang một cái, sau đó hạ lệnh: “Em nghe đi, là bà ngoại.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Vả mồ hôi a, cực phẩm quả nhiên là cực phẩm, số điện thoại của người thân mà cũng có thể lưu lại bằng tên họ đầy đủ như thế này sao!

Triệu Tử Mặc yên lặng nhấn phím nghe rồi đưa lên tai, lúc cô mở miệng chào hỏi một câu, giọng điệu cũng đã chuyển thành hết sức nhẹ nhàng: “Uy, Phó nãi nãi!”

Đầu bên kia Phó nãi nãi dường như có sững sốt một chút, sau đó lại cười dịu dàng: “Là A Mặc sao, đúng lúc Phó nãi nãi đang muốn Thành Thành cho ta gặp con.”(~~> A.T: ày da, gọi anh cực phẩm bằng “Thành Thành” nghe dễ xương hơn hẳn nha :”>)

Thật ra thì cũng không có chuyện gì đặc biệt, chẳng qua là Triệu Tử Mặc dạo này quá bận bịu mà thôi. Vì nhiệm vụ chụp hình và ghi chép lại mọi tư liệu về Cố Thành Ca mà hai tuần nay cô không đến viện dưỡng lão rồi, cho nên Phó nãi nãi ở trong điện thoại còn dặn thêm, cuối tuần bảo cô đến ăn cơm chung với bà.

Triệu Tử Mặc tất nhiên hơn hở đáp ứng, nhiệm vụ của đài truyền hình giao cho, cô căn bản đã làm gần xong, đến cuối tuần này nhất định sẽ hoàn tất.

Sau khi cúp điện thoại, cô quay sang hỏi Cố Thành Ca: “Cuối tuần này anh có đến thăm Phó nãi nãi không?”

“Có thể anh sẽ không rảnh.” Anh dừng lại một chút, sau đó bổ sung thêm: “Tuần này lịch làm việc của anh đặc biệt bận rộn, có mấy người đến nhờ muốn anh giải quyết hộ mấy vụ án của họ.”

“Bận lắm sao?” Triệu Tử Mặc đột nhiên ngồi thẳng người, nghiêm túc nhìn anh: “Vậy có thể rút chút thời gian trả lời mười câu hỏi của em không?”

Cố Thành Ca bình tĩnh đáp: “Anh chỉ sợ rằng lúc đó sẽ không có thời gian thôi.”

Triệu Tử Mặc nhanh như chớp lôi chiếc DV từ trong balo ra: “Thế a cực phẩm, bây giờ chúng ta bắt đầu luôn đi!”

Cố Thành Ca cố nhịn không cho hắc tuyến rơi xuống, bình tĩnh nhắc nhở: “Bây giờ đang ở trên xe, em xác định muốn hỏi ở đây luôn sao?”

Hãy da, địa điểm hình như không được thích hợp lắm thì phải...

Triệu Tử Mặc vẫn một bộ bất khuất kiên cường không đổi: “Vậy thì chỉ âm thanh thôi cũng được, em dùng bút ghi âm.”

Yên lặng một hồi, cuối cùng anh vẫn quyết định phối hợp.

Hoàn hảo a, Triệu Tử Mặc tỉ mỉ sàng lọc ra mười vấn đề, mấy câu hỏi này nhất định phải vừa đúng trọng tâm lại vừa không quá khó để trả lời, còn hai câu hỏi được mọi người mong chờ nhất, cô để dành xuống cuối cùng.

Mà đáp án của hai cái vấn đề cuối cùng này, cũng là điều mà Triệu Tử Mặc phi thường hy vọng được nghe chính miệng anh nói.

“Câu hỏi thứ chín: Anh thích mẫu bạn gái như thế nào?”

Triệu Tử Mặc hỏi xong câu này thì cực kỳ nghiêm túc nhìn chăm chăm vào Cố Thành Ca, trong lòng thậm chí còn bùng lên một cảm giác...

Vô cùng khấn trương.

Tựa hồ như muốn chọc tức cô, Cố Thành Ca lại không trả lời ngay, ánh mắt anh vẫn chuyên tâm nhìn thẳng vào phía trước, vẻ mặt tập trung cao độ.

Triệu Tử Mặc lại càng khấn trương hơn: “Cực phẩm, đến tận bây giờ anh vẫn chưa từng nghĩ qua vấn đề này sao?”

Hừ hừ, nghĩ lâu vậy rồi mà vẫn chưa thêm trả lời là sao nha!

Cố Thành Ca bình tĩnh đáp: “Trước kia đúng là không nghĩ tới, nhưng gần đây kể ra cũng đã suy xét ít nhiều.”

“Vậy anh nói nhanh một chút a!”

Cố Thành Ca mang theo ý cười nhìn sang phía cô: “Em gấp cái gì?”

“Em...” Triệu Tử Mặc cong cong chiếc miệng nhỏ, quyết định trấn tĩnh rồi lại trấn tĩnh: “Em không vội, chỉ là sợ đến trường rồi mà anh vẫn chưa chịu trả lời, sau này lại không có thời gian hỏi anh nữa, không khéo toàn bộ nữ sinh Phong Đại sẽ tập hợp lực lượng tiêu diệt chết em mất!”

Cố Thành Ca khẽ mỉm cười: “Vậy thì A Mặc, em nghe cho kỹ.”

Ngữ điệu của anh cực kỳ chậm chạp, tựa hồ như anh đang lựa chọn từ ngữ thật kỹ càng để miêu tả về người con gái trong mộng của mình vậy đó.

Anh nói: “Cô ấy giống hệt như một bức tranh thủy mặc đậm đà rõ nét, nghiêng nước nghiêng thành, tính cách lại giống như dòng suối mát chảy qua khe núi, thanh thoát mà thấu triệt.” (~~> A.T: cái câu này y chang 1 câu trong chương 7 =)))

Triệu Tử Mặc nghe xong câu này, lập tức mồ hôi thánh thót, trong bụng âm thầm oán thán: người trong mộng của cực phẩm, thật đúng là bảo vật chốn nhân gian a!

Có điều, Triệu Tử Mặc bình thường toàn được ba vị mỹ nữ cùng phòng ký túc xá phong cho cái đại danh “nghiêng nước nghiêng thành”, hay nói cách khác, cô cũng coi như miễn cưỡng đáp ứng được một phần tiêu chuẩn của cực phẩm đi? Đáng tiếc a đáng tiếc, tính cách cô hình như hơi bự hăn một chút thì phải...

Cố Thành Ca vẫn tiếp tục: “Cô ấy rất lười biếng, hơn nữa lại không bao giờ chịu làm thực nữ, thích hưởng thụ ánh nắng mặt trời, thường xuyên không câu nệ gì ai mà cười hung hăng ngang ngược, có điều cô ấy cực kỳ thẳng thắn, không chấp nhặt, làm cho người ta khi nhìn vào hay tiếp xúc với cô ấy đều cảm thấy cực kỳ thoải mái, sinh khí ngập tràn, có thể nói cô ấy tựa như một tia nắng soi sáng cho những ngày đông lạnh lẽo tăm tối vậy.”

Triệu Tử Mặc âm thầm cảm khái: cực phẩm a, yêu cầu của anh cũng thật quá tỉ mỉ đi...

Chẳng qua là tận sâu trong thâm tâm cô giờ đây cũng đã sinh ra chút ảo tưởng, khi nghe anh nói những lời này, có cảm giác như chính bản thân cô có một phần nào đó giống với người con gái ấy, hơn nữa lại trùng hợp đến không thể nào tin được...

Mặc dù trước giờ cô đã bị ba vị mỹ nữ kia cảnh cáo không biết bao nhiêu lần rằng chớ nên hung hăng ngang ngược, những lúc đó cô cũng tỏ vẻ vô cùng ngoan ngoãn mà gạt đầu tiếp thu ra vẻ ta đây hiểu hết, có điều sau này cô vẫn một mực áp dụng nguyên tắc “Hư tâm thụ giáo, kiên quyết bất cãi” (~~> A.T: bọn nì bọn ý không cãi tà quy chính ý mà =))), cho nên vẫn luôn một mực cười gian như hồ ly trộm gà, hung hăng mà ngang ngược, hầy da, không có biện pháp, ai bảo cười như thế lại thoải mái quá mà...

Triệu Tử Mặc một bên ảo tưởng, một bên tiếp tục lắng nghe những lời của cực phẩm, đến lúc cô nghiêng đầu sang mới phát hiện ra, khoé miệng xinh đẹp của anh đã cong lên làm thành một nụ cười rất mực dịu dàng từ lúc nào rồi.

Bên tai cô vẫn đều đặn truyền đến thanh âm nhẹ nhàng của anh: “Cô ấy lúc ăn cơm rất thích nói chuyện, hơn nữa vô cùng kén ăn, quan niệm về thời gian phải nói là chỉ bằng con số không. Cô ấy bình thường rất nghịch ngợm, làm việc có chút tùy hứng, thần kinh không ổn định lại không thêm quan tâm đến ý cái gì hết, thích mạnh miệng tranh cãi, đôi khi còn biết làm mặt giận...”

Nghe tới đây, Triệu Tử Mặc rốt cục không nhịn nổi nữa liều mạng xen miệng vào: “Cực phẩm, nào anh hỏng mắt rồi hả, sao lại đi thích một đứa con gái nhiều tật xấu như vậy chứ?”

Cố Thành Ca quay đầu sang nhìn cô một cái, không nhịn được mà mỉm cười: “Đúng vậy, có lẽ nào anh hỏng thật rồi, nhưng mà không có biện pháp, thích thì thích thôi, cũng đành vui vẻ chịu đựng.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Cô chìa bàn tay ra, gập từng ngón lại lẩm nhẩm tính toán, trong những tính cách mà anh nói, nếu mà kể ra thì...

Kén ăn? Được rồi, cô ghét tỏi, cà rốt và rau thơm, không biết có được tính vào hạng mục kén ăn hay không đây?

Quan niệm về thời gian chỉ bằng con số không? Nếu cô nhớ không lầm, từng có một lần cô gọi điện thoại đánh thức cực phẩm ngay lúc giữa đêm thì phải...

Thích mạnh miệng tranh cãi? Ai ai, cái này à, bình thường cô cũng toàn gân cổ lên cãi nhau với cực phẩm nha... Thôi thì cứ coi như tính vào đi!

Cho nên, sau khi đã suy xét kỹ càng, Triệu Tử Mặc tự nhận thấy bản thân cũng có một nửa tính cách phù hợp với tiêu chuẩn của anh, vậy thì xem ra, cô nắm trong tay đến 50% cơ hội rồi.

Nghĩ như vậy, Triệu Tử Mặc nhất thời tâm hoa nộ phóng: có một nửa cơ hội, so với không có cơ hội nào, vẫn là tốt chán đúng không! (~~> “tâm hoa nộ phóng”: tâm trạng cực kỳ vui vẻ)

Hơn nữa...

Chuyện tốt khó làm, chuyện xấu dễ học, nếu người trong mộng của cực phẩm nhiều tính xấu như thế thì, cô cũng hoàn toàn có thể từ từ mà học được hết nha! (~~> A.T: tôi cho cô 1 chữ “ngu” bi giờ = |||)

Cố Thành Ca bất chợt lên tiếng nhắc nhở: “Được rồi, có thể hỏi vấn đề tiếp theo.”

Triệu Tử Mặc lập tức ngồi nghiêm chỉnh trở lại, nhìn chằm chằm vào danh sách các câu hỏi, cổ họng run lên một cái, sau đó mới lắp bắp mở miệng: “Vấn đề thứ mười, anh có bạn gái chưa?”

Tâm trạng cô lúc này, lại chỉ có thể diễn tả bằng hai chữ ‘khẩn trương’.

Thật ra thì cô không nên vội vàng gấp gáp làm gì, căn cứ vào thái độ trước giờ của anh thì cũng thừa hiểu đi, anh đối với nữ sinh luôn một bộ dạng lạnh lùng xa cách, mặc dù trong khoảng thời gian này cô ở bên cạnh anh khá nhiều, phát hiện ra anh không hoàn toàn đậm mực giống như trong truyền thuyết vẫn đồn thổi, chẳng qua là, anh cực kỳ ít khi tiếp xúc với nữ sinh mà thôi... Có điều, anh hẳn là cũng không thể có bạn gái được nha!

Nhưng mà...

Cố Thành Ca bình tĩnh trả lời: “Có.”

“Người nào?”

Triệu Tử Mặc cơ hồ như phản xạ có điều kiện, lập tức hỏi luôn không cần suy nghĩ.

Cố Thành Ca nghiêng đầu nhìn sang phía cô, ánh mắt sâu thật sâu, bỗng nhiên anh khẽ mỉm cười: “Triệu ký giả, nếu như anh nhớ không lầm, thì đây đã là vấn đề thứ mười một rồi.”

Triệu Tử Mặc đột nhiên phát hiện, sâu trong trái tim cô dường như có một góc nào đó đang bắt đầu tan vỡ...

Cô tràn đầy thất vọng nhìn anh: “Cho nên, anh không muốn trả lời?”

Cô hối hận rồi, phải nói là hối hận muốn chết luôn ấy, tại sao lại có thể ngu ngốc đến nỗi để cái câu hỏi kia ở cuối cùng a?

Cố Thành Ca không đáp, chỉ hỏi ngược lại: “Em muốn biết?”

Đương nhiên muốn!

Triệu Tử Mặc đang hoảng gập đầu một cái.

“Tại sao muốn biết?” Anh nhếch môi hỏi tiếp, khoe miệng mang theo một tia cười.

“Bởi vì... bởi vì...” Triệu Tử Mặc nói không ra câu, sau đó tựa hồ như muốn tự biến chính mình thành rùa đen rụt đầu, cô liền khai ra một cái cớ khác không hoàn toàn ăn nhập gì: “Tất nhiên là muốn thoả mãn lòng hiếu kỳ của nữ sinh Phong Đại a, dĩ nhiên mà nói, em cũng rất hiếu kỳ...”

Càng tới gần cuối câu, giọng nói của cô lại càng nhỏ dần, nhỏ đến mức khó mà có thể nghe nổi.

Triệu Tử Mặc không phải không biết, nếu cô nhất mực đòi nghe cho bằng được bạn gái cực phẩm là ai, một khi đã biết rồi, nhất định trái tim cô sẽ chỉ càng chịu tổn thương thêm mà thôi.

Đến lúc này đây, cô đành đau khổ mà rút ra một kết luận, mặc dù cô được người ta xưng tụng là “đại mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành” thật đấy, nhưng mà về mấy cái chuyện yêu đương này, cô hình như không có số đào hoa thì phải...

Vì vậy mới nói, Triệu Tử Mặc vẫn còn nhớ rất rõ hình ảnh mỗi lần ba vị mỹ nữ đau đớn oán thán chui vào góc tường mặc niệm: vẻ đẹp của A Mặc quá lãng phí tài nguyên quốc gia, quá lãng phí tài nguyên quốc gia a!

Ban đầu cô còn định sử dụng mưu kế để “thu phục cực phẩm”, nhưng sau khi nghe được câu trả lời tường tận đó từ anh, cô chỉ còn biết im lặng không chút phản ứng.

Cho nên trên cả đoạn đường, mỗi lần Cố Thành Ca lên tiếng hỏi, cô đều chỉ phản xạ có điều kiện ừm ừm vài cái cho qua chuyện.

Cố Thành Ca: “A Mặc, chụp hình và ghi chép tài liệu em đều làm xong rồi, khoảng thời gian này anh lại đặc biệt bận rộn, cho nên có thể sẽ không tới trường.”

Triệu Tử Mặc: “Nga...”

Cố Thành Ca: “Lần sau chúng ta gặp nhau, anh sẽ trả lời em vấn đề thứ mười một.”

Triệu Tử Mặc: “Nga...”

Cố Thành Ca: “Anh không có ở đây, em ở trong trường nhớ phải ngoan ngoãn một chút, biết không?”

Triệu Tử Mặc: “Nga...”

Cố Thành Ca nhìn cô một cái, sau đó chậm rãi lái xe đi.

Cho đến tận lúc vào được đến phòng ký túc xá, Triệu Tử Mặc mới kịp phản ứng: ai nha ai nha, cực phẩm là có ý gì a! Cô ở trong trường, có điểm nào không ngoan cơ chứ!

Chương 35: Quá khứ hiện về.

Kể từ sau đêm Giáng Sinh hôm đó, Cố Thành Tây cùng hai vị mỹ nữ nữa cùng phòng ký túc xá bất ngờ nhất trí đồng lòng phát hiện ra: A Mặc ngày thường sáng khoái nghịch ngợm, sinh khí bừng bừng, nay đã biến thành ngơ ngẩn ngẩn ngẩn như kẻ mất trí, tâm hồn treo ngược cành cây, có chút tổ chất như đang bị bệnh thần kinh giai đoạn đầu. (~~> A.T: “như” gì nữa? Bả thần kinh giai đoạn cuối luôn ấy chứ =)))

Thỉnh thoảng, lúc Triệu Tử Mặc đang bước đi bình thường, bỗng nhiên dừng phắt lại, đưa tay chỉ chỉ trỏ trỏ lăm lăm đếm số lượng học sinh trên sân trường, sau đó miệng liên tục lẩm bẩm như người điên, nếu số lẻ thì là “Có chút ý tứ”, còn nếu số chẵn đảm bảo sẽ thành “Không có chút ý tứ nào”.

Lúc ăn cơm cô cũng thất thần hết như vậy, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn ngồi chọt chọt mấy món ăn trong đĩa mà không thèm cho vào miệng một miếng nào, sau đó lại đột nhiên hăng hái ngẩng đầu lên ngồi tám nhảm với ba vị mỹ nữ kia, chỉ có điều mấy câu chuyện của cô, nội dung lại quá nhàm chán chả có gì thú vị.

Có đôi khi, cô lại lấy điện thoại di động ra, mở lên rồi ấn một dãy số, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện rõ mấy dòng chữ: Gọi, hay không gọi? Thật là nan giải a...

Nhiều ngày qua đi, Triệu Tử Mặc vẫn tiếp tục kéo dài căn bệnh thần kinh ấy mà không có vẻ gì như sắp thuyên giảm, hơn nữa lúc ba vị mỹ nữ cùng phòng muốn tiếp cận thăm dò đồng thời an ủi quan tâm, cũng bị cô lôi ra một bộ dạng cực kỳ phiền não mà chối phắt đi. Haiz, ai bảo chuyện này lại khó giải thích thế chứ...

Cho đến một lần...

Tiết học hôm đó, cả lớp đang say sưa ngồi nghe lão sư giảng bài, đột nhiên vị lão sư này lại nổi hứng chỉ đại một người nào đó đứng dậy trả lời câu hỏi, dĩ nhiên A Mặc chúng ta “may mắn” trúng thầu, có điều lúc ấy cô vẫn đang trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê, ngơ ngác ngác như người mất hồn, đến lúc được vị đồng học bên cạnh nhắc mấy lần mới chịu đứng lên, cả người lằng lằng không biết lão sư rốt cục đang hỏi vấn đề gì, cuối cùng mơ màng đáp đại một câu: “Thầy đừng hỏi em, chính em còn chưa biết hẳn cuối cùng là có ý tứ hay không có ý tứ đây này!”

Cả phòng học lập tức lâm vào trầm mặc, chưa đến một giây sau, một tràng cười long trời lở đất nhanh như chớp liền bùng nổ.

Đáng thương thay cho Triệu đại mỹ nữ, chỉ vì một phút lơ đại mà cho đến tận lúc tan ca, có không ít vị đồng học khoát tay nhau cười hì hì diễn lại một màn vừa rồi.

Đồng học Giáp: “Hắn rốt cuộc là có ý tứ hay không có ý tứ đây?”

Đồng học Ất: “Người đừng hỏi ta, ta cũng còn chưa biết đây này!”

Triệu Tử Mặc lập tức lao ra khỏi phòng học với vận tốc ánh sáng, trên khuôn mặt xinh đẹp giờ đây là ba sợi hắc tuyến dài đến vạn trượng, trong thâm tâm không ngừng oán thán: Cô bị trúng độc, cô điên rồi!

Cố Thành Tây, Khương Khương và Thi Tiểu Phi đi phía sau không biết làm gì hơn là đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều cảm thấy không thể tiếp tục duy trì tình trạng thế này được, nếu không nhất định đại mỹ nữ Triệu Tử Mặc sẽ bị thiên hạ đồn thổi thành một vị mỹ nữ bình hoa không có đầu óc, ày, mặc dù bình thường cô nàng đã là mỹ nữ bình hoa rồi, nhưng thành tích học tập của cô nàng cũng rất tốt nha!

Ba vị mỹ nữ lập tức đuổi theo Triệu Tử Mặc, vẻ mặt cực kỳ lo lắng.

Thi Tiểu Phi dẫn đầu mở miệng: “A Mặc a...”

Triệu Tử Mặc vừa u oán vừa buồn rầu đáp lại một câu: “Cái gì cũng đừng hỏi, bọn mi đều là những kẻ mang trên người hạnh phúc viên mãn, sẽ không đời nào hiểu được đứa cô đơn mang mộng đào hoa bất thành như ta đâu!”

Thi Tiểu Phi: “?”

Khương Khương: “?”

Cố Thành Tây: “?”

Thiện tai, tại sao các cô không thể nghe hiểu được tiếng người a... = =|||

Dĩ nhiên sau này, Cố Thành Tây đại khái cũng hiểu được đôi chút.

Tối hôm đó sau khi ký túc xá đã tắt đèn, Triệu Tử Mặc chui tọt vào ổ chăn, nằm suy tư lâu thật lâu, cuối cùng mới ưu thương mở miệng gọi: “Tây Tây a...”

Cố Thành Tây lúc này đây đã có chút buồn ngủ: “Ừ... Mi nói đi, ta đang nghe.”

Song một hồi rồi lại một hồi sau vẫn chưa có tiếng trả lời, đến lúc Cố Thành Tây mơ mơ màng màng chuẩn bị tiến vào giấc ngủ, mới nghe thấy một giọng nói vo ve vo ve như tiếng muỗi kêu vang lên: “Anh trai mi thật sự có bạn gái rồi à?”

Cố Thành Tây mơ màng đáp lại: “Có a, chẳng phải là...”

Rốt cục là vẫn không nói ra được, sáng hôm sau Cố Thành Tây tỉnh dậy, vò đầu bứt tóc suy nghĩ cả buổi trời vẫn không tài nào nhớ ra nổi, chỉ biết rằng lúc cô từ trong chăn chui ra, cũng vừa nhìn thấy Khương Khương cùng Thi Tiểu Phi đang nằm trên giường ngây ngốc ngó đăm đăm vào Triệu Tử Mặc.

Triệu đại mỹ nữ quần áo chỉnh tề, hiển nhiên cho thấy rằng cô nàng này đã thức dậy cũng được một thời gian, còn lý do tại sao Khương Khương cùng Thi Tiểu Phi lại ngây ngốc ngó đăm đăm như vậy, thì chính là do bộ dạng của A Mặc quá lạ lùng quá khác ngày thường, cô nàng ngồi trước máy vi tính, trong máy tính đang chiếu một đoạn phim về Cố Thành Ca, A Mặc cứ xuất thần như thế mà không hề nói một câu gì.

Cố Thành Tây cuối cùng cũng hiểu ra đôi chút: thì ra là, căn bệnh “thần kinh” mấy ngày gần đây của A Mặc, hẳn có liên quan đến anh trai.

Nhưng cô nghĩ mãi vẫn không thể nào hiểu nổi, A Mặc tại sao lại khác thường như thế chứ? Quan hệ giữa cô nàng với anh trai không phải vẫn rất tốt đẹp hay sao?

Còn nữa, cái vấn đề mà hôm qua A Mặc hỏi cô...

Bất chợt một ý nghĩ loé ra trong đầu Cố Thành Tây, không lẽ... không lẽ anh trai yêu dấu của cô, cho đến tận bây giờ vẫn chưa cho A Mặc một danh phận chính thức sao!

Vã mồ hôi a vã mồ hôi!

Anh trai yêu dấu của cô được người đời xưng tụng cực phẩm, nhưng mà mấy chuyện yêu đương này thì... ách... hình như có hơi ngốc một chút thì phải...

Thiện tai, trước mặt Cố Thành Tây bây giờ hiện có ba lựa chọn:

Thứ nhất, trực tiếp đem mọi hiểu biết của cô về tình cảm của anh trai nói cho A Mặc, giờ là thế kỷ hai mốt hẳn hơi nha, nữ sinh chủ động cũng không còn gì lạ. Chỉ có điều, anh trai đến tận bây giờ vẫn chưa mở miệng nói gì, chứng tỏ ba cái chuyện danh phận này, hoàn toàn không đến lượt cô xen vào.

Thứ hai, gọi điện cho anh trai yêu dấu để kể lể kèm thông báo về những hành động khác thường của A Mặc trong mấy ngày nay, hãy da, nam sinh chủ động vẫn tốt hơn a! Nhưng mà... ai biết được, có phải anh trai cực phẩm đang đợi A Mặc tỏ tình trước hay không a...

Thứ ba, cô kiên quyết không thêm làm cái gì sất, chỉ việc đứng ngoài xem kịch vui mà thôi. Mặc dù hành động như vậy quả thực không hiền hậu cũng không có nhân tính cho lắm, có điều, nếu đây là trường hợp giữa hai người họ xuất hiện thêm một kẻ thứ ba, cô liền không tiếc sức mà giúp đỡ bọn họ, nhưng mà, tình huống bây giờ lại hoàn toàn khác... Lỡ như một phút đại đột nhúng tay vào rồi làm hỏng chuyện, cô quả thực không gánh nổi trọng tội a!

Trong lúc Cố Thành Tây đang chuyên tâm nghiên cứu xem nên làm thế nào, thì Triệu Tử Mặc buồn bã tắt máy tính, sau đó vô lực gục đầu xuống bàn.

Cô thật sâu não a!

Cô thật bi thương a!

Cô còn...

Bởi vì tối hôm qua trần trọc mãi không ngủ được, cho nên dính phải cảm cúm, bây giờ mũi thật quá khó chịu a!

Tiện tay mò mẫm trên bàn kiểm mấy tờ khăn giấy, không ngờ lại chạm trúng một cái gì đó mềm mềm...

Triệu Tử Mặc kinh ngạc ngẩng đầu lên xem, trước mắt là một chiếc khăn tay màu hồng phấn, trên đó còn có thêu mấy hình vẽ nhìn rất dễ thương mà tinh xảo.

Giờ phút ấy, trong thâm tâm cô lại càng thêm sâu não càng thêm bi thương.

Chiếc khăn tay này, là vật mà hôm đó cực phẩm trả lại cho cô.

Đúng, là “trả lại”.

Bởi vì... chiếc khăn tay này, chính xác là thứ mà ngày đó cô gửi nhờ chỗ anh, mà lúc ấy, anh hình như đang thất tình...

Lúc đó là mùa đông năm Triệu Tử Mặc đang học lớp mười, cũng chính là khi Cố Thành Tây cùng Tiêu Sở Diễn bị người đời chụp lên một cái mũ có tên “yêu sớm”.

Cố Thành Tây từ nhỏ đến lớn rất sợ bị người ta chỉ trích bàn tán, một khi có quá nhiều người đồng loạt hướng ánh mắt nhìn chăm chăm vào, toàn thân cô nàng nhất định sẽ run lấy bầy liên hồi không ngớt.

Triệu Tử Mặc biết, Cố Thành Tây sợ hãi như vậy chẳng qua là do chuyện không may xảy ra với mẹ là Phó Khinh Chúc, đã tạo ra một bóng ma in sâu trong lòng cô nàng, Triệu đại mỹ nữ cũng vì thế mà không nhin nổi nữa, liền dũng cảm đứng lên tuyên bố cho cả thiên hạ biết rằng, kẻ thực ra “yêu sớm”, không ai khác chính là cô, Cố Thành Tây trước đây không phủ nhận lời đồn, chẳng qua cũng là muốn bảo vệ cho cô mà thôi.

Sau đó cô thường xuyên đi tìm Tiêu Sở Diễn, lúc ở trường hay khi tan học hai người đều như hình với bóng, đến lúc này ánh mắt thiên hạ đặt trên Cố Thành Tây, mới dần dần rời đi.

Ngày hôm đó là đêm Giáng sinh, Triệu Tử Mặc hiển nhiên vô cùng biết điều mà hạn chế tiếp xúc với Tiêu Sở Diễn. Vì thế cho nên lúc hân hạ và Cố Thành Tây mời cô cùng đi chơi, cô liền không chút lưu tình mà cự tuyệt, trong thâm tâm hùng hồn tuyên bố: cô vừa vinh quang “thất tình”!

Cưỡi xe đạp chạy loăng quăng trong thành phố, Triệu Tử Mặc đi qua từng con phố tấp nập náo nhiệt cũng như những con đường trong lành vắng vẻ, cuối cùng, cô quyết định dừng lại ở một quảng trường gần trạm xe lửa.

Ở đây hầu như đêm nào người ta cũng bắn pháo hoa, nhất là trong các ngày lễ lại càng đẹp đẽ rực rỡ vô cùng.

Vì muốn kỷ niệm lần đầu tiên trong đời bị thất tình, Triệu Tử Mặc mua một túi kem lớn, đến bên cạnh cột suối phun giữa quảng trường, ngồi xuống một chiếc ghế dài bằng đá cẩm thạch bên dưới bức tượng điêu khắc lớn, ngắm đầu ngắm pháo hoa rực rỡ trên bầu trời đen thẫm.

Cho đến khi màn pháo hoa chấm dứt, đám người cũng tản đi hết, cô mới chợt phát hiện ra một nam sinh dung mạo vô cùng xuất sắc đang ngồi phía bên kia bức tượng.

Cực phẩm, tuyệt đối là cực phẩm!

Vóc người hân cao ráo mà thư thái, tay trái đặt lên đùi, tay phải cầm một lon bia, có điều hân tuyệt nhiên không uống, chỉ ngược mắt chăm chú nhìn màn đêm khi màn pháo hoa đã kết thúc, gương mặt hân lúc nhìn nghiêng quả thật vô cùng tuấn đạt thanh nhã, trong đôi mắt đen sâu thẳm ẩn chứa một nỗi chán nản và tuyệt vọng sâu sắc.

Tựa hồ như cảm nhận được ánh mắt của người bên cạnh, hân nghiêng đầu nhìn sang phía cô một cái, sau đó lại đậm mạc quay đi, như không hề có chuyện gì đưa lon bia lên miệng uống.

Uống xong lon bia đang cầm trên tay, hân cầm lon khác lên mở nắp, tiện tay đẩy lon rỗng vừa thả xuống sang một bên, rồi lại tiếp tục uống.

Triệu Tử Mặc buồn chán không có việc gì làm, theo bản năng bắt đầu lên giọng cà khịa: “Uy, người kia, anh sao không nói tiếng nào lại tự tiện ném đồ sang địa bàn của tôi hả?”

Cực phẩm nam sinh đang định đưa tiếp lon bia lên miệng, nghe được câu cà khịa của cô thì liền ngừng lại, nghiêng đầu hờ hững nhìn sang đồng bia của hân một cái, rồi lại nhìn những chiếc lon rỗng và vỏ kem đang tấp thành một đồng...

Hân không nói gì, chỉ vươn cánh tay dài ra, dễ dàng đem lon bia kia kéo lại “địa bàn của mình”, sau đó uống tiếp.

Triệu Tử Mặc biết mình cố tình gây sự, nhưng có điều người ta không chịu phối hợp, nếu cứ tiếp tục một mình quậy phá như đùa tự kỷ như thế thì mất mặt chết, hơn nữa, cái tên kia tựa hồ như...

Tâm trạng cực kỳ không thoải mái!

Triệu Tử Mặc lại lên tiếng, giọng điệu đã hoà hoãn hơn hân: “Anh có phải cũng thất tình rồi không?”

Hân tựa hồ ngỡ ngàng một chút, một lúc lâu sau mới hỏi ngược lại: “Tại sao lại cho rằng tôi đang thất tình?”

Triệu Tử Mặc liếc nhìn một đồng nào que nào lon tấp đầy giữa hai người bọn họ: “Anh nhìn xem, trên mặt đất đều là sầu khổ bi thương của chúng ta cả đó.”

Hắn nhìn sang, một hồi lâu sau mới khổ sở nhếch miệng: “Đúng vậy, cho đến tận bây giờ tôi mới biết, thì ra người nhớ mãi không quên, cho đến cuối cùng vẫn không thuộc về tôi.”

Hãy dà, xem đi, cô nói trúng phóc nha!

Triệu Tử Mặc: “Cho nên anh cũng bị quăng đi rồi?”

“Xem như thế đi.”

Triệu Tử Mặc trợn mắt nhìn hắn một cách cực kỳ lộ liễu không hề che giấu, trong thâm tâm dâng lên một niềm hả hê vô độ: “Anh đẹp trai như thế mà cũng bị người ta quăng đi, vậy thì tôi đây cũng không có gì phải buồn bực nữa rồi! Từ giờ phút này tôi quyết định, sau này khi tìm bạn trai nếu không xác định có thể ở bên tôi cả đời, vậy tôi tuyệt đối sẽ không bắt đầu!”

Nói xong câu này, tâm tình cô cũng dần thăng bằng trở lại, nụ cười thanh vũ vừa rạng rỡ vừa hồng hách lại xuất hiện trên gương mặt cô, nụ cười này, so với ánh đèn sáng trưng chiếu rọi từ tứ phía trong quảng trường, xem ra lại càng rạng ngời chói mắt hơn.

“Ai da, còn có bia sao, cho tôi một lon đi!” Triệu Tử Mặc vô cùng khoái trá gọi với sang phía cực phẩm nam sinh.

Hắn không chút do dự, liền ném một lon cho cô.

Triệu Tử Mặc một hơi tu hết sạch, hào khí hét tiếp: “Cho thêm một lon nữa đi!”

Lại một lon bia được ném tới.

Cho đến lon thứ tư, cực phẩm nam sinh cuối cùng cũng chịu lên tiếng: “Không nên uống quá nhiều.”

Triệu Tử Mặc vẫn hưng phấn bùng bùng, không thèm để ý: “Yên tâm đi, trữ lượng của tôi không tẹt đâu à, ày da, hay là anh tiếc bia hả, thôi được, lấy kem của tôi đổi bia của anh, thế nào?”

Cô lập tức nhảy xuống khỏi chiếc ghế dài làm bằng đá cẩm thạch, đem toàn bộ số kem vớt cho hắn, sau đó ôm bia chạy lại chỗ mình.

Nhìn thấy đầy mắt hắn hiện lên một tia bất đắc dĩ, giọng nói của cô đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm trang: “Tôi nói cho anh biết nha, lúc thất tình ăn kem tâm trạng sẽ tốt lên nhiều lắm đó, anh nhìn xem, bây giờ tôi cũng thoải mái hơn hẳn rồi a, đến lượt người đồng bệnh tương liên như anh... ừ, chính là như vậy!” (~> A.T: bọn nà bọn nghi bà ni mắc bệnh mê sảng lắm = |||)

Nói xong, Triệu Tử Mặc liền xoay người, không thèm để ý đến tia hoài nghi loé ra trong mắt hắn nữa, cô nở một nụ cười vô cùng quỷ dị.

A ha ha, lúc này cô mua nhiều kem quá, trời lại đang lạnh căm căm thế này, ăn nữa chắc đông thành đá luôn, nhưng mà lãng phí thì thật đáng tiếc nha...

Cho nên, cô uống bia, hắn ăn kem, hai người không nói với nhau thêm một lời nào nữa.

Triệu Tử Mặc quả thực trữ lượng không tẹt, không, phải nói là tốt đến mức khiến cho người ta nhìn vào cũng phải nóng mặt tức điên, cô ngồi uống hết lon này đến lon khác, hơn chục lon rồi mà vẫn tỉnh bơ như uống nước sôi, trong khi cực phẩm nam sinh thì...

“Khụ khụ —”

Triệu Tử Mặc nghe thấy tiếng ho, ngoảnh đầu sang nhìn thì thấy tình trạng dở khóc dở cười của hắn ta, lập tức nhảy đến bên cạnh lấy chiếc khăn tay từ trong túi ra lau lau: “Để tôi lau cho anh...”

Thiện tai, cô thật sự không nên để hắn ăn quá nhiều kem trong trời đông giá buốt thế này a!

Sau khi cực phẩm nam sinh cầm lấy chiếc khăn tay, Triệu Tử Mặc liền nhảy xuống khỏi chiếc ghế đá cẩm thạch: “Hắc hắc! Bây giờ tôi phải về nhà rồi, cảm ơn bia của anh nhé, còn nữa, chiếc khăn tay này tôi gửi tạm anh, tối mai tôi còn tới đây nữa, anh nhớ trả lại tôi đó!”

Dĩ nhiên phải bắt hẩn ta trả lại rồi, bởi vì chiếc khăn tay này là vật đính ước mà ngày xưa mẹ đưa cho ba, sau đó mới truyền đến tay cô, cho nên tuyệt đối không phải là thứ đồ có thể tùy tiện đưa cho người ta được!

Nhưng đến tối ngày hôm sau, Triệu Tử Mặc lại không đến quảng trường nữa...

Lần đó khi đến ký túc xá nam sinh chụp trùng phòng của cực phẩm, cô hiển nhiên không nhớ ra anh là người con trai ba năm trước, cho đến ngày hôm đó, khi cô bị Tùng Dung chặn lại, ngã xe đập một cách cực kỳ mất mặt trước mắt anh.

Thật ra thì lúc cực phẩm lấy chiếc khăn đó ra, cô vẫn chưa nhớ ra được, đến lúc đã hoàn toàn cầm lấy khăn tay rồi, trong nháy mắt ấy mọi hình ảnh về đêm Giáng sinh trong quảng trường cùng một người con trai u buồn ngồi uống bia mới ủa về trong tâm trí cô, khiến cho trong thâm tâm cô, tại thời khắc đó bất giác có chút tê dại, hơn nữa lại sinh ra ảo tưởng không đáng có.

Nhưng ảo tưởng cuối cùng cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi, Triệu Tử Mặc làm sao dám hy vọng mây trôi trên mây trôi còn giữ khăn tay của cô, chỉ vì có ý tứ gì với cô được chứ!

Mà suy đi tính lại, nếu như buổi tối ngày hôm đó, cực phẩm thật sự thất tình, vậy thì...

“Nơi này, sẽ mãi luôn có sự tồn tại của người anh yêu, cũng chính là vị trí sẽ thuộc về cô ấy cả đời.”

Nói cách khác, cực phẩm đúng là đã có bạn gái rồi...

Hay còn có thể khẳng định rằng, vị trí trong tim anh, sẽ mãi mãi thuộc về người con gái ấy...

Giờ phút này Triệu Tử Mặc mãnh liệt cảm thấy, con đường tình duyên của cô, không nghi ngờ gì nữa, chính là thảm kịch trong chốn nhân gian a!!!

Chương 36: Em sẽ gây chuyện!

Triệu Tử Mặc còn chưa kịp có thời gian mà thương cảm mà khóc lóc ỉ ôi, thì điện thoại di động đã đột ngột vang lên, người gọi là tổ trưởng tổ ký giả Trịnh Nhược Du, chị ta vô cùng hưng phấn mà thông báo cho cô biết, sáng sớm nay cô sẽ được mời đến tham quan đài truyền hình trung tâm thành phố Anh Phong một chuyến.

Trịnh Nhược Du vì chuyện này mà tỏ ra cực kỳ cao hứng: “Triệu Tử Mặc, Tổng giám đốc Vu Ngạo bảo em trực tiếp đi tìm ông ấy, chị đoán có lẽ ông ta muốn thực hiện lời hứa đó, em sẽ có cơ hội trở thành thành viên chính thức của đài truyền hình trung tâm nha!”

Tin tức kia lập tức khiến cho tinh thần Triệu Tử Mặc trở nên phấn chấn một phen, trong chớp mắt liền đem những cảm xúc vừa bi thương vừa u sầu vừa ảo não gác tạm sang một bên, tâm tình lên cao liền lôi ba vị mỹ nữ cùng phòng ra ngoài ăn mừng một chuyến.

Cố Thành Tây mãnh liệt cảm thấy, dựa theo những cung bậc cảm xúc thất thường lúc lên voi lúc xuống chó này của A Mặc... hẳn có lẽ cô chỉ cần đứng ngoài xem kịch không cần nhúng tay vào nữa rồi.

Đồng thời bên kia, Khương Khương cùng Thi Tiểu Phì lại nhất trí cho rằng, toàn bộ những lo lắng trước đây của bọn cô đều là dư thừa, bởi vì trong bất kỳ hoàn cảnh nào đi nữa, thì A Mặc sẽ mãi vẫn là A Mặc, một cô gái hồn nhiên tràn đầy sức sống không gì có thể quật ngã được.

Triệu Tử Mặc sau khi ăn xong bữa sáng, liền phấn khởi bừng bừng, vô cùng khoái trá tốt đến đài truyền hình trung tâm thành phố. Có điều Tổng giám đốc Vu Ngạo lại không nhận cô vào làm thành viên chính thức của đài truyền hình như Trịnh Nhược Du đã nhắc tới.

Vu Ngạo nói: “Triệu đồng học, mặc dù ban đầu tôi hứa rằng, người nào thu phục được Cố Thành Ca sẽ trở thành một thành viên của đài truyền hình trung tâm, nhưng mà bây giờ, tôi muốn tăng thêm một điều kiện.”

Triệu Tử Mặc: “Điều kiện gì?”

“Bây giờ tôi nói, chuyện biên tập tư liệu về Cố Thành Ca, toàn bộ phải do cô lo liệu xử lý, đợi đến lúc chuyên mục đó đã được lên hình phát sóng, cô mới có thể chính thức gia nhập vào đài truyền hình trung tâm thành phố này.”

Cho nên là, Triệu Tử Mặc kể từ ngày hôm đó đã trở thành một con người vô cùng bận rộn, mỗi ngày đều làm việc không ngừng không nghỉ đến tận khuya.

Một phần là vì kỳ thi cuối kỳ không còn xa nữa, bây giờ lịch học so với trước kia còn dày đặc hơn, cho nên không tránh khỏi tình trạng nước đến chân mới nhảy.

Mặt khác, muốn trở thành biên tập viên, thực chất mà nói không phải điều dễ dàng gì, có được cơ hội này hiển nhiên cô không thể từ chối, bỏ lỡ thì thật đáng tiếc.

Trạng thái bận rộn như vậy vẫn cứ kéo dài, bởi vì công việc ngập đầu, cho nên cô cũng ít thời gian nhớ tới Cố Thành Ca, đồng thời cô cũng không muốn nhớ đến anh để tránh ảnh hưởng đến tâm tình, làm tụt dốc kết quả học tập, cố gắng hết sức không đụng vào mấy cái tư liệu trước đây cô thu thập được về anh nữa.

Cho đến sát ngày thi học kỳ, cô mới bắt đầu biên tập lại toàn bộ chuyên mục, đồng thời cũng khiến cho tâm tình ngày càng xuống thấp, bởi vì hình ảnh của anh, cùng với những tư liệu ghi chép được về anh, đều gợi cô nhớ lại khoảnh khắc ngày hôm đó, bất chợt không khỏi cảm thấy đau lòng cùng chua xót.

Những thứ này trước kia khi nhìn vào quả thật không có cảm xúc buồn bã gì, mà nay hồi tưởng lại, thật không tránh khỏi vừa ngọt ngào vừa thương cảm tận sâu trong tim, chẳng qua là, bao nhiêu lần muốn gọi đến cho anh, lại không có đủ dũng khí để chạm vào phím “gọi” nhỏ bé đó.

Thì ra một Triệu Tử Mặc ngày thường bưư hân, cuối cùng cũng chỉ là một tiểu quỷ nhát gan.

Tình trạng nhát gan và buồn bã của cô vẫn kéo dài mãi, cho đến một ngày trước khi thi học kỳ, cô tình cờ gặp phải một người ở đài truyền hình trung tâm.

Thật ra nếu nói “tình cờ gặp”, thì không bằng nói Trần Tích Vi cố ý đứng đợi cô ở đó còn hơn.

Lúc tan ca làm, khoác trên người một bộ đồng phục tao nhã khiến cho Trần Tích Vi lại càng toát lên vẻ khí chất ưu nhã, tài trí hơn người, cô ta lẳng lặng đứng chờ ở hành lang đài truyền hình.

Đợi đến khi Triệu Tử Mặc bước ra ngoài, cô ta liền giữ lại rồi nói thẳng: “Triệu Tử Mặc, có rảnh không ăn với chị một bữa cơm đi? Chị có việc muốn nhờ em.”

Trần Tích Vi, người dẫn chương trình của chuyên mục ‘Tiểu hà tiêm tiêm’, đồng thời cũng là nhân vật phong vân lọt top cực kỳ hoành tráng của đại học Phong Đại, không chỉ nổi tiếng bởi dung mạo xinh đẹp cùng tài trí hơn người, mà còn được người đời biết đến nhiều với danh là kẻ từng bị cực phẩm không chút lưu tình mà cự tuyệt, có điều cô ta vốn là thành viên của đài truyền hình trung tâm, năm thứ tư cũng ít xuất hiện ở trường học, cho nên Trần Tích Vi đối với Triệu Tử Mặc mà nói, chỉ là người xa lạ không hơn không kém, tuy là đã từng nghe danh của nhau, nhưng quả thật trước giờ chưa từng nói chuyện câu nào.

Mặc dù như thế, trong lòng Triệu Tử Mặc vẫn đầy rẫy nghi ngờ, một nhân vật phong vân như sư tỷ Trần Tích Vi đây, hà cớ gì lại phải tìm một kẻ vô danh tiểu tốt như cô nhờ giúp đỡ chứ!

Hai người đến một nhà hàng đồ ăn Tây sang trọng, trước khi ăn, Trần Tích Vi còn không thềm do dự mà trực tiếp nói thẳng: “Chị muốn nhờ em thuyết phục Cố Thành Ca chính thức tham dự vào chuyên mục, đến lúc ghi hình có thể trực tiếp phỏng vấn cậu ta.”

“Ách...”

Không ngờ lại là việc có liên quan đến cực phẩm a...

Giờ phút này Triệu Tử Mặc phi thường do dự, cô thật không biết nên nói thế nào mới đúng...

Trần Tích Vi ưu nhã mỉm cười một cái: “Chị thực sự hy vọng cậu ta có thể đích thân đến tham dự chuyên mục này, có điều nếu em không muốn, chị cũng không miễn cưỡng làm gì, bây giờ em có thể quên luôn câu đề nghị ban nãy của chị đi cũng được, dù sao thì nghe đại danh em đã lâu, lần này coi như là một cơ hội để làm quen với em đi.”

Ai u, quả nhiên là người vô cùng thẳng thắn, tính cách thanh thoát thấu triệt như kia, trong lòng Triệu Tử Mặc có không muốn sinh ra hảo cảm cũng không được, hơn nữa, nếu lần này cô mượn cơ hội đó để đi tìm cực phẩm, vậy thì có thể giải quyết...

Ách.. giải quyết nỗi khổ tương tự.

Triệu Tử Mặc lập tức để lộ ra một nụ cười thanh vũ sáng ngời: “Không cần đâu chị, để em thử một lần xem sao.”

Trầm Tích Vi như trút được gánh nặng: “Nếu như em đồng ý rồi, vậy thì coi như đã thành công được một nửa.”

Triệu Tử Mặc nhăn trán vẻ không đồng ý: “Cũng không nói trước được đâu, nếu như anh ấy đồng ý đến tham gia chuyên mục, thì ban đầu đã không ra điều kiện rằng chỉ cho phép chụp hình và ghi chép tài liệu mà thôi.”

“Nếu như là người khác, quả thật rất khó nói trước, nhưng đối lại là em, chị tin chắc rằng kết quả nhất định vô cùng khả quan.” Trầm Tích Vi nháy nháy mắt mấy cái, ý cười ngày càng thêm sâu: “Tin chị đi, chị hiểu cậu ta mà.”

Triệu Tử Mặc nghe thấy vậy, lập tức nhảy thẳng vào những chữ trọng điểm: “Chị hiểu anh ấy?”

Ách, vậy thì cái tình nhân chi toạ trong truyền thuyết của cực phẩm, có khi nào chính là chị ta không...

“Ừ, chị biết cậu ta bảy năm rồi.” Trầm Tích Vi nghiêm túc gật đầu một cái: “Chị với cậu ta là bạn học từ thời cấp hai, học cùng lớp, ngồi cùng bàn.”

Nụ cười của Triệu Tử Mặc bắt đầu khô héo: thì ra hai người bọn họ có quan hệ sâu xa như vậy, hơn nữa Trầm Tích Vi từng dũng cảm tỏ tình với cực phẩm, phải chăng chính là...

Dư tình chưa dứt?

Tựa hồ như đọc được suy nghĩ của cô, Trầm Tích Vi bỗng nhiên bật cười: “Triệu Tử Mặc, có phải em cũng tin vào cái tin đồn bịa đặt trong truyền thuyết kia không?”

Triệu Tử Mặc nhất thời ngẩn ra: Bịa đặt?

Trầm Tích Vi lại càng cười lớn hơn: “Chị lúc đó chỉ là đưa giấy mời của hội học sinh cho hắn, tiện thể gửi giúp thư tình của một cô bạn cùng ký túc xá thôi mà, chẳng hiểu thế nào cuối cùng lại thành ra tỏ tình bị cự tuyệt nữa.”

Triệu Tử Mặc càng cảm thấy kinh ngạc: “Vậy tại sao đến tận bây giờ chị vẫn chưa lần nào đứng ra giải thích?”

“Giải thích thì có gì tốt chứ.” Trầm Tích Vi khẽ mím môi cười: “Chị còn đang cảm ơn chưa hết về tin đồn đấy, đem cậu ta ra làm bia đỡ đạn cũng tốt, chị sớm đã thích người khác rồi.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Một dự cảm xấu đột nhiên ủa về trong lòng cô, đêm Giáng sinh hôm đó, cực phẩm từng nói, người anh nhớ mãi không quên, cho đến tận lúc ấy vẫn không thuộc về anh...

Chẳng lẽ, chẳng lẽ chính là nhân vật phong vân Trầm Tích Vi này sao!

Hơn nữa Trầm Tích Vi tài trí hơn người, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành như trong tranh vẽ, tính cách lại bộc trực thẳng thắn, thanh thoát thấu triệt, vả lại còn...

Triệu Tử Mặc thật không dám nghĩ tiếp.

Mộng đào hoa của cô, càng ngày lại càng ưu thương a...

Sau khi chào tạm biệt Trầm Tích Vi, Triệu Tử Mặc vẫn tiếp tục bị ai ngồi suy ngẫm, cô cuối cùng là có nên đi gặp cực phẩm hay không đây?

Đợi đến khi đã hoàn toàn hồi phục lại thần trí, mới phát hiện ra cô đã đứng trước cửa nhà anh từ bao giờ.

Triệu Tử Mặc luôn luôn nghĩ gì làm nấy, trước giờ hành động đều rất quyết đoán, vậy mà lần này cô chỉ đứng trước cửa nhà anh mà không dám làm gì, mắt nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động, ngăn ngăn ngơ ngơ suốt cả buổi trời.

Kể từ sau khi làm rõ được tình cảm của mình, cô sợ nếu gặp anh rồi, sẽ không biết phải nói gì cho đúng, hơn nữa, nếu như người trong lòng cực phẩm đích thực chính là Trầm Tích Vi, vậy thì cô còn đến gặp anh làm cái gì đây?

Đang lúc chuẩn bị xoay người rời đi, bất chợt một chiếc xe từ trong ngõ nhỏ chạy ra ngoài, người lái xe mắt vẫn nhìn thẳng, không thèm để ý đến ai khác, người đó một thân khí chất hơn người, mặc một chiếc áo khoác ngoài màu xám tro, chiếc khăn tùy ý quàng trên cổ, cả người toát lên một phong thái trang nhã khó tả, trên chiếc mũi cao cao xinh đẹp là một gọng kính đen tri thức, tuy nhiên vẫn có thể nhìn thấy rõ vẻ phong tình ẩn hiện trên khoé mắt.

Triệu Tử Mặc ghen hòng nhìn trần trời: Đây chẳng phải chính là cực phẩm sao? Anh ăn mặc như vậy ra ngoài là muốn làm cái gì a?

Chẳng thèm nghĩ nhiều, cô lập tức ấn số gọi đến cho Cố Thành Ca.

“A Mặc.”

Đầu bên kia rất nhanh đã có người nghe điện, trực tiếp gọi tên cô không chần chừ, trong ngữ điệu thấm đượm mấy phần vui vẻ sung sướng.

Triệu Tử Mặc cũng trực tiếp hỏi: “Cực phẩm, anh đi đâu đó?”

“... Em đang ở đâu?”

“Ở ngoài cửa nhà anh...”

Điện thoại bỗng dưng bị ngắt đứt, Triệu Tử Mặc còn đang định gọi lại, thì chiếc xe mới vừa đi khỏi đột nhiên quay trở lại.

Cố Thành Ca từ trên xe bước xuống, sau khi đóng cửa xe động tác của anh có vài phần chậm lại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía cô đang đứng, một hồi lâu sau mới chậm rãi thông thả bước lại gần cô.

Anh dừng lại trước mặt cô, khoé môi khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong rất nhỏ, đáy mắt loé lên những tia sáng dữ dội mà sắc bén: “Sao em lại tới đây? Ngày mai chẳng phải bắt đầu thi học kỳ rồi sao?”

“Em em em...”

Cho dù chính miệng anh thừa nhận rằng đã có bạn gái rồi, nhưng em quả thật không thể khống chế được trái tim mình, rất muốn đến gặp anh!

Trong đầu chỉ quanh quẩn những lời này, Triệu Tử Mặc ấp úng mãi không nói ra câu, cuối cùng đành lúi ra một lý do khác: “A, chính là sư tỷ Trầm Tích Vi nhờ em đến hỏi anh một tiếng, xem anh có thể tự mình đến tham dự chuyên mục đó hay không...”

Tia sáng trong đáy mắt anh lập tức lặng lẽ biến mất, anh chỉ chăm chú nhìn vào cô: “Là chuyện này sao?”

Triệu Tử Mặc chần chừ một chút, sau đó gật đầu.

Ánh mắt Cố Thành Ca đột ngột trở nên thần nhiên bình tĩnh hơn hẳn, vẻ mặt cũng trở về vân đạm phong thanh như bình thường: “Anh lúc đầu rõ ràng chỉ đồng ý cho phép chụp hình và ghi chép lại tài liệu mà thôi, em về nói với Trầm Tích Vi, cô ta muốn anh đích thân đến tham dự chuyên mục đó, không cần bàn thêm nữa, có lẽ mấy cái tài liệu trước kia cũng nên bỏ luôn đi.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Nha nha nha cái gì nha, Trầm Tích Vi chẳng phải nói hiểu anh rất rõ sao, còn nói cái gì mà chỉ cần cô đồng ý giúp, thì coi như đã thành công được một nửa, bây giờ lại biến thành thế này, vậy thì mọi công sức ngày đêm vất vả chụp hình ghi ghi chép chép toàn bộ tài liệu về anh, chẳng phải đều đổ sông đổ bể hết cả sao!

Về mặt vừa vô tội vừa ầm ức của cô, cuối cùng cũng khiến cho thâm tâm Cố Thành Ca trở nên mềm nhũn.

“Thôi quên đi, nha đầu ngốc này.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, hận bản thân không thể làm được gì: “Tối nay anh còn có việc, anh đưa em về trường trước.”

Nói cái gì? Tại sao lại biến cô thành ‘nha đầu ngốc’ rồi a?

Triệu Tử Mặc lập tức trưng ra một bộ mặt giận dữ: “Em không muốn về trường! Anh muốn đi đâu? Em đi theo anh!”

“Không được!”

Giọng điệu thật là chém đinh chặt sắt mà...

Tâm tình Triệu Tử Mặc liền vô cùng khó chịu: “Tại sao?”

Người nào đó không chút lưu tình mà ném ột câu: “Em sẽ gây chuyện!”

Nói cái gì nha! Triệu Tử Mặc không phục, thật sự không phục, cô ngoan ngoãn cô hiền lành như thế này, làm sao có chuyện đi gây loạn khắp nơi như anh nói được!

Anh dừng tiến lên phía trước, Triệu Tử Mặc hùng hổ chui tọt vào trong xe: “Vậy thì em lại càng muốn đi!”

Cổ Thành Ca nhất thời vừa buồn bực lại vừa buồn cười, nhìn chằm chằm vào cô nàng bướng bỉnh cứng đầu cứng cổ kia một hồi lâu, cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải lắc đầu chịu thua tiến vào trong xe.

21. Chương 37-38

Chương 37.1: Gây chuyện.

Triệu Tử Mặc chăm chú nhìn vào tạo hình của mình trong gương, rốt cục cũng hiểu được đôi chút, cực phẩm vừa rồi bảo “Em sẽ gây chuyện” là có hàm ý gì.

Bên trong chiếc gương sáng loáng kia là một người con gái đeo chiếc kính đen to đùng xấu òm, trên đầu đội bộ tóc giả chẳng khác gì của mấy phụ nữ trung niên, mấy cái đồ này, tuyệt đối là dùng để che dấu mỹ lực của đại mỹ nữ cô đây mà.

Triệu Tử Mặc hiển nhiên cực kỳ không hài lòng: “Uy, cực phẩm, không cần phải biến dung mạo nghiêng nước nghiêng thành của em thành cái dạng này chứ?”

Kể từ sau ngày nghe được tiêu chuẩn bạn gái của cực phẩm, mỗi lần nhắc đến diện mạo của mình, cô đều cố ý nhấn mạnh thêm bốn chữ ‘ngiêng nước nghiêng thành’ vào.

Cổ Thành Ca không đáp, chỉ lẳng lặng đưa mắt chăm chú nhìn cô, ánh mắt anh bình tĩnh đến độ không thể nào bình tĩnh hơn, tựa hồ như mặt biển sâu thẳm không chút gợn sóng.

Được rồi, Triệu Tử Mặc thừa nhận, cho đến tận bây giờ cô vẫn chưa một lần nào đủ can đảm để đối mặt với ánh mắt bình tĩnh đầy áp bức đó của anh, cô ầm ứ nín nín lấy mái tóc giả và gọng kính đen, hết sức không cam lòng nhỏ giọng lên án: “Người nào a, chỉ cho phép bản thân mình ăn mặc phong lưu phóng khoáng một mình thôi, đúng là điển hình cho kiểu người kiêu căng phách lối mà...” (~~> “kiêu căng phách lối”: nguyên văn là “Chích hứa châu quan phóng hoả, bất hứa bách tính điếm đẳng” : theo nghĩa đen là bọn quan lại được phép phóng hoả mà không cho dân chúng đốt đèn: chỉ người kiêu căng hống hách.)

Khinh bỉ! Vô cùng khinh bỉ!

Nhưng mà, điều Triệu Tử Mặc tò mò nhất chính là, anh lúc trước từng chém đinh chặt sắt mà nói rằng cô sẽ gây chuyện, vậy thì nơi anh muốn đến, chính là...

‘Thiên thượng nhân gian ngũ nhạc thành’! (~~> A.T: cái này hử, hình như là vũ trường kiêm casino kiêm gì đó bọn hồng rồ lắm >”< mà=“” cái=“” ‘thiên=“” thượng=“” này=“” là=“” nguyên=“” gốc=“” tiếng=“” hán=“” của=“” nó=“” à,=“” bọn=“” hồng=“” xào=“” nấu=“” gì=“” đâu=“” nha.)=“”>

Nhìn dòng chữ bầy từ to đùng lấp la lấp lánh này trước mắt, trong thâm tâm Triệu Tử Mặc hiển nhiên không thể kìm chế được cảm xúc bất bình cùng tức tối: “Cực phẩm a cực phẩm, anh bảo thời gian này

anh tương đối bận rộn, hoá ra là tới cái chỗ thanh sắc khuyến mã này để tầm hoan tác nhạc đây!?” (~~> “Thanh sắc khuyến mã”: lối sống hoang dâm vô độ; “Tầm hoan tác nhạc” : vui chơi tìm lạc thú.)

Cố Thành Ca nhú mày, khẽ chạm vào gáy cô: “Chú ý cách dùng từ của em đi.”

Cái gì mà ‘tầm hoan tác nhạc’ chứ? Anh có việc đằng hoàng đứng đắn muốn làm có được hay không!

Triệu Tử Mặc ngậm miệng, khoé môi khẽ nhếch tự giấu bản thân mình, cô việc gì phải đứng đây mà tỏ vẻ bất bình chứ, người ta có tầm hoan tác nhạc hay không cũng chẳng liên quan tới cô, thậm chí mấy ngày qua ngay cả một cú điện thoại cũng không có, điều đó hết sức, hết sức bình thường mà! Hơn nữa, nhiệm vụ chụp hình và ghi chép tài liệu của cô về anh cũng đã hoàn thành xong từ đêm Giáng sinh hôm đó rồi, anh và cô không hề có bất cứ liên lạc gì nữa, cũng chỉ là điều đương nhiên thôi mà!

Vốn dĩ cô muốn lợi dụng lời nhờ vả của Trầm Tích Vi để chạy đến đây tìm anh, nhưng hoá ra cũng chỉ là tự mình đa tình...

Triệu Tử Mặc buồn bực bước vào thang máy.

Thang máy chạy lên thẳng đến tầng năm, đại sảnh của tầng này là một nơi khiêu vũ rất lớn, các phòng xung quanh còn có thể dùng làm KTV.

Triệu Tử Mặc xưa nay thích náo nhiệt ghét yên tĩnh, cho nên vừa nhìn thấy sàn nhảy chật cứng người với đủ bản nhạc sôi động đầy hào hứng, tâm tình chán nản buồn bã cũng lập tức biến mất theo.

Nhưng mà, đến lúc cô tiến vào với những thứ lĩnh kính đáng ghét trên đầu, mới đột nhiên phát hiện ra Cố Thành Ca không đi bên cạnh cô, nhìn ngó quanh quất tìm kiếm một hồi, lại thấy lối vào của vũ trường bỗng nhiên nổi lên một trận xôn xao.

Cố Thành Ca bình tĩnh thoải mái bước vào, tầm mắt quét một đường thẳng tắp qua chỗ cô đang đứng, ánh mắt anh lúc này vừa lạnh lùng lại vừa xa cách, cũng không hề lên tiếng nói một câu nào, trong vũ trường này có lẽ một số người quen biết anh, cho nên anh hoặc là mỉm cười, hoặc là gật đầu chào hỏi một cái.

Mà trong đám người tiến đến chào hỏi anh, phần lớn là những cô gái trẻ tuổi thướt tha phong tình, đám con gái này cũng thật can đảm à, liên tục xán đến mời mọc đủ trò.

Triệu Tử Mặc chứng kiến cảnh này, nhất thời sững sờ không nói ra câu: mây trôi trên cả mây trôi trong truyền thuyết, chẳng lẽ cứ thế này mà biến thành kẻ hạ lưu suốt ngày đi trên hoa ghẹo nguyệt sao?

Cô rất không rõ trong lòng mình bây giờ là cảm giác gì, thì ra đối với cực phẩm, cô lại hoàn toàn không hiểu rõ, vàng mây trôi trên mây trôi trong truyền thuyết này, lúc này sao mà xa vời quá...

Có điều, Cố Thành Ca từ lúc bước vào đây cho đến tận bây giờ, vẫn chưa nhận lời nhảy cùng cô gái nào, chỉ duy nhất một cử chỉ lịch sự mà xa cách cực tuyệt, ánh mắt đậm đặc lạnh lùng không biết đang tìm kiếm cái gì.

Triệu Tử Mặc đứng dưới ánh đèn, vì có tóc giả cùng kính đen ‘bảo vệ che chắn’, cho nên người bên cạnh cũng không chú ý đến cô là bao, tuy nhiên, không có nghĩa là hoàn toàn không có ai chú ý.

“Vị mỹ nữ kia, có thể cùng nhau nhảy một bản được hay không?”

Một giọng nói đột nhiên từ sát bên tai truyền tới, khiến cho Triệu Tử Mặc sợ hết hồn dựng cả tóc gáy lập tức quay đầu nhìn sang, lại thấy một dáng người cao to tuấn tú đang đứng đó, vẻ mặt trên đùa, hoá ra chính là đại luật sư Hà Tất Tranh.

“Hà...”

Hà Tất Tranh rất không đứng đắn cười một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo hướng tới phía cô nháy nháy mấy cái: “Mỹ nữ không muốn nhảy sao? Vậy thì đến đằng kia uống rượu hàn huyên một chút đi?”

Triệu Tử Mặc mặc dù một bụng đầy rẫy nghi ngờ, không biết hẳn ta rốt cuộc tính dở trò gì đây, tuy nhiên ngoài mặt vẫn tỏ ra cực kỳ phối hợp: “Uống, uống một chén, tất nhiên là được!”

Hà Tất Tranh dẫn cô đến một góc khuất trong vũ trường, gọi mấy chai đồ uống, còn chưa kịp để cô mở miệng nói câu nào, hần ta đã trưng ra một vẻ mặt vô cùng cảm khái: “Lão Cố này thật là, nếu muốn dẫn em đến đây, cũng cần gì phải...”

Hần ta ngừng câu nói lại giữa chừng, đưa mắt liếc nhìn bộ tóc giả và gọng kính đen trên mặt cô, sau đó liên tục lắc đầu mấy cái.

“Lão Hà, Dương Di Phi bên phía anh tại sao lại còn chưa tới?” Cố Thành Ca thông dong bước tới gần, giọng nói lạnh lùng đến độ không thể lạnh lùng hơn: “Mà cũng đúng, cô ta tới đây nhất định sẽ nổi bật giữa đám người, lão Hà à, gạt qua mấy cái suy nghĩ đó của anh đi, tôi không có lòng hư vinh kiểu này đâu.”

Hà Tất Tranh ngậm miệng, mặt mày nhăn nhó, bộ dạng như vừa ăn phải bả.

Triệu Tử Mặc không nhịn được mở miệng hỏi: “Ai là Dương Di Phi?”

Hà Tất Tranh cuối cùng cũng tìm được cái dây mà leo lên: “Bí mật quốc gia không thể tiết lộ.”

Cố Thành Ca hiển nhiên không có ý định lại chọt vào chỗ đau của người anh em này thêm một lần nữa, anh chỉ nghiêng đầu sang nhìn cô: “Có muốn ra nhảy một chút hay không?”

“Muốn, dĩ nhiên muốn!”

Nhìn đám người náo nhiệt, Triệu Tử Mặc hiển nhiên cũng cảm thấy hưng phấn bùng bùng, có điều vì nhảy với anh cho nên không thể tránh khỏi những cử chỉ động tác tiếp xúc thân mật, khiến cho trong thâm tâm cô bất chợt cảm thấy khấn trương, hơn nữa còn liên tục bước sai.

Thậm chí, còn dẫm lên chân cực phẩm đến mấy lần.

Cực phẩm rất không hiền hậu ném ột câu: “Em khấn trương sao?”

Khấn trương, dĩ nhiên phải khấn trương rồi!

Không ngờ lại còn bị cực phẩm nhìn ra!

Triệu Tử Mặc trong thâm tâm quẫn bách không ngừng, nhưng bên ngoài vẫn cố làm ra vẻ ta đây trấn tĩnh: “Khấn trương cái gì chứ, chẳng qua là đối với ba trò nhảy nhót này không có thiên phú mà thôi.”

Cố Thành Ca bình tĩnh đáp: “Ừ, em không khấn trương là được rồi, tập nhiều sẽ quen mà.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Cực phẩm a cực phẩm, xin anh đừng có nói mấy câu dễ gây hiểu lầm như thế nữa có được không? Em quả thực rất ngốc rất ngốc, không thể hiểu hết được đâu a!

Triệu Tử Mặc xoay một vòng theo tiết tấu bản nhạc, bất ngờ ánh mắt cô bị hấp dẫn bởi một dáng người nhìn khá quen mắt, mặc dù người đàn bà kia đã cải trang kỹ càng, nhưng cô nhìn một cái vẫn có thể nhận ra.

“Mẹ của Chu Đại?”

Ngày xét xử phân chia tài sản hôm đó, bởi vì sự xuất hiện đặc biệt ấn tượng của Chu Đại cùng Tùng Dung, cho nên Triệu Tử Mặc cũng có chú ý đôi chút đến mẹ của hai người.

Cố Thành Ca khéo léo xoay người cô lại: “A Mặc, không nên hết nhìn đông lại nhìn tây như vậy.”

Triệu Tử Mặc dĩ nhiên cảm thấy được, thần sắc của anh lúc này có điều gì đó hoàn toàn không bình thường.

“Giang Chức Mộng, tiền án hút thuốc phiện, mười năm. Bà ta luôn sử dụng cách nguy trang để chuyển ma tuý, thoáng nhìn qua không khác gì cà phê trắng.” Cố Thành Ca nhẹ nhàng nghiêng người sang nói nhỏ vào tai cô: “A Mặc, anh không phải tới đây để tầm hoan tác nhạc.”

Chương 37.2: Gây chuyện.

Cố Thành Ca nhẹ nhàng nghiêng người sang nói nhỏ vào tai cô: “A Mặc, anh không phải tới đây để tầm hoan tác nhạc.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Chẳng lẽ anh tới đây, là để theo dõi người ta sao? Thiện tai a, từ lúc nào mà luật sư cũng chiếm luôn cả nghề của cảnh sát thế này??

Bản nhạc còn chưa kịp kết thúc, thì bất chợt một tiếng huýt sáo bén nhọn từ phía ngoài cửa truyền tới thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người, một vị mỹ nữ hoa thẹn liễu hờn phong hoa tuyệt đại thân hình bốc lửa nhanh chóng tiến lên sàn nhảy.

Triệu Tử Mặc hiển nhiên cũng có chú ý tới, không nhận được mà cảm thán: ông trời a, là thực nữ chân chính đó nha! Thân hình so với chữ S còn kinh điển hơn!

Cố Thành Ca kéo cô trở lại bên cạnh Hà Tất Tranh, lại thấy Hà Tất Tranh đang dần ra như mặt ngựa, miệng hơi há ra, trông mất hình tượng vô cùng.

Triệu Tử Mặc vô cùng kinh ngạc: nha nha nha cái Hà luật sư này, rốt cục là bị gì rồi?

Cố Thành Ca bình tĩnh ném ột câu: “Anh ta hiện giờ, tâm tình đang rất đặc ý.”

Hà Tất Tranh càng tỏ ra bi phần.

Triệu Tử Mặc lập tức há hốc mồm: Hà đại luật sư tâm tình đặc ý mà cũng có thể biểu hiện bằng vẻ mặt này sao? Có phải là hơi thái quá rồi không a... Phong cách! Quả nhiên là phong cách!

Ngồi xuống chỉ chốc lát, Cố Thành Ca đột nhiên biến thành bộ dạng kẻ lãng tử chuyên đi trên hoa ghẹo nguyệt, tiến lên phía sàn nhảy, thỉnh thoảng một số mỹ nữ thân hình bốc lửa tiến lại gần mời mọc, anh vẫn một mực kiên quyết từ chối, nhả nhặn mà lịch thiệp.

Dĩ nhiên cũng có ngoại lệ.

Triệu Tử Mặc nhìn chằm chằm vào cực phẩm đang cùng cái vị mỹ nữ phong hoa tuyệt đại vừa xuất hiện kia xoay tròn trên sàn nhảy, cô không nói gì chỉ khẽ nhếch miệng, có điều trong thâm tâm tuyệt đối chưa hết giận, lại nhếch miệng lên, vẫn chưa hết giận.

Như thế mà còn dám nói không tới đây để tầm hoan tác nhạc sao? (~~> A.T: oan cho anh quá chị ơi)

Cô khẽ liếc mắt sang, nhìn thấy Hà Tất Tranh vẫn một bộ dạng dần thối như cũ, hiển nhiên không nhận được tò mò.

“Hà đại luật sư, anh đang ghen đó hả?” Như vừa phát hiện ra điều gì cực kỳ trọng đại, khuôn mặt cô thoát cái biến thành vô cùng kinh hãi: “Anh anh anh chẳng lẽ, anh đối với cực phẩm có ý nghĩ rất không thuần khiết, cho nên nhìn thấy cực phẩm nhảy với người khác, mới ghen lồng lộn lên như thế kia sao?” (~~> A.T: cô đi chết đi = =)

Sắc mặt Hà Tất Tranh ngày càng đen hơn: “Giới tính của tôi rất bình thường, có điều cô gái kia là Dương Di Phi.”

“Cô ấy là Dương Di Phi thì liên quan gì đến anh...” Bất chợt nhớ tới cuộc trò chuyện với Cố Thành Ca hôm trước, cô liền ngừng lại, tựa hồ như đã hiểu ra.

“Nga... hoá ra vị mỹ nữ kia là thân chủ của anh a...” Triệu Tử Mặc nhanh chóng đi đến kết luận: “Nhưng mà anh phải ghen cái gì vậy?”

Người khiêu vũ cùng với cô ta chính là huynh đệ của Hà luật sư anh mà!

Hà Tất Tranh lại càng u oán: “Danh bất chính, ngôn bất thuận, đời nào đến lượt tôi ghen.”

Ai nha nha, nói một đằng, làm một nẻo! Vậy chứ cái biểu hiện kia là gì vậy hả?

Triệu Tử Mặc quay qua ngắm Dương Di Phi phong tình xinh đẹp cùng cực phẩm phong dật tiêu sái đang cùng nhau khiêu vũ, trong thâm tâm không khỏi xẹt qua một tia vô cùng khó chịu: chẳng lẽ, đây chính là cái gọi là ‘yêu’ trong truyền thuyết sao?

Hà Tất Tranh rất nhanh đã khôi phục lại lý trí: “Yên tâm, bọn họ đang nói chuyện đứng đắn.”

Triệu Tử Mặc lập tức bĩu môi: “Nếu muốn nói chuyện đứng đắn, vậy tại sao không tìm chỗ đứng đắn mà nói chứ?”

Hà Tất Tranh: “Em ghen cái gì?”

“Tôi không có!” Triệu Tử Mặc lâm vào tình thế quẩn bách, đành mượn tạm câu trước của Hà Tất Tranh: “Danh bất chính, ngôn bất thuận, đời nào đến lượt tôi ghen! Mà phòng vệ sinh ở chỗ nào vậy?”

Hà Tất Tranh vui vẻ đáp: “Đi thẳng, rẽ phải, sau đó rẽ trái.”

Trong phòng vệ sinh, Triệu Tử Mặc xoay người nhấn nút xả nước, đang chuẩn bị đi ra ngoài, lại phát hiện ra chân mình...

Xong đời rồi, bệnh cũ lại tái phát, bị rút gân!

Cô lập tức ngồi xổm xuống ôm lấy bắp chân mình, cắn răng chịu đựng một hồi lâu, cuối cùng mới đỡ hơn được một chút, sau khi đứng lên mới dám xoay xoay thử đôi chân, vẫn còn lưu lại chút tê rần đau đớn.

Ngoài cửa truyền tới tiếng trò chuyện của phụ nữ, Triệu Tử Mặc nhẹ nhàng hé cửa định đi ra, phát hiện người kia là Giang Chức Mộng, mẹ của Chu Đại, bà ta đang nói chuyện điện thoại với người nào đó, đặc biệt nội dung của cuộc trò chuyện... khiến cho cô phải lập tức quay vào.

Giang Chức Mộng nói: “Mười lăm phút sau nhớ bao trọn phòng ‘Bách hợp’, chuẩn bị sẵn sàng phân chia cà phê trắng.”

Cà phê trắng...

Cô nhớ rõ anh đã nói, bà ta luôn nguy trang ma túy bằng cách này.

Chuẩn bị phân chia a...

Vậy vậy vậy chẳng phải, nơi này chính là hang ổ tiêu thụ ma túy hay sao???

Bất ngờ chiếc điện thoại di động trong túi quần vang lên, Triệu Tử Mặc giật thót người, nhanh chóng nhận điện.

Đầu bên kia truyền đến giọng nói của Cố Thành Ca: “A Mặc, chúng ta phải về.”

Triệu Tử Mặc: “Được, em lập tức tới ngay.”

Cửa phòng vệ sinh đột ngột bị mở toang, Giang Chức Mộng phẩn so đầy mặt trang sức khắp người lập tức hiện ra trước mắt cô, trong con ngươi bà ta còn bắn ra những tia nhìn sắc nhọn khôn cùng.

Bà ta từng bước, từng bước tiến vào trong.

Triệu Tử Mặc hiển nhiên cảm thấy được, nguy hiểm đang kề cận trước mắt.

Không còn cách nào khác, cô đành nở một nụ cười sáng chói: “Dì à, dì cũng muốn đi vệ sinh sao, vậy được, dì vào...”

Triệu Tử Mặc vừa nói vừa len lén bước sang một bên, không ngờ rất nhanh đã bị cản lại.

Giang Chức Mộng ngó quanh, sau đó nhìn thẳng vào mắt cô: “Cô bé nhìn quen quá, chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi chẳng?”

Triệu Tử Mặc trấn định lại, nhe răng cười một tiếng: “Thì ở bên ngoài sàn nhảy đó, lúc này dì khiêu vũ, cháu cũng khiêu vũ, nhất định là nhìn qua mặt nhau rồi. Cháu phải ra ngoài trước đây, bạn cháu đang đợi cháu ở ngoài đó...”

Cô lập tức khom lưng, nhân lúc bà ta đang chưa kịp phản ứng mà lách ra phía cửa, nhưng dưới chân lại đột ngột truyền đến cơn đau, không ngờ bệnh cũ tiếp tục tái phát nhanh như vậy, Giang Chức Mộng nhân cơ hội này liền bắt lấy vai cô: “Cô vừa rồi đã nghe được cái gì?”

“Dì à dì nói cái gì vậy!” Triệu Tử Mặc nghiêng người dùng sức ngoắt một cái, tránh thoát khỏi bàn tay của bà ta, cắn răng cố chịu bàn chân đang đau đớn, quay ra ngoài nhắm mắt nhắm mũi chạy thẳng một đường.

Đến khi lao ra bên ngoài, cô mới phát hiện tóc giả đã bị rút mất từ lúc nào, cô đành tháo chiếc kính đen xuống, để lộ ra dung mạo phong hoa tuyệt đại nghiêng nước nghiêng thành vốn có của mình.

A Mặc ngốc, đời nào hiểu được hành động này của cô, chính là “Gây chuyện” trong lời nói của cực phẩm a!

Cô xoay người muốn đi, không ngờ lại chạm mặt trúng ba tên thanh niên bộ dạng ăn chơi lêu lổng không biết từ đâu chui ra đang xán lại gần.

Một tên tiến lên phía trước, vẻ mặt háo sắc, giọng nói trêu ghẹo: “Wao, vị mỹ nữ này quả là thiên tiên hạ phàm, đi đâu mà phải vội như vậy, có phải là muốn các anh đây phải yêu thương nhưng nhớ hay không a!”

Hai kẻ còn lại, cũng đồng loạt lộ ra một bộ dạng vô cùng.

Triệu Tử Mặc sợ hãi lui về phía sau, đang quần bách không biết nên làm thế nào, thì đột nhiên từ phía xa đi tới một tên thanh niên khác vừa thấp vừa gầy, ba kẻ lưu manh lập tức lui về, đầu cúi thấp về phục tùng, không nói thêm một lời nào lập tức rầm rập theo sát tên thanh niên kia. (~~> A.T: tiếc quá, sao không để anh làm anh hùng cứu mỹ nhưm hử)

Triệu Tử Mặc nhú mào nhìn thẳng cha đi xa xa vừa thấp vừa gầy kia, suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng nhận ra.

Dương Bất Phàm! Tuyệt đối chính là hắn, kẻ đã kéo đám đàn em đến chặn xe cực phẩm!

Ách...

Triệu Tử Mặc đột nhiên mãnh liệt cảm thấy, tối hôm nay đúng là quá quý dị rồi đi...

Cổ Thành Ca chờ một lúc lâu không thấy cô quay lại, mới tức tốc chạy đi tìm.

“A Mặc, chúng ta mau rời khỏi chỗ này!”

Triệu Tử Mặc càng cảm thấy quý dị: “Tại sao?”

Cổ Thành Ca: “Đi rồi lát nữa anh sẽ nói cho em.”

Song, hai người còn chưa kịp bước ra khỏi phòng khiêu vũ, một đám người mặc đồng phục cảnh sát đã nói đuôi nhau đi vào.

Nhìn thấy đám người này, cả vũ trường lập tức nổ ra những tiếng hét chói tai cùng cảnh tượng hỗn loạn, tất cả mọi người đều nhất loạt ngồi xổm xuống đưa tay ôm lấy đầu.

Triệu Tử Mặc và Cổ Thành Ca cũng không phải ngoại lệ.

Tình huống đang xảy ra trước mắt, khiến cho tâm trí cô bùng lên một cơn mù mịt.

Cổ Thành Ca thấp giọng, đơn giản giải thích: “Cảnh sát chống tội phạm ma túy hành động.”

Nhưng mà, đã đến nước này rồi, chỉ sợ hành động lần này chỉ còn là vô công nhĩ phản mà thôi... (~~> vô công nhĩ phản: không công mà về.)

Chương 38: Mặc Mặc tỏ tình.

Triệu Tử Mặc bị giam lỏng.

Điện thoại di động, điện thoại cố định, laptop kết nối mạng, tất cả những phương tiện có thể liên lạc với bên ngoài đều bị ba cô tịch thu hết, phạm vi hoạt động chỉ được phép hạn chế trong phòng ngủ, mỗi ngày ba bữa cơm đều là mẹ cô tận tay mang vào, ngày tháng chậm chậm trôi qua chán muốn chết, trong phòng ngoại trừ sách giáo khoa chuyên ngành ra, tất thấy còn lại cũng chỉ là sách giáo khoa chuyên ngành.

Triệu Tử Mặc gục trên bệ cửa sổ, trầm tư suy nghĩ một hồi lâu, sau khi suy xét kỹ càng rằng nếu bây giờ bện dây thành sợi để leo xuống dưới cũng chẳng đưa tới kết quả gì, có khi còn thảm hại hơn, cho nên đành phải leo lên giường, trùm chăn ngủ tiếp.

Nhắm mắt lại, hiện ra trong đầu cô bây giờ chỉ còn lại những hình ảnh lúc ở “Thiên thượng nhân gian ngu nhạc thành.”

Chiều hôm đó, cảnh sát áp giải toàn bộ đám người có mặt tại vũ trường và những phòng KTV xung quanh về đồn tra khảo từng người, vốn là cô và cực phẩm chỉ cần phối hợp một chút đã có thể rời đi, ai ngờ lúc nữ cảnh sát lục soát người, lại tìm thấy trong túi áo khoác của cô có xuất hiện thêm mấy viên thuốc lắc...

Triệu Tử Mặc kinh ngạc tột độ, chỉ biết trợn tròn mắt.

Cố Thành Ca hiển nhiên cũng cảm thấy bất ngờ, tình huống phát sinh thế này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh, nhưng anh vẫn rất tỉnh táo giải thích với cảnh sát: “Thứ này không thể của cô ấy được, có thể lấy kết quả kiểm tra dấu vân tay trên thuốc để chứng minh.”

Vì thế, vốn là địa điểm kế tiếp sẽ đến sở cảnh sát, nhưng mà...

Lần này “cảnh sát chống tội phạm buôn bán ma túy hành động” không ngờ lại kinh động đến cả trụ sở cảnh sát chính, nghe nói Vương Cức Chính vừa lúc có mặt ở gần đó, vì thế cho nên, một màn soát người này, toàn bộ đều bị ông bắt gặp.

Vương Cức Chính bất động thanh sắc đánh mắt nhìn sang những người đang đứng bên cạnh Triệu Tử Mặc, sau đó trừng ra vẻ mặt của một bậc trưởng bối, nghiêm túc nói: “Mặc Mặc nha đầu, xảy ra chuyện gì rồi? Lần trước là nghịch ngợm bị điều đến đồn công an, lần này lại còn dám chạy đến mấy cái nơi bẩn thỉu như vậy!”

Bởi vì lúc nhỏ cô cùng với Tiêu Sở Diễn chạy khắp nơi quậy phá tanh bành đã thành quen, cho nên Vương Cức Chính lúc nạt nộ con trai cũng tiện thể giáo huấn luôn Triệu Tử Mặc như đang dạy dỗ một đứa con gái ruột, nếu là lúc bình thường, cô hiển nhiên sẽ trừng ra một vẻ mặt như đang nghiêm túc nghe người lớn giảng dạy, nhưng lần này, cô cảm giác được, sự việc thật sự nghiêm trọng.

“Vương bá bá, cháu thực sự không biết những viên thuốc này là từ đâu mà tới, cháu...”

Tóm lại, sau khi cô bị giáo huấn chán chê, vì có sự bảo lãnh của Vương Cức Chính, cho nên cảnh sát chỉ lấy dấu vân tay của cô rồi liền thả cho đi.

Triệu Tử Mặc trong thâm tâm vẫn luôn cho rằng, chỉ cần có kết quả xác minh dấu vân tay rồi, nghi án của cô lần này nhất định sẽ được giải đáp, thật không ngờ đến...

Xế chiều hôm đó lúc ngày thi học kỳ cuối cùng kết thúc, ba cô gọi điện đến bảo cô đến cổng Tây, lúc ra đến nơi thì bị ba đích thân giá lâm đem trở lại bắt trở về nhà.

Ba cô hiển nhiên nổi trận lôi đình: “Đến mấy cái nơi ăn chơi trác táng lại còn dám mang theo cả thuốc lắc, nếu như không phải Vương bá bá có lòng tốt che chở cho thì...Cô đúng là càng lớn lá gan cũng càng lớn, Triệu Tử Mặc, cho cô thời gian ở trong phòng mà suy nghĩ lại, tự mình sám hối, không có lệnh của tôi tuyệt đối không được phép bước ra khỏi cửa phòng nửa bước!”

Kết quả là, Triệu Tử Mặc hoa hoa lệ lệ bị giam lỏng.

Nếu là trước đây, thì cô vẫn còn tâm tình để mà “Đi theo nguồn nước đổ, ngồi ngắm mây trời bay” giết thời gian, trong thời gian bị giam lỏng mà tìm tòi vui thú, nhưng lần này, cô không làm được.

Hoàn toàn không thể tĩnh tâm nổi.

Cũng không phải tuyệt đối là vì ba cái chuyện thuốc lắc gì gì đấy, cô đã nhận được kết quả điều tra của sở cảnh sát, hoàn toàn không có dấu vân tay của cô, có điều thứ đang thu hút toàn bộ sự chú ý của cô lúc này, lại chính là...

Cực phẩm khiến cho tâm tình cô xao động.

Đêm đó nhờ có Vương Cức Chính bảo lãnh, cho nên cô cùng Cố Thành Ca mới có thể thuận lợi rời khỏi Ngu nhạc thành.

Dọc theo đường đi, Cố Thành Ca giữ vững bộ dạng trầm mặc, anh chỉ mím môi thật chặt, đi mãi cho tới một cây cầu, anh đột ngột đi chậm lại, sau đó lái xe quẹo xuống bãi đất trống bên cạnh cầu.

Anh hạ thấp cửa xe, để những cơn gió trời lạnh lẽo từng đợt tràn vào, chẳng qua là vẫn trầm mặc như cũ, tuyệt nhiên không mở miệng nói chuyện.

Triệu Tử Mặc khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”

Cố Thành Ca tựa lưng vào ghế lái: “A Mặc, xin lỗi, lúc dẫn em đến đó, anh không dự tính được trước tình huống này sẽ xảy ra.”

Triệu Tử Mặc ngăn người trong chốc lát, rốt cục cũng hiểu, cô chỉ khê lắc đầu: “Không sao mà, là tự em muốn tới, hơn nữa ai mà biết trước được sẽ xảy ra chuyện gì chứ, mấy viên thuốc kia chắc là có người bên cạnh lén nhét vào túi áo em mà thôi.”

Đôi mắt đen sâu thẳm của anh vẫn toát ra những tia chặt vật ảo não: “Bất luận thế nào đi nữa, cũng đều do anh thất trách.”

Cực phẩm a, anh đừng có tự trách mình như thế nữa được không, từ đầu chí cuối em có bị mất mát thương tổn gì đâu cơ chứ!

Có điều, có thể nhìn thấy vẻ mặt ân hận không bình tĩnh thản nhiên như ngày thường của vị cực phẩm mây trôi trên mây trời này, thật sự đã khiến cho cô cảm thấy, anh hoá ra cũng có lúc bình thường như thế này, không còn xa vời không thể nào đuổi kịp nữa.

Không thể phủ nhận rằng, hình tượng bình thường này của anh, lại càng khiến cho trái tim cô thêm xao động, dù sao thì, nếu anh xuất chúng quá, cô vẫn là có nhiều địch thủ đến không thể đếm nổi.

Triệu Tử Mặc quay đầu sang, vẻ mặt nghiêm trang: “Được rồi, là anh thất trách, em tiếp nhận sám hối của anh.”

Cô chăm chú nhìn anh, đôi môi đỏ mọng khê nhếch lên, trong đôi mắt to tròn loé lên những tia cười, khuôn mặt vốn đã nghiêng nước nghiêng thành giờ đây lại như được chiếu rọi bằng những tia nắng mặt trời, khiến cho người đối diện có cảm giác rằng từ cô toát lên một sức sống mãnh liệt, tràn ngập khắp mọi nơi.

Cố Thành Ca nhìn cô đến thất thần, trước đây anh chưa bao giờ biết rằng, hoá ra trái tim sắt đá lạnh lùng của anh, sau khi trải qua biết bao sóng gió và khó khăn, đến bây giờ vẫn có thể loạn nhịp được như thế này.

Thuận theo sự dẫn dắt của trái tim, anh vẫn nhìn chăm chăm vào cô, từ từ nghiêng người sang... (~~> A.T: ôi chuẩn bị kiss kia *mắt sáng nhong nhanh*)

Triệu Tử Mặc chú ý tới động tác của anh, tim không kiềm chế được bắt đầu đập loạn, hô hấp cũng đột ngột ngừng lại, giờ phút này, cô chỉ còn cảm thấy, cảm thấy...

Đau. (~~> A.T: Ngất~)

“Ai ui!”

Hình ảnh A Mặc ngốc nhe răng nhếch miệng hiện rõ mồn một ngay trước mắt, khiến cho động tác xích lại gần của Cố Thành Ca cũng tự động ngừng lại. (~~> A.T: hớ hớ, lừa tênh, hựt =)))

“Sao thế?”

Triệu Tử Mặc đau đớn ôm bắp đùi phải đang dần cứng ngắc, nhe răng: “Chân bị rút gân, bệnh cũ tái phát thôi mà, không sao đâu.”

Cố Thành Ca lập tức xuống xe, nhanh chóng mở một bên cửa ra.

“Dưới bàn chân hay ở bên trên?”

“Chỗ nào cũng bị hết...” Triệu Tử Mặc khàn giọng, khó nhọc nói không ra hơi: “Đau chết mất...”

Cố Thành Ca không chút do dự ngồi xổm xuống, trước ánh mắt kinh dị ngạc nhiên của Triệu Tử Mặc, anh vẫn chỉ bình tĩnh đưa tay ra chạm vào chân phải cô, sau đó cởi chiếc giày da nhỏ màu đen của cô ra, đưa chân cô lên trên đùi mình, rồi chậm rãi nhẹ nhàng xoa nắn đều đặn.

Trong khoảng thời gian ấy, có đến tận mấy chiếc xe lướt qua sát ngay bên cạnh, thậm chí còn có mấy người cố ý bóp còi, nhưng anh vẫn chỉ cúi đầu mặc kệ, không thèm coi ai ra gì, thần sắc chuyên tâm chăm chú vô cùng.

Cảm giác kinh ngạc từ tận sâu trong thâm tâm cô cũng đã dần vơi đi, chỉ cảm thấy bây giờ tim cô như đang đập dữ dội, toàn thân tê dại, sắc mặt cũng đỏ bừng lên một mảng.

Những lúc cô được gặp anh, trong thâm tâm luôn ngập tràn hạnh phúc, bất luận là lần gặp mấy năm trước ở quảng trường vào đêm Giáng sinh, hay lần cô xông vào phòng ký túc xá của anh giữa đêm khuya, sau đó được làm việc chung với anh, khoảng thời gian ấy, anh khiến cho cô phải cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ, làm trái tim cô rung động xao xuyến với trăm ngàn xúc cảm, nhưng tất cả những cảm giác đó, cũng không bằng một thời khắc sâu đậm mà mãnh liệt này.

Bất giác cô thấy yêu cảm giác lúc này quá, khi anh cúi người xuống nhẹ nhàng chạm vào chân cô, đôi mắt anh sao mà dịu dàng đến thế...

...

Triệu Tử Mặc vẫn chui đầu trong chăn, lại bị những hồi tưởng này khiến cho tim bất giác đập loạn, khuôn mặt nhỏ lại đỏ bừng lên.

Cô cảm thấy, cảm thấy... cực phẩm đối xử với cô có chút gì đó đặc biệt.

Lúc anh ngồi trong xe nhích người tiến lại gần cô, gần đến mức hơi thở của anh như hoà quyện vào hơi thở của cô, hơn nữa sau đó, anh còn bất chấp tất cả mà chuyên chú xoa chân cho cô...

Nếu như đến tận thế rồi mà Triệu Tử Mặc vẫn không nhìn ra có gì đó khác thường, thì quả đúng là đứa ngốc nhất thế gian.

Nhưng mà, nếu như cực phẩm thật sự đối với cô là “có chút ý tứ”, vậy tại sao anh lại có bạn gái rồi chứ?

Vì thế cho nên, sau khi anh đã tỉ mỉ mang lại giày cho cô, cô mới trấn tĩnh mở miệng hỏi một câu nhằm phá vỡ bầu không khí mập mờ.

“Cực phẩm a, anh cùng Hà biểu sư huynh tới Ngu Nhạc Thành rốt cục là để hoạt động ngầm cái gì thế?”

Có trời mới biết, cái câu hỏi này là do cô buột miệng mà ra chứ chẳng qua khảo nghiệm của đại não gì sất, chẳng qua là cực phẩm chỉ yên lặng nhìn chăm chăm vào cô, cuối cùng cũng chịu nói ra sự thật.

Tình huống cụ thể là thế này:

Hơn một tháng trước, Dương Di Phỉ trong phòng KTV ở “Thiên thượng nhân gian” giết chết người ta, có điều cô ta làm vậy cũng chỉ để tự vệ cho bản thân, cho nên mới thuê đại luật sư Hà Tất Tranh làm người biện hộ.

Bởi vì người bị giết từng có tiền án hút thuốc phiện, đồng thời cũng là khách quen của “Thiên thượng nhân gian”, Hà Tất Tranh vì muốn tìm thêm bằng chứng để giảm nhẹ tội cho Dương Di Phỉ, đồng thời cũng cần đến nhân chứng quan trọng trong vụ kiện, cho nên khoảng thời gian này mới kéo Cố Thành Ca đến Ngu nhạc thành “cắm trại” luôn, hoàn toàn không ngờ trước rằng sẽ có ngày phải động đến cảnh sát chống tội phạm ma tuý.

Nghe anh đơn giản kể, Triệu Tử Mặc hồi hận muốn chết, cô đáng lẽ phải nên hỏi: “Cực phẩm, anh có phải đối với em có chút ý tứ hay không nha? Nếu có thì, anh làm bạn trai của em đi!” mới phải.

Bất kể là thế nào, đáng ra cô phải dùng đủ thủ đoạn ti bỉ như hãm hại lừa gạt bức hiếp dụ dỗ hòng thu phục cực phẩm chứ!

Nhưng mà không chịu tận dụng thời cơ, cho nên bây giờ muốn hành động, lại bị cấm túc, cách biệt thế giới bên ngoài, đến một cú điện thoại cũng không được phép gọi...

...

Cửa phòng bị mở ra, Bắc Dã Thanh Vũ mang theo thức ăn đi vào, trực tiếp vén chăn lên: “Mặc Mặc, dậy ăn cơm.”

Triệu Tử Mặc vẫn nằm ì chỗ cũ, không thèm lên tiếng đáp lời.

Bắc Dã Thanh Vũ đem thức ăn đặt lên tủ đầu giường, đưa bàn tay phải lạnh như băng ra, nhéo mạnh tai cô: “Ăn cơm, Tử Mặc!” (~~> A.T: bọn thích tính mẹ chị Mặc lắm ^^)

Nhưng mà, vẫn không có phản ứng...

Không còn cách nào khác, bà đành chuyển sang kế vuốt ve hai bên má cô con gái cưng, làm ra vẻ cực kỳ yêu chiều: “Triệu Tử Mặc, ẹ chút phản ứng có được không?”

Triệu Tử Mặc vẫn không hề đáp lại.

Cuối cùng, hết sức bất đắc dĩ, Bắc Dã Thanh Vũ quyết định ra đòn sát thủ: đưa hai tay ra, chọc thẳng vào dưới nách cô mà cù lấy cù để: “Nha đầu thôi chết tiết này...”

Nách là nơi mẫn cảm nhất trên người Triệu Tử Mặc, cho dù cách một lớp áo ngủ dày thật dày, cũng khiến cho cô cảm thấy nhột muốn chết, lập tức bật dậy nghiêm túc kháng nghị: “Mẹ, không thể lần nào cũng dùng thủ đoạn ti tiện như vậy để đối phó con được!”

Bắc Dã Thanh Vũ nở một nụ cười vô cùng xinh đẹp: “Cô còn biết tôi là mẹ cô, vậy tại sao lại tỏ thái độ như thế hả?”

Triệu Tử Mặc tựa sát vào tường, vẻ mặt buồn khổ, liếc thấy mẹ vẫn một mực cười như không cười mà nhìn cô, chẳng có chút tia đồng cảm đồng tình gì sát, cô đành bò tới làm nũng.

“Mẹ, mẹ thân yêu à, mẹ nói với lão đầu tử một tiếng đi, cho con nửa ngày ra ngoài hít thở không khí có được không? Sẽ không lâu đâu mà!”

Bắc Dã Thanh Vũ: “Ba con sẽ không đồng ý.”

Triệu Tử Mặc: “Vậy mẹ cho con mượn điện thoại di động của mẹ đi?”

Bắc Dã Thanh Vũ: “Cả chuyện đó ba con cũng cấm mẹ làm rồi.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Bắc Dã Thanh Vũ cuối cùng cũng có chút động lòng: “A Mặc, lần này lỗi mà con phạm phải quá nghiêm trọng, bất kể mấy viên thuốc lắc kia có phải là do con mang theo hay không đi nữa, một khi đã có người phát tán chuyện này ra ngoài, đều sẽ khiến cho thanh danh ba con bị bôi nhọ.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Cô dĩ nhiên biết hậu quả rất rất nghiêm trọng, nhưng mà cô cũng rất muốn chạy đến gặp cực phẩm a!

Bắc Dã Thanh Vũ lại lên tiếng hỏi: “Con muốn gọi điện thoại cho ai?”

Không biết tại sao, Triệu Tử Mặc lại lập tức đỏ mặt, dưới ánh mắt đầy rẫy nghi ngờ của mẹ, cô ngượng ngùng khẽ khàng hỏi: “Mẹ, mẹ có cho phép con yêu đương lúc này không?”

Bắc Dã Thanh Vũ cuối cùng cũng hiểu, đôi mắt xinh đẹp phong tình mở to, đáng vẻ cười như không cười: “Muốn yêu đương hả...”

Triệu Tử Mặc vô cùng khẩn trương: “Đừng có nói ngay cả việc này cũng không chịu nha...”

“Con cũng mười chín tuổi rồi, dĩ nhiên có thể, nhưng mà...” Bắc Dã Thanh Vũ nghiêm trang: “Trừ phi có giấy chứng nhận kết hôn, nếu không thì, Tuyệt – Đối – Không – Được – Lên – Giường!” (~~> A.T: *bật ngón cái* hay à nha =)))

Triệu Tử Mặc: “...”

.

Mặt lập tức đỏ đến tận mang tai.

Mẹ à, mẹ cũng nghĩ quá xa rồi đi!

...

Nhờ có Bắc Dã Thanh Vũ đồng ý làm việc thiện, Triệu Tử Mặc cuối cùng cũng đạt được quyền lợi gọi một cú điện thoại, cô thuần thực ấn một dãy số đã khắc sâu trong tâm trí, đợi đến lúc đầu bên kia đã có người nghe máy, cô lập tức gấp gấp gọi: “Uy, cực phẩm!”

Đầu bên kia: “...”

Đáp lại cô là một giọng nói rất lớn: “Là Mặc Mặc mỹ nữ sao, tôi là Hà Tất Tranh, lão Cố đến pháp việc rồi, điện thoại di động quên mang theo, vẫn chưa trở về.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Không có thiên lý a, tại sao vận khí của cô lại thê thảm đến thế cơ chứ!!!!

Có điều, mẹ cô vẫn đồng ý giúp cô xin ba cho phép cô lấy lại điện thoại di động, nhưng bị ba rất vô tình mà bác bỏ, cho đến đêm 30, cô mới được phép mở rộng phạm vi hoạt động: phòng ăn và thư phòng.

Nhưng vẫn tuyệt nhiên không thể liên lạc với bên ngoài.

Vì vậy, Triệu Tử Mặc tiếp tục trải qua cuộc sống bị giam lỏng, cách biệt với người đời, cho đến khi...

Đầu năm mới.

Cả nhà đi đến đây chúc Tết, Triệu Tử Mặc vừa mới ngủ nướng dậy, lập tức lúi Noãn Noãn tỷ tỷ vào phòng “hàn huyền tâm sự”, vào đến nơi liền trưng ra một bộ mặt hết sức đáng thương mà van xin: “Noãn Noãn tỷ tỷ à, nhờ chị nói với lão đầu tử một câu, chúng ta muốn ra ngoài dạo phố có được không?”

Noãn Noãn tỷ tỷ mặc dù lớn hơn cô mười tuổi, nhưng mà, so với toàn bộ anh chị em trong đại gia đình, thì cô với người này là có tình cảm tốt nhất.

Tỷ tỷ cười: “Cậu vẫn còn cấm cung em sao?”

Triệu Tử Mặc đáng thương gật đầu: “Đúng vậy a, kỳ nghỉ đông lần này của em toàn là bị cấm túc, hơn nữa lão đầu tử còn tịch thu luôn cả điện thoại di động của em, quanh đi quẩn lại hoạt động được có mấy gian phòng, làm em chán muốn chết rồi đây nè.”

Trước sự không nể kèm theo cứng rắn của Triệu Tử Mặc, tỷ tỷ cuối cùng cũng chịu đồng ý, mà ba cô lại không hề phản đối, chỉ nói một câu: “Trước giờ cơm nhớ quay về.”

Triệu Tử Mặc sướng điên lên, tung ra một hồi mấy chiêu làm nũng nịu, rốt cục được cảm lại chiếc điện thoại di động của mình, đặt chân ra đến cửa, không khác gì chú chim nhỏ lần đầu tiên được rời khỏi lồng.

Sau đó, cô nhanh chóng gọi một chiếc taxi, mở cửa xe ra rồi quay lại nhìn tỷ tỷ mà giả hoạt cười: “Noãn Noãn tỷ tỷ, cảm ơn chị hôm nay đã giúp em, một mình chị đi dạo xung quanh một lát đi, em đi đây có việc.”

Lên xe, cô lập tức gọi điện thoại đến cho Cố Thành Ca, trực tiếp hỏi thẳng: “Cực phẩm, anh đang ở đâu?”
“Sở vụ Luật.”

Cố Thành Ca phản xạ có điều kiện đáp, anh còn đang chuẩn bị mở miệng định nói thêm điều gì, thì đầu bên kia đã vội vàng cúp điện thoại.

Nhìn thấy trên màn hình hiện lên mấy chữ “Kết thúc cuộc gọi”, Cố Thành Ca khẽ cau mày, tựa như có điều suy nghĩ.

Ngày đó khi kỳ thi cuối kỳ kết thúc, hầu như ngày nào anh cũng gọi điện thoại đến cho cô, nhưng duy nhất vẫn chỉ có một giọng nói lạnh như băng đáp lại “Số máy quý khách vừa gọi hiện đã khoá”, sau đó thì, có một ngày anh bận việc phải đến pháp viện, không ngờ đúng lúc đó cô lại gọi điện thoại tới.

Đến lúc anh gọi lại vào số đó, lại chỉ nghe được giọng của một người phụ nữ xa lạ...(~~> A.T: xa lạ đâu, mẹ vợ mà anh)

Bây giờ, cô tại sao lại điên cuồng cúp điện thoại như thế?

“Lão Cố, vụ án này có cần thảo luận thêm nữa không?” Hà Tất Tranh lên tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ của anh, giọng nói nhuốm vẻ trêu chọc.

Thật không ngờ, một Cổ Thành Ca luôn luôn tỉnh táo lại trong lúc đang thảo luận vụ án mà nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại đến thất thần...

Cổ Thành Ca mặt không đổi sắc, phong thanh vân đạm đáp: “Tiếp tục.”

Ước chừng nửa tiếng đồng hồ sau, vụ án vẫn chưa có gì tiến triển, ba người đều đã cảm thấy có chút mệt mỏi, bất chợt lúc này, cửa phòng làm việc đột ngột bị mở toang.

“Cực phẩm, em có lời muốn nói với anh!”

Triệu Tử Mặc xông thẳng vào phòng làm việc, vốn cứ tưởng rằng bây giờ không phải giờ làm, nên sẽ chỉ có mình Cổ Thành Ca ở đây, không ngờ rằng, Tề Lỗi cùng Hà Tất Tranh cũng đồng thời có mặt, mà hình như bọn họ còn đang thảo luận vụ án nào đó nữa thì phải.

Triệu Tử Mặc , quýnh quýng muốn bỏ cửa chạy lấy người, không ngờ Cổ Thành Ca ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén bắn tới phía cô, sau đó, anh tựa hồ như không thể dời mắt được nữa.

Quần áo cô bây giờ rất bình thường, đôi giày màu xám dưới chân cũng không có gì đặc biệt, một chiếc quần dài ôm lấy đôi chân thon, áo khoác màu trắng sạch sẽ tinh tươm, phía trên là chiếc khăn quàng cổ màu sáng làm bằng lông ấm áp, mái tóc đen nhánh mềm mại xoa ra hai bên vai, đôi môi đỏ mọng như hai cánh hoa anh đào, khuôn mặt trắng nõn lúc này đã điểm thêm chút hồng, cả người toát ra một vẻ xinh đẹp quyến rũ không cưỡng lại nổi.

Gần một tháng không gặp cô, cô bây giờ lại càng... nghiêng... thành...

Trước khi cô kịp bỏ chạy mất dép, anh đã mở miệng hỏi: “Chuyện gì?”

Cổ Thành Ca tận lực giữ cho giọng nói của mình vẫn vân đạm phong thanh như bình thường, hòng che dấu trái tim lúc này đang loạn nhịp một cách điên cuồng.

Triệu Tử Mặc liên tục vã mồ hôi: “Đợi lát nữa em sẽ nói sau, bây giờ hình như các anh đang bận...”

“Em có thể nói luôn ngay bây giờ.”

Triệu Tử Mặc: “Anh xác định muốn em nói luôn sao?”

Cổ Thành Ca rất kiên nhẫn đáp: “Em nói đi.”

Được rồi, cô phải nói ra bằng bất cứ giá nào.

Triệu Tử Mặc hít sâu một hơi, đến khi mở miệng ra mới kịp thời phát hiện...

Cô quên mất lời thoại rồi!

Cái bài “diễn văn” mà cô định nói với anh, từng luyện tập trước gương hàng trăm nghìn lần, không ngờ đến lúc này lại quên phéng mất, bây giờ tình thế quần bách, đành tổng kết lại một câu vô cùng ngắn gọn mà súc tích.

“Cổ Thành Ca, làm bạn trai của em đi!”

Triệu Tử Mặc rất ít, rất ít khi gọi tên anh đầy đủ như vậy, đa số đều gọi “cực phẩm”, cho nên sau khi nói xong, cô nhìn thẳng vào mắt anh, tràn đầy hy vọng chờ đợi câu trả lời.

Hà Tất Tranh đứng một bên âm thầm mặc niệm: thiện tai a, tha thứ cho hần, tình huống đang diễn ra trước mắt này, hần thật không hiểu chút gì a...

Tề Lỗi cũng tỏ ra vô cùng ngạc nhiên: Cổ Thành Ca và Triệu Tử Mặc, bọn họ không phải vốn chính là...

Cổ Thành Ca vẫn chăm chú nhìn cô một hồi lâu, đôi mắt sâu thật sâu, loé lên những mạch nước ngầm mãnh liệt.

Sau đó anh cau mày, đôi môi mím lại ngày càng chặt, một hồi lâu sau mới bình tĩnh hỏi một câu không liên quan gì sất: “Em vừa mới rời giường?”

Triệu Tử Mặc nhất thời bị câu hỏi của anh làm ộp mị đầu óc, máy móc gật đầu: “Ừ.” Lúc cả nhà đi tới chơi, quả thực lúc đó cô vừa mới ngủ dậy, đến tận bây giờ vẫn chưa còn rửa mặt đánh răng...

Cố Thành Ca theo thói quen vẫn đàm phong thanh: “Khó trách đầu óc không được tỉnh táo mà nói mớ như vậy.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Giờ phút này về mặt cô phải nói là thiên biến vạn hoá, trăm triệu lần không nghĩ tới, bao nhiêu công sức bao nhiêu hy vọng cô dồn nén lại đến tận hôm nay, không ngờ lại bị anh không chút lưu tình mà cự tuyệt bằng một gáo nước lạnh.

Cô vốn cứ tưởng rằng, kết quả xấu nhất cũng chỉ có thể là đổi bằng một câu nói của anh “Anh có bạn gái rồi”, ai biết được cực phẩm lại huych toẹt ra như vậy chứ, khác nào bảo cô rằng, muốn anh làm bạn trai cô, đúng là mơ mộng hão huyền!

Triệu Tử Mặc âm ỉ cắn cắn môi, giờ phút này đã muốn oà ra khóc lắm rồi, đến lúc cô xoay người định đi, lại nghe thấy giọng điệu không nhanh không chậm của Cố Thành Ca một lần nữa vang lên: “Triệu Tử Mặc, từ lúc nào thì anh không phải là bạn trai em?”

Triệu Tử Mặc mang theo suy nghĩ không thể tin nổi mà quay đầu lại, trước mắt cô là nụ cười quyến rũ mà dịu dàng vô cùng của anh.

Cô không phải đang nằm mơ đó chứ!

Cô không phải đang nghe nhầm đó chứ!

Triệu Tử Mặc ngơ ngác hỏi lại: “...Cực, cực phẩm, anh nói lại lần nữa...”

Tựa hồ như cuối cùng cũng đã hiểu rõ tình huống trước mắt, Hà Tất Tranh bật cười ha ha một cách điên dại, Tề Lỗi cũng trưng ra vẻ mặt “giật nảy mình” vô cùng khoa trương.

Hai cái người này, đúng là quá quá quá có vấn đề rồi đi!

Cố Thành Ca trấn tĩnh tiếp nhận sự cười nhạo của hai tên vô lương kia, bình tĩnh mở miệng: “Hai người tiếp tục thảo luận vụ kiện đi, tôi xử lý chút... việc nhà.”

Anh đứng dậy, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, thản nhiên bước vào phòng làm việc.

22. Chương 39-40

Chương 39.1: Chuyện hồi hận nhất trong đời.

Sau khi tiến vào phòng, Cố Thành Ca buông tay cô ra, đẩy cánh cửa khoá chặt lại.

Anh từ từ xoay người, thân thể dựa trên cánh cửa, bên trong căn phòng ánh sáng chiếu rọi rực rỡ, Triệu Tử Mặc ngây ngốc si mê ngắm nhìn những đường nét đẹp đẽ mi hoặc của anh, đôi mày tinh xảo, khoé miệng khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ... Một lúc lâu sau, cô liến lăm vào tình cảnh “tiến thoái lưỡng nan”.

Suy nghĩ thứ nhất loé lên: ‘Hồn bay lên mây’.

Tim cô đang mãnh liệt đập rộn ràng, ngực căng phồng bơm đầy không khí, toàn thân bất giác có cảm giác phiêu phiêu.

Ây da không có biện pháp, ai bảo cực phẩm nói anh là bạn trai cô chứ!

Nhưng mà, một suy nghĩ khác lại viết: ‘thương tâm muốn chết’.

Bởi vì, bởi vì...

Triệu Tử Mặc cực kỳ bi phẫn, thu hết cam đảm lên tiếng kết tội: “Cực phẩm, anh là bạn trai em lúc nào? Tại sao em không biết!”

Đau lòng a quá đau lòng, vậy chẳng khác nào tạt thẳng một gáo nước lạnh vào mặt cô, bảo cô trước kia để vuột mất cơ hội hưởng thụ vai trò làm bạn gái của cực phẩm a!

Cố Thành Ca buồn cười nhưn mây nhìn cô: “Em quên rồi?”

Triệu Tử Mặc: “...”

Cô căn bản là chưa bao giờ nhớ, làm gì có chuyện quên!

Đáy mắt hiện lên một tia sáng rực rỡ, Cố Thành Ca khẽ lên tiếng: “Ngày hôm đó trời mưa rất lớn...”

Triệu Tử Mặc: “...”

Nhìn thấy trên mặt cô vẫn là một thái độ ngốc nghếch mờ mịt, anh kiên nhẫn nói tiếp: “Bà ngoại làm cho em một con dấu, nhờ anh đưa cho em...”

Triệu Tử Mặc: “...”

Đúng là có từng xảy ra việc này, nhưng mà có liên quan gì đến chuyện anh là bạn trai của cô a...

Triệu Tử Mặc từ từ mở to mắt, tựa hồ như đang cố gắng nhớ lại điều gì.

Cố Thành Ca tiếp tục nói: “Em nắm lấy tay anh, nói với Chu Đại...”

Triệu Tử Mặc không tin nổi tròn tròn mắt, cô dĩ nhiên không thể quên được tình huống hôm đó, nhưng mà, nhưng mà...

Triệu Tử Mặc: “Hôm đó em chỉ nhờ anh giả làm bạn trai em thôi a!”

Được rồi, dù sao anh cũng đã thừa nhận là bạn trai cô, cô còn đứng đó mà vạch lá tìm sâu truy tìm nguyên nhân làm gì nữa chứ, cách thông minh nhất bây giờ chính là im lặng là vàng ngậm bồ hòn làm ngọt, nhưng mà nhưng mà, cô không thể cứ thế này mà làm bạn gái người ta một cách không minh bạch như thế được a!

Bây giờ giải quyết không rõ ràng, lỡ như có một ngày bị người ta lừa về làm vợ cũng không biết, vậy chẳng phải quá thiệt rồi sao!

Cố Thành Ca nhẹ nhàng hí híp mắt: “Em xác định, hôm đó em nói chính xác hai từ ‘giả vờ’?”

Triệu Tử Mặc: “...”

Cô cẩn thận nghĩ thật kỹ về từng câu từng chữ cô nói hôm đó, sau đó, sau đó...

Đỏ mặt.

Ngày trước cô nói: “Nhờ anh làm bạn trai của em một lần.”

Hơn nữa sau đó, cô tựa hồ, mà không, chắc chắn, chưa từng nói mấy chữ “giả mạo” hay “làm bộ” gì sất.

“Nhưng mà...” Triệu Tử Mặc vẫn không cách nào có thể tin nổi, “Nhưng chẳng lẽ em lại thu phục anh dễ dàng như vậy sao, một chút căng thẳng khó khăn cũng không có?”

Ý cười trong đáy mắt Cố Thành Ca ngày càng sâu thêm.

“Có căng thẳng hay không, đều tùy xem đó là người nào.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Được rồi, cô thừa nhận, đánh bậy đánh bạ cũng vợ được cực phẩm làm bạn trai, thật sự chính là một đại tiện nghi, nhưng mà...

Triệu Tử Mặc vẫn kiên quyết trưng ra một dáng vẻ vừa lì lợm vừa đáng thương: “Anh cho tới tận bây giờ vẫn chưa nói thích em lần nào hết!” Hại cô mấy ngày vừa qua buồn tủi khổ sở, lại còn cho rằng bản thân tự mình đa tình!

Cố Thành Ca nghiêm nghị ném một câu sang: “Nếu anh không nhầm, thì anh đã biểu hiện ra đến tận mấy lần rồi.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Lần cô bị Trịnh Nhược Du sai đi khuyên bảo năn nỉ cực phẩm tham gia vào chương trình ‘Tiểu hà tiêm tiêm’, hết thấy những người trước đây được giao cho nhiệm vụ này đều bị anh cực kỳ vô tình mà từ chối, nhưng riêng Triệu Tử Mặc cô, lại chỉ nói một câu, anh lập tức đồng ý.

Hôm cô chụp ảnh cho anh, anh nói: Em quyết định, anh phối hợp.

Lúc cô theo anh lên khoa Luật, vô tình làm âm ỹ trong lớp, cũng chính anh là người đứng lên nhận tội thay cho cô.

Anh giúp cô xếp hàng mua cơm, lúc ăn cơm anh không cho phép cô kiêng ăn, bắt cô phải bỏ những thứ đó vào chén của anh.

Những lần băng qua đường, đều là anh dịu dàng nắm lấy tay cô...

Anh muốn cô đem thời khoá biểu của cô cho anh, cũng chỉ vì muốn đến đón cô mỗi ngày...

Anh đem cô về nhà, nấu cho cô ăn, thậm chí còn biết rõ cô rất lười nhác...

Rất, rất nhiều.

Triệu Tử Mặc mãnh liệt hít sâu một hơi.

Quả thật, cực phẩm trước nay đều rất quan tâm đến cô, chăm sóc cô bất cứ lúc nào, chẳng qua là do cô quá gốc gác, lại không bao giờ dám nghĩ đến khả năng anh thích cô!

Cố Thành Ca chậm rãi bước về phía cô, ánh mắt thâm thúy mà dịu dàng như nước: “A Mặc, em là mối tình đầu của anh, anh thật ra không biết trong lòng em liệu có cảm giác mãnh liệt như của anh hay không, anh chỉ sợ sự nhiệt tình của anh sẽ làm tổn thương em.”

Anh dừng lại trước mặt cô, ánh mắt loé lên những tia sáng rực rỡ: “Anh muốn chờ, chờ cho đến khi em cũng có những cảm giác rạo rực như trong trái tim anh.”

Đáy mắt anh ẩn chứa một tia cười thật dịu ngọt mà mãnh liệt, anh đưa ngón trỏ lên nhẹ nhàng đặt trên môi cô, trong nháy mắt đó, anh cúi đầu thoảng giọng: “A Mặc, anh rất vui.”

Triệu Tử Mặc chỉ cảm thấy giờ phút này tim cô đang đập loạn hơn bao giờ hết, vô phương khống chế, khuôn mặt nhỏ nhắn đồng thời cũng nóng bừng lên, tựa hồ như bông hoa đào nở rộ giữa tháng ba.

Cô ngượng ngùng quay đầu, nhìn chăm chăm vào bàn tay anh đang nắm chặt lấy tay cô, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ngập tràn lửa nóng ấy của anh.

Anh nói, anh rất vui... chẳng lẽ là vì lần đầu cảm thổ lộ này của cô sao?

Bên trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường, anh không nói lời nào, cô cũng không dám mở miệng.

Một lúc lâu sau, Triệu Tử Mặc mới lúng túng hỏi: “Nhưng... nếu như hôm nay em không chạy tới đây tỏ tình với anh, vậy có phải, anh vẫn định không chịu cho em biết chút gì?”

Giọng nói của cô lúc này đây, không khỏi nhuốm đầy ai oán.

Cố Thành Ca đáp: “Không phải.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Cố Thành Ca: “Đêm giáng sinh hôm đó anh đã nói rồi, lần gặp mặt tới anh sẽ trả lời em câu hỏi thứ mười một. Lần đó em chạy đến tìm anh, hoàn toàn không nằm trong dự tính ban đầu của anh. Đêm hôm đó cũng phát sinh quá nhiều chuyện, sau này, lại không thể liên lạc được với em.”

Cố Thành Ca vẫn cười, nụ cười sâu thật sâu: “Nếu như hôm nay em không chạy tới đây, thì chậm nhất sẽ là ngày tựu trường, bởi vì anh không đợi được nữa rồi.”

Thiện tại a, về mặt anh lúc này, chẳng phải là đã được tiện nghi còn làm bộ khoe mẽ sao...

Triệu Tử Mặc: “...”

Cô mãnh liệt cảm thấy, cảm thấy...

Mặc dù, nếu người nào thổ lộ trước thì kết quả cũng sẽ đều giống nhau, nhưng mà, ngu quá là ngu, tại sao cô không chờ đến mấy ngày nữa để cực phẩm tỏ tình với cô a!!!!

Đây chính là chuyện hối hận nhất trong đời cô!! Tuyệt đối chính là chuyện hối hận nhất trong đời!!!!

Triệu Tử Mặc rút bàn tay mình ra khỏi bàn tay anh: “Đáng tiếc, thật quá đáng tiếc!”

Cổ Thành Ca đẩy mắt hiện lên tia cười: “Em tiếc cái gì?”

Triệu Tử Mặc: “...”

Tiếc muốn chết luôn a, ngu đến nỗi không chịu chờ anh thổ lộ trước đã đủ xui xẻo rồi, bây giờ lại còn nhớ tới chuyện mấy chục ngày qua không được hưởng thụ đặc quyền làm bạn gái anh, ví dụ như hôn hít gì gì đó chẳng hạn, chính là rất đáng tiếc, cực kỳ đáng tiếc nha!!!!

“A Mặc ngốc.”

Cùng với nụ cười lúc này là giọng nói đầy sủng nịch mà dịu dàng của anh, khuôn mặt tuấn nhã thanh dật nhẹ nhàng từ tốn tiến lại gần, anh từ từ nghiêng đầu...

Suy nghĩ của cô lúc này, chẳng lẽ anh lại không thể nhìn ra?

Nhưng mà, mặc dù đang mãnh liệt thêm thường vẻ đẹp như tranh vẽ đang cận kề trước mắt kia, Triệu Tử Mặc vẫn phản xạ có điều kiện vội vàng lấy tay che miệng, ê ê a a nói mấy chữ: “Nụ hôn đầu đời của em, sao có thể tùy tiện cho anh như thế được!”

Cổ Thành Ca chỉ yên lặng liếc nhìn cô một cái, đưa tay gỡ hai bàn tay đang che miệng của cô xuống, nhưng cô lại càng giữ chặt hơn, mãnh liệt lắc đầu phản kháng.

Không có chuẩn bị gì trước thế này thì, chỉ sợ cô sẽ chịu không nổi.

Cổ Thành Ca vẫn giữ im lặng, cuối cùng cũng buông tha cho cô, bình thản lạnh nhạt phun ra một câu: “Trên răng em có dính gì kia.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Choáng.

Cổ Thành Ca lập tức chớp lấy thời cơ giữ lấy tay cô, trước sự ngỡ ngàng của cô anh chỉ khẽ nhếch môi, vươn ngón tay út lấy từ trong miệng cô một ít sắc hồng...

Triệu Tử Mặc: “...”

Mặt đỏ.

Xanh.

Tím.

Lúc sáng nay nhà dì đến, mẹ cô đem điểm tâm ra ọi người ăn, trong đó có ô mai...

Mất mặt a quá mất mặt, dám ở trong tình trạng này mà xông đến tỏ tình với người ta sao!!!

Giờ phút này cô mãnh liệt mong ước có một cái hố để chui vào, mà không cần hố cũng được, lỗ chuột là tốt lắm rồi!!!

Nhưng mà, trong phòng làm việc dĩ nhiên không thể có hố cũng như lỗ chuột, Triệu Tử Mặc chỉ có thể len lén lách qua tay anh chuồn đến gần cửa: “Em, em về trước súc miệng...” (~~> A.T: MK = = *học theo mợ nội Aiz với lão già Nhược Nhược*)

Thật ra thì, chính cô còn cảm thấy cô mơ tưởng quá nhiều rồi...

Bởi vì, bởi vì... Lúc anh định đến gần cô lập tức đưa tay che miệng, lúc này trừ cảm giác mất mặt ra thì, cô còn cảm thấy rất mất mát, thì ra anh tiến lại gần, không phải là vì muốn hôn cô...

Bàn tay nhanh chóng đặt lên cửa, đột nhiên bên hông cô truyền đến một cảm giác bị áp bức, hai bàn tay to mạnh mẽ chiếm lấy cơ thể cô, hơi thở của anh lập tức vờn quanh đôi tai cô, nóng rực mà nhồn nhột...

“Không cần, anh không ngại.”

Một giây sau, cả người Triệu Tử Mặc đã bị Cố Thành Ca ghì chặt lên cánh cửa, anh cúi đầu, nhanh như chớp chiếm lấy đôi môi đỏ mọng.

Anh nhẹ nhàng chà xát vào làn môi mềm của cô, triền miên không ngớt, còn thừa dịp cô không kịp chuẩn bị mà khéo léo mở hai hàm răng cô ra công thành chiếm đất, tùy ý cướp đoạt, mạnh mẽ cuốn lấy cơ thể cô, lưu luyến triền miên không ngừng nhảy múa.

Anh dán chặt vào người cô, chặn đôi chân cô lại, đưa chân mình ra chen vào giữa hai đầu gối của cô, hai bàn tay to lớn mạnh mẽ không yên phận liên tục càn quét, khiến cho cả khung cảnh tràn đầy mờ ám vô cùng.

Triệu Tử Mặc lúc này đây chỉ cảm thấy...

Đại não thiếu khí, hô hấp khó khăn, toàn thân vô lực, tứ chi mềm nhũn, trạng thái này quả thực quá quá điên cuồng a!!!

Không biết bao lâu sau, động tác của anh cuối cùng cũng dịu dàng trở lại, chị nhẹ nhàng mút mát hai cánh môi đã sưng đỏ của cô.

Đến lúc cô giãy dụa muốn đứng thẳng dậy, mới phát hiện ra đã bị anh ôm chặt từ lúc nào, hơi thở nóng rực của anh vờn quanh cổ cô, khiến cho cô cảm thấy xấu hổ không ngớt, không thể làm gì khác hơn là vùi đầu vào ngực anh, cố gắng áp chế hô hấp của mình.

Một lúc lâu sau, Triệu Tử Mặc từ trạng thái mơ mơ màng màng mới từ từ tỉnh táo trở lại, trong thâm tâm mãnh liệt mong muốn làm một con rùa đen rụt đầu, ngoảnh mặt ngó lơ không dám nhìn người đứng đối diện, Cố Thành Ca cùng lúc đó lại sơ cô nếu cứ duy trì tình trạng này, sẽ chỉ càng khó hô hấp mà thôi, cho nên anh nới lỏng tay buông cô ra, không ngờ A Mặc ngốc nghếch lại càng bám chặt, sống chết không chịu buông tay.

Cố Thành Ca bất đắc dĩ than thở: “A Mặc, nếu em muốn lợi dụng thời cơ nằm trong ngực anh, vậy thì anh cũng không ngần ngại đâu...”

Anh còn chưa dứt lời, mỗ Rùa Đen đã nhanh như chớp buông tay ra.

Nói cái gì nha, lợi dụng thời cơ???

Triệu Tử Mặc lập tức lâm vào tình trạng vừa then thùng vừa túng quẫn: “Em, em về trước, chị họ còn đang đợi em...”

“Anh đưa em về.”

Triệu Tử Mặc túng quẫn lui về phía sau, không ngừng khoát tay: “Không cần không cần, em tự về được mà.” Trời ạ, làm ơn đi, tha cho cô lần này đi mà. Nếu còn ở bên cạnh anh thêm nữa, chắc chân tay cô sẽ không biết để vào đâu mất.

Giờ phút này cô chỉ hận không thể ngay lập tức biến mất khỏi tầm mắt anh, mà anh cũng không miễn cưỡng, chỉ thích chí bỏ hai tay vào túi quần, mỉm cười vô sỉ nhìn cô: “A Mặc, em đang ngượng hả?”

Triệu Tử Mặc: “...”

Cô vừa then thùng vừa cảm phần hung hăng liếc xéo anh một cái muốn cháy mặt, nhưng bởi vì đang xấu hổ, cho nên ánh mắt kia lại biến thành giống như là hờn dỗi, cô nhìn khoé môi anh từ từ nhếch lên, liền tức tối đưa chân ra giáng cho anh một cước, sau đó xoay người kéo cửa muốn bỏ của chạy lấy người.

Tức chết a tức chết rồi a! Cái đồ bức người quá đáng, đã được tiện nghi còn đòi khoe mẽ!

Nhưng mà, đến khi cô vừa kéo cửa ra...

Ngoài cửa lúc ấy bấy giờ là hai chiếc đầu một ột thấp, không hên mà đều nhún chân, cùng là một vẻ mặt với nụ cười vừa ti bỉ vừa vô sỉ, nếu như cô không nhìn lầm, thì hai cái đại vô sỉ này, hình như cũng vừa đúng lúc đang dán vào cánh cửa...

Triệu Tử Mặc giờ phút này chỉ cảm thấy, cảm thấy...

Đầu óc vừa mới tỉnh táo lại được đôi chút của cô, giờ đây máu lại bắt đầu sôi trào, vọt thẳng xông lên đại não, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng đến tận mang tai, vừa then thùng vừa quần bách không biết phải nói sao cho đúng, đành quay lưng bỏ chạy, mà bởi vì bỏ chạy quá nhanh, cho nên ra đến cửa liền đụng phải một cái ghế, khiến cho cả người lão đảo suýt ngã, sau khi ổn định lại cơ thể, mới nhanh như chớp đẩy cửa bước ra, cũng chẳng thèm để tâm đến mọi chuyện xung quanh.

Cổ Thành Ca đứng phía sau cười cười lắc đầu, anh tại sao lại có thể có một cô bạn gái vừa lỗ mãng vừa ngốc nghếch vừa dễ thương như thế chứ?

Liếc nhìn sang hai tên vô sỉ đang tựa cửa bên cạnh, trên mặt khắc rõ mấy chữ “Không lấy nghe lén làm hổ thẹn, lấy nghe trộm làm vẻ vang”, hơn nữa người nào người nấy đều cười rất chi là , tâm tình anh đột nhiên trở nên vui vẻ lạ thường, tiện chân đạp ối người một cước.

“Khởi công!”

Hà Tất Tranh bị đạp ngã trên mặt đất lập tức lồm cồm bò dậy: “Vụ án cũng đã thảo luận xong rồi, phiên toà ngày mai đảm bảo sẽ vạn vô nhất thất (~~> ko thể thua), còn đòi khởi công cái gì nữa!”

Tề Lỗi đưa tay sờ sờ bắp chân vừa bị đạp một phát đau điếng, trong bụng mãnh liệt rửa thù: KAO! Đạp một lúc hai người cũng có thể chính xác đến từng milimet như vậy sao!

Cổ Thành Ca không nói gì, trực tiếp lấy từ trong góc phòng ra một cây chổi: “Ngày mai bắt đầu làm việc chính thức rồi, hôm nay khởi công quét dọn vệ sinh!”

Anh vừa dứt lời, lập tức hai tên vô sỉ kia...

Hà Tất Tranh “A” một tiếng, nhanh như chớp chuồn ra cửa: “Di Phỉ hẹn tôi đi ăn cơm trưa...”

Tề Lỗi cũng nhanh chân không kém, sớm đã đuổi kịp Hà Tất Tranh mà tông cửa xông ra: “Ha ha, tôi hẹn thân chủ gặp mặt...”

Vậy là ngày hôm đó, thỉnh thoảng lại có người đi ngang qua sở vụ luật Tề Hà Thành, thậm chí còn cả công ty phần mềm máy tính CC, đều nhìn thấy một vị cực phẩm phong tư thanh dật tuấn nhã khác người, đẩy tới đẩy lui cây chổi trên nền nhà sạch tinh bóng loáng, từng bước từng bước nhẹ nhàng, đồng thời còn truyền ra tiếng huýt sáo cực kỳ vui vẻ...

Chương 40: Mặc Mặc mùa đen.

Triệu Tử Mặc mặc dù cảm thấy cô chủ động tỏ tình với cực phẩm đúng là chuyện hồi hận nhất trong đời, nhưng sao đi nữa thì cực phẩm cuối cùng cũng trở thành bạn trai cô, cho nên ba cái chuyện nuôi tiếc đó có thể tạm gác sang một bên, dù sao cái kết quả này cũng khiến cho cô vô cùng đắc ý.

Noãn Noãn biểu tỷ cả buổi sáng bị cô vút chổng chơ trên đường, vừa nhìn thấy cô liền nở một nụ cười vô cùng sáng lạn.

“Tỷ tỷ, chị là phúc tinh của em nha, hôm nay em rất cảm ơn chị.”

Tỷ Tỷ buồn cười nhìn cô: “Chuyện gì mà khiến cho em vui vẻ như vậy?”

Triệu Tử Mặc trưng ra một điệu bộ cực kỳ dương dương đắc ý: “Em hôm nay rốt cục cũng đã tỏ tình với người con trai em thầm mến rất lâu nha! Thì ra anh ấy cũng có tình cảm với em, em có thể không vui được sao? Cho nên chị là người có công lớn nhất, em nhịn đau nhịn đớn mà từ chối buổi hẹn hò hôm nay của bọn em, để tránh cho ba nổi nóng với chị, chị có thấy em nghĩa khí cao thượng không?”

Triệu Tử Mặc theo bản năng liếm liếm đôi môi còn có chút sưng đỏ, loại cảm giác kinh động tâm can, vừa ngọt ngào vừa hạnh phúc này lâu thật lâu vẫn không tiêu tan, sau tai cô bắt gặp đồ ửng lên một vùng...

Đột nhiên chợt dạ...

Ai —

Hôm nay cô làm sao còn đủ can đảm để đi hẹn hò cùng cực phẩm nữa chứ...

Tỷ tỷ nhìn một loạt diễn biến tư tưởng hiện rõ trên khuôn mặt cô, chỉ mỉm cười nói: “Ừ, nghĩa khí!”

Triệu Tử Mặc dọc theo đường đi hết như chú chim nhỏ chạy nhảy không ngừng, cuối cùng tự hào tổng kết một câu: “Noãn Noãn tỷ tỷ, em cảm thấy có một số việc nhất định phải thử mới biết được, tỷ như chị thích người ta, chị yêu người ta, nếu như không chịu thổ lộ thì hẳn làm sao mà biết được đây? Cho dù biết, cũng không thể nhận được cảm giác an toàn khi chính miệng đối phương thừa nhận rằng có tình cảm với chị, chị nói xem có đúng hay không?”

Được rồi, mặc dù là cô chủ động tỏ tình trước, nhưng tuyệt đối là cực phẩm động tâm trước, cho nên hai người hẳn cũng coi như là thắng bằng đi, còn về phần bao ngày qua không được hưởng thụ quyền lợi làm bạn gái của anh, thôi thì sau này thời gian còn dài, cô không tin không thể bù đắp được.

Nhưng mà...

Rùa rụt đầu thì vẫn chỉ là rùa rụt đầu.

Buổi tối, Triệu Tử Mặc được đặc ân bãi bỏ lệnh cấm, bèn chăm chăm nhìn vào màn hình điện thoại đang lập loè xanh xanh trắng trắng, mãi một hồi lâu vẫn không dám nhận điện.

Trên màn hình lúc này, đang hiện rõ hai chữ ‘Cực phẩm’...

Nếu như nhận, liệu anh sẽ nói gì đây? Cô phải nói gì thì mới không mặt đỏ tim đập như lúc sáng?

Đương lúc cô ngượng ngùng cuống quýt nhìn chiếc điện thoại với vẻ mặt đầy phân vân không biết nên làm thế nào, Bắc Dã Thanh Vũ yên lặng không một tiếng động đẩy cửa bước vào, thành linh lên tiếng: “Mặc Mặc, con ngồi ngốc ở đó làm cái gì vậy, sao không nghe điện thoại?”

Triệu Tử Mặc nhanh chóng cầm chiếc điện thoại lên, bối rối không biết rốt cục có nên nghe hay không, xoay người lại bày tỏ mất mẫn với má mì đại nhân: “Mẹ, tại sao mỗi lần vào đều không gõ cửa a, mẹ nhớ đó, sau này nếu người ta bảo con không có lễ phép, con nhất định sẽ trút hết lên đầu mẹ cho coi.”

Bắc Dã Thanh Vũ vẫn một điệu bộ dương dương không thèm để ý: “Mẹ vào để báo cho con một tiếng, lần sau làm việc gì sai thì cố mà giấu đi đừng để ba con biết, cẩn thận ba con bắt viết bản kiểm điểm dài một vạn chữ đó.”

Triệu Tử Mặc tức thời ngậm miệng.

Được rồi, cô thừa nhận, ít nhất cô vẫn có một chỗ dựa cực kỳ vững chắc là má mì đại nhân.

Bắc Dã Thanh Vũ trực tiếp đi đến bên giường, nhắc chân lên, không do dự mà chui vào: “Bảo bối, ngủ ngon.”

Triệu Tử Mặc trợn trừng mắt: “Mẹ, mẹ lại chiếm giường của con nữa hả?”

Bắc Dã Thanh Vũ dúm đầu vào chăn, không thèm lộ mặt ra nữa, Triệu Tử Mặc ngược nhìn trần nhà, trong lòng mãnh liệt oán thán: mẹ lại bắt đầu giận dỗi với lão đầu tử nữa a...

Ngơ ngẩn một hồi lâu, cô cuối cùng cũng nhìn xuống màn hình điện thoại, sau đó...

Trợn tròn mắt.

Cô vừa nãy nhấn vào phím “từ chối” để tắt cuộc gọi, nhưng mà...

Nhưng mà, bàn phím của chiếc điện thoại này lại ngược hoàn toàn với cái cô thường sử dụng, cho nên...

Triệu Tử Mặc quay đầu lại nhìn má mì đại nhân đang yên lặng nằm trên giường một cái, mồ hôi thánh thót vội vàng cầm lấy điện thoại phi như điên chạy ra bên ngoài hành lang, hữu khí vô lực mà đem chiếc điện thoại lên kê sát bên tai, đầu bên kia vẫn rất an tĩnh, phảng phất mang theo một loại không khí khiến cho người ta phải cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Người này thật là quá mức nhẫn nại đi, thời gian dài như vậy, không ai trả lời cũng không biết đường mà cúp điện thoại sao!

Triệu Tử Mặc hít vào vài cái, sau đó mới khẽ lên tiếng: “Cực phẩm....”

Tim cô thành thịch đập loạn, giọng nói không có chút sức lực nào.

Cố Thành Ca rất bình tĩnh hỏi: “Em đang làm gì?”

Triệu Tử Mặc cố gắng duy trì cách nói chuyện bình thường: “Cùng mẹ đấu khẩu một chút, ngoài ra thì chẳng làm gì cả.”

Cố Thành Ca vẫn tiếp tục thông dong như cũ: “Tại sao lúc này không nghe điện thoại?”

Triệu Tử Mặc: “...”

Người nào đó mãnh liệt chột dạ, bắt đầu lên cơn nói lắp: “Lúc lúc lúc trước em bận xem TV mà điện thoại di động lại để ở ở ở phòng ngủ...”

Đầu bên kia, Cố Thành Ca dừng công việc đang làm dở lại, sửa lại tai nghe, điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái một chút, rồi cực quyết định... tạm tha cho cô lần này.

Nếu không, nguy cơ điện thoại bị ngắt đứt ngay lập tức sẽ rất cao.

Cho nên hai người chỉ thuần túy nói mấy chuyện phiếm đơn giản, không khí rất hoà hợp mà vui vẻ. Triệu Tử Mặc ban đầu tâm tư còn đang ngượng ngùng không được tự nhiên, cuối cùng cũng gác hoàn toàn mấy chuyện đó sang một bên.

Cho đến khi...

Hai người trò chuyện rất lâu, Cố Thành Ca bất chợt hỏi: “A Mặc, ngày mai em có rảnh không?”

Ngày mai anh muốn gặp em...

Triệu Tử Mặc ngẩng đầu nhìn ngọn đèn chói mắt nơi hành lang, vầng sáng này khiến cô liên tưởng đến những tia sáng lấp lánh lấp lánh trong mắt anh khi anh mỉm cười dịu dàng, cũng đồng thời làm cô nhớ đến nụ hôn vừa ngọt ngào vừa kinh tâm động phách kia...

Triệu Tử Mặc lần nữa đỏ mặt.

“Em ngày mai phải đến đài truyền hình trung tâm biên tập lại mấy tiết mục em muốn đi ngủ tạm biệt!”

Triệu Tử Mặc bắn ra một tràng nổ như pháo rang, nói xong lập tức nhanh như chớp ấn nút cắt đứt cuộc gọi.

Haiz, không có biện pháp, chỉ cần nghĩ đến nụ hôn đó cũng đủ khiến áu trong người cô sôi trào, mặt đỏ tìm đập không cách nào kiềm chế nổi, một phần là vì nếu gặp anh cô sẽ ngượng ngùng chết mất, về phần khác..

Cô sợ vừa nhìn thấy anh, cô sẽ không kiềm chế nổi bản thân mà vội vàng nhào tới!

Tuyệt đối, tuyệt đối không thể! Cô là người tử tình trước rồi, bây giờ phải làm ra vẻ một chút, không thể để vẻ mặt như hổ đói đang đói bụng của cô hiện ra trước mặt anh được, như vậy thật quá mất mặt đi!

Ngày hôm sau Triệu Tử Mặc quả thật có đến đài truyền hình trung tâm, dù sao hoàn thành sớm một ngày là cô có thể sớm một ngày trở thành thành viên chính thức của đài truyền hình, nhưng mà, toàn bộ nhiệm vụ lần này của cô lại chính là biên tập tư liệu về cực phẩm...

Kết quả tất yếu, Triệu Tử Mặc lâm vào trạng thái thất thần một cách cực kỳ nghiêm trọng.

Khuôn mặt anh tại sao lại đẹp đến thế, những đường nét kia sao mà tinh xảo đến thế, nụ cười như gió thoảng lại càng khiến cho người ta phải mẩn mê si ngốc, bờ môi của anh tại sao lại... vừa nhìn thấy đã khiến cho tâm tư cô phải xao động không thôi.

Anh lạnh lùng như mặt nước, thanh nhã như bầu trời, sâu thẳm như đáy vực.

Anh thanh dật tuấn nhã, anh bình tĩnh thông dong, anh tao nhã khác người, nhất cử nhất động của anh cũng lỗi lạc đến vậy...

Mà một đám mây xa vời như thế, lại trở thành bạn trai của một kẻ khờ khờ ngốc ngốc là cô, mà quan trọng hơn là, anh lúc đó dường như không có đủ tự tin, không nắm chắc được trong lòng cô có cùng những suy nghĩ như anh hay không...

Anh nói: Anh muốn chờ, chờ cho đến khi em cũng có những cảm giác rạo rực như trong trái tim anh.

Triệu Tử Mặc suy nghĩ một chút, sau đó cầm lấy chiếc điện thoại di động, ngồi xuống ghế mà ấn một dãy số đã khắc sâu trong thâm tâm, đợi đến khi bên kia có người bắt máy lập tức lên tiếng hỏi: “Uy, cực phẩm, anh làm sao dám chắc chắn rằng cuối cùng em sẽ thích anh?”

Lúc đó Cố Thành Ca đang ngồi trong phòng giám đốc công ty phần mềm máy tính CC triển khai kế hoạch quảng bá mấy tháng đầu năm, nghe thấy vậy chỉ khẽ nhướn mày, tâm tình anh lúc bình thường rất ít khi để lộ ra bên ngoài, vậy mà lúc này đây ý cười trong đáy mắt anh lại không nhịn được mà tràn ra.

“Ngã kiến thanh sơn đa vũ mị, liêu thanh sơn kiến ngã ứng như thị?” (~~> “ ” Tạm dịch: “Ta thấy núi xanh quá xinh đẹp, liệu núi xanh có thấy ta như thế?”)

Đầu bên kia điện thoại: “...”

Sau đó...

“Tút — Tút —”

Điện thoại bị cắt đứt không hề thương tiếc.

Triệu Tử Mặc leo ra khỏi bàn máy tính, “phập” một tiếng, cô điên cuồng đóng chiếc điện thoại lại.

Cái đồ siêu siêu siêu tự cuồng này!

Nhưng mà, chỉ cần nhìn vào chiếc máy vi tính đang hiện lên hình ảnh thanh tao như một, khí chất khác người của anh, cô lại không nhịn được mà cảm khái: cực phẩm có tư chất tự cuồng, cũng đều là hợp lẽ hợp tình a!

Cho nên, cô liền gửi tin nhắn đến quầy rồi anh.

“Cực phẩm, may mà anh đủ ‘Quyến rũ’.”

Cố Thành Ca ngồi trong phòng họp đang lên tiếng phát biểu về dự án, nhận được tin nhắn này của cô, anh thuận tay gửi một tin đã được lưu sẵn từ trong máy, sau đó mặt không đổi sắc tiếp tục thảo luận.

Rất nhanh, trên màn hình điện thoại của Triệu Tử Mặc xuất hiện một hình ảnh thế này:

Một thằng nhóc đỏ chót từ đầu đến chân, đứng bên cạnh một con nhóc cũng đỏ chót từ đầu đến chân; hai cái đũa nhóc đỏ chót này chụm đầu vào hôn nhau, bên trên còn nhảy ra vô số hình trái tim phập phồng phập phồng, trông thật là ái muội vô cùng. (~~> A.T: anh bị hâm à? còn lưu sẵn cái hình nữa chứ =)))

Ở trong hình trái tim to nhất, Triệu Tử Mặc nhìn thấy có xuất hiện bảy chữ.

‘Vừa nhìn thấy đã muốn hôn em’.

Triệu Tử Mặc ngậm miệng, an phận thủ thường ngậm đắng nuốt cay quay lại với công việc biên tập còn dở dang.

Liên tiếp mấy ngày, hai người bọn họ vẫn duy trì trạng thái như vậy.

Ban ngày Triệu Tử Mặc thỉnh thoảng gọi điện thoại hoặc gửi tin nhắn đến quầy rầy anh, còn buổi tối Cố Thành Ca lại gọi đến cho cô, hai người cùng trò chuyện, tán dóc đủ thứ trên trời dưới đất, có điều, Triệu Tử Mặc vẫn như cũ sống chết không chịu ra ngoài gặp anh.

Cho đến ngày hôm đó, là buổi tối trước ngày nhập học.

Cố Thành Ca ở trong điện thoại hỏi: “Ngày mai em mấy giờ đến trường?”

“Khoảng chín giờ.” Triệu Tử Mặc nói xong, mới cảm thấy có chút gì đó không đúng, liền lập tức lấp liếm: “Àch, ngày mai anh cũng đến trường hả, nhưng mà em sẽ bận lắm đó, anh cũng biết ngày đầu tiên của năm học mới đều phải quét dọn ký túc xá, lau chùi phòng học, rồi dọn dẹp khu vực vệ sinh công cộng gì gì đó nữa.”

“Ừ, anh biết. Buổi trưa anh đến đón em, chúng ta đi ăn cơm.”

“A không cần không cần, em đã hẹn với mấy đứa trong ký túc đi liên hoan rồi.”

Trong lòng cô bây giờ đang rất rối loạn, chỉ vì một nụ hôn của anh đã đủ khiến cho cô mất hồn liên tiếp mấy ngày rồi, nếu thật như anh nói, vừa nhìn thấy đã hôn, vậy thì tình thần cô lúc nào cũng sẽ ở trên mây mất, không phải là cô không muốn, nhưng mà khoảng cách xa xa một chút thì vẫn tốt hơn.

Cố Thành Ca đứng trước cửa sổ phòng ngủ, trầm mặc một hồi lâu mới nhẹ nhàng lên tiếng: “A Mặc, em đang ngượng hả?”

Anh vốn cứ cho rằng, mấy ngày nay anh cố nhịn không chạy đến gặp cô, cũng chỉ vì sợ cô sẽ ngượng ngùng mà không dám xuất đầu lộ diện, nhưng mà cũng khá lâu rồi, lại không ngờ...

Triệu Tử Mặc: “...”

Không ngờ bị anh nhìn thấu tâm can, khuôn mặt cô một lần nữa lại đỏ bừng lên, nóng đến mức có thể luộc được cả trứng gà.

Cố Thành Ca nói tiếp: “Em luyện nhiều sẽ thành quen mà.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Anh có ý gì a!

Cố Thành Ca giọng nói vẫn bình thản thông dong như thường: “Cũng giống như thói quen mỗi ngày ăn ba bữa cơm vậy đó.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Thiện tai, tha thứ cho cô a, A Mặc nhà chúng ta lập tức bấm thẳng phím ngắt cuộc gọi không thương tiếc, thật không ngờ cực phẩm lại là đồ sói hoang khoác danh kẻ đứng đắn a, đến bây giờ mới chịu lộ nguyên hình...

Cô suy nghĩ một hồi, cuối cùng đưa ra kết luận, ý của anh có phải là, mỗi ngày ấy ấy cô, cũng giống như ngày ăn ba bữa không a!!!!

Triệu Tử Mặc bụng đầy tức giận, lập tức gửi tin nhắn đến ồ cực phẩm.

“Giả sử, một ngày nào đó anh đi vào một khu rừng rậm, bỗng nhiên, trước mặt anh xuất hiện một con sói, sau lưng anh lại hiện ra một con quỷ, vậy anh sẽ quyết định bắn sói hay bắn quỷ?”

Rất nhanh đã có tin nhắn hồi âm.

Cô mở ra, trong đó duy nhất chỉ có chín chữ, cộng thêm một dấu chấm tròn ở đằng sau.

“Ở trước mặt người nào đó, anh đều làm.” (~~> “ ” ~ “Tại chỗ nhân diện tiền, đô thị.” ~ A.T: không hiểu câu này của anh lắm)

Triệu Tử Mặc cười ngất, yên lặng khép điện thoại di động lại, yên lặng trở vào phòng, yên lặng tắt đèn, rồi yên lặng bỏ vào chăn...

Trước đây cô hoàn toàn không biết, thì ra da mặt cực phẩm cũng có thể dày đến vậy.

23. Chương 41-42

Chương 41: Quà sinh nhật.

Cổ Thành Ca dĩ nhiên không muốn để yên cho người nào đó tiếp tục chơi trò làm rùa rụt đầu nữa.

Sáng sớm hôm sau, vừa bước chân ra khỏi cửa, Triệu Tử Mặc liền nhận được một tin nhắn.

“Hôm nay là sinh nhật anh, tối nay trước bảy giờ, anh muốn nhận được quà sinh nhật!”

Triệu Tử Mặc trợn trừng mắt ngó đăm đăm vào màn hình điện thoại một lúc lâu, sau một hồi miễn cưỡng xác nhận người vừa gửi tin đến đích thị là cực phẩm, cô mới dần dần ‘hồi phục’ lại trạng thái ban đầu.

Không dài dòng, chỉ đơn giản là gửi lại anh mấy dấu chấm.

“ ... ”

Cơ mà, suy đi nghĩ lại vẫn thấy, lỡ như cực phẩm lại tưởng cô định cứ thế mà im lặng chịu đựng thì sao. Thế là, xóa hết. Lần này nói thẳng toẹt không cần giấu diếm.

“Cực phẩm, anh xem xem có ai lại đi đòi quà như anh không? = =”

Cách làm của người bình thường, chẳng phải cứ là ám hiệu, ám hiệu là trên hết hay sao? Còn anh thì, làm thế này chẳng phải mệnh lệnh bắt buộc thì là gì?

Có điều gửi tin nhắn đi rồi, Triệu Tử Mặc lại cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Thì rằng là cực phẩm với cô nay đã đường đường chính chính ‘danh chính ngôn thuận’ rồi, đòi quà sinh nhật cũng là chuyện đương nhiên thôi, hơn nữa ám hiệu lại lằng nhằng rắc rối lắm, lỡ như cô không hiểu ra thì chẳng phải chết toi à.

Cho nên, lần này lại nhắn nài bấm từng chữ.

“Hôm nay là sinh nhật anh mà sao không chịu nói sớm với em hả!”

Điện thoại còn đang phát tín hiệu gửi đi, thì đột nhiên đã có tin nhắn đến.

Cổ Thành Ca trả lời lại thế này: “Anh vốn đã nghĩ kỹ về món quà sinh nhật của mình rồi, cũng đã quyết định phải nói với em bằng cách nào, nhưng rất không may, mấy hôm trước em lại đã chủ động cho anh thứ đó, mà anh cũng rất không biết xấu hổ nhận lấy, cho nên hôm nay anh muốn em tặng anh một món quà khác.”

Vừa đọc xong cái tin nhắn dài ngoằng ấy, Triệu Tử Mặc lập tức rơi vào trạng thái mơ hồ huyền huyền ảo ảo.

Này này, mấy ngày trước cô cho anh cái gì chứ? = =

Cho nên lặp lại kịch bản cũ, tiếp tục gửi đi mấy dấu chấm.

“ ... ”

Rất nhanh sau, Cổ Thành Ca rất chi là tốt bụng mà gửi tin nhắn đến nhắc nhở cô.

“Mồng một tháng một, sở vụ luật, trong phòng làm việc.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Được rồi, cô lần nữa lại oanh oanh liệt liệt đổ mặt.

Hôm đó còn có chuyện gì xảy ra được nữa chứ, ngoài việc cô chủ động tỏ tình ra, thì cũng chỉ còn nụ hôn đầu thôi mà...

Đột nhiên, một tia sáng lóe lên trong đầu cô: chẳng lẽ, điều cực phẩm muốn nói đến, lại là...

Cô nhớ rõ có lần cực phẩm đã nói: nếu hôm nay em không tới, gia hạn cho em chậm nhất là đến ngày tựu trường. Anh không đợi được nữa rồi.

Cho nên là, cực phẩm vốn dĩ muốn đợi đến ngày sinh nhật anh để tỏ tình với cô, biến việc cô chính thức trở thành bạn gái anh – để tự làm quà sinh nhật ình sao? Rõ rồi, không cần bàn cãi nhiều nữa, cô dám đảm bảo, ý của anh ấy là muốn đòi nư hôn đầu của cô đây mà...

Nói cách khác, cực phẩm sớm đã có âm mưu, anh chỉ chờ thời cơ để đưa cô vào tròng, khiến cho cô phải chủ động lỗ mãng tỏ tình nữa thôi.

Được rồi, Triệu Tử Mặc thừa nhận, cảm giác bị người ta lừa đúng là rất không thoải mái, nhưng mà nhưng mà, lần này người âm mưu bẫy cô là cực phẩm, cũng là một loại cảm giác ngọt ngào đó chứ... (~~> Sến thấy ớn.)

Cho nên cuối cùng, Triệu Tử Mặc quyết định chạy khắp thành phố, quyết định tìm bằng được quà sinh nhật cho cực phẩm, nhưng mà, cái thì quá tầm thường, cái thì quá rẻ mạt, mãi cho đến tận trời tối, cô vẫn chưa thể tìm được món quà nào ưng ý.

Cầm lấy cái nào, cũng đều thấy không xứng với khí chất của anh hết á!

Triệu Tử Mặc đứng trước ngọn đèn dầu phố, tâm trạng u ám ủ ê như đưa đám.

Cực phẩm lúc trước đã nói rõ, trước bảy giờ anh muốn cô phải có quà cho anh, dù là qua tin nhắn đi nữa, ngôn ngữ giọng điệu kia cũng rất đáng tin rất đáng gờm, mà bây giờ đã là...

Triệu Tử Mặc lấy điện thoại di động ra.

Bảy rưỡi rồi!

Trời ạ, quá mất nửa tiếng rồi, liệu anh ấy có nổi giận không?

Chiếc điện thoại đang cầm trong tay, đột nhiên rung lên liên hồi.

Cực phẩm gọi!

Chết chắc rồi, số cô lần này thảm rồi, đảm bảo là anh ấy muốn gọi để nạt nộ trách móc cô đây mà TT__TT

Triệu Tử Mặc cụp mắt xuống, quyết chí thấy chết không sờn, kiên định ấn vào phím nghe.

“Đang ở đâu?”

Giọng nói bên kia truyền lại vẫn rất bình thường, không tức giận, cũng chẳng mang ngữ điệu trách móc gì cả.

Triệu Tử Mặc thấy nhẹ nhõm hẳn, nhìn quanh quất một lát rồi đáp: “Đường dành cho người đi bộ, đối diện khu mua sắm trung tâm.”

“Đứng đó chờ anh.”

Triệu Tử Mặc nghe xong, liền bắt tri bắt giác ngồi thụp xuống đất, đầu cúi thấp, hai tay ôm chặt lấy đầu gối.

Đường dành riêng cho người đi bộ vốn dĩ cấm xe cộ lấn chiếm, vì thế cho nên, khoảng chừng mười phút đồng hồ sau, hình ảnh hào nhoáng rực rỡ của Cố Thành Ca cuối cùng cũng đã xuất hiện, anh chậm chậm tiến lại phía cô.

Nếu đặt anh vào một đám đông, anh vẫn luôn luôn nổi bật như vậy, khiến cho người đi đường cũng không nhìn nổi mà đều ngoái đầu lại nhìn theo anh, còn anh, vẫn muôn đời không thèm để ý đến thái độ của người ta, chẳng coi ai ra gì, chỉ thản nhiên đi về nơi có một cô gái đang ôm đầu ngồi oán thán bên kia.

Một đôi dày da sáng loáng bỗng nhiên đập vào tầm mắt, Triệu Tử Mặc chậm rãi ngẩng đầu lên.

Anh hôm nay mặc quần jeans, khoác áo gió, khuôn mặt được ánh đèn chiếu sáng lại càng tinh xảo tuần tú đến lạ.

Triệu Tử Mặc vội vàng trưng ra một vẻ mặt hết sức đáng thương, kết hợp thêm giọng nói u ám như đưa đám, chủ động lên tiếng trước: “Em không mua được quà sinh nhật thích hợp cho anh rồi...”

Cố Thành Ca nhất mực không nói gì, chỉ đưa tay ra hướng về phía cô.

Triệu Tử Mặc chần chờ một chút, cuối cùng vẫn nắm lấy tay anh.

Anh đột ngột kéo lấy cô, khiến cho trong nháy mắt cô đã ngã vào lồng ngực ấm áp của anh.

Cố Thành Ca nhẹ nhàng vuốt ve mơn trớn mấy lọn tóc trên đầu cô, “A Mặc ngốc, hôm nay em chủ động xuất hiện trước mặt anh, đối với anh mà nói, đã là quà sinh nhật tốt nhất rồi.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Này? Cái đó mà cũng có thể xem là quà sinh nhật sao? Nhưng mà bây giờ cô đứng trước mặt anh thế này, có phải do cô chủ động yêu cầu đâu...

Cho nên, chốt lại một câu, cô vẫn chưa có quà cho anh!

Cố Thành Ca vẫn tiếp tục khe khẽ nói bên tai cô: “Em đã trốn anh bao nhiêu ngày rồi còn gì...”

Triệu Tử Mặc chợt đẩy anh ra: “Em đâu có trốn anh, là do em thật sự bận rộn ngập đầu mà...”

Miệng thì nói thế, nhưng ánh mắt cô lại đang lên án rằng, cô không dám nhìn anh, bởi vì cô đang cảm thấy chột dạ.

Được rồi được rồi, cô vẫn cảm thấy có chút gì đó không tự nhiên sao sao ấy, bởi vì ngày hôm đó, lúc tỏ tình cô hoàn toàn không nghĩ tới, sau này hai người lại tiếp xúc thân mật như thế này, khiến cô thật ngượng quá.

Người nào đó ấy mà, rõ ràng đang chột dạ muốn chết, thế mà vẫn một mực tỏ ra hào sảng oai hùng lắm, nhưng mà lúc này anh tốt nhất không nên chọc vào cô thì hơn, nếu cô mà trốn nữa, chẳng phải tổn thất của anh sẽ càng thêm lớn hay sao?

Cố Thành Ca vui vẻ nói tiếp: “Tốt rồi, cuối cùng em cũng không trốn anh nữa.” Làm ngơ trước ánh mắt kháng nghị của cô, anh dắt tay cô bắt đầu bước đi: “Đi thôi, chúng ta đến viện dưỡng lão.”

“Viện dưỡng lão?”

“Ừ, đi thăm bà ngoại.” Ánh đèn rực rỡ chiếu rọi lên khuôn mặt với ngũ quan thập phần tinh tế của anh, đôi mắt anh giờ phút này ngập tràn hơi ấm: “Mười năm nay, đây là lần đầu tiên bà ngoại chuẩn bị bữa tối mừng sinh nhật cho anh.”

Triệu Tử Mặc liếc mắt một cái cũng thấy bà ngoại quan trọng với cực phẩm đến mức nào, mà một thời gian rồi cô cũng chưa đến chơi với Phó nữ nãi, huống chi nếu cứ tiếp tục chỉ có hai người bọn họ thế này, đảm bảo cô sẽ không tránh khỏi việc...

...nghĩ ngợi lung tung đến cái cảnh tượng kia.

Cho nên là, Triệu Tử Mặc sẵn khoái nghĩ, bây giờ đi theo cực phẩm đến viện dưỡng lão, là chọn lựa tốt nhất rồi!

Nhưng mà, hình như không có quà sinh nhật cho anh thì cũng chẳng phải đạo lắm...

Triệu Tử Mặc gục đầu lên cửa xe, tiếp tục màn tự tra tấn tinh thần.

“Dừng xe dừng xe!” Đột nhiên cô vui mừng kêu toáng lên, khiến cho Cố Thành Ca dù chưa hiểu chuyện gì vẫn dừng sang một bên đường. Triệu Tử Mặc nhanh như chớp lao xuống, nhắm thẳng đến một cửa hàng trang trí khá là tao nhã cách đó không xa.

Anh cũng xuống xe, theo cô bước vào.

Triệu Tử Mặc ngẩn ngơ đứng trước một tên ma-nơ-canh khoác chiếc áo gió màu xám tro, nhân viên bán hàng lập tức tiến đến mỉm cười giới thiệu: “Mắt nhìn của vị tiểu thư đây thật tốt, chiếc áo này là mốt mới nhất của mùa xuân năm nay, số lượng có hạn, chỗ này chỉ còn mỗi cái này thôi...”

Cố Thành Ca vừa bước tới gần, nhân viên bán hàng lập tức quan sát hết một lượt, lại tiếp tục nói: “Bạn trai cô nếu mặc nó vào, tôi dám đảm bảo là độc nhất vô nhị!”

“Ừ ừ, cho dù anh ấy có không mặc thì cũng đã là độc nhất vô nhị rồi.” Triệu Tử Mặc thuận miệng phản bác lại, quay người sang, hứng chí bưng bưng kéo kéo lấy ống tay áo vị cực phẩm đang nhú mào đứng kia: “Cực phẩm, thử chiếc áo này xem, đúng là đi mòn cả giày mới tìm thấy(*) mà.”

(*) Nguyên chữ hán viết: “Đạp phá thiết hài vô mịch xử.”

Cố Thành Ca thản nhiên liếc nhìn một cái, ừm, mắt nhìn của cô ấy cũng không tệ lắm.

Có điều, lại vô tình nhìn đến giá...

2888.88 tệ.

Cố Thành Ca nhàn nhạt đáp lời: “Không nên mua cái này.”

“Không nên mua?” Triệu Tử Mặc suy sụp cúi đầu: “Tại sao? Không đắt mà, chỉ có 288.88 tệ thôi.”

Vị nhân viên bán hàng lập tức há hốc miệng, Cố Thành Ca vẫn bình tĩnh nhếch miệng đáp lời: “Em chắc chắn là 288.88 tệ chứ?”

Triệu Tử Mặc chột dạ, một lần nữa nhìn về phía giá...

Trời ạ...

Nếu bây giờ cô mua chiếc áo này, có phải là... ừm, dù sao thì, chuyện tình cảm mà bỏ quá nhiều tiền bạc vào đó thì, ừm, không tốt cho lắm.

Nhưng nếu đổi ý, có phải cô quá quá không có nhân phẩm rồi không?

“Vậy cũng... không tính là quá đắt mà... em mua...”

Không đợi cô nói hết, Cố Thành Ca đã cắt ngang: “Ừ, em mua cũng được, có điều anh không thích.”

“Sao lại không thích?”

“Trùng màu rồi, anh có một chiếc áo, cũng y hệt màu này.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Hình như là, nếu như cô nhớ không nhầm, lần trước anh đã từng mặc một chiếc áo màu xám tro dẫn cô đến Thiên thượng nhân gian ngũ nhạc thành thì phải...

Triệu Tử Mặc lại lâm vào trạng thái rầu rĩ u sầu: “Tiếc quá, hôm nay em tìm mãi mới thấy một chiếc áo hợp với khí chất cực phẩm của anh mà.”

Cố Thành Ca thấy vậy thì rất không đành lòng, anh nhìn quanh quất trong cửa hàng một hồi, cuối cùng ánh mắt đột ngột dừng lại: “Không nhất thiết phải là áo khoác mà.”

Nói rồi, anh đưa cô tới một gian hàng khác gần đó.

Hai mắt Triệu Tử Mặc lập tức sáng lên như đèn pha: “Để em chọn để em chọn!”

Cô thận trọng chọn từng chiếc từng chiếc một, cuối cùng rút ra được một cái.

“Lấy cái này đi!”

Nói rồi, Triệu Tử Mặc bắt đầu ngoảnh sang nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới: “Anh chắc mặc cỡ 42 đúng không?” Vừa nói, lại vừa liếc nhìn nhãn mác gắn trên áo: “Cái này vừa khít nè.”

Áo – màu tím?

Cố Thành Ca đưa tay lên sờ sờ mũi.

Cũng không phải là không thích, chỉ có điều, màu sắc của chiếc này có phải là hơi lòe loẹt rồi không?

Nhưng mà, nếu lại tiếp tục dấn kích cái sự nhiệt huyết bồng bồng của cô thì...

Triệu Tử Mặc như chém đinh chặt sắt, quyết chí không thay đổi ý định, phăm phăm đi về phía quầy thu ngân.

Cô lấy ra ba tờ một trăm nhân dân tệ, nhân viên bán hàng lập tức nhận lấy, mở hòm phiếu, cẩn thận gói chiếc áo vào trong túi rồi đưa cho cô.

Triệu Tử Mặc nhận lấy, vẫn tiếp tục đứng trước quầy thu ngân.

Nhân viên bán hàng thấy cô mãi vẫn chưa chịu đi, liền nhìn cô khẽ mỉm cười, Triệu Tử Mặc thấy người ta cười với mình thì cũng cười lại, nhưng vẫn một mực không chịu đi cho.

Nhân viên bán hàng cuối cùng đành lễ phép mở miệng hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi cô còn cần gì sao?”

Triệu Tử Mặc hơi hơi chột dạ đáp: “Chị... còn chưa đưa tiền thừa cho em mà...”

“Tiền thừa?”

Nhân viên bán hàng không nhịn nổi trợn tròn mắt, lúc sau lại thấy buồn cười quá, mà sợ thất lễ trước mặt khách hàng, cho nên cố gắng nín nhịn, bộ dạng đến là thảm thương.

Cố Thành Ca cầm lấy tờ biên lai liếc qua một cái, lần đầu tiên trong đời, anh mãnh liệt sinh ra một loại cảm giác bất lực như thế này.

299.99 tệ.

Còn đòi tiền thừa nữa sao?

Nhìn thấy vẻ mặt quái dị của nhân viên cửa hàng cùng vẻ im lặng bất thường của vị cực phẩm đứng bên cạnh, Triệu Tử Mặc rốt cực cũng ngộ ra...

Không tới giây sau, Triệu Tử Mặc đã tức tốc nắm lấy tay Cố Thành Ca xông ra phía ngoài cửa hàng.

Quá, quá mất mặt rồi!

“Sao anh lại có một cô bạn gái ngốc nghếch thế này chứ?” Sau khi lên xe, Cố Thành Ca không nhịn nổi cảm khái.

Triệu Tử Mặc thở hồng hộc, quay sang lườm anh một cái, giây lát sau, đột nhiên lại thấy buồn cười.

Thật khờ mà.

Có điều, cũng chính nhờ cái chuyện ngốc nghếch này của cô, khiến cho chút ngượng ngùng còn sót lại trong tâm trí Triệu Tử Mặc, cuối cùng cũng đã tan thành mây khói.

Chương 42: “Tiểu nhân đắc chí.”

Đến khi đặt chân được đến viện dưỡng lão rồi, bất chợt Triệu Tử Mặc lại cảm thấy có chút thấp thỏm không yên.

Vốn dĩ trước kia, cô vì nhà trường bắt ép nên mới đến viện dưỡng lão này, rồi quen biết với Phó nãi nãi, mỗi khi đến đây đều rất tự nhiên nói nhăng nói cuội thế nào cũng được. Nhưng còn bây giờ, thân phận cô đã khác rồi, khiến cho tâm trạng cũng chuyển biến ít nhiều.

Mặc dù trước giờ cô vẫn luôn không hiểu, vì sao cực phẩm có cha đàn ông, vậy mà chỉ sống với mỗi mình bà ngoại, nhưng riêng chuyện này thì cô có thể khẳng định chắc chắn, rằng cực phẩm rất coi trọng Phó nãi nãi, cho nên...

Lần này, nghĩ sao cũng thấy giống như là cô đang đi “ra mắt cha mẹ” nhà người ta ấy.

Cố Thành Ca nắm lấy tay cô, cô cứng đầu giật tay ra, anh lại nắm, cô lại giật.

“Từ từ, từ từ chút đi.”

Cố Thành Ca thấy thế thì cũng rất biết nghe lời, không nắm lấy tay cô nữa, chuyển sang phương pháp ôm choàng qua vai cô, ngữ điệu rất mực bình thản ung dung: “Không cần ngượng, bà ngoại biết cả rồi.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Được rồi, đành phải chấp nhận sự thật rằng cực phẩm đã tốc chiến tốc thắng khai báo sạch sẽ phanh phui mọi chuyện giữa họ rồi, huống chi giờ cô có muốn chu miệng lên cãi chày cãi cối thêm thì cũng chẳng được nữa. Cơ mà, cả người cô gần như bị anh ôm trọn thế này thì...

Cô thà chọn cách nắm tay còn hơn ==

Thế là, Triệu Tử Mặc chủ động đưa tay ra nắm lấy tay anh kéo đi.

Quả nhiên vừa nhìn thấy hai người họ dắt tay nhau, Phó nữ nữ một chút cũng chẳng tỏ ra ngạc nhiên, chỉ là niềm vui hiện lên trong ánh mắt bà có vẻ hơi khác xưa, khiến cho Triệu Tử Mặc cảm thấy sung sướng phần nào, nhưng mà...

Vừa bước vào, cô bỗng thấy hôm nay có phần căng thẳng hơn ít nhiều: “Phó nữ nữ.”

Phó nữ nữ nở một nụ cười trông rất dễ gần: “A Mặc, từ hôm nay con có thể giống như Thành Thành, gọi bà là bà ngoại.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Được rồi, cô thừa nhận, Phó nữ nữ đúng là chẳng từ tốn tí nào.

Sau đó... một giọng nói vút lên cao.

“Khá khen cho A Mặc nhà mi, chuyện tình kinh thiên động địa chao đảo chúng sinh như vậy mà mi dám cả gan lừa gạt ta!”

Triệu Tử Mặc ngoảnh sang, đối mặt với bạn Cổ Thành Tây đang nhướn mày giương nanh múa vuốt đứng kia.

Đúng là hết chỗ nói.

Lần đó cô chủ động tỏ tình, sau này đã thấy hối hận muốn chết rồi, suốt mấy ngày liền cả người cứ ngơ ngẩn ngẩn như ở trên mây, cô làm gì còn tinh thần tâm trạng mà đi kể lể này nọ cho người ta nghe về chuyện cô nhạt được cực phẩm làm bạn trai cơ chứ!

May mà Cổ Thành Tây vẫn chưa đến mức như bọn người vô lương khác, chỉ chọc cô một câu đó thôi, rồi liền im bặt không tiếp tục lên tiếng nói gì nữa.

Sau đó, đến khi ngồi vào bàn ăn lúc tối muộn, tâm trạng Triệu Tử Mặc cũng dần hồi phục trở lại, vứt bỏ hết mọi căng thẳng, lấy lại bản sắc nói nhiều vốn có của mình, mở đầu bằng chuyện “Có một lần cháu đi mua quần áo”, lời hết tất tật chi tiết đòi tiền thừa của 299.99 tệ ra mà kể, khiến cho Phó nữ nữ ngày thường vốn ít cười ít nói, bây giờ cũng phải bật cười. Chỉ có Cổ Thành Ca ngồi một bên là vẫn một mực an tĩnh như thường, chỉ thỉnh thoảng quay sang gấp thức ăn cho kẻ nào đó mãi mê nói mà quên hết sự đời. Còn Cổ Thành Tây thì...

Thái độ của con nhỏ này hôm nay hết sức khác thường, suốt cả bữa cơm chả thém lên tiếng nói câu nào, chẳng nói chẳng rằng cứ thế lặng lẽ ăn.

Dùng cơm xong, Cổ Thành Tây liền chủ động dọn dẹp bát đĩa, Triệu Tử Mặc để ý thấy thái độ yên lặng đến kỳ lạ của cô nàng trong suốt bữa ăn, bình thường nó hay chọc mình lắm cơ mà, thế là cô liền leo đèo theo Cổ Thành Tây đi vào bếp.

Tiếng va chạm từ những chiếc bát kêu lên leng keng một hồi, cuối cùng Cổ Thành Tây không thể nhịn được nữa, đành thở dài cảm khái: “Haiz...”

Triệu Tử Mặc: “Sao vậy Tây Tây?”

Cổ Thành Tây u oán liếc cô một cái, bắt đầu quở trách: “Haiz, A Mặc ngày hôm nay đã khác xa A Mặc của ngày xưa rồi, bây giờ mi đã là người của ông anh kia, ta không còn cơ hội trêu chọc giễu cợt mi nữa rồi, thiếu mất mấy cái thú vui đó, cuộc sống của ta rồi đây sẽ tẻ nhạt lắm à xem!”

Triệu Tử Mặc yên lặng kéo dài hắc tuyến: cô đường đường là mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, vậy mà không ngờ, lại bị biến thành đứa dở hơi đi cung cấp niềm vui thú cho quần chúng nhân dân!

Triệu Tử Mặc: “Mi muốn bắt nạt muốn trêu chọc ta thì cứ làm đi, đằng nào ta cũng có ngăn được mi đâu.”

Ánh mắt Cố Thành Tây giờ đây lại càng thêm u oán: “Cho dù mi có không cần, ta cũng không dám.”

Triệu Tử Mặc: “???”

Cố Thành Tây: “Mi không thấy anh trai ta thương yêu chiều chuộng mi đến mức nào sao?”

Triệu Tử Mặc: “?????”

Cố Thành Tây: “Lúc mi vừa bước vào, ta mở miệng chọc mi một câu, anh ấy liền uy hiếp ta!”

Triệu Tử Mặc: “?????????”

Cô đâu có thấy gì đâu! Tuyệt đối không thấy cực phẩm có bất cứ hành động uy hiếp nào mà!

Triệu Tử Mặc: “Ta chỉ để ý thấy anh ấy bình tĩnh liếc nhìn mi một cái...”

Cố Thành Tây dặm chân: “Thì đó đó, cái ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng khiến cho người ta không thể nhìn ra bất cứ tâm trạng gì kia, chẳng lẽ mi không biết rằng ánh mắt đó làm người ta cảm thấy rất áp bức rất ngộp thở sao?”

Triệu Tử Mặc: “...”

Hình như là thế.

Bất giác cô lại cảm thấy cực kỳ vui vẻ: thì ra suốt cả bữa cơm, Tây Tây không hề mở miệng nói câu nào, đều là do con nhỏ này vừa bị cực phẩm “bình tĩnh nhìn” cả á!

Há há há, cực phẩm thật cường đại!

Triệu Tử Mặc bắt đầu tiểu nhân đắc chí: “Rất tốt rất tốt, xem xem sau này mi có dám lấy việc bắt nạt ta ra làm thú vui nữa không, cảm giác có chỗ dựa thật là sung sướng quá á há há!”

Cố Thành Tây: “...”

Cố Thành Tây chẳng hung hăng ngang ngược như ai kia, cơ bản cũng là vì thấy người ta cười sảng khoái quá, cho nên cũng dần nở nụ cười.

Tốt rồi, xem ra người anh xưa nay lạnh lùng điềm tĩnh của cô giờ đã được con nhỏ tuy xinh đẹp nhưng cũng rất ồn ào này tiếp thêm sức mạnh, mắt nhìn người của anh ấy quả nhiên cực kỳ sắc bén mà.

Nói đến đây, Cố Thành Tây lại bắt đầu nổi hứng bát quái: “A Mặc, mi với anh trai ta, là ai tỏ tình trước thế?”

Chạm trúng tim đen rồi!

Triệu Tử Mặc dù hết sức chột dạ, nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ ta đây trấn tĩnh lắm: “Là anh ấy thừa nhận ta làm bạn gái của anh ấy trước.”

Cố Thành Tây tỏ vẻ kinh ngạc: “Này, vậy ra không phải mi tỏ tình trước sao?”

Triệu Tử Mặc nghe thấy thế thì lập tức nhảy dựng lên: làm sao con nhỏ này biết được thế!

Cố Thành Tây trưng ra một vẻ mặt bi thương: “Haiz, thua thảm hại rồi, đành phải cống nạp cho hai đứa kia hai bữa ăn sáng thôi, ta đau lòng chết mất.”

Triệu Tử Mặc im lặng, sau đó lại ngược nhìn lên với vẻ mù mịt không hiểu gì.

“Thua?”

Cố Thành Tây không đợi bị hỏi, lập tức chủ động giải thích: “A Mặc, ta cùng hai đứa kia đánh cuộc với nhau, ta cược mi sẽ tỏ tình trước, ai ngờ kết cục lại thành ra thế này cơ chứ!”

Triệu Tử Mặc hắc tuyến vạn trượng.

“Sao mi lại cho rằng ta sẽ tỏ tình trước?”

Cố Thành Tây làm ra vẻ đó là điều dĩ nhiên không cần bàn cãi: “Em gái ơi, cái tính không kiên nhẫn của em gái nó lớn thế nào, chẳng phải chị đây đã biết quá rõ rồi sao?”

Triệu Tử Mặc: “...”

Thì ra tính cách quyết định vận mệnh, thế cho nên cô mới cực kỳ hối hận về chuyện chủ động tỏ tình trước, mãi đến bây giờ vẫn bức bối bản thân muốn chết ấy!

Có điều...

Triệu Tử Mặc đảo mắt ngó quanh quất một hồi, sau đó mới yên tâm nói nhỏ: “Mặc kệ ai tỏ tình trước, mi chỉ cần biết rằng người rung động trước là anh ấy là được.”

Cố Thành Tây nghe thấy vậy thì nổi hứng trêu chọc: “A Mặc, mi có dám chắc không, sao dám khẳng định người rung động trước là anh trai ta mà không phải mi?”

Triệu Tử Mặc chớp chớp mắt.

Không lẽ, bây giờ phải đi hỏi anh ấy xem ai rung động trước sao? Mặc kệ, cho dù người đó có là cô, cũng nhất quyết phải đổi trắng thay đen, ai bảo cô chủ động tỏ tình chứ, phải làm vậy mới công bằng.

Sau đó Triệu Tử Mặc đành tự biến mình thành kẻ lâm trận bỏ chạy, chuồn êm ra khỏi phòng bếp. Mới vừa chạy đến đoạn hành lang dẫn vào phòng khách, cô đột nhiên dừng chân lại.

Cố Thành Ca đang nói chuyện với bà ngoại anh ấy.

Giọng nói của Phó nữ nãi lúc này không hiểu sao rất nghiêm trọng: “Thành Thành, bà vẫn không biết con đã chịu từ bỏ chưa, có điều, nếu như án oan của Phó Khinh Chúc được thụ lý một lần nữa, chắc chắn rằng cảnh quan Tô sẽ đảm nhận vụ án này, con cũng không cần đích thân đi điều tra như vậy đâu, ân của Khinh Chúc đối với con, con cũng báo đáp hết cả rồi.”

Cố Thành Ca vẫn một mực điềm nhiên: “Bà ngoại yên tâm, con sẽ không dẫn thân vào nguy hiểm thêm lần nữa đâu.”

Triệu Tử Mặc lặng lẽ quay đi.

Án oan của Phó Khinh Chúc?

Dẫn thân vào mạo hiểm?

Thì ra, lần trước cực phẩm đến Thiên thượng nhân gian ngụ nhạc thành là để điều tra, chẳng trách tại sao anh lại biết trước rằng sẽ có cảnh sát ập đến để dẫn cô đi trước.

Thì ra, anh muốn mình oan ẹ mình.

Nhưng mà, giọng điệu của Phó nữ nãi có vẻ như...

“Ân của Khinh Chúc đối với con, con cũng báo đáp hết cả rồi.”

Giọng điệu này, có phải quá khách khí không?

Chẳng lẽ làm con, mà không được làm chút gì đó ẹ mình sao...?

24. Chương 43-44

Chương 43: Là ai rung động trước.

Hiện tại lúc này đây, điều làm Triệu Tử Mặc cảm thấy hứng thú nhất, vẫn là...

Rất cực, cực phẩm bắt đầu rung động từ bao giờ?

Nhân lúc Cổ Thành Tây lẻo đẻo đi theo Phó nữ nữ mang nước hoa quả đi tặng ấy người khác trong viện dưỡng lão, trong phòng cuối cùng chỉ còn lại có hai người, Triệu Tử Mặc vốn định chớp lấy thời cơ hỏi anh cái câu ấy, nhưng mà, chưa kịp mở miệng, Cổ Thành Ca đã gọi: “A Mặc, lại đây.”

Triệu Tử Mặc lập tức ngoan ngoãn đi đến trước mặt anh.

Cổ Thành Ca nhanh chóng cầm lấy tay cô, đôi mắt đen như mực nhìn cô chăm chú: “A Mặc.”

Đến tận thời điểm này cô vẫn chưa thể nào quen được với anh mắt dịu dàng mà thâm tình ấy của anh, cho nên theo bản năng liền cúi đầu xuống, âm lượng thấp đến mức khó có thể nghe được: “Dạ...”

Cổ Thành Ca: “Ăn xong cơm tối rồi...”

Triệu Tử Mặc: “Ừm?”

Cổ Thành Ca: “Có phải đã đến lúc dùng điểm tâm rồi không?”

“Hả?” Triệu Tử Mặc khó hiểu ngẩng đầu, sau đó gần như ngay lập tức...

Anh hôn lên môi cô.

Lần hôn này anh khá dịu dàng, đầu tiên chỉ thoáng qua như chuồn chuồn lướt nước, chỉ đơn giản là chạm vào rồi liếm qua đôi môi cô, sau đó mới từ từ áp môi hai người vào chặt hơn, hệt như anh đang cố gắng đếm từng đường vân trên môi cô vậy.

Bởi vì đã có kinh nghiệm của nụ hôn đầu, cho nên Triệu Tử Mặc cũng không cảm thấy bối rối lắm, cho dù tim vẫn đập thình thịch, cho dù đầu óc chẳng thể hoạt động như mong muốn, cho dù không thể nào cưỡng nổi sự nhiệt tình của anh, cô vẫn còn chút lí trí sót lại, lập tức say sưa hôn trả lại anh.

Lúc mới bắt đầu hai người vẫn đứng yên tại chỗ, được một lúc thì lùi dần về phía sau, cuối cùng dừng trước chiếc ghế salon, khiến cho cô hoàn toàn bị anh áp đảo.

Nụ hôn bắt đầu mạnh dần lên, khiến cho Triệu Tử Mặc gần như chẳng thể nào thở nổi, hai tay đặt trước ngực anh cũng bắt đầu dồn sức đẩy anh ra, nhưng cũng vì thế mà khiến anh thêm cuồng nhiệt, lực ép lên môi cô mỗi lúc một lớn, đến khi cô như tắc thở đến nơi, anh mới chịu dứt ra, buông tha cho cái kẻ yếu thế là cô.

Mặt anh vùi sâu trong hõm cổ cô, cố gắng hết sức lấy lại bình tĩnh, một lúc sau mới thì thầm: “Nếu như lúc này, không phải vì người đi đường quá đông...”

Triệu Tử Mặc: “...”

Lạy trời, đầu óc cô còn đang trống rỗng, không thể nào suy nghĩ được gì.

Cổ Thành Ca nén tiếng thở dài: “Vừa gặp đã muốn hôn em.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Này này, làm ơn đừng khiến cho đầu óc cô trở nên trống rỗng hơn đi có được không?

Cơ mà, cũng chính vì vụ này, khiến cho vấn đề cô vốn dĩ muốn hỏi anh, đã bị quăng đi tận đâu đâu rồi.

Có điều, tạm thời quên không có nghĩa là mãi mãi quên, ngày nào đó cô nhất định sẽ lôi ra nhai lại. Tính cách Triệu Tử Mặc từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến giờ vẫn vậy, nếu có vấn đề nào đó muốn hỏi người ta mà chưa nhận được câu trả lời, nhất định cô sẽ nhấp nha nhấp nhồm đứng ngồi không yên, đến khi giải quyết được đầu đuôi ngọn nguồn rồi mới chịu thôi.

Mà cũng đúng như lời Cổ Thành Tây, với bản tính của Triệu Tử Mặc thì khó có thể nhịn được chuyện gì lâu, chịu đến tối thứ sáu đã là cực hạn, cô lập tức chạy đến hỏi người ta để làm rõ mọi thắc mắc bấy lâu.

Vì không thích quanh co lòng vòng, nên cô muốn hỏi thẳng anh luôn, có điều da mặt chưa kịp tu luyện cho dày thêm, cho nên chỉ dám hỏi qua tin nhắn.

Thời điểm có tin nhắn đến, Cổ Thành Ca cũng vừa lúc kết thúc một ngày công việc, vốn anh còn đang nghĩ có nên thông báo trước cho cô là tan làm anh sẽ đến trường hay không, bởi vì người nào đó ấy mà, sau vụ

hôn thứ hai thì lại tiếp tục chơi trò làm rùa rụt đầu, lấy cớ nào là “việc học quan trọng nhất”, rồi thì “em sợ muộn giờ điểm danh”,... nói chung là đủ các loại lý do từ chối thoái thác gặp anh.

Nhưng nói gì thì nói, tuần này anh cũng khá là bận, đến tận hôm nay mới có thời gian rảnh, suy nghĩ đầu tiên là muốn đến gặp cô.

Vừa đọc xong tin nhắn nhận được từ một người nào đó, Cố Thành Ca lập tức lấy chìa khóa rồi leo lên xe.

Hà Tất Tranh bắt đầu chơi chiến dịch thăm dò: “Hây, lão Cố, sao sớm vậy đã đi rồi, không muốn ăn cơm cùng Chiến Hằng à?”

Chiến Hằng là một trong bốn đại luật sư của thành phố Anh Phong, không giống với ba người Tề Hà Thành anh, vị này là bậc tiền bối lão luyện trong nghề, mà cũng vì hồi năm hai Cố Thành Ca từng thực tập ở sở vụ luật của Chiến Hằng, cho nên bây giờ tuy hai bên đều là người trong nghề, thực chất vẫn có chút giao tình, lần này sở vụ anh mời khách, là vì dạo này có một vụ án khó giải quyết, muốn mời Chiến Hằng giúp đỡ một tay.

Cố Thành Ca không thèm quay đầu lại mà đáp luôn: “Ồ, chờ Tề Lỗi về rồi hai người đi với nhau đi, tôi có chút việc.”

“Này này, việc gì là việc gì! Quan trọng hơn bữa cơm tối nay sao hả?”

“Quan trọng. Mấy ngày liền chưa được ăn.”

Hà Tất Tranh: “...”

Hắn không nghe lắm chứ, thời gian khác hắn không cần biết, nhưng mấy ngày nay, hắn vẫn thấy cái tên đó ăn uống bình thường mà...

...

Cố Thành Ca sau khi lên xe, mới chậm rãi viết tin nhắn trả lời.

Triệu Tử Mặc nhìn mấy chữ vừa được gửi đến, lập tức tròn mắt:

Này này này, vì sao lại nói ‘Không biết’ hả?

Triệu Tử Mặc yên lặng để cho hắc tuyến rơi, mãnh liệt cảm thấy cực phẩm đang nói dối cô, bản thân mình rung động lúc nào cũng không biết, làm gì có cái đạo lý ấy!

Đổi cách khác vậy, hỏi theo kiểu Có/Không thông thường chắc là dễ hơn.

“Vậy có phải anh vừa gặp em đã yêu rồi không? Há há.”

Một lúc lâu sau, Cố Thành Ca mới nhắn tin trả lời: “Không phải.”

Triệu Tử Mặc bất giác cảm thấy có chút khó chịu, tay nhanh hơn não ấn chữ hỏi lại anh: “Tại sao?”

Mãi mà chưa có tin nhắn đến, Triệu Tử Mặc một phút một giây cũng không dám rời màn hình điện thoại.

Chừng mười phút đồng hồ sau, Cố Thành Ca viết trả lời mấy chữ thế này: “Anh đối với không có hứng thú.”

Triệu Tử Mặc tiếp tục hắc tuyến vạn trường.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau là vào đêm giáng sinh mấy năm trước, khi đó cô vẫn còn đang ở tuổi vị thành niên, cho nên anh mới gọi cô là “ ”?

Có điều, câu trả lời này của anh khiến cô cảm thấy rất vui vẻ, hăng hái bừng bừng hỏi tiếp: “Vậy có phải vừa gặp lại em anh đã đổ ngay không?”

Lại một lúc sau, cô mới nhận được câu trả lời.

Cố Thành Ca lờ câu hỏi của cô đi, nói sang chuyện khác: “A Mặc, anh đói.”

Triệu Tử Mặc liếc nhìn đồng hồ.

Bốn giờ chiều, giờ này mà anh bảo đói sao?

“Lúc trưa anh chưa ăn cơm sao?”

“Ừ, chưa ăn.”

“Vậy anh ăn trước đi, lát em còn có tiết, đến hơn sáu giờ mới xong.”

Cố Thành Ca yên lặng một chút, rồi dừng xe.

“Ừ, anh ăn trước. Anh đang ở cổng Tây, em ra đây chút đi.”

“Hà? Làm gì?” Triệu Tử Mặc nhất thời không thể nào phản ứng kịp.

Giọng điệu Cố Thành Ca vẫn nhẹ nhàng bình thản: “Ăn. Rồi mặt đối mặt trả lời câu hỏi vừa nãy của em luôn.”

Triệu Tử Mặc hừ hừ mũi, cô biết ngay mà, lúc nãy anh bảo ‘Không biết’ trăm phần là nói dối cô.

Thế là, người nào đó liền leo lên xe đạp, cật lực phi thẳng đến cổng Tây.

Vừa nhìn thấy xe anh đang dừng bên cạnh một cây phong như lá phía ngoài cổng trường, Triệu Tử Mặc liền đi tới mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ, hai mắt lóe sáng nhìn về phía người đang ngồi bên cạnh: “Được rồi, bây giờ thì anh có thể mặt đối mặt trả lời... Ừm...”

Lời còn chưa dứt, cô đã bị người nào đó kéo mạnh vào lòng, hung hăng hôn lên môi.

Anh ngậm chặt lấy môi cô, mãnh liệt chà xát, dùng hành động để bộc lộ nỗi nhớ nhung bao ngày qua của mình, lại còn nhân lúc cô lơ là cảnh giác mà tách hai hàm răng của cô ra, ra sức càn quét công thành chiếm đất.

Vẫn chưa đủ, vĩnh viễn không thể đủ!

Cánh tay dài vươn ra giữ chặt lấy đôi vai cô, đem cô ôm sát vào trong ngực mình, anh chỉ hận không thể nuốt luôn cô vào bụng, hận không thể cùng cô hòa chung làm một.

Triệu Tử Mặc ngay lúc bắt đầu đã không có sức lực chống đỡ, mặc anh bắt nạt, mặc anh cướp đoạt, mặc anh đòi hỏi cô đều không thể kháng cự. Có điều A Mặc là một đứa trẻ học hỏi rất nhanh, sau hai lần kinh nghiệm, cô đã có thể đáp lại anh một cách thuần thục hơn.

Nhưng làm như vậy lại càng kích thích anh, khiến cho động tác của anh càng thêm bùng phát, tựa như giông bão ngày hè không hơn không kém.

Sau khi mưa tạnh gió ngừng, Triệu Tử Mặc phải mất một lúc mới hít thở thông thuận được như cũ, không chịu nổi nữa đành mở miệng thương lượng: “Cực phẩm, anh có thể mỗi lần... ừm... ngắn hơn chút chút được không?”

Cố Thành Ca tận lực giữ cho biểu cảm trên mặt mình vẫn một mực thản nhiên: “Em không thích sao?”

Triệu Tử Mặc: “Tất nhiên không phải.”

Cố Thành Ca: “...”

Triệu Tử Mặc: “Mỗi lần anh... ừm... em đều có cảm giác như đứng bên vách núi dựng đứng cao ngàn trượng, vừa kinh tâm động phách, vừa cảm thấy... sợ.”

Nghe cô nói vậy, đôi mày Cố Thành Ca liền khẽ nhíu.

Anh làm cô sợ...

Triệu Tử Mặc cúi đầu xuống bổ sung thêm: “... Bởi vì em không cách nào thở nổi.” Nếu thời gian dài quá, bị ngạt thở chết thì biết làm sao!

Cả người Cố Thành Ca dần ra, áp lực dường như cũng tiêu tan hết.

“A Mặc ngốc.” Một lần nữa anh lại kéo cô vào lòng: “Để anh dạy em.”

Thế là, người nào đó lại tiếp tục lâm vào tình trạng như đứng bên vách đá, cảm giác kinh tâm động phách cứ chực trào ra, điểm khác duy nhất lúc này là, bây giờ đã có kẻ dạy cô phải thở thế nào, cho nên sự sợ hãi cũng dần dần biết mất.

Sau khi truyền giáo xong, đáy mắt Cố Thành Ca vì thỏa mãn nên không tránh khỏi việc sáng hơn ngày thường.

Anh gọi: “A Mặc.”

Người nào đó vẫn còn mơ mơ màng màng: “Ủm?”

Cố Thành Ca: “Em phải thông cảm cho anh.”

Triệu Tử Mặc: “Ủ?”

Cố Thành Ca: “Khi lữ lựt ập đến thì thường như thế nào?”

Này này này, sao tự nhiên lại mang vấn đề tầm cỡ lớn như thế ra hỏi chứ!

Triệu Tử Mặc đáp: “Lữ ập đến thì không thể chống đỡ, khó có cách nào dừng nó lại.”

Khuỷu tay vẫn đang đặt trên tay lái, Cố Thành Ca quay sang nhìn cô, đôi mắt khê chuyển: “Cho nên, anh đã rất kiềm chế rồi.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Rốt cục thì cô cũng hiểu.

Nhưng mà, cái sự ‘vô cùng kiềm chế’ của anh cũng đủ khiến cho cô chao đảo điều đứng thế kia, nếu như không kiềm chế nữa, chẳng biết thảm cảnh sẽ ra sao!

Thế là cô liền hỏi thẳng: “Vậy lúc nào thì anh mới không phát lữ?”

Cố Thành Ca nghiêm trang đáp: “Lúc không gặp em.”

Triệu Tử Mặc cố gắng trấn tĩnh, hỏi: “Cho nên, anh vì muốn dùng lữ nhấn chìm em, mới đến đây sao?”

Cố Thành Ca đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt vuốt cằm: “Có thể cho là như vậy.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Đột nhiên cô mãnh liệt cảm thấy, trong tương lai, cuộc sống chao đảo thất thần như lúc này đây là rất có triển vọng.

Yên tĩnh chốc lát, Triệu Tử Mặc mới vội vàng mở cửa xe: “Em còn phải lên lớp nữa.”

Cố Thành Ca gật đầu: “Ủ.”

Triệu Tử Mặc nhận được ân chuẩn của anh, lập tức xuống xe.

“A Mặc.”

Cố Thành Ca bỗng nhiên lên tiếng gọi, anh nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt anh lóe lên những tia sáng rực rỡ, chân thành mà ấm áp, đôi mắt ấy, cô trước nay chưa từng thấy bao giờ.

Anh nói: “Anh cũng không rõ lúc nào thì bắt đầu rung động, nhưng có thể khẳng định, người rung động trước là anh.”

Triệu Tử Mặc nhìn anh, nhất thời ngây ngẩn cả người, đôi mắt anh lúc này hệt như những vì sao sáng lấp lánh giữa bầu trời đêm, một lúc lâu sau, cô mới vỡ lẽ, hóa ra anh đang trả lời câu hỏi cô vẫn thắc mắc bấy lâu.

Dần dà, trong lòng cô cũng hiểu ra, cực phẩm thông minh là vậy, nhất định anh biết, cô vẫn còn cảm thấy tiếc nuối vì đã chủ động tỏ tình trước, cho nên anh mới nguyện ý trả lời, để tìm lại sự thăng bằng trong lòng cô.

Triệu Tử Mặc xấu hổ cúi đầu, trong lòng vẫn thấy cảm động không thôi.

Cổng Tây lúc này yên tĩnh lạ thường.

Cho đến khi Cổ Thành Ca lên tiếng nhắc nhở: “Đến giờ lên lớp rồi, em đi mau đi.”, Triệu Tử Mặc mới chợt ngẩng đầu.

Không hiểu sao dừng khí từ đâu ập tới, cô bật thốt lên: “Sáng mai anh đến đón em nha.”

Đôi mắt xinh đẹp lóe ra những tia ngượng ngùng, cô vội vàng nói tiếp: “Chúng ta hẹn hò đi!”

Nói xong, không đợi anh kịp phản ứng, cô lập tức chạy đi lấy xe quay trở vào trường.

Chương 44: Từ lúc nào đã bắt đầu rung động.

Rốt cuộc là từ lúc nào, anh bắt đầu rung động trước cô...

Đến tận mười giờ đêm hôm đó, Cổ Thành Ca mới phát hiện ra, sau khi anh rời khỏi trường, trong đầu vẫn cứ quanh quẩn lớn vồn mỗi câu hỏi đó.

Đứng trên ban công hóng gió đêm, từng đợt gió nhẹ dịu dàng mơn man, anh lại bắt đầu sửa sang lại suy nghĩ của mình.

Chẳng phải là giáng sinh đêm đó bình thủy tương phùng (*), dù sao thì, lúc ấy cô vẫn còn nhỏ tuổi, còn anh đang bận vùi sâu vào đau khổ khôn nguôi. Tại thời điểm đó đối với anh mà nói, cô cũng lắm cũng chỉ là một vị khách qua đường, cho dù sau tối hôm ấy, không hiểu sao anh vẫn đến quảng trường chờ cô để trả lại chiếc khăn tay, chỉ là anh đợi mãi, cô vẫn không xuất hiện.

(*) “Bình thủy tương phùng”: bèo nước gặp nhau.

Lần gặp lại nhau là khi cô cầm DV xông vào ký túc xá, vốn dĩ nhờ có Thành Tây, cho nên anh chỉ cần nhìn một cái liền nhận ra cô. Cô đẹp thì có đẹp thật đấy, nhưng cũng không đủ khiến anh rung động.

Nhưng có một chuyện anh không thể phủ nhận, rằng sau chuyện của Lương Kính, anh nghe Kỷ An Thần thuật lại, có người nào đó muốn ám chỉ anh: , anh lại đột nhiên sinh ra cảm giác muốn được gặp cô, trong lòng đầy ắp sự áy náy về chuyện Lương Kính, muốn trực tiếp mặt đối mặt xin lỗi, và thế là, bữa ăn tối ở nhà Lương Kính được đưa ra.

Mà trước đó, Kỷ An Thần nói với anh rằng hẳn muốn theo đuổi cô, hơn nữa hành động cũng rất quyết liệt, không hiểu sao lúc ấy, anh lại bật thốt lên: “Nếu như cậu theo đuổi cô ấy rồi, sau này lại chỉ yêu đúng một tháng thì không nên...”

Có lẽ, sâu thẳm trong tiềm thức anh vẫn nhớ như in câu nói đêm hôm đó của cô: “Sau này khi tìm bạn trai, nếu không xác định có thể ở bên tôi cả đời, tôi tuyệt đối sẽ không bắt đầu!” Kể từ khi đó, có lẽ anh đã bắt đầu cảm thấy hứng thú rồi chẳng...

Song không lâu sau, anh lại vô tình nghe được những tin đồn thổi về cô và Tiêu Sở Diễm, cho nên đến cả gặp mặt cũng chẳng muốn chào hỏi, chỉ là anh không thể ngờ, cô lại có những hành động ngoài sức tưởng tượng đến như vậy, khiến cho anh bất tri bất giác phải nghe theo cô, nói dừng là dừng, nói đi phải đi, làm anh dở khóc dở cười, đồng thời cũng cảm thấy, cái cảm giác dâng lên trong lòng anh đó... rất xa xỉ.

Trong thâm tâm anh tựa hồ như đã bắt đầu rung động, anh tìm cơ hội gửi trả cô chiếc khăn tay màu hồng phấn mà năm đó cô đã ‘gửi tạm’ nơi anh, chỉ có điều, cô hình như không còn nhớ ra anh nữa.

Trong lòng anh lúc ấy, mơ hồ xẹt qua một tia mất mát.

Sau đó anh mới biết, thì ra Thành Tây mới là bạn gái của Tiêu Sở Diễm. Tình cảm của anh và cô em gái này khá tốt, nhưng từ khi anh bị đuổi ra khỏi cổng Cổ gia từ rất nhiều năm trước, hai người cũng rất ít khi gặp nhau, sự hiểu biết lẫn nhau, chính vì thế mà cũng bớt đi nhiều, việc Thành Tây có bạn trai, đương nhiên anh không hề biết.

Mà tin tức này lại có thể khiến anh không điều khiển nổi chính bản thân mình, đi giúp đỡ cho Trình Tấn Nam và Tùng Dung, sau lần đó, anh lại tình cờ gặp cô ở viện dưỡng lão của bà ngoại, cũng chẳng hiểu sao, người bà luôn xa cách anh ấy, lần đầu tiên kể từ sau sự kiện đó, đã giữ anh lại cùng ăn cơm.

Anh thật sự cảm thấy rất tò mò, không biết cô làm cách nào, khiến cho bà ngoại từ một người lạnh lùng như thế, lại có thể trở nên vui vẻ gần gũi trong thoáng chốc.

Sự tò mò đó của anh, cuối cùng đã bùng phát thành ham muốn tột độ.

Chính anh cũng chẳng ngờ tới, lần cô nhờ vả anh “làm bạn trai một lần”, trong đầu anh bỗng nhiên lóe lên ý nghĩ, chi bằng đem cô làm bạn gái mình thử xem sao?

Cho nên, khi Kỷ An Thần một lần nữa nói muốn theo đuổi cô, anh đã thẳng thừng mà nói: “Nếu như không thể đối với cô ấy toàn tâm toàn ý suốt đời suốt kiếp, cho dù có cố gắng yêu lâu đến mấy, tốt nhất cũng không nên...”

Chính anh cũng không thể hiểu tại sao, trong một thời gian ngắn đến thế, ý niệm đem cô thử làm bạn gái, đã hoàn toàn chuyển biến thành đem cô trở thành bạn gái chân chính của mình...

Có lẽ là do tính cách thanh thoát, sáng khoái mà mát lạnh của cô, khiến ỗi lúc anh ở bên cô đều cảm thấy thật sự thoải mái, cho dù cô mang trên mình vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, trước nay tuyệt nhiên vẫn chưa từng đem ra làm lợi thế, ngược lại cô vẫn thẳng thắn vô cùng.

Hoặc có lẽ, cô thường mặc kệ thiên hạ mà cười hung hăng ngang ngược, nụ cười ấy của cô, lại như ánh mặt trời rực rỡ sưởi ấm cõi lòng anh. Trên khuôn mặt xinh đẹp ấy, không bao giờ có một chút lo lắng, chỉ đơn thuần là bừng bừng sức sống, hăng hái khôn cùng, khiến cho anh mỗi lần nhìn cô, tựa hồ như cũng muốn ‘lây bệnh’.

Thực sự, anh không thể nói rõ ra mình bắt đầu rung động từ lúc nào, chỉ cảm thấy rằng, anh ở bên cạnh cô, đơn giản là điều hiển nhiên không cần bàn cãi.

Cuộc hẹn ngày mai, anh vô cùng mong đợi.

25. Chương 45-46

Chương 45: “Trộm sắc”.

Giờ tự học hôm đó kết thúc khá muộn, trên đường trở về ký túc xá, bốn người Triệu Tử Mặc, Cố Thành Tây, Khương Khương và Thi Tiểu Phì vẫn hết như ngày thường, vừa đi vừa cười nói nhộn nhạo không thôi.

Bỗng nhiên, Triệu Tử Mặc “A” lên một tiếng, rồi lập tức ba chân bốn cẳng chạy về phía khu ký túc Mẫu Đơn, khiến cho ba vị mỹ nữ đang bám theo sau cũng phải toát cả mồ hôi.

Thi Tiểu Phì lập tức gọi với theo: “A Mặc, mi vội vội vàng vàng làm cái quái gì thế hả?”

Người đông quá, thậm chí còn không nhìn thấy bóng Triệu Tử Mặc đâu nữa!

Cô Thành Tây đi bên cạnh, để lộ ra một nụ cười vẻ hiểu biết.

Khương Khương nhìn thấy vậy liền hỏi: “Mi biết chuyện gì à?”

Cố Thành Tây bình tĩnh đáp: “Vừa nãy, có phải có một ‘thiếu nữ’ vừa ba chân bốn cẳng chạy về phía ký túc Mẫu Đơn kia không?”

Khương Khương đánh giá cách nhấn mạnh của Cố Thành Tây, rồi khẽ gật đầu, hình như đã hiểu ra đôi chút.

Cái vị ‘thiếu nữ’ kia hình như đã có nói với ba người cô rằng: “Mai ta đi hẹn hò, bọn mi nói xem ta nên mặc gì thì tốt?”

Quả nhiên ba người vừa về tới ký túc xá, liền thấy Triệu Tử Mặc vẻ mặt tràn đầy đau khổ đang ngồi bên mép giường, bên cạnh là một lô một lốc quần áo váy xống đủ màu sắc.

“Bọn mi tư vấn cho ta đi, mai ta nên mặc gì thì đẹp?” Triệu Tử Mặc cảm thấy vô cùng buồn rầu.

Ngày mai là buổi hẹn hò đầu tiên của cô với cực phẩm đó!

Nếu như theo lời anh thì, hôm sinh nhật anh, hai người cùng đến chỗ Phó nãi nãi vẫn không được tính là hẹn hò, vậy thì ngày mai đích xác là buổi hẹn đầu tiên rồi, hơn nữa lại còn do cô chủ động nói ra!

Vả mồ hôi, tại sao buổi hẹn đầu cũng là do cô chủ động cơ chứ!!!

Mà thôi, ai chủ động trước cũng được, việc quan trọng trước mắt là phải chuẩn bị cho ngày mai, trọng đại đến thế cơ mà!

Cố Thành Tây nhìn thấy vẻ sầu thảm của cô, tiện thể trêu chọc vài câu: “Mi mặc quần áo bình thường không được sao?”

Triệu Tử Mặc cầm lên một chiếc áo khoác lông, rồi khoa tay múa chân trả lời: “Nhưng ngày mai không giống với ngày bình thường.”

Khương Khương cũng xen vào góp vui: “Có gì mà không giống?”

Ngoài dự kiến, Triệu Tử Mặc đáp lại cô nàng một cách rất thần nhiên: “Thì là ngày mai ta đi hẹn hò với cực phẩm mà!”

Thi Tiểu Phì nhìn bản mặt nhơn nhơn của cô, không chịu nổi liền “Hứ” một tiếng tỏ vẻ khinh thường: “Sao ta thấy trước đây mi gặp cực phẩm có bao giờ chịu ăn mặc chải chuốt gì đâu? Thôi đi nhá, đừng có bày đặt chơi trò sợ sệt thua bạn kém bè (*) nữa đi.”

(*) “Thua bạn kém bè”: Hán Việt là “Tương hình kiến truat”, tức là nếu so sánh thì thấy mình kém cỏi hơn người ta.

Triệu Tử Mặc: “Cái đó khác, chẳng phải cổ nhân có câu ‘nữ vi kỷ duyệt dung’ (*) đấy sao?” Dứt lời, cô lại tiếp tục lên giọng khênh khênh kể cả: “Rốt cực bọn mi có chịu giúp không hả, nói một câu cho ta còn liệu đường!”

(*) “Nữ vi kỷ duyệt dung”: Thiếu nữ làm đẹp vì người yêu.

Ba vị mỹ nữ kia bất giác cảm thấy cực kỳ bức bối, người đâu mà, đã nhờ vả lại còn yêu sách...

Cố Thành Tây gương mẫu dẫn đầu trước, tiến đến bên chiếc giường đang tấp một đồng quần áo vấy xống, cầm lên một bộ nhìn vừa bắt mắt lại vừa xinh đẹp quyến rũ, mở miệng nói: “Mặc cái này đi!”

Triệu Tử Mặc vừa nhìn thấy, khuôn mặt đã liền dẫn ra.

Sáng hôm sau, trong phòng ký túc xá 0609 ở khu Mẫu Đơn, có ba vị mỹ nữ nào đó thi nhau trợn mắt há mồm, trân trối nhìn vào phía trong.

Bạn Triệu Tử Mặc của chúng ta đứng ở cửa phòng tắm, vừa bước ra đã bị ánh mắt của ba kẻ kia hù cho sợ hết hồn, vội vàng nín lấy chiếc cổ áo vốn đã mỏng đã ngăn đến thảm thương, nhất thời lù không được mà tiến cũng chả xong.

Chẳng lẽ, bộ dạng này của cô lại có thể khiến cho ba vị mỹ nữ kinh ngạc đến thế sao!

Có điều, bộ váy mà cô đang mặc trên người này đây hình như cũng có chút...

Màu sắc hình như khá bắt mắt lại hơi phô trương: màu hồng đào. =..=

Dáng người cũng có vẻ quyến rũ hơn ngày thường: bởi vì cổ áo khoét khá sâu, cho nên thấp thoáng thấy được cả đường cong uốn lượn của cặp cup 34 C...

Những đường cong hoàn hảo này, khuôn mặt xinh đẹp này, đôi mắt sáng ngời quyến rũ này, đôi môi đỏ mọng yêu kiều này...

Chẳng phải mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành đã tiến hóa thành tinh thì còn là gì!

Cố Thành Tây trấn tĩnh lại trước tiên, vội vàng đẩy Triệu Tử Mặc quay trở vào phòng tắm: “A Mặc, như thế không được, hoàn toàn không được!”

Triệu Tử Mặc dĩ nhiên chẳng hiểu mô tê gì: “Tại sao?” Bộ váy này chẳng phải do đích thân cô nàng chọn hay sao!

Hơn nữa, đây cũng là quà sinh nhật của Cố Thành Tây tặng cho cô vào năm ngoái, sở dĩ cô cảm thấy màu sắc của nó quá phô trương quá lòe loẹt, hơn nữa lại không hợp với cái độ tuổi thanh khiết đơn thuần này, cho nên vẫn cất sâu vào tận đáy hòm.

Cố Thành Tây trịnh trọng trả lời: “Nếu như anh trai biết người đã đề nghị mi mặc bộ váy này chính là ta, đảm bảo sẽ băm vằm ta ra thành trăm mảnh!”

Triệu Tử Mặc: “Nghiêm trọng đến vậy sao?”

Cố Thành Tây gật đầu y như thật: “Đúng đúng đúng, mi nhất định phải tin tưởng ta, ta có thể hãm hại mi, nhưng tuyệt đối không bao giờ làm hại bản thân mình!”

Triệu Tử Mặc: “...”

Có loại bạn bè nào như thế này không hả trời!

Thi Tiểu Phì đứng ngoài cửa bắt đầu la hét: “A Mặc A Mặc, điện thoại mi đang reo kìa, trên màn hình còn hiện hai chữ ‘cực phẩm’...”

Ngày hôm đó, thời tiết cực kỳ thuận lợi, khí trời tuy vẫn còn khá lạnh, nhưng những tia nắng cũng đã bắt đầu dày lên, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Cố Thành Ca không lái xe vào, chỉ đi bộ vào khuôn viên ký túc xá Mẫu Đơn.

Anh mặc một bộ tây trang màu xanh thẫm, bên trong là chiếc áo tím mà hôm trước Triệu Tử Mặc đã tặng anh, mặc chiếc áo này lên người rồi anh mới biết, thì ra nó không lòe loẹt không phô trương như anh tưởng, ngược lại còn toát lên một vẻ gì đó rất trang nhã.

Anh dừng lại, đứng đợi dưới một tán cây.

Tư thái điềm đạm, vẻ mặt yên lặng mà kiên nhẫn.

Triệu Tử Mặc leo từ trên phòng ký túc xuống dưới lầu, xa xa liền nhìn thấy hình ảnh yên tĩnh ấy của anh.

Tựa hồ như cảm thấy điều gì, đột nhiên anh quay đầu nhìn sang, nhiệt độ trong đôi mắt thâm trầm ấy bỗng trở nên nóng rực như có lửa, anh yên lặng dõi theo từng bước chân cô, ánh mắt không hề di chuyển một chút nào.

Triệu Tử Mặc vẫn khoác trên mình bộ váy màu hồng đào lúc nãy, có điều trên cổ nay đã choàng thêm một chiếc khăn cùng màu, mái tóc dài mềm mại xõa ra hai bên, che đi một mảng cổ để hở khá lớn, đồng thời lại càng làm nổi bật nét khuynh quốc khuynh thành trên khuôn mặt cô.

Trên hành lang tầng sáu khu ký túc, có ba vị mỹ nữ đang ha hả cười đùa, lại cộng thêm ánh mắt vừa nóng rực lại vừa chăm chú của người nào đó, khiến cho Triệu Tử Mặc vốn dĩ mang trong bình tâm trạng thản nhiên, nay bỗng cảm thấy có chút chùn bước rồi.

Cố Thành Ca lẳng lặng đợi cô tiến đến gần, ánh nắng ban mai chiếu rọi trên khuôn mặt anh, tụ lại thành một điểm sáng nhỏ trong đôi mắt, sau đó phản ra bốn phía, đẹp đến khó tin.

Triệu Tử Mặc đón nhận ánh mắt vừa si mê vừa chuyên chú ấy của anh, tim bỗng đập thành thịch, lại vừa cảm thấy ngượng ngùng, không cách nào khác đành hơi cúi đầu xuống, hai bên má bắt đầu nóng rực, đỏ hồng như hai bông hoa đào.

Đợi cô bước đến gần, anh liền nắm lấy tay cô.

“Đi thôi.” Giọng nói của anh hôm nay không hiểu sao lại có chút lạ lùng.

Tâm trạng lúc này của Triệu Tử Mặc có thể nói rằng vừa thấp thỏm lại vừa vui mừng, chỉ là đi mãi, cô vẫn không thể có đủ dũng khí để ngược lên nhìn người bên cạnh.

Vì là ngày cuối tuần, cho nên trên sân trường lúc này có rất ít người, hai người họ lại tiếp tục chọn một nơi vắng vẻ nhất là cổng Tây, dọc đường đi chỉ gặp đôi ba vị bạn học, nhưng ai nấy khi nhìn thấy hai người bọn họ đều không thể không toát lên vẻ ngưỡng mộ sùng bái.

Sắp tới cổng Tây, Cố Thành Ca bỗng nhiên dừng lại.

“Chờ chút.”

Triệu Tử Mặc giương mắt lên nhìn anh: “Sao thế?”

Cố Thành Ca nhích tới gần, gơ bàn tay khác lên chạm vào mắt cô, những ngón tay dài nhẹ nhàng vuốt vơi hàng mi dài.

Triệu Tử Mặc: “Có chuyện gì thế?”

Cố Thành Ca gơ ngón tay út của anh ra trước mặt cô.

Phía trên đó, là một sợi lông mi.

Triệu Tử Mặc không thể không kinh ngạc: “Nhỏ thế mà anh cũng phát hiện ra sao?”

Cố Thành Ca mặt không đổi sắc gạt sợi lông mi đi, dưới ánh mặt trời, đôi mắt anh giờ đây lóe ra muôn vàn màu sắc.

Anh thản nhiên nói: “Trên đường đi anh đều nhìn em, sao có thể không phát hiện cho được.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Này này này, làm ơn đừng có bắt tim cô ngày càng đập mạnh như thế chứ!

Trời ạ, không ngờ suốt cả quãng đường vừa rồi, cực phẩm đều chăm chú nhìn cô!

Có điều, vẫn không thể phủ nhận rằng, sau khi kinh ngạc qua đi, trong lòng Triệu Tử Mặc lại cảm thấy vui mừng khôn xiết.

Cực phẩm có thể phát hiện thấy một sợi lông mi bị rơi ra của cô, chứng tỏ trên đường đi anh phải quan sát cô cực kỳ chăm chú cực kỳ kỹ lưỡng, khiến cho cô giờ phút này cảm thấy có chút đắc ý, thì chẳng phải là, bất cứ người con gái nào cũng muốn bị bạn trai ‘trộm sắc’ theo kiểu ấy hay sao!

Vốn dĩ ban đầu, cô còn cảm thấy hơi lạnh vì mặc độc mỗi một chiếc váy, nhưng lúc này đây, dường như cảm nhận thấy tình yêu của anh dành ỉnh, trong lòng cô như có một dòng nước tuôn trào, khiến cho bầu không khí xung quanh cũng trở nên ấm áp hơn.

Sau khi lên xe, Cố Thành Ca mới hỏi: “Đi đâu đây?”

Triệu Tử Mặc ngơ ngác hỏi ngược lại anh: “Anh chưa lên kế hoạch hả?”

Cố Thành Ca: “...”

Triệu Tử Mặc: “Thân làm bạn trai như anh cũng quá thất trách rồi đi...”

Cố Thành Ca: “... Em chủ động hẹn hò với anh, anh còn tưởng em đã có dự định trước cả rồi.”

Vốn dĩ anh thật sự rất mong đợi, còn muốn chờ xem cô muốn đi đâu hôm nay cơ mà!

Triệu Tử Mặc: “...”

Ngước mắt hỏi trời ~ing, hôm trước cô chủ động hẹn hò với người ta xong, ngay sau đó đã cảm thấy rất rất xấu hổ rồi, làm gì có thời gian mà lên kế hoạch này nọ chứ!

Còn nữa, anh ấy có cần phải nhấn mạnh hai chữ ‘chủ động’ thế kia không!

“Được rồi,” Triệu Tử Mặc đành nhượng bộ: “Thì em quyết định vậy.”

Vậy là, dưới sự chỉ huy của bạn Triệu Tử Mặc nhà ta, xe liền dừng lại tại một bãi đậu xe gần siêu thị.

Sau khi xuống xe, cô liền mạnh mẽ tuyên bố: “Kế hoạch của em là, hôm nay chúng ta sẽ đi dạo cả ngày trong siêu thị! Đúng lúc có rất nhiều thứ cần mua nè.”

Cô hất tóc sang bên, hùng hổ bước lên mấy bậc thang.

Cố Thành Ca nhìn theo dáng vẻ yêu kiều mảnh khảnh của cô, cuối cùng đành đưa tay lên sờ sờ cằm.

Có phải, đôi lúc anh rất ngốc không?

Chọc giận cô thế kia, anh có nên chạy đến dỗ dành giảng hòa với cô không nhỉ?

Trong siêu thị, Triệu Tử Mặc đẩy xe chở hàng chen chúc qua đám người một cách khá là cực khổ, vậy mà Cố Thành Ca ở phía sau vẫn thản nhiên như thường, bước đi không nhanh không chậm, tư thái nhàn tản vô cùng.

Dần dần, đồ trong xe cũng ngày một nhiều hơn.

Triệu Tử Mặc xoay người lại, chăm chú so sánh giá tiền của mấy hộp sữa tắm, chọn một loại rồi chuẩn bị đi tiếp, đến lúc quay lại mới thấy, xe đẩy đã bị một người nào đó cướp lấy từ bao giờ, cô đành đưa hộp sữa tắm cho anh, anh nhận lấy bỏ vào xe đẩy, rồi đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô.

Ánh mắt anh lúc này đây, sao mà dịu dàng đến lạ.

“A Mặc.”

Triệu Tử Mặc nghiêng đầu nhìn anh một cái, rồi chẳng nói chẳng rằng cứ thế đi tiếp.

Cố Thành Ca nắm lấy tay cô: “A Mặc.”

Triệu Tử Mặc trợn mắt lườm anh, vẫn chẳng nói câu nào.

Cố Thành Ca vừa giữ xe đẩy, vừa nhích lại gần phía cô: “A Mặc.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Cố Thành Ca: “A Mặc...”

Triệu Tử Mặc: “...”

Tại sao này giờ cô cứ luôn cảm thấy, anh gọi tên cô thế kia, ngữ điệu sao mà giống như đang làm nũng thế nhỉ?

Trời ạ, đừng nói là cực phẩm đang làm nũng với cô đấy nhá!

Cố Thành Ca: “Bảo bối...”

Được rồi được rồi, cô đầu hàng!

Thật không ngờ, một Cố Thành Ca ngày thường lạnh lùng xa cách, cũng có thể tỏ ra vô sỉ đến nhường này.

Những người mua hàng đi ngang qua họ, ai nấy cũng đều không nhìn nổi mà ngoái lại nhìn họ một cái.

Triệu Tử Mặc lôi xe hàng chạy như bay: “Đi thôi đi thôi! Anh làm em buồn nôn muốn chết!”

Cô cúi đầu, không khỏi để lộ một nụ cười.

Đi qua một hàng dài xe đẩy, Cố Thành Ca bỗng nhiên lên tiếng hỏi: “Còn muốn mua gì nữa không?”

Triệu Tử Mặc: “Khương Khương muốn mua mì với tương ớt, còn Tiểu Phì thì muốn một đồng hồ ăn vặt...”

Được rồi, cô bắt đầu cảm thấy hối hận rồi, sao lại bốc đồng đến nỗi đem buổi hẹn hò quý giá ra mà đi siêu thị chứ, đúng là qua hoang phí mà!

Nghĩ đến đó, cô nhanh như chớp lôi một đồng hồ ăn vặt mà Thi Tiểu Phì thích nhét vội vào xe chở hàng.

“Rầm!”

Hình như có tiếng vật nặng gì đó va vào nhau, giây lát sau, Triệu Tử Mặc chỉ còn biết ngây ngẩn nhìn kệ hàng đang đổ hướng vào người mình, nhất thời choáng váng không thể nghĩ được gì.

Đột nhiên, có một đôi tay rắn chắc kéo cô vào lòng.

Bởi vì đang đứng ở vị trí trung tâm các kệ hàng, cho nên bây giờ có muốn chạy cũng không kịp, Cố Thành Ca chỉ có thể ôm lấy cô, rồi để mặc những bao hàng, những chiếc hộp lớn cứ thế mà rơi xuống lưng mình.

Còn cô, cô đang rất an toàn, trong vòng ôm của một người nào đó.

Bên tai văng vẳng tiếng đồ đạc rơi xuống, cùng những tiếng thét chói tai của khách mua hàng.

Một mảnh hỗn loạn.

Cũng may bên kia còn có cột đá ngăn lại, cho nên mấy kệ hàng không sập xuống hoàn toàn, nhân viên siêu thị thấy thế cũng lập tức chạy tới, giải nguy cho những vị khách đang bị chôn vùi dưới đồng đồ to nhỏ.

Đến lúc ra được bên ngoài rồi, Triệu Tử Mặc vẫn không nói một câu nào, chỉ vội vàng ôm lấy một người nào đó, thật chặt.

“Thành Ca, Thành Ca!”

Bất chợt người anh khẽ run lên.

Lần đầu tiên trong đời, cô gọi anh như vậy.

Trong tim anh bỗng nhiên dâng trào một dòng nước ấm áp, anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô: “A Mặc, anh không sao mà.”

Triệu Tử Mặc vẫn siết chặt lấy anh, tay cô vòng qua eo anh, đầu cô vùi sâu vào ngực anh, không dám rời anh dù chỉ một giây.

Đột nhiên, cô ngước đầu lên, nắm lấy tay anh vội vàng hỏi: “Anh thật sự không sao chứ? Có bị cái gì nện trúng không?” Hình như lúc này, cô có nghe loáng thoáng tiếng một vật nặng gì đó nện vào lưng anh mà.

Cố Thành Ca chỉ im lặng nhìn cô.

Quả thật anh cũng hơi xui xẻo, cái kệ hàng gần anh đó lại chất một đồng hộp bánh quy lớn có nhỏ có, cơ mà, có thể thấy được sự lo lắng quan tâm không chút kiêng dè này của cô dành cho anh, kể ra cũng đáng...

Lát sau, anh mới khẽ mỉm cười: “Anh không sao.”

Triệu Tử Mặc vẫn không yên tâm: “Thật sự không sao chứ?”

Cố Thành Ca khẽ vuốt ve mái tóc dài nay đã hơi rối của cô, nhẹ giọng nói: “A Mặc ngốc, không sao thật mà.” Chỉ là, trên lưng anh lúc này vẫn có cảm giác đau đau một chút thôi.

Triệu Tử Mặc cảm thấy vô cùng ảo não: “Cũng đều tại em, đáng lẽ ra em không nên bốc đồng đến nỗi lôi anh đi siêu thị mới phải.”

Cố Thành Ca nhìn chằm chằm vào cô, trong mắt anh thoáng qua tia vui sướng: “Anh rất thích.”

“Hả?”

Cố Thành Ca: “Anh rất thích kiểu hẹn hò như vậy. Rất có không khí gia đình, rất lãng mạn.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Cô không thể nói được gì, bởi vì đã quá cảm động.

Triệu Tử Mặc bất giác cảm thấy, thì ra chỉ cần một hành động quan tâm, một lời nói ấm áp, cũng đủ khiến cho đối phương vui vẻ hạnh phúc rồi.

Đột nhiên anh lên tiếng gọi: “A Mặc.”

“Ừm?”

“Nếu như thật sự em chưa lên kế hoạch gì hết cho hôm nay thì...”

“Hả?”

“Mua thức ăn đến nhà anh làm cơm đi!”

Chương 46: Đau.

Xương sườn ướp với giấm và đường, cá chép nấu canh cùng đậu phụ, thịt xông khói thái với ớt xanh...

“Đầu bếp chính” hôm nay đương nhiên là bạn đại cực phẩm của chúng ta, cực phẩm lúc này đây áo khoác đã cởi ra rồi, chiếc áo tím bên trong xắn cao lên đến tận khuỷu tay, cực kỳ thành thạo làm từng động tác một.

Mà lần này Triệu Tử Mặc cũng không khoanh tay đứng nhìn nữa, xung phong nhận việc mài dao giết cá.

Vâng, xin nhấn mạnh lại lần nữa, bạn Triệu Tử Mặc của chúng ta, đích xác là đang giết cá.

Đối mặt với con cá chép đang quẫy lên quẫy xuống trong chậu nước, Triệu Tử Mặc hít một hơi chuẩn bị tinh thần, nhằm thẳng con cá mà phang ột nhất, thế là con cá đang quẫy tung bồng bỗng nhiên dừng hẳn lại, một là có thể nó chỉ bị choáng tạm thời hay gì đó, hai là nó đã chết ngắc rồi.

Cô vớt con cá lên ném lên thớt, sau khi cắt vây bỏ đuôi đầy đủ, mới dùng dao cạo sạch vây bên ngoài, tiếp đó rạch một đường trên bụng cá, mũi dao lạnh lẽo lướt dài, theo đó ruột cá cũng được lấy ra.

Triệu Tử Mặc lúc này giống hệt như người bán cá chuyên nghiệp ngoài chợ, động tác thuần thục, một mạch xử lý xong con cá.

Cổ Thành Ca vừa thái ớt xong, chứng kiến nguyên một màn trình diễn này của cô thì thấy ngạc nhiên quá chừng: “Ồ nhà em thường xuyên vào bếp lắm hả?”

Triệu Tử Mặc không ngẩng đầu lên: “Thỉnh thoảng, chỉ biết nấu mấy món đơn giản thôi, có điều việc em làm được tốt nhất là giết cá.”

Cổ Thành Ca: “...”

Triệu Tử Mặc lúc này mới ngược lên nhìn anh một cái, sau đó mỉm cười giải thích: “Tất cả cũng chỉ tại mẹ em, mỗi lần bà ấy giận nhau với ba thì đều tức đến nỗi muốn giết người được, nhưng hiển nhiên mẹ không thể giết ba rồi, còn em là đứa con gái duy nhất, cho nên cũng không thể vô tình đến độ xuống tay chém giết được, giết gà giết ngỗng giết vịt cũng chịu, vì bọn chúng khỏe quá, một nhát chém không chết, đã vậy lại còn phải vật lộn hồi lâu mới xong, cuối cùng chỉ còn độc cách giết cá, nhất là cá chép, loại cá này rất dễ xử lý, chỉ cần phang ột nhất là im bất luận, sau đó thì tùy ý chém giết.”

Cổ Thành Ca: “...Vậy, chuyện đó với việc em am hiểu việc giết cá thì liên quan gì đến nhau?”

Triệu Tử Mặc nghe anh hỏi vậy, vô cùng đau đớn mà rằng: “Đây là bóng ma tâm lý từ nhỏ của em!”

Cổ Thành Ca: “...”

Triệu Tử Mặc trầm ngâm giải thích: “Có một lần mẹ em mua một trăm con cá chép, nhưng mà bà giết xong một con là hết giận luôn, lại sống chết không chịu nuôi chúng, thế là cuối cùng đổ hết lên đầu em, mặc em chém giết, còn mẹ thì đứng bên cạnh hăng hái nhìn.”

Triệu Tử Mặc tiếp tục “giải bày tâm sự”: “Trải qua lần kinh nghiệm giết 99 con cá chép một lúc, từ đó trở đi giết cá trở thành sở trường của em...”

Cổ Thành Ca: “...”

Mẹ cô quả là rất có cá tính, khó trách đã nuôi dưỡng nên được một đứa con gái mà tính cách không hề thua kém vẻ ngoài như vậy.

Nếu có cơ hội, anh muốn biết nhiều hơn về gia đình cô nữa...

Nhìn cô cẩn thận bỏ sạch ruột cá, anh lại gần tỉ mỉ giúp cô xắn từng ống tay áo, tránh bị vậy bẩn.

Sau đó, anh quay đi, rời khỏi phòng bếp.

Chưa đầy một phút đồng hồ sau, Cố Thành Ca đã cầm theo một chiếc áo sơ mi màu lam nhạt quay trở về. Anh đứng đằng sau cô, hai tay luồn qua eo cô, lấy chiếc áo thắt ngang hông cô, làm thành một chiếc tạp dề tạm thời.

Anh đứng sát bên như vậy, khiến cho Triệu Tử Mặc có thể dễ dàng cảm nhận được từng hơi thở ấm áp của anh, dòng máu đang chảy trong cơ thể cô cũng vì thế mà nóng dần lên, đầu óc quay cuồng mê loạn, bất giác hai gò má cô đỏ bừng, quay đầu lại nhìn anh rồi khẽ mỉm cười đầy dịu dàng.

Ngay giây sau, một đôi môi nóng bỏng của ai đó đã lập tức phủ lên môi cô, cho đến khi con cá chưa được xử lý bên cạnh nhảy nhót giãy giụa liên hồi, ra khỏi mặt bàn rớt bộp một cái xuống đất, hai người mới chịu dừng lại...

Cố Thành Ca ôm lấy cô từ phía sau, cầm anh tựa vào vai cô, bắt đầu lên án: “Em dụ dỗ anh!”

Triệu Tử Mặc ngạc nhiên đến nỗi không thốt nên lời.

Này này này, cái tội danh đó cũng quá lớn rồi! Không được, cô nhất định phải cãi đến cùng: “Em đâu có!” Sự thật là cô vô tội, hoàn toàn vô tội mà!

Cố Thành Ca khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Em có!”

Triệu Tử Mặc quay đầu lại trừng mắt nhìn anh: “Em không có!”

Cố Thành Ca vẫn rất mực kiên trì: “Em có!”

Này này, đừng xấu tính thế có được không hả?

Triệu Tử Mặc muốn thoát khỏi vòng ôm của anh để đưa tay lên chống nạnh, nhưng anh lại ôm chặt quá, thế là chỉ có thể tiếp tục trừng mắt dọa dẫm: “Em không có!” Cô đâu có bất lương đến mức ấy chứ!

Cố Thành Ca than thở: “Xem đi, A Mặc ngọc, em lại đang dụ dỗ anh rồi.” Dứt lời, anh lại tiếp tục chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của cô.

Một lúc lâu sau, Triệu Tử Mặc bỗng nghe thấy anh than khẽ: “Lẽ nào em không biết, mỗi một nụ cười, mỗi cái nhăn mặt, nhất cử nhất động của em, cho dù là trừng mắt hay phồng mang trợn má, cũng đều là sự dụ dỗ đối với anh.”

Và thế là, cả người bạn Triệu Tử Mặc của chúng ta, chỉ vì một câu nói đơn giản này, mà mềm nhũn hết cả ra rồi.

Lúc này đây cô chỉ cảm thấy tâm trạng rất thoải mái, rất sung sướng, chỉ muốn được lập tức bay lên thôi.

Kết cục sau đó thế nào không cần nói chắc ai cũng hiểu, y theo lời cực phẩm than “Em dụ dỗ anh”, cả ngày hôm đó hai người cứ thế dụ dỗ nhau hết lần này đến lần khác, cho đến khi trời đã nhập nhoạng nhá nhem tối, cả hai vẫn còn chưa có cơm trưa bỏ bụng.

“Thành Ca, chúng ta ăn cơm trước rồi tiếp tục có được không?”

Vừa dứt lời, Triệu Tử Mặc đã liền ngớ ra.

Trời ạ, đầu óc cô hỏng rồi! Sao lại có thể nói ra những lời như thế được chứ!

Nhưng những lời này hiển nhiên lại khiến ột người nào đó cảm thấy rất sung sướng, và thế là người nào đó cũng cam nguyện buông tha cho cô: “Được, ăn xong chúng ta tiếp tục.”

Đột nhiên Triệu Tử Mặc mãnh liệt cảm thấy, đời cô đúng là tấn bi kịch chốn trần gian.

Không thèm nghĩ nữa, cô lập tức gỡ tay người nào đó đang ôm chặt lấy mình, “Anh đi nấu thức ăn đi! Không cho anh lại hôn...”

Vừa xoay người lại đã nhận ra đôi mắt đang cười của anh, Triệu Tử Mặc vừa thẹn vừa tức, cuối cùng không dám nói hết câu, đành trơ mắt đứng nhìn người nào đó ung dung đi nấu ăn, một lúc sau mới ngáp ngừng đánh trống lảng sang chuyện khác: “Không cho phép anh cầm em bỏ món này món nọ nữa, nếu không...”

Vừa nghe đến đây, trong mắt anh đã lóe lên những tia sáng gian manh, anh nhướn mày như muốn hỏi ngược lại cô: Nếu không thì sao?

Triệu Tử Mặc ấp úng một hồi lâu, đến khi nói thêm vài lần hai chữ “Nếu không...” nữa, trong đầu mới chợt lóe lên: “Nếu không em lập tức giả chết cho anh xem!”

Bạn Cố Thành Ca nhà chúng ta, thế là ngang nhiên tiến vào tình thế dở khóc dở cười.

“A Mặc ngốc, những thứ em không thích ăn, lúc này anh đâu có mua, còn những thứ em thích thì anh đều rước về hết rồi, lát nữa cũng không cần phải kén cá chọn canh.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Giết cá, giết cá, cật lực giết cá! Cuối cùng cô cũng hiểu ra rồi, hiểu tại sao ngày trước người mẹ đáng kính của cô lại thích giết cá đến như thế.

Bởi vì... tự làm tự chịu, gây ông lại đập lưng ông, cuối cùng người chịu khổ vẫn là bản thân mình! Cho nên, mới phải kiếm cái mà trút giận a a a a!!!!

Sau khi cơm nước xong xuôi, Cố Thành Ca lập tức lớn giọng chỉ huy: “A Mặc, dọn dẹp rửa chén bát đi.”

A Mặc lúc ấy đang xem tivi, nghe anh nói vậy thì không thể tin nổi vào tai mình, quay sang trợn mắt: “Cái gì?”

Cố Thành Ca ngồi phịch xuống ghế salon, thích ý duỗi thẳng đôi chân dài, ý vị vô cùng thâm sâu mà rằng: “Có một số việc, huấn luyện sớm vẫn tốt hơn.”

Triệu Tử Mặc liền nhăn tít đôi mày: “Cái gì mà huấn luyện sớm với chả muộn? Được rồi, đây không phải vấn đề, điều quan trọng là, anh không thấy đau lòng thương xót cho đôi bàn tay mềm mại trắng trẻo này của bạn gái anh sao?” Như để chứng minh cho anh thấy, cô liền đưa tay ra, xoay qua xoay lại mấy vòng...

Sau đó, cô nắm tay lại, nghiêm túc tuyên bố: “Được rồi, vậy chơi trò búa kéo bao đi!”

Trò này, có phải trẻ con quá không?

Cố Thành Ca sờ sờ mũi, lát sau mới bắt đầu, anh ra búa.

Triệu Tử Mặc chậm hơn một chút, nhưng lại ra kéo.

Cô thua rồi TT_____TT

Nhưng mà... :”Vừa rồi em còn chưa nói quy tắc!” Triệu Tử Mặc cười đầy đắc ý: “Quy tắc là, người nào thắng, người đó phải dọn dẹp rửa chén! Cho nên, xin mời!”

Vừa dứt lời, cô đã đưa tay ra làm thành tư thế mời đầy tự tin.

“Em chơi xấu quá!”

Bạn Cố Thành Ca của chúng ta cũng chỉ có thể bất đắc dĩ buông ra một câu như thế, rồi đứng dậy dọn dẹp bát đĩa đi vào phòng bếp.

Triệu Tử Mặc cũng đứng dậy đi vài bước, đứng bên cửa sổ, nhái lại giọng điệu lúc này của anh: “Có một số việc, huấn luyện sớm vẫn tốt hơn.”

Cố Thành Ca: “...”

Cặp mắt đang lóe lên đầy gian xảo kia, thật sự là của A Mặc ngốc nghếch ngây thơ ngày thường sao?

Anh cầm lọ nước rửa chén lên, dốc dốc hồi lâu, mới phát hiện ra bên trong đã cạn từ lúc nào.

“A Mặc, em xuống siêu thị dưới nhà mua cho anh một lọ nước rửa chén, ví tiền anh để trong túi áo khoác trên ghế salon ấy.”

Vì cách mạng toàn thắng, cho nên tâm trạng Triệu Tử Mặc lúc này đây có thể nói là rất tốt, tươi hơn hẳn lập tức chạy đi mua.

Đứng trước quầy thu ngân trong siêu thị, Triệu Tử Mặc mở ví ra chuẩn bị rút tiền trả, bất ngờ bị một tấm ảnh kẹp bên trong thu hút toàn bộ sự chú ý của cô.

Trong hình là hai cô gái nhỏ, một người xinh đẹp, một người đáng yêu, hai người sóng vai đứng bên nhau, không hẹn mà cùng nở một nụ cười tỏa nắng, có điều nụ cười của cô gái đáng yêu thì uyển chuyển dịu dàng hơn, còn của cô gái xinh đẹp, lại tươi tắn như ánh mặt trời, tựa hồ như chỉ cần nhìn thấy nụ cười ấy, bầu trời có tối tăm u ám đến đâu, cũng phải trở nên sáng bừng ngập tràn sức sống.

Cho đến khi người bán hàng cất lên tiếng gọi đầy dịu dàng, Triệu Tử Mặc mới chợt hoàn hồn, vội vã thanh toán tiền rồi bước nhanh về nhà.

Trong lòng cô lúc này đây, chỉ quanh quẩn độc một nghi vấn.

Trong ví tiền của cực phẩm, tại sao lại có tấm hình cô chụp chung với Thành Tây hồi năm nhất trung học?

Đúng vậy, đây chính xác là hình chụp của hai đứa bọn cô, lúc đó trong trường có một vị thầy giáo rất thích chụp ảnh, muốn chụp cho hai người một bức, thế là mỗi đứa giữ một tấm hình.

Tuy rằng trong ví tiền của anh có hình cô, nhưng tại sao lại không phải mỗi mình cô chứ?

Còn nữa...

Triệu Tử Mặc hùng hù hỏ hỏ bước vào phòng bếp, đặt lọ nước rửa chén cái Rằm xuống mặt bàn, hung hăng mở ví tiền ra: “Cố Thành Ca, anh để hình em trong ví, tại sao lại không hỏi em có muốn hay không hả?”

Cố Thành Ca liếc nhìn sang một cái, đôi mắt thâm trầm khẽ gợn, có điều chỉ chớp mắt một cái anh đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có của mình, vô cùng ung dung vô cùng thần nhiên đáp: “Vậy, cho phép anh để hình em nhé.”

Triệu Tử Mặc: “... Thế thôi hả?”

Cố Thành Ca lập tức nhướn mày: Chứ em còn muốn thế nào?

Đúng rồi, anh đã chiều theo yêu cầu của cô, xin phép cô đăng hoàng, cô còn muốn gì nữa?

Triệu Tử Mặc chẳng biết đáp lại thế nào, đành ngậm miệng thở phì phì quay trở lại phòng khách xem ti vi.

Một lát sau, Cố Thành Ca đi ra khỏi phòng bếp, anh dừng lại ngay phía sau chiếc ghế salon nơi cô đang ngồi.

“A Mặc...”

Triệu Tử Mặc vội vàng vẫy tay: “Đừng làm phiền em, mau tới đây xem đi, tình thế bây giờ đúng là chỉ mảnh treo chuông mà.”

Hình ảnh đang chiếu trên tivi là của một thằng bé trai ba tuổi bị bắt cóc, còn ba mẹ của thằng bé vẫn đang ở nhà, vừa chuẩn bị tiền, vừa gọi cho cảnh sát.

Triệu Tử Mặc sớm đã bị bộ phim này thu hút hết sự chú ý, thế là chẳng còn bận tâm đến trời đất trăng sao gì nữa cả.

Cô ngó chăm chăm vào cảnh bọn bắt cóc đang giằng co cùng phía cảnh sát, hoàn toàn không để ý rằng người đang đứng sau lưng cô từ nãy đến giờ, chỉ mới liếc qua màn hình tivi có vài lần, khuôn mặt đã trở nên cực kỳ căng thẳng.

Trong tivi, tên trùm sò đang dùng súng dí sát đầu thằng bé trai, đột nhiên Triệu Tử Mặc giật mình, khuôn mặt đang đại ra của thằng bé ấy sao mà chân thật quá.

Loáng sau, người mẹ cuối cùng cũng đã xuất hiện, trên gương mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc: “Anh trai... là anh sao, tại sao lại là anh?”

...

Không ngờ, tên bắt cóc đó lại là cậu của thằng bé.

Tròng lòng Triệu Tử Mặc cũng bất giác trở nên căng thẳng hơn hẳn, thế là càng chuyên chú dán mắt vào màn hình.

Đột nhiên, cô nghe thấy giọng nói hoảng hốt của Cố Thành Ca:

“A Mặc, có thể chuyển kênh được không?”

Triệu Tử Mặc vẫn dán mắt vào màn hình tivi.

“Phim rất hay mà, đổi kênh làm gì chứ.”

Phía sau cô, không có tiếng đáp lại.

Vài giây sau, Cố Thành Ca bước vòng qua ghế salon, ngồi xuống bên cạnh cô. Anh ngồi xuống mà người hơi nghiêng về phía trước, hai tay lồng vào nhau, đôi ngón tay cái vô thức vuốt vuốt trên khuôn mặt.

Anh... hình như đang sợ hãi.

Chuyển sang tình tiết trong phim, lúc này bọn bắt cóc đã bị cảnh sát bao vây tứ phía, tên trùm sò cầm súng hung hăng dí sát bên đầu thằng bé, vừa cười đầy nguy hiểm: “Tao đã cảnh cáo mày không được báo cảnh sát, không ngờ cuối cùng mày vẫn làm! Được, vậy thì đừng trách tao giết chết thằng con bảo bối của mày!”

Sắc mặt của người mẹ kia đột nhiên tối lại, khóc lóc van xin: “Anh, anh cần tiền chúng em đều có thể cho anh, nhưng tại sao anh lại đi bắt cóc Hiên Hiên, nó là cháu ruột của anh mà!”

Trong tivi vẫn lần lượt hiện lên khuôn mặt sợ hãi của thằng bé và cảnh hai người anh em đang giằng co nhau, tâm trạng Triệu Tử Mặc cũng ngày càng lên cao, mà cũng vì cô xem quá chuyên tâm, cho nên không hề phát hiện thấy người ngồi bên cạnh, sắc mặt đã tái nhợt, đôi tay đã run run tự lúc nào.

Tên bắt cóc điên cuồng cười một tràng dài: “Giả nhân giả nghĩa! Chẳng phải tao ra nông nổi như ngày hôm nay, cũng một phần do bàn tay chúng mày gây nên sao! Tao muốn cho chúng mày phải hối hận, phải hối hận suốt đời!”

Một tiếng súng bất ngờ nổ lên, Cố Thành Ca lập tức nhắm chặt hai mắt, trong đầu lại dần hiện lên một khung trời nhuộm đỏ.

“Phù...”

Là tiếng thở dài như trút được gánh nặng của người đang ngồi bên cạnh anh.

Cố Thành Ca vẫn không mở mắt, trong tiềm thức hẳn vẫn còn một nỗi sợ vô hình.

Triệu Tử Mặc quay đầu sang, phát hiện thấy vẻ quái dị lạ thường của anh, cảm thấy cực kỳ kinh ngạc: “Cực phẩm, anh... anh đang sợ hãi sao?”

Cô không nhìn lầm chứ, cực phẩm ngày thường, cho dù là núi Thái Sơn đổ ngay trước mắt vẫn không hề đổi sắc kia mà, sao hôm nay lại có vẻ mặt này được?

Cố Thành Ca không hề e dè mà gật đầu: “Ừ.”

Anh nói mà không mở mắt, Triệu Tử Mặc cứ nghĩ mãi vẫn không hiểu, cuối cùng đành nói: “Thằng bé được cứu rồi, tên bắt cóc bị bắn trúng tay.”

Cố Thành Ca lúc này mới từ từ mở đôi mắt sâu thẳm thẳm của mình ra, bên trong ẩn chứa một loại cảm xúc mãnh liệt mà không muốn để người khác biết, anh nhìn lướt qua màn hình tivi, thấy thằng bé đã được cứu kia vì quá sợ hãi mà bắt đầu khóc rống lên.

Cố Thành Ca hít sâu một hơi: “Trong phim, bất luận có chuyện gì xảy ra, người tốt cuối cùng cũng sẽ được cứu sống. Nhưng đáng tiếc cuộc sống này lại không được như thế. Thằng bé trai tên Hiên Hiên đó quả thật rất may mắn.”

Triệu Tử Mặc: “???”

Cố Thành Ca trầm ngâm một lúc, lát sau mới mở miệng hỏi cô một câu không liên quan gì: “Chuyện lúc ba tuổi, em có thể nhớ rõ không?”

Triệu Tử Mặc lập tức lắc đầu: “Không nhớ.”

Anh lại hỏi tiếp: “Vậy mười ba tuổi?”

Lần này thì cô gật đầu luôn: “Nhớ chút chút.”

Thần sắc Cố Thành Ca đột nhiên có chút hoảng hốt, một lúc lâu sau anh mới nói: “Còn anh vẫn nhớ rõ.”

Bởi vì đó là hai mốc thời gian khiến cuộc đời anh ngoạn sang một hướng khác, một con đường khác, một vận mệnh khác, cho nên mỗi đêm, những ký ức đó vẫn hiện về trong ký ức anh, chân thật, sống động đến đáng sợ.

Đoàng –

Đoàng –

Cả không gian bỗng ngập tràn một màu đỏ máu chói mắt...

26. Chương 47-48

Chương 47: Em đau lòng thay anh!

Trong đôi mắt thâm trầm của anh lúc này đây, lại hiện ra một nỗi đau quá rõ rệt. Một Cố Thành Ca như vậy, trước đây Triệu Tử Mặc chưa bao giờ nhìn thấy, khiến cho tâm trạng của cô giờ đây, dường như cũng bị ảnh hưởng bởi nỗi đau đó của anh mà trở nên khó chịu lạ thường.

Nhẹ nhàng, cô nắm lấy đôi tay đang khẽ run rẩy của anh.

“Thành Ca, anh sao vậy?”

Cố Thành Ca chậm rãi nhìn về phía cô, chỉ thấy cô đang nhìn anh đầy dịu dàng.

Tâm tư của anh, dường như cũng đã bình lặng được phần nào.

“Anh không sao.” Anh mỉm cười, xua đi bầu không khí lạnh lẽo bao quanh, cố gắng giữ cho giọng mình được bình thản: “Chiều nay anh lên kế hoạch hay em lên đây?”

Triệu Tử Mặc vẫn không thể nào cười nổi.

“Anh sắp xếp đi.” Cô nói, rồi nghiêm túc bổ sung thêm: “Nhưng trước đó, em muốn anh nói cho em biết, rốt cục là lúc này anh bị làm sao.”

Bình thường anh luôn lạnh lùng xa cách, rất ít khi để lộ ra ngoài những suy nghĩ thật của mình, nhưng những biểu hiện của anh lúc này, ngay cả đứa thần kinh không ổn định cũng có thể dễ dàng nhận ra rằng đã có vấn đề, hơn nữa lại là vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Cố Thành Ca thu nụ cười lại, chỉ yên lặng nhìn cô.

Triệu Tử Mặc cũng không nói gì thêm, bình tĩnh chờ đợi câu trả lời.

Một lúc lâu thật lâu sau, Cố Thành Ca đột nhiên đứng dậy, chẳng nói chẳng rằng đi thẳng vào phòng ngủ.

Triệu Tử Mặc ngơ ngác nhìn theo anh, trong lòng mãnh liệt gào thét: này này này! Anh có ý gì thế! Người ta đang quan tâm đến anh mà, đừng có phớt lờ người ta như thế chứ!

Rất nhanh sau Cố Thành Ca đã quay trở ra, trong tay anh lúc này là một chùm chìa khóa lủng lẳng.

Triệu Tử Mặc lại tiếp tục suy diễn: không thèm để ý đến sự tồn tại của người ta luôn, cứ thế mà bỏ ra xe hả!!!

Đột nhiên, anh lên tiếng gọi cô: “A Mặc, em lại đây.”

Thế là Triệu Tử Mặc vội vàng chạy qua.

Cổ Thành Ca đứng trước cửa một gian phòng sát ngay với phòng ngủ của anh, phía trước có một chiếc nệm cửa bằng đồng theo kiểu khá là cũ, anh khẽ cầm lấy, xoay chìa khóa một vòng rồi nhẹ nhàng mở ra.

Cửa mở, anh vẫn không nói gì mà đi thẳng vào bên trong, còn Triệu Tử Mặc lại tiếp tục lèo đèo theo sau.

Mặc dù lúc này ánh mặt trời ảm áp vẫn chiếu rọi ngoài kia, nhưng bên trong căn phòng lại chỉ có một màu đen tăm tối lạnh lẽo, khiến cho người ta không khỏi cảm thấy rùng mình.

Triệu Tử Mặc hốt nhiên dừng bước, hai tay cũng vô thức mà nắm chặt lấy nhau.

“Thành Ca...”

Được rồi, cô thừa nhận, vào cái phòng này y như đang vào nhà ma ấy, cảm giác có hơi rờn rợn.

Một tiếng động nhẹ chợt vang lên trong không gian, ngay giây sau, cả căn phòng bỗng được chiếu sáng bởi ánh đèn.

Sau khi đôi mắt đã thích ứng hoàn toàn được với ánh sáng đột ngột mà hơi chói này, Triệu Tử Mặc mới từ từ quan sát, âm thầm đánh giá căn phòng.

Trên bốn bức tường treo rất nhiều tranh, có những bức đã hoàn thành xong, có những bức hỏng, lẫn những bức còn đang vẽ dang dở...

Rõ ràng, đây từng là một phòng vẽ tranh.

Căn phòng này cũng rất đơn giản, đó là còn chưa nói rằng nó hơi bừa bộn, trên mặt đất vung vãi nào tranh, nào giấy, nào màu vẽ... mấy chiếc giá vẽ cong queo đặt dẹo nghiêng trái nghiêng phải, một chiếc tủ dài được kê sát tường, ngay dưới chân tủ là đất và bột trắng quện lẫn vào nhau, gần đó còn có một khối cầu bằng thủy tinh đã bị đập vỡ, những viên bi bị rơi ra chạy dọc khắp phòng.

Trên mặt đất, nơi có những viên bi vung vãi khá nhiều, xuất hiện một mảng lớn màu đen...

Phải chăng đó đơn giản chỉ là màu vẽ bị rơi vãi, hay là...

Triệu Tử Mặc nhìn về phía Cổ Thành Ca.

Lúc này anh đang đứng sát bên cửa sổ, hứng trọn lấy những tia nắng vô cùng yếu ớt từ bên ngoài hắt qua tấm rèm cửa, bóng lưng anh nào giờ vẫn vậy, mà không hiểu sao thời khắc này cô lại cảm thấy nó đau đớn và cô đơn đến lạ.

“Thành Ca...”

“Năm anh ba tuổi...”

Cổ Thành Ca bình tĩnh ngắt lời cô: “Một đứa bé trai, khoảng chừng tầm tuổi anh bị bắt cóc, anh đã tận mắt chứng kiến cảnh người phụ nữ ấy chĩa súng vào đầu thằng bé, rồi bà ta bất ngờ nổ súng, khiến cho bên huyết thái dương của đứa bé ấy máu tuôn xối xả, và rồi, cũng chính mắt anh nhìn thấy Phó Khinh Chức điên cuồng nổ súng vào người đàn bà kia, nơi bà ta ngã xuống, máu đã chảy thành sông...”

Triệu Tử Mặc nghe đến đây, liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Đáng lẽ ra, ba tuổi phải là một khoảng thời gian đẹp đẽ, rực rỡ của tuổi thơ con người, vậy mà đối với anh, nó lại trở thành một ký ức ngập tràn máu tanh.

Nhưng mà, cách xưng hô của cực phẩm hình như...

Anh gọi người đó là Phó Khinh Chức, mà không phải là mẹ...

Hơn nữa, anh còn dùng hai chữ “điên cuồng”, bọn bắt cóc giết chết con tin, cảnh sát nổ súng ngay lúc đó cũng là điều dễ hiểu, nhưng mà phải đến mức độ “điên cuồng” thì có hơi...

Rốt cục là tại sao?

Cố Thành Ca vẫn rất mực bình tĩnh nói tiếp: “Mười năm sau, anh mười ba tuổi...”

Cảm xúc của Triệu Tử Mặc lại như muốn vỡ òa ra, chẳng lẽ bị kịch vẫn chưa chấm dứt hay sao?

Cố Thành Ca bỗng nhiên ngừng lại đôi chút, giây lát sau, giọng nói của anh đã trở nên vô cùng bình thản: “Em từng nói em biết rằng Thanh Trạc của Song Thanh trong giới hội họa còn có một cái tên khác là Phó Khinh Chúc đúng không, vậy chắc em cũng đã rõ chuyện, Phó Khinh Chúc vì bị gán cho cái tội danh phản loạn mà chết, hơn nữa còn là chết dưới súng của đồng đội mình.”

Mặc dù lúc này anh đang quay lưng về phía cô, dầu biết anh không thể nhìn thấy, nhưng cô vẫn khẽ gật đầu.

Đương nhiên những chuyện anh nói cô biết cả, vì Cố Thành Tây, mà sau này những bài báo, những tin tức liên quan đến Phó Khinh Chúc cô đều thu thập lại đầy đủ.

Cố Thành Ca chậm rãi xoay người lại, từng bước tiến lại gần vũng đen trên sàn nhà, cái thứ mà cô không rõ là do màu vẽ vung vãi, hay do một cái gì khác làm nên kia.

Anh ngồi xuống, duỗi ngón tay dài ra quẹt nhẹ lên vũng đen ấy, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Năm anh mười ba tuổi, đã tận mắt chứng kiến cảnh bà bị bắn tại đúng nơi này, máu nhuộm đỏ cả chiếc áo lông trắng đang mặc trên người...”

Triệu Tử Mặc kinh hoàng!

Hóa ra trên sàn nhà không phải là màu vẽ tung tóe, mà lại chính là... vết máu khô!

Cô thật sự không biết, thì ra anh đã từng trải qua những thời khắc tồi tệ đến như vậy, tận mắt nhìn thấy người mẹ yêu quý của mình bị bắn mà máu chảy thành sông, thử hỏi tàn nhẫn biết bao!

Nhưng mà...

“Không phải bà ấy bỏ mạng ở hạng ổ của bọn buôn ma túy sao?” Sao cuối cùng lại thành ra ở ngay trong nhà mình chứ?

Cố Thành Ca đứng dậy, đột ngột kéo rèm cửa sổ ra: “Lần đó, cảnh sát tập trung hành động ở khu vực phía sau căn nhà này.”

Sau căn nhà này?

Triệu Tử Mặc cũng đứng dậy theo, bước gần tới xem.

Đó không phải là một khu đô thị sầm uất sao?

Như đọc được nghi ngờ của cô, Cố Thành Ca giải thích: “Năm đó chỗ này vẫn chỉ là một khu phế tích.”

Ngừng lại một chút, anh nói tiếp: “Hồi đó, bà ấy đang còn trong thời gian nghỉ phép để ở nhà dạy anh vẽ tranh, bỗng nhiên nhận được mật lệnh tập kích của phía cảnh sát, hơn nữa địa điểm lại là ở ngay sau nhà, cho nên bà đành phải lao ngay vào nhiệm vụ. Xế chiều hôm ấy, phó cục trưởng Vương đích thân dẫn người lục soát cả khu nhà, bắt được bọn buôn ma túy. Không ngờ, chúng lại khai rằng chính bà là người đã tuồn những tin mật của phía cảnh sát cho bọn chúng, sau lại...”

Cố Thành Ca bước đến chỗ có những vệt bột trắng và đất quện lẫn vào nhau, từ tốn nói tiếp: “Cũng chính tại nơi đây, người ta đã tìm thấy hơn 500 gram thuốc phiện.”

Những sự việc xảy ra trong ngày hôm đó, cả đời này Cố Thành Ca sẽ vĩnh viễn không quên.

Hôm ấy là mùa xuân, không khí vô cùng trong lành ấm áp, ánh mặt trời của buổi bình minh chiếu rọi rực rỡ khắp không gian, gió hiu hiu thổi, trong nhà có ba con chim nhỏ riu rít hót vang.

Sáng hôm đó Cố Thành Ca dậy từ rất sớm, tâm trạng cực kỳ thoải mái, Phó Khinh Chúc dọn bữa sáng từ trong bếp ra bên ngoài, mỉm cười dịu dàng gọi: “Thành Thành, mau tới đây ăn điểm tâm đi, hôm nay mẹ xin nghỉ phép một ngày để ở nhà dạy con vẽ tranh, con nhớ phải biết tận dụng thời gian đó.”

Cố Thành Ca lúc ấy mới chỉ mười ba, tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng vẻ ngoài đã mang dáng dấp của một cậu con trai tuần tú tao nhã, so với bọn con trai cùng trang lứa khác thì tính tình cậu cũng điềm tĩnh hơn nhiều.

Có điều vẫn như bao đứa trẻ, nghe những lời gọi này của mẹ thì cậu không khỏi cảm thấy hạnh phúc, nở một nụ cười sáng lạn hơn cả ánh mặt trời rực rỡ ngoài kia.

Thế là cả buổi sáng, hai người đều ngồi trong phòng vẽ tranh, rèm cửa được kéo lên, những tia nắng màu vàng nhạt nhảy múa rọi lên mặt sàn, gột sạch những vệt bụi dài trong không khí.

Hai mẹ con đắm mình trong ánh nắng, chăm chú ngồi vẽ tranh, bên ngoài cửa sổ là cảnh xuân trong vắt, muôn hoa đua nở, trong phòng lại là một cảnh tượng vô cùng đầm ấm, yên tĩnh nhưng vui vẻ.

Khoảng thời gian đẹp như trong tranh vẽ ấy không kéo dài lâu, cho đến khi bị một tiếng chuông điện thoại cắt đứt.

Cậu bé Cố Thành Ca mười ba tuổi cố che đi sự mất mát tiếc nuối trong đôi mắt mình, khẽ khàng hỏi mẹ: “Tối nay mẹ có định về không? Nếu không về thì để con sang nhà bà ngoại ngủ vậy.”

“Về, tất nhiên phải về rồi!” Phó Khinh Chúc trịnh trọng cam đoan: “Hang ổ của bọn buôn ma túy ở ngay sau nhà mình, mẹ đi bắt chúng một lát rồi về.”

Dưới đáy mắt cậu bé ấy, lúc này ánh sáng rực rỡ đã trở lại: “Vậy mẹ cẩn thận một chút.”

Phó Khinh Chúc gạt đầu, rồi lập tức trở về phòng để chuẩn bị những thứ cần thiết, lúc cô cầm khẩu súng trên tay, trong lòng bỗng thấy dửng daim lạ thường, ra đến cửa liền dặn dò Cố Thành Ca mấy câu: “Thành Thành, mẹ đi đây, nếu trước mười hai giờ trưa mà mẹ vẫn chưa về thì con ăn cơm trước đi nha, còn nữa, hôm nay người ta sẽ đưa giấy và màu đến, con ký nhận hộ mẹ.”

Quả nhiên đến khoảng mười hai giờ trưa, đã có người đưa giấy và màu vẽ đến. Cố Thành Ca trước giờ đã từng gặp người này mấy lần, tên là Lương Tích Côn, từ xưa đến nay đồ vẽ của mẹ đều là mua từ ông ta.

Sau khi vào nhà, Lương Tích Côn vừa nghe điện thoại vừa đưa tấm biên lai cho Cố Thành Ca, ngay lúc cậu vừa ký tên mình lên trên đó xong, thì điện thoại trong phòng khách bỗng réo vang.

“Thành Thành, mẹ con bị thương, đang nằm trong bệnh viện thành phố!”

Cậu vội vàng cúp điện thoại, đến lúc ấy thì Lương Tích Côn cũng đã không còn ở trong phòng khách nữa, nhưng cậu không suy nghĩ nhiều, vội vàng quơ lấy chùm chìa khóa rồi chạy như bay ra cửa.

Bệnh viện thành phố cách nhà cậu không xa lắm, chỉ cần chạy nhanh một chút là tới ngay.

Vết thương của Phó Khinh Chúc cũng không nặng, chỉ là trong lúc truy đuổi bọn buôn ma túy nên bị bắn trúng một phát vào tay, bôi thuốc rồi băng bó một chút là đã không còn gì đáng ngại. Vừa thấy Cố Thành Ca tới, cô liền kinh ngạc không thôi: “Thành Thành, sao con lại đến đây?”

Sau khi đã xác định rõ ràng mẹ mình chỉ bị trầy xước ngoài da, tâm trí Cố Thành Ca lúc này mới dần dần buông lỏng.

“Đồng nghiệp của mẹ gọi đến nhà, hình như...” Là giọng của ai, thì do lúc đó quá hoảng sợ nên cậu cũng không nghe rõ được.

Một lúc sau, hai mẹ con cùng nhau về nhà, bất ngờ phát hiện ra, cửa không khóa, chỉ khe khép hờ.

Phó Khinh Chúc cười cười hỏi Cố Thành Ca: “Thành Thành, con thật sự lo ẹ đến vậy sao? Chưa kịp khóa cửa đã lao đến chỗ mẹ rồi.”

Cố Thành Ca không lên tiếng đáp trả, cậu nhớ, lúc đó mình đã khóa cửa rồi cơ mà!

Nhưng cũng có thể, tâm trạng lúc ấy đang hoảng loạn, quên mất khóa cửa cũng là điều dễ hiểu.

Sau khi ăn cơm trưa xong, hai mẹ con lại tiếp tục lao vào công cuộc vẽ tranh, đương lúc bầu không khí vẫn đang chìm trong yên lặng thì tiếng chuông cửa đột ngột vang lên, đập vỡ khoảnh khắc ấy, lại không ngờ tới nữa, lần này người đến là...

Phó Khinh Chúc bước ra mở cửa, liền đó mấy vị cạnh sát đồng loạt tiến vào, dẫn đầu là phó cục trưởng Vương Cực Chính.

Vương Cức Chính là cấp trên của Phó Khinh Chức, đồng thời cũng là chỗ quen biết cũ, nếu lần này ông đến đây, rất có thể là tiện đường đưa cấp dưới ghé qua uống trà.

Mặc dù phần lớn thời gian Cố Thành Ca đều ở với bà ngoại, nhưng cái chỗ ở tạm thời vốn thuộc về bà ngoại này của mẹ thì cậu vẫn thường đến để học vẽ tranh, cho nên việc Vương Cức Chính dẫn các đồng nghiệp tạt ngang qua đây uống trà thì cũng đã từng gặp mấy lần.

Lần này, có lẽ vẫn là như thế...

Cửa phòng vẽ tranh được mở ra, truyền mấy tiếng nói từ bên ngoài vào.

Phó Khinh Chức lên tiếng chào hỏi: “Phó cục Vương, đồng nghiệp Giang, hai người vào nhà ngồi đi.”

Phó cục trưởng Vương Cức Chính vừa bước vào nhà, gương mặt đã thoát trở nên nghiêm túc: “Khinh Chức, hôm nay tôi tới không phải để uống trà, đồng nghiệp Giang có nhiệm vụ phải làm ở đây.”

Về mặt Phó Khinh Chức cũng lập tức trở nên nghiêm túc theo.

Viên cảnh sát họ Giang kia từ sau lưng Vương Cức Chính tiến lên phía trước, đôi mắt khê vút qua một tia sáng: “Phó đội trưởng, hôm nay chúng tôi tiến hành tra khảo bọn tội phạm buôn ma túy vừa mới bắt được lúc trước, phạm nhân khai ra, Phó đội trưởng đã nhiều lần cung cấp tin mật cho bọn chúng, hơn nữa còn cung cấp cả nơi giấu ma túy.” Cô ta lấy ra hai tờ giấy, đồng loạt đưa lên cho cô xem: “Cái này là giấy tạm thời cách chức Phó đội trưởng, còn cái này là giấy cho phép lục soát nhà. Xin Phó đội trưởng biết điều hợp tác với chúng tôi.”

Trên mặt Phó Khinh Chức lúc này đây chỉ còn độc vẻ khiếp sợ, ngạc nhiên tột độ ngoảnh sang nhìn Vương Cức Chính.

Nghe tới đây, Cố Thành Ca đang ở trong phòng vẽ tranh cũng đi ra ngoài, đã thấy viên cảnh sát họ Giang kia dẫn thêm hai người nữa vào lục soát.

Vương Cức Chính lúc này đang trấn an cô: “Khinh Chức, tôi hoàn toàn tin tưởng cô. Nhưng cô xem, đúng là trước kia cô đã từng nằm vùng ở chỗ bọn chúng, gây ra một tổn thất nặng nề ạng lưới buôn ma túy ở Phong Thành, bây giờ lại có người khai rằng, lúc cô nằm vùng đã ký một hiệp nghị với tên trùm sỏ, vấn đề này quả thực quá lớn, cho dù tôi tin cô, nhưng trên tôi vẫn còn Trưởng cục, không thể vì muốn bao che mà làm xằng làm bậy được, cho nên bây giờ chỉ còn cách chờ ọi hiểm nghị về cô được giải tỏa hết. Lần này đích thân tôi đi cùng mấy người bọn họ, cũng là muốn ngăn cản họ làm điều gì quá phạm, yên tâm đi, có tôi ở đây cô sẽ không sao.”

Phó Khinh Chức lúc này đã tức đến nỗi không thốt nên lời, nhưng tên cảnh sát họ Giang kia có trong tay giấy lục soát, khiến cho cô không biết phải làm gì, đành gọi Cố Thành Ca ra dặn dò mấy câu.

“Thành Thành, con tạm thời qua chỗ bà ngoại đi, hôm nay mẹ không thể tiếp tục dạy con vẽ tranh rồi.”

Cố Thành Ca vẫn nhất mực không chịu đi: “Mẹ...”

Phó Khinh Chức cười trấn an: “Mẹ không sao, con yên tâm đi.”

Cậu bé Cố Thành Ca lúc ấy chỉ mới có mười ba tuổi, cho dù có diễm đạm hiểu biết đến mấy, cũng có thể dễ dàng vì một nụ cười của Phó Khinh Chức mà ngoan ngoãn nghe theo.

Nhưng vừa ra khỏi nhà mấy bước, trong lòng vẫn cảm thấy hoang mang rối loạn, cậu liền đổi ý, chạy vội lên lầu bước vào nhà.

Cậu chạy xuyên qua phòng khách, dừng sững lại trước cửa phòng vẽ tranh, ngay lúc ấy một tiếng “Đoàng –” lạnh lẽo vang lên, trên ngực Phó Khinh Chức đã nhuộm một màu đỏ tươi, chiếc áo lông trắng như ngập trong vũng máu, khiến cho Cố Thành Ca chết lặng, chỉ còn biết giương mắt nhìn.

Cố Thành Ca vẫn không hiểu, hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao tình thế lại biến thành như thế, sau này Vương Cức Chính mới đau buồn nói cho cậu biết: “Mẹ cháu tàng trữ 500 gram thuốc phiện, vì cô ấy muốn phản kháng, cho nên mới bắt đắ dĩ phải cướp cò...”

...

Tình thế hiện nay đối với Triệu Tử Mặc mà nói, đã không thể dùng hai từ “kinh ngạc” mà hình dung nữa rồi, hai lần, tại sao mới chỉ là một cậu bé, mà đã hai lần phải ngập ngựa trong những mảng kí ức ngập tràn máu tanh như thế? Chỉ có điều, anh của ngày hôm nay, không điên loạn cũng không bệnh hoạn biến thái – anh đơn giản chỉ là một người con trai lạnh lùng xa cách và luôn ẩn giấu suy nghĩ tâm tư của mình vào bên trong, âu cũng là sự phù hộ lớn của ông trời.

Cô bước tới trước mặt anh, đưa tay lên nhẹ nhàng vòng qua eo anh, đầu tựa khế vào ngực anh, giọng nói dịu dàng tràn ngập yêu thương: “Thành Ca, mọi chuyện đều qua rồi, bây giờ anh đã có em...”

Một lúc lâu sau, Cố Thành Ca mới đáp: “Ừ, bây giờ anh có em, cũng là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời anh.”

“Thật không?”

“Ừ. Trước kia anh thường gặp ác mộng, bây giờ hầu như không còn xuất hiện nữa.”

“Còn gì nữa?”

“Trước kia nếu như cảm thấy không cần thiết, anh rất ít khi mở miệng nói chuyện, còn bây giờ... ít nhất hôm nay đã lưỡi khô miệng nóng rồi.”

Triệu Tử Mặc: “... Nhưng mà, những điều này cùng lắm cũng chỉ là thay đổi thôi, sao gọi là bước ngoặt được?”

Nhiều thay đổi cùng một lúc như thế, sao không gọi là bước ngoặt được chứ?

Thế là, Cố Thành Ca lại tiếp tục kiên nhẫn: “Vậy thì, từ nay về sau anh sẽ không còn phải cô đơn một mình nữa, có tính không?”

Triệu Tử Mặc: “...”

Tính, chắc chắn tính! Hơn nữa, cô còn rất thích cái cụm từ “từ nay về sau” nha...

Có điều, tại sao anh lại khẳng định rằng trước đây anh luôn một mình cô đơn? Không phải anh có bà ngoại, có ba, có em gái Cố Thành Tây nữa sao?

Mặc dù cô rất muốn hỏi, nhưng chỉ cần rằng nếu bây giờ mà tiếp tục hỏi về chuyện quá khứ của anh, chắc chắn sẽ làm anh thêm đau lòng, thì lòng hiếu kỳ trong tâm trí cô cũng đột ngột biến mất không còn tăm hơi.

Bất chợt, anh lên tiếng hỏi: “Có phải anh rất ích kỷ, rất hèn hạ không?”

Triệu Tử Mặc: “???”

Cố Thành Ca: “Kể cho em nghe những chuyện tuổi đẫm máu tanh như thế, tranh thủ sự thương hại của em.”

Triệu Tử Mặc khế hừ mũi: “Em một chút cũng không hề thương hại anh.”

Cô ngừng lại đôi chút, đôi tay càng siết chặt lấy anh: “Thành Ca, em đau lòng thay anh!”

Phía trên đầu cô đã không còn giọng nói đáp trả nữa rồi, chỉ còn một vòng ôm, thật chặt, thật ấm áp.

Một lúc sau, Triệu Tử Mặc hỏi: “Chiều nay anh muốn hai đứa tiếp tục ở trong phòng, hay muốn ra ngoài giải sầu đây?”

Cố Thành Ca: “Chỉ cần em ở bên cạnh, thế nào anh cũng chịu.”

Hay nói cách khác, cô không cần phải dành một không gian yên tĩnh cho anh đâu!

Nghe thấy thế, Triệu Tử Mặc lập tức nhảy cẫng lên: “Vậy cùng em ra ngoài đi dạo đi! Tiếp tục ngày hẹn hò của chúng ta!”

o ————— o ————— o

Chương 48.1: Âm mưu, dương mưu.

Cả buổi chiều, Triệu Tử Mặc phải mang trong mình một trọng trách rất to lớn và cao cả, đó là nghĩ cách làm sao ọi suy nghĩ tâm tư bị đè nén đã lâu của cực phẩm được giải tỏa hết.

Có điều, bằng vào tính cách ương bướng ngang ngạnh nhưng vẫn rất đổi vui vẻ thẳng thắn của cô, không cần phải nát óc suy nghĩ hay vắt kiệt sức để tìm ra trò gì khiến cực phẩm vui hết, bởi vì chỉ cần đi bên cạnh cô, được ngắm nhìn mỗi hành vi cử chỉ, được nghe giọng nói lạnh lạnh trong veo của cô, cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái rồi.

Sau khi ra khỏi nhà, Cố Thành Ca mới hỏi: “Em muốn đi tản bộ ở đâu?”

Triệu Tử Mặc đáp: “Anh quyết định, em phối hợp.”

Cố Thành Ca chẳng nói chẳng rằng, chỉ liếc cô một cái: dạo văn (*)?

(*) Nhắc những bạn không nhớ này, ở chương 22, hai anh chị có một đoạn thế này:

“A, lúc đó em hỏi anh, anh muốn chụp hình cho chuyên mục lần này như thế nào?” Cô ngắn gọn đặt một câu hỏi khác.

Cố Thành Ca vẫn một mực vân đạm phong thanh: “Em quyết định, anh phối hợp.”

Triệu Tử Mặc hơi nghiêng đầu phản kháng lại ánh mắt ấy của anh, cô cười khê nháy nháy mắt mấy cái.

Thế là, Cố Thành Ca đưa cô tới công viên giải trí.

Triệu Tử Mặc vừa nhảy chân sáo vừa vui vẻ thốt: “Ha ha, giờ em mới biết thì ra tính anh cũng trẻ con thế đấy!”

Cố Thành Ca chỉ cười nhạt: “Cho em thỏa sức bù đắp cho Cố Thành Ca cô đơn tịch mịch này đó.”

Triệu Tử Mặc nhìn anh, lòng xẹt qua một tia đau đớn.

Nhưng chỉ giây sau, cô đã nở nụ cười: “Em biết em biết, ý anh là muốn chiều nay, em cứ tự nhiên xem Cố Thành Ca anh như một đứa con nít chứ gì?”

Nói rồi, cô liền nắm lấy tay anh.

“Đi thôi, chị đây dẫn em đi chơi!”

Cố Thành Ca: “...”

Thế là, hắc tuyến của anh giờ đây đã rơi xuống sâu vạt trượng rồi.

Có điều, anh vẫn không phản đối, để cô tùy ý nắm lấy tay anh chạy xuyên qua đám người đông đặc.

Lát sau, Triệu Tử Mặc đã dừng lại trước một quầy hàng bán kẹo bông.

“Cực ph...” Á, không được, bây giờ anh có phải là Cố Thành Ca của ngày thường đâu, gọi như thế tuyệt đối không được, ừm, Phó nãi nãi gọi anh là gì ấy nhỉ...

Nghĩ nghĩ một lát, cô lập tức đổi cách xưng hô: “Thành Thành, muốn ăn kẹo bông không?”

Được rồi, cô thừa nhận, cô bị nghiện cái trò này luôn rồi.

Nghe cách xưng hô thay đổi chóng mặt của cô, Cố Thành Ca cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

Hai người không phải đợi lâu, chỉ một lát sau, hai que kẹo bông mềm mềm xốp xốp như hai đám mây lơ lửng trên bầu trời đã nhanh chóng được người ta làm xong. Trước lúm đồng tiền duyên dáng trên khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Tử Mặc, trước bao ánh mắt tò mò lẫn ngưỡng mộ của những người đi đường, Cố Thành Ca không do dự nhận lấy một cây.

Nhưng mà, về mặt anh lúc này vẫn nhẹ nhàng hờ hững như bao lần, mãi mà chẳng thèm đưa que kẹo lên miệng.

Còn vị đại mỹ nữ đi bên cạnh anh thì chẳng thèm kiêng kỵ gì hết, cứ phời phời đưa kẹo bông trắng muốt lên liếm liếm, về mặt sung sướng hạnh phúc như thể đang được thưởng thức cao lương mỹ vị vậy.

Bắt gặp hình ảnh Cố Thành Ca vẫn đang cầm cây kẹo trong tay, Triệu Tử Mặc quay sang nở một nụ cười rạng rỡ: “Thành Thành, ăn đi ăn đi! Nếu thấy ngon thì cây kẹo của chị đây cũng nhường em luôn!”

Cố Thành Ca: “A Mặc.”

“Ừ?”

Cố Thành Ca: “Đừng dùng giọng điệu như đang nói chuyện với đứa con nít ba tuổi đó để nói với anh.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Cô nén cười đến nội thương.

Cố Thành Ca: “Cả người anh nổi da gà hết cả rồi.”

Triệu Tử Mặc cười ha ha một cách vô cùng gian xảo: “Vậy anh ăn kẹo đi.”

Cố Thành Ca: “...”

Suốt cả chiều hôm đó, hai người đi đến đâu, cũng đều tạo thành một cảnh tượng đẹp chói mắt, khiến cho bao người đi đường phải ngoái lại chăm chú ngắm nhìn, đã thế, người nào đó lại còn thích đổ thêm dầu vào lửa, vừa chơi mấy trò mạo hiểm vừa gào toáng lên, cứ thế vận to âm lượng hết cỡ mà hét; ấy thế mà lúc xuống đến nơi, cô lại nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ, cứ như thể đó là điều vui vẻ hạnh phúc nhất mà cô từng được trải qua vậy.

Đứng trước một Triệu Tử Mặc tràn trề sức sống như thế, trái tim Cố Thành Ca cũng không kìm nổi mà bay bổng vui sướng cùng cô.

Anh biết, cho dù quá khứ có tàn nhẫn, có bất công đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể làm ảnh hưởng đến hiện tại và tương lai của anh nữa rồi.

Bởi vì, từ nay về sau, anh đều có cô.

Sau khi vui vẻ chơi thêm trò ngựa gỗ, Triệu Tử Mặc liền chạy đi mua hai chiếc hộp để thổi bong bóng xà phòng, hết như đứa trẻ mà sung sướng ngồi thổi.

Trải qua mấy lần kinh nghiệm của vụ ăn kẹo bông và vụ chơi trò mạo hiểm với cô, được nghe tiếng thét chói tai, được ngắm nụ cười rạng rỡ của cô, lúc này đây anh đã có thể vô cùng thản nhiên mà ngồi xuống, cùng cô thổi bong bóng xà phòng.

Trên con đường rợp đầy bóng cây, cô ở một bên thổi bong bóng về phía trước, còn anh đứng đối diện với cô, hai người cách nhau khoảng một mét, vừa thổi, vừa chậm rãi lùi về phía sau.

Anh thổi ra một chuỗi bong bóng dài đủ màu sắc sặc sỡ, bong bóng bay trong không trung, tha hồ thi nhau nhảy múa, Triệu Tử Mặc cười nhìn từng đợt bong bóng sà qua lượn lại trước mắt mình, rồi thảnh thơi lại tự mình thổi lên những đợt bóng khác.

Phía sau, từng đám bong bóng xà phòng đủ màu sắc dần dần chuyển sang màu trong suốt, rồi vô cùng khẽ khàng, tựa hồ như không hề có lấy một tiếng động, chúng vỡ ra, tan vào trong không khí.

Phía trước, những đợt bong bóng khác vẫn đua nhau nhảy múa, cảnh đẹp như trong mơ.

Và người con trai trong bức tranh tuyệt đẹp ấy, vô cùng bình thản ung dung, khẽ nở một nụ cười.

Bỗng nhiên vọng lại đâu đây, một tiếng cười hi hi thoảng ẩn thoảng hiện truyền tới từ phía sau bóng cây xa xa.

Cố Thành Tây lúc này đang giơ camera lên chụp lia lịa cảnh tượng có một không hai trước mắt, mãnh liệt cảm khái: “Hai người đứng là có khiếu lãng mạn quá, y chang như đang diễn phim thần tượng ấy, làm bản cô nương đây ghen tỵ muốn chết!”

Triệu Tử Mặc bước lại gần phía cô nàng, thổi một chuỗi bong bóng dài, liếc nhìn Tiêu Sở Diễn đang phải làm cu li công Cố Thành Tây một cái, rồi nhướn môi chọc: “Phim thần tượng làm sao mà so bì với phim thần thoại của hai người được, Trư Bát Giới công vợ, đứng là màn lãng mạn đậm chất kinh điển mà!”

Lúc này Cố Thành Tây đang bám sau lưng Tiêu Sở Diễn, bất ngờ bị phản kích thì á khẩu không đáp lại được câu nào, còn bạn Tiêu đại bốn tôn trở thành nạn nhân dính líu thì vừa bực – bị người ta kêu mình là Trư Bát Giới; lại vừa vui – vì ngay sau đó còn gắn thêm hai chữ “công vợ”.

Vì thế cho nên hẳn ta cũng chẳng thêm đáp lại câu nào sất, chỉ quay sang Cố Thành Ca đang đứng cách đó không xa, chào hỏi mấy câu.

“A Mặc, cho ta mượn cục cưng của mi chút xíu.” Cố Thành Tây bỗng nhiên nhảy xuống khỏi người Tiêu Sở Diễn, đi thẳng đến trước mặt Cố Thành Ca: “Anh trai, lại đây em nói chuyện tí.”

Nói đoạn, cô nàng lôi Cố Thành Ca đi xa mấy mét.

Triệu Tử Mặc hết sức tò mò: có chuyện gì mà phải tránh mặt cô với Tiêu Sở Diễn thế không biết?

Nhìn sang phía Tiêu đại bốn tôn, hẳn cũng lắc đầu, tỏ vẻ không rõ.

Bỗng nhiên, giọng nói đầy vẻ châm chọc mỉa mai của Cố Thành Ca từ xa xa truyền đến: “Ông ta muốn gặp anh làm gì? Kể từ lúc ông ta đuổi anh ra khỏi cổng Cố gia, anh với ông ta đã không còn bất cứ quan hệ nào nữa rồi!”

Cố Thành Tây nghe vậy thì tỏ ra hơi hoảng hốt: “Anh! Bây giờ ba...”

Cố Thành Ca lạnh lùng cắt ngang: “Thành Tây, không cần phải nói hộ cho ông ta, anh bây giờ vẫn xem em là em gái. Việc đã rồi, anh cũng không cần phải nói tha thứ hay không mà làm gì nữa. Từ trước đến nay, người mà ông ta nợ, chỉ có mẹ em thôi!”

Cố Thành Tây cứng người, không biết phải nói gì.

Lát sau, Cố Thành Ca quay trở về chỗ Triệu Tử Mặc và Tiêu Sở Diễn đang đứng, khuôn mặt tuần tú bất phàm của anh giờ phút này đã bị bao phủ bởi một luồng khí lạnh, anh bước tới nắm lấy tay cô: “A Mặc, chúng ta về.”

Sau khi lên xe, lâu thật lâu anh vẫn chưa có động tĩnh gì, hai bàn tay chỉ ghì chặt lấy vô lăng, đôi mắt sâu thẳm thăm thẳm trông hệt như dòng nước xoáy đen ngòm.

Triệu Tử Mặc không dám mở miệng, chỉ nơm nớp len lén nhìn anh.

Lúc lâu sau, Cố Thành Ca mới chậm rãi khởi động xe.

Anh nói: “A Mặc, anh không sao.”

Triệu Tử Mặc buông lỏng một hơi, trong trí nhớ của cô, từ trước đến nay rất hiếm khi anh để lộ tâm tình suy nghĩ của mình ra bên ngoài, giọng nói tràn đầy hàn khí và khuôn mặt lạnh lẽo như núi băng ngàn năm của anh ngày hôm nay, quả thực cô chưa bao giờ nhìn thấy.

Nhưng lần này cô cũng không hỏi gì cả, bởi vì cô nghĩ, làm sao có thể chỉ trong một ngày mà khơi dậy cả hai nỗi đau của anh được, cho nên chỉ dụi dụi nói: “Vậy chúng ta đi ăn cơm đi? Em đói muốn chết rồi!”

Hoàng hôn buông xuống khắp nơi, bốn phía đều đã lên đèn, Triệu Tử Mặc gục đầu lên cửa kính xe nhìn những cột đèn đường sáng trưng đang chiếu rọi, ngàn dặm phồn hoa.

“Cực phẩm, dừng xe dừng xe!” Cô bỗng nhiên kêu to mấy tiếng.

Cố Thành Ca quay sang nhìn cô, hỏi: “Sao vậy?”

Mặt mày Triệu Tử Mặc lúc này trông hờn hờ lạ thường: “Anh cũng xuống xe đi!”

Nói đoạn, cô kéo anh xuống xe, rồi vội vã đưa anh đi ngược lại phía họ đang đứng khoảng chừng 20m, cuối cùng dừng lại ở một ngã rẽ.

Trước mặt họ, ánh đèn phía hai bên vệ đường đang tỏa ra một màu vàng đẹp mắt.

Từng hàng cây long não cao ba, bốn mét rợp bóng lên mặt đường, những tán cây tỏa ra bốn phía, giống hệt như một chiếc dù khổng lồ, ánh sáng màu vàng len qua những lỗ hổng nhỏ xíu trên từng tán cây, tạo thành một vầng hào quang tuyệt đẹp.

Mà dưới mỗi thân cây, đều mắc ba dây đèn: màu đỏ, màu xanh, màu tím, màu lam... mỗi sợi dây đèn lại được phân làm hai nhánh nhỏ, một được mắc vòng qua những tán lá, một nối liền với những sợi dây của thân cây phía đối diện.

Trên con đường dài ấy, từng ánh đèn lấp lánh đủ màu sắc quyện lẫn vào nhau, ánh hào quang tỏa lan trong không gian, đẹp dễ hết như cảnh tượng trong mơ vậy.

Triệu Tử Mặc ngẩng đầu lên nhìn sang người đứng bên cạnh mình, khẽ mỉm cười: “Bây giờ chúng ta cùng bước đi trên con đường này, đến lúc trở về, em hy vọng tâm tình của anh sẽ được ánh hào quang nơi đây chiếu sáng.”

Anh nhìn cô, đôi mắt đen sâu thăm thẳm.

Cô nở một nụ cười rạng rỡ, rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay anh.

Hai bóng người cùng bước đi, một lúc sau, bóng lưng màu tím của anh và thân hình màu hồng của cô đã như ẩn như hiện trong ánh đèn rực rỡ, cuối cùng, hai người khuất bóng, biến mất vào màn đêm, không còn thấy gì nữa.

Con đường dài vẫn tĩnh lặng dưới bầu trời đêm...

Hai bóng người lần nữa xuất hiện, từ phía quảng trường Cẩm Phong xa xa kia đột nhiên vang lên tiếng nhạc thấp thoáng, cô nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng bước đi bên cạnh anh, hai người xoay vòng, cùng khiêu vũ theo nhịp điệu...

Sau khi quay trở vào xe, Cố Thành Ca khẽ nghiêng người sang, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn lên vàng trán cao cao của cô.

Hết thấy, đều không nói một lời.

Chương 48.2: Âm mưu, dương mưu.

Sau khi quay trở vào xe, Cố Thành Ca khẽ nghiêng người sang, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn lên vàng trán cao cao của cô.

Hết thấy, đều không nói một lời.

Đột nhiên, Triệu Tử Mặc ngẩng người ra, nhìn chăm chăm vào anh, khóe môi khẽ nở một nụ cười vô cùng quý dị.

Cố Thành Ca theo bản năng đưa tay sờ sờ mặt, nghiêm túc hỏi: “Sao vậy, em nghĩ sắc đẹp có thể ăn được nên muốn ăn hả?”

Đại ca à, da mặt của anh cũng dày quá đấy -,-!!!

Trong lòng Triệu Tử Mặc mãnh liệt oán thăm, nhưng bên ngoài thì vẫn cười rõ tươi, đôi mắt chớp chớp về ngay thơ: “Cực phẩm à, giờ em mới phát hiện ra, hôm nay anh ăn mặc thật là phong tao... ấy nhầm, thật là phong tình đó, giống hệt lần trước.”

Cố Thành Ca khẽ híp mắt hỏi ngược lại cô: “Em muốn nói gì?”

Triệu Tử Mặc chỉ chỉ về phía trước.

Nhìn ra kia, ước chừng cách khoảng hai trăm mét, tọa lạc sừng sững một khu nhà gần biển “Thiên thượng nhân gian ngũ nhạc thành”, mấy chùm đèn nháy không ngừng đổi màu, từng con chữ thay nhau sáng lên, lấp la lấp lánh trông bắt mắt vô cùng.

Triệu Tử Mặc lại cười toe toét: “Cực phẩm, hôm nay anh ăn vận phong tình như thế, mà em đây cũng chẳng thua kém gì, không bằng chúng ta đi happy một bữa đi?”

Cố Thành Ca nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt anh trở nên bình tĩnh thản nhiên lạ thường, hai con ngươi đen láy sâu thẳm không hề gợn sóng, anh hỏi: “Đi đâu và làm gì?”

Triệu Tử Mặc cười nịnh bợ: “Đi nhảy chứ còn làm gì! Em phát hiện ra âm thanh ở đó tốt vô cùng ấy!”

“Đi nhảy à...” Cố Thành Ca chậm rãi gật đầu, sau đó, anh từ từ nghiêng người sát lại gần cô, khoe môi nhướn lên thành hình cung cực kỳ quyến rũ, khiến cho người đối diện bất giác phải mặt đỏ thân run, rồi anh từ tốn nói: “A Mặc, có phải là em muốn nhảy với anh...”

“Đúng thế đúng thế! Chúng ta đi được không?” Tâm trạng Triệu Tử Mặc lúc này có thể nói là cực kỳ hưng phấn, nhưng mà... về mặt anh sao kỳ lạ thế không biết? Chẳng lẽ thật sự là nhờ vào ánh đèn đẹp tuyệt ban này, mà bây giờ mới có thể mỉm cười như thế sao?

Cố Thành Ca tiếp tục nhích tới gần cô, những ngón tay dài dài của anh khẽ khàng mân mê vành tai cô, cười như không cười dí sát vào tai cô nói nhỏ: “Em thật sự muốn nhảy với anh, hai người dính chặt vào nhau?”

“Hả?” Triệu Tử Mặc nhất thời không kịp phản ứng, lại còn thêm cả sức nóng bên tai mang lại, khiến cho đầu óc cô vốn đã chậm chạp, nay lại càng không thể suy nghĩ được gì.

Bỗng nhiên tai bị nhéo mạnh, cơn đau từ đâu ập tới, khiến cho cô không nhận được, kêu “ái ui” mấy tiếng.

Cùng lúc đó, giọng nói lạnh lẽo của Cố Thành Ca chợt vang lên: “Triệu Tử Mặc, xem ra em có vẻ ngứa ngáy quá nhỉ, đừng quên chuyện bị đổ oan lần trước là xảy ra ở đâu!”

Thế là, bạn Triệu Tử Mặc nhà chúng ta liền xiêu ra như bún.

Cơ mà, nói đi nói lại thì cô vẫn không phục: “Không cho thì nói một câu là được rồi, sao lại còn nhéo tai em, hơn nữa lại nhéo đau chết đi được, anh chẳng biết hạ thủ lưu tình gì cả!”

Cố Thành Ca ngồi lại vào ghế lái, thản nhiên buông ra một câu: “Em ngoan chút đi, anh làm như thế mới có thể khiến cho em sau này không còn dám nghĩ đến mấy chuyện đó nữa.”

Triệu Tử Mặc làm ra vẻ ừ ừ, nhưng thực ra, mái tóc dài rũ xuống đã che đi đôi môi đang nhếch lên cười của cô.

Cực phẩm có tâm trạng để đùa với cô như thế, chứng tỏ mọi buồn phiền trong lòng anh đã vơi đi ít nhiều rồi.

Đột nhiên, điện thoại di động của Cố Thành Ca bỗng vang lên, sau khi anh nhận điện, khuôn mặt thoát cái đã trở nên cực kỳ nghiêm túc, cuối cùng anh chỉ nói một câu: “Anh lập tức tới ngay.”

Nói đoạn, anh nhanh chóng khởi động xe.

Trên đường đi, Triệu Tử Mặc hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Cố Thành Ca: “Ba của Lương Kính xảy ra chuyện, đang ở đồn cảnh sát.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Ba của Lương Kính, là kẻ đã nhẫn tâm vứt bỏ cậu nhóc và Lương nãi nãi đó sao?

.

.

Trước cửa đồn cảnh sát, Lương Kính vừa lo lắng vừa bất an đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại ngẩng cổ lên nhìn về phía xa xa, đến khi một bóng người quen thuộc xuất hiện, cậu nhóc liền vội vàng chạy tới, giọng nói có chút gì đó run rẩy: “Cố ca ca...”

Cố Thành Ca đặt tay lên vai cậu nhóc, tỉnh táo nói: “Đừng vội, trước tiên nói cho anh biết, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Dạ.” Lương Kính cố gắng trấn tĩnh lại, đến lúc Triệu Tử Mặc đi tới nơi thì cậu nhóc cũng bắt đầu kể: “Chuyện là vậy, vì là ngày cuối tuần nên em đến thăm ba, đến xế chiều thì người đàn bà họ Giang kia tới, năm đó cũng chính vì bà ta mà ba mới bỏ rơi mẹ, nên em cực kỳ ghét bà ta, lúc bà ta vừa bước vào nhà thì

em cũng đi luôn, lúc về đến nơi thì mới phát hiện ra thuốc của bà nội đang ở chỗ ba, cho nên em quay lại, còn chưa tới nơi thì đã nhìn thấy người đàn bà kia đang hốt hoảng chạy ra khỏi nhà, ba em đuổi sát phía sau, lúc nhìn thấy em, ba liền gọi em đến giúp ông, ông bảo người đàn bà kia đã trộm của ông rất nhiều đồ rồi, nhất định phải đuổi theo, mà hai người cùng đuổi thì sẽ dễ hơn, nhưng bà ta lại lật mặt, la hét ầm ĩ rằng bọn em là kẻ cướp, đến khi bà ta chạy ngang qua đường, bị xe tông trúng, tắt thở tại chỗ, bọn em bị giải đến đồn cảnh sát...”

“Là Giang Chúc Mộng sao?” Cố Thành Ca đột nhiên lên tiếng hỏi.

Lương Kính gật đầu: “Chính là bà ta.”

“Chờ một chút,” Cố Thành Ca lướt qua Lương Kính: “Để anh bảo lãnh ba em ra trước đã.”

Đến sau khi Triệu Tử Mặc cũng theo anh bước vào, đã nhìn thấy anh đang nói chuyện với một vị nữ cảnh sát, vẻ mặt anh lúc này vừa trầm lặng vừa tỉnh táo, trong đôi ngươi lóe ra một vầng ánh sáng không cách nào hình dung nổi.

Một lát sau, vị nữ cảnh sát kia nói: “Xin lỗi Cố luật sư, nhưng Lương Tích Côn hiện đang là bị cáo, dính đến cái chết của một mạng người, không thể bảo lãnh.”

Cố Thành Ca trầm ngâm: “VẬY HẠ cảnh quan, có thể cho phép tôi nói vài lời với bị cáo không?”

Hạ cảnh quan gật đầu: “Ông ta hiện đang ở trong phòng làm việc của cục trưởng Tô.”

Cố Thành Ca gõ cửa bước vào, chừng khoảng 20 phút sau đã thấy anh ra, anh liếc nhìn về phía Lương Kính: “Ba em có chuyện muốn nói với em.”

Thế là, giải quyết hết mọi chuyện tại đồn cảnh sát cũng tốn một khoảng thời gian kha khá, đến lúc đi ăn cơm tối, vốn dĩ phải mang cậu nhóc Lương Kính theo cùng, nhưng cậu bé thông minh lanh lợi này lại rất thức thời mà bảo, không muốn quấy rầy hai vị hưởng thụ thế giới riêng đầu, rồi nhanh như chớp nhảy xe bus đi về.

Cơm nước xong xuôi thì đã là mười giờ đêm, Cố Thành Ca đưa Triệu Tử Mặc trở về trường, dọc đường đi anh luôn tỏ ra trầm mặc, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì quan trọng lắm, còn Triệu Tử Mặc thì cả ngày đi đó đi đây, chạy nhảy khắp nơi, cho nên đã mệt mỏi rồi, cũng không buồn mở miệng.

Xe dừng lại ở cổng Tây, hai người cùng xuống xe, đi bộ về tận khu ký túc xá của cô.

Lúc nhìn thấy trước mắt đã là khu Mẫu Đơn, Triệu Tử Mặc dừng cước bộ, quay sang nhìn anh: “Được rồi, đến đây thôi.”

Cố Thành Ca gật đầu, nhưng mãi vẫn chưa thấy anh quay người bước đi.

Triệu Tử Mặc: “Anh về nhé, đi đường nhớ cẩn thận.”

Cố Thành Ca: “Anh nhìn em lên lầu.”

Này, không cần phải chăm sóc người ta kỹ càng cẩn thận thế đâu, em sẽ bị anh làm cho cảm động chết mất!

Triệu Tử Mặc cúi đầu hé môi cười, bỗng nhiên cô nhích lại gần anh, kiễng chân lên, khẽ liếm vào môi anh.

“Ngủ ngon.”

Trời đêm yên tĩnh lạ thường, đột nhiên từ phía xa xa, truyền đến một giọng nữ cao vút: “Thi Tiểu Phì, bây giờ mi vẫn còn đang ở chỗ Chu Đại à? Ta nói à biết, đồ siêu siêu siêu ngốc nhà mi mau về đây cho ta, ta hỏi mi, mi và Chu Đại mới quen nhau được bao lâu? Động vật giống đực hẹn mi về nhà, tắt máy đèn là động cơ không trong sáng đấy, mi có biết không hả??”

Vốn còn đang định quay người bước lên lầu, đột nhiên nghe được những lời này, Triệu Tử Mặc liền đứng sững lại.

Động vật giống đực hẹn mi về nhà, tắt máy đèn là động cơ không trong sáng đấy...

Cái này là...

Cô nhìn về phía Cố Thành Ca, không kịp suy nghĩ gì mà bật thốt lên: “Cực phẩm, anh hai lần đưa em về nhà anh, có phải cũng có âm mưu gì không hả?”

Cố Thành Ca: “...”

Sao lại đem anh biến thành một kẻ đáng khinh bỉ như thế chứ = =

Nhưng mà. Dĩ nhiên không phải không nghĩ đến, chỉ là anh nhận ra, thời cơ vẫn chưa tới mà thôi.

Lúc này xảy ra nhiều chuyện như vậy, Lương Tích Côn bị tạm giam, còn Giang Chức Mộng lại vì tai nạn mà bỏ mình...

“Ừ.” Cố Thành Ca vô cùng thản nhiên đáp lại một tiếng, “Nhưng không phải âm mưu, mà là dương mưu.”

Triệu Tử Mặc: “???”

Cố Thành Ca đột nhiên tiến lại gần cô, anh cúi đầu xuống sát, mặt đối mặt, mắt đối mắt, trong đôi người lóe ra những tia sáng dị thường: “Thật ra thì... lần đầu tiên đưa em về nhà ăn lẩu, anh đã muốn đem em... ăn sạch sẽ rồi.”

Khoảng cách giữa cô và anh lúc này đang là rất nhỏ, khiến cho hơi thở vừa ấm áp vừa nam tính của anh như phủ lên mặt cô, khiến cho Triệu Tử Mặc phải hốt hoảng trốn tránh, đột nhiên...

“Cố Thành Ca! Anh là đồ, là đồ...”

Cô đẩy vội anh ra, nhanh như chớp xoay người bỏ chạy.

Cố Thành Ca, anh là đồ sắc lang! Đồ sắc lang! Đồ sắc lang!

Lên đến nơi, Triệu Tử Mặc chạm mặt ngay phải Khương Khương vừa nói chuyện điện thoại xong với Thi Tiểu Phi, Khương Khương nhìn thấy cô thì vung vẩy chiếc điện thoại trong tay: “A Mặc mi về rồi hả, ta đang muốn gọi điện thoại i đây, không thể đêm hôm khuya khoắt mà không về phòng ngủ được...”

Triệu Tử Mặc đưa tay lên che mặt lại: “Khương Khương, bây giờ ta không thể nói chuyện với mi được!”

.

Nhìn theo dáng vẻ bỏ chạy đầy chật vật của cô, Cố Thành Ca không nhịn được, liền đưa tay lên sờ sờ mũi.

Anh biết ngay mà, thế nào cũng dọa cho cô bỏ chạy mất dép.

Hơn nữa, có vẻ như trốn biệt luôn mười ngày nửa tháng.

Nhưng mà. Trốn cũng tốt.

Anh thật sự không muốn cô phải dính vào vụ án Lương Tích Côn và “lưới độc Phong Thành”(*) này một chút nào...

(*) Cái này là mạng lưới buôn ma túy “nổi tiếng” của Phong Thành đối.

27. Chương 49-50

Chương 49: Anh là đồ sắc lang!

Quả đúng như người nào đó đã suy đoán, Triệu Tử Mặc nhất định sẽ trốn anh.

Ngày hôm sau khi Cổ Thành Ca gọi điện tới, Triệu Tử Mặc ngó lơ cái màn hình đang nhấp nháy liên hồi, mặc kệ nó réo vang inh ỏi khắp nhà, vẫn nhất quyết không thèm nghe máy; anh nhắn tin đến hỏi, cô cũng chỉ hừ mũi mấy cái, tuyệt đối không nhắn lại.

Mấy ngày trôi qua, người nào đó vô cùng biết điều, không quấy rầy cô nữa. Cơ mà lúc này Triệu Tử Mặc nhìn thấy chiếc điện thoại vẫn đang im lìm kia thì cảm thấy cực kỳ khó chịu, lại buột miệng hừ hừ mấy tiếng.

Không chỉ có thế, Triệu Tử Mặc lại còn ra “thánh lệnh”, cấm mấy đứa bạn cùng phòng ký túc, tuyệt đối không được nhắc đến cực phẩm, Cổ Thành Tây ban đầu còn định nói với cô chuyện gì đó, nhưng hết lần này đến lượt khác nhìn thấy vẻ mặt đầy “quyền lực” của cô, cô nàng muốn nói rồi lại thôi.

Còn Khương Khương, cô nàng cũng biết chính vì mấy câu của mình lúc nói về Thi Tiểu Phì mới dẫn tới hậu họa ngày hôm nay, cho nên vô cùng sáng suốt không nói thêm một câu nào.

Về phần Thi Tiểu Phì, cô nàng này dạo gần đây ít khi lộ mặt ở ký túc xá, cũng chỉ bởi mẹ Chu Đại vừa mất vì tai nạn giao thông, cho nên cô nàng này cực kỳ ngoan ngoãn, suốt ngày chạy đôn chạy đáo gánh vác bốn phần “vợ hiền dâu thảo”.

Có đôi lúc Triệu Tử Mặc cũng tự cảm thấy quái lạ, chuyện đâu có gì mà cô phải làm ầm lên như thế chứ? Người nào đó có ý đồ một chút thì đã sao? Nhưng mà càng nghĩ lại càng thấy tức, lần đầu tiên đến nhà anh, hai đứa vẫn chưa hề xác định quan hệ rõ ràng gì, vậy mà động cơ của anh đã không chính đáng rồi, lại còn mưu đồ bất chính, chẳng phải Đãng Đồ Tử (*) thì là gì!

(*) Thuyết kể rằng: Ngày xưa có một người tên là Đãng Đồ Tử, hần bẩm báo Sở Vương rằng Tống Ngọc là một mỹ nam, rất biết ăn nói, nhưng bản tính háo sắc, nên đừng bao giờ để hần đến hậu cung. Nghe như thế, Tống Ngọc liền xin Sở Vương công tâm suy xét, xem anh ta với Đãng Đồ Tử ai háo sắc hơn. Tống Ngọc nói: “Mỹ nữ trong thiên hạ không đâu sánh bằng nước Sở. Mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần. Mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần Đông Lâm. Cô hàng xóm xinh đẹp này nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm ít phấn thì quá trắng, thoa thêm ít son thì quá đỏ. Lông mày thì cong mượt, làn da thì trắng như tuyết, eo thon, răng trắng. Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt ba năm mà thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đãng Đồ Tử có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lởm chởm, môi trề, bước đi hệt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ. Đãng Đồ Tử thế mà lại thích cô ta, có liền 5 mụn con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đãng Đồ Tử thích ngay, vì thế hần ta háo sắc hơn thần”.

Miệng lưỡi của Tống Ngọc phi phàm như vậy đã làm cho Sở Vương đúng sai lẫn lộn, phán Đãng Đồ Tử là kẻ háo sắc. Từ đó, Đãng Đồ Tử phải mang tiếng xấu muôn đời, đời sau thường nhắc đến ba chữ “Đãng Đồ Tử” để chỉ những phường háo sắc.

Hơn nữa, chẳng lẽ anh còn không biết cô đang giận anh sao? Cô không nghe máy, cũng chẳng trả lời tin nhắn của anh, vậy mà anh cứ để thế, chẳng có chút kiên trì bền bỉ nào cả, cũng không thèm xuất hiện trước mặt cô chút mấy may!

Cho nên, Triệu Tử Mặc khí thế bừng bừng, tiếp tục tức giận!

Đến khoảng nửa tháng sau, vào một buổi tối ngày thứ sáu, cô bỗng nhận được một tin nhắn thế này:

< bảo=“” bối=“” ngày=“” mai=“” là=“” sinh=“” nhật=“” em,=“” em=“” muốn=“” anh=“” tặng=“” quà=“” gì=“”>

Hôn em. >>

Này này này! Từ lúc nào mà anh lại trở nên vô lại như thế hả!!!

Thế là, bạn Triệu Tử Mặc nhà ta thuận tay nhắn lại một cái tin siêu dài.

Lúc bấy giờ, bạn cực phẩm Cổ Thành Ca của chúng ta đang ở KTV, nhìn Hà Tất Tranh và Tề Lỗi thi nhau rống suốt mấy tiếng đồng hồ, vừa nhận được tin nhắn, mở ra liếc mắt một cái, anh liền bật cười.

đốc tập đoàn Thâm Khang, mẹ ta tên Phó Khinh Chức, là nữ cảnh sát chống tội phạm ma túy nổi danh tại đất Phong Thành này, đồng thời còn là Thanh Trạc của ‘Song Thanh giới hội họa’.”

Triệu Tử Mặc gật đầu: “Ta biết mẹ mi.”

Cố Thành Tây tỏ ra hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh dường như đã hiểu.

“Là anh trai ta nói i biết à? Ừ, thế là anh ấy đã coi mi như người nhà rồi. Vậy ta cũng nói thẳng, trong nhà ta có một mâu thuẫn rất lớn.”

Cố Thành Tây ngẩng đầu nhìn tấm ván gỗ phía bên trên, chậm rãi nói: “Trước đây, ba ta không thích anh trai, ta đoán hình như là do ba nghi ngờ mẹ không chung thủy với ông, hai người họ thậm chí đã từng vì anh trai mà cãi nhau thậm tệ, mà từ nhỏ anh trai đã ở với bà ngoại, thời gian đó còn nhiều hơn cả lúc anh ấy ở nhà. Sau này mẹ gặp phải chuyện không may, ba lại không chịu thuê luật sư bào chữa ẹ, còn nói anh trai không phải là con ruột của ông, rồi đuổi anh trai ra khỏi cổng nhà họ Cố. Nhưng mà bây giờ, ba thật sự đã tỉnh ngộ rồi, ba rất hối hận về hành động lúc đó của mình, chỉ muốn gặp lại anh trai một lần thôi.”

Triệu Tử Mặc nín thở lắng nghe.

Khó trách hôm đó anh lại có phản ứng dữ dội như vậy, từ lúc mới chỉ là một đứa trẻ mà đã bị ba nghi ngờ mình không phải con trai ruột của ông, nghi ngờ mẹ không chung thủy, rồi lại phải chứng kiến sự tuyệt tình tàn nhẫn của ông đối với bà...

Cố Thành Tây lại tiếp: “Ta cũng rất hận ba ta, nhưng cho dù có hận cách mấy, ba vẫn mãi là ba của ta, bây giờ ông bị ung thư gan, đã là giai đoạn cuối... Cho nên, ta muốn nhờ mi đi khuyên anh trai một lần thử xem sao, lời của mi nhất định anh ấy sẽ nghe.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Muốn cô chạy đi tìm cái đồ sắc lang kia sao?? Nhưng mà, Tây Tây...

Triệu Tử Mặc: “Được rồi, lần sau gặp anh ấy ta sẽ thử đốc sức một lần xem sao.”

.

.

Rạng sáng ngày hôm sau, Triệu Tử Mặc quyết định về nhà, vì chủ nhật này là sinh nhật cô, đồng thời cũng là sinh nhật mẹ – Bắc Dã Thanh Vũ.

Vừa bước chân vào cửa, bạn A Mặc nhà ta đã bị mẹ kéo ra ngoài không chút thương tiếc: “Mặc Mặc, con về đúng lúc lắm, đi nào, cùng mẹ đến phòng triển lãm tranh.”

“Đến đó làm gì? Mẹ, con còn chưa ăn điểm tâm mà!”

Bắc Dã Thanh Vũ vẫn nhất mực kéo tay cô: “Trên đường ăn cũng được. Ngày mai mẹ muốn tổ chức một cuộc triển lãm tranh nhỏ coi như là mừng sinh nhật, hôm nay đến đó ngó qua chút xem thế nào.”

Phòng triển lãm tranh mà Bắc Dã Thanh Vũ nhắc tới tọa lạc bên một con đường dành cho người đi bộ, là một phòng triển lãm nhỏ nhỏ được xây dựng dành riêng cho các vị danh họa nổi tiếng trong thành phố. Bắc Dã Thanh Vũ từ trước đến nay cũng đã tổ chức khá nhiều buổi triển lãm tranh, Triệu Tử Mặc cũng chỉ thỉnh thoảng mới đi xem, còn riêng ở phòng triển lãm này thì cô mới chỉ đặt chân đến một lần duy nhất vào năm năm trước.

Đối với sự bố trí của phòng triển lãm tranh, Bắc Dã Thanh Vũ tỏ ra rất hài lòng, có vẻ như mọi thứ đều hoàn hảo. Nếu như triển lãm tranh lần này chẳng phải do bà muốn đích thân tổ chức để mừng sinh nhật cho A Mặc thì cũng không cần phải tự mình đến đây xem xét thế này.

Trong phòng triển lãm vẫn còn một số bức họa đang được trưng bày, Triệu Tử Mặc thuận mắt liếc qua một cái, bỗng dừng sững lại trước một bức tranh.

Đó là một bức tranh mang tên “Mẫu? Nhũ!”.

Hình vẽ bên trong bức họa đại khái là thế này:

Sâu trong một khu rừng hoang, xuất hiện một người phụ nữ quỳ trên một gốc cây cổ thụ, cô cúi đầu, khóe mắt chảy ra hai dòng nước long lanh, chiếc áo vén lên, để lộ hai bầu ngực trắng như tuyết. Tay cô ẵm lấy một chú sư tử con chưa mở mắt, chú sư tử con ấy yên lành, thanh bình và ngoan ngoãn uống lấy dòng sữa tươi.

Phía sau lưng cô, là một bãi cỏ ngập tràn máu tươi, nơi ấy có một đứa bé béo tròn mình mẩy rướm máu và một con sư tử cái chỉ còn nửa mình trên. Bụng sư tử cái bị chặt ngang, máu thấm vào đất, chảy ra từng dòng...

Triệu Tử Mặc nhìn chăm chăm vào bức tranh, bị hàm ý ẩn phía sau nó làm cho kinh ngạc.

Nơi viết lạc khoản của bức tranh, đề lên một con dấu đỏ với ba chữ “Cổ Thành Ca”.

Chẳng lẽ, đây chính là bức tranh được nhắc đến trong truyền thuyết thần kỳ của anh sao!

Hóa ra bức tranh mang tên “Mẫu? Nhũ!”, chứ không đơn giản chỉ là hai chữ “mẫu nhũ” như cô vẫn tưởng.

“Tử Mặc, con có muốn biết câu chuyện ẩn giấu sau bức tranh này không?” Không biết từ lúc nào, Bắc Dã Thanh Vũ đã lặng lẽ đứng sau lưng cô.

Câu chuyện ẩn giấu?

Nhất định là có liên quan đến cực phẩm!

Triệu Tử Mặc không chút do dự liền gật đầu: “Dạ!”

“Chuyện bắt đầu từ một vụ bắt cóc...” Bắc Dã Thanh Vũ chậm rãi mở đầu...

Mười chín năm trước, một bé trai ba tuổi bị bắt cóc.

Kẻ bắt cóc là một người phụ nữ, lúc còn trẻ, cô ta sa vào nghiện ngập, sau này, lại làm tình nhân của trùm buôn ma túy.

Mẹ của đứa bé trai đó là một nữ cảnh sát chống ma túy, dưới sự chỉ huy của cô, những cây đại thụ trong mạng lưới tội phạm bị tổn thất nặng nề, một khối lượng lớn ma túy cũng bị tịch thu.

Người phụ nữ mang tội danh bắt cóc ấy, cũng nằm trong hàng ngũ tội phạm đó.

Cô ta bắt cóc đứa bé trai, ép vị nữ cảnh sát phải để cô ta đi.

Chỉ có điều, kẻ bắt cóc và nữ cảnh sát, lại từng có chung một người bạn thân.

Vì muốn thức tỉnh chút lương tri còn sót lại của người phụ nữ ấy, người bạn thân đã ôm đứa con ba tuổi của cô ta tới trước mặt, khuyên cô ta hãy vì con trai mà đừng tự dẫn thân vào chỗ chết.

Vốn dĩ cô ta đã ưng thuận, nguyện ý thả người vô điều kiện.

Nhưng sự cố vẫn xảy ra.

Ba của đứa bé trai báo cảnh sát, đến khi cảnh sát ập tới, sự thế hỗn loạn, bức cô phải nổ súng.

Thằng bé đã chết, bị bắn vào huyết thái dương mà chết.

Mẹ của đứa bé ấy, vị nữ cảnh sát không chút do dự, điên cuồng nổ súng vào người phụ nữ kia.

Đứa con trai của kẻ bắt cóc, tận mắt chứng kiến một màn máu tanh.

Nó biến thành cô nhi.

Sau này, vị cảnh sát ấy đã thu dưỡng nó suốt mười năm trời...

...

Bắc Dã Thanh Vũ chỉ nói là có một câu chuyện như thế, nhưng Triệu Tử Mặc biết rõ câu chuyện ấy là có thật, thậm chí những người đó đều không hề xa lạ với cô.

“Cho nên, tác giả của bức tranh này là con trai của kẻ bắt cóc?” Triệu Tử Mặc như hoàn toàn ngộ ra.

Thì ra, Cố Thành Ca không phải con trai của Cố Bách Niên và Phó Khinh Chức, trái lại, anh còn là con trai kẻ đã giết chết hồn máu của hai người họ...

Mẫu? Nhũ!...

Triệu Tử Mặc mở điện thoại ra, đáng lẽ cô không nên thất thường, không nên giận giữ như thế mới phải, một người phải chịu quá nhiều tổn thương như anh, từ nay về sau, cô nguyện sẽ mãi bên cạnh lắng nghe chia sẻ...

Vừa mở nguồn lên, cô liền nghe thấy tiếng bíp bíp thông báo tin nhắn đến.

Còn chưa kịp liếc qua nội dung cụ thể nó ra sao, Cố Thành Tây đã gọi điện tới, không thèm đợi cô mở miệng, cô nàng đã xoắn ột tràng: “A Mặc, sao đến tận giờ này mi mới chịu mở máy! Tới bệnh viện Nhân Ái mau lên, tối hôm qua anh trai bị tai nạn, giờ vẫn còn hôn mê...”

Không đợi Cố Thành Tây nói hết câu, Triệu Tử Mặc đã điên cuồng chạy ra khỏi phòng triển lãm tranh.

Bắc Dã Thanh Vũ nhanh tay nhanh mắt, vội vàng kéo cô lại: “Tử Mặc, có chuyện gì thế?”

Triệu Tử Mặc chỉ hoảng loạn đáp lại một câu: “Mẹ, mau lái xe đưa con tới bệnh viện!”

Quả đúng như người nào đó đã suy đoán, Triệu Tử Mặc nhất định sẽ trốn anh.

Ngày hôm sau khi Cố Thành Ca gọi điện tới, Triệu Tử Mặc ngó lơ cái màn hình đang nhấp nháy liên hồi, mặc kệ nó réo vang inh ỏi khắp nhà, vẫn nhất quyết không thèm nghe máy; anh nhắn tin đến hỏi, cô cũng chỉ hừ mũi mấy cái, tuyệt đối không nhắn lại.

Mấy ngày trôi qua, người nào đó vô cùng biết điều, không quấy rầy cô nữa. Cơ mà lúc này Triệu Tử Mặc nhìn thấy chiếc điện thoại vẫn đang im lìm kia thì cảm thấy cực kỳ khó chịu, lại buột miệng hừ hừ mấy tiếng.

Không chỉ có thế, Triệu Tử Mặc lại còn ra “thánh lệnh”, cấm mấy đứa bạn cùng phòng ký túc, tuyệt đối không được nhắc đến cực phẩm, Cố Thành Tây ban đầu còn định nói với cô chuyện gì đó, nhưng hết lần này đến lượt khác nhìn thấy vẻ mặt đầy “quyền lực” của cô, cô nàng muốn nói rồi lại thôi.

Còn Khương Khương, cô nàng cũng biết chính vì mấy câu của mình lúc nói về Thi Tiểu Phi mới dẫn tới hậu họa ngày hôm nay, cho nên vô cùng sáng suốt không nói thêm một câu nào.

Về phần Thi Tiểu Phi, cô nàng này dạo gần đây ít khi lộ mặt ở ký túc xá, cũng chỉ bởi mẹ Chu Đại vừa mất vì tai nạn giao thông, cho nên cô nàng này cực kỳ ngoan ngoãn, suốt ngày chạy đôn chạy đáo gánh vác bốn phần “vợ hiền dâu thảo”.

Có đôi lúc Triệu Tử Mặc cũng tự cảm thấy quái lạ, chuyện đâu có gì mà cô phải làm ầm lên như thế chứ? Người nào đó có ý đồ một chút thì đã sao? Nhưng mà càng nghĩ lại càng thấy tức, lần đầu tiên đến nhà anh, hai đứa vẫn chưa hề xác định quan hệ rõ ràng gì, vậy mà động cơ của anh đã không chính đáng rồi, lại còn mưu đồ bất chính, chẳng phải Đẳng Đồ Tử (*) thì là gì!

(*) Thuyết kể rằng: Ngày xưa có một người tên là Đẳng Đồ Tử, hắn bẩm báo Sở Vương rằng Tống Ngọc là một mỹ nam, rất biết ăn nói, nhưng bản tính háo sắc, nên đừng bao giờ để hắn đến hậu cung. Nghe như thế, Tống Ngọc liền xin Sở Vương công tâm suy xét, xem anh ta với Đẳng Đồ Tử ai háo sắc hơn. Tống Ngọc nói: “Mỹ nữ trong thiên hạ không đâu sánh bằng nước Sở. Mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần. Mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần Đông Lâm. Cô hàng xóm xinh đẹp này nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm ít phấn thì quá trắng, thoa thêm ít son thì quá đỏ. Lông mày thì cong mượt, làn da thì trắng như tuyết, eo thon, răng trắng. Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt ba năm mà thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đẳng Đồ Tử có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lởm chởm, môi trề, bước đi hệt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ. Đẳng Đồ Tử thế mà lại thích cô ta, có liền 5 mụn con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đẳng Đồ Tử thích ngay, vì thế hắn ta háo sắc hơn thần”.

“Mi có tâm sự?”

“Chính xác.”

“Vậy nói thử coi, ta nghe.” Triệu Tử Mặc xích lại gần bức tường bên cạnh, chừa ra một nửa chiếc giường: “Nằm xuống đây.”

Hai người nằm song song nhau, cùng đặt lưng xuống giường.

Cố Thành Tây lúc bấy giờ mới nói: “A Mặc, mi có từng nghe anh trai ta nói...”

“Cố Thành Tây!” Triệu Tử Mặc nghiêng rặng, không chút lưu tình chặt phăng: “Mi vừa nhắc đến anh ấy!”

Cố Thành Tây thở dài: “Được rồi, vậy bây giờ ta nói, ta muốn nhờ mi giúp một việc.”

Triệu Tử Mặc: “Sao hôm nay lại vòng vo tam quốc thế hả? Muốn nhờ ta giúp gì thì cứ nói thẳng.”

Cố Thành Tây: “...”

Bực mình rồi nhá, lúc này người ta nói thẳng toẹt ra đấy thì lại không cho, đã thế còn không chút thương xót gì mà cắt ngang câu nói của người ta!

Yên lặng một lát, cuối cùng cô mới khẽ lên tiếng: “A Mặc, ta chưa bao giờ nhắc đến chuyện gia đình ta trước mặt mi đúng không? Bây giờ ta nói i biết cũng không sao. Ba ta tên là Cố Bách Niên, phó tổng giám đốc tập đoàn Thâm Khang, mẹ ta tên Phó Khinh Chúc, là nữ cảnh sát chống tội phạm ma túy nổi danh tại đất Phong Thành này, đồng thời còn là Thanh Trạc của ‘Song Thanh giới hội họa’.”

Triệu Tử Mặc gật đầu: “Ta biết mẹ mi.”

Cố Thành Tây tỏ ra hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh dường như đã hiểu.

“Là anh trai ta nói i biết à? Ừ, thế là anh ấy đã coi mi như người nhà rồi. Vậy ta cũng nói thẳng, trong nhà ta có một mâu thuẫn rất lớn.”

Cố Thành Tây ngẩng đầu nhìn tấm ván gỗ phía bên trên, chậm rãi nói: “Trước đây, ba ta không thích anh trai, ta đoán hình như là do ba nghi ngờ mẹ không chung thủy với ông, hai người họ thậm chí đã từng vì anh trai mà cãi nhau thậm tệ, mà từ nhỏ anh trai đã ở với bà ngoại, thời gian đó còn nhiều hơn cả lúc anh ấy ở nhà. Sau này mẹ gặp phải chuyện không may, ba lại không chịu thuê luật sư bào chữa ẹ, còn nói anh trai không phải là con ruột của ông, rồi đuổi anh trai ra khỏi cổng nhà họ Cố. Nhưng mà bây giờ, ba thật sự đã tỉnh ngộ rồi, ba rất hối hận về hành động lúc đó của mình, chỉ muốn gặp lại anh trai một lần thôi.”

Triệu Tử Mặc nín thở lắng nghe.

Khó trách hôm đó anh lại có phản ứng dữ dội như vậy, từ lúc mới chỉ là một đứa trẻ mà đã bị ba nghi ngờ mình không phải con trai ruột của ông, nghi ngờ mẹ không chung thủy, rồi lại phải chứng kiến sự tuyệt tình tàn nhẫn của ông đối với bà...

Cố Thành Tây lại tiếp: “Ta cũng rất hận ba ta, nhưng cho dù có hận cách mấy, ba vẫn mãi là ba của ta, bây giờ ông bị ung thư gan, đã là giai đoạn cuối... Cho nên, ta muốn nhờ mi đi khuyên anh trai một lần thử xem sao, lời của mi nhất định anh ấy sẽ nghe.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Muốn cô chạy đi tìm cái đồ sắc lang kia sao?? Nhưng mà, Tây Tây...

Triệu Tử Mặc: “Được rồi, lần sau gặp anh ấy ta sẽ thử dốc sức một lần xem sao.”

.

.

Rạng sáng ngày hôm sau, Triệu Tử Mặc quyết định về nhà, vì chủ nhật này là sinh nhật cô, đồng thời cũng là sinh nhật mẹ – Bắc Dã Thanh Vũ.

Vừa bước chân vào cửa, bạn A Mặc nhà ta đã bị mẹ kéo ra ngoài không chút thương tiếc: “Mặc Mặc, con về đúng lúc lắm, đi nào, cùng mẹ đến phòng triển lãm tranh.”

“Đến đó làm gì? Mẹ, con còn chưa ăn điểm tâm mà!”

Bắc Dã Thanh Vũ vẫn nhất mực kéo tay cô: “Trên đường ăn cũng được. Ngày mai mẹ muốn tổ chức một cuộc triển lãm tranh nhỏ coi như là mừng sinh nhật, hôm nay đến đó ngó qua chút xem thế nào.”

Phòng triển lãm tranh mà Bắc Dã Thanh Vũ nhắc tới tọa lạc bên một con đường dành cho người đi bộ, là một phòng triển lãm nho nhỏ được xây dựng dành riêng cho các vị danh họa nổi tiếng trong thành phố. Bắc Dã Thanh Vũ từ trước đến nay cũng đã tổ chức khá nhiều buổi triển lãm tranh, Triệu Tử Mặc cũng chỉ thỉnh thoảng mới đi xem, còn riêng ở phòng triển lãm này thì cô mới chỉ đặt chân đến một lần duy nhất vào năm năm trước.

Đối với sự bố trí của phòng triển lãm tranh, Bắc Dã Thanh Vũ tỏ ra rất hài lòng, có vẻ như mọi thứ đều hoàn hảo. Nếu như triển lãm tranh lần này chẳng phải do bà muốn đích thân tổ chức để mừng sinh nhật cho A Mặc thì cũng không cần phải tự mình đến đây xem xét thế này.

Trong phòng triển lãm vẫn còn một số bức họa đang được trưng bày, Triệu Tử Mặc thuận mắt liếc qua một cái, bỗng dừng sững lại trước một bức tranh.

Đó là một bức tranh mang tên “Mẫu? Nhũ!”.

Hình vẽ bên trong bức họa đại khái là thế này:

Sâu trong một khu rừng hoang, xuất hiện một người phụ nữ quỳ trên một gốc cây cổ thụ, cô cúi đầu, khoe mắt chảy ra hai dòng nước long lanh, chiếc áo vén lên, để lộ hai bầu ngực trắng như tuyết. Tay cô ẵm lấy một chú sư tử con chưa mở mắt, chú sư tử con ấy yên lành, thanh bình và ngoan ngoãn uống lấy dòng sữa tươi.

Phía sau lưng cô, là một bãi cỏ ngập tràn máu tươi, nơi ấy có một đứa bé béo tròn mình mẩy rướm máu và một con sư tử cái chỉ còn nửa mình trên. Bụng sư tử cái bị chặt ngang, máu thấm vào đất, chảy ra từng dòng...

Triệu Tử Mặc nhìn chằm chằm vào bức tranh, bị hàm ý ẩn phía sau nó làm cho kinh ngạc.

Nơi viết lạc khoản của bức tranh, đề lên một con dấu đỏ với ba chữ “Cổ Thành Ca”.

Chẳng lẽ, đây chính là bức tranh được nhắc đến trong truyền thuyết thần kỳ của anh sao!

Hóa ra bức tranh mang tên “Mẫu? Nhũ!”, chứ không đơn giản chỉ là hai chữ “mẫu nhũ” như cô vẫn tưởng.

“Tử Mặc, con có muốn biết câu chuyện ẩn giấu sau bức tranh này không?” Không biết từ lúc nào, Bắc Dã Thanh Vũ đã lặng lẽ đứng sau lưng cô.

Câu chuyện ẩn giấu?

Nhất định là có liên quan đến cực phẩm!

Triệu Tử Mặc không chút do dự liền gật đầu: “Dạ!”

“Chuyện bắt đầu từ một vụ bắt cóc...” Bắc Dã Thanh Vũ chậm rãi mở đầu...

Mười chín năm trước, một bé trai ba tuổi bị bắt cóc.

Kẻ bắt cóc là một người phụ nữ, lúc còn trẻ, cô ta sa vào nghiện ngập, sau này, lại làm tình nhân của trùm buôn ma túy.

Mẹ của đứa bé trai đó là một nữ cảnh sát chống ma túy, dưới sự chỉ huy của cô, những cây đại thụ trong mạng lưới tội phạm bị tổn thất nặng nề, một khối lượng lớn ma túy cũng bị tịch thu.

Người phụ nữ mang tội danh bắt cóc ấy, cũng nằm trong hàng ngũ tội phạm đó.

Cô ta bắt cóc đứa bé trai, ép vị nữ cảnh sát phải để cô ta đi.

Chỉ có điều, kẻ bắt cóc và nữ cảnh sát, lại từng có chung một người bạn thân.

Vì muốn thức tỉnh chút lương tri còn sót lại của người phụ nữ ấy, người bạn thân đã ôm đứa con ba tuổi của cô ta tới trước mặt, khuyên cô ta hãy vì con trai mà đừng tự dẫn thân vào chỗ chết.

Vốn dĩ cô ta đã ưng thuận, nguyện ý thả người vô điều kiện.

Nhưng sự cố vẫn xảy ra.

Ba của đứa bé trai báo cảnh sát, đến khi cảnh sát ập tới, sự thế hỗn loạn, bức cô phải nổ súng.

Thằng bé đã chết, bị bắn vào huyết thái dương mà chết.

Mẹ của đứa bé ấy, vị nữ cảnh sát không chút do dự, điên cuồng nổ súng vào người phụ nữ kia.

Đứa con trai của kẻ bắt cóc, tận mắt chứng kiến một màn máu tanh.

Nó biến thành cô nhi.

Sau này, vị cảnh sát ấy đã thu dưỡng nó suốt mười năm trời...

...

Bắc Dã Thanh Vũ chỉ nói là có một câu chuyện như thế, nhưng Triệu Tử Mặc biết rõ câu chuyện ấy là có thật, thậm chí những người đó đều không hề xa lạ với cô.

“Cho nên, tác giả của bức tranh này là con trai của kẻ bắt cóc?” Triệu Tử Mặc như hoàn toàn ngộ ra.

Thì ra, Cố Thành Ca không phải con trai của Cố Bách Niên và Phó Khinh Chúc, trái lại, anh còn là con trai kẻ đã giết chết hồn máu của hai người họ...

Mẫu? Nhũ!...

Triệu Tử Mặc mở điện thoại ra, đáng lẽ cô không nên thất thường, không nên giận giữ như thế mới phải, một người phải chịu quá nhiều tổn thương như anh, từ nay về sau, cô nguyện sẽ mãi bên cạnh lắng nghe chia sẻ...

Vừa mở nguồn lên, cô liền nghe thấy tiếng bíp bíp thông báo tin nhắn đến.

Còn chưa kịp liếc qua nội dung cụ thể nó ra sao, Cố Thành Tây đã gọi điện tới, không thèm đợi cô mở miệng, cô nàng đã xoắn ột tràng: “A Mặc, sao đến tận giờ này mi mới chịu mở máy! Tới bệnh viện Nhân Ái mau lên, tối hôm qua anh trai bị tai nạn, giờ vẫn còn hôn mê...”

Không đợi Cố Thành Tây nói hết câu, Triệu Tử Mặc đã điên cuồng chạy ra khỏi phòng triển lãm tranh.

Bắc Dã Thanh Vũ nhanh tay nhanh mắt, vội vàng kéo cô lại: “Tử Mặc, có chuyện gì thế?”

Triệu Tử Mặc chỉ hoảng loạn đáp lại một câu: “Mẹ, mau lái xe đưa con tới bệnh viện!”

Chương 50.1: Gặp mặt cha mẹ?

Xe lao như bay trên đường, vượt qua hết hàng xe này đến hàng xe khác, tận dụng cả hai giây cuối cùng nhấp nháy màu xanh của mấy cột đèn giao thông, hơn nữa lại không ngừng tăng tốc.

Bắc Dã Thanh Vũ thật sự muốn phát điên rồi!

Xe đã đi với tốc độ chóng mặt như thế rồi, đứa con còn đang hoảng loạn bên kia lại không biết điều mà cứ la toáng lên: “Mẹ, con xin mẹ đấy, mẹ đi nhanh lên chút nữa được không!”

Trong giọng nói hoảng hốt ấy, còn phảng phất mang theo chút nước mắt đau lòng.

Lại phóng ga vượt qua một chiếc xe nữa, trong lòng Bắc Dã Thanh Vũ mãnh liệt rửa thâm: “Là tên khốn nào có ma lực lớn vậy chứ, khiến cho A Mặc phải một lòng một dạ lo lắng cho nó thế này!”

Vừa đặt chân tới bệnh viện, Triệu Tử Mặc liền cuống cuồng xông thẳng vào bên trong, hỏi được số phòng bệnh của Cố Thành Ca rồi, cô lại điên cuồng như gió bão chạy vội đi.

“Rầm!” Một tiếng động lớn bất chợt vang lên, cửa phòng bệnh mở toang, mọi người trong phòng nhất loạt nhìn về phía người đang lao vào.

Đôi mắt trong vắt của Triệu Tử Mặc giờ đã bị che phủ bởi một màn sương, cô lướt nhìn một lượt qua Cố Thành Tây, Hà Tất Tranh và hai vị cảnh sát một nam một nữ đang đứng trong phòng, giây tiếp theo, đập vào mắt cô là hình ảnh Cố Thành Ca đang nằm trên giường bệnh, đầu quấn băng, trên trán còn thấp thoáng màu đỏ của máu.

“Thành Ca, đã có chuyện gì? Sao anh lại bị thương? Có nặng lắm không?” Triệu Tử Mặc nhảy đến, bắn ra một tràng như súng liên thanh, giọng nói của cô toát lên một nỗi lo lắng không hề che giấu, còn phảng phất đầu đầy chút vẻ ghen ngào.

Cố Thành Ca theo thói quen đưa tay lên vuốt ve mái tóc cô, chỉ có điều đến cả cánh tay anh cũng bị quấn băng trắng xóa, thế là vội vàng rút tay về, nhẹ nhàng nói: “Đừng lo, chỉ là vết thương nhỏ thôi.”

Nhưng mà, tình cảnh hiện nay của anh thế nào cô đều thấy rất rõ, cô chăm chú cẩn thận nâng cánh tay của anh lên, lại nhìn về phía đầu anh, đau lòng đến độ muốn ứa nước mắt.

Cô vội vã kim lại, cúi đầu hạ giọng nói thầm: “Cái gì mà vết thương nhỏ chứ, cả đầu cả tay đều quấn băng trắng xóa, khó coi chết đi được, không chừng còn để lại sẹo trên mặt nữa kia!”

Nghe cô thầm thì, khóe miệng Cố Thành Ca cũng bất giác nhướn lên tạo thành một hình vòng cung tuyệt đẹp: “Yên tâm, sẽ không có sẹo đâu.”

Một vị cảnh sát vẫn quay lưng về phía họ từ nãy đến giờ, lúc này mới chợt mở miệng: “Mọi việc tạm thời đều đã rõ ràng rồi, cảnh sát nhất định sẽ bắt được kẻ gây tai nạn sớm nhất có thể. Tề luật sư, thời gian này phía chúng tôi sẽ phái người đến bảo vệ anh 24/24.”

Đến tận lúc này Triệu Tử Mặc mới phát hiện, thì ra trong phòng còn một chiếc giường bệnh khác nữa, là giường của Tề Lỗi. Thương tích của anh ta coi bộ nghiêm trọng hơn hẳn, cả đầu bị băng bó kín mít, chẳng nhìn ra chút lỗ hổng nào hết ráo, tất nhiên là vẫn phải chừa ra hai mắt một mũi một miệng, phía bên dưới, một cánh chân của anh ta bị treo lên cao, cũng quấn đầy băng gạc.

Mà lúc này, bạn Khương Khương của chúng ta cũng đang túc trực một bên.

Đợi hai vị cảnh sát trong phòng đi khỏi, Triệu Tử Mặc mới mở miệng hỏi: “Chuyện là thế nào vậy?”

“Xe đâm vào vòng bảo hộ,” Cố Thành Ca đơn giản đáp, chần chờ một lát, anh mới ngập ngừng nói thêm: “Có người cố ý gây cản trở trên đường.”

“Anh đắc tội với ai rồi à?”

Cố Thành Ca đưa mắt liếc nhìn về phía Tề Lỗi đang nằm bên kia, thản nhiên đáp: “Làm nghề luật sư này, ắt hẳn khó tránh khỏi tình huống ngoài ý muốn xảy ra.”

Triệu Tử Mặc dĩ nhiên là hiểu, làm luật sư tức là đưa lại ích lợi cho người này, đồng thời lại “lấy mất” lợi ích của người kia, nếu như người ta vì muốn bảo vệ cho lợi ích của bản thân mình mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Tề Lỗi nằm ở phía bên kia cũng khó nhọc mở miệng: “Đều tại tôi cứ nhất nhất đòi lái xe, nếu là lão Cố lái thì chắc hẳn đã tránh được rồi.”

Khương Khương ngồi bên cạnh lập tức trợn trừng mắt nhìn anh ta: “Còn không biết xấu hổ mà nói nữa hả, vừa cầm vào tay lái cái là đụng xe liên, xe nhà A Mặc bị anh gây tai nạn hai lần rồi đấy.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Hắc tuyến vạn tượng, sao tự nhiên lại gọi là ‘xe nhà A Mặc’ chứ = =

Vừa nhắc đến vụ hai lần đâm xe này, Hà Tất Tranh liền tỏ ra cực kỳ vui sướng, cả hai lần anh ta đều không có việc phải đi cùng, cho nên mới tránh được hai kiếp nạn lận, thế là không chút lưu tình liền nhảy vào trêu chọc hai vị luật sư đen đủi xui xẻo vẫn đang bị băng bó trắng xóa kia: “Lão Cố à, cậu cũng khoa trương quá rồi đó, cả hai lần rõ ràng cậu đều bị thương không nặng, vậy mà lần nào cũng ngất xỉu ngay tại chỗ, chẳng oai phong gì cả.”

Cố Thành Ca vẫn thản nhiên như không tiếp nhận sự trêu chọc của Hà Tất Tranh, rồi anh nhàn nhạt quét mắt một lượt về phía Tề Lỗi, từ tốn đáp: “Mỗi lần bị tai nạn, anh ấy đều chảy máu rất nhiều.”

Dừng lại một chút, anh bổ sung thêm: “Tôi sợ máu.”

Ặc ặc, đàn ông con trai gì mà, lớn tướng thế rồi vẫn còn sợ máu!

Thế là vẻ cười nhạo vô cùng đáng khinh của Hà Tất Tranh, lại càng tỏ ra phô trương hơn nữa.

Triệu Tử Mặc liếc nhìn người đang nằm trên giường, vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên, nhưng đôi người lại sâu không thấy đáy, cô bất mãn chen vào, tiện chân đạp Hà Tất Tranh một cước: “Cười cái gì mà cười! Anh ấy sợ máu thì sao hả!”

Một người từng hai lần phải tận mắt chứng kiến cả khung trời nhuộm đẫm máu tanh như anh, bây giờ không mắc bệnh sợ máu mới là lạ!

Hà Tất Tranh cố tình la oai oái: “Này này này, bây giờ đã bảo vệ cậu ta thế kia rồi, sau này muốn trêu chọc không được, bắt nạt lại càng không, trời ơi, nhân sinh sẽ mất đi bao niềm vui thú đây!”

Anh ta vừa dứt lời, mấy người ngồi trong phòng liền bò ra cười ha hả không thôi.

Triệu Tử Mặc giơ chân định đạp anh ta phát nữa, nhưng Hà Tất Tranh nhanh chân lẹ mắt đã trốn thoát kịp thời. Bất chợt, cả căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh dị thường, tất cả mọi người đều đổ dồn mắt về phía cánh cửa...

Một người phụ nữ tuy đã bước đến tuổi trung niên, nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp tươi trẻ của một đại mỹ nữ, đang thản nhiên đứng trước cửa, mắt nhìn vào trong phòng bệnh, vẻ mặt như đang thưởng thức kịch hay.

Nhận ra sự tồn tại của mình rốt cục cũng đã được người ta để ý thấy, Bắc Dã Thanh Vũ liền nhoẻn miệng cười, rực rỡ mà không mất đi vẻ phong tình, điệu bộ vô cùng tự nhiên.

Triệu Tử Mặc vừa quay đầu lại đã nhìn thấy mẹ, lập tức đứng phắt dậy: “Mẹ!”

Toi đời rồi, vừa nãy vì lo cho cực phẩm quá mà không chút do dự gì liền vút mẹ lại phía sau, đúng là điển hình cho kiểu người trọng sắc khinh mẹ, bây giờ chẳng lẽ, cô phải giới thiệu cực phẩm với mẹ dưới hoàn cảnh này sao...

Đầu đầu quá đi mất!

Nhưng chỉ phút sau, Triệu Tử Mặc đã lập tức bước tới nắm lấy cánh tay Bắc Dã Thanh Vũ: “Các đồng chí, giới thiệu với mọi người, vị này là người mẹ khuynh quốc khuynh thành khuynh sơn khuynh thủy khuynh vân khuynh vụ (*) thân yêu của em.”

(*) Cả cái đồng khuynh đó có nghĩa là: nghiêng nước nghiêng thành, nghiêng núi nghiêng nước, nghiêng mây nghiêng sương, nhưng 2 chữ ‘quốc’ và ‘thủy’ đều là ‘nước’ (mặc dù cái đầu là ‘nước’ trong ‘quốc gia’), cho nên vì sợ bị lặp, bạn đành phải để nguyên câu Hán Việt.

Bắc Dã Thanh Vũ cũng chẳng tỏ ra mình là trưởng bối gì, chỉ thân thiện cười: “Chào các cháu, các cháu có thể gọi dì là dì Thanh.”

Bà vừa dứt lời, Triệu Tử Mặc đã lập tức giới thiệu hết một lượt mấy người trong phòng, nhưng dường như mấy người kia đều bị vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Bắc Dã Thanh Vũ làm cho hồn điên bát đảo, ánh mắt cũng sáng hơn bình thường đến tận mấy lần, thế là tất cả đều chào hỏi lịch sự lễ phép hơn hẳn thường ngày, tựa hồ như cảm thấy sợ hãi điều gì.

Người cuối cùng Triệu Tử Mặc giới thiệu, là Cố Thành Ca.

Cố Thành Ca lúc này đã sớm bước xuống khỏi giường bệnh, cho dù bộ dạng anh bây giờ có chút chật vật, nhưng cũng khó mà che giấu cái khí chất thanh nhã, văn đạm phong khinh vốn có của anh, mà cái khí chất này của anh, cũng rất dễ dàng khiến cho người ta không thể nào dời mắt đi nổi.

Triệu Tử Mặc nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay anh, nói: “Mẹ, anh ấy là Cố Thành Ca.”

Giọng nói của cô rõ ràng là trịnh trọng hơn rất nhiều so với lúc giới thiệu những người kia, còn thấp thoáng đâu đây một vẻ cẩn thận và ngưng ngững, tựa hồ như cô đang hy vọng mẹ sẽ tỏ ra vui mừng vậy.

Mặc dù trong đầu Cố Thành Ca từng có suy nghĩ rằng, muốn gặp người mẹ “lấy giết cá làm thú vui” của cô xem sao, nhưng tuyệt đối không ngờ được rằng, cơ sự lại diễn ra dưới tình huống chật vật như thế này, tuy rằng anh đã rèn luyện được sự bình tĩnh thản nhiên trước mọi hoàn cảnh, nhưng lúc này cũng không tránh khỏi thấp thỏm không yên.

Hơn nữa, anh tựa hồ có cảm giác, mình đã từng gặp người phụ nữ này ở đâu rồi thì phải.

Dĩ nhiên ngoài mặt anh vẫn tỏ ra rất mực trấn tĩnh, lễ phép, đúng mực đáp: “Dì Thanh.”

Bắc Dã Thanh Vũ nhìn chằm chằm vào anh, nụ cười ban nãy bà dành cho những người khác, lúc này đã biến mất không còn tăm hơi.

Cố Thành Ca?

Đúng là nó.

Là đứa trẻ ba tuổi ngày xưa...

Phải cảm thán một câu rằng, nhân duyên trên thế gian này, đúng là tuyệt vời không thể tả.

Hàng lông mày của Bắc Dã Thanh Vũ khẽ nhướn lên, khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành đành lại, giọng nói cao vút mà sắc nhọn lạnh lùng: “Thì ra cậu chính là tên khốn đó!”

Lời vừa dứt, tất thấy mọi người đang có mặt trong phòng đều nhất loạt há hốc, hít một ngụm khí lạnh, vô cùng sợ hãi mà cảm thán rằng: người mẹ khuyển quốc khuyển thành khuyển sơn khuyển thủy khuyển vân khuyển vụ thân yêu của Triệu đại mỹ nữ đúng là quá cường hãn!

Cố Thành Ca, đại cực phẩm, mây trôi trên cả mây trôi, mà lại là tên khốn??

Sắc mặt Triệu Tử Mặc cũng thay đổi trong chớp mắt, không biết tại sao tự nhiên mẹ lại tỏ thái độ như thế này nữa.

Không phải là thấy anh bị thương, nên mới cho rằng anh là tên du côn ngoài đường rảnh rỗi không có việc gì làm mới đi gây tai nạn đấy chứ?

Nghĩ vậy, trong lòng cô không khỏi cảm thấy lo lắng bất an.

Cố Thành Ca tâm cũng hơi động, nhưng rất nhanh sau anh đã có phản ứng, thản nhiên ngênh tiếp ánh mắt lạnh lùng sắc bén của Bắc Dã Thanh Vũ, vô cùng thành khẩn nhận lỗi: “Dì Thanh, thật xin lỗi, hôm nay là cháu đã khiến A Mặc phải lo lắng như thế, sau này tuyệt đối sẽ không tái diễn nữa.”

Vốn dĩ anh không muốn nói chuyện anh bị thương cho A Mặc biết, dù sao cũng chẳng phải là thương tích nặng nề gì, tĩnh dưỡng vài ngày là có thể xuất viện rồi, nhưng ở đây lại có một số người không biết dụng ý của anh, ví như Thành Tây.

Thực ra, anh cũng không nghĩ rằng, A Mặc lại lo lắng cho anh đến vậy.

Sắc mặt của Bắc Dã Thanh Vũ có vẻ như đã hơi nguôi nguôi, nhưng vẫn nghiêm nghị nói: “Mặc Mặc, theo mẹ ra ngoài.”

Triệu Tử Mặc đứng bất động tại chỗ, mặc dù sợ hãi, nhưng vẫn kiên định lắc đầu: “Mẹ, con phải ở lại đây với anh ấy.”

Về mặt Bắc Dã Thanh Vũ vẫn rất mực nghiêm túc: “Con thật sự không ra ngoài hả?”

Triệu Tử Mặc tiếp tục kiên định lắc đầu.

Ra ngoài rồi cô sẽ không vào đây được nữa, thế nào cũng bị mẹ trối lại vác về cho coi.

Bắc Dã Thanh Vũ: “Vậy mai con có về không?”

Triệu Tử Mặc vẫn không nói lời nào. Cô phải ở lại với anh, cô muốn ở lại với anh!

Bắc Dã Thanh Vũ không do dự bồi thêm: “Mẹ vì con mà tự đứng ra tổ chức triển lãm tranh, vì con mà đích thân tổ chức sinh nhật!”

Triệu Tử Mặc đã có chút dao động: “Mẹ à...”

Nhưng thật sự, cô vẫn muốn ở lại cùng anh...

Bắc Dã Thanh Vũ không nói thêm nữa, quay người tiến ra cửa.

Triệu Tử Mặc nước mắt vòng quanh, vừa muốn đi theo mẹ, vừa không nỡ bỏ lại người đang đứng bên cạnh cô.

Cố Thành Ca đưa tay lên khẽ vỗ nhẹ vai cô: “A Mặc, em về với mẹ đi, đừng làm bà tức giận nữa. Anh không sao mà, đến chiều là có thể xuất viện rồi.”

Thế là, cuối cùng Triệu Tử Mặc cũng đuổi theo ra ngoài, nhưng cô chạy xuyên qua dãy hành lang dài ngun ngút, vẫn chỉ thấy những cô y tá vội vã lướt qua.

“Con chịu ra rồi à!” Hóa ra Bắc Dã Thanh Vũ vẫn chưa đi, bà đang ngồi nghỉ trên hàng ghế ở cuối dãy hành lang.

Nhìn thấy cô, bà thản nhiên đứng dậy.

Triệu Tử Mặc chạy vội tới, nhào vào lòng bà làm nũng: “Mẹ, con xin lỗi, nhưng con thích anh ấy, thật sự rất thích!”

Chương 50.2: Gặp mặt cha mẹ?

Bắc Dã Thanh Vũ hỏi lại với vẻ lạnh nhạt: “Nó có biết gia thế của con không?”

Triệu Tử Mặc tức tối ngẩng đầu: “Mẹ, anh ấy không phải là loại người như thế, huống hồ gì anh ấy vốn không biết...”

Cô chỉ nói được có thế, rồi bỗng nghẹn lại vì bất gặp nét cười trên khuôn mặt mẹ, cô dám đảm bảo, mẹ cô chỉ cười như thế mỗi lần bày ra những trò đùa dai mà thôi.

Thế là, Triệu Tử Mặc chỉ còn biết há hốc mồm mà cảm thán: “Mẹ, mẹ đúng là chẳng hiền lành tốt bụng gì cả!”

Mất thấy trò đùa của mình coi như đã thành công, Bắc Dã Thanh Vũ nở một nụ cười vô cùng đắc ý: “Mặc Mặc, chọn tốt lắm, nhóc đó quả là một thằng bé thông minh, ngày mai con nhớ dẫn nó cùng đi xem triển lãm tranh đấy.”

“Thật à?” Triệu Tử Mặc dường như không thể tin nổi vào tai mình nữa, lập tức xoắn ra một tràng: “Cám ơn mẹ, mẹ ơi con yêu mẹ chết mất!”

Bắc Dã Thanh Vũ chẳng nói gì, mới đi được hai bước đã ngoảnh lại, vô cùng nghiêm túc mà rằng: “Nó dám khiến cho con gái bảo bối của mẹ phải phát hoảng lên thế kia, mẹ mắng nó là đúng!”

Triệu Tử Mặc cố nhịn cười, sau khi đã nhìn thấy mẹ bước vào thang máy, cô mới nhanh chân chạy về phòng bệnh, nhào vào lòng một người nào đó: “Thành Ca, mẹ em vừa khen anh đó, mẹ còn nói mất nhìn người của em rất tốt nữa!”

Cố Thành Ca: “...”

Rốt cục anh cũng đã biết, hóa ra tính cách của A Mặc đều là di truyền từ người mẹ cổ quái, gian xảo, ngữ xuất kinh nhân(*) này đây.

(*) “Ngữ xuất kinh nhân”: cụm từ này xuất hiện hơi bị nhiều, có nghĩa: nói ra câu nào là khiến người ta “đứng hình” câu đó.

Cả đời anh, lần đầu tiên bị người ta mắng là ‘đồ khốn’...

Triệu Tử Mặc còn chêm thêm: “Nhưng mà mẹ em còn nói, mẹ mắng anh là rất đúng. Lần sau anh còn dám bắt nạt em, mẹ em nhất định sẽ tới trị tội anh!”

Cố Thành Ca: “...”

Được rồi, anh đúng là hết chỗ nói luôn rồi.

“Khụ...”

“Khụ...”

“Khụ khụ...”

Trong phòng bệnh bất chợt vang lên những tiếng ho đầy giả tạo, khiến cho khuôn mặt Triệu Tử Mặc thoáng cái đã trở nên đỏ lựng, vội vàng nhích ra giữ khoảng cách với anh.

Còn mỗ cực phẩm thì nào giờ vẫn vậy, thần sắc bình thản tự nhiên vô cùng.

Hà Tất Tranh làm ra vẻ ho “khụ khụ” hai tiếng, bắt đầu lên giọng trêu chọc: “Lão Cố, tương lai bi thảm của cậu đúng là có triển vọng thật đấy.”

Nói rồi, anh ta bắt chước giọng điệu tức giận của Triệu Tử Mặc, nhái lại hết cô: “Mẹ em nhất định sẽ tới trị tội anh!”

Tề Lỗ đang nằm trên giường cũng có vẻ như không muốn đứng ngoài cuộc, thế là đạp thêm vào một cước: “Bị mẹ vợ và bà xã nô dịch như thế kia, người anh em à, tôi thật là thương cảm cho cậu quá đi mà.”

Có điều, cái người nào đó ấy mà, lại không hề tỏ ra quan tâm gì đến mấy lời trêu chọc kia, vẫn bình thản như cũ, quay lại giường nằm.

Kể cả kẻ bị trêu chọc lấy là Triệu Tử Mặc đây, cũng chẳng thèm đáp trả.

Cố Thành Tây này giờ vẫn yên lặng, lúc này đột nhiên mở miệng: “A Mặc, hình như ta đã gặp mẹ mi ở đâu rồi thì phải, nhìn rất quen...”

Triệu Tử Mặc: “...”

Không phải là cô không muốn nói cho đám bạn biết mẹ cô thật sự là ai, nhưng mà đúng là cô thấy điều đó không cần thiết, hơn nữa ba mẹ cô cũng không muốn cô mượn danh bọn họ để ra ngoài làm điều xằng bậy.

Thế là cô liền đáp: “Chắc là hồi học sơ trung đó, hồi xưa có lần mẹ ta đi họp phụ huynh cho ta mà.”

Cố Thành Tây khẽ nhướn mày, đúng là lúc đó cô từng gặp qua mẹ của A Mặc một lần, nhưng mà hình như còn có lần nào khác nữa thì phải...

Vì bị chấn thương ở đầu, cho nên cần phải tiến hành chụp CT, may mắn là sau khi lấy kết quả thì đã xác nhận chắc chắn là không có chuyện gì rồi, chỉ cần vài ngày nữa đến bệnh viện kiểm tra lại lần cuối là được, thế nên chiều hôm đó Cố Thành Ca lập tức xuất viện.

Triệu Tử Mặc đương nhiên là muốn đưa anh về nhà luôn, nhưng anh lại từ chối thẳng thừng: “A Mặc, em về trước đi, anh có chuyện phải làm.”

Triệu Tử Mặc dĩ nhiên không nghe lời anh: “Anh bị thương như thế mà còn đòi làm chuyện gì! Nếu là việc công thì nhờ Hà sư huynh giúp đi, còn nếu là việc riêng, em... em làm giúp anh!”

“Là việc riêng,” Ánh mắt Cố Thành Ca nhìn cô đầy dịu dàng: “Nhưng mà em không giúp được anh đâu.”

Triệu Tử Mặc lập tức trợn trừng mắt lườm anh một cách vô cùng tức giận. Cô không giúp được anh? Nực cười, hóa ra anh vẫn còn coi cô là người ngoài!

Bất chợt đôi mắt anh lóe lên như tràn ngập ý cười, anh nhẹ giọng nói: “A Mặc ngốc, anh muốn đi chuẩn bị quà sinh nhật cho em.”

Triệu Tử Mặc chờ người, lát sau mới cảm động trách cứ: “Đã là lúc nào rồi mà còn quan tâm đến quà sinh nhật chứ, em không cần đâu.”

“Nhưng anh nhất định phải tặng em,” đáy mắt anh lộ ra vẻ nghiêm túc lạ thường mà trước đây chưa từng có: “Vì đây là sinh nhật đầu tiên của em kể từ sau khi chúng ta yêu nhau mà.”

“Nhưng mà...”

“Yên tâm đi, anh chuẩn bị xong sẽ ngoan ngoãn nằm nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không đi đâu nữa cả.”

Triệu Tử Mặc vẫn rất lo lắng: “Tay phải của anh bị thương, nấu ăn chẳng tiện chút nào.”

“A Mặc, ý em là muốn nấu cho anh ăn sao?” Đáy mắt Cố Thành Ca vẫn dào dạt ý cười: “Ừ, đúng thế, anh mà nấu thì chẳng tiện chút nào, cho nên em có thể chăm sóc anh.”

Triệu Tử Mặc: “Có thể mà!”

Ý cười trong đáy mắt Cố Thành Ca ngày càng sâu, rồi anh làm ra vẻ nghiêm túc bồi thêm: “Như vậy, có phải là ăn xong rồi thì em dọn dẹp, sau đó ngủ lại, sau đó...”

Anh ngừng lại, cố ý nhấn nhá mà không nói tiếp nữa.

Triệu Tử Mặc chỉ cảm thấy mình bị anh chọc cho tức chết rồi, cô thật lòng lo lắng cho anh như thế, mà anh lại còn...

Triệu Tử Mặc nghiêng răng nghiêng lợi thốt: “Cố Thành Ca! Anh là đồ sắc lang, đồ sắc lang! Em không thèm nói với anh nữa!” Dứt lời, cô xoay người bỏ đi, mới đi được hai bước đã ngoảnh đầu lại: “Mẹ em nói, nếu có thể thì mẹ muốn ngày mai chúng ta cùng đến triển lãm tranh, ở phòng triển lãm xây riêng cho các danh họa nổi tiếng trong thành phố ngay bên đường dành cho người đi bộ, mai anh tự đến đi.”

Bạn Cố Thành Tây vừa làm xong thủ tục xuất viện cho người nào đó, lúc trở tới nơi đã thấy A Mặc mỹ nữ thở phì phì đầy tức giận lao lên xe taxi phóng đi mất, không nhận được bắt đầu trên chọc: “Anh trai à, anh không cần phải lúc nào cũng bắt nạt cô ấy thế chứ, cẩn thận trước lúc kết hôn cô nàng không cho anh đụng vào thì khổ đấy, à mà không, có khi kết hôn rồi cô nàng cũng không cho anh đụng vào luôn.”

Cố Thành Tây chỉ là nhất thời nổi hứng mà nói chơi vậy thôi, không ngờ mọi chuyện sau này lại trùng phóc.

Có điều Cố Thành Ca vẫn không có phản ứng gì, bởi vì giờ phút này đầu óc anh còn đang mãi nghĩ đến lời thông báo A Mặc vừa nói lúc nãy, tâm trạng có hơi...

Ừm, có phải là, ngày mai anh sẽ phải đến ra mắt bố mẹ cô không?

Ngày hôm sau, buổi triển lãm nho nhỏ của Bắc Dã Thanh Vũ không ngờ lại thu hút được đông nghẹt người đến thưởng tranh.

“Song Thanh giới hội họa” – Bắc Dã Thanh Vũ và Thanh Trạc dĩ nhiên đã được đông đảo mọi người biết tới, đặc biệt là lối vẽ tỉ mỉ trong tranh của Bắc Dã Thanh Vũ thì đúng là quá tuyệt vời. Triển lãm lần này hầu hết tranh đều được vẽ bằng lối vẽ ấy của bà, chủ đề là “Những giai đoạn trưởng thành của bảo bối”, gồm tất cả ba mươi tám bức, người trong toàn bộ số tranh đó đều là một cô gái – từ lúc còn quần tã lót cho đến tận khi lớn lên thành một cô gái xinh đẹp, mỗi tuổi là hai bức tranh.

Triệu Tử Mặc biết, người trong tranh tất cả đều là cô, chỉ là mẹ lấy bối cảnh ở thời cổ đại, lúc bé mặc chiếc yếm đỏ rực, lớn lên vận bộ y phục của thời đại xưa... hoặc yên tĩnh, hoặc nhảy nhót, hoặc nghịch ngợm, mỗi một biểu cảm, tư thái của người trong tranh ấy trông đều thật vô cùng.

Cô thấy cảm động quá, cảm động vì mẹ đã dõi theo từng thời khắc cô dần lớn lên và bước chân vào cuộc đời.

“Cực phẩm, anh nói xem, em sẽ không bị mọi người nhận ra đâu chứ?” Triệu Tử Mặc bỗng nhiên cảm thấy có chút lo lắng.

Dụng ý của mẹ khi vẽ như thế đã quá rõ ràng rồi, mẹ hy vọng cô vẫn sẽ như trước, không bị chịu áp lực bởi thân phận là con gái của ba mẹ, có thể thoải mái tự do tự tại sống như bình thường, nhưng có lẽ mẹ đã không nghĩ rằng, tranh của mẹ lại quá sinh động, mặc dù tranh là bối cảnh cổ đại, nhưng khuôn mặt trong những bức tranh kia, chẳng phải giống đúc khuôn mặt cô thì là gì!

Chờ cả nửa ngày vẫn không nghe thấy tiếng trả lời, Triệu Tử Mặc quay đầu sang, phát hiện ra người đứng bên cạnh mình lúc này đây chỉ tỏ ra một vẻ đăm chiêu.

Triệu Tử Mặc đưa tay lên giữ lấy vai anh: “Này, anh nghĩ gì thế?”

Cố Thành Ca nhanh chóng lấy lại tinh thần, ánh mắt hoảng hốt nay đã trở lại đúng vẻ trầm tĩnh sâu thẳm ban đầu, anh nhìn lướt qua mấy bức họa, rồi lại quay sang nhìn chăm chăm vào cô, sau một hồi suy nghĩ đắn đo mới mỉm cười: “Anh nghĩ, chắc chắn sẽ dễ dàng bị nhận ra thôi, những bức vẽ này rất sinh động.”

Hóa ra, là bà ấy.

“Song Thanh của giới hội hoa”, Bắc Dã Thanh Vũ.

Năm anh ba tuổi, bà chính là người đã mang anh tới hiện trường vụ bắt cóc mà mẹ ruột anh là người gây ra, khiến anh phải chứng kiến cảnh tượng máu ngập đầy trời ấy...

28. Chương 51-52

Chương 51: Thay đổi chóng mặt.

Xét thấy càng ngày càng có nhiều ánh mắt đang liếc qua liếc lại trên người mình và mấy bức họa với vẻ đầy băn khoăn, Triệu Tử Mặc liền vội vàng nắm lấy bàn tay của người đứng bên: “Cực phẩm, chúng ta không xem tranh nữa, đằng nào thì sau này mẹ cũng tặng hết mấy bức đó cho em, mình đi thôi, bị mấy người đó nhìn chăm chăm em thấy rợn tóc gáy quá.”

Hai người nhanh chóng ra khỏi phòng triển lãm tranh, cùng lúc đó điện thoại của Triệu Tử Mặc cũng đột ngột vang lên, là mẹ cô gọi tới, sau khi nghe xong, cô nhảy tưng tưng ôm lấy cánh tay của người đang đi bên cạnh: “Cực phẩm, mẹ em đã đặt chỗ ở nhà hàng Phượng Lâm để tổ chức tiệc mừng sinh nhật em rồi, đi thôi, chúng mình đi trước.”

Cố Thành Ca thuận miệng hỏi lại: “Không phải là tổ chức tiệc mừng vào buổi tối sao?”

“Em với mẹ có cùng ngày sinh nhật mà, tối nay đương nhiên là phải dành để chúc mừng sinh nhật mẹ rồi.” Triệu Tử Mặc lại thần nhiên cười một cái: “Năm nào em cũng tổ chức vào buổi trưa hết á.”

Cố Thành Ca cũng quay sang cười với cô: “Ừ, anh nhớ rồi.”

Nhà hàng Phượng Lâm cách chỗ này cũng không xa lắm, hai người nắm tay cùng nhau tản bộ, lúc đến nơi vẫn chưa thấy ba mẹ Triệu Tử Mặc xuất hiện, cả hai đành đi theo phục vụ tới bàn đã đặt trước.

Nhà hàng Phượng Lâm này chẳng phải là nhà hàng cao cấp nhất ở thành phố Phong Thành, nhưng lại là một nhà hàng đã lâu đời rồi, hơn nữa nơi đây được trang hoàng theo lối cổ điển, rất lịch sự tao nhã, nhân cư lại an tĩnh.

Lúc này đang là giữa mùa hoa, trên chiếc bàn hình tròn bằng gỗ ngay giữa gian phòng đặt một bình hoa làm từ gốm sứ, trong bình cắm ba nhành hoa đào, mùi hương thoang thoảng mà làm say lòng người.

Cố Thành Ca khoanh tay trước ngực, đứng dựa vào mép cửa.

Triệu Tử Mặc cố nặn ra một khuôn mặt tươi cười: “Cực phẩm, anh không thấy lo lắng à?”

Thần sắc Cố Thành Ca vẫn rất mực bình tĩnh: “Không.”

Triệu Tử Mặc suy sụp kêu lên: “Còn em thì đang rất, rất lo đây này!”

Cổ Thành Ca xoay người qua nhìn cô, mỉm cười hỏi: “Sao, không tin vào anh à?”

Triệu Tử Mặc: “...”

Tất nhiên là cô tin anh rồi! Nhưng cô cũng không biết tại sao lại thấy lo lắng như thế này nữa, chỉ cần nghĩ đến mấy chính sách giáo dục nghiêm khắc của ba cô... cô lại không thể nhịn nổi.

Ai mà biết được, cái ông già khó tính kia sẽ có thái độ gì với bọn cô chứ!

Triệu Tử Mặc: “Chúng ta không nói chuyện này nữa,” Nếu có mặt mẹ cô thì có lẽ cũng không cần lo nhiều lắm, “Được rồi, chẳng phải hôm qua anh nói muốn chuẩn bị quà sinh nhật cho em sao? Thế quà đâu?”

Cô nhìn anh, rồi vươn tay ra.

Cổ Thành Ca bật cười: “Có ai lại đi đòi quà như em chứ,” Anh cầm lấy bàn tay đang đưa ra của cô, nói: “Ngồi xuống trước đã.”

Triệu Tử Mặc bắt mân bĩu môi: “Dù gì thì anh cũng phải tặng cho em mà, còn hại em phải nhọc công suy nghĩ không biết anh chuẩn bị cho em cái gì nữa.”

Cô vừa nói, vừa nghe lời anh ngồi xuống ghế.

Cổ Thành Ca bật cười: “Được rồi, thế nào em cũng đúng cả, sao mà hùng hồn thế.” Cổ Thành Ca đưa tay vào túi quần, lấy ra một chiếc hộp hình tròn, giơ ra trước mặt cô.

Chiếc hộp này được thiết kế vô cùng tinh xảo, bên trên nắp hộp khắc những loại hoa văn rất kỳ công, như rồng như phượng, mà thoạt nhìn lại rất giống đồ thủ công...

Triệu Tử Mặc cầm lấy chiếc hộp, trong mắt không khỏi toát ra sự ngạc nhiên.

“Anh tặng em hộp đựng đồ trang điểm hả?” Tuy cô không thích trang điểm lắm, nhưng chiếc hộp này, cô vừa nhìn đã mê luôn rồi.

Cổ Thành Ca khẽ nhếch môi: “Không phải hộp đựng đồ trang điểm, em mở ra xem đi.”

Triệu Tử Mặc vã mồ hôi.

Cô vô cùng cẩn thận, từ tốn nhẹ nhàng mở nắp hộp ra, bên trong hộp, không ngờ lại là một sợi dây chuyền (*) và một chiếc vòng tay.

(*) Dây chuyền này không phải để đeo cổ =))

Chiếc vòng tay này được làm bằng ngọc trông rất đẹp, hơn nữa lại là loại ngọc trong suốt, lấp lánh những vầng sáng phản chiếu ra xung quanh; còn sợi dây chuyền thì được xâu bằng những hạt ngọc, trông vừa tao nhã, vừa sang quý vô cùng.

Triệu Tử Mặc lập tức một bên đeo vòng tay, một bên mang dây chuyền, nhưng mang cùng lúc hai thứ đồ trang sức này vào tay, cô lại cảm thấy cái tổ hợp này trông rất quái.

Khóe miệng Cổ Thành Ca khẽ cong cong: “A Mặc ngốc, không phải như thế,” Anh nhẹ nhàng tháo sợi dây bên tay phải của cô ra: “Đây là lắc chân.”

Thế là, lúc Triệu Thanh Vân và Bắc Dã Thanh Vũ đẩy cửa bước vào, liền được chiêm ngưỡng một màn thế này:

Một chàng trai thập phần tuấn tú, dáng vẻ văn đạm phong khinh đang cúi đầu, nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, tuy ở tư thế như vậy, nhưng vẫn không làm mất đi phong thái hiem có trên người cậu ta.

Cậu ta cầm một chiếc lắc chân thiết kế tinh xảo lại có vẻ khá khác lạ trên tay, bằng một động tác hết sức nhẹ nhàng, cậu mang chiếc lắc vào chân cô gái đang ngồi trên chiếc ghế trước mặt.

Bởi vì tay phải đang bị vướng một đồng nào bằng nào gạc to đùng, cho nên động tác ấy có chút khó khăn, không được linh hoạt lắm, nhưng dường như cậu ta cũng không vội, trên khuôn mặt thập phần tuấn tú ấy vẫn vương vít vẻ bình tĩnh thong dong.

Mang vào rồi, cậu mới ngẩng đầu: “Vừa thật. Thích không?”

Triệu Tử Mặc vui vẻ gật gật đầu, ý cười thật sâu: “Đẹp lắm! Em rất thích!”

Cố Thành Ca mỉm cười, trong đôi mắt hiện lên những tia sáng đầy dịu dàng.

“Vậy thì sau này, vĩnh viễn không được phép tháo ra.”

“Không được”, Triệu Tử Mặc vội vàng phản đối, “Chiếc lắc râu nhiều ngọc như thế, lỡ như ngã mà rơi ra thì biết làm sao, tiếc lắm, em nhất định phải tháo ra rồi bảo quản cho kỹ mới được!”

Nói rồi, cô khom lưng, động tác như muốn tháo chiếc lắc ra thật.

“A Mặc ngọc”, Cố Thành Ca ngăn cô lại, bàn tay anh nhẹ nhàng kẹp lấy chiếc mũi cô, trêu chọc cô một cách đầy yêu chiều: “Đồ vật cho dù có tốt đến mấy, nhưng nếu như không sử dụng thì chẳng phải nó vẫn sẽ cũ đi, vẫn sẽ bị bám bụi đầy sao, thế lại càng tiếc hơn.”

Triệu Tử Mặc: “À...”

“Em yên tâm đi, chiếc lắc này được râu bằng sợi chỉ làm từ vàng, nếu không dùng một thứ thật sắc để cắt, mấy viên ngọc đó sẽ không thể rơi ra được. Hơn nữa lắc chân có hai loại, loại thứ nhất là dạng vòng thông thường, giống như chiếc vòng trên tay em vậy đó, còn loại thứ hai thì có móc khóa”, Cố Thành Ca xòe bàn tay trái của anh ra: “Chiếc lắc này là loại thứ hai, vì thế cho nên, chỉ cần em không cố tình phá hỏng nó, thì nó sẽ ở trên chân em mãi mãi.”

Mãi mãi...

Triệu Tử Mặc trầm nghĩ, cô thích từ ‘mãi mãi’ này.

Cô xấu hổ cúi đầu hỏi: “Hôm qua anh đi mua cái này à?”

“Không phải”, Cố Thành Ca nhẹ nhàng lắc đầu, ngừng lại một chút anh mới chậm rãi nói: “Vòng ngọc là được mẹ nuôi Phó Khinh Chúc của anh để lại, anh và Thành Tây mỗi người một chiếc, còn lắc chân... là của bà ấy cho anh.”

“Bà ấy?”

Đôi mắt Cố Thành Ca chợt tối lại, sâu như không thấy đáy: “Tiêu Tiêu, mẹ ruột của anh.”

(A.T: sao mà tuần hết cho vợ thế này ==))

Triệu Tử Mặc: “...”

“Khụ khụ...”

Bắc Dã Thanh Vũ cố ý ho khan mấy tiếng, nhằm thu hút sự chú ý của hai đương sự bên kia.

Cố Thành Ca đứng dậy, lúc nhìn thấy người đàn ông trung niên khí khái bất phàm đang tiến đến kia, trong nháy mắt, dường như anh có chút thất thần.

Đây chính là khuôn mặt mà anh đã nhiều lần được nhìn thấy trên TV.

Thị trưởng thành phố Anh Phong, Triệu Thanh Vân.

Anh không ngờ, hóa ra A Mặc lại được sinh gia dưới một mái nhà có gia thế hiển hách đến vậy.

Triệu Tử Mặc cũng lập tức đứng lên: “Ba, mẹ, hai người tới rồi!” Cô vội vàng nhào đến níu lấy cánh tay của ông bố già đại nhân: “Cực phẩm, vị này là người ba phong lưu phóng khoáng phong độ tuần tú đẹp trai phượng mao lân giác (*)...”

(*) “Phượng mao, lân giác”: lông phượng hoàng, sừng kỳ lân, ý chỉ hiếm có khó tìm.

“Triệu Tử Mặc!” Triệu Thanh Vân nghiêm khắc ngắt lời cô, “Con nghiêm túc lại cho ba!”

Hét cái gì mà hét, mấy... mấy từ này đều là do mẹ cô dùng cả mà!

Triệu Tử Mặc nghịch ngợm thề lười: “Dạ, nghiêm túc thì nghiêm túc.” Dứt lời, cô bắt đầu giới thiệu lại: “Đây là ba em,” sau đó lại chỉ về phía người đang đứng đối diện: “Ba, anh ấy là Cố Thành Ca.”

Cố Thành Ca vô cùng thản nhiên, bình tĩnh lên tiếng chào hỏi: “Chú Triệu”, rồi lại quay sang gật đầu với người bên cạnh: “Dì Thanh.”

Triệu Thanh Vân nghiêm túc đánh giá anh, sau đó mới từ tốn gật đầu một cái, bắt đầu ngồi vào bàn. Thái độ của chàng trai kia rất nghiêm túc, có lẽ tình cảm đối với con gái cưng của ông cũng được như thế chăng?

Được Bắc Dã Thanh Vũ nhắc nhở, hai bạn trẻ Triệu Tử Mặc – Cố Thành Ca cũng ngồi xuống theo.

Rất nhanh đã có phục vụ đưa thực đơn tới, hai anh chàng phục vụ kia rất có ý tứ mà giao thực đơn cho hai vị mang giới tính nữ trong bàn.

Triệu Thanh Vân tùy ý hỏi: “Tiểu Cố học năm mấy rồi? Đang học ngành nào thế?”

Cố Thành Ca đơn giản đáp: “Dạ, năm bốn, khoa Luật.”

“Chắc chuẩn bị ra làm luật sư rồi đấy nhỉ?”

Cố Thành Ca đang định tiếp lời, thì Triệu Tử Mặc đã đi trước một bước: “Anh ấy đã làm luật sư lâu rồi, hơn nữa còn mở chung một sở vụ Luật với mấy sư huynh khóa trên nữa kìa! Thôi ba đừng hỏi nữa, nếu ba muốn biết nhiều về anh ấy hơn thì tối thứ sáu tuần này mở chương trình “Tiểu hà tiêm tiêm” của trường bọn con ra mà xem, có đưa tin về anh ấy đó,” Nói đoạn, cô lại tỏ ra vô cùng đặc ý: “Chương trình lần này là con tự thu thập tài liệu, tự biên tập ra đấy!”

Triệu Thanh Vân và Bắc Dã Thanh Vũ anh liếc em một cái, em nhìn anh một cái, cả hai đều im lặng không nói câu nào.

Đến lúc phục vụ mang mấy món ăn lên, Triệu Tử Mặc lại theo thói quen mà bỏ mấy thứ mình không thích ra, ví dụ như đậu tương trong thịt bò, hoặc ví dụ như mấy sợi măng trong món gà hầm thuốc bắc (*)...

(*) Ồ, thực ra là chỉ gà hầm thuốc thôi, nhưng đọc không thuận, với lại ở mình có món gà hầm thuốc bắc, cho nên mình cho cái chữ “bắc” vô luôn.

Triệu Thanh Vân lên tiếng nhắc nhở: “Triệu Tử Mặc! Không được kén ăn! Nếu không thích thì đừng ăn món đó nữa!”

Gấp lấy một miếng thịt bò, Triệu Tử Mặc âm thầm oán thán trong lòng, sao thịt bò thì ít, mà đậu tương lại nhiều quá thế này? Cả món gà hầm thuốc bắc kia cũng thế, mới động đũa vào đã gấp ra được nào măng là măng rồi!

Triệu Tử Mặc bĩu bĩu môi, sau đó...

Cô đẩy bát cơm của mình sát lại bát cơm của Cố Thành Ca, rồi mới bắt đầu lên tiếng: “Thấy chưa, em đã nói là tính anh với tính ba giống hệt nhau mà.” Cô vừa nói, vừa gấp toàn bộ đậu và măng trong bát mình sang bát anh, lại vô tội nhìn về phía bố già đại nhân: “Ba, con đâu có kén ăn, là do anh ấy không gấp được thức ăn mà!”

Bởi vì tay phải đang bị thương, Cố Thành Ca chỉ có thể ăn được bằng tay trái, tuy không đến mức chật vật lắm, nhưng cũng không được linh hoạt như ngày thường.

Anh không nói gì, chỉ yên lặng ăn số đậu và măng cô đẩy sang bát mình.

Triệu Thanh Vân làm gì mà chẳng nắm rõ thói quen của cô con gái trong lòng bàn tay cơ chứ, ông quay sang nhìn Cố Thành Ca: “Đừng có nuông chiều nó quá, càng ngày nó lại càng vô pháp vô thiên (*).”

(*) “Vô pháp vô thiên”: đại khái là coi trời bằng vung, ngang ngược không kiêng nể gì.

Cố Thành Ca ngừng đũa lại, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, từ tốn đáp lời ông: “Chú Triệu, được nuông chiều cô ấy, là vận may của cháu.”

Triệu Thanh Vân nhìn anh một cái, chẳng nói gì thêm nữa.

Bắc Dã Thanh Vũ hơi cười cười, cũng hoàn toàn không lên tiếng.

Đến lúc ăn cơm xong, bốn người cùng chuẩn bị ra về, Triệu Thanh Vân mới dặn dò cô con gái cưng: “Tối nay không cần về chúc mừng sinh nhật mẹ con đâu.”

Triệu Tử Mặc cười hê hê đầy gian ác: “Biết rồi, quấy rầy thế giới riêng tư của hai người chứ gì!”

Bắc Dã Thanh Vũ vừa vâng vâng khuôn mặt Triệu Tử Mặc, vừa nghiêng đầu nói với người đứng bên cạnh: “Sau này nếu có thời gian thì cùng A Mặc về nhà chú dì ăn cơm nhé.”

Cố Thành Ca gật đầu đồng ý.

Ý tứ đã quá rõ ràng kia, chẳng phải là anh đã nhận được sự tán thành của hai bậc phụ huynh rồi thì là gì!

“Thị trưởng Triệu!” Đột nhiên gần đó truyền đến một tiếng gọi lớn, chỉ thấy Vương Cức Chính đang từ một dãy ghế khác bước lại gần, mà người đi cùng ông ta lúc này, không ai khác chính là giáo sư Trình Tấn Nam của khoa Luật.

Triệu Thanh Vân cũng dừng cước bộ: “Cục trưởng Vương.”

Mấy người lớn nói chuyện với nhau, toàn là bàn việc lớn cả, Triệu Tử Mặc và Cố Thành Ca đành quay sang bắt chuyện với giáo sư Trình Tấn Nam.

Hàn huyền được mấy câu, ánh mắt của Vương Cức Chính đột nhiên như có như không xẹt qua Cố Thành Ca, ông hào hứng quay sang hỏi người đang đứng bên cạnh anh: “Mặc nha đầu đi với người khác như thế kia, chẳng lẽ không thích A Diễn nhà bác nữa rồi à?”

Triệu Tử Mặc cười hì hì: “Bác Vương, là A Diễn nhà bác thấy cháu chướng mắt thì có, cháu đành phải đi tìm tình yêu chứ biết làm sao.”

Nói thêm được mấy câu nữa, Vương Cức Chính và Trình Tấn Nam tạm biệt mọi người rồi đi, nhìn bóng lưng xa xa của hai người họ, Triệu Tử Mặc nghi hoặc nhủ thầm: “Sao bác Vương và giáo sư Trình lại đi với nhau nhỉ?”

Hai người đó, chẳng phải không có quan hệ gì hay sao?

Trời ơi, mọi chuyện sao mà ngày càng thay đổi đến chóng mặt thế này?

Bắc Dã Thanh Vũ lên tiếng, thay cô giải đáp hết mọi thắc mắc trong lòng: “Vì em gái Vương Dục Hoa của cục trưởng Vương, chính là vợ của giáo sư Trình Tấn Nam mà.” Nói đoạn, bà lại không nhịn nổi cảm khái: “Vương Dục Hoa ốm nặng, đã mất lâu rồi, không ngờ tình cảm em rể anh vợ vẫn còn thân thiết đến nhường này!”

Chương 52: Cần em cả đời.

Ngày hôm sau khi Cố Thành Ca đến sở vụ luật, tầm vào lúc mười giờ, đột nhiên gặp được hai vị cảnh sát phụ trách vụ tai nạn lần này của anh, mà hai người này, đến đây để mang theo một tin tốt, một tin xấu.

Tin tốt là, cảnh sát đã bắt được tên hung phạm gây án vào tối hôm đó; còn tin xấu thì, hung thủ không ai khác chính là kẻ được người trong vụ kiện tụng thuê mướn để đi hành sự, nhưng có điều, người đó chẳng phải thuộc vụ kiện kinh tế Tề Lỗi đang thụ lý, mà là người của vụ Lương Tích Côn.

Bởi thế cho nên, vụ tai nạn xe ngày hôm đó, đích thực là nhắm vào Cố Thành Ca, chỉ có điều lúc ấy Tề Lỗi giành lái xe, thế là cái màn ám hại đó chẳng khác nào quýt làm cam chịu.

Sau khi hai vị cảnh sát kia đã cáo từ, Cố Thành Ca mới nghiêm túc xem xét lại toàn bộ sự việc hết một lượt.

Vụ án lần trước Lương Tích Côn đã bị kết án năm năm tù giam, nhưng rồi may nhờ có Cố Thành Ca anh đứng ra giúp đỡ, cuối cùng tội của Lương Tích Côn chỉ còn là “gây tử vong ngoài ý muốn” nên mức án xuống thành ba năm tù có thời hạn, có điều vụ án này, Lương Tích Côn vẫn thua bên nguyên cáo.

Thật ra Cố Thành Ca có thể thắng, nhưng anh không cần thắng, hơn nữa cục trưởng Tô cũng không muốn anh thắng.

Đêm hôm đó khi anh đến sở cảnh sát nộp tiền bảo lãnh cho Lương Tích Côn, cục trưởng Tô đã nói: “Cậu chẳng những không thể bảo lãnh cho ông ta, trái lại còn phải đưa ông ta vào tù. Tôi cũng chỉ muốn ông ta được an toàn thôi.”

Cố Thành Ca không hiểu tại sao cục trưởng Tô lại muốn Lương Tích Côn được an toàn, lại còn là an toàn theo cách này, có điều sự an toàn ấy của ông ta, cũng là điều anh mong muốn.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện kẻ muốn trả thù anh thế kia, khẳng định đó là kẻ không muốn Lương Tích Côn phải đi tù, mà danh tính của kẻ này...

Chắc chắn không thể nào là Lương Kính, khoan nói đến giao tình giữa hai người, tối hôm đó khi Lương Tích Côn gọi cậu nhóc vào nói chuyện riêng, hẳn cậu cũng đã nắm được đôi chút về tình hình rồi.

Nhưng trừ Lương Kính ra, thì còn ai vào đây?

...

“Lão Cố, di động của cậu đang kêu kia!” Hà Tất Tranh lớn giọng gọi, cắt đứt dòng suy nghĩ của Cố Thành Ca: “Đã nói cậu ở nhà tĩnh dưỡng đi rồi mà, cứ thích mò đến sở vụ luật này làm gì chứ, đầu óc cậu bây giờ chắc cũng chẳng nghe theo lời cậu nữa rồi đúng không hử, di động kêu oang oang từ này giờ mà còn chả nghe.”

Cố Thành Ca chỉ im lặng, không đáp lại mấy câu lảm bầm lải nhải của anh ta.

Người gọi tới là cục trưởng Tô, ông ta đang trong quá trình điều tra lại vụ án của Phó Khinh Chúc vào chín năm trước.

Giọng cục trưởng Tô từ phía bên kia điện thoại truyền tới: “Vụ án của Phó Khinh Chúc có tiến triển mới rồi, trước mắt tôi không tiện nói ra đây cho cậu, giờ cậu cứ đi gặp Lương Kính trước đã, dặn thẳng bé phải cẩn thận một chút. Ngoài ra cậu cũng phải tự bảo vệ an toàn mình đấy.”

Trong lòng Cố Thành Ca lại càng dấy thêm nỗi nghi ngờ: Tại sao lại có người muốn làm hại đến Lương Kính?

Bắt một chiếc taxi đến công ty phần mềm CC, cậu nhóc Lương Kính sau khi nghe anh nhắc nhở như thế, cũng chỉ thận trọng gật đầu, rồi mới nói: “Cố ca ca, thực ra không cần anh nói thì em cũng biết rồi. Tối hôm đó ở sở cảnh sát, ba dặn em nhất định phải chú ý an toàn.”

“Trừ lần đó ra, ba em có nói gì với em nữa không?”

Lương Kính lắc đầu: “Không đâu”, rồi dừng một lát, cậu nhóc lại tiếp: “Nhưng em biết ba đang giúp đỡ cho bên phía cảnh sát chống tội phạm ma túy. Có một lần em nghe ba báo cho cảnh sát biết về địa điểm giao dịch thuốc phiện...”

Nghe đến đây, hình như Cố Thành Ca đã hiểu.

Đến lúc về thì cũng đã gần trưa, trên đường đi anh nhận được điện thoại của Triệu Tử Mặc, giọng nói đầy gấp gáp lo âu của cô truyền tới từ đầu kia điện thoại: “Thành Ca, anh đi đâu rồi? Em đến chuẩn bị cơm trưa cho anh, đang ở trước cửa nhà anh này.”

Tới khi anh về đến nơi, Triệu Tử Mặc mới nhìn anh bằng một cặp mắt đầy vẻ đau lòng oán thán: “Anh bị thương như thế mà không thèm ở nhà nghỉ ngơi là sao!”

“A Mặc ngốc, anh không sao.” Cố Thành Ca nhẹ nhàng vuốt ve mơn trớn mái tóc cô, mở cửa bước vào nhà: “Em vẫn còn đang đi học, đừng có chạy tới chạy lui như vậy hoài, anh có thể gọi cơm ngoài được mà.”

Triệu Tử Mặc tung ta tung tăng bước theo anh vào nhà: “Không sao đâu, chiều nay hai giờ em mới có tiết học mà, còn kịp chán.”

Đến lúc ăn cơm, Triệu Tử Mặc có điều gì đó cứ muốn nói rồi lại thôi, Cố Thành Ca buồn cười nhìn cô một cái, lên tiếng hỏi: “Em có chuyện muốn nói với anh à?”

Triệu Tử Mặc cắn trọng gật đầu.

Bình thường Cố Thành Ca vẫn thấy con người cô rất thẳng thắn, có gì nói nấy, úp úp mở mở thế này thì đúng là chuyện hiếm có khó tìm, cảm thấy chuyện cô muốn nói chắc là nghiêm trọng lắm đây.

“Em nói đi, anh nghe.”

Triệu Tử Mặc dè dặt nhìn anh: “Thành Ca, anh hận mẹ em lắm hả?”

Cố Thành Ca ngừng đưa lại, nghiêng mắt nhìn cô.

Hai mắt Triệu Tử Mặc trầm xuống, bằng bất cứ giá nào cô cũng phải nói cho xong: “Em biết chuyện rồi, năm anh ba tuổi, chính mẹ em là người đã mang anh tới hiện trường vụ án đó, khiến cho anh phải tận mắt chứng kiến một màn máu tươi, anh biết người đó là bà ấy rồi phải không? Anh... có phải anh vẫn luôn hận mẹ em đã mang anh đến đó?”

Cố Thành Ca tiếp tục ăn cơm, giọng điệu đầy thản nhiên: “Mẹ em nói với em à?” Bà ấy cũng đã nhận ra anh rồi sao? À không, chỉ bằng cứ nói, bà ấy chỉ cần nghe tên anh là đã nhận ra ngay thì hơn.

“Không phải mẹ kể cho em.” Triệu Tử Mặc vội vàng phủ nhận, tối hôm qua lúc ở nhà, tình cờ cô nghe thấy mẹ nói với ba về chuyện này, “Tóm lại anh đừng hỏi em làm sao biết được nữa, em chỉ muốn biết, anh có hận mẹ em không?”

Nếu anh vẫn còn hận, vậy còn cô, anh cũng sẽ ghét cô ư?

Nhưng những lời này, cô chỉ dám giữ lại trong lòng, im lặng chờ đợi đáp án của anh.

Cố Thành Ca vẫn trầm mặc không nói.

Mỗi một phút trôi qua, lòng Triệu Tử Mặc lại chùng xuống thêm một chút.

Sau khi Cố Thành Ca ăn cơm xong, anh vẫn chưa lên tiếng nói gì, tựa hồ như có điều suy nghĩ, lại như đang tự hỏi bản thân. Triệu Tử Mặc cũng không nói, chỉ yên lặng dọn dẹp chén đĩa, yên lặng đi ra ngoài đổ rác.

Đến lúc cô quay lại, thì thấy Cố Thành Ca đang ngồi trên ghế sofa, tự làm vệ sinh tai một cách khá khó khăn, nhìn thấy cô bước vào, anh mở miệng gọi: “A Mặc, lại giúp anh đi.”

Anh vẫn chưa chịu trả lời câu hỏi của cô, tâm trạng Triệu Tử Mặc hiển nhiên cũng không tốt chút nào, nhưng nhìn cánh tay phải đang bị thương của anh, cô lại không nhẫn tâm, thế là đành bước qua giúp anh.

Ban đầu cô đứng bên cạnh giúp đỡ anh, nhưng nhìn tư thế của anh có vẻ không được thoải mái lắm, cô đành ngồi xuống ghế sofa, vỗ vỗ lên chân mình: “Anh gối đầu xuống đây đi.”

Cố Thành Ca đưa mắt nhìn đôi chân đang được chiếc quần bò bó sát đó của cô, anh chần chừ đôi chút, cuối cùng cũng quyết định nghiêng người nằm xuống.

Triệu Tử Mặc thong thả chậm rãi làm vệ sinh cho anh, động tác của cô trông nhàn tản vô cùng, còn anh thì đối đầu trên cặp đùi mềm mại của cô, bởi vì anh đang làm vệ sinh bên tai phải, cô lại ngồi phía bên tay trái, cho nên lúc anh nằm xuống, mặt hướng vào trong, đối diện với cái bụng bằng phẳng của cô.

Thấy cô hơi nghiêng người về phía trước, anh khẽ nâng mắt lên, đột nhiên tầm mắt chạm trúng bộ phận đang nhô ra kia của cô, anh vội vàng nhắm mắt lại, lại có thể ngửi thấy hương thơm dịu nhẹ của người con gái ấy đang vờn quanh bên mũi; mũi anh, miệng anh, chỉ cần hơi rướn về phía trước một chút, đã có thể chạm được vào cô...

Khoảnh khắc đó, tim anh đập loạn.

Triệu Tử Mặc chỉ cảm thấy sao bỗng nhiên tai anh lại nóng lên thế kia, cô nhìn nhìn một chút, ngạc nhiên phát hiện khuôn mặt anh đều ửng đỏ lên hết cả rồi.

“Em làm đau anh hả?” Cô vừa hỏi, vừa âm thầm kinh ngạc trong lòng. Rõ ràng cô đâu có mạnh tay, đột nhiên tai anh lại đỏ bừng lên là thế nào!

Hơn nữa...

Sao mà cả khuôn mặt anh cũng đỏ lên cả thế kia!

Cố Thành Ca khàn giọng trả lời: “Không phải...”

Triệu Tử Mặc: “...”

Bỗng anh đứng bật dậy, nói: “Thôi, đừng làm nữa,” dứt lời, anh vội vã cúi đầu xông thẳng vào phòng tắm, rất nhanh đã có tiếng nước xối xả vang lên, anh lau mặt rồi nhanh chóng bước ra.

“Đến giờ học rồi đó, em mau về trường đi.”

Triệu Tử Mặc liếc mắt nhìn con số hiện trên màn hình di động: “Lát nữa cũng được, còn sớm mà.” Lúc này trong lòng cô chỉ muốn biết anh có suy nghĩ như thế nào về mẹ cô thôi.

Cố Thành Ca kéo cô vào lòng, anh cúi đầu chạm nhẹ vào môi cô: “A Mặc ngoan, về đi, anh muốn nghỉ ngơi một chút.”

Anh nửa đẩy nửa ôm cô bước ra ngoài, đến cửa thì anh dừng lại không đi tiếp nữa, chỉ cố hết sức giữ cho giọng nói của mình vẫn bình tĩnh như thường: “Đi đường nhớ cẩn thận.”

Nếu anh cần nghỉ ngơi thật, Triệu Tử Mặc dĩ nhiên cũng sẽ không ở lại làm phiền anh nữa, nhưng lần này cô đến đây, tâm trạng lại chẳng thoải mái tí nào.

Nhìn bóng cô khuất sau những bậc cầu thang, Cố Thành Ca đưa tay lên giữ chặt phía bên ngực trái, nơi trái tim anh vẫn đang đập điên cuồng.

Anh đã xác định rồi, anh cần cô, suốt đời suốt kiếp.

Thế thì, đối với mẹ cô – Bắc Dã Thanh Vũ mà nói, anh nên có suy nghĩ gì đây?

Năm ba tuổi, trừ cảnh máu ngập đầy trời đỏ, tất thấy mọi chuyện khác anh đều không nhớ rõ, thậm chí anh còn không biết sự việc trước đó cụ thể là thế nào, tại sao lại dẫn đến màn thảm kịch ấy, nhưng sau này từ chính miệng bà ngoại kể lại anh mới biết, người phụ nữ có tên Bắc Dã Thanh Vũ kia đã dẫn anh đi.

Không phải anh chưa từng đặt giả thiết rằng, nếu trước đây Bắc Dã Thanh Vũ không đưa anh đến hiện trường vụ thảm kịch ấy, liệu anh có thể có một tuổi thơ vui vẻ hạnh phúc, tự do tự tại được hay không?

Nhưng nhìn từ một góc độ khác mà nói, mục đích của bà cũng chỉ là muốn cảm hoá mẹ ruột anh, hoàn toàn không ngờ được rằng mọi chuyện phát sinh sau đó lại quá khủng khiếp, thế nên thực ra anh cũng không có chút oán niệm.

Huống hồ lúc này đây, anh cần A Mặc, thậm chí là cần cô suốt đời suốt kiếp, cho nên đối với người mẹ ấy của cô, anh chẳng có gì phải so đo, dù sao mọi chuyện đều đã qua rồi, tất cả chỉ còn là quá khứ, hiện tại thứ anh cần, chỉ là tương lai của anh và A Mặc mà thôi.

Sau khi đã nghỉ ngơi thông suốt rồi, Cố Thành Ca lập tức gọi điện thoại đến cho Triệu Tử Mặc.

Anh nói: “A Mặc, vụ thảm kịch năm anh ba tuổi ấy, bất kể là người hay việc, anh đều cảm thấy rất bình thản.”

Anh biết chứ, ngày xưa tuy rằng Phó Khinh Chúc và mẹ ruột anh chĩa súng vào nhau, nhưng anh vẫn luôn hy vọng có thể làm được gì đó để giải nổi oan khuất của bà, bởi vì đứa con đứt ruột đẻ ra của bà đã chết trong tay mẹ ruột anh, và bởi vì, anh nợ bà một ơn dưỡng dục mười năm...

Yêu yêu hận hận, tất thấy mọi chuyện sao mà cứ rối như mớ bòng bong, rốt cục anh cũng không biết thế nào là oán, thế nào là hận, kể từ đó anh biến mình thành một kẻ lạnh lùng không quan tâm đến mọi chuyện, kỳ thực trong lòng vẫn luôn muốn xoá hết mọi ân oán tình cừu.

Triệu Tử Mặc dường như đã trút được gánh nặng: “Thành Ca, cảm ơn anh.”

Anh có thể vì cô mà cởi bỏ hết khúc mắc trong lòng, vậy thì cô cũng nguyện ý, sẽ toàn tâm toàn sức đáp lại tình yêu đó của anh.

Cố Thành Ca cầm chiếc điện thoại trong tay, chỉ mỉm cười không nói.

Yên lặng trong chốc lát, anh mới dặn dò: “A Mặc, thời gian này chúng ta chỉ liên lạc bằng điện thoại thôi, em đừng đến tìm anh.”

Triệu Tử Mặc ngạc nhiên: “Vì sao?” Thực ra anh vẫn không thể bình thản như anh nói, vẫn không thể đổi mặt, đúng không?

Cố Thành Ca nhẹ giọng giải thích: “Tề Lỗi đang bị thương, công việc ở sở vụ luật lại tương đối bận rộn, vụ kiện kinh tế mà anh ta đang nhiệm chắc giờ phải chuyển qua cho anh.”

Huống hồ, cục trưởng Tô đã nói, chính anh cũng phải chú ý sự an toàn của bản thân, anh không thể lòi cô vào cục diện rối rắm nguy hiểm này được.

Thực ra thì cho dù Cố Thành Ca không dặn, thời gian này Triệu Tử Mặc chưa chắc đã đi gặp anh, quả thật là cô cũng bận tối mày tối mắt.

Hai cô nàng Cố Thành Tây và Thi Tiểu Phì ngày ngày đều tỏ ra sầu thảm khổ đau, rầu rĩ không vui chút nào, còn Khương Khương thì phần lớn thời gian cứ phải tắt ta tắt tưởi chạy đôn chạy đáo đến bệnh viện để chăm sóc cho đồng chí Tề Lỗi, vì thế, công việc an ủi dễ dàng hai cô nàng Tây Tây và Tiểu Phì này đều rơi cái ‘đóp’ trúng đầu cô.

Xét thấy cô nàng Cố Thành Tây ngày thường bình tĩnh cẩn thận là vậy mà hôm nay lại cứ tỏ ra nghiêm trọng thế kia, chẳng những buồn bực không vui, tinh thần lại mệt mỏi rệu rạo, hơn nữa ánh mắt cũng rất quái lạ, Triệu Tử Mặc đành phải giải quyết vấn đề của cô nàng trước chứ biết làm sao.

Chiều hôm ấy không có tiết học nào, Triệu Tử Mặc tìm thấy Cố Thành Tây đang ngồi trên gác mái của khu ký túc xá, cô nàng ngồi thu lu trong một góc, lặng lẽ khóc.

Triệu Tử Mặc ngồi xuống bên cạnh cô, mở miệng nói bằng giọng mũi của mình: “Bạn Cố Thành Tây à, hiện tại cạnh bạn đang có một cái thùng rác để bạn xả ra, bạn có điều gì không vui thì cứ thẳng tay mà đổ vào, thùng rác này là một thứ rất trung thành và đáng tin cậy với bạn đấy! Sau khi bạn nghe được tiếng ‘Đình!’ của thùng rác, bạn cứ thế mà thoải mái vô tư xả ra hết những cảm xúc không đáng có trong lòng bạn đi! Chú ý, đình! — action!”

Cố Thành Tây im lặng liếc mắt nhìn đứa bạn đang lên giọng đùa giỡn bên cạnh mình, ánh mắt cô loé lên một tia quái dị, cuối cùng mới thản nhiên nói: “Ta không sao, chỉ có chút mâu thuẫn với A Diễn thôi.”

Triệu Tử Mặc cảm thấy nhức đầu: “Tây Tây, không phải ta đã nói với mi rồi sao, hành động của mi đối với Tiêu Sở Diễn ấy à, nhiều lúc tuy hứng tự do quá đáng luôn...”

“Lần này không phải do ta.” Cố Thành Tây ngắt lời cô.

Triệu Tử Mặc: “???”

Cố Thành Tây nhìn cô, đáy mắt xẹt qua một tia oán niệm: “A Mặc, ta không ngờ hoá ra mi lại là thiên kim nhà thị trưởng, ta không ngờ hoá ra trước mắt các bậc trưởng bối, mi và A Diễn luôn là một cặp tình nhân, ta không ngờ hoá ra ba của A Diễn sớm đã mặc định rằng mi và anh ấy nhất định sẽ ở bên nhau, ta không ngờ...”

Giọng nói của cô càng lúc càng nghẹn ngào, được một lúc thì ngừng hẳn, không nói ra tiếng nữa.

“Tây Tây,” Về mặt Triệu Tử Mặc vô cùng nghiêm túc: “Những chuyện này ta có thể giải thích i. Đúng, ba ta là thị trưởng, nhưng hai đứa mình chơi chung bao nhiêu năm như vậy rồi mà chưa bao giờ hỏi về gia cảnh của đối phương, đó cũng là một điểm ăn ý của chúng ta; Về việc ta và Tiêu Sở Diễn luôn là một cặp tình nhân trước mặt các vị trưởng bối, điều đó chỉ là do họ tưởng thế mà thôi, ta chơi với hần từ nhỏ, sự hiểu lầm ấy hần là không thể tránh khỏi, mà ta với hần cũng chẳng cần phải thanh minh thanh nga cái quái gì sất; Còn chuyện bác Vương cứ nghĩ ta và con trai ông nhất định sẽ ở bên nhau, cái này cũng chỉ là suy nghĩ của mình ông ấy thôi, ta không ngại nói thẳng i biết, tương lai của ta đã gắn chặt với anh trai của mi rồi. Có điều ta cảm thấy, lý do khiến mi lo lắng thế này, không phải vì những chuyện vừa bàn tới đó, mà là... mi lo không biết trong lòng Tiêu Sở Diễn nghĩ gì đúng không?”

Triệu Tử Mặc vừa giải thích, vừa kết luận một cách đầy sâu xa như thế, khiến cho Cố Thành Tây khóc ngày càng lớn.

“A Mặc, xin lỗi, ta không có ý trách móc mi. Ta chỉ không biết nên làm sao bây giờ...” Cô cúi đầu xuống, nghẹn ngào: “Ba của A Diễn đột nhiên tới tìm ta, nói với ta những lời đó, tuy ông ấy không nói rõ, nhưng

ta biết, ý ông là muốn ta rời xa A Diễn.”

“Tiêu Sở Diễn có biết chuyện bác Vương đến tìm mi không?”

Cố Thành Tây lắc đầu: “Anh ấy không biết, ta không dám nói.”

“Làm tốt lắm, Tây Tây.” Triệu Tử Mặc giữ lấy bả vai cô, “Thực ra mà nói, về chuyện tình cảm ta cũng chưa thể hiểu hết được, nhưng nếu là ta, ta sẽ cố gắng tranh thủ thời cơ. Tiêu Sở Diễn thật lòng với mi như vậy, nếu mi thật sự yêu hắn, thật sự cần hắn, thì phải đấu tranh đến cùng, giành lấy sự ủng hộ của bác Vương đi. Đương nhiên mi cũng không cần phải vội vàng quá, tránh xảy ra xung đột với bác ấy, dù sao chỉ cần Tiêu Sở Diễn trước sau vẫn thủy chung như một, thì mi vẫn còn nhiều thời gian mà.”

Không biết sau đó Cố Thành Tây đã đối diện với ba của Tiêu Sở Diễn bằng cách nào, cô chỉ thấy, tia ưu sầu đau thương trong mắt Cố Thành Tây cũng đã vơi đi dần...

Mà trong khoảng thời gian này, Triệu Tử Mặc còn đảm nhiệm một vai trò vô cùng quan trọng khác, đó là làm thùng rác xả cảm xúc cho Thi Tiểu Phì.

Chuyện lần này của cô nàng, hiển nhiên là có liên quan đến Chu Đại.

Ngồi bên cạnh một khóm hoa đỗ quyên, dưới ánh tịch dương héo hắt của buổi chiều tà, Thi Tiểu Phì vừa thần thờ vừa đau thương kể lể: “Lúc trước khi mẹ của Chu Đại bất ngờ vì tai nạn giao thông mà qua đời, ta đều ở bên anh ấy, nhưng trong tang lễ của bà, Tùng Dung và Tùng Chúc Chi cũng đến tham gia, khi ấy Tùng Dung cố vấn hỏi tâm ý của Chu Đại, Tùng Chúc Chi cũng nói hai người họ sớm đã nhận được sự tán thành từ phía trưởng tộc, trước kia đã từng tổ chức tiệc rượu ở quê một lần rồi, chiếu theo tập tục kết hôn ở chỗ họ...”

Triệu Tử Mặc nhướn mày: “Vì thế nên mi thấy lo lắng, không biết liệu họ có gương vỡ lại lành?”

“Hai người đó vốn dĩ đã quay lại với nhau rồi.” Thi Tiểu Phì suy sụp so vai: “Lần cuối cùng ta đến gặp Chu Đại, tình cờ nhìn thấy anh ấy và Tùng Dung đang ôm nhau...”

Triệu Tử Mặc nghiêng người nhìn cô: “Cho nên mi không đi gặp Chu Đại nữa?” Nhìn thấy cái gật đầu của Thi Tiểu Phì, Triệu Tử Mặc liền tròn tròn đôi mắt: “Ta nói cái đồ ngốc nhà mi, mi thật sự nhường Chu Đại cho Tùng Dung rồi hay sao!”

Đúng là ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường mà!

Thi Tiểu Phì đúng là quá nóng nảy rồi.

“Vậy ta biết làm gì bây giờ?”

Triệu Tử Mặc ra vẻ ta đây là một chuyên gia tình cảm chuyên nghiệp, nhà người không cần phải lo: “Nếu là ta, ta sẽ trực tiếp đi hỏi Chu Đại, xem hắn ta có đúng là muốn quay lại với Tùng Dung không, mặc kệ kết quả như thế nào, chết sớm thì đầu thai sớm, thế còn tốt hơn gấp mấy lần so với tình trạng sống dở chết dở như bây giờ của mi. Mi chưa nghe quy tắc bất biến trong những cuốn tiểu thuyết ngôn tình à, hiểu lầm hại chết người đấy! Tuy rằng cuộc sống không phải là tiểu thuyết, nhưng tiểu thuyết lại được dựng nên từ nhân sinh, vấn đề lòng tin này quả thật là vô cùng quan trọng. À mà, mấy câu vừa rồi thực ra là nguyên tác của Cố Thành Tây, không phải của ta đâu.”

Thi Tiểu Phì: “...”

Chẳng biết cuối cùng Thi Tiểu Phì có đến gặp Chu Đại hay không, Triệu Tử Mặc cũng không hỏi, chỉ biết rằng dáng vẻ của cô nàng này ngày càng bừng bừng sinh khí, lúc nào cũng như đang ở trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, ngày ngày đều luyện mắt với Triệu Tử Mặc cô.

Hơn nữa, cô nàng còn nhờ Triệu Tử Mặc đến bệnh viện tâm thần thăm mẹ mình là Tiêu Nhược, lí do là muốn nắm bắt mỗi giây mỗi phút cơ hội thành công.

Trong thời gian ấy, sự bận rộn của Triệu Tử Mặc không chỉ có vậy.

Dưới công sức biên tập vô cùng cẩn thận kỹ lưỡng của cô, chuyên mục về Cố Thành Ca cuối cùng cũng được phát sóng, chương trình ‘Tiểu hà tiêm tiêm’ kỳ đó có tỉ suất người xem rất cao, khiến cho Triệu Tử Mặc

thành công thực hiện được lời hứa của tổng giám đốc Vu Ngạo, chính thức trở thành thành viên của đài truyền hình trung tâm.

Người cô báo tin vui đầu tiên là Cố Thành Ca.

Bên kia vừa có người nghe máy, cô đã được đà hét toáng lên: “Thành Ca Thành Ca, em trở thành thành viên chính thức của đài truyền hình rồi, tối nay đi ăn mừng với em đi!”

Cố Thành Ca hiển nhiên cũng cảm thấy mừng thay cho cô: “Chúc mừng em, A Mặc, có điều...” Anh dừng lại một lát, chậm rãi nói: “Thời gian tới sợ là vẫn chưa đi được, đợi đến lúc nào em lãnh lương rồi đi ăn mừng luôn một thể.”

Triệu Tử Mặc hệt hăng đáp: “Được rồi, thì lần sau vậy.”

Ai bảo bạn trai cô là một người vô cùng bận rộn cơ chứ!

Nhưng mà cô cũng không có thời gian để mà buồn chán, mà ca thán cho sự đời, bởi vì rất nhanh sau đó, tổng giám đốc Vu Ngạo đã giao nhiệm vụ cho cô.

Xét thấy Triệu Tử Mặc vẫn còn đang là sinh viên, nên Vu Ngạo giao cho cô chức trợ lý, mà cái công việc trợ lý này thì lại không thuộc riêng một mảng nào, chuyện gì cũng phải nhúng tay, tuy nhiên lại không cần phải đi làm đều đặn hàng ngày. Cô chỉ cần xuất lịch học ở trên trường ra, các tổ chuyên mục tự nhiên sẽ giao nhiệm vụ thích hợp cho cô.

Buổi chiều hôm đó Triệu Tử Mặc không có tiết học nào, thế là đến đài truyền hình trung tâm làm nhiệm vụ, nhận được một chỉ thị: phát hiện thấy một xác chết nữ vô danh trong chiếc giếng bỏ hoang ở thôn Đào Sơn, Triệu Tử Mặc được phái đi giúp đỡ các phóng viên địa phương phỏng vấn đưa tin.

Xác chết vô danh à...

Triệu Tử Mặc rùng mình một cái, cuối cùng đành lục tục leo lên xe đi.

Thôn Đào Sơn là một địa danh có phong cảnh rất đẹp, quả đúng là sơn minh thủy tú, vùng này thuộc thành phố Anh Phong nhưng lại cách trung tâm thành phố rất xa, đến khi xe của đài truyền hình trở tới nơi, đã thấy cảnh sát có mặt từ đời nào đời nào rồi, xung quanh lại có rất nhiều người dân vây xem, giới phóng viên chỉ còn có thể đứng ở vòng ngoài mà quay phim chụp hình.

Cỏ dại mọc tràn bên miệng giếng, chỉ thấy mấy vị cảnh sát đang vớt thi thể ra.

Triệu Tử Mặc vội vã chạy lại ngó nghiêng.

Á...

Sống trên đời lâu vậy rồi, đây là lần đầu tiên chính mắt cô nhìn thấy một xác chết...

Xung quanh bỗng nhiên vang lên tiếng chụp hình không ngớt.

Thi thể ấy được vớt ra, cả người lơ lửng không một manh áo che thân, khuôn mặt bị mái tóc sũng nước che khuất, tuy không thấy rõ được ngũ quan, nhưng cũng có thể khẳng định đây là một cô gái còn trẻ tuổi.

Đến khi cảnh sát vén mái tóc kia ra, hiện rõ một dung nhan thanh tú, Triệu Tử Mặc không nhịn nổi thét lên một tiếng chói tai.

“Tùng Dung!”

Nghe thấy tiếng thét ấy của cô, một vị nữ cảnh sát lập tức tiến lại gần: “Cô gái, cô biết thi thể này sao?”

Triệu Tử Mặc lúc này vẫn đang run cầm cập, cô run rẩy gật đầu: “Biết, cô ấy là sư tỷ học cùng trường với tôi.”

Sau đó Triệu Tử Mặc buộc phải trợ giúp cho công cuộc phá án của bên phía cảnh sát, theo họ đến sở lấy lời khai.

29. Chương 53-54

Chương 53: Sự cố.

Sau đó Triệu Tử Mặc buộc phải trợ giúp cho công cuộc phá án của bên phía cảnh sát, theo họ đến sở lấy lời khai.

Người đảm nhiệm việc điều tra này là vị nữ cảnh sát ban nãy đến hỏi cô, Triệu Tử Mặc lúc này đây tim vẫn đập chân vẫn run như cây sậy, thế là báo cho cảnh sát tất tần tật những gì cô biết về Tùng Dung, bao gồm cả quan hệ với Chu Đại, quan hệ với giáo sư Trình Tấn Nam, và còn cả thời gian địa điểm cô nhìn thấy Tùng Dung lần cuối cùng nữa.

Lần cuối Triệu Tử Mặc bắt gặp Tùng Dung là vào khoảng bốn ngày trước, để nhằm mục đích khuyên bảo an ủi cô vấn cho Thi Tiểu Phì, cô cố ý chọn một nơi khá hẻo lánh và yên tĩnh, đến lúc chuẩn bị rời khỏi đó, trong lúc vô tình quay đầu lại, cô bất ngờ nhìn thấy Tùng Dung đang đứng với giáo sư Trình sau một bụi cây cách đó không xa.

Triệu Tử Mặc cẩn trọng nhớ lại từng chi tiết: “Hình như lúc ấy bọn họ đang tranh chấp cái cọ chuyện gì thì phải, lát sau tôi thấy Tùng Dung bỏ đi, mà giáo sư Trình lại nhất quyết giữ tay chị ta lại, bị chị ta đâm đá thế nào cũng không chịu buông.”

Vị nữ cảnh sát đột ngột chen ngang lời cô: “Quan hệ trước đó của hai người họ không được tốt ư?”

“Cũng bình thường,” Triệu Tử Mặc lại tiếp tục cẩn thận trả lời: “Đến tận năm ngoái hai người đó mới chính thức nhận nhau, có khả năng là tình cảm giữa bọn họ chưa được lớn lắm.” Hơn nữa, lúc trước chính Tùng Dung là người đã ép buộc Trình Tấn Nam phải nhận đứa con gái là cô ta trước mặt tất cả mọi người, tuy rằng chuyện đó cũng chẳng ghê gớm gì, nhưng quả thật, nếu nhận nhau bằng cách ấy thì tình cảm không bị sút mẻ mới là lạ.

Nghĩ một lát, Triệu Tử Mặc bổ sung thêm: “Nhưng Tùng Dung thường đi dạo nói chuyện phiếm với giáo sư Trình ở sân trường sau mỗi giờ cơm tối, giáo sư Trình cũng chẳng tỏ ra ghét bỏ gì, tuy không được coi là vui vẻ thân thiết nhưng cũng khá là hoà hợp đấy chứ.”

...

Đến lúc ra khỏi đồn cảnh sát, trong lòng Triệu Tử Mặc bất giác dấy lên một cảm xúc buồn bã nặng nề không nói nên lời, trong đầu luôn lờn vờn hình ảnh thi thể trắng dã đã trương phình lên của Tùng Dung, lại còn cả đôi mắt vẫn mở banh dưới mái tóc dài xoã tung...

Đúng vậy, lúc thi thể Tùng Dung được vớt lên, cặp mắt chị ta vẫn mở toang, thực ra đôi mắt ấy của chị ta vốn không lớn, nhưng khi đó hai mắt lại trợn tròn, tròn mắt lờ ra nhưng bất động. Triệu Tử Mặc cảm thấy, sao mà mấy hôm trước cô vừa gặp một người sống sờ như thế, nay tất cả lại đã tiêu tan rồi, không ngờ sinh mệnh lại mong manh đến thế, mất đi dễ dàng biết bao.

Chuyện đời (*), hoá ra lại là như vậy.

(*) Nguyên là “Vô thường”, chỉ sự biến hoá, thay đổi, mình thấy có câu đại loại như “Chuyện đời biến hoá ảo diệu”, nên mình thay bằng chữ “chuyện đời” đó luôn.

Lúc này cũng đã đến giờ tan tầm rồi, Triệu Tử Mặc ngồi dưới một tấm biển quảng cáo ở góc đường, rút điện thoại ra bấm bấm.

Cố Thành Ca vừa lúc đã hoàn thành công việc, ra khỏi pháp viện rồi, phát hiện ra người bên kia điện thoại này giờ vẫn chưa mở miệng nói câu nào, liền không khỏi nhíu mày: “A Mặc, sao không nói gì?”

Bên kia vẫn im lặng, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng xe phóng vèo vèo.

“A Mặc!” Anh bước ra đường, giơ tay vẫy một chiếc taxi.

“Thành Ca, em muốn gặp anh...”

Ánh mắt Cố Thành Ca lập tức trở nên mềm mại dịu dàng như nước, anh nhẹ giọng hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Đoạn ngã tư đường bên cạnh sở cảnh sát...”

Nghe giọng nói của cô, Cố Thành Ca lập tức nhận ra có chuyện gì đó không ổn, anh quay sang dặn người lái taxi: “Vị sư phụ này, làm phiền quay lại hộ tôi.”

Đến khi Cố Thành Ca đã tới nơi rồi, thấy Triệu Tử Mặc vẫn còn đang ngồi chồm hổm dưới tấm biển quảng cáo, anh vội sải bước đến cạnh cô: “A Mặc! Có chuyện gì rồi?”

Triệu Tử Mặc ngẩng đầu, để yên cho anh kéo cô dậy, trăm ngàn cảm xúc lúc ấy của cô đã kết lại bằng một câu: “Thành Ca, nếu sau này anh có bận chẳng nữa, cũng đừng khiến em không được gặp anh lâu như thế, được không?”

Cố Thành Ca bấy giờ mới dám thả lỏng, thở phào một hơi.

Hoá ra, cô nhỏ này chỉ giận anh thôi mà.

“Được.” Anh gật đầu đồng ý, thời gian này không thấy có ai đến gây phiền phức cho anh nữa, chắc sự việc cũng đã qua, “em một thân một mình chạy đến đây làm gì thế?”

“Em vừa ra khỏi sở cảnh sát.”

Cố Thành Ca nhú mày.

“Tùng Dung chết rồi.”

Dứt lời, cô cẩn thận kể hết một lượt sự tình xảy ra ngày hôm nay cho anh.

Cố Thành Ca rốt cục cũng biết, hoá ra ngay từ đầu, cô nhỏ này đã chẳng giận hờn gì anh cả...

Ngày hôm sau, Triệu Tử Mặc quyết định đến gặp giáo sư Trình, nhưng sáng đó Trình Tấn Nam lại không có mặt ở trường, hình như ông ta bị phía cảnh sát gọi đến lấy lời khai, mãi cho đến tận lúc chiều tối mới thấy về.

Lúc Triệu Tử Mặc trở tới, đã thấy ông ta ngồi trên chiếc ghế dưới khu nhà nghỉ dành cho giáo viên và nhân công của trường, ông khom lưng cúi đầu, không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Ánh tịch dương của buổi chiều tà hắt qua đôi vai đang rũ xuống ấy của ông, phản chiếu xuống mặt đất một chiếc bóng vô cùng thê lương, khiến cho người ta không khỏi sinh lòng đồng cảm xót xa.

“Giáo sư Trình.” Triệu Tử Mặc lên tiếng gọi.

Trình Tấn Nam chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy cô, ông trưng ra một loại biểu cảm mà cô không rõ hàm ý: “Bạn học Triệu, có chuyện gì sao?” Ông vẫn còn nhớ rõ cô học sinh đang đứng trước mặt, lần trước vụ phơi bày mối quan hệ thật sự giữa ông và Tùng Dung cho toàn thiên hạ biết, không ai khác chính là cô nhỏ kiên cường không chịu khuất phục này.

Triệu Tử Mặc nhẹ nhàng nói: “Giáo sư Trình, xin thầy hãy nén đau thương.”

Trình Tấn Nam kinh ngạc nhìn cô: “Sao em lại biết?” Rõ ràng đến ông là cha của nạn nhân mà sáng nay còn mới nhận được tin...

Triệu Tử Mặc ngồi xuống bên cạnh ông ta: “Hôm qua, tình cờ em cũng có mặt ở hiện trường...”

Trình Tấn Nam nhìn cô, hàng lông mi khẽ rung rung, lại nhìn cô một cái đầy thâm sâu nữa, cuối cùng ông mới thở dài, ánh mắt ảm đạm, cúi đầu.

Triệu Tử Mặc không biết nên nói gì để an ủi ông, đành phải giữ im lặng. Lúc này đây, cho dù có nói gì đi nữa thì cũng đều vô dụng.

Thật lâu sau, Trình Tấn Nam mới buồn bã mở miệng: “Đứa nhỏ Tùng Dung này...” Ông lại thở dài một cái: “Tính tình nó cũng quá nóng nảy cứng đầu, một khi chưa đạt được mục đích thì nó nhất quyết không chịu từ bỏ.”

Triệu Tử Mặc ngồi nghiêm túc lắng nghe.

“Vì một cậu nam sinh họ Chu nào đó, nó lại muốn tôi phải cho đỡ một bài luận văn tốt nghiệp không xứng chút nào, chuyện lớn như thế làm sao có thể để cho nó ung dung làm vậy được chứ!” Trình Tấn Nam vừa nghiêm nghị đó, nói dứt lời, giọng điệu lại chuyển thành đầy ân hận thê lương: “Nhưng đáng lẽ ra tôi không nên trách nó, không nên để nó bỏ đi...”

Hoá ra buổi hoàng hôn hôm đó, giáo sư Trình và Tùng Dung cãi cọ tranh chấp về chuyện này.

Triệu Tử Mặc rốt cục cũng hiểu: “Giáo sư Trình, xin thầy hãy nén đau thương.” Cái cô có thể nói, cũng chỉ còn mỗi một câu đó mà thôi.

Trình Tấn Nam khoát tay, chậm rãi đứng lên quay trở về khu nhà nghỉ, đi được mấy bước, lại nghe giọng ông từ xa xa vọng lại: “Cha con ruột thịt...”

Triệu Tử Mặc trở về ký túc xá, Cố Thành Tây biết cô đi tìm Trình Tấn Nam, bèn cảm thấy vô cùng khó hiểu: “A Mặc, mi không quen thân gì với Tùng Dung, sao lại phải đi an ủi ba của cô ta?”

Triệu Tử Mặc đưa mắt liếc nhìn cô nàng một cái: “Nếu là ta thì đương nhiên không cần, nhưng dù sao vị cục phẩm anh trai mi cũng là học trò cưng của ông ấy mà! Đạo này Thành Ca rất bận, ta thay anh ấy đi an ủi ông một chút.”

...

Sự việc về Tùng Dung rất nhanh đã lan ra khắp học viện Phong Đại, khiến cho người ta không ngừng bàn tán xôn xao, lại còn thay nhau đoán này đoán nọ, tạo ra đủ thứ chuyện, nào là “Chết vì tình” rồi thì “Chết vì hận”, không thiếu một thứ gì. Còn bạn Triệu Tử Mặc của chúng ta thì vẫn đang phải tiếp tục đi theo đoàn phóng viên tìm hiểu về vụ án.

Theo như điều tra, Tùng Dung chết vì bị ngạt thở, trước khi chết lại bị cưỡng bức, chiếc giếng hoang ở thôn Đào Sơn là nơi thủ phạm vứt xác, cảnh sát đã sắp xếp một đội trinh sát đến nghiên cứu theo dõi ở đây, nhưng hai ba tháng trôi qua rồi mà vụ án vẫn chưa có gì tiến triển, thậm chí còn không tìm ra được chút manh mối nào.

Trong thời gian này, người khổ sở nhất có lẽ là Thi Tiểu Phi. Từ sau tang lễ của Tùng Dung, khoảng cách giữa cô và Chu Đại dường như càng trở nên xa hơn. Tuy rằng anh ta không nói gì, nhưng Thi Tiểu Phi biết, có lẽ cô đã bại dưới tay một kẻ đã chết.

Cố Thành Tây lúc này lại hồi phục được về bình tình sáng sủa ban đầu của mình, cô nàng chẳng biết có phải Tiêu Sở Diễm đã nói gì với ba hần hay không, nhưng Vương Cức Chính không ép hai người phải chia tay nữa, quái lại một điều là thậm chí ông còn mời cô ăn một bữa cơm.

Sau khi Triệu Tử Mặc chính thức trở thành thành viên của đài truyền hình trung tâm, cho dù cô không thuộc một tổ cụ thể nào, nhưng cũng đã bận ngập đầu ngập tai đến nỗi không thể có đủ thời gian mà quan tâm kỹ càng đến suy nghĩ tình cảm của mấy cô nàng kia được. Nay chuyện của Tùng Dung không có tiến triển, cô lại bị sắp xếp đi theo một vị phóng viên họ Dương đến gặp cảnh sát để tìm tư liệu, rất chi là ra dáng vì nước quên thân, vì dân phục vụ.

Không lâu sau đã thấy một nữ cảnh sát bước vào, là người hôm trước lấy lời khai cho Triệu Tử Mặc ở thôn Đào Sơn, vị cảnh sát này họ Hạ tên Vi Lương, cái tên dịu dàng tinh tế biết bao, mà người cũng xinh đẹp thanh thuần làm sao, người đó mặc chiếc quần màu trắng đứng trước mặt Triệu Tử Mặc, khiến cho cô cảm thấy chị như bông hoa lê trong trắng thuần khiết đang nở rộ, tuyệt đối không thể ngờ rằng chị lại là đại đội trưởng của đội hình sự.

Nhưng chỉ cần chị khoác bộ quân phục lên người, tay mang súng lục, đôi mắt sắc bén lợi hại khẽ đảo qua, trên người chị lập tức tỏa ra một loại khí chất oai hùng hiên ngang. Không hiểu sao Triệu Tử Mặc bỗng nhiên cảm thấy thân thiết lạ lùng, tính cách cô bộc trực thẳng thắn, Hạ cảnh quan lại thanh thoát dịu dàng, khiến cho việc phỏng vấn tiến hành vô cùng thuận lợi.

Hôm nay là cuối tuần, đúng lúc này Hạ cảnh quan lại nhận được một vụ trình sát, Triệu Tử Mặc và phóng viên Dương lập tức thực hiện nhiệm vụ, đến lúc hoàn thành xong thì cũng đã là tám giờ tối, Hạ cảnh quan

dừng xe lại ở một chỗ khá vắng vẻ hoang vu.

“Hôm nay hai người theo tôi cả ngày, chắc là đã mệt lắm rồi. Xuống xe đi, tôi mời hai người đi ăn bát mì.”

Triệu Tử Mặc hoan hỉ xuống xe: “Đúng là chết mệt, lại còn chết đói nữa, nhưng kết quả thu hoạch được thì không tồi chút nào. Hạ cảnh quan quả là có phong thái của Phó Khinh Chúc năm đó, dũng mãnh phi thường vô địch!” Nói đoạn, cô quay đầu gọi phóng viên Dương: “Nha đầu, xuống nhanh nào.”

Hạ cảnh quan mỉm cười hỏi: “Làm sao em biết chị có phong thái của Phó Khinh Chúc?”

Triệu Tử Mặc thuận miệng đáp: “Em từng xem qua nhiều ảnh chụp của Phó Khinh Chúc, bà ấy cũng dịu dàng thanh thoát, tư thái cũng oai hùng hiên ngang, có điều bà không đẹp bằng chị, nhưng lại giống cảnh sát hơn.”

Ba người rẽ vào một con ngõ nhỏ, vì đang ở vùng ngoại ô thành phố nên con ngõ này khá là cũ kỹ đổ nát, chỉ còn mỗi một ngọn đèn đường đang tỏa ra tia sáng yếu ớt mỏng manh.

Bỗng nhiên, từ phía sau lưng bắn tới những luồng sáng trắng cực kỳ chói mắt, Hạ cảnh quan ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc ô tô màu đen đang lao nhanh như chớp về phía ba người, hết như mũi tên rời cung, chiếc xe phóng vọt tới, Triệu Tử Mặc còn chưa kịp phản ứng, cô và phóng viên Dương đã bị Hạ cảnh quan lập tức đẩy ra.

Phóng viên Dương bị đẩy té lăn trên mặt đất, tránh được một kiếp nạn, còn Triệu Tử Mặc thì lao đảo vài bước, cuối cùng đâm sầm vào gốc cây bên cạnh, quay đầu nhìn lại, khiếp đảm nhận ra Hạ cảnh quan đã bị chiếc xe màu đen đó đâm trúng, bay sang một bên, cô hoảng loạn hét lên một tiếng, muốn chạy lại xem xét tình hình, lại thấy chiếc xe kia quay đầu lao thẳng về phía cô, Triệu Tử Mặc lúc này chỉ cảm thấy kinh hồn táng đờm, không biết phải làm sao, lập tức theo bản năng chạy đến núp sau gốc cây.

Chiếc xe đột nhiên phanh kít lại, chuyển hướng lao nhanh ra khỏi con ngõ. Bởi vì ánh sáng ở đây quá yếu ớtมืด mù, khiến Triệu Tử Mặc cố nhìn cách mấy cũng không thể thấy rõ được người ngồi trong xe.

Hạ cảnh quan đã hôn mê bất tỉnh, phóng viên Dương bình an vô sự lập tức nhanh tay gọi điện cho cảnh sát và cứu thương.

Một đêm đầy biến cố.

Khi xe cứu thương trở tới nơi, Triệu Tử Mặc và phóng viên Dương lập tức đưa Hạ cảnh quan đến bệnh viện, trên trán và bàn tay Triệu Tử Mặc cũng bị trầy da do lúc này quẹt vào thân cây, tiện lúc vào bệnh viện băng bó một thể.

Ngay sau đó, xe của phía cảnh sát cũng tới nơi, cô và phóng viên Dương phải ở lại lấy lời khai, thông qua miêu tả của hai người họ, cảnh sát nhận định rằng đây là một vụ mưu sát có chủ đích, hung thủ rất có thể nhắm vào Hạ cảnh quan, dù sao thì Hạ cảnh quan đã làm trong đội hình sự được nhiều năm rồi, kết không ít thù với bọn tội phạm, người hận chị tính ra cũng được ổi tên.

Triệu Tử Mặc cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Bởi vì bản thân cũng bị thương, cho nên thời gian này Triệu Tử Mặc không dám gặp Cố Thành Ca, ngày hôm sau khi đối diện với sự nghi ngờ của ba đứa mỹ nữ cùng phòng ký túc, cô cũng chỉ dám nói không cần thận nên bị ngã mà thôi.

Vốn dĩ Triệu Tử Mặc cứ nghĩ rằng việc này có lẽ đã qua rồi, nhưng vào chiều mấy ngày hôm sau, cô lại bị gọi tới gặp cảnh sát.

Lần này người ta không yên cầu cô đến sở cảnh sát nữa, mà là tới thẳng bệnh viện nơi Hạ cảnh quan đang điều trị. Lúc này chị đã thoát khỏi cảnh hiểm nghèo, nhưng thân thể vẫn còn rất suy yếu, hôm đó cô cũng từng đến thăm chị một lần. Dù sao thì, nếu như không phải Hạ cảnh quan nhanh tay lẹ mắt, hy sinh bản thân đẩy cô và phóng viên Dương ra, không biết lúc này người nằm trên giường bệnh sẽ là ai nữa.

Lúc Triệu Tử Mặc bước vào phòng bệnh, đã thấy một người đàn ông mặc thường phục ngồi đó từ bao giờ, Hạ cảnh quan dường như muốn nhồm đậy, lại bị người kia giữ lại: “Cô chỉ cần nghe thôi, để tôi hỏi được

rồi.” Rồi anh ta đứng lên, ra hiệu mời Triệu Tử Mặc ngồi xuống, sau khi giới thiệu mình là cảnh sát, anh ta mới nói: “Tôi họ Tô, có một số chuyện muốn hỏi cô.”

Triệu Tử Mặc gật đầu, ngồi xuống một chiếc ghế gần đó.

Tô cảnh quan tay cầm giấy bút cũng ngồi xuống cạnh cô, sau khi hỏi một số thông tin cần thiết, anh ta liền đi thẳng vào vấn đề chính: “Triệu tiểu thư, gần đây cô có gây thù kết oán với kẻ nào không?”

“Gây thù kết oán?” Triệu Tử Mặc kinh ngạc hỏi lại.

“Chúng tôi đã điều tra ra rồi, vụ việc xảy ra ở vùng ngoại thành hôm đó, đối tượng hung thủ nhắm tới, không phải Vi Lương, mà là cô.”

“Tôi?” Triệu Tử Mặc kinh hoảng giật mình, nhớ lại đêm hôm đó, khó trách sau khi đâm vào Hạ cảnh quan, chiếc xe kia liền quay lại phóng thẳng vào cô, nhưng mà, “Tôi có gây thù với ai đâu!” Trước giờ cô vẫn luôn làm việc tốt, giúp đỡ người khác cơ mà, nếu có xích mích chẳng nữa cũng đâu đến nỗi phải thù oán như thế kia chứ.

Tô cảnh quan nhíu mày: “Vậy thì, có thể nào cô đã làm việc gì đó gây tổn hại đến lợi ích của người khác không?”

Có thể nào đã làm việc gì đó gây tổn hại đến lợi ích của người khác?

Triệu Tử Mặc suy nghĩ nát cả óc.

“A!”

Cô nghĩ ra rồi!

Chương 54: Tiêu Nhược.

Triệu Tử Mặc nhìn về phía Hạ cảnh quan lúc này vẫn đang nằm trên giường bệnh, chần chừ nói: “Có lẽ nào là do vụ án mạng ở thôn Đào Sơn ngày hôm đó không...” Lúc ấy, sau khi lấy lời khai của Triệu Tử Mặc xong, chính Hạ cảnh quan đã từng nói, nếu không may nhờ cô đứng ra xác thực thân phận của tử thi, chỉ e rằng cảnh sát sẽ phải huy động một lực lượng lớn để điều tra, bởi vì khi chết, bên người Tùng Dung không có một thứ gì hết, chứng minh thư cũng không.

Tô cảnh quan nghe vậy thì gật đầu: “Vậy thì có hai khả năng, thứ nhất, thời điểm cô đứng ra xác nhận thân phận của tử thi, hung thủ cũng có mặt ở hiện trường. Thứ hai, hung thủ có một mức độ hiểu biết nhất định nào đó với cô, có khả năng trong lúc sơ ý cô đã nhắc tới điều này.”

“Nhưng mà...” Triệu Tử Mặc vẫn cảm thấy hết sức vô lý: “Tôi chỉ đứng ra xác nhận thân thể của Tùng Dung thôi, không đến nỗi phải bị ép vào chỗ chết như thế chứ?”

“Mặc Ngân” Hạ cảnh quan đang nằm trên giường bệnh đột ngột cất tiếng, ý bảo Tô cảnh quan lại gần đây, anh ta bước đến, cúi người xuống, Triệu Tử Mặc nhìn thấy Hạ cảnh quan thì thầm điều gì đó vào tai anh ta.

Sau khi nghe xong, Tô cảnh quan tỏ ra rất mực trầm ngâm, cuối cùng chỉ nói: “Bất kể là nguyên do gì, chúng tôi đều sẽ nhanh chóng điều tra.”

Triệu Tử Mặc chỉ cảm thấy trong đầu mình đang nhảy ra vô số dấu chấm hỏi, cô nghĩ mãi vẫn không ra, cô đã làm gì mà bị tai họa đổ ập lên đầu như thế chứ?

Đến lúc trở về trường, Triệu Tử Mặc lại phải đối mặt với một chuyện hết sức đau đầu khác.

Bởi vì lúc này bên phía cảnh sát gọi cô đến bệnh viện gấp quá, khiến lúc đi cô quên bồng mất việc mang theo điện thoại, bây giờ vừa thò mặt vào phòng ký túc xá, Cố Thành Tây đã thấy ngay chiếc điện thoại cho cô: “Lúc này ta có nghe điện hộ mi. Tại cái di động của mi kêu réo dai dẳng ầm ỹ quá, làm ta không thể nào bình tĩnh được.”

“Ai gọi thế?”

“Mẹ của mi.”

“VẬY Ờ...” Triệu Tử Mặc giơ tay đón chiếc điện thoại: “Mẹ ta có nói gì không?”

“Không nói gì cả,” Ngừng một lát, Cố Thành Tây mới bổ sung thêm: “Dì ấy hỏi mi học ở trong trường có ngoan không này, có gặp phải rắc rối gì không này, rồi có thức thâu đêm làm cú để biên tập chương trình gì gì đó không.”

Triệu Tử Mặc: “???”

Mẹ già đại nhân nhà cô bắt đầu tỏ ra quan tâm đến mấy chuyện này từ lúc nào thế, đây không phải đều là nhiệm vụ chức trách của bố già đáng kính sao...

“Ta cũng đã trả lời hộ mi rồi.” Cố Thành Tây thẳng thắn thừa nhận: “Ta nói với dì, tối hôm cuối tuần mi không về ký túc, hơn nữa đến lúc mò mặt về còn mang theo vết thương trên trán nữa.”

Triệu Tử Mặc hung hăng trợn mắt trừng trừng nhìn cô nàng, đối lấy ánh mắt đầy khinh thường của Cố Thành Tây: “Ta cũng nói với dì ấy là mi không cẩn thận nên bị ngã đầu đó, ba mẹ mi đều tin cả, nhưng ta thì không.”

Triệu Tử Mặc vã mồ hôi, cô nàng này quả không hổ là bạn thân lâu năm của cô mà!

Triệu Tử Mặc vừa vội vàng gọi điện về ẹ đại nhân, vừa nói với Cố Thành Tây: “Lát nữa ta sẽ kể hết i.” Điện thoại vừa có người bắt máy, cô đã nặn ra một nụ cười hết sức ngọt ngào: “Mẹ thân yêu, lúc chiều mẹ gọi cho con có chuyện gì thế?”

Bắc Dã Thanh Vũ ở đầu bên kia nhàn nhã đáp lời: “Mẹ thì có chuyện gì được chứ, là do thị trường đại nhân nhà con ăn no rừng mỡ, không có việc gì làm mới bắt một người rảnh rỗi như mẹ đây gọi điện hỏi han chuyện học hành của cô con gái cưng bảo bối của ông ấy thôi, nghe nói trán con hồng rồi ờ, sao hả, chưa bị hủy dung đấy chứ?”

Triệu Tử Mặc run rẩy ngả cái rằm xuống giường, mắt trợn trắng, giọng điệu lại mang theo vẻ bông đùa: “Mẹ già yên tâm, con gái cưng của mẹ khuyển quốc khuyển thành thế này, nếu có bị hủy dung thật đi nữa, nhất định cũng sẽ khuyển sơn khuyển thủy...”

“Ừ, nhưng mà thực ra thì, nếu không khuyển sơn khuyển thủy cũng có thể khuyển cầm khuyển thú đấy.” Bắc Dã Thanh Vũ hứng chí tiếp lời cô.

Triệu Tử Mặc hoảng hồn.

Mẹ già ờ, mẹ không cần phải ác độc như thế đâu chứ...

Lúc này Bắc Dã Thanh Vũ mới nói vào vấn đề chính: “Sao lại bị thương hả? Có phải ăn no rồi việc đi gây sự lung tung không đấy?”

“Nào có đâu mẹ, con nói ẹ biết, con gái mẹ nay đã biến thành một người vô cùng dịu dàng vô cùng hiền lành nhé, huống hồ gì, hằng ngày nếu không phải bận đi thu thập tin tức thì cũng đều dành thời gian vào việc học hành yêu đương cả, làm gì còn tâm sức đâu mà đi kiếm chuyện với người ta chứ.” Trầm ngâm một lát, Triệu Tử Mặc quyết định thôi thì cứ giấu bég chuyện này: “Chỉ có thể nói rằng vết thương của con hoàn toàn là việc bất ngờ và ngoài ý muốn, hôm cuối tuần trước con đi phỏng vấn một vị nữ cảnh rất nổi tiếng, ai ngờ đụng trúng mấy tên điên muốn đối đầu với cảnh sát, may mắn là chỉ bị liên lụy chút xíu thôi hà.”

“Nếu vậy thì tốt rồi.” Bắc Dã Thanh Vũ dặn dò: “Con ở trong trường nhớ an phận một chút, không có việc gì thì đừng có chạy lung tung, nhớ chú ý an toàn đấy biết chưa? Thôi mẹ với ba ra ngoài hóng gió đây, không nói chuyện với con nữa.”

Ngay sau đó, điện thoại lập tức bị ngắt đứt.

????

Trong đầu Triệu Tử Mặc lại nhảy ra vô số dấu chấm hỏi.

Giọng điệu của mẹ già nhà cô hôm nay vẫn nhàn tản thông dong như ngày thường, nhưng cô thấy cái ngữ khí kia của mẹ là lạ đáng ngờ sao đó.

Nhất là cái câu “Không có việc gì thì đừng có chạy lung tung, nhớ chú ý an toàn”, có cảm giác như mẹ cô đang thận trọng đề phòng điều gì đó.

Bắc Dã Thanh Vũ sau khi đã ngắt điện thoại rồi, thần sắc bà thoát cái biến thành vô cùng nghiêm túc, nhìn sang người đang ngồi trên ghế sofa bên cạnh, nói: “Thanh Vân, anh gọi điện đến sở cảnh sát, hỏi thử vụ hành hung cảnh sát hôm cuối tuần đó là thể nào xem.”

Triệu Thanh Vân lập tức ấn một dãy số.

Một lát sau, ông cúp điện thoại, thần sắc vô cùng nghiêm trọng.

“Hung thủ không phải nhắm vào cảnh sát.” Ông nói.

“Quả nhiên!” Bắc Dã Thanh Vũ nhướn cao đôi mày, “Không ngờ lão họ Vương kia thực sự dám ra tay! Lão dám lấy sự an toàn của con gái ra để uy hiếp anh!”

“Nếu ông ta đã cố chấp như thế,” Trong đáy mắt Triệu Thanh Vân lóe lên một tia thâm độc tuyệt tình: “Vậy thì, đừng trách Triệu Thanh Vân này không khách khí!”

Đối với hành vi của mẹ già thân yêu, Triệu Tử Mặc nghĩ mãi mà vẫn không thể nào hiểu nổi, sau khi thả chiếc điện thoại xuống, cô mới liếc thấy Cố Thành Tây đang ngồi trước bàn máy tính, tay chống cằm ngồi đợi đằng kia, biết rằng không thể dấu giếm được cô nàng, Triệu Tử Mặc đành kể lại mọi chuyện xảy ra vào tối hôm đó.

Cố Thành Tây sau khi nghe xong, không nói lời nào, nhanh như chớp rút điện thoại ra.

“Tây Tây, mi làm gì thế?”

Cố Thành Tây vẫn không ngẩng đầu, chỉ chăm chú ấn một dãy số: “Gọi điện thoại cho anh trai ta...”

“Cố Thành Tây, mau dừng tay lại!” Triệu Tử Mặc vội nhào đến cướp lấy chiếc điện thoại, hung ác ra lệnh: “Không cho phép mi gọi!”

Hốt nhiên, chiếc điện thoại của cô bỗng réo ầm lên, trên màn hình lập lòe bốn chữ: “Cực phẩm thân yêu”.

Hai tay Cố Thành Tây vẫn đang bất động trên không trung, vừa nhìn thấy cái tên hiện lên trên màn hình điện thoại, cô nàng liền nhún vai tỏ vẻ không liên quan đến mình.

Vội vàng rút tay về, Triệu Tử Mặc trừng mắt nhìn cô nàng một cái như thể muốn cảnh cáo: “Đừng có mà nói lung tung đấy!, rồi nhanh chóng xoay người lại, giọng nói lúc này đã trở nên ngọt lịm như ướp đường: “Alo, Thành Ca.”

“A Mặc, anh đang ở cổng Tây, em ra đây đi.”

Triệu Tử Mặc bất giác đưa tay lên sờ sờ vết thương trên trán theo bản năng, vội từ chối: “Em không đi được rồi, tối nay em còn có tiết học...”

“Ra đây một lát, anh có việc phải đi ngang cổng Tây, tiện lúc có thứ này muốn cho em.”

“Cái gì thế?” Triệu Tử Mặc vừa hưng phấn được một chút, lại vội vàng từ chối: “Em bảo Tây Tây ra lấy hộ cũng được, em đang đau bụng quá, không ra đó nổi đâu.”

“Anh trai, anh đừng bị con nhóc này lừa, nó bị thương nên không muốn anh phải lo lắng đấy thôi!” Chẳng biết Cố Thành Tây đã lẳng lặng đứng sau lưng cô từ lúc nào, con nhóc chết bầm này dám hét toáng vào điện thoại bán đứng cô.

Triệu Tử Mặc trợn mắt trừng cô nàng, mãnh liệt trợn mắt trừng cô nàng.

Giọng nói phía bên kia điện thoại vẫn rất mực nhẹ nhàng, nhưng đã phảng phất đâu đây chút vẻ nghiêm khắc: “A Mặc, ra đi, anh chờ em.”

Nói rồi, anh ngắt luôn điện thoại.

Cố Thành Tây bị lờm ngáy nãy giờ vẫn chẳng thèm quan tâm, chỉ nhàn nhạt nói: “Ta cũng không muốn mi gặp phải nguy hiểm, mà anh trai ta thì chẳng nào chả biết hết mọi chuyện.”

Triệu Tử Mặc khẽ nhếch miệng, bước ra khỏi phòng ký túc xá.

Cố Thành Ca đứng ở cổng Tây, vẫn tại chỗ cũ như mọi lần.

Triệu Tử Mặc mở cửa xe, ngồi vào ghế lái phụ, trong lòng không khỏi chột dạ, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ thản nhiên hỏi: “Thành Ca, anh định đưa em thứ gì thế?” Giọng điệu này của cô rõ ràng là đang nịnh nọt lấy lòng rồi.

Cố Thành Ca chăm chú nhìn cô, anh không nói gì, chỉ đưa tay lên xoa nhẹ chỗ bị thương trên trán cô, đôi mắt anh sẫm lại, đen và sâu thẳm như bầu trời đêm.

Triệu Tử Mặc mãnh liệt chột dạ, vội vàng khai tuốt tuốt mọi chuyện xảy ra vào đêm hôm đó cho anh nghe, cuối cùng u sầu rầu rĩ nói: “Lúc trước em cứ tưởng hung thủ là kẻ có hiềm khích với Hạ cảnh quan, hơn nữa vết thương trên trán em cũng không nặng, cho nên mới không nói với anh. Đến tận chiều nay vào bệnh viện gặp Tô cảnh quan em mới biết, hóa ra người kẻ đó nhắm vào lại chính là em, nhưng lại không biết phải nói với anh thế nào.”

Cố Thành Ca nhếch môi, trên khuôn mặt tuấn tú tinh xảo ấy thoáng qua một tia hồi hận, là anh, chính anh đã làm liên lụy đến cô sao?

Thấy anh mãi mà vẫn không lên tiếng trả lời, Triệu Tử Mặc bèn kéo kéo tay áo anh: “Anh đừng giận mà, em hứa nếu lần sau em có bị thương, em nhất định sẽ báo cho anh biết đầu tiên!”

“Không cho phép có lần sau!” Cố Thành Ca đau lòng ngắt lời cô, anh nắm chặt lấy bàn tay đang giữ lấy ống tay áo của anh, nhìn sâu thật sâu vào mắt cô: “Trước khi có kết quả điều tra bên phía cảnh sát, em cứ ở lại trong trường, đừng bao giờ ra ngoài một mình, phải hết sức chú ý an toàn, biết chưa?”

“Vâng...”

Nói vậy tức là, anh không giận vì cô đã giấu anh chuyện mình bị thương đúng không?

Triệu Tử Mặc như trút được gánh nặng, thế là giọng điệu cũng bắt đầu trở nên nghịch ngợm cổ quái hẳn lên: “Này, rốt cuộc anh muốn đưa cho em thứ gì mà bắt buộc em phải đích thân ra nhận thế này?”

Đôi mắt anh lúc này sáng rõ như ánh sao, còn chưa đợi Triệu Tử Mặc kịp phản ứng, anh đã nhanh chóng cúi xuống, chiếm lấy đôi môi cô.

Bàn tay anh vòng ra sau đỡ lấy gáy cô, đặt xuống môi cô một nụ hôn sâu thật sâu.

Đến khi cả hai tách khỏi nhau, Triệu Tử Mặc lúc này chỉ còn có thể tựa vào ngực anh mà thở dốc.

Lát sau khi đã bình tĩnh lại, Cố Thành Ca mới đưa tay sửa lại mái tóc bị anh làm cho hơi rối của cô.

“A Mặc.”

“Dạ.”

Cố Thành Ca: “...”

Triệu Tử Mặc “...Ừm?”

“Chuyện anh tham gia vào việc lật lại vụ án năm đó của Phó Khinh Chúc, em đã nói với ba em rồi ư?”

“Hả...” Triệu Tử Mặc cảm thấy có chút kinh ngạc, vội lộ mặt ra khỏi ngực anh: “À không, em không nói với ba.”

Cô phủ nhận một câu như thế, nhìn thấy anh chậm rãi nhíu mày, mới mãnh liệt chột dạ bổ sung thêm: “Nhưng em có kể ẹ nghe... còn bảo mẹ nói với ba...”

Khoảng thời gian trước, cô biết anh rất bận, nhưng chắc chắn không phải chỉ vì việc đảm nhận vụ kiện kinh tế thay cho Tề Lỗi, mà cô dám cam đoan, phần lớn thời gian của anh là dành vào việc tìm hiểu vụ án của Phó Khinh Chúc năm đó.

Cô biết, trước giờ anh vẫn luôn âm thầm điều tra.

Có một lần cô gọi điện ẹ già, cô nhờ mẹ đề cập tới chuyện vụ án Phó Khinh Chúc trước mặt ba, hy vọng ba có thể lợi dụng địa vị Thị trưởng của mình để giúp lật lại vụ án...

“A Mặc ngốc, đừng vì anh mà khiến cho ba mẹ em phải khó xử.” Cố Thành Ca ngừng một lát, lại tiếp: “Vụ án này liên quan đến nhiều việc, dính dáng đến nhiều người, ba em nhất định sẽ rất khó xử.”

Triệu Tử Mặc chu miệng: “Ai bảo anh bận đến nỗi ngay cả thời gian gặp nhau cũng không có chút, em...”

“Sau này sẽ không thế nữa.”

“Thật ra nói thì nói vậy thôi, chứ ba cũng gọi đến giáo huấn em một trận rồi.” Triệu Tử Mặc không nhịn được hừ mũi: “Em cam đoan ông ấy cũng không để chuyện này trong lòng đâu.”

Cố Thành Ca chăm chú nhìn cô, anh khẽ nhếch môi, nhưng lại không nói một lời nào.

Triệu Tử Mặc mở điện thoại ra xem giờ, miệng giục: “Này, anh rốt cục muốn đưa cho em thứ gì thì mau lấy ra đi. Nhanh lên, em phải vào trường rồi.”

Cố Thành Ca khẽ nhướn mày: “Cho rồi mà.”

“Cho?”

“Ừ, cho.”

“Anh cho em lúc nào!” Sao cô lại không biết chút gì thế!

Cố Thành Ca nhàn nhã ung dung đáp: “Vừa rồi đấy thôi.”

Triệu Tử Mặc: “???”

“Đương nhiên là, thứ anh cho em đó là thủ chi bất tận, dụng chi bất kiệt (*), ột lần rồi, còn có thể cho lần thứ hai, thứ ba...” Cố Thành Ca vừa cười, vừa đưa tay ra đỡ lấy đầu cô, cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại ngát hương thơm ấy.

(*) “Thủ chi bất tận, dụng chi bất kiệt”: dùng mãi không hết, bất tận vô vãn.

Triệu Tử Mặc: “...”

Anh chạy đến đây, là để làm cái này sao...

Đến lúc cô bước xuống xe, Cố Thành Ca lại dặn dò: “Nhớ chú ý an toàn, tuyệt đối không được ra ngoài một mình, biết chưa?”

Triệu Tử Mặc chun môi: “Biết rồi mà, anh nói nhiều quá đó.” Cô nhìn anh một cái, bỗng nhiên hoảng hốt ôm đầu: “Tiêu rồi, Tiểu Phì nhờ em cuối tuần này đến bệnh viện chăm mẹ hộ nó...”

Khương Khương phải đi cùng Tề Lỗi, không rảnh.

Tây Tây thì đi hẹn hò với Tiêu Sở Diễn, cũng không rảnh nốt.

“Anh đi cùng em.”

Đây không phải là lần đầu tiên Triệu Tử Mặc gặp mẹ của Thi Tiểu Phì – Tiêu Nhược, tuy rằng bà ở trong bệnh viện tâm thần, nhưng vì muốn giữ thể diện cho Tiểu Phì, dưới ánh nắng rực rỡ chói chang của một ngày hè, bà khoác một chiếc sườn xám xinh đẹp, bày ra những đường cong hoàn hảo quyến rũ, mái tóc búi gọn, đứng trên bãi cỏ xanh mướt rậm rạp bên bờ hồ chờ Triệu Tử Mặc tới, tựa như một bậc phu nhân cao quý du nhân.

Hình ảnh này, đúng là không giống của bệnh nhân tâm thần một chút nào.

Đó là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Cố Thành Ca khi vừa nhìn thấy Tiêu Nhược.

Nhưng mà...

“Tiêu tam tiểu thư.” Triệu Tử Mặc hứng khởi bước tới.

Thi Tiểu Phì đã sớm dặn dò cô, lúc gặp Tiêu Nhược thì nhất định phải gọi bà là Tiêu tam tiểu thư, bất kỳ cách xưng hô nào khác cũng đều có thể dẫn đến kết cục là phải hứng trọn lấy cơn điên của bà.

Lúc này có vẻ như Tiêu Nhược vẫn chưa nghe thấy gì, chỉ tào nhả thanh tịnh đứng đó.

Đột nhiên, dường như nghĩ đến điều gì, bà vui sướng quay phắt người lại, khiến cho Triệu Tử Mặc vừa lúc dừng sững lại ngay trước mặt bà, nhìn thấy khuôn mặt đang hoan hỉ cực độ kia, cô không nhin nổi mà giật nảy mình, vội vàng lui về phía sau mấy bước.

Ồi gương mặt kia... má ơi...

Làn da bà vốn đã trắng, nay lại bôi trét thêm mấy lớp phấn trắng tinh.

Môi đã hồng, nay lại càng đỏ tươi, hệt như vừa uống xong một bát máu đầy vậy.

Hai con ngươi đen thùi lù, đã thế lại còn có hai vòng tròn quanh thâm quanh mắt, trông chả khác nào gấu trúc...

Có vẻ như Tiêu Nhược cũng bị sự xuất hiện đột ngột của Triệu Tử Mặc dọa cho sợ hãi một phen, hoảng hốt qua đi, bà mới gỡ chiếc khăn lụa trong tay lên phẩy một cái: “Đồ tiểu yêu tinh này, nhà người định hù chết bốn tiểu thư ta đấy à!”

Vì đã sớm được nghe kể về tính khí của bà, Triệu Tử Mặc cũng không kinh ngạc nhiều, chỉ nở một nụ cười xán lạn, rồi vung vẩy túi đồ trang điểm đang cầm trong tay: “Tiêu tam tiểu thư, người xem con mang thứ gì đến cho người nè.”

Đây là thứ mà Tiểu Phì đã chuẩn bị sẵn từ trước cho cô, việc mà mẹ của cô nàng làm hằng ngày, lập đi lập lại không biết chán chính là trang điểm, rồi vịn lên người những bộ váy áo thật đẹp, sắm vai Tiêu tam tiểu thư cao quý an nhàn.

Quả nhiên Tiêu Nhược lập tức tròn tròn đôi mắt, trong con ngươi đen kịt lóe ra những tia sáng lấp lánh rạng rỡ, bà nhào tới định túm lấy, đột nhiên cả người sững lại, ánh mắt quét qua Triệu Tử Mặc, chăm chú nhìn về phía sau cô.

Đôi đồng tử bỗng bị banh ra đến cực đại.

Ngay sau đó, khuôn mặt vốn đã khiến cho người ta phải kinh hãi hoảng hồn, nay lại trở nên vặn vẹo dị thường, bà hét thảm một tiếng, té rầm xuống thảm cỏ, vừa ra sức trườn về phía sau, vừa hoảng sợ gào khóc: “Đừng tới đây, chị đừng tới đây, Tiêu Tiêu, chị hai, không phải em hại chị đâu, chị đừng có lại gần đây!”

Tiêu Tiêu?

Đó chẳng phải là... tên của mẹ ruột Cố Thành Ca sao!

“Tiêu tam tiểu thư!” Triệu Tử Mặc luống cuống tay chân bước lại gần bà.

Tiêu Nhược vội vã đứng dậy núp sau lưng Triệu Tử Mặc, khuôn mặt vặn vẹo vì sợ hãi nay đã lóe lên những tia điên cuồng, bà bật cười ha ha, nụ cười thê lương khó tả: “Tiêu Tiêu, chị đáng lắm, rất đáng!” Nói rồi, bà lại rít gào: “Khinh Chúc vô tội, Khinh Chúc hoàn toàn vô tội! Cô ấy bị oan!”

Cho dù là người trấn định bình tĩnh như Cố Thành Ca, cũng bị hai cái tên Tiêu Tiêu, Phó Khinh Chúc và những lời đó của Tiêu Tiêu làm cho giật mình, còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe “Ầm” một tiếng, Tiêu Nhược đã ngã vào mặt hồ.

30. Chương 55-56

Chương 55: Chân tướng.

Kỳ nghỉ hè vừa đến, Triệu Tử Mặc đã bắt đầu giống với một kẻ đi làm thực thụ, ngày nào cũng phải chạy đến đài truyền hình trung tâm một bờ hơi tai, tuy rằng công việc của cô vẫn chỉ như một chân chạy vật bình thường, nhưng điều đó cũng có thể khiến cho cô vui quên trời quên đất rồi.

Vốn dĩ Triệu Tử Mặc chẳng bao giờ thể hiện ra mình là đại mỹ nữ, hơn nữa tính tình lại phóng khoáng cởi mở, thế nên cô rất hoà đồng với mọi người trong đài truyền hình. Cơ mà thể cũng có cái khổ, tỷ như việc mỗi lần ai có chuyên mục phỏng vấn gì cũng đều kêu cô đi cùng để hỗ trợ, kể cả phóng viên bên mảng chính trị cũng chẳng chịu thừa cô ra.

Haiz, cô cũng bó tay, ai bảo mục tiêu sống của cô là: có kẻ cần, ta tất giúp chứ!

Mà cũng chính vì điều này, cho nên những vụ bê bối dấy lên trong dư luận mùa hè này, cô đều may mắn được biết tới.

Giữa tháng sáu, một phong thư tố giác được gửi đến hộp thư của thị trưởng Triệu Thanh Vân, tố giác uỷ viên thường uỷ – bí thư chính pháp – kiêm cục trưởng Cục công an, Vương Cức Chính đã nhận hối lộ, bao che tiếp tay cho bọn tội phạm ma tuý, đi kèm đó là nhiều chứng cứ rõ ràng khác. Triệu Thanh Vân ra lệnh một tiếng, nhanh chóng lập án điều tra.

Trước sự thẩm vấn gắt gao nghiêm túc của bên đội cảnh sát điều tra, cùng với sự phối hợp khá là thích thời của Vương Cức Chính, kết quả cuối cùng cho thấy, Vương Cức Chính trong lúc tại chức đã lợi dụng chức vụ của mình, làm ra nhiều việc trái với pháp luật:

Thứ nhất, thông qua những công trình kiến trúc và việc đấu thầu vào nhiều hạng mục, Vương Cức Chính đã tham ô nhận hối lộ với tổng số tiền lên đến hai nghìn tám trăm tám mươi tư vạn nhân dân tệ.

Thứ hai, vì đánh bạc quá độ, Vương Cức Chính đã nhúng tay vào việc che dấu tiếp tay cho bọn tội phạm sản xuất và buôn bán ma tuý.

Thứ ba, Vương Cức Chính tham gia vào tổ chức xã hội đen, giúp nhiều kẻ phạm tội tránh được vòng vây của pháp luật.

Thứ tư, Vương Cức Chính đã định sai tội cho cấp dưới Phó Khinh Chúc vào chín năm trước, đồng thời chính là chủ mưu đã ra tay sát hại vị nữ cảnh sát này.

Toà án đưa ra phán quyết cuối cùng, tước bỏ mọi chức vị của Vương Cức Chính, định ông mức án tử hình, đồng thời tịch thu toàn bộ tài sản cá nhân.

Mà trong lúc điều tra, báo chí và các phương tiện truyền thông cũng hé lộ một sự thật khác: giáo sư Trình Tấn Nam của học viện Phong Đại chính là kẻ đã gây dựng nên mạng lưới sản xuất buôn bán ma tuý hiện nay tại thành phố Anh Phong, hiện đang đứng đầu tổ chức này. Không những thế, con gái Tùng Dung của ông ta, không may phát hiện ra được sự thật kinh khủng ấy, cũng đã bị ông ta tàn nhẫn giết hại, tạo ra hiện trường như một vụ cưỡng hiếp hồng thoát tội. Có điều, hiện nay kẻ tội phạm Trình Tấn Nam này hiện lại đang bỏ trốn, tìm cách thoát khỏi vòng pháp luật...

Vụ án được làm sáng tỏ, khiến cho tất cả mọi người không khỏi bàng hoàng sửng sốt.

Việc Phó Khinh Chúc được rửa oan, ngoại trừ nhờ những vị cảnh sát trong đội điều tra phá án đã cố gắng hết mình, công lao lớn nhất phải kể đến luật sư Cố Thành Ca.

Thật ra ngay từ lúc đầu, mục tiêu duy nhất của Cố Thành Ca chỉ là làm rõ oan khuất của Phó Khinh Chúc, vốn dĩ anh nhất mực khẳng khái bà bị oan, là vì một nhân vật máu chót...

Suốt đời này Cố Thành Ca sẽ không thể quên được cảnh tượng Phó Khinh Chúc vì trúng đạn mà bỏ mình ngày hôm đó, ngày ấy, kẻ duy nhất văng lai là Lương Tích Côn, ông ta có thể đưa giấy và màu vẽ đến, thì tuyệt đối cũng có thể mang thuốc phiện theo cùng.

Nhưng sau khi xảy ra sự kiện nữ cảnh sát Phó Khinh Chúc bị bắn chết ấy, chồng bà – Cố Bách Niên lại tỏ ra hoàn toàn thờ ơ trước phán xét định tội của bên giới cảnh sát. Còn con trai ông lúc đó – một đứa trẻ mới mười ba tuổi, chỉ có thể khai rằng đã từng có người đến nhà nó vào ngày hôm ấy mà thôi.

Nhưng thật không may, Lương Tích Côn lúc bấy giờ đã hoàn toàn biến mất, không còn chút tăm hơi.

Mãi cho đến khi tiếp nhận vụ kiện của Lương Kính và bà nội cậu nhóc, anh mới gặp lại được Lương Tích Côn. Cơ hội vụt đến, anh không thể hành động sơ suất được, chỉ có thể đến sở cảnh sát xin được điều tra lại vụ án năm ấy của Phó Khinh Chúc thêm một lần nữa, cùng với đó là âm thầm điều tra theo dõi mọi hành tung của Lương Tích Côn.

Cuối năm đó, anh phải dùng đến gần một tháng trời để trà trộn vào “Thiên thượng nhân gian ngũ nhạc thành”, khi đó anh đã biết Lương Tích Côn đang giữ chức vụ quản lý ở đây, anh hy vọng sẽ có thể tìm thêm được chút manh mối nào đó.

Cuối cùng, anh cũng đã tìm ra.

Anh điều tra được mẹ của Chu Đại, bà Giang Chúc Mộng, không chỉ là kẻ nghiện thuốc phiện, mà còn là tội phạm buôn bán ma túy, đồng thời cũng mơ hồ nhận ra, Lương Tích Côn không đơn thuần chỉ là một người quản lý ở cái chốn sa đọa này.

Đêm trước cái ngày anh đến đó cùng Tử Mặc, lại may mắn nghe được một cú điện thoại của Lương Tích Côn, loáng thoáng nghe ông ta nhắc tới “Thiên thượng nhân gian”, “cà phê trắng” và “mười giờ đêm”. Vì thế cho nên, đêm ấy anh không đơn thuần chỉ là đi gặp Dương Di Phi, điều tra giúp Hà Tất Tranh, mà mục đích chính là muốn biết kẻ nói chuyện điện thoại với Lương Tích Côn là ai, sau đó mới rõ, người đó không ngờ lại là cục trưởng Tô.

Hoá ra, Lương Tích Côn vốn dĩ đã là nội gián, được phía cảnh sát cài vào mạng lưới buôn bán ma túy từ lâu.

Sau đó, ông ta lấy được danh sách thành viên của mạng lưới ma túy này, mà Giang Chúc Mộng lại từng là tình nhân của ông, cũng là người tổng phụ trách việc chuyển ma túy. Ngày hôm đó khi Lương Kính nhìn thấy Lương Tích Côn đuổi theo Giang Chúc Mộng, là do bà ta định bụng trộm đi bản danh sách, không may bị ông phát hiện. Tai nạn xảy đến, Lương Tích Côn nhanh tay ném bản danh sách vào chiếc thùng rác bên cạnh, cuối cùng chuyển lại cho Cục trưởng Tô.

Sự việc Giang Chúc Mộng đến để trộm bản danh sách, chứng minh một điều rằng thân phận của Lương Tích Côn đã bị bại lộ, vì thế khi toà phán quyết “gây tử vong ngoài ý muốn” và đẩy ông ta vào ngục giam, điều đó lại là dự tính nằm trong mục đích bảo vệ ông an toàn của phía cảnh sát.

Sở dĩ lý do Lương Tích Côn đồng ý làm nội gián cho cục trưởng Tô, sau này ông mới nói ra, đó là ông muốn xin lỗi và chuộc tội với một người. Ông ta trốn tránh nhiều năm, đến bây giờ mới dốc lòng làm mọi việc thế này, tất thấy cũng chỉ vì cần được tha thứ.

Người đó, không ai khác, chính là Phó Khinh Chúc.

Năm đó, Lương Tích Côn vốn dĩ không cố ý đưa 500g thuốc phiện giấu trong phòng vẽ tranh của Phó Khinh Chúc, chỉ là do trước đó, ông ta tình cờ đụng phải một người lạ, người đó hỏi ông, Phó Khinh Chúc hiện đang ở khu nào, nhà số mấy, hẳn ta muốn gửi gấp cho cô một gói đồ. Lòng hảo tâm của Lương Tích Côn nhất thời nổi lên, liền tiện tay đem gửi giúp người đàn ông lạ mặt kia.

Có điều, ông hoàn toàn không nghĩ tới, “gói đồ cần gửi gấp” đó, lại chính là thuốc phiện.

Sự việc phát sinh gần như cùng lúc với vụ li hôn của Lương Tích Côn, ngay sau đó ông có việc phải đi xa, một tháng sau trở về thì Phó Khinh Chúc đã bị định tội, mà ông lại chỉ là một công dân bình thường không quyền chức, không dám đến sở cảnh sát để làm nhân chứng.

...

Cố Thành Ca vốn dĩ chỉ nghĩ Phó Khinh Chúc bị oan, mà hoàn toàn không ngờ được rằng, cái chết của bà hoá ra lại là một âm mưu, càng không thể ngờ, kẻ đứng sau dựng nên toàn bộ cục diện ấy, là Vương Cức Chính.

Sau khi biết kẻ đứng đằng sau là Vương Cực Chính, tình cờ anh lại gặp Tiêu Nhược, nghe được những lời gào thét ấy của bà.

Ít lâu sau, anh đến gặp Tiêu Nhược.

Hoá ra, bệnh tâm thần của bà, chỉ là giả trang.

Dòng máu đang chảy trong người bà là dòng máu của nhà họ Tiêu, nhưng lại không được gia tộc ấy thừa nhận là Tiêu gia tam tiểu thư, bởi vì mẹ của bà chỉ là tình nhân của người đàn ông chủ gia đình ấy, bà này lòng ghen tỵ với chị cả Tiêu Địch, cũng không hề có cảm tình với chị hai Tiêu Tiêu, vì thế nên chính bà đã làm nhiều chuyện đối đầu với hai người chị này. Người duy nhất đối xử tốt với Tiêu Nhược, lại là bạn thân nhất của Tiêu Tiêu – Phó Khinh Chúc.

(A.T: ầu, ra bạn cực phẩm là anh họ của bạn Tiểu Phì OoO)

Cố Thành Ca giống mẹ ruột Tiêu Tiêu lúc trẻ đến năm phần, nhưng lúc đó Tiêu Nhược vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn, cho nên bà mới cố ý hét lên những lời như thế, một khi anh đã đến tìm bà, thì có thể chứng minh rằng anh là con trai Tiêu Tiêu, đồng thời cũng là con nuôi của Phó Khinh Chúc.

Lần này bà đồng ý, vì Phó Khinh Chúc mà ra làm chứng trước toà.

Sở dĩ Tiêu Nhược giả bệnh tâm thần, là vì ngày hôm đó, khi bà cùng đứa cháu trai Tiêu Sở Diễn về nhà ba nó, đồng thời là anh rể của bà – Vương Cực Chính, hai người đã tình cờ nghe được cuộc trò chuyện giữa Vương Cực Chính với một người khác về chuyện của Phó Khinh Chúc, trong lúc nghe lén lại vô ý gây ra tiếng động, Tiêu Sở Diễn nhanh chân chạy trước, Tiêu Nhược cũng cuống cuống bỏ đi, chỉ không ngờ vẫn bị Vương Cực Chính nhìn thấy.

Về đến nhà, bà tự dàn dựng nên một vở kịch, đóng giả làm bệnh nhân tâm thần.

Theo như lời khai của Vương Cực Chính, ông ta, Phó Khinh Chúc và Triệu Thanh Vân vốn lớn lên bên nhau, ông ta thích Phó Khinh Chúc, nhưng Phó Khinh Chúc lại chỉ mê đắm Triệu Thanh Vân, sau này vì có sự xuất hiện của Bắc Dã Thanh Vũ, Phó Khinh Chúc mới nghe theo sự sắp đặt của bố mẹ là kết hôn cùng Cố Bách Niên, cho dù đôi trẻ Phó – Cố lúc ấy chẳng có tình cảm gì với nhau. Còn Vương Cực Chính thì ở rể nhà họ Tiêu, lấy Tiêu gia đại tiểu thư Tiêu Địch.

(A.T: à há, đã hiểu vì sao ông bố họ Vương mà Tiêu Sở Diễn lại họ Tiêu, ra là lấy họ mẹ, thắc mắc từ đầu truyện đến giờ. Thế là hai bạn “mây trôi” là anh em họ rồi xDD)

Nhưng dù thế nào đi nữa, người ông ta yêu vẫn là Phó Khinh Chúc, bà từ một họa sĩ chuyển sang làm cảnh sát, Vương Cực Chính cũng nhất mực bước theo bà, nhưng con đường ấy không đơn giản, lại bị lóa mắt bởi tiền tài địa vị, ông ta ngày càng trở nên sa đọa, cuối cùng cấu kết với người em rể Trình Tấn Nam – kẻ đứng đầu tập đoàn buôn ma túy, hòng làm trò xằng bậy.

Việc này vốn dĩ vẫn luôn được ông ta giấu kín, cho đến một ngày Phó Khinh Chúc tình cờ phát hiện ra manh mối, vì muốn tự bảo vệ mình, ông ta đã nghĩ kế, một tay dựng nên âm mưu tàn ác là đẩy người phụ nữ ông ta luôn mồm nói yêu – Phó Khinh Chúc vào một tội danh tày trời.

Chính ông ta, là kẻ đã sai khiến thuộc hạ nổ súng.

Oan khuất của Phó Khinh Chúc cuối cùng cũng được rửa sạch, nhưng chính điều đó, lại đã làm chia rẽ một cặp tình nhân.

Triệu Tử Mặc vẫn còn nhớ rõ ngày hôm ấy, khi Cố Thành Tây biết tin ba của Tiêu Sở Diễn là người giết hại mẹ mình, lại không thể chấp nhận nỗi cái sự thật ấy, liền đến gặp Tiêu Sở Diễn, kể từ đó về sau, không còn ai nhìn thấy Cố Thành Tây nữa, hệt như cô đã hoàn toàn biến mất trên đời này...

Chương 56: Vĩ thanh (1)

Lại một mùa hè nữa đã về.

Thời tiết trong những ngày hè ở thành phố Anh Phong luôn đặc biệt nóng bức, tới tháng sáu, khí trời ở đây đã hết như trên một giàn hỏa thiêu, cho dù là mới sáng sớm tinh mơ, mặt trời vừa thức giấc chiếu rọi những tia nắng đầu tiên, cũng đã đủ khiến cho người đi đường phải đổ mồ hôi nhễ nhại rồi.

Triệu Tử Mặc đang đứng phơi quần áo trên ban công ngập nắng, cái trán trơn nhẵn trắng trẻo xinh đẹp của cô rịn ra mấy giọt mồ hôi, Cố Thành Ca đứng bên cạnh, thỉnh thoảng lại đưa những chiếc móc áo cho cô, sau khi phơi xong đầu vào đó rồi, anh liền cầm một chiếc khăn bông đã thấm ướt nước lau mồ hôi cho cô.

“A Mặc.”

“Dạ?”

“Hôm nay là ngày em tốt nghiệp.”

“Đúng thế, rốt cuộc thì cũng đã đến lúc tốt nghiệp rồi.” Triệu Tử Mặc nhướn mắt, để lộ ra một nụ cười.

“Chiều nay chúng ta đến cục dân chính nhé.”

Triệu Tử Mặc nhất thời không hiểu ý anh: “Đến cục dân chính?”

Cố Thành Ca nhìn cô, đôi mắt anh ngập tràn ánh sáng.

Triệu Tử Mặc cuối cùng cũng hiểu ra, đôi người trong mắt cô đảo lảo liên một vòng: “Nhưng mà không được đâu, sắp em đã cử em đi Thượng Hải công tác với Trầm Tích Vi rồi, lễ tốt nghiệp kết thúc một cái là em phải đi liền hà...”

Cố Thành Ca: “...”

Triệu Tử Mặc chợt bật cười, một nụ cười đầy rạng rỡ nhưng nhuốm chút vẻ gì đó gian xảo, cô kiễng chân lên, đưa mặt mình lại gần sát khuôn mặt tuấn tú của anh: “Hôn phụ cực phẩm à, anh gấp như vậy mà làm gì thế?”

Cố Thành Ca: “...”

Im lặng, lại tiếp tục im lặng... nhưng gương mặt anh đã đỏ bừng cả lên rồi...

Tiểu yêu tinh này... không ngờ tiểu yêu tinh này lại dám giễu cợt anh!

Triệu Tử Mặc nhanh nhẹn đẩy anh vào phòng khách: “Anh đã chính thức cầu hôn em đâu, em còn phải thận trọng cân nhắc nữa cơ mà...”

Cô mím miệng cười gian, thật ra là vào sinh nhật cô năm ngoái, cô đã cử hành lễ đính hôn với Cố Thành Ca, mà dựa theo phong tục tập quán của thành phố Anh Phong thì, sau khi hai người đính hôn, có thể danh chính ngôn thuận sống chung với nhau, mà trước đó anh đã mua sẵn một căn hộ ở khu chung cư cao cấp để làm “sào huyệt bàn chuyện yêu đương” của hai người rồi, có điều...

Đêm hôm đó là lễ đính hôn, sau bữa tiệc, Triệu Tử Mặc bị mẹ già đại nhân thân yêu kéo ra ban công, chui vào một góc khá là kín đáo.

Sau khi hai mẹ con đã trò chuyện bàn bạc một số vấn đề bí mật riêng tư đầu vào đó rồi, Bắc Dã Thanh Vũ mới trịnh trọng nói: “A Mặc, thật lòng mà nói, mẹ cảm thấy rất yên tâm về nhóc Thành Ca, nhưng, mẹ vẫn mong con có thể đồng ý với mẹ hai điều.”

Lúc ở nhà, ba là người rất nghiêm khắc với cô, còn mẹ thì lại luôn tỏ ra bao che dung túng, thế nên khi mẹ cô nói chuyện một cách trịnh trọng nghiêm túc thế này, Triệu Tử Mặc ngay lập tức thu lại nụ cười vẫn đang ngự trên khuôn mặt mình từ nãy đến giờ.

“Mẹ nói đi.” Cô kéo kéo cánh tay mẹ, rồi rướn người dựa vào đó.

Bắc Dã Thanh Vũ đáp lời: “Thứ nhất, chuyện kết hôn chỉ được phép diễn ra sau khi con tốt nghiệp đại học. Ngoài ra, mẹ cũng không muốn con quá bận tâm đến những chuyện... lặt vặt trong gia đình. Nói gì thì nói, việc học vẫn là quan trọng nhất.”

Triệu Tử Mặc im lặng một chút, lát sau cô khẽ gật đầu, mặc dù cô thật sự yêu Cố Thành Ca, nhưng chính cô cũng không muốn lúc còn đang đi học mà lại đã trở thành gái có chồng.

Bắc Dã Thanh Vũ tiếp tục nói: “Thứ hai, sau tối hôm nay, nếu không ở lại trường thì con có thể ở chung với nó, nhưng mẹ có câu này, một khi chưa có giấy chứng nhận kết hôn, hai đứa tuyệt – đối – không – được – lên – giường!”

Triệu Tử Mặc vẫn chăm chú nghe.

Từ hồi cô còn học năm thứ nhất, khi cô thông báo với mẹ chuyện yêu đương của mình, mẹ cô đã nhìn vấn đề này bằng một con mắt cực kỳ nghiêm túc, còn Triệu Tử Mặc, tuy bề ngoài cô tỏ ra cười cười, không quan tâm lắm đến lời dặn dò của mẹ, nhưng vẫn luôn nhất mực giữ thân trong sạch, cô quen Cố Thành Ca mấy năm rồi, việc thân mật nhất mà hai người từng làm cũng chỉ là hôn nhau, chỉ có điều... ừm, kịch liệt hơn những đôi bình thường mà thôi.

Triệu Tử Mặc nghe mẹ nói xong, liền gật đầu đồng ý. Thành Ca vẫn luôn rất mực yêu thương cô, tôn trọng cô, chưa bao giờ đi quá giới hạn, anh chấp nhận chờ đợi, đợi đến khi cô chính thức trở thành vợ anh.

Nhưng nói gì thì nói, cô vẫn rất ngạc nhiên, thậm chí còn thấy khó hiểu: “Mẹ à, chẳng nào thì Thành Ca cũng là chồng con thôi, sớm hay muộn thì có gì khác nhau đâu?”

“Mẹ đồng ý là chuyện đó không có gì khác nhau, nhưng mà...” Bắc Dã Thanh Vũ trầm ngâm một thoáng, rồi lại nghiêm túc nói: “Điều thứ nhất trong gia huấn của gia tộc Bắc Dã: cấm con cháu quan hệ trước hôn nhân. Trong người con chảy dòng máu của họ Bắc Dã, con vẫn phải tuân thủ gia quy.”

Triệu Tử Mặc không nhịn được, âm thầm nuốt nước miếng.

Dòng dõi Bắc Dã là gia tộc lớn thuộc vào loại rất có tiếng tăm và bề dày lịch sử, mỗi lần về nhà ngoại, Triệu Tử Mặc đều cảm thấy bầu không khí hết sức nặng nề, nhưng cô lại chưa bao giờ được biết về những giáo huấn của dòng họ: “Sao gia tộc Bắc Dã lại có quy định biến th... à không, quy định kỳ lạ vậy hả mẹ?”

Bắc Dã Thanh Vũ phũ phàng đáp lại ngay: “Cụ thể thế nào thì mẹ cũng không rõ.”

Rồi bà bổ sung thêm: “Dù sao thì ngày trước bà ngoại cũng đã dặn dò kỹ mẹ và dì con, tuy xã hội ngày đó đã khá là tiến bộ, con người cởi mở hơn nhiều, nhưng thân con gái thì trước giờ vẫn vậy, giữ mình trong sạch thì luôn có điểm lợi của nó.”

Bắc Dã Thanh Vũ càng nói, nghe lại càng thấm thía: “Tử Mặc, không phải cứ hai người nào yêu nhau cũng có thể có được kết cục tốt đẹp như con và Thành Ca, không thể vì nhất thời, vì muốn thỏa mãn dục vọng bùng phát mà đánh mất bản thân. Gia tộc Bắc Dã cho tới tận bây giờ vẫn còn giữ lại gia huấn này, mẹ cho rằng không phải là không có lý, xã hội ngày nay, ngày càng có nhiều cô gái coi trinh tiết như một thứ gì đó rất mỏng manh. Sở dĩ mẹ mong con có thể hứa với mẹ, thứ nhất là vì mẹ sợ sự đời biến đổi khó lường, thứ hai là mẹ muốn, tương lai sau này con có thể làm một tấm gương tốt cho con gái của con. Tuy bây giờ mà nhắc đến chuyện này thì vẫn còn quá sớm, nhưng, một khi đã mang trong mình dòng máu của gia tộc Bắc Dã, thì đều phải đem quan niệm, giáo huấn này truyền lại cho đời sau...”

Vì những lời dặn dò ấy của mẹ, mà sau lễ đính hôn, Triệu Tử Mặc vẫn ở lại ký túc xá trong trường, không đến sống tại căn hộ của hai người họ như ý định ban đầu nữa. Điều khiến cô phải giật mình kinh ngạc nhất là, không ngờ khi cô nói ra quyết định này cho Cố Thành Ca nghe, anh lại không hề nhăn mặt nhíu mày một chút nào, đồng ý với cô ngay.

Thỉnh thoảng Triệu Tử Mặc vẫn đến ngủ qua đêm ở đó, nhưng bất luận là hai người hôn nhau kịch liệt đến thế nào, lưu luyến nhau mạnh mẽ đến ra sao, cũng chưa bao giờ tiến đến bước cuối cùng ấy. Vì Cố Thành Ca yêu cô, nên anh luôn tôn trọng cô, ấy cũng là lẽ dễ hiểu.

Cô biết, anh nhìn thật sự rất vất vả, thậm chí đã từng có lúc, cô không chịu nổi nữa, nói với anh rằng cứ gạt những lời mẹ dặn sang một bên đi, nhưng anh lại chỉ cười đáp: “À Mặc ngốc, anh chờ được mà.”

Lần đó khi cô đến sở vụ luật chờ anh tan tầm, vào đến nơi lại không thấy bóng ai, lúc đến trước cửa dẫn ra ban công, tình cờ cô nghe được lời trêu chọc của Hà Tất Tranh: “... Lão Cố ơi lão Cố, sao cậu kém cỏi quá vậy, đã đính hôn rồi mà vẫn không biến mỹ nữ Mặc Mặc thành người của cậu là sao?”

Cố Thành Ca vẫn một mực bình tĩnh thản nhiên: “Cô ấy là người phụ nữ của tôi. Điều đó không hẳn cứ phải chiếm lấy được thân thể của cô ấy. Một khi cô ấy ở bên cạnh tôi, thì cô ấy đã là người của tôi rồi.”

“Ha ha...” Hà Tất Tranh cười một điệu nghe cực kỳ đê tiện: “Mỹ nhân ôm trong ngực thế kia, chẳng lẽ cậu không muốn sao...”

Bây không khí nhất thời rơi vào tĩnh lặng.

Lát sau, từ nơi đó, truyền đến giọng nói ầm ập động lòng người của Cố Thành Ca: “Dù sao đi nữa, cô ấy nhất định sẽ trở thành vợ tôi, tôi không vội.” Dừng một lát, anh bổ sung thêm: “Sau này vẫn còn nhiều thời gian.”

...

Cố Thành Ca đích thân đưa cô đến dự lễ tốt nghiệp, lúc hai người vừa tới trường, buổi lễ vẫn chưa bắt đầu, tình cờ lại chạm mặt hiệu trưởng, vậy là anh được ngài hiệu trưởng niềm nở mời đi, còn cô đành quay về ký túc xá một mình.

Lúc này, trong phòng ký túc chỉ còn mỗi Khương Khương.

Ngày ấy, khi Triệu Tử Mặc biết rằng Khương Khương và Tề Lỗi cuối cùng vẫn quyết định chia tay, chỉ nghe cô nàng cười bảo, hai người chưa bao giờ đến với nhau, làm sao nói là chia tay cho được.

Triệu Tử Mặc vẫn còn nhớ rõ, ngày hai người họ quyết định xa nhau là một ngày ngập nắng của tiết trời tháng ba, khi mà hoa đào vẫn còn đang nở rộ, họ đứng đó, cạnh gốc cây anh đào duy nhất giữa sân trường.

Cảnh tượng cuối cùng Triệu Tử Mặc nhìn thấy, là lúc Khương Khương khẽ mỉm cười, rồi quay người đi, nhẹ nhàng nói: “Tạm biệt.”

Kể từ khi ấy, Khương Khương chưa bao giờ tỏ ra đau khổ buồn bã, cô chỉ nói: “Trước nay ta vẫn biết, đời này ta không thể ở bên cạnh anh ấy, từ lúc tìm thấy anh ấy, ta đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi.”

Có lẽ là vì đã nghĩ ngợi rất lâu, và dường như đã thông suốt cả rồi, lúc cô nói ra những lời ấy, giọng điệu và thần sắc cô, lại thản nhiên an lành đến lạ.

“Khương Khương, mi đã tìm được chỗ thuê nhà chưa?” Triệu Tử Mặc vừa dọn nốt mấy thứ đồ vừa lên tiếng hỏi. Khương Khương đến thử việc ột tạp chí cũng khá lâu, nay đã được bổ nhiệm làm thành viên chính thức, nhưng vì kinh tế eo hẹp, nên đó giờ cô nàng vẫn ở tạm phòng ký túc xá trong trường.

Khương Khương gật đầu: “Tìm được rồi, thuê chung với một người nữa, ngay cạnh trụ sở tạp chí luôn.”

Cô nàng vừa dứt lời, đã thấy Thi Tiểu Phì bước vào hét toáng lên: “A Mặc A Mặc, anh họ đại minh tinh của ta cũng đến đó!”

Triệu Tử Mặc và Khương Khương đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều ngậm tằm.

Vị anh họ đại minh tinh của Thi Tiểu Phì, không ai khác chính là Tiêu Sở Diễn.

Từ khi Thi Tiểu Phì vừa sinh ra, cô đã ở với ba, hai ba con bao bọc lẫn nhau mà sống qua ngày, mãi cho đến năm cô lên mười một tuổi, ba cô mới dẫn cô đến thăm mẹ, người đang được chăm sóc điều trị trong bệnh viện tâm thần.

Năm đó khi mọi tội ác của Vương Cức Chính bị phanh phui, Tiêu Nhược ra làm chứng trước tòa, lúc bấy giờ Thi Tiểu Phì mới hay, mẹ cô là Tiêu gia Tam tiểu thư, là chị em cùng cha khác mẹ với mẹ của Tiêu Sở Diễn.

Về phần Tiêu Sở Diễn, từ sau khi Cố Thành Tây bỏ đi, cha bị xử bắn và hợp đồng với đài truyền hình trung tâm cũng đến kỳ hạn kết thúc, hắn quyết tâm tiến vào làng giải trí, không lâu sau, tiếng tăm đã nổi như cồn.

Ngày hôm đó khi Triệu Tử Mặc tìm thấy Tiêu Sở Diễn dưới tàng cây bốn mùa sum suê lá, chỉ thấy hắn yên lặng đứng đó, khoác một chiếc áo phông màu đen và quần bò đơn giản, hắn đeo một chiếc kính, trông đáng vẻ dường như bận rộn vô cùng.

Khi Vương Cức Chính bị kết án trước tòa, người ta đã đồn đại rằng, đó là kết cục mà thị trưởng Triệu Thanh Vân đã trù tính suốt mấy năm nay. Ban đầu Triệu Tử Mặc còn thấy lo lắng, sợ rằng tình cảm suốt mười mấy năm qua giữa hai người cũng sẽ theo đó mà tan thành mây khói. Nhưng mà, tuy Tiêu Sở Diễn không bao giờ còn đến nhà cô nữa, thái độ của hắn đối với cô vẫn như thế, trước sau như một không hề thay đổi.

Tiêu Sở Diễn nói: “A Mặc, em không hề làm sai điều gì, anh không có tư cách giận chó đánh mèo, trút giận lên đầu em.”

Khi Tiêu Sở Diễn nói những lời này, khuôn mặt hắn đầy vẻ buồn bã, Triệu Tử Mặc biết, hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng về sự tuyệt tình của Cố Thành Tây, cha hắn mới là người hãm hại, mưu sát mẹ cô, còn hắn, hắn sai ở đâu? Cái sai của hắn, là không thể lựa chọn cha mẹ cho bản thân mình; cái sai của hắn, là không nên yêu cô mới phải!

...

Triệu Tử Mặc ngồi xuống bên cạnh Tiêu Sở Diễn, lên tiếng hỏi: “Sao hôm nay đại minh tinh lại chạy đến đây thế này? Không sợ bị người ta phát hiện ra ư?”

Tiêu Sở Diễn tháo gọng kính xuống, khẽ cười: “Anh đến tham dự lễ tốt nghiệp.”

Triệu Tử Mặc nhất thời cảm thấy sững sốt, nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra.

Tuy rằng Cố Thành Tây không còn ở đây nữa, nhưng hắn vẫn đến, hắn muốn tham gia buổi lễ tốt nghiệp vốn thuộc về cô.

Ba năm đã trôi qua, Triệu Tử Mặc biết, Tiêu Sở Diễn vẫn luôn chờ đợi.

“Tây Tây đã đi ba năm rồi, anh vẫn muốn chờ nó sao?” Cô hỏi.

Tiêu Sở Diễn khẽ nhếch môi: “Anh không chờ,” Hắn đáp: “Chỉ là anh chưa gặp được người có thể khiến anh rung động mà thôi.”

Triệu Tử Mặc trêu: “Giới giải trí có nhiều mỹ nữ vậy, chẳng lẽ không ai làm anh rung động được sao?”

“Không.” Hắn trả lời đầy dứt khoát.

“Vậy còn Tô thì sao? Cô ấy cũng không thể chinh phục được anh ư?”

Triệu Tử Mặc biết, từ sau khi Tiêu Sở Diễn bước vào làng giải trí, Tô cũng từ bỏ luôn cơ hội được làm người dẫn chương trình cho đài truyền hình trung tâm, dứt khoát chạy theo hắn, làm một trợ lý nhỏ cho hắn.

“Tô rất tốt...” Tiêu Sở Diễn chỉ nói được đến đó, rồi bất thần dừng lại.

“Nhưng không phải là người anh muốn.” Triệu Tử Mặc bổ sung nốt cho hết câu.

Người hắn muốn, mãi mãi chỉ có Cố Thành Tây.

Một Cố Thành Tây tuyệt tình, một Cố Thành Tây bốc đồng, một Cố Thành Tây không chịu phân biệt phải trái trắng đen, một Cố Thành Tây luôn luôn không để ý đến cảm xúc của hắn...

Tiêu Sở Diễn bỗng nở nụ cười, nụ cười mờ ảo như có như không, “Thật ra về bất cứ mặt nào, cô ấy cũng đều thua Tô ” hắn nói: “Vừa không xinh đẹp, lại vừa nhát gan, dối trá, tùy tiện, ích kỷ, trước khi vào đại học thì không bao giờ chịu thừa nhận mối quan hệ với anh, cho dù bị người ta phát hiện, cũng muốn em đứng ra gánh tiếng thay; Cô ấy không chịu phân biệt phải trái đúng sai, lại nhỏ nhen xấu bụng, lúc không làm được việc gì ưng ý thì quay sang trút giận lên đầu anh, một khi đã mở miệng dạy dỗ cô ấy, cô ấy lập tức giở chiêu cả thàng trời không thêm để ý đến anh... Nhưng trên đời này, người con gái đó là duy nhất, sống mà không có cô ấy, cũng hết như cuộc đời anh không thể trọn vẹn vậy, chỉ cần nghĩ đến cô ấy, ngay cả đầu ngón tay cũng thấy đau.”

Triệu Tử Mặc yên lặng lắng nghe.

Tiêu Sở Diễn nói: “Nhưng mà, anh sẽ không đi tìm cô ấy, trừ phi có một ngày, cô ấy chủ động quay về...”

...

Sau khi lễ tốt nghiệp kết thúc, Tiêu Sở Diễn âm thầm rời khỏi trường, đến chiều máy bay bay sớm, Triệu Tử Mặc đành ăn trưa tại một quán ăn gần trường, sau đó Cố Thành Ca sẽ đưa cô ra sân bay.

Ra khỏi quán ăn, Khương Khương và Thi Tiểu Phì nhìn thấy Cố Thành Ca đang đứng cạnh xe chờ cô, trước khi cô kịp leo lên xe, hai cô nàng này đã giữ cô lại, cười gian xảo như hai nàng hồ ly.

Thi Tiểu Phì nói: “A Mặc, mấy hôm trước ta với Khương Khương cá cược một chuyện.”

Nụ cười của hai cô nàng này trông cực kỳ nham hiểm, Triệu Tử Mặc phải cẩn thận hỏi: “Cá cược gì?”

Khương Khương đáp ngay: “Ta cá hôm nay vị hôn phu cực phẩm của mi sẽ dắt mi đi làm giấy đăng ký kết hôn!”

Thi Tiểu Phì tiếp lời luôn: “Còn ta cá, ngay đêm hai người vừa đăng ký kết hôn, anh chồng cực phẩm nhà mi sẽ không ăn cơm đâu, mà thay vào đó là ăn mi luôn!”

Triệu Tử Mặc: “...”

Được rồi, bình tĩnh, hít thở thật sâu...

“Hai đứa mi đều thua hết!” Triệu Tử Mặc bắt đầu phản công: “Đăng ký kết hôn là một chuyện vô cùng quan trọng, làm sao có thể tùy tiện chọn ngày hôm nay được! Huống hồ ta còn phải ra sân bay ngay bây giờ, cho dù hôm nay có là ngày tốt chẳng nữa thì cũng không thể vội vàng được. Thế nên, Khương Khương à, mi thua rồi. Còn Tiểu Phì, ta nói mi thua, thì mi phải thua! Ha ha ha!”

Cô vừa cười một điệu cực kỳ đắc ý vừa chui lên xe, Thi Tiểu Phì và Khương Khương chỉ còn biết đưa mắt nhìn nhau, rồi cả hai cùng bật cười.

Thi Tiểu Phì lắc đầu bó tay: “Con nhỏ ngốc này, làm gì có chuyện cực phẩm nhà nó chịu buông tha cho nó chứ.”

Khương Khương mỉm cười đáp: “Có điều người ngốc cũng có phúc của người ngốc, trong bốn người chúng ta, chỉ có A Mặc là luôn hạnh phúc còn gì.”

Thi Tiểu Phì cũng cười: “Đúng thế.”

Khương Khương và Tề Lỗi không thể ở bên nhau, mà cô và Chu Đại, kể từ sau khi Tùng Dung chết, hai người cũng không thể tiếp tục được nữa, cũng đã chia tay mấy năm rồi.

“Tiểu Phì này, tốt nghiệp rồi, mi có kế hoạch gì chưa?” Khương Khương hỏi.

Sau khi kết thúc kỳ thực tập, Thi Tiểu Phì vẫn chưa xin việc ở đâu.

“Đương nhiên là đi tìm việc làm rồi!” Thi Tiểu Phì nở nụ cười, trưng ra một điệu bộ sục sôi ý chí chiến đấu: “Vì tiền, vì nhà, vì xe, ta nhất định sẽ cố gắng phấn đấu không ngừng!”

Khương Khương cũng nở một nụ cười rạng rỡ: “Không bằng cố gắng phấn đấu tìm một gã đàn ông có tiền, có nhà, có xe còn hơn!”

...

Ba năm qua, tuy Triệu Tử Mặc đã làm việc rất xuất sắc, nhưng có một lần, sau khi cô làm MC ột chương trình truyền hình, Cố Thành Ca lại tỏ vẻ chẳng thích thú gì, bởi vì anh không muốn cô trở thành đối tượng để bọn đàn ông khác mơ tưởng, vậy là cô đồng ý chỉ làm những việc ở hậu trường, có lúc đi phỏng vấn thu hình cùng những phóng viên khác, lại có khi ngồi nhà biên tập những tư liệu mà mọi người thu thập được, rồi làm thành bản tin, kể ra cũng phải cảm ơn tổng giám đốc Vu Ngạo, nếu ngày trước không phải ông ta buộc Triệu Tử Mặc cô phải học cách biên tập thành thạo, thì đến lúc vào được đài truyền hình trung tâm, cô cũng không có được nhiều sự lựa chọn như ngày hôm nay.

Nhưng cũng vì cô chỉ làm những việc ở hậu trường, nên so với đàn chị Trầm Tích Vi mà nói, những thành tựu cô gặt hái được chưa đáng là bao. Trầm Tích Vi đã trở thành người dẫn chương trình chuyên nghiệp từ lâu, chẳng những làm MC ột chương trình toàn các ngôi sao, mà lại còn là MC trong một chương trình

truyền hình thuộc dạng nổi tiếng nhất nước, hai chương trình này, mỗi bên lại có một phong cách hoàn toàn khác nhau, vậy mà mỗi lúc lên hình, Trầm Tích Vi lại cứ như một ma nữ thực thụ, trăm biến vạn hóa, khi giản dị đời thường, lúc tao nhã thoát tục...

Chuyến đi công tác Thượng Hải lần này, quả là giúp Triệu Tử Mặc gạt hái được nhiều điều hay.

Ngày cô về chậm hơn một ngày so với dự định ban đầu, tình cờ lại trùng lúc Cố Thành Ca phải tham dự một phiên tòa, thế nên sau khi chào tạm biệt Trầm Tích Vi, cô nhấn một cái tin, rồi lập tức gọi taxi trở về nhà.

Chiều hôm đó, khi Triệu Tử Mặc đang nằm dài trong phòng khách, ôm laptop chơi game thì thấy Bắc Dã Thanh Vũ bước ra khỏi phòng vẽ tranh, nhìn mẹ chuẩn bị đi nấu cơm, cô cầm chiếc điện thoại di động bên cạnh lên, gọi với theo: “Con gọi điện bảo cực phẩm đến đây ăn cơm nhé mẹ.”

Bắc Dã Thanh Vũ vừa đi được mấy bước, nghe cô hỏi vậy thì đáp ngay: “Con đừng có lãng phí tiền điện thoại nữa, chắc chắn nó sẽ đến.”

Triệu Tử Mặc lập tức ngưng tay lại: “Ừa, sao mẹ biết?”

Bắc Dã Thanh Vũ không đáp, đi thẳng vào phòng bếp.

Triệu Tử Mặc ngẫm nghĩ một lát, rồi đặt chiếc điện thoại xuống.

Chẳng lẽ mẹ già đại nhân nhà cô lại thần thông quảng đại đến vậy ư?

Nhưng rồi chỉ hai phút sau, Triệu Tử Mặc đã biết, cái sự “tiên liệu như thần” ấy của mẹ cô hoàn toàn không có gì là khó hiểu.

Bởi vì Cố Thành Ca đã gọi điện đến.

“Anh mới ở tòa về”, anh nói, rồi hỏi ngay: “Đi công tác về có mệt không em?”

Cô hào hứng đáp lời anh: “Khỏe lắm khỏe lắm, em còn đang chơi game đây nè.”

“Ừ,” Giọng nói của anh có chút khàn khàn, có lẽ là vì phiên tòa vừa kết thúc, anh chưa uống được ngụm nước nào đã vội gọi điện cho cô ngay: “Em nói với mẹ một tiếng, tối nay anh sẽ đến ăn cơm.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Sau khi buông chiếc điện thoại ra, Triệu Tử Mặc lập tức nhào khỏi chiếc ghế sofa, chạy như bay vào bếp: “Mẹ ơi mẹ ơi, Thành Ca vừa gọi điện, bảo lát nữa anh ấy sẽ tới đây ăn tối... Sao mẹ đoán được hay thế?”

Bắc Dã Thanh Vũ chẳng thềm bận tâm, thần nhiên đáp: “Mẹ không cần đoán, đó là quy luật rồi.”

???

“Cái con bé ngốc nghếch này, con không nhớ là mỗi lần con đi công tác về thì nó đều tới đây sao, chỉ trừ những lúc nó không biết rằng con đã về thôi.”

Có chuyện như vậy thiệt hả? Sao cô không phát hiện ra nhờ?

...

Ngày hôm sau, Triệu Tử Mặc nằm dài ở nhà nghỉ xả hơi, nghĩ đến việc vị hôn phu cực phẩm của cô lại nhắc tới việc đi cực dân chính một lần nữa....

Hừm...

Sao anh ấy lại phải vội vàng sốt sắng thế nhỉ?

Mùa hè này, thời tiết ở thành phố Anh Phong thay đổi cực kỳ thất thường, ngày hôm trước mặt trời còn chiếu sáng chói chang, ban ngày nóng như đổ lửa, vậy mà ngay ngày hôm sau, thời tiết đã bị ảnh hưởng bởi một cơn bão vùng duyên hải, và cứ thế, mưa thì nhau âm ẩm trút xuống.

Cũng chính vì những trận mưa bất ngờ ấy, mà không ít vùng trong thành phố bị trũng nước sâu, một số huyện nhỏ lân cận cũng bị nạn ngập lụt đe dọa. Theo báo đưa tin, thành phố Đồng Thành ở phía Tây là

nơi có địa hình đặc biệt thấp, thế nên lượng nước mưa từ Anh Phong đều chảy về hướng đó, khiến cho lúc này, Đồng Thành đã bị ngập lụt nặng nề.

Đài truyền hình lập tức phái phóng viên tới Đồng Thành trước để ghi hình đưa tin, nhưng ở khâu cử người thì lại tương đối khó khăn, hay nói thẳng ra, không ai trong đoàn dám tình nguyện dẫn xác đến đó. Dù sao thì bão bùng, ngập lụt nặng nề đến vậy, rất có khả năng là một đi không trở về lắm chứ.

Lúc mọi người trong đoàn đang tranh cãi, đùn đẩy cho nhau thì Triệu Tử Mặc đang nghe điện thoại ở bên ngoài, vừa bước vào đã nghe thấy mấy lời này của họ, cô liền giơ tay: “Để tôi đi Đồng Thành.”

Cuối cùng cũng có người chịu tự nguyện đi rồi.

Lúc ấy cũng chẳng phải Triệu Tử Mặc cố tỏ ra dũng cảm cao thượng gì cho cam, mà là vì ban nãy đã có người gọi điện đến cho cô, người mà kể từ lâu lắm rồi cô đã không còn gặp hẵn nữa, Kỷ An Thần.

Vào mùa đông năm cô học năm nhất, sau khi Kỷ An Thần tặng cô một nhánh mai, hắn không đến thực tập ở sở vụ luật nữa, mà về làm việc cho công ty của gia đình, cho đến bây giờ, hắn đã trở thành Tổng giám đốc chi nhánh ở Đồng Thành.

Ngồi trên chiếc xe chuyên dụng đi về phía Tây, Triệu Tử Mặc gọi một cú điện thoại đến cho Cố Thành Ca, nhưng hôm nay anh lại có một phiên tòa, điện thoại đang tắt máy, cô đành phải nhắn cho anh một cái tin.

“Em đi Đồng Thành đưa tin, tiện lúc tìm Tây Tây luôn, vài ngày nữa em sẽ về.”

Tiếp đó, cô gọi điện đến cho Tiêu Sở Diển, điện thoại báo có người nghe, nhưng người bên kia ấy lại là Tô . Sau khi ân cần hỏi thăm nhau mấy câu, Triệu Tử Mặc mới trầm ngâm nói: “Tô , phiên chị chuyển lời đến Tiêu Sở Diển, hiện tại tôi đang trên đường tới Đồng Thành, có người ở đó báo cho tôi biết, anh ta đã nhìn thấy Cố Thành Tây.”

Vốn dĩ Triệu Tử Mặc cứ nghĩ, tuy Tô thích Tiêu Sở Diển, nhưng tính tình chị ta hào sảng rộng rãi, sẽ không thể nào làm chuyện cực kỳ không quang minh chính đại như là “Giấu tiệt không chuyển lời” được đâu.

Nhưng cô đã lầm, cô đã quá xem nhẹ ma lực của tình yêu, lại càng xem nhẹ lòng dạ đàn bà. Mãi sau này cô mới biết, chính bởi vì Tô , Tiêu Sở Diển và Cố Thành Tây mới phải chia cắt suốt mười năm...

Đến khi đặt chân được đến ranh giới địa phận hai thành phố, quả nhiên Đồng Thành đã bị ngập lụt hết sức nặng nề, hai bên đường cao tốc là từng vùng nước trắng xóa, rất nhiều nhà cửa, ruộng đồng đã bị che phủ bởi dòng nước, đâu đâu cũng đều có sự xuất hiện của người dân đi tránh nạn và các đội nhân viên cứu hộ đến thay phiên nhau.

...

Mấy ngày sau.

Sở vụ luật Tề Hà Thành.

Cả ngày nay Cố Thành Ca cứ thấy mình nhấp nhồm không yên, chỉ vì từ sáng đến giờ anh gọi điện đến cho A Mặc, thì đều không thể liên lạc được, sau rốt anh đành gọi cho Trầm Tích Vi, hỏi số điện thoại của hai vị phóng viên khác đi cùng A Mặc, nhưng mà, cũng đều không thể liên lạc được.

Một kẻ xưa nay luôn bình tĩnh, thản nhiên như Cố Thành Ca, không ngờ cũng có ngày phải lâm vào cảnh pháp phòng bắt an như ngày hôm nay.

Hà Tất Tranh mở miệng trêu chọc: “Lão Cố, không ngờ người như cậu mà cũng có ngày hôm nay cơ đấy. Mới có nửa ngày không liên lạc được chứ mấy, trời mưa to nên làm ảnh hưởng đến tín hiệu thôi mà, nếu cô ấy đến phỏng vấn ghi hình ở vùng thôn dã nào đó thì tín hiệu lại càng kém nữa, không liên lạc được là điều hoàn toàn bình thường.”

Cố Thành Ca cũng hiểu là mình chỉ đang lo lắng thái quá thôi, anh cố lấy lại bình tĩnh rồi ngồi xuống ghế.

Điện thoại đột ngột réo vang, là Bắc Dã Thanh Vũ gọi tới.

Anh lập tức nghe máy: “Mẹ ạ.”

“Thành Ca, con có xem bản tin lúc mười hai giờ trưa nay không?” Giọng nói của Bách Dã Thanh Vũ nhuộm chút vẻ hốt hoảng: “Trong đó đưa tin có một phóng viên của thành phố Anh Phong vừa mất tích, có phải lúc này Tử Mặc cũng đang đi phỏng vấn không? Mẹ gọi cho nó mãi mà điện thoại cứ không liên lạc được!”

Cố Thành Ca chỉ cảm thấy bàn tay đang cầm điện thoại của mình đã nhũn ra từ lúc nào, anh gồng người nắm chặt chiếc điện thoại, cố tỏ ra bình tĩnh hết sức có thể: “Mẹ đừng lo quá, con sẽ gọi đến đài truyền hình hỏi một tiếng.”

Nói rồi, anh đứng bật dậy, vợ vội lấy chiếc chìa khóa xe.

Hà Tất Tranh hỏi: “Ê, lão Cố, cậu đi đâu đó?”

Nhưng trong phòng lúc này đã chẳng còn thấy bóng dáng anh đâu, từ bầu không khí ẩm ướt truyền đến ba chữ: “Đến Đồng Thành.”

31. Chương 57 End

Chương 57: Vĩ thanh (2)

Trên đường lái xe tới Đồng Thành, Cố Thành Ca lại gọi cho Trầm Tích Vi một lần nữa, sau khi hỏi han tình hình một lúc, Trầm Tích Vi mới nói: “Đài truyền hình chỗ bọn tớ tạm thời chưa có tin về phóng viên nào mất tích cả, nhưng bây giờ đã mất liên lạc với những phóng viên ở Đồng Thành rồi, đang gấp rút tìm cách liên lạc đây.”

Rồi cô bật cười, trêu anh một câu: “Luật sư Cố à, cái việc có một ngày cậu phải lâm vào tình trạng lo lắng hoảng hốt như thế này quả là khó tin đấy. Yên tâm đi, vợ sắp cưới của cậu không sao đâu, lúc nào có tin gì mới, tớ nhất định sẽ thông báo cho cậu ngay.”

Giờ phút này Cố Thành Ca làm sao có tâm trạng mà đáp lại mấy lời trêu chọc của cô nữa, anh bình tĩnh hỏi: “Rất cục thì họ đang đi phỏng vấn đưa tin ở đâu?”

Từ đầu bên kia điện thoại lập tức truyền đến giọng nói của Trầm Tích Vi: “Trần Dong Giang.”

Cố Thành Ca cúp điện thoại, phóng thẳng một đường đến trấn Dong Giang.

Bởi vì trấn Dong Giang ở vùng hạ lưu con sông, nên vùng này nhanh chóng trở thành vùng bị ngập lụt và tai ương nghiêm trọng nhất, còn chưa vào đến thị trấn, xe cô đã không thể thông hành, chẳng còn cách nào khác, anh đành phải bỏ xe lại, đi cùng vài người khác trên một con thuyền nhỏ.

Sau khi tới được thôn Phượng Vĩ, từ thông tin của một số phóng viên đi ghi hình tại hiện trường lúc đó, anh mới biết phóng viên mất tích không phải là người thuộc đài truyền hình trung tâm, mà là của một tòa soạn báo trong thành phố.

Cố Thành Ca lập tức gọi điện về báo tin cho Bách Dã Thanh Vũ, may mắn người mất tích không phải là A Mặc. Nhưng cho dù vậy, anh vẫn không thể nào tìm ra tổ phóng viên của đài truyền hình trung tâm thành phố Anh Phong ở thôn Phượng Vĩ.

Mãi cho đến lúc hoàng hôn, Trầm Tích Vi mới gọi điện tới.

Cô nói: “Cố Thành Ca, mấy phóng viên được cử đến Đồng Thành phỏng vấn đưa tin đã trở về rồi, nhưng không thấy vợ sắp cưới của cậu đâu cả, có một phóng viên nói cô ấy đang có chuyện quan trọng phải làm ở Đồng Thành nên không lên xe về cùng họ.”

Chuyện quan trọng? Chẳng lẽ là tìm Cổ Thành Tây?

“Có nói rõ cô ấy đang ở đâu không?”

“...” Trầm Tích Vi đáp: “Phóng viên đó nói không biết.”

Cổ Thành Ca tìm kiếm hết cả một đêm, đến tận sáng hôm sau vẫn không có tin tức gì, anh đành phải gọi điện thoại về nhà họ Triệu.

Triệu Tử Mặc vừa về đến nhà, chưa kịp bước vào đã nghe thấy giọng nói đầy lo lắng hoảng hốt của mẹ: “Thanh Vân, Thành Ca tìm khắp ở Đồng Thành rồi vẫn không thấy Mặc Mặc đâu, anh mau gọi điện đến sở cảnh sát ở Đồng Thành đi, em lập tức gọi điện cho cậu của Mặc Mặc, phái người đi tìm nó.”

Đẩy cửa bước vào, Triệu Tử Mặc lên tiếng hỏi: “Mẹ, phái người đi tìm con làm gì?”

Bác Dã Thanh Vũ xoay phắt người lại, nhìn thấy cô, bà thở dài một hơi đầy nhẹ nhõm, rồi quay sang nói vào điện thoại: “Thanh Vân, không cần gọi nữa, Mặc Mặc về rồi.”

Vừa gác điện thoại, vẻ mặt Bác Dã Thanh Vũ đã trở nên cực kỳ xám xịt: “Sao mẹ gọi cho con mà cứ không liên lạc được hoài vậy? Mau gọi điện cho Thành Ca, nói với nó con vẫn bình an đi, Đồng Thành lớn vậy, nó không tìm được con, chắc là đã sợ muốn chết rồi.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Cô không nói thêm lời nào, nhanh như chớp vồ lấy chiếc điện thoại.

Ba giờ sau, Cổ Thành Ca về đến thành phố Anh Phong, lái xe tới thẳng Triệu gia.

Mái tóc ướt đầm, quần áo cũng ướt nhẹp, cả người đều ướt như chuột lột, trông chật vật đến khó tin, vòm ngực phập phồng lên xuống. Anh vừa bước vào nhà, nhìn thấy người con gái đang bình yên vô sự ngồi trên ghế sofa, đôi môi anh không khỏi mím chặt, ánh mắt đầy vẻ nặng nề.

Triệu Tử Mặc áy náy nắm lấy cánh tay anh, chột dạ nói: “Thành Ca, anh đi tắm nước ấm trước đi, em lấy quần áo của ba cho anh thay.”

Cổ Thành Ca không đáp, chăm chú nhìn cô lâu thật lâu, đôi mắt của anh sâu không thấy đáy.

Triệu Tử Mặc bày ra một vẻ mặt cực kỳ đáng thương: “Em...”

Cổ Thành Ca đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của cô, giọng nói đầm ve khàn khàn: “Đi lấy quần áo giúp anh.”

Triệu Tử Mặc chỉ cảm thấy, bàn tay áp lên má cô của anh, đang khe khẽ run lên từng hồi.

...

Lát sau, Cổ Thành Ca đã tắm rửa sạch sẽ xong xuôi, Triệu Tử Mặc chắc mẩm trong lòng, kiểu gì vụ này cô cũng bị giáo huấn đã đời à xem, nhưng anh lại chẳng nói, chẳng hỏi gì, vẫn rất mực bình tĩnh ung dung ngồi xuống ghế sofa, thản nhiên nói chuyện với mẹ cô.

Điều này, ngược lại khiến cho Triệu Tử Mặc cực kỳ cảnh giác.

Tính cách của cực phẩm sao cô lại không hiểu chứ, việc anh thích làm nhất là giấu biệt mọi tâm sự ở trong lòng, sau đó nhân lúc người ta không đề phòng nhất mà đột ngột lòi ra tính sổ, sau khi ăn xong cơm tối, Triệu Tử Mặc quyết định chủ động nhận tội là hay nhất, thẳng thắn mới là vương đạo.

Đứng ngoài ban công, cô bắt đầu giở kể lể lôi lôi kéo kéo áo anh, cất giọng làm nũng: “Thành Ca, em sai rồi, lẽ ra em không nên biết rõ nguy hiểm mà vẫn nằng nặc ở lại Đồng Thành một mình như thế.”

Cổ Thành Ca: “Ừm.”

Hở, chỉ phản ứng có vậy thôi á?

Triệu Tử Mặc: “Hơn nữa chuyện không liên lạc được cũng không phải do em cố ý. Điện thoại bị nước làm hỏng mất, mãi sau em mới biết. Vốn dĩ em cũng định lên xe về với mọi người rồi, nhưng lúc đó lại nhìn thấy một người rất giống Tây Tây, nên mới đuổi theo xem thể nào...”

Thật ra, trong khoảng thời gian vài ngày khi đi phỏng vấn đưa tin ở Đồng Thành, cô cũng đã tận dụng mấy buổi tối để đi tìm Cố Thành Tây như lời Kỷ An Thần nói, nhưng vẫn không thể nào tìm được.

Cố Thành Ca nhìn cô một cái, hỏi: “Có đuổi kịp không?”

“Không...”

“Ừm.”

Vậy thôi hả?

Đột nhiên anh quay người lại: “Anh về căn hộ của chúng ta, em có đi không?”

Triệu Tử Mặc ầm ức lắc đầu: “Không đâu...”

“Vậy cũng được.” Cố Thành Ca vẫn bình tĩnh thản nhiên như thường: “Sáng mai anh đến đây đón em.”

“Đón em đi đâu?”

Cố Thành Ca cúi người hôn lên môi cô, không phải là mạnh mẽ xâm chiếm, cũng chẳng phải cuồng nhiệt cướp đoạt, chỉ là dùng đôi môi ấm áp của anh phủ lấy hai cánh môi cô, đôi tay dài vòng qua thắt lưng, ôm chặt cô vào trong ngực, như thể chỉ hận không thể cùng cô hòa vào làm một vậy.

Cả người anh, không hiểu sao đều đang run lên khe khẽ.

Sau khi hai người rời nhau, cô nghe thấy anh nói: “Ngày mai đi đăng ký kết hôn.”

“Hử...”

“Nếu em thấy lo lắng, anh sẽ cho em ba sự lựa chọn.”

“???”

Anh khẽ xoa xoa vàng trán cô, chậm rãi nói: “Một, ngày mai đi đăng ký kết hôn. Hai, cho dù không đồng ý, cũng phải đồng ý, sau đó sáng mai đi đăng ký kết hôn. Ba, nếu em vẫn thấy lo lắng, anh cho em thời hạn một đêm, rồi mai chúng ta đi đăng ký kết hôn.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Ê ê ê, cái này mà gọi là cho em ba sự lựa chọn đó hả??

Đột nhiên, cô nghe thấy giọng nói trầm trầm nhưng đầy áp lực của anh vang lên lần nữa: “A Mặc, đến bây giờ anh vẫn chưa từng yêu cầu em điều gì, chỉ duy nhất mỗi việc kết hôn này mà thôi.”

Anh nói: “A Mặc, anh rất sợ.”

...

Ngày hôm sau, trời đã sáng sủa lên nhiều, ánh nắng mặt trời giữa mùa hè, tuy là vào sáng sớm nhưng lại mang theo cái nóng nực rất đặc trưng của thành phố Anh Phong, ngay cả những cơn gió cũng mang theo cái nóng mà thổi đến.

Đứng trước cửa nhà họ Triệu, Cố Thành Ca mặc một chiếc áo màu lam nhạt, đơn giản nhưng tinh tế, mấy ngọn gió thổi qua làm phất phơ những lọn tóc trên trán anh, khuôn mặt đẹp trai tuấn tú ấy toát lên một loại khí chất mà không ai có thể cưỡng lại nổi. Mấy năm lăn lộn ngoài xã hội, khiến cho anh trông lại càng lịch lãm và chín chắn hơn bao giờ hết.

Anh vừa nhìn cô, vừa bình tĩnh cất tiếng hỏi: “A Mặc, em chắc chắn, chúng ta sẽ đến cục dân chính bằng cái này sao?”

Triệu Tử Mặc vận một bộ đồ trắng toát, chiếc áo trắng điểm thêm những đường viền màu lam với hai ống tay bèo đầy tao nhã, bên dưới là chiếc quần bò trắng ôm trọn lấy đôi chân, làm nổi bật những đường cong hoàn mỹ của cô, cuối cùng là một đôi giày trắng tinh sạch sẽ, trông cực kỳ thuận mắt.

Lúc này, cô đang ngồi trên yên của một chiếc xe đạp màu lam, chân để trên bàn đạp, vẻ mặt cô nom cực kỳ chắc chắn và kiên định: “Đương nhiên rồi!” Rồi cô ngoảnh lại, nhìn người đang đứng phía sau: “Lên nhanh đi, em chở anh!”

Cố Thành Ca khẽ đảo đảo đôi ngươi, đề nghị: “Anh thấy chúng ta lái xe đi vẫn hơn...”

“Xe này cũng là xe chứ bộ!” Triệu Tử Mặc trưng ra một vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc đứng đắn: “Có điều là loạn xe tự lái (*) thôi.”

(*) Ở đây ý nói xe không có động cơ máy móc.

Cố Thành Ca: “...”

Anh không phản đối nữa, yên lặng ngồi vào sau yên xe.

Có điều anh không hiểu nổi, sao cô cứ nhất quyết sống chết đòi đạp xe đi như vậy chứ?

Triệu Tử Mặc đặt chân lên bàn đạp, hét to một tiếng đẩy dũng khí: “Xuất phát!”

Và thế là, dưới cái nắng hè gay gắt của buổi sớm tinh mơ, trên một con đường xe cộ qua lại tấp nập như nêm, rất nhiều người để ý thấy cảnh tượng một mỹ nữ tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành, đạp xe chở một mỹ nam tao nhã tuấn tú bất phàm, lết từng quãng trên con đường dài...

Hộc -

Hộc -

Cô gái tuyệt sắc khuynh thành ấy ra sức thở hồng hộc, chàng trai tuấn tú ngồi phía sau lại có vẻ rất bình thản du nhân, nom cực kỳ ung dung tự tại, mà trên khóe miệng vẫn luôn hiện hữu một nụ cười điềm nhiên.

Triệu Tử Mặc được quần chúng nữ giới đi trên đường hâm mộ muốn chết: Vì một cực phẩm mỹ nam như thế, cho dù phải làm trâu làm ngựa, nhất định tôi cũng cam lòng!

Còn Cố Thành Ca, lại bị đồng bào nam giới liếc xéo bằng ánh mắt vô cùng khinh bỉ: Đối đãi với một cực phẩm mỹ nữ như thế, mà còn làm bộ thản nhiên vậy, đúng là chẳng ra thể thống gì! Nhưng mặt khác, họ lại đang ghen tỵ muốn chết: Sao họ không được hưởng cái phúc to lớn và vĩ đại ấy chứ...

Cuối cùng, chiếc xe cũng lết được đến cực dân chính.

Triệu Tử Mặc lập tức phanh kít lại, giờ đây cô chỉ có một cảm giác là miệng khô lưỡi đắng, hít thở không thông, chẳng thể nói ra nổi câu nào.

“Mệt à?” Cố Thành Ca xuống xe, nhận chiếc xe đạp từ tay cô rồi dắt lại gần một gốc cây cổ thụ, khóa lại cẩn thận.

“Mệt chết em.” Lồng ngực Triệu Tử Mặc phập phồng lên xuống không ngừng: “Vốn dĩ em muốn lợi dụng khoảng thời gian đạp xe để thương tiếc cho quãng đời độc thân ngắn ngủi còn lại của em, nhưng đạp mệt quá, làm em chẳng còn sức đâu để mà nghĩ ngợi gì nữa cả...”

Cố Thành Ca: “...”

Đây thực sự là lí do tại sao cô cứ nằng nặc đòi đi xe đạp cho bằng được đó sao?

“Nhưng nói gì thì nói, vụ này vẫn có thu hoạch,” Hô hấp của cô dường như đã thông thuận hơn nhiều, nhưng khuôn mặt vẫn đỏ ửng và lấm tấm mồ hôi: “Sau này nếu chúng ta li hôn, chỉ cần nhớ lại quãng đường gian nan vất vả ngày hôm nay, nhất định em sẽ động lòng, không li hôn với anh nữa.”

Cố Thành Ca: “...”

Cuối cùng anh cũng phát hiện ra, đối với vị mỹ nữ sắp trở thành vợ anh này, không có gì là cô không nói được, chỉ cần lái nó sang một hướng khác là xong hết.

Làm xong hết mọi thủ tục, đến lúc bước ra khỏi cực dân chính, Triệu Tử Mặc túm lấy chiếc xe đạp, đẩy sang cho người bên cạnh: “Lúc về anh chở em.”

Cố Thành Ca yên lặng đỡ lấy chiếc xe: “Nói thật, anh chưa từng đi loại xe “tự lái” này bao giờ.”

Ê ê ê, anh có cần phải nhấn mạnh vào hai chữ “tự lái” như thế không hả!

Triệu Tử Mặc hắc tuyến đầy đầu, lát sau mới lên tiếng hỏi: “Nói chuyện yêu đương thì có ai dạy anh không?”

Khóe miệng người nào đó bắt gặp ánh mắt run run.

“Đúng rồi, không ai dạy mà lại!” Giọng điệu cô cực kỳ trịnh trọng, như thể chuyện này chẳng có gì đáng phải bàn cãi thêm: “Cũng giống như tự chính bản thân anh biết cách yêu vậy, đi xe đạp ắt cũng nhờ chính bản thân anh thôi.”

Cố Thành Ca: “...”

“Anh hiểu ý em,” Về mặt anh vẫn điềm tĩnh ung dung như bao lần: “Sau này nếu chúng ta có li hôn, chỉ cần anh nhớ lại quãng đường về gian khổ khó khăn này, thì nhất định sẽ động lòng...”

Còn chưa nói hết câu, sắc thái của anh đã thay đổi chóng mặt, giận dữ hằm hằm, nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ thầm trong đầu: Sao vừa đăng ký kết hôn, mà cô đã luôn miệng li hôn này li hôn nọ vậy chứ!

Triệu Tử Mặc nhảy phốc lên sau yên xe, cười hì hì nhìn anh: “Ông xã cực phẩm, anh thật thông minh!”

Cố Thành Ca: “...”

Được rồi, coi như là vì hai tiếng “ông xã” kia mà nhượng bộ cô lần này vậy...

Bữa trưa hôm đó đã được đặt trước ở khách sạn, ba mẹ Triệu Tử Mặc mời bà ngoại và cha nuôi Cố Bách Niên của Cố Thành Ca tới, để bàn bạc chuyện hôn sự cho đôi trẻ.

Năm đó, sau khi đã giải oan cho Phó Khinh Chúc, cuối cùng Cố Thành Ca vẫn chịu nhận lại Cố Bách Niên.

Vì thứ nhất, anh họ Cố.

Thứ hai, chuyện ngày trước cũng không phải do lỗi ở Cố Bách Niên, sở dĩ lúc ấy ông mắc kẹt Phó Khinh Chúc bị cảnh sát kết tội, là vì trước đó, ông vô tình nhìn thấy một tấm ảnh chụp chung khá thân mật của Phó Khinh Chúc và Triệu Thanh Vân, khiến ông lầm tưởng người vợ ấy đã phản bội mình.

Mà sau này, mấy năm trôi qua rồi vẫn không có tin tức gì của Cố Thành Tây, khiến ông vẫn phải thui thủi, lẻ loi một mình...

Một chuyện rối rắm như thế, cho dù có làm gì đi nữa cũng không thể có được kết quả mình mong muốn, thì chỉ bằng cứ chọn buông tay.

...

Trong khi gia đình hai bên đang bàn chuyện đại sự, thì Triệu Tử Mặc vội vàng chui vào một góc báo tin vui cho đám bạn bè, nhưng thật ra mà nói, cái kiểu “báo tin vui” của cô đúng là chẳng tốt lành gì.

Cô ra lệnh: “Tiêu Sở Diễn, anh phải thay cô vợ tương lai kia của anh, tặng phong bao lì xì cho em!”

Cô uy hiếp: “Tiểu Phì, nếu lúc đó mi mà không đưa ta một phong bao thật dày thì, hừ hừ, nhớ tự gánh lấy hậu quả đấy!”

Cô dụ dỗ: “Khương Khương, mi không có tiền cũng không sao, ta i mượn... Mi muốn mượn mười vạn à? Ok, chơi luôn, ta không có nhưng ông xã cực phẩm nhà ta có! Không tính tiền lãi cũng được, chỉ cần một phong bao tiền mừng thật dày là đủ rồi...”

Tiêu Sở Diễn nghe cô nói vậy thì không phản ứng gì, chỉ có Khương Khương và Tiểu Phì mới không hổ là hai đứa bạn ở cùng phòng ký túc với cô suốt bốn năm trời, sau khi nói với nhau được mấy câu, trước khi ngắt điện thoại, hai cô nàng rất chi là ăn ý, thần giao cách cảm mà hét toáng lên vào điện thoại: “A Mặc thúì, mi có thể vô sỉ thêm chút nữa được không hả!”

Dập máy rồi, Thi Tiểu Phì lập tức gọi điện đến cho Khương Khương.

Thi Tiểu Phì thở dài: “Khương Khương, ta rất hận...”

Khương Khương lắc đầu ngao ngán: “Tiểu Phì, ta cũng rất hận hận hận...”

Sau khi ăn xong cơm tối ở nhà họ Triệu, ngồi lại một chút, rồi Cố Thành Ca đứng dậy, quyết định cáo từ: “Ba, mẹ, con và A Mặc xin phép về trước.”

Triệu Thanh Vân nhìn anh một cái, gật đầu.

Bắc Dã Thanh Vũ đang nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động, nói mà không ngẩng đầu lên: “Ừm, đi đi, đi đường nhớ cẩn thận.”

Triệu Tử Mặc vốn đang bị anh nắm tay, lúc này lại nhào ngay xuống ghế sofa: “Tối nay em ăn no quá, không muốn nhúc nhích động đậy gì hết á, thôi thì hôm nay, em không về bên đó cùng anh có được không?”

“Không được,” Cố Thành Ca không thêm do dự mà phản đối luôn, rồi anh cúi người, nói nhỏ vào tai cô: “Em không thể không đi, sáng nay lúc mười giờ ba mươi tám phút, em đã chính thức trở thành vợ anh. Em nghĩ xem, có cặp vợ chồng nào vừa mới kết hôn lại không ở cùng nhau không?”

“...”

Hừm, nói cũng đúng.

“Nhưng em thực sự đi không nổi nữa,” Triệu Tử Mặc nhướn mày, cười cười nhìn anh: “Anh bế em xuống nhà nhé?”

...

Bắc Dã Thanh Vũ đưa mắt nhìn đứa con gái bảo bối đang được người ta bế đi, chậm rãi nói: “Mặc Mặc nhà chúng ta đúng là có phúc khí.”

Trở về căn hộ của hai người, vừa mới kịp uống xong một ngụm nước, Triệu Tử Mặc đã nhận được điện thoại của Thi Tiểu Phì, nghe thấy người bên kia thản nhiên hỏi: “A Mặc, mi đang ở đâu đấy?”

Sau khi nghe Triệu Tử Mặc trả lời xong xuôi rồi, người bên kia gác máy nhanh như chớp, khiến cô chẳng hiểu mô tê gì, hét vào điện thoại một câu: “Ê, Tiểu Phì, thế là thế nào?”

“A Mặc, lại đây.” Cố Thành Ca đang ngồi trên ghế sofa, đột nhiên lên tiếng gọi cô.

“Dạ?”

Anh kéo cô ngồi xuống cạnh mình, rồi rút mấy tấm thẻ từ trong ví ra, lần lượt ‘giới thiệu’: “Thẻ này là để mua đồ đạc trong nhà, thẻ này là tiền tiêu vặt của em, thẻ này là tiền tiết kiệm ngân hàng, còn đây, tiền học phí của con chúng ta...”

Triệu Tử Mặc tròn mắt, không thể nào khép lại nổi: “Cực phẩm, sao anh nghĩ xa thế, trong mỗi thẻ có nhiều tiền lắm hả?”

“Không nhiều lắm,” Cố Thành Ca nói: “Số tiền này là anh chuẩn bị sẵn lúc chúng ta đính hôn.”

Năm đó khi hai người đính hôn, tiền mua nhà đã chiếm mất một nửa số tiền anh có lúc đó, vốn dĩ Cố Bách Niên, bà ngoại và ba mẹ Triệu Tử Mặc định mua nhà làm quà cho đôi trẻ, nhưng anh vẫn một mực từ chối, anh nói: “Trách nhiệm của con, là làm cho A Mặc được hạnh phúc.”

Các bậc trưởng bối hai nhà nghe vậy thì cũng không miễn cưỡng nữa, một năm nay, tuy thu nhập từ công ty phần mềm CC và các vụ kiện được anh giải quyết là một con số không hề nhỏ chút nào, nhưng lại phải chuẩn bị cho hôn lễ, nên trong mấy tấm thẻ đó, quả thật cũng không có nhiều tiền lắm.

Triệu Tử Mặc cười tủm tỉm hôn lên môi người đang ngồi bên cạnh: “Ông xã cực phẩm, anh đang chuyển giao quyền quản lý tài chính cho em đó hả?”

“Ừm, em là tổng giám sát tài vụ.”

Triệu Tử Mặc cảm thấy cực kỳ đặc ý.

Nhưng mà...

Cố Thành Ca bồi thêm: “Còn anh là tổng giám đốc gia đình.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Nội tâm người nào đó mãnh liệt gào thét: Cô không muốn nhận chức vụ tổng giám sát tài vụ này đâu, chẳng phải vẫn phải nghe theo lời tổng giám đốc gia đình đó sao...

Cố Thành Ca nói tiếp: “Những thẻ này đều giao cho em giữ, mật mã là con số đảo ngược của ngày sinh nhật anh.”

Triệu Tử Mặc không nhin nổi, xen vào: “Tại sao lại dùng ngày sinh nhật của anh?”

Rõ ràng tiểu thuyết ngôn tình đều nói, nam chính vì muốn thể hiện tình yêu tha thiết nồng nàn với nữ chính, mà mật mã đủ kiểu đều dùng những con số liên quan đến nữ chính, còn sao ông xã cực phẩm nhà cô lại không thể hả trời?

“À,” Về mặt Cố Thành Ca vẫn rất mực thản nhiên: “Làm vậy em sẽ không quên sinh nhật anh. Nhất cử lưỡng tiện.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Xem đi xem đi, Cố Thành Ca đích xác là người như vậy đấy, lúc nào cũng nhớ rất dai, cứ phải giải quyết hết món nợ cũ rồi mới chịu buông tha, hừ, cô chỉ có mỗi một tội là quên mất sinh nhật anh duy nhất một lần vào năm trước thôi, cũng đâu phải do cô cố ý chứ, rõ ràng trước sinh nhật anh một ngày cô vẫn còn nhớ, hơn nữa cũng đã chuẩn bị quà đâu đó xong xuôi rồi, kết quả là ngày hôm sau, đài truyền hình lại gọi điện tới... Cô phải làm việc quần quật đến khuya mới xong, tới lúc về tìm được anh, thì cũng đã mười hai giờ rồi.

Được rồi được rồi, là cô không đúng, ít nhất cô cũng phải gọi một cú điện thoại cho anh mới phải.

Triệu Tử Mặc chột dạ, không dám nhìn anh nữa, vội vàng vợ lấy chiếc ví của anh làm bộ xem xét, nhân cơ hội lảng sang chuyện khác: “Để em kiểm tra xem anh có giấu quỹ đen không.”

Bên trong chỉ có khoảng hai mươi tờ giấy bạc tiền mặt và một số ít tiền lẻ, còn lại chẳng có gì, bên trên chiếc ví là một tấm ảnh, là hình chụp của hai người lúc đính hôn.

Cố Thành Ca bỗng nhiên rút ra từ trong ngăn ví khác một tấm thẻ: “Có, quỹ đen ở trong này.”

“Ra anh có thật à?”

“Số tiền này là để chuẩn bị cho hôn lễ,” Cố Thành Ca khẽ cười: “Cứ để anh giữ là được.”

“Cũng do anh chuẩn bị lúc đính hôn ư?”

“Không phải,” Anh lắc đầu: “Sớm hơn.”

Rồi anh trầm ngâm nói: “A Mặc, ngày hôm nay, anh đã chờ rất lâu, suy nghĩ rất lâu, trông đợi rất lâu, lên kế hoạch cũng đã rất lâu rồi.”

Không hiểu sao, nghe anh nói vậy, Triệu Tử Mặc liền cảm thấy hai hốc mắt mình đang dần nóng lên, cô ngượng ngùng cúi đầu, mấy ngón tay khẽ vân vê tấm ảnh chụp của hai người họ trong ví anh.

Tấm ảnh này, trông nụ cười của anh và cô đều thật hạnh phúc biết bao.

Trước giờ Cố Thành Ca luôn chỉ khẽ nhếch môi cười, nhưng trong tấm ảnh kia, nụ cười của anh lại thật rực rỡ, đôi mắt đen ngập tràn ánh sáng, cả người toát lên một vẻ rạng ngời đến lạ, ấy là niềm hạnh phúc xuất phát từ tận đáy lòng.

Triệu Tử Mặc cũng mỉm cười, có cảm giác bầu không khí xung quanh hai người dường như trở nên dịu dàng đến lạ.

“A Mặc.” Anh nhẹ giọng gọi cô.

“Dạ?”

“Không còn sớm nữa, em đi tắm trước đi.”

...

Triệu Tử Mặc vặn khóa, tắt vòi hoa sen đi, đến lúc này mới cảm thấy hình như trong phòng khách có tiếng người đang nói chuyện, cô mặc quần áo bước ra, nhìn thấy hai vị mỹ nữ kia đang ngồi trên ghế sofa đối diện với Cổ Thành Ca, ai nấy đều cười với vẻ đầy hào hứng xán lạn.

Triệu Tử Mặc vừa lau tóc vừa bước lại gần: “Khương Khương, Tiểu Phì, trẻ thế này rồi, hai đứa mi còn chạy đến đây làm gì?”

“Ha ha, A Mặc, mi vừa mới tắm xong à~” Thi Tiểu Phì nhìn cô một cái rất gian, rồi quay sang nói với nam chủ nhân: “Nghe A Mặc nói hôm nay hai người đi đăng ký kết hôn rồi, cũng đã định ngày cử hành hôn lễ, em và Khương Khương vừa đi dạo phố về, tiện đường đi qua đây, không nhịn được mới quyết định xông vào nói với hai người mấy câu. Chúc mừng anh, anh họ cực phẩm.”

Cổ Thành Ca gật đầu: “Cảm ơn em.” Rồi anh đứng dậy: “A Mặc, em tiếp khách đi.”

Nhìn theo bóng người cao cao đang đi về phía phòng ngủ, Khương Khương và Thi Tiểu Phì nhất loạt quay sang nhìn nhau, đột nhiên, Khương Khương lôi ra một chiếc túi nhỏ nhìn khá đẹp, nghiêm trang nói: “A Mặc, đây là quà của ta và Tiểu Phì, tặng mi nhân ngày mi đăng ký kết hôn.”

Triệu Tử Mặc kinh ngạc mở to mắt.

Ngày đăng ký kết hôn mà cũng tặng quà sao? Trời ơi, đúng là hai đứa bạn tốt của cô mà!

Hớn hờ nhận lấy, Triệu Tử Mặc lập tức mở ra, sau đó, mặt cô chuyển xanh, rồi đỏ...

Bên trong là một chiếc váy ngủ màu hồng thêu hình chữ “T” được may một cách cực kỳ thiếu vải, cực kỳ hở hang, cực kỳ quyến rũ, khiến cho Triệu Tử Mặc không nhịn nổi phải nuốt nước miếng: “Cái này mà cũng mặc được nữa hả?”

“Đương nhiên là mặc được rồi!” Vẻ mặt Thi Tiểu Phì vô cùng trịnh trọng, như thể chuyện đó chẳng có gì đáng phải bàn cãi: “Món quà này, ta với Khương Khương phải chạy khắp nơi mới tìm được đó! Đêm nay là đêm quan trọng như thế, đừng có nói với ta là mi vẫn mặc áo ngủ bằng vải bông in hình con thỏ đấy nhé!”

Triệu Tử Mặc đáp ngay: “Vải bông thì sao chứ, vải bông mặc rất thoải mái mà!” Còn hình con thỏ in trên áo thì, cũng do sở thích cả thôi.

Đột nhiên, cô nhớ ra mấy chữ trọng tâm mà Thi Tiểu Phì vừa nói lúc nãy: “Đêm quan trọng?”

“Đúng, là đêm động phòng hoa chúc.” Thi Tiểu Phì cười gian: “Không lẽ đến ngay cả cái này mà mi cũng không biết?”

Triệu Tử Mặc: “...”

Đương nhiên là cô không nghĩ tới chuyện ấy rồi, tuy rằng trước đó cũng có chút lo lắng khẩn trương, nhưng lúc về đến nhà thì anh lại chẳng có biểu hiện gì, chỉ thản nhiên giao quyền quản lý kinh tế cho cô thôi mà...

Thi Tiểu Phì tiếp tục khích tướng: “Ta đã nói rồi, vụ này ta nhất định thắng, ngay sau khi đăng ký kết hôn, người nào đó sẽ bị ăn sạch không còn mẩu xương! A Mặc, mi muốn ta thua, nhưng ta lại không thể thua, ha ha ha.”

Triệu Tử Mặc liên tục hít sâu, lại hít sâu: “Thi Tiểu Phì, hôm nay ta nhất định khiến mi thua!”

Khương Khương dùng ánh mắt cực kỳ bình tĩnh liếc về phía phòng ngủ: “Ông xã cực phẩm nhà mi chắc là đang tắm đấy nhỉ.”

“A Mặc, nếu mi bị ăn sạch sẽ, thì hôm tổ chức hôn lễ của mi, ta và Khương Khương sẽ không có phong bao lì xì; Còn nếu đêm nay mi vẫn chưa bị cho lên thớt...” Thi Tiểu Phì chợt chuyển sang tông giọng hào khí ngút trời: “Đến hôm đó, trong phong bao của ta nhất định sẽ là mười vạn tệ!”

Triệu Tử Mặc đập tay, đứng bật dậy, kéo lấy Khương Khương, khiến cô nàng chẳng hiểu mô tê gì, hét toáng lên: “A Mặc, mi làm gì thế?”

Giọng điệu của Triệu Tử Mặc rất mực nghiêm trang: “Khương Khương, đêm nay ta đến nhà mi ngủ, chờ Tiểu Phì đưa cho ta phong bao mười vạn kia rồi, ta sẽ chia i một nửa!”

Mặt Thi Tiểu Phi nhất thời đen lại.

Mắt Khương Khương lập tức lấp lánh ánh tiền.

Cố Thành Ca từ trong phòng bước ra, mái tóc ướt đầm, rõ là đã tắm xong xuôi đầu vào đó rồi, cô nàng Khương Khương ngồi bên này, ánh mắt sục nức vẻ ham tiền, nhìn thấy anh đi ra thì hỏi ngay: “Cố sư huynh, A Mặc nói tối nay nó muốn đến nhà em ngủ, anh đồng ý chứ?”

Thi Tiểu Phi véo cật lực vào cái eo thon thon của Khương Khương, nghiêng răng nghiêng lợi thốt: “Khương Khương thôi, mi dám phản bội ta!”

Cố Thành Ca bước tới, nắm lấy tay vợ yêu đang chột dạ đảo mắt liên hồi, nghiêm túc trả lời: “Đương nhiên là không được.”

Thi Tiểu Phi sung sướng nói ngay: “Đúng thế đúng thế, đương nhiên là không được rồi, anh họ cực phẩm à, bọn em đi trước nha.” Nói rồi, cô nàng kéo tay Khương Khương phóng vọt đi, ra đến cửa còn quay đầu lại nháy mắt với Triệu Tử Mặc mấy cái, dùng khẩu hình nói: “A Mặc, mi nhớ phải thua đấy.”

Đột nhiên, Khương Khương chạy lại vào trong phòng, dừng ngay trước mặt Cố Thành Ca: “Cố sư huynh, đêm nay em và Tiểu Phi xem như là đến nháo động phòng, dù sao anh cũng phải lì xì cho bọn em một chút chứ.”

Thần sắc Cố Thành Ca vẫn rất mực bình thản: “Hai em chờ chút.”

Nói rồi, anh quay bước vào phòng ngủ.

Triệu Tử Mặc nhìn thấy nguyên câu mà Thi Tiểu Phi vừa diễn đạt bằng khẩu hình lúc nãy, cũng mấp máy môi đáp lại: “Ta nhất định sẽ không thua đâu”, rồi cô theo anh vào phòng ngủ.

Trong phòng, Cố Thành Ca vừa lấy hai phong bao lì xì ra, quay lại thì bắt gặp vẻ mặt buồn bực của vợ yêu: “Làm sao thế?”

Triệu Tử Mặc nghiêng đầu nhìn anh, im lặng một lát, mới ỉu xìu hỏi: “Trong đó có bao nhiêu?”

Cố Thành Ca lập tức giơ một ngón tay ra.

Triệu Tử Mặc vừa nhìn thấy đáp án này, liền nhào ngay lên giường, miệng lẩm bẩm lầu bầu: “Hai trăm tệ bay mất rồi, mười vạn tệ cũng sắp bay mất rồi...”

“A Mặc ngốc,” Cố Thành Ca buồn cười cúi người xuống, môi anh khẽ chạm nhẹ vào môi cô: “Muộn rồi, anh đưa hai em ấy về, nhớ chờ anh.”

...

Chờ đến khi anh ra khỏi nhà, Triệu Tử Mặc mới nhảy xuống giường, nhanh tay khóa trái cửa phòng ngủ lại, tâm trạng cực kỳ vui vẻ.

Dù sao cũng đợi lâu vậy rồi, chờ thêm một tối thì có sao đâu, cô khóa trái cửa thế này, nhất định anh sẽ không thể nào vào nổi, cô thắng chắc rồi!

Hừ, cô không tin tất cả những người mang giới tính nữ trên thế giới này, khi đã thành gái có chồng rồi thì dễ bị ăn hiếp! Cô nhất định sẽ chống mắt lên chờ, xem đến hôm tổ chức hôn lễ, Thi Tiểu Phi sẽ tặng cô một phong bao mười vạn tệ bằng cách nào.

Đương nhiên, việc đòi Thi Tiểu Phi mười vạn tệ cũng không phải mong muốn của cô, cô chưa đến nỗi xấu xa như thế, chỉ là cô muốn xem, cô nàng ấy sẽ thực hiện lời hứa hùng hồn của mình như thế nào thôi, ha ha ha!

Viễn cảnh sung sướng và đẹp đẽ ấy hiện lên ngay trước mắt, khiến cho cơn buồn ngủ đã nhanh chóng ập đến.

Đột nhiên có cảm giác như ai đó đang nhẹ nhàng mút mát chỗ xương quai xanh, kèm theo ấy là sức nặng đang đè lên người, khiến cho cô phải tỉnh dậy, vội vàng đưa tay lên hất thứ đó đi theo bản năng, không ngờ

lại ôm trúng một cái gì đó, mơ mơ màng màng mở mắt ra, chỉ thấy anh đang nằm phía trên cô, hôn nhẹ một đường từ chỗ xương quai xanh, xuống dần bên dưới...

Toàn thân khẽ khàng run rẩy, không kìm nổi, cô khẽ rên lên một tiếng, cũng không tự chủ được mà vịn vào thân mình. Anh hơi ngừng lại, giọng nói khàn khàn trầm thấp mang theo ý cười: “Tĩnh rồi à?”

Cô mệt mỏi trừng mắt lườm anh, trong khi đầu óc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Anh mỉm cười, chống một tay khẽ nhấc dậy, đôi mắt anh nhìn cô, dưới ánh đèn màu ấm áp lại càng trở nên sáng rực đến lạ: “Mặc vậy ngủ mà em không thấy khó chịu sao?”

Lúc này, cô đang mặc một chiếc áo sơ mi và chiếc quần short ngắn, tuy trước kia cô không đến đây sống cùng anh, nhưng cũng đã ngủ lại mấy lần, áo ngủ đầy đủ cả, chỉ có điều lúc này cô quên thay ra mà thôi.

Triệu Tử Mặc dõi theo ánh mắt anh, nhìn xuống người mình.

Ngay giây sau, cô đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Mấy chiếc cúc áo phía trên không biết đã bị cởi ra từ lúc nào, phong cảnh trước ngực như ẩn như hiện, đôi vai đã hoàn toàn lộ ra...

Á, sao quần áo cô lại lộn xộn xộc xệch thế này? Cô vừa sửa lại chiếc áo sơ mi trên người, vừa nghi hoặc hỏi: “Anh vào đây bằng cách nào thế?” Rõ ràng cô đã khóa trái cửa phòng lại rồi cơ mà!

Anh khẽ vỗ nhẹ lên mặt cô, nhân lúc cô đang phân tâm mà luồn tay vào phía trong, vuốt ve làn da mịn màng nõn nà của cô, cố tình làm người nào đó phân tán hết sự chú ý: “Em quên rồi à, phòng khách nhà mình thông với thư phòng, mà thư phòng lại thông với phòng ngủ, lúc này em chỉ khóa một cánh cửa thôi.”

Triệu Tử Mặc: “...”

Ngẫm nghĩ một lát, lại thấy lạnh buốt nơi ngực, cô còn chưa kịp mở miệng nói gì, đã bị anh đè lên, đôi môi nóng rẫy của anh chiếm trọn lấy môi cô. Cuối cùng thì cũng đã có thể hủy bỏ được lệnh cấm rồi, anh cuồng nhiệt xâm chiếm, hết như muốn giải phóng hết mọi dục vọng đã tích tụ đè nén bấy lâu nay, không cách nào ngăn cản nổi.

Triệu Tử Mặc bị hôn kịch liệt như thế, khiến cho không thể nào hít thở thông thuận nổi, liền đưa tay đẩy anh ra theo bản năng, lại bị người đang đè phía trên xâm chiếm một cách mạnh mẽ hơn, như thẳng thừng tuyên bố rằng, em đáng bị trừng phạt...

Mãi lâu sau, anh mới chịu buông tha cho đôi môi cô, nhưng cô lại không thấy thoải mái hơn tí nào, vì anh đã bắt đầu tấn công các bộ phận khác trên cơ thể, bắt đầu từ tai, rồi cổ, đến xương quai xanh, lướt một đường xuống dưới, vừa cắn, vừa hôn, mạnh mẽ chiếm lấy, không chịu buông tha.

Đến khi anh chuẩn bị cởi hết quần áo trên người cô, cô mới hỗn hển ngăn cản: “Chờ, chờ chút đã...”

Anh dừng lại, kiên nhẫn đợi cô.

Cô đưa đôi mắt đã mờ mịt hơi sương lên nhìn anh, quần áo anh lúc này cũng đã xộc xệch cả rồi, vòm ngực rắn chắc khỏe mạnh lộ cả ra ngoài, đôi mắt đen và sâu thăm thẳm giờ đã vẩn tia máu vì phải nhẫn nại đợi chờ, hết như ngọn lửa đang cháy bập bùng, có thể đốt sạch mọi thứ bất cứ lúc nào.

Nhìn anh như thế, cảm giác đau lòng và ăn năn hối lỗi bất chợt nảy lên trong lòng cô.

Hết như đọc thấu được suy nghĩ của người đang nằm bên dưới, anh cố nén dục vọng của mình lại, mở miệng trêu: “Còn đang tiếc mười vạn tiền mừng kia à.” Nói rồi, anh lại cúi xuống chiếm lấy môi cô, khẽ thăm thì: “A Mặc ngốc, sao em có thể thấy lợi nhỏ mà quên lợi lớn, lẫn lộn hết đầu đuôi như thế chứ?”

Anh đưa tay cởi áo cô ra, gỡ bỏ hết mọi chướng ngại vật ngăn cách giữa hai người.

Rồi anh cúi đầu, nói khẽ bên tai cô: “A Mặc, anh không thể đợi được nữa.”

Lên thiên đường, xuống địa ngục, thoải mái, khó chịu, đau đớn và những khoái cảm không nói nên lời, đó là những cảm xúc sâu sắc nhất về đêm đầu tiên của cô.

Sáng hôm sau, Triệu Tử Mặc bị đánh thức bởi những hồi chuông kéo dài không ngớt, cô mơ mơ màng màng nhắc điện thoại lên nghe.

Ngay lập tức, cô nghe thấy tiếng hét đầy giận giữ của Khương Khương ở đầu bên kia: “Triệu Tử Mặc, ông xã cực phẩm nhà mi là đồ xấu tính!”

Gì kỳ vậy, dám ngang nhiên nói xấu ông xã cực phẩm nhà cô?

Triệu Tử Mặc dần tỉnh táo lại, hỏi: “Anh ấy làm gì mi?”

Khương Khương trả lời với vẻ cực kỳ âm ỉm: “Mi có biết đêm qua anh ấy dùng bao nhiêu tiền để đuổi ta với Tiểu Phì không?”

“Không phải một trăm tệ à?”

Khương Khương lại hét lên giận giữ: “Một trăm cái đầu mi, anh ấy ồ! đưa chúng ta...”

Bao nhiêu?

“Một đồng!!!”

Dứt lời, cô nàng thẳng tay ngắt luôn điện thoại.

Khóe miệng Triệu Tử Mặc khẽ giật giật, lại tiếp tục giật giật, cuối cùng không nhịn nổi nữa, cô cười đến rung cả người. Đột nhiên, một cánh tay dài mạnh mẽ vòng qua hông ôm lấy thắt lưng cô, bàn tay to lớn khẽ vuốt ve phần bụng bằng phẳng của người nào đó.

Nhớ tới vẻ lưu luyến, vừa mãnh liệt, vừa dịu dàng của cực phẩm lúc tối hôm qua, hai má cô lập tức trở nên đỏ bừng bừng, không dám quay đầu nhìn anh, cả người hơi cứng lại, không thể nào tự nhiên cho nổi.

Không biết...

“A Mặc.” Mỗ cực phẩm của chúng ta tuy đã tỉnh từ lâu nhưng không nỡ quấy rầy giấc ngủ của vợ yêu, khiến cho giọng nói của anh lúc này đã trở nên khàn khàn đầy quyến rũ, bàn tay đang đặt trên bụng cô cũng không thêm an phận nữa, bắt đầu nhích dần lên trên.

Triệu Tử Mặc rất muốn bỏ chạy.

Tối qua cô đã bị anh làm ẹt chết rồi, bây giờ cả người đều đau ê ẩm, muốn nhúc nhích cũng không thể nào nhúc nhích nổi.

May mắn thay, tiếng chuông điện thoại đã cứu rỗi cuộc đời cô.

“Em, em nghe điện thoại đã...”

Vừa nhắc máy lên, đã nghe thấy tiếng hét kinh thiên động địa của Thi Tiểu Phì: “Triệu Tử Mặc, ông xã cực phẩm nhà mi là đồ xấu tính!”

Hả...

Triệu Tử Mặc liếc mắt nhìn đôi tay đang tàn sát bừa bãi trước ngực mình, cố gắng kìm nén những phản ứng của bản thân, ra sức giữ cho giọng nói của mình vẫn bình thản như thường: “Anh ấy, anh ấy làm gì mi?”

Má ơi, sao ông xã cực phẩm nhà cô vừa mới “nhận chức” được một ngày, đã bị hai đứa bạn tốt của cô cật lực lên án thế này?

Thi Tiểu Phì nghẹn ngào tố cáo: “Đêm qua anh ấy đưa ta và Khương Khương về nhà, đi được nửa đường thì anh ấy cảm ơn hai đứa ta vì đã chiếu cố i suốt mấy năm qua, tiện lúc mời bọn ta đi ăn khuya luôn. Ăn một bữa mà hết tận mấy tiếng đồng hồ, anh ấy đưa Khương Khương về trước, rồi đến lượt ta, lúc đứng trước cửa phòng trọ của ta, mi biết anh ấy nói gì với ta không?”

Triệu Tử Mặc bị đôi bàn tay của mỗ cực phẩm đang nằm phía sau làm ềm nhũn hết cả người, cô ra sức cắn chặt răng, nuốt lại những tiếng rên rỉ sắp thoát ra khỏi cổ họng.

Thi Tiểu Phì tiếp tục kể tội: “Anh ấy nói, ngày hôm nay đã trôi qua rồi. Sau đó ngừng lại hai giây, rồi bảo tiếp, hiện tại là không giờ không phút một giây, đến ngày tổ chức hôn lễ, nhớ chuẩn bị đủ mười vạn tiền mừng!”

Triệu Tử Mặc: “...”

Thi Tiểu Phì phần nộ lên án: “Ông xã cực phẩm nhà mi sao lại xấu tính vậy chứ! Anh ấy sao lại xấu tính vậy chứ! Nói gì đi nữa thì ta cũng là em họ của anh ấy, sao anh ấy lại xấu tính vậy chứ! Sao lại xấu tính vậy chứ...”

Trước sự tố cáo kịch liệt của Thi Tiểu Phì, Triệu Tử Mặc không biết nói gì, đành phải cúp điện thoại.

Nắm lấy bàn tay đang làm loạn trên người mình, cô chủ động hôn mỗ cực phẩm, hạnh phúc dào dạt nói: “Ông xã cực phẩm, em yêu anh chết mất!”

Từ nay về sau, cô không sợ bị kẻ khác bắt nạt nữa rồi, bởi vì đã có người, sẵn sàng tình nguyện trả thù giùm cô!

...

Lúc hai người tỉnh dậy lần thứ hai đã là một giờ sau, những tia nắng mặt trời chói chang của ngày hè rọi xuyên qua bức rèm cửa, chiếu thẳng vào phòng, sau khi bé cô đi tắm, anh ôm cô trở về giường, cô khẽ rúc vào lòng anh, một mối mở mắt, trong đầu vẫn thấy buồn ngủ chết đi được.

Kiểu vận động này, đúng là tiêu hao thể lực quá mà!

“Mặc.” Anh khép hờ đôi mắt, thấp giọng gọi cô.

“Ừm...”

“Anh đang có một suy nghĩ rất vô sỉ trong đầu.”

“Cái gì?”

“Lúc nào anh cũng nhớ đến chỗ đó trên người em.”

“...Chỗ nào cơ?”

“Chỗ đó đó.”

“Chỗ đó là chỗ nào?”

“Là chỗ bên trong đó đó...”

“...”

Cổ Thành Ca cảm thấy, cuộc đời anh, dường như chỉ bắt đầu trở nên viên mãn từ sau khi được yêu cô, đó cũng là niềm hạnh phúc anh không thể nào ngờ tới lúc nhìn thấy cô lần đầu tiên.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, hay nói cách khác, là lần đầu tiên biết đến cô, không phải giáng sinh năm đó, mà là khi anh đang học năm nhất trung học.

Thời gian ấy, anh thường xuyên ở cùng bà ngoại, mãi cho đến lúc đó anh vẫn chưa biết mình không phải là con ruột của Phó Khinh Chúc, khi ấy, anh từng thề sẽ trở thành một luật sư nổi tiếng để rửa oan cho bà, và đó cũng là khoảng thời gian Cổ Thành Tây bám lấy anh chặt nhất.

Có một lần Thành Tây đến nhà bà ngoại, cô nhỏ khoe với anh một tấm ảnh chụp, bên trong đó là hình của nhỏ và một cô bé có khuôn mặt rất xinh xắn đáng yêu, hai cô nhóc đứng bên nhau, không hẹn mà cùng nở nụ cười tươi tắn như ánh mặt trời, thậm chí, nụ cười của cô bé ấy còn có phần rạng rỡ hơn, đôi mắt đen láy chứa đựng muôn vàn tia sáng, hết như chỉ cần cô cười một tiếng, là trời u mây ám cũng có thể hóa thành vạn dặm trời quang.

Nhưng lúc ấy Thành Tây vẫn không nói chút gì về cô bé có nụ cười rạng rỡ kia, cô nhỏ chỉ đưa cho anh tấm hình, rồi dặn: “Anh, bình thường anh không ở nhà bà ngoại thì cũng đều tới căn hộ cũ của mẹ, hai chúng

ta cứ phải ba bốn tháng mới được gặp nhau một lần, giờ em cho anh tấm hình này, lúc nào nhớ em thì cứ lấy ra mà xem...”

Quả thực khi ấy quan hệ giữa anh và Cố Bách Niên không được khả quan lắm, nhưng tình cảm giữa anh và Thành Tây thì vẫn là anh em tốt, khi cô nhỏ đưa tấm ảnh ra, anh làm bộ chẳng thèm quan tâm, nhưng sau khi Thành Tây về rồi, anh vẫn quyết định bỏ nó vào trong ví.

Từ đó trở đi, mỗi lần mở ví tiền ra, anh đều ngẫu nhiên liếc mắt nhìn tấm ảnh một cái, bởi vì nụ cười của cô bé đứng bên cạnh Thành Tây quả thực là quá rạng rỡ, đôi mắt đen láy chứa đựng muôn vàn ánh sáng mặt trời kia, đã đi vào tâm trí anh từ lúc nào chẳng hay.

Đêm Giáng Sinh năm ấy, ngồi trên hàng ghế dài bằng cẩm thạch trước bức tượng điêu khắc lớn, phía trên là pháo hoa nở đầy trời, cô mạnh mẽ mẽ anh là xâm phạm “địa bàn” của cô, tuy rằng lúc ấy cô đã lớn, trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái, anh đã có thể nhận ra ngay đó là cô bé trong tấm ảnh chụp của Thành Tây.

Lúc ấy anh chẳng muốn so đo với cô, hơn nữa, đó lại là khoảng thời gian anh đau khổ nhất.

Sở dĩ anh đến quảng trường ngồi uống bia, là vì trước đó bà ngoại đã đem hết thầy chân tướng đến trước mặt anh, bao gồm việc Phó Khinh Chúc không phải mẹ ruột của anh, lẫn chuyện đứa con thật sự của bà đã bị chính người mẹ sinh ra anh nổ súng giết chết.

Thậm chí, là cả thân thể của anh.

Bà ngoại nói, mẹ ruột Tiêu Tiêu của anh lúc trẻ dính nghiện nặng, bước dần vào con đường tội lỗi, rồi làm tình nhân của ông trùm buôn ma túy ở thành phố Anh Phong, sau này bị Tiêu gia cưỡng ép trở về, cai được nghiện và kết hôn với con trai của bà ngoại là Phó Khinh Xuyên, nhưng vừa mới kết hôn được không lâu, Tiêu Tiêu đã quay lại với gã trùm ma túy kia, thậm chí còn dụ dỗ Phó Khinh Xuyên sa ngã vào con đường nghiện ngập, rồi dần trở thành tay sai cho bọn buôn lậu thuốc phiện. Bởi vì thế, Phó Khinh Chúc mới từ bỏ nghề họa sĩ, quyết định dấn thân vào nghề cảnh sát, thể tóm gọn đường dây buôn lậu ấy.

Mà cha ruột của anh, chắc chắn là tay trùm ma túy kia, năm đó người ta vẫn cho rằng có lẽ hắn đã cải tà quy chính, nhưng sau này, khi hắn ôm theo đồng tiền định bỏ trốn thì bị cảnh sát bắt lại, cuối cùng bị kết án tử hình.

Sau khi nói rõ mọi chuyện, người bà ngoại trước nay luôn đối xử rất tốt với anh, lúc ấy bỗng trở nên lạnh lùng đến đáng sợ: “Sở dĩ năm đó Khinh Chúc thu dưỡng cậu, không phải nó thấy ân hận, cũng chẳng phải áy náy gì, mà mục đích của nó, là để trả thù! Mẹ ruột cậu – Tiêu Tiêu đã làm Phó gia chúng tôi tan cửa nát nhà, lại là thủ phạm giết chết đứa con của Khinh Chúc, nó muốn thu nhận cậu, để ngày qua ngày, nó có thể tra tấn cậu bất cứ lúc nào nó muốn! Bây giờ cậu đã trưởng thành rồi, tôi đem hết thầy chân tướng ra nói cho cậu nghe, từ nay về sau, cậu không cần phải bèn mảng đến chỗ này nữa!”

Thời khắc đó, anh mới biết, hóa ra thế giới của anh, từ trước đến nay đều không trọn vẹn. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, có lẽ quả thực ban đầu Phó Khinh Chúc thu nhận anh với ý niệm muốn trả thù, sau này bà lại quyết định buông tha cho anh, bởi vì trong trí nhớ của anh, bà luôn là một người mẹ đôn hậu và dịu dàng.

Trên đời này có một số chuyện, không cần phải chấp nhất mục tiêu ban đầu của nó ra sao, chỉ cần biết quá trình và kết quả của nó thế nào, ấy mới là điều quan trọng nhất. Hơn nữa, thời gian anh ở cùng bà ngoại còn nhiều hơn cả những lúc anh ở trong nhà họ Cố, thế nên có lẽ, người có công lao nuôi anh khôn lớn, không ai khác chính là bà ngoại. Dù cho sự thật như thế nào, dù cho bà ngoại đối xử với anh ra sao, anh luôn gọi bà hai tiếng ‘bà ngoại’, luôn đến viện dưỡng lão thăm bà như trước nay vẫn vậy.

Trước sự kiên trì của anh, cuối cùng thái độ của bà ngoại đối với anh cũng dần trở nên có tiến triển hơn, nhưng mãi vẫn chỉ lạnh lùng xa cách. Nếu như không có sự xuất hiện của A Mặc, có lẽ cả đời này, Cố Thành Ca anh sẽ không bao giờ tìm lại được người bà ngày xưa.

Kể từ lúc ấy, cuộc đời không trọn vẹn của anh, dường như đã lật sang một trang mới, tiến dần đến cái đích mang tên ‘Hạnh phúc’, đến bây giờ, khi đã được kết hôn với cô, rốt cục anh đã có một gia đình chân chính thuộc về bản thân mình, người anh yêu, may mắn thay cũng yêu anh, đó là kết quả mà anh vẫn hằng ao ước.

Tất cả những gì không trọn vẹn trước đây, lúc này đã chìm sâu vào quá khứ, hóa thành mây khói, tan vào hư vô, bây giờ, thứ anh cần, là hiện tại và tương lai.

“Ông xã cực phẩm, em về rồi đây!” Một giọng nói vui vẻ đột ngột cất lên, cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của anh.

Cố Thành Ca vẫn giữ nguyên tư thế nằm nghiêng trên ghế sofa trong phòng khách, nhìn bóng hình vợ yêu đang nhẹ nhàng bước vào, trong mắt anh ngập tràn tình thương yêu.

Triệu Tử Mặc ném túi xách lên ghế sofa rồi nhào vào lòng anh: “Hôm nay có một tin tốt và một tin xấu, anh muốn nghe tin nào trước?”

“Tin xấu đi.”

Triệu Tử Mặc giả vờ nhúu mày: “Anh chắc chắn muốn nghe tin xấu trước chứ?”

Nghi hoặc nhìn cô một cái, anh gật đầu khẳng định: “Chắc chắn.”

“Được rồi, vậy thì tin xấu là...” Triệu Tử Mặc hít một hơi thật sâu: “Hôm nay toàn thể nhân viên trong đài truyền hình đi kiểm tra sức khỏe, bác sĩ bảo em, trong tử cung của em có một vật gì đó!”

Cố Thành Ca lập tức ngồi bật dậy, khiến cho người đang nằm trong lòng anh trở tay không kịp, ngã nhào xuống đất, may mà anh nhanh tay giữ lại được, cố sức bình tĩnh hỏi: “Vật gì là vật gì? Mau đưa bản xét nghiệm cho anh xem!”

Triệu Tử Mặc nháy nháy mắt: “Bản kết quả kiểm tra sức khỏe đó để ở bệnh viện rồi, em không cầm về. Nhưng bác sĩ có nói, từ nay về sau em không thể để mình mệt mỏi quá độ, không thể vận động mạnh, không thể dùng máy tính, điện thoại, phải chú ý chế độ dinh dưỡng, rồi còn...”

“Rốt cuộc đó là thứ gì! Nghiêm trọng lắm sao?” Cố Thành Ca cắt ngang lời cô, giọng nói cực kỳ nặng nề.

Triệu Tử Mặc bày ra một vẻ mặt đau khổ: “Em cũng không biết có được tính là nghiêm trọng hay không, như vậy đi, ngày mai em đem kết quả về cho anh xem.”

Cố Thành Ca khẽ nhúu mày, bởi vì anh nhìn thấy người đang ngồi trước mặt anh, không hiểu sao lúc này, cả khóe mắt và khóe miệng đều đã lóe lên một nụ cười vô cùng quý dị.

Triệu Tử Mặc bắt đầu lảng sang chuyện khác: “Tin xấu đã nói xong rồi, anh có muốn nghe tin tốt luôn không?”

Cố Thành Ca cẩn thận nhìn cô một cái: “Em nói đi.”

Triệu Tử Mặc nở nụ cười rạng rỡ: “Tin tốt là, em không cần phải làm phóng viên chạy ngược chạy xuôi mỗi ngày nữa, bắt đầu từ thứ hai này, em sẽ trở thành phát thanh viên cho đài truyền hình trung tâm!”

“Thật à?” Hai mắt Cố Thành Ca nhất thời sáng rực lên.

“Đương nhiên” Cô trưng ra một vẻ mặt thật như đếm: “Nhưng phải thông qua một tuần thực tập thì mới trở thành phát thanh viên chính thức được.”

“Tốt quá rồi,” Cố Thành Ca mỉm cười, “Nhưng sao đột nhiên em lại quyết định không làm phóng viên nữa?”

“Vì anh đó!”

“???”

Triệu Tử Mặc khẽ đảo đảo đôi ngươi, sau đó bày ra một vẻ cực kỳ nghiêm túc, vẫn ngồi trên đùi anh, cô đưa hai tay lên ôm lấy cổ anh, mặt ghé lại phía trái tim anh.

Cô nói: “Thành Ca, em biết sau sự kiện ở Đồng Thành lần đó, anh vẫn luôn lo sợ em sẽ xảy ra bất trắc gì trong quá trình đi phỏng vấn đưa tin, nên em không muốn khiến anh phải lo lắng, làm anh phải đau lòng.”

Cố Thành Ca không nói gì, chỉ ôm chặt lấy Triệu Tử Mặc, rồi cúi đầu hôn lên môi cô.

Một lát sau, anh mới lên tiếng, giọng nói đã khàn khàn: “Thật ra, em có thể chọn làm người dẫn chương trình cũng được...” Vừa thoải mái, vừa linh hoạt, công việc đó mới thật sự phù hợp với cá tính của cô.

Sự thật là trước lúc tốt nghiệp, cô đã từng làm MC ột chương trình truyền hình, nhưng Cổ Thành Ca lại tỏ ra chẳng vui vẻ thích thú gì, bởi anh không muốn cô trở thành đối tượng để bọn đàn ông khác mơ tưởng, thế nên cô cũng chẳng bao giờ đi dẫn chương trình nữa. Mà tổng giám chế ở đài truyền hình lại cực kỳ coi trọng tài năng của cô, ban cho cô cái quyền thích làm ở mục nào thì làm, khiến cô sướng rơn vì có thể bay nhảy tự do.

“Không được!” Triệu Tử Mặc lập tức phản đối ngay, cô sẽ không đời nào đi giày cao gót nữa đâu! Cổ nén nụ cười đang muốn bật ra lại, cô nghiêm túc nói: “Em muốn làm phát thanh viên.”

Rồi cô ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt đầy vẻ chân thành: “Em hy vọng sẽ có một ngày, em có thể trở thành một phát thanh viên nổi tiếng, mang tiếng nói của em đến khắp mọi miền Tổ quốc, tuy ngày ấy còn ở xa lắm, nhưng đó là mơ ước của em.”

Sau đó, cô khẽ nở nụ cười: “Nếu Tây Tây, Khương Khương và Tiểu Phì mà biết chuyện này, nhất định ba đứa nó sẽ mắng em là lãng phí tài nguyên quốc gia cho coi! Phát thanh viên mà, yêu cầu phải thật nghiêm túc, không thể cười lung tung được...”

“Không sao.”

Cổ Thành Ca nhẹ nhàng ngắt lời cô.

Triệu Tử Mặc: “?”

“Bởi vì...” Anh cúi đầu xuống, nói khẽ một câu vào tai cô.

Triệu Tử Mặc vừa nghe xong, liền mỉm cười.

Anh nói: “A Mặc, em cười hay không đều khuynh thành.”

Câu nói này của anh, cô đã sớm hiểu ra rồi.

Em cười hay không đều khuynh thành.

Em cười hay không đều khuynh “Thành”.

...

Ngày hôm sau, khi Triệu Tử Mặc vừa đến đài truyền hình, chưa kịp ngồi nóng chỗ, đã liền nhận được điện thoại của Cổ Thành Ca, nghe thấy giọng nói rất mực nặng nề từ phía bên kia truyền tới: “Triệu Tử Mặc, em giải thích đi, ‘vật trong tử cung’ mà em nói kia, rốt cục là cái gì!”

Câu cuối cùng được anh thốt ra với vẻ tức giận khó mà kìm nén nổi.

“Ha ha... cái đó...” Triệu Tử Mặc rụt cổ: “Thì cũng chẳng có gì...”

“Triệu Tử Mặc!”

Cổ Thành Ca đứng bên cạnh bàn trang điểm của cô, tay vẫn nắm chặt kết quả xét nghiệm của bệnh viện, ánh mắt anh đầy nặng nề mất một lúc lâu, lát sau, đôi mắt đen sâu thẳm ấy mới dần dịu dàng trở lại, khóe môi cũng đã nhếch lên làm thành một nụ cười.

“Sao lại nói bảo bối của chúng ta là ‘chẳng có gì’ chứ?”

“...”

(Hết)

32. Ngoại Truyện 1-2

Ngoại truyện 1: Ngoại truyện sau khi cưới (1) [Phần 1]

1. Về chuyện “Coi trọng”.

Người nào đó cùng mổ cực phẩm sau khi kết hôn, mặc dù công việc cực kỳ bận rộn, nhưng vẫn rất tích cực chăm ngoan thực hiện đầy đủ những nghĩa vụ gia đình của mình, ví dụ như quét dọn nhà cửa, giặt quần áo, nấu cơm gì gì đó chẳng hạn.

Một ngày cuối tuần nào đó, người nào đó đang mài miết là phẳng quần áo ổ cực phẩm, bởi vì hôm đó là mùa đông, cho nên quần áo vừa dày lại vừa nặng, người nào đó là ủi được một hồi thì hai tay cũng đau ê ẩm cả, liền tức tốc chạy đến chỗ mổ cực phẩm kể khổ.

“Cực phẩm, không thể cứ tiếp tục như vậy được!”

Mổ cực phẩm vừa kết thúc cuộc trò chuyện bằng điện thoại với khách hàng xong, nghe thấy thế thì xoay ghế lại hỏi: “Sao vậy?”

Người nào đó ầm ỨC trưng ra hai bàn tay đau ê ẩm, vẻ mặt vô cùng đáng thương: “Em chợt phát hiện ra em đã quá coi trọng anh rồi.”

Mổ cực phẩm đặt điện thoại di động xuống bàn, đưa cánh tay dài ra ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng kéo một cái, khiến cho cô cũng rất tự nhiên mà ngồi trên đùi anh. Anh từ tốn hôn cô rồi hỏi: “À Mặc Ngốc, em coi trọng anh, anh coi trọng em, có cái gì không tốt?”

Người nào đó vừa bị ôm chặt vừa bị khoá miệng không thương tiếc thì chỉ còn biết cách oán thăm: làm cái gì làm cái gì thế, người ta không nói được mà...

Sau khi đạt được “tự do ngôn luận”, người nào đó thở hồng hộc bắt đầu làm nũng: “Tay em đau lắm, hay là cuối tuần này nấu cơm, giặt dũ, quét dọn vệ sinh... anh làm hết đi!”

Mổ cực phẩm rất chi là bình tĩnh hỏi lại: “Mấy chuyện như thế này, thứ hai hàng tuần là người nào làm?”

Người nào đó trả lời rất lưu loát: “Anh!”

Mổ cực phẩm lại bình tĩnh hỏi tiếp: “Thứ ba thì sao?”

Trong lòng người nào đó đã bắt đầu bồn chồn bứt rứt không yên: “Anh.”

Mổ cực phẩm: “Thứ tư?”

Người nào đó: “Anh...”

Giọng điệu của người nào đó, rõ là đã thấp đến thảm thương.

Mổ cực phẩm tận cùng đuổi giết nhất quyết không chịu buông tha: “Thứ năm?”

Người nào đó bắt đầu cảm thấy vô cùng áy náy: “Là anh...”

Mổ cực phẩm: “Thứ sáu?”

Người nào đó cực kỳ xấu hổ cúi đầu: “Cũng là anh luôn...”

Mổ cực phẩm nghe thấy vậy, liền duỗi mấy ngón tay thon dài ra kẹp lấy chiếc mũi nhỏ nhắn của cô: “Vậy hai ngày cuối tuần này em còn bắt anh phải ôm đồm hết việc nhà nữa sao?”

Người nào đó theo thói quen gân cổ bao biện: “Tại vì em cả tuần đều bận quá, em là người dẫn chương trình mà, lại là dẫn chương trình cho những tiết mục ngoại cảnh nữa...”

Nhưng mà, cô càng nói càng cảm thấy xấu hổ, bởi vì...

Mổ cực phẩm thật ra còn bận rộn hơn cô gấp mấy lần, mặc dù anh không chính thức điều hành công ty phần mềm máy tính CC, nhưng để làm công ty phát triển mạnh hơn, anh vẫn phải “nhúng tay” vào; đó là còn chưa kể đến sở vụ Luật, kể từ ngày anh lật lại được vụ án truyền thuyết của Phó Khinh Chức, đem lại thành công rực rỡ, đã không biết có bao nhiêu là người đến tìm anh làm luật sư, số lượng khách hàng để ý đến tài năng của anh cũng phải gọi là vô số...

Sự nghiệp của anh, không nghi ngờ gì nữa, quả thực là đang phát triển đến đỉnh cao chói lọi.

Người nào đó nghĩ nghĩ một hồi, bất giác cảm thấy cực kỳ đuối lý, tự giác trèo xuống khỏi người mỗ cực phẩm, yên lặng không nói một câu nào, chuẩn bị quay trở về phòng tiếp tục công việc ủi quần áo.

Mỗ cực phẩm kéo cô lại, làm cho cô một lần nữa ngồi xuống trên đùi anh, nhẹ giọng than thở: “Ngày mai việc nhà cứ để anh làm cho.”

Tim của người nào đó khẽ nhảy một cái, nhưng liền lắc đầu ngay lập tức: “Không cần không cần, em làm được rồi.”

Mỗ cực phẩm nhướn mày.

Giác ngộ sớm như vậy sao?

Người nào đó chợt dạ cúi đầu: “Anh đau lòng cho em, tất nhiên em cũng phải thương yêu đáp lại anh rồi.”

Mỗ cực phẩm thấy trong cổ họng bất giác có chút , liền ôm chặt lấy cô, khiến cho thân thể hai người như dính sát vào nhau, bàn tay to bắt đầu không yên vị luồn qua lớp áo mỏng manh của cô.

Trên thế gian này duy nhất chỉ có cô, mới có thể chỉ cần dùng một câu nói như vậy đã có thể khơi mào được dục vọng của anh mà thôi.

Anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng trắng nõn của cô, khoan khoái hưởng thụ cảm giác lâng lâng ấy, loại cảm giác này thật đúng là trêu chọc lòng người.

Người nào đó tất nhiên không có sức lực để chống đỡ, cho đến khi anh đã vén chiếc áo ngoài của cô lên, những tiếng rên rỉ khe khẽ trong miệng cô cuối cùng cũng phải thoát ra ngoài, cả căn phòng ngập tràn mờ ám.

Ngồi trên chiếc ghế trong thư phòng với chiếc rèm cửa nửa che nửa không đầy mập mờ, trong lúc mơ mơ màng màng, người nào đó bất chợt nghĩ đến ngày hôm qua, có một chuyện mục đích lú đến chuyện “Vụng trộm với tình nhân”.

Người nào đó bản tính khó đổi, vẫn y hệt như ngày nào, suy nghĩ không thềm qua kiểm nghiệm của đại não mà tuột thẳng ra ngoài.

Người nào đó nói: “Cực phẩm, đến một ngày nào đó có thể để cho em làm Hạnh Hoa (*) một lần được không?”

(*) Hí hí, tức là hồng hạnh vượt tường ấy =))

Mỗ cực phẩm nghe thấy vậy, động tác đang “thi triển” liền đột ngột ngừng lại.

Người nào đó không hiểu tại sao anh lại ngừng giữa chừng như thế, chỉ cảm thấy toàn thân bị anh làm cho nóng rực bây giờ đã thấm chút khó chịu.

Người nào đó mê mê mẩn mẩn he hé mắt ra, sau đó thoáng qua một cái, lập tức tỉnh hẳn.

Mỗ cực phẩm đang dùng ánh mắt đen thẳm nhuộm đậm vẻ chết chóc nhìn chằm chằm vào cô.

Chỉ có điều, ánh mắt này lại nhất mực bình tĩnh, không hề có chút gợn sóng.

Người nào đó đột nhiên lĩnh ngộ được một nghĩa khác của cụm từ “coi trọng”...

Coi trọng = ánh nhìn chăm chú cực kỳ trầm trọng.

Giờ phút này ánh mắt anh đang nhìn cô, thật quá nặng nề, cũng đầy áp lực khiến cho cô dường như không có cách nào thở nổi!

Mỗ cực phẩm rất chi là “coi trọng” thẩm vấn phạm nhân: “Triệu Tử Mặc, em có biết tội của em không!”

Người nào đó trưng ra một bộ mặt vừa đáng thương, vừa ngây thơ vô tội: “Không biết...”

“Nên phạt!”

Mỗ cực phẩm nhanh chóng hoá thân thành người đi hành hình kẻ trọng tội, khiến cho chiếc áo ngoài của người nào đó “không cánh mà bay”, không khí lạnh cùng lửa nóng hừng hực anh vừa châm lên đột ngột xâm nhập vào cơ thể cô cùng một lúc.

Ở tình thế nóng lạnh giao nhau này, trong cái đầu ngốc nghếch mờ mịt của người nào đó bỗng nhiên loé lên một tia suy nghĩ muốn bao biện cho bản thân mình.

Người nào đó: “Cực phẩm em biết tội rồi, em không nên nói muốn làm Hạnh Hoa!”

Mỗ cực phẩm nghiêng răng nghiêng lợi: “Vừa mới kết hôn chưa được bao lâu đã muốn vượt tường, lại còn định thực hiện ngay trước mặt chánh pháp!”

Ý muốn trừng phạt của mỗ cực phẩm giờ đây đã nổi lên bùng bùng, khiến cho người nào đó đột nhiên bị anh nằm đè lên trên mặt đất.

Mặc dù trong phòng nhiệt độ cũng không lạnh lắm, nhưng sàn nhà ngược lại vẫn lạnh như băng, mỗ cực phẩm nửa nằm nửa quỳ trên người cô liên tục phóng hoả, động tác không nhanh không chậm đầy vẻ trêu chọc, khiến cho người ta muốn van xin cũng lực bất tòng tâm.

Người nào đó bất giác phải thừa nhận, bằng hoạ phân tranh như thế này, quả thật là tra tấn mà...

Người nào đó vô cùng oan ức, thở hổn hển mở miệng khiếu nại: “Em không phải... muốn vượt tường thật, chỉ là... muốn đem anh trở thành... nhân vật chính để em làm Hạnh Hoa một lần, muốn thử xem... không biết là loại cảm giác gì...”

Mỗ cực phẩm đột nhiên mãnh liệt cảm thấy bản thân như đang bị coi rẻ.

“Ý của em là, anh bình thường vì quá mức thương tiếc em, cho nên em được đăng chân lên đăng đầu, mới chạy đi tìm loại kích thích mới mẻ khác đúng không?”

Anh ngừng lại một chút, sau đó ánh mắt nguy hiểm tiếp tục phóng vèo vèo đến cho cô: “Hoàn toàn không được!”, nói xong, anh quay lại công việc chính là thi hành án phạt của mình.

Bên ngoài cửa sổ, một nhánh cây lê đã trườn lên, hoàn toàn áp đảo nhánh cây hải đường ngay bên cạnh.

Cho nên ở trong phòng, người nào đó cũng đang phải gánh chịu bi kịch của “nhánh hải đường”.

Người nào đó bị thảm kịch trút lên đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng oan ức.

Cô căn bản là không hề có ý này mà!

Hơn nữa, anh bảo, bình thường anh quá mức thương tiếc cô ư?

Hừ, thương tiếc cái rắm ấy!

Người này đích thực chính là sói, ma lẫn lộn, dụng tâm khiến cho cô ngày hôm sau không thể xuống được giường!

Quả đúng là sắc ma đội lốt sắc lang mà!

Nhưng mà, tất cả kháng nghị của người nào đó, hiển nhiên không có cơ hội để thoát ra ngoài.

Hơn nữa...

Người nào đó rốt cục cũng hiểu được ý nghĩa thứ ba của cụm từ “Coi trọng”...

Nếu nói “coi trọng” thì đích xác chính là, anh vô cùng tự nhiên đè thẳng lên người cô, đôi mắt nóng rực của anh cũng cực kỳ tự nhiên phối hợp với đôi môi mềm mại bùng bùng dục hoả, lần lượt mút mát từng tấc từng tấc da thịt cô!

...

Đợi đến khi người nào đó đã bủn rủn hết chân tay, cả người vô lực, xụi lơ chui vào trong ngực anh, hổn hển van xin “Dừng lại dừng lại”, thì bên ngoài cửa sổ nhánh cây lê kia cuối cùng cũng chịu buông tha cho nhánh cây hải đường...

Trời ạ, lần thứ năm hay lần thứ sáu rồi đây?

Người nào đó vẫn không thể nào tính toán được rõ ràng số lần trong ngày hôm nay.

Mồ cực phẩm tựa lưng vào chân bàn đọc sách, trên thân hình tuyệt mỹ đầy mạnh mẽ đã lấm tấm xuất hiện những giọt mồ hôi, lát phát vài sợi tóc ướt đầm rủ xuống trán, một giọt mồ hôi lăn dài xuống khuôn mặt tinh tế thanh nhã mà khí thế bức người của anh, khiến cho thần thái anh dường như cũng sáng lên một cách lạ thường, lại thấm đẫm một loại tư vị đầy khêu gợi mê người.

Mồ cực phẩm cúi đầu nhìn người đang xụi lơ nằm trong ngực mình, đôi tay anh một lần nữa lại bắt đầu dao động trên người cô.

Người nào đó vô cùng hoảng sợ...

Người nào đó lập tức yếu ớt kêu lên: “Vẫn còn tiếp tục sao... Xong đời, mấy hôm nữa chắc em không xuống được khỏi giường mất...”

Tay của mồ cực phẩm như cũ vẫn lướt qua những chỗ mẫn cảm trên người cô, khiến cho cô không khỏi cảm thấy run lên cầm cập.

Mồ cực phẩm gian tà nở nụ cười, nhìn vào y chang như hồ ly: “Em nhạy cảm thật đó.”

Người nào đó: “...”

Mồ cực phẩm: “Anh chỉ giúp em mát xa một chút thôi mà.”

Từ lúc này đến giờ, chắc hẳn anh đã khiến cho cô mệt muốn chết rồi.

Động tác của anh cũng vì thế mà vô cùng nhẹ nhàng, dịu dàng vuốt ve trên cơ thể cô.

Người nào đó rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mồ cực phẩm vô tình như cố ý mở miệng hỏi: “Còn muốn làm Hạnh Hoa nữa không?”

Người nào đó: “...”

Cực phẩm đại ca à, anh không thể gác chuyện này sang bên một chút được sao!

Mồ cực phẩm: “Sau này, nếu còn tiếp tục có suy nghĩ muốn làm Hạnh Hoa trong đầu, anh nhất định sẽ khiến cho em không thể có đủ khí lực để mà vượt tường!”

Người nào đó: “...”

Cô trầm mặc tiếp tục giữ yên lặng, ở cái đề tài này, đảm bảo cô nói một câu sẽ sai một câu, tình trạng trừng phạt liên miên không biết sẽ kéo dài đến lúc nào...

Một lát sau, người nào đó mới từ tốn đáp lễ: “Cực phẩm à, không phải là em không thương tiếc anh, nhưng mà thực sự là... hôm nay và ngày mai em không có cách nào làm hết được việc nhà đâu...”

Ngoại truyện 1: Ngoại truyện sau khi cưới (1) [Phần 2]

2. Về chuyện “tổ tình”.

Ngày xưa người nào đó dừng cảm chạy đi tổ tình trước, nghĩ lại cho đến tận bây giờ vẫn cảm thấy vô cùng hối tiếc, mặc dù có một lần, người nào đó tận tai nghe được mồ cực phẩm chính miệng bảo anh là người rung động trước, hơn nữa ngày trước cũng là anh chủ động cầu hôn, nhưng mà thỉnh thoảng nhớ tới, vẫn mang theo chút không cam lòng.

Một ngày nào đó, người nào đó rất an nhàn rảnh rỗi, ngồi mồi luôn trong thư phòng, đem tâm trí nhớ tới “giai đoạn yêu đương” giữa hai người, sau đó...

Người nào đó bất ngờ kêu lên: “Cực phẩm, không thể tiếp tục như thế được!”

Mồ cực phẩm đang chơi game, nghe vậy cũng chỉ đơn giản hỏi: “Sao vậy?”

Người nào đó tỏ vẻ vô cùng khó chịu: “Anh chưa bao giờ tỏ tình với em hết!”

Mỗ cực phẩm vẫn nghiêm túc thao tác bàn phím, nhàn nhạt hỏi: “Em xác định?”

Người nào đó chột dạ.

Nhưng người nào đó cũng rất nhanh chóng mà nhận ra, mình đúng tình hợp lý, có gì phải sợ!

“Em còn rất muốn biết, nếu ban đầu không phải do em dũng cảm tỏ tình trước, thì sau này anh tỏ tình với em bằng cách nào?”

Mỗ cực phẩm liếc mắt nhìn sang cô một cái, lấy ra một tờ giấy trắng ở bên cạnh, cầm bút lên ghi ghi chép chép cái gì, xong xuôi liền đưa cho người nào đó.

Người nào đó mừng rỡ nhận lấy, trong lòng cứ đinh ninh cực phẩm vì ngượng nên không dám nói ra miệng, cho nên mới đành phải thay thế bằng giấy mực.

Nhưng mà...

Trên tờ giấy là cái quái gì đây?

Hình vẽ một chiếc bảng trống không?

Bảng trống?

Người nào đó lập tức bĩu môi: “VẬY CŨNG ĐÒI TỎ TÌNH...”

Nếu như năm đó anh cầm tờ giấy vẽ hình chiếc bảng trống này phe phẩy trước mặt cô, cô nhìn thấy mà hiểu được...

Mới là lạ!

Mỗ cực phẩm lần nữa rút ra một tờ giấy khác.

Lại tiếp tục ghi ghi chép chép.

Xong xuôi lại đưa cho người nào đó đang ngây ra như tượng.

Người nào đó há hốc mồm.

Trên tờ giấy trắng, bây giờ được đánh số theo thứ tự như thế này:

1, H

2, Em (: Năm)

3, Một chút (: Tiểu tiểu)

4,

Người nào đó rất không muốn nói, nhưng mà không thể không nói: “Cực phẩm à, bất luận là loại tỏ tình nào, hình như em đều chẳng hiểu cái gì hết...”

Mỗ cực phẩm: “...”

Hắc tuyến vạn trượng.

Haiz, đúng là A Mặc gốc vẫn hoàn A Mặc gốc!

Nếu như anh chỉ đơn giản viết vài ba chữ tỏ tình, anh nhất định sẽ tự khinh bỉ bản thân mình đến chết.

Anh không muốn nói ra bằng lời, chỉ có thể dùng cách này.

Hơn nữa, chính anh cũng không biết nên chọn cách nào...

Bởi vì, cách nào thì cô cũng chịu thiệt mà thôi.

3. Về chuyện “lời ngon tiếng ngọt”.

Một chủ nhật khác, người nào đó đang ngồi trong phòng khách xem TV rất chi là happy, chăm chú theo dõi từng tình tiết của bộ phim thần tượng đang chiếu.

Nam chính nói: “Thế giới này bao la như vậy, em lại nhỏ bé đến thế, nhưng nếu như em đã thuộc về anh, thì cho dù có dùng cả thế giới để đổi lấy, trọn đời này anh cũng không cần.”

Nam chính nói: “Em là ngọn cỏ, anh là cơn gió, anh và em suốt đời quấn quýt bên nhau.”

...

Oa, lời ngon tiếng ngọt...

Người nào đó đột nhiên cảm thấy vô cùng ghen tỵ.

Tại sao người ta có thể nói được, tại sao có thể nói được hả???

Người nào đó nhanh như chớp chạy vào thư phòng, lớn tiếng kháng nghị: “Cực phẩm, không thể tiếp tục như thế được!”

Mổ cực phẩm đang chăm chú ngồi trước máy tính chỉnh sửa lại hồ sơ vụ kiện, nghe vậy thì chỉ nhàn nhạt hỏi: “Sao vậy?”

Người nào đó cực kỳ cảm phần mà lên án: “Cho đến tận bây giờ anh vẫn chưa nói lời ngon tiếng ngọt với em lần nào hết!”

Mổ cực phẩm vẫn một mực điềm tĩnh thản nhiên: “À, lời ngon tiếng ngọt.”

“...” Người nào đó vô cùng nóng lòng chờ đợi.

Mổ cực phẩm tiếp tục vui đùa vào công việc.

Mười phút đồng hồ sau, người nào đó rốt cục không thể nhịn được nữa: “Cực phẩm, muốn anh nói lời ngon tiếng ngọt với em khó đến vậy sao?”

Mổ cực phẩm tỏ ra cực kỳ vô tội: “Anh vừa nói rồi đấy thôi...”

Người nào đó: “...”

Oan ức quá, cực phẩm nói lúc nào đâu...

Lại mười phút đồng hồ sau, người nào đó rốt cục cũng hiểu ra, vẻ mặt lúc này càng thêm bi phẫn: “Cực phẩm, anh gạt em, em không phải muốn nghe bốn chữ ‘Lời ngon tiếng ngọt’!!”

Mổ cực phẩm ngẩng đầu lên, vẫn không chịu ngừng lại công việc đang làm, mấy cái hồ sơ này phải sửa lại hết, ngày mai cần dùng gấp...

Người nào đó tiến đến sau lưng ôm lấy cổ anh, nóng lòng thúc giục: “Nói mau nói mau!”

Mổ cực phẩm hít thở không thông, bàn tay đang cầm con chuột tựa hồ có chút run rẩy...

Trong máy vi tính đột nhiên vang lên một bản tình ca:

“Anh yêu em, yêu đến hoa nở chim ca

Yêu đến Ngưu Lang Chức Nữ cũng phải gặt đầu

Yêu đến chim hoa muông thú quy tụ về đây chúc phúc cho đôi ta

Yêu đến mỗi sắc cầu vồng đều chiếu rọi vẻ đẹp của em

Anh yêu em, biển cạn đá mòn vĩnh viễn không hối hận

Đến ngàn đời sau anh mãi mãi không nuôi tiếc

Anh nguyện đem bản tình ca này tặng cho người con gái anh yêu...”

Người nào đó tâm tình cực kỳ vui vẻ, đứng phía sau cười khanh khách không ngừng.

Mổ cực phẩm vờ mờ hồ.

Cái tình huống này, hoàn toàn không nằm trong dự kiến của anh.

Bởi vì, ban nãy khi tay anh run lên, vô tình nhấn chuột vào chỗ tăng âm lượng bài hát...

Người nào đó đang đứng phía sau, đột nhiên rướn người lên trước, nhẹ nhàng hôn lên mặt anh.

Mỗ cực phẩm bất giác cảm thấy, trái tim mình dường như đã bị nụ hôn này của cô làm cho nhũn ra hết cả rồi.

A Mặc ngọc, thật là dễ dàng tha thứ quá mà.

Anh yên lặng một lúc, sau đó bắt đầu hát.

“Anh yêu em, biển cạn đá mòn vĩnh viễn không hối hận

Đến ngàn đời sau anh mãi mãi không nuối tiếc...”

Ngoại truyện 2: Ngoại truyện sau khi cưới (2) [Phần 1]

1. “Chỉ riêng nhân cách của anh cũng đã đủ quyến rũ rồi.”

Một hôm nào đó, người nào đó và mỗ cực phẩm đều tan làm sớm hơn ngày thường, thế là sau bữa cơm chiều, cả hai tay trong tay cùng nhau đi tản bộ ở công viên.

Hôm ấy là vào mùa xuân, muôn hoa đua nở, trong công viên tràn ngập sắc hồng, từng ngọn gió mơn man thổi mang theo mùi hương nhẹ nhẹ của những loài hoa.

Bỗng nhiên, từ xa xa truyền đến tiếng cãi vã ồn ào.

Nhìn về phía tiếng ồn phát ra, cả hai thấy rõ có hai cô bé đang gây lộn.

Nhóc thứ nhất đưa tay lên chỉ thẳng vào mũi đứa nhóc kia: “Thỏ Thỏ, cậu dám tranh đồ với tớ hả, con búp bê này là của tớ!”

Một con nhóc khác tay cũng chống nạnh, gân cổ lên cãi, không cam chịu yếu thế: “Cách Cách, cậu đúng là không biết xấu hổ, búp bê rõ ràng là của tớ, tớ hôm qua tớ còn ôm nó ngủ mà!”

Hai đứa nhóc cãi qua cãi lại một hồi, không ai chịu nhường ai, cuối cùng cả hai đồng loạt vồ tới, đứa này túm lấy đứa kia, lăn lộn mấy vòng trên bãi cỏ.

Người nào đó vừa nhìn thấy cảnh này, liền vội vàng chạy lại khuyên can: “Thỏ Thỏ, Cách Cách, sao lại đánh nhau, đừng có như thế chứ, mau đứng dậy đi.”

Hai đứa nhóc vẫn bỏ ngoài tai lời của người nào đó, tiếp tục đánh nhau một cách cực kỳ hăng say.

Người nào đó không làm gì nổi, đành bó tay bất lực.

Giây sau, mỗ cực phẩm đã bước tới, kéo cô sang một bên: “Để anh.”

Người nào đó rất chi là ngoan ngoãn, rất biết nghe lời, vội vàng lui sang bên.

Mỗ cực phẩm bước tới gần hai đứa nhóc.

Sau đó, không biết anh đã nói những gì mà thật thần kỳ, hai đứa nhỏ không thềm đánh nhau nữa, trái lại đứa này còn liên tục vuốt vuốt phỉ phỉ bụi bám trên người đứa kia, sau đó một đứa cầm con búp bê lên, hai đứa nhóc cùng giữ lấy, vui vẻ nắm tay nhau bước đi.

Sau khi mỗ cực phẩm thành công trở về, người nào đó tỏ ra vô cùng ngạc nhiên: “Cực phẩm, anh làm thế nào mà được thế? Có phải là dùng mỹ nam kế quyến rũ con gái nhà người ta không hả?”

Mỗ cực phẩm nhàn nhạt đáp: “Không.”

Người nào đó: “???”

Mỗ cực phẩm: “Chỉ riêng nhân cách của anh cũng đã đủ quyến rũ rồi.”

Người nào đó: “Cực phẩm, em nhận ra, anh đúng là không chỉ tự cường ở mức độ bình thường thôi đâu.”

Còn nữa...

Người nào đó ngoái nhìn theo hai đứa nhóc sáu, bảy tuổi đang dắt tay nhau ấy, bất giác cảm thấy có chút nghi hoặc.

Vì sao lại nói, chỉ riêng nhân cách của anh cũng đã đủ quyến rũ rồi?

Vậy há chẳng phải, anh đang chê bai nhân cách của cô đó hay sao?

2. “Tối nay chúng ta cãi nhau đi!”

Một buổi tối nào đó, người nào đó vô cùng nhàn rồi vô cùng nhàm chán, không muốn chơi game cũng chẳng thích xem phim, thế là ngồi nghĩ ngợi lung tung, chuyện trên trời dưới đất gì cũng có, bất giác lại nhớ ra, từ ngày cô và cực phẩm bắt đầu yêu nhau đến giờ, hình như hai người chưa bao giờ cãi lộn lần nào.

Thế là, người nào đó cuống cuống chạy đi tìm mỗ cực phẩm.

“Cực phẩm, không thể cứ tiếp tục như vậy được!”

Mỗ cực phẩm đang xem tin tức, nghe thấy thế thì liền hỏi: “Sao vậy?”

Người nào đó: “Bọn mình chưa từng gây lộn lần nào, thôi thì tối nay chúng ta cãi nhau đi!”

Mỗ cực phẩm liếc nhìn người nào đó từ đầu xuống chân hết một lượt, rồi nhàn nhạt hỏi: “Em thật sự muốn cãi lộn sao?”

Người nào đó mãnh liệt gật đầu: “Muốn muốn muốn! Em muốn thử trải nghiệm niềm vui thú của việc cãi lộn trong cuộc sống hôn nhân một lần, cho cuộc sống tăng thêm chút...”

“Triệu Tử Mặc, cô đừng tưởng rằng tôi không nói thì cô có thể cố tình gây sự, cô nên biết, nhẫn nại của con người cũng có giới hạn!” Mỗ cực phẩm đột nhiên cắt ngang lời cô, trợn mắt lườm cô cháy mặt.

Người nào đó choáng, tròn mắt nhìn chằm chằm vào mỗ cực phẩm, miệng há hốc, mãi không thốt được lời nào.

Mỗ cực phẩm đợi mãi đợi mãi mà vẫn chưa thấy cô trả lời, cuối cùng đành hỏi: “Sao em không nói gì?”

Người nào đó lập tức nước mắt lưng tròng: “Cực phẩm, anh bắt nạt em, em chỉ bảo hay là chúng ta thử cãi nhau một lần thôi, có thể mà anh đã lớn tiếng mắng em!”

Mỗ cực phẩm đảo đảo đôi ngươi: “Thì đúng mà, em bảo anh thử cãi nhau một lần xem sao, anh đã bắt đầu trước rồi đó, là tại em không chịu cãi lại anh đấy chứ.”

Người nào đó: “...”

3. Bữa tối dưới ánh nến.

Một buổi tối nào đó, sau khi mỗ cực phẩm tan làm về đến nhà, liền phát hiện ra trong nhà chỉ tràn ngập một màu đen.

Sau đó, anh nhìn thấy, hình như trong phòng ăn có phát ra ánh nến lập lờ.

Trong lòng anh, bất giác nảy sinh một cảm giác vừa lạnh mạn, vừa ấm áp.

Thời gian này, cả cô và anh đều bận ngập đầu, vì thế cho nên cũng đã khá lâu rồi, chưa có không khí lãng mạn như thế này.

Bên cạnh bàn ăn, người nào đó đang mặc một chiếc váy ngủ màu tím, lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết, mái tóc dài được kẹp lên một cách khá cầu thả, vài sợi tóc rơi dài trên chiếc cổ quyến rũ.

Người nào đó, đang gục trên bàn ăn mà ngủ ngon lành.

Trong lòng mỡ cực phẩm, giờ đây vừa ấm áp, lại vừa ân hận.

Đột nhiên người nào đó tỉnh dậy, ngược khuôn mặt còn đang nhập nhèm ngái ngủ lên, dưới ánh nền lung linh huyền ảo, khuôn mặt buồn ngủ ấy của người nào đó, bỗng trở nên quyến rũ mê hoặc lạ thường.

Mỡ cực phẩm mãnh liệt rung động, vòng tay qua ôm trọn lấy cô, sau khi hôn cô đã đời, anh lập tức bế cô lên bước vào phòng ngủ.

Mây mưa qua đi, người nào đó thở gấp hỏi: “Cực phẩm, anh xem hộ em đã có điện chưa?”

Mỡ cực phẩm: “... Hôm nay bị cúp điện à?”

Người nào đó: “Ừm, cả khu nhà đều bị hết.” Dứt lời, cô hứng chí ngẩng đầu lên nhìn anh: “Cho nên em mới nghĩ đến bữa tối dưới ánh nến đó...”

Mỡ cực phẩm: “...”

Vì cúp điện nên mới nghĩ đến bữa tối dưới ánh nến... Không được! Tuyệt đối không thể tiếp tục như thế được!

4. Đồ ăn vặt.

Một ngày nào đó, người nào đó vác về một túi đồ to rồi lượn lờ qua phòng ngủ, phòng khách, phòng bếp, phòng đọc sách tìm chỗ giấu, cả buổi cứ lượn qua lượn lại mãi không thôi.

Mỡ cực phẩm đang xem bóng đá, nhìn thấy cô lúc ẩn lúc hiện, lúc chỗ này lúc chỗ kia, cuối cùng không nhịn được hỏi: “A Mặc, em đang làm gì thế?”

Người nào đó đứng sững lại, nhanh chóng đưa túi đồ ra sau lưng, rồi cười híp mắt đáp: “Không, em có làm gì đâu!”

Mỡ cực phẩm không hỏi nhiều nữa, nghiêng đầu sang tiếp tục xem tivi.

Xem được một lát, mỡ cực phẩm bỗng đứng dậy, đi theo xem người nào đó đang có âm mưu làm chuyện gì.

Trong phòng ngủ, người nào đó đang cầm hộp ô mai nhét vào ngăn kéo bàn trang điểm, rồi nhanh như chớp, cô túm lấy túi hạt dưa nhét vào tủ đầu giường...

Mỡ cực phẩm khoanh hai tay trước ngực, đứng tựa trước cửa.

Sau khi người nào đó đã hoàn tất công việc cất giấu đồ ăn vặt, đến khi ngoảnh đầu lại thì, ôi thôi, đập vào mắt là hình bóng mỡ cực phẩm...

Toi đời, bị anh bắt quả tang rồi...

Người nào đó cười lấy lòng, bắt đầu giả giọng nịnh hót của mình ra: “Hà hà, cực phẩm, em không hề có ý gì mà, chỉ là đồ ăn vặt mà để ở nhiều chỗ quá cũng không tốt, thôi thì đem cả tới chỗ này, dù sao cũng tiện hơn...”

Mỡ cực phẩm vẫn chăm chú nhìn cô: “Ừ, nhưng anh chưa nói gì mà.”

Dứt lời, anh cười như không cười liếc cô: “Hay là em sợ, anh trộm mất của em?”

Người nào đó: “...”

Trời ạ, bị đoán trúng rồi TT____TT

5. “Em muốn xem bóng cùng anh!”

Một hôm nào đó, sau khi ăn xong bữa cơm tối, người nào đó mới cất lên lời thề son sắt: “Cực phẩm, tối nay em muốn cùng anh xem bóng!”

Mỡ cực phẩm: “...Ừ.”

Nhưng chưa đầy mười một giờ đêm hôm đó, lúc mỡ cực phẩm liếc nhìn sang bên cạnh một cái, đã không thấy ai nữa rồi.

Tối ngày hôm sau, người nào đó rút ra được một kinh nghiệm xương máu: “Cực phẩm, tối nay nhất định em phải thức xem bóng cùng anh, anh dùng thủ đoạn nào cũng được, chỉ cần khiến cho em không thể đi là được!”

Mỗ cực phẩm: “...”

Được thôi, nhưng anh không dám ôm hy vọng nhiều lắm đâu...

Chưa đầy mười một giờ đêm hôm đó, mỗ cực phẩm lại liếc sang bên cạnh một cái.

Người vẫn còn đây.

Nhưng mà, đã nghiêng sang một bên, ngủ thiếp đi tự lúc nào.

Tối ngày thứ ba, người nào đó nhất quyết thề sống thề chết: “Cực phẩm, tối nay em quyết tâm quyết tâm xem bóng cùng anh, em mà ngủ quên thì anh cứ phét mông em!”

Anh âm thầm quyết định, không thể ôm bất cứ hy vọng nào nơi cô được.

Chưa đầy mười một giờ đêm hôm đó, mỗ cực phẩm lại liếc sang bên cạnh một cái.

Người vẫn còn đây, tinh thần cũng không tồi.

Được rồi, đối với việc cô nhất quyết đòi xem bóng cùng anh này, coi như cuối cùng cũng đã có một chút tín nhiệm.

Trận bóng vừa mới bắt đầu, mỗ cực phẩm lại liếc sang bên một cái nữa.

Thấy cô vẫn đang ngồi đó, bất giác trong lòng anh dâng lên một cảm giác vui mừng.

Nhưng mà, cầu thủ còn chưa kịp ra sân, người nào đó bỗng nhiên nói: “Cực phẩm, đài truyền hình đang chiếu một bộ phim rất hay, chúng ta chuyển kênh đi có được không?”

Mỗ cực phẩm: “...”

Ngoại truyện 2: Ngoại truyện sau khi cưới (2) [Phần 2]

6. “Chúng ta chơi cờ đi!”

Một buổi tối nào đó, người nào đó bỗng dưng hứng chí lên, ôm bộ cờ tướng hăng hái nhìn mỗ cực phẩm, nói: “Tối nay chúng ta chơi cờ đi!”

Mỗ cực phẩm tỏ ra đầy kinh ngạc, nghi ngờ nhìn cô.

Nhưng mà, anh cũng không đành lòng khiến cô phải thất vọng.

Ván cờ bắt đầu.

Người nào đó hạ một quân cờ xuống, mỗ cực phẩm không chút hoang mang, vẫn ung dung bình thản như thường.

Nhưng mà sau đó...

Người nào đó: “Khoan khoan chờ chút, em không đi quân cờ đó nữa.”

Mỗ cực phẩm nhìn cô một cái, rồi cũng nghe lời cô mà lùi lại một nước.

Người nào đó nhìn bàn cờ, khổ sở suy tư cả nửa ngày, cuối cùng nói: “Anh lùi một nước nữa đi.”

Mỗ cực phẩm: “...”

Mỗ cực phẩm dẹp bỏ ván cờ, nói: “A Mặc, chúng ta không chơi cờ nữa, làm chuyện có ý nghĩa hơn đi.”

Người nào đó: “Chuyện có ý nghĩa...”

Còn chưa dứt lời, miệng đã bị che lại.

Cả người bị mỗ cực phẩm bế bổng lên.

Rồi rất tự nhiên, người nào đó bị đặt xuống ghế sofa.

Bên trong phòng, nhiệt độ tăng lên cao.

Xuân về hoa nở rồi...

Cảnh tượng trong phòng cũng cấm trẻ em dưới 18 tuổi rồi...

7. Kể chuyện cười.

Một ngày nào đó, người nào đó lướt web một hồi thì tìm được một chuyện cười rất hay, thế là vô cùng hăng hái, hứng khởi bưng bưng chạy đi tìm mỗ cực phẩm.

Người nào đó: “Cực phẩm, em kể chuyện cười cho anh nghe nè!”

Mỗ cực phẩm: “Không nghe.”

Người nào đó: “Tại sao? Chuyện này thật sự rất buồn cười mà!”

Mỗ cực phẩm: “...”

Được rồi, im lặng thì xem như là đồng ý đi.

Thế là người nào đó bắt đầu kể chuyện cười.

“Có một con ếch nọ, nó lén hôn con chim thiên nga một cái, con thiên nga tức quá, liền đuổi theo con ếch, con ếch bị rượt tóe khói thì nhảy vọt vào một con sông, một lúc sau, một con cóc từ dưới sông nhảy lên... ha ha, ôi cười chết em...”

Anh đã nói rồi, anh không muốn nghe cô kể chuyện cười đâu mà.

Chẳng phải do cô kể chuyện cười không hay, mà là, mỗi lần cô kể mới được nửa truyện, đều đã tự bò ra cười chiếm hết phần của người khác rồi.

Nhưng đằng nào thì, phần cuối của cái chuyện cười đó là như thế này:

Con cóc nhảy từ dưới sông lên, con thiên nga thấy thế, lập tức chỉ vào con cóc mà cười ha ha: “Cái đồ chết bầm nhà ngươi dám hôn ta hả, thấy hậu quả chưa, bị dị ứng nổi đầy người rồi kia kìa!”

(Bạn A.T: chả buồn cười tí nào = =)

8. “Chúng ta xem phim kinh dị đi!”

Một ngày nào đó, người nào đó đề nghị: “Cực phẩm, chúng ta xem phim kinh dị đi!”

Mỗ cực phẩm kiên quyết lắc đầu: “Không xem!”

Người nào đó bắt đầu chế giễu: “Đừng có nói với em là anh sợ đó nha? Em vẫn còn nhớ có một lần anh sợ đến nổi sờ cả tóc gáy, da gà da vịt nổi lên hết trơn còn gì.”

Mỗ cực phẩm: “...”

Mỗ cực phẩm mặt không đổi sắc, không chút biểu cảm mà rằng: “Là do lần nào em cũng hét lớn quá, làm da gà của anh nổi lên hết sạch thì có.”

Người nào đó: ...

9. Câu cửa miệng. (*)

(*) Gốc là “Thiên ngoài miệng”, câu này nguyên để chỉ những vị hòa thượng thích nói suông mà không chịu làm, nay dùng để chỉ những câu cửa miệng.

Một ngày nào đó, người nào đó xông vào thư phòng, vẽ mặt vô cùng bi phẫn: “Cực phẩm —”

Mỗ cực phẩm không đợi cô nói hết, cũng không thèm quay đầu lại mà tiếp lời luôn: “Không thể tiếp tục như thế được!”

Người nào đó tỏ ra hết sức sửng sốt: “Ủa, sao anh biết em định nói câu đó?”

(A.T: nếu ai không hiểu thì mời đọc lại ngoại truyện 1.)

Mỗ cực phẩm đáp một cách vô cùng thản nhiên: “Thì là câu cửa miệng của em mà.”

Người nào đó: “...”

Mỗ cực phẩm: “Sao thế?”

Người nào đó: “... Không có gì.”

Người nào đó đi ra khỏi thư phòng, một giờ sau lại tiếp tục xông tới, vẻ mặt vẫn vô cùng bi phần – ỉn:
“Cực phẩm —”

Mỗ cực phẩm rất tự nhiên tiếp lời: “Không thể tiếp tục như thế được.”

Người nào đó: “Không phải không phải, em không định nói câu đó mà.”

Mỗ cực phẩm: “Ồ, vậy là chuyện gì?”

Người nào đó: “Cực phẩm à, không thể tiếp tục như thế được, chúng ta...”

Mỗ cực phẩm: “...”

Người nào đó: ...

Cái câu cửa miệng chết tiệt này!

10. “Đừng yêu anh đây.”

Một ngày nào đó, người nào đó vì buổi chiều không phải đi làm, ở nhà mãi thì cảm thấy rất buồn chán, cho nên...

Cô chạy đến sở vụ Luật tìm cực phẩm.

Đương nhiên là, thuận tiện mang theo cả trà chiều luôn.

Hà Tất Tranh và Tề Lỗi nhìn bữa trà bánh mà cô đem tới, đối xử với cô cũng nhiệt tình hơn hẳn, mỗi người kêu một tiếng “em dâu” rất chi là thân thiết.

Nhưng mà cực phẩm lại không có ở đây, chắc là đến pháp viện mất tiêu rồi.

Vì thế cho nên, người nào đó đành ngồi trước bàn làm việc của mỗ cực phẩm nghịch máy tính.

Bỗng nhiên một cô gái mặc chiếc áo liền váy màu trắng muốt làm đổ ly trà, nhân cơ hội quan sát từ đầu tới chân người nào đó một lượt luôn.

Người nào đó cảm thấy rất tự đắc, cô gái đó chắc chắn chỉ là do quá kinh ngạc trước vẻ đẹp của cô mà thôi.

Vừa đăng nhập vào QQ, đã thấy có người gọi:

Cái tên hiện lên trên màn hình là ‘Hà Tất Tranh, người người mong nhớ tôi’ – đúng là cái tên siêu tự kỷ, nhưng mà không cần nghi ngờ gì nữa, nick này đích xác là của Hà biểu sư huynh ở sở vụ Luật.

Hà Tất Tranh, người người mong nhớ tôi: “Em dâu, anh muốn vạch tội lão Cố.”

Mặc Mặc khuy nh Thành: “Anh ấy phạm tội gì?”

Hà Tất Tranh, người người mong nhớ tôi: “Hôm qua có người tỏ tình với cậu ta.”

Mặc Mặc khuy nh Thành: “Ai?”

Hà Tất Tranh, người người mong nhớ tôi: “Là Nhất Chi Hoa ở sở vụ Luật.”

Người nào đó đưa mắt đảo quanh bốn phía, nhanh chóng dừng lại trên người cô gái mặc váy trắng kia.

Hiểu rồi.

Cô cũng chẳng nói gì thêm, lập tức đăng nhập vào QQ của cực phẩm, vào mục thiết lập.

Tên người dùng: Thành.

Chữ ký cá nhân: Ngày tháng bình lặng, cuộc sống yên ổn.

Người nào đó không thèm suy nghĩ, đối lại với tốc độ chóng mặt:

Tên người dùng: Thành Thành khuyển Mặc.

Chữ ký cá nhân: [Đừng yêu anh đây, chị dâu sẽ đánh chết cô] Hai anh chị trải qua ngày tháng bình lặng, cuộc sống yên ổn.

Vài ngày sau, vừa vào QQ, người nào đó đã đùng ngay Hà Tất Tranh.

Hà Tất Tranh, người người mong nhớ tôi: “Em dâu, thông báo cho em một tin tốt.”

Mặc Mặc khuyển Thành: “Tin gì?”

Hà Tất Tranh, người người mong nhớ tôi: “Nhất Chi Hoa thôi việc rồi!”

Người nào đó:...

THE END!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-cuoi-hay-khong-deu-khuyenh-thanh>